EPICTETEÆ
PHILOSOPHIÆ
MONVMENTA.

TOM. III.

EPICTETI
DISSERTATIONVM
AB ARRIANO DIGESTARVM
LIBRI IV.

EIVSDEM ENCHIRIDION,
ET
EX DEPERDITIS SERMONIBVS
FRAGMENTA.

Post IO. VPTONI aliorumque curas,
denuo ad Codicum Msstorum fidem recensuit, Latina
Versione, Adnotationibus, Indicibus
illustravit

IOHANNES SCHWEIGHÆVSER,
Argentoratensis,
Instituti Literarii Reip. Gallofrancorum Socius.

TOMVS TERTIVS.

ENCHIRIDION, FRAGMENTA, INDICES.

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
MDCCXCIX.

ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

EPICTETI MANVALE

Ex recensione et interpretatione

JOANNIS VPTONI.

Notabiliorem Lectionis Varietatem adjecit

JOH. SCHWEIGHÆUSER.

ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

ΚΕΦ. α΄.

Τῶν ὄντων τὰ μέν ἐστιν ἐφ᾽ ἡμῖν, τὰ δὲ 1
οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν. ἐφ᾽ ἡμῖν μὲν, ὑπόληψις, ὁρμὴ,
ὄρεξις, ἔκκλισις, καὶ ἑνὶ λόγῳ, ὅσα ἡμέτερα
ἔργα· οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν δὲ, τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις,
δόξαι, ἀρχαὶ, καὶ ἑνὶ λόγῳ, ὅσα οὐχ ἡμέτερα
ἔργα. Καὶ τὰ μὲν ἐφ᾽ ἡμῖν ἐστι φύσει ἐλεύ- 2
θερα, ἀκώλυτα, ἀπαρεμπόδιστα· τὰ δὲ οὐκ

Cap. I. 1. ὁρμή. Poſt hanc vocem, ἀφορμὴ inſeruit Villebr. δόξαι. δόξα dant codices nonnulli. 2. Poſt ἐλεύθερα, Villebr. εὐσθενῆ inſeruit, non niſi ex uno quidem cod. ſed eo bonæ notæ. ἀπαρεμπόδιστα. ἀπαραπόδιστα ſcribo cum aliis.

EPICTETI MANVALE.

CAP. I. (*Ed. Wolf. C. 1—5.*)

Rerum aliæ quidem in noſtrâ poteſtate ſunt, aliæ vero in noſtrâ poteſtate non ſunt. in noſtrâ ſunt poteſtate, opinio, impetus, appetitio, averſatio, atque uno verbo, quæcunque noſtra ſunt opera: in noſtrâ poteſtate non ſunt, corpus, poſſeſſio, gloria, magiſtratus, atque uno verbo, quæcunque noſtra non ſunt opera. Ac ea quidem quæ in noſtrâ ſunt poteſtate, naturâ ſunt libera, quæ prohiberi & impediri nequeant: quæ vero in noſtrâ non ſunt

ἐφ' ἡμῖν, ἀσθενῆ, δοῦλα, κωλυτὰ, ἀλλότρια.
3 Μέμνησο οὖν ὅτι ἐὰν τὰ φύσει δοῦλα ἐλεύθερα
οἰηθῇς, καὶ τὰ ἀλλότρια ἴδια, ἐμποδισθήσῃ,
πενθήσεις, ταραχθήσῃ, μέμψῃ καὶ Θεοὺς καὶ
ἀνθρώπους· ἐὰν δὲ τὸ σὸν, μόνον οἰηθῇς σὸν
εἶναι, τὸ δὲ ἀλλότριον, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότριον.
οὐδείς σε ἀναγκάσει οὐδέποτε, οὐδείς σε κωλύσει,
οὐ μέμψῃ οὐδένα, οὐκ ἐγκαλέσεις τινὶ, ἄκων
πράξεις οὐδὲ ἓν, οὐδείς σε βλάψει, ἐχθρὸν
4 οὐχ ἕξεις· οὐδὲ γὰρ βλαβερόν τι πείσῃ. Τηλι-
κούτων οὖν ἐφιέμενος, μέμνησο ὅτι οὐ δεῖ οὐδὲ
μετρίως κεκινημένον ἅπτεσθαι αὐτῶν· ἀλλὰ τὰ
μὲν ἀφιέναι παντελῶς, τὰ δ' ὑπερτίθεσθαι
πρὸς τὸ παρόν. ἐὰν δὲ καὶ ταῦτ' ἐθέλῃς, καὶ
ἄρχειν καὶ πλουτεῖν, τυχὸν μὲν οὐδ' αὐτῶν τού-
των

ἀσθενῆ, δοῦλα. Inverso ordine, δοῦλα, ἀσθενῆ, scribit idem cod. qui supra ἐλευθ. ὑσθ. dedit. 3. Verba οὐδείς σε βλάψει delenda censuerunt Mer. Casaub. et Villebr. 4. οὐδὲ μετρίως. Deleo οὐδὲ cum Vill. ἀλλὰ τὰ μὲν. ἄλλων δὲ τὰ μὲν ed. Vill. lubrica auctoritate. Commodum quidem foret τῶν ἄλλων δὲ. πρὸς τὸ παρόν. πρὸς τὸ παρὸν, καὶ προ-

potestate, imbecilla, serva, quae prohiberi possint, aliena. Memento igitur, si, quae naturâ serva sunt, libera putâris; & aliena quae sunt, propria; fore ut impediaris, lugeas, perturberis, Deos hominesque incuses: sin id quod tuum est, solum tuum esse putâris; & quod alienum, uti revera est, alienum; nemo te coget unquam, nemo prohibebit, non incusabis quenquam, nec culpabis, nihil ages invitus, nemo te lædet, inimicum non habebis; neque enim noxium quid patieris. Cum itaque tanta expetas, memento non oportere mediocriter commotum ea attingere; sed alia omnino mittere, alia in præsens differre. si autem & ista expetas, & magistratum gerere,

των τεύξῃ, διὰ τὸ καὶ τῶν προτέρων ἐφίεσθαι· πάντως γε μὴν ἐκείνων ἀποτεύξῃ, δι' ὧν μόνων εὐδαιμονία καὶ ἐλευθερία περιγίνεται. Εὐθὺς οὖν πάσῃ φαντασίᾳ τραχείᾳ μελέτα ἐπιλέγειν, ὅτι φαντασία εἶ, καὶ οὐ πάντως τὸ φαινόμενον. ἔπειτα ἐξέταζε τοῖς κανόσι τούτοις, οἷς ἔχεις· πρώτῳ δὲ τούτῳ καὶ μάλιστα, πότερον περὶ τὰ ἐφ' ἡμῖν ἐστιν, ἢ περὶ τὰ οὐκ ἐφ' ἡμῖν. κἂν περί τι τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν ᾖ, πρόχειρον ἔστω τὸ, διότι οὐδὲν πρός σε.

ἡγουμένους τοῦ ἐπιμελεῖσθαι. ed. Meib. & Vill. εὐδαιμ. καὶ ἐλευθ. Inverse scribo ἐλευθερία καὶ εὐδαιμονία. 5. φαντασίᾳ τραχείᾳ. Alii τραχ. φαντ. ἐξέταζε τοῖς κανόσι. Plenius cum Meib. & Vill. scribo ἐξέταζε αὐτὴν, καὶ δοκίμαζε τοῖς καν. Dein commode nonnulli τοῖς κανόσιν οἷς ἔχεις, absque τούτοις. διότι οὐδὲν. ὅτι οὐδὲν ed. Vill. πρός σε. Scribo πρὸς ἐμέ cum Vill.

gerere, et dives esse; fortasse neque hæc ipsa consequere, quippe qui priora ista quoque expetas. illa certe nullo modo consequeris, quibus solis felicitas ac libertas comparatur. Statim igitur omni aspero viso responsare stude, ac dicere, Visum es, ac nullo modo id quod esse videris. deinde explora illud atque examina, iis, quas habes, regulis; hac autem primâ regulâ vel maxime, utrum circa ea versetur quæ in nostrâ potestate sunt, aut quæ in nostrâ potestate non sunt, quod si circa aliquod eorum versetur, quæ in nostrâ potestate non sunt, promptum hoc esto, Nihil ad te.

CAP. II.

ΚΕΦ. β'.

1 Μέμνησο ὅτι ὀρέξεως μὲν ἐπαγγελία, τὸ ἐπι-
τυχεῖν οὗ ὀρέγῃ· ἐκκλίσεως δὲ ἐπαγγελία, τὸ
μὴ περιπεσεῖν ἐκείνῳ, ὃ ἐκκλίνεται· καὶ ὁ μὲν
ἐν ὀρέξει ἀποτυγχάνων, ἀτυχής· ὁ δὲ ἐν ἐκκλί-
σει περιπίπτων, δυστυχής. ἂν μὲν οὖν μόνα
ἐκκλίνῃς τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐπί σοι, οὐδενὶ ὧν
ἐκκλίνῃς περιπέσῃ. νόσον δ' ἂν ἐκκλίνῃς, ἢ θά-
2 νατον, ἢ πενίαν, δυστυχήσεις. Ἆρον οὖν τὴν
ἔκκλισιν ἀπὸ πάντων τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, καὶ με-
τάθες ἐπὶ τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐφ' ἡμῖν. τὴν
ὄρεξιν δὲ παντελῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄνελε.
ἄν τε γὰρ ὀρέγῃ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν τινος, ἀτυ-
χεῖν

CAP. II. 1. Initio, brevius sic lego: Μέμν. ὅτι ὀρέξεως ἐπαγγελία, ἐπιτυχία οὗ ὀρέγῃ· ἐκκλίσεως ἐπαγγελία &c. ὁ μὲν ἐν ὀρέξει — ὁ δὲ ἐν ἐκκλίσει. Vtrobique præpositionem ἐν ignorant longe plerique libri. ὃ ἐκκλίνεται. ᾧ ἐκκλίνεις ed. Vill. ὧν ἐκκλίνῃς. ὧν ἂν ἐκκλίνῃς ed. Vill. ὧν ἐκκλίνεις scribo cum Meib. & aliis. περιπέσῃ. περιπεσεῖ scribo cum Meib.

CAP. II. (*Ed. Wolf. C. 6.*)

Appetitionis eam esse pollicitationem memento, fore ut consequaris quod appetas; aversationis autem pollicitationem, fore ut in id non incidas, quod averseris; & quidem eum, quem appetitio frustratur, infortunatum esse; qui vero in id incidit quod aversetur, calamitosum. si itaque ea sola aversere, quæ eorum naturæ, quæ in tuâ potestate sunt, repugnant; in eorum, quæ averseris, nihil incides. at si morbum averseris, aut mortem, aut paupertatem, eris calamitosus. Aufer igitur aversationem ab omnibus quæ in nostrâ potestate non sunt, eamque transfer ad ea quæ naturæ eorum, quæ in nostrâ sunt potestate, adversantur. appetitionem vero prorsus in præsens tolle. nam si quicquam eorum, quæ in nostrâ non sunt

χεῖν ἀνάγκη· τῶν δ' ἐφ' ἡμῖν, ὅσων ὀρέγεσθαι καλὸν ἄν, οὐδὲν οὔπω σοι πάρεστι. μόνῳ δὲ τῷ ὁρμᾶν καὶ ἀφορμᾶν χρῶ· κούφως μέντοι, καὶ μεθ' ὑπεξαιρέσεως, καὶ ἀνειμένως.

ΚΕΦ. γ'.

Ἐφ' ἑκάστου τῶν ψυχαγωγούντων, ἢ χρείαν παρασχόντων, ἢ στεργομένων, μέμνησο ἐπιλέγειν, ὁποῖόν ἐστιν, ἀπὸ τῶν σμικροτάτων ἀρχόμενος. ἂν χύτραν στέργῃς, ὅτι χύτραν στέργεις· κατεαγείσης γὰρ αὐτῆς, οὐ ταραχθήσῃ. ἂν παιδίον σαυτοῦ καταφιλῇς ἢ γυναῖκα, ὅτι ἄνθρω-

τῶν δ' ἐφ' ἡμῶν. τῶν τε ἐφ' ἡμῖν scribo. ὅσων. Alii ὅσον, quod probavit Heyn. οὐδὲν οὔπω σοι. οὐδὲν οὐδέπω σοι scribo cum Meib. et Heyn. Nonnulli οὐδέπω σοι, absque οὐδέν.

CAP. III. χρείαν. χρείας ed. Meib. παρασχόντων. παρεχόντων scribo. ὁποῖόν ἐστιν. ὁποῖόν γε ἐστὶν ed. Vill. ἀρχόμενος. ἀρξάμενος scr. cum Heyn. χύτραν στέργεις. χύτραν στέργω scr. cum Vill. γὰρ αὐτῆς. Omittunt nonnulli αὐτῆς. παιδίον σαυτοῦ. ἑαυτοῦ ed. Vill. ἀνθρ. καταφιλεῖς. ἄνθρω-

ſunt poteſtate, appetas, infortunatum te eſſe neceſſe eſt: ex iis autem, quæ in noſtrâ poteſtate ſunt, nihil, quod honeſte appetas, adhuc tibi adeſt. at impetu ſolo & declinatione utere; verum leviter, & cum exceptione, & remiſſe.

CAP. III. (*Ed. Wolf. C.* 8.)

Singulis in rebus, quæ vel animum oblectant, vel uſui inſerviunt, vel diliguntur, memento verbis ſubjicere, cujusmodi ſint; à minutiſſimis exorſus. ſi ollam diligas, dic te ollam diligere: nam eâ confractâ non perturbaberis. ſi puellum tuum oſculere, aut uxorem,

σου καταφιλῇς· ἀποθανόντος γὰρ αὐτοῦ οὐ ταραχθήσῃ.

ΚΕΦ. δ'.

Ὅταν ἅψασθαί τινος ἔργου μέλλῃς, ὑπόμνησον σεαυτὸν, ὁποῖόν ἐστι τὸ ἔργον. ἐὰν λουσόμενος ἀπίῃς, πρόβαλε σεαυτῷ τὰ γινόμενα ἐν βαλανείῳ· τοὺς ἀποῤῥαίνοντας, τοὺς ἐγκρουομένους, τοὺς λοιδοροῦντας, τοὺς κλέπτοντας· καὶ οὕτως ἀσφαλέστερον ἅψῃ τοῦ ἔργου, ἐὰν ἐπιλέγῃς, ὅτι εὐθὺς λούσασθαι θέλω, καὶ τὴν ἐμαυτοῦ προαίρεσιν κατὰ φύσιν ἔχουσαν τηρῆσαι. καὶ ὡσαύτως ἐφ᾽ ἑκάστου ἔργου. οὕτω γὰρ, ἄν τι

σου καταφιλῶ ed. Vill. ἀποθανόντος γὰρ αὐτοῦ. Deleo αὐτοῦ.

CAP. IV. Ὅταν ἅπτεσθαι scribo; et dein ὑπομίμνησκε σεαυτόν. ὁποῖόν ἐστι. ὁποῖόν τι ἐστὶ ed. Vill. πρόβαλε. προβάλλε scr. cum Meib. & Vill. ἀποῤῥαίνοντας. ἀποῤῥέοντας ed. Heyn. ἐγκρουομένους. ἐνσειομένους Meib. ἐπιλέγῃς, ὅτι εὐθύς. Cum Meib. et Vill. scribo, ἐπιλέγῃς εὐθὺς, ὅτι &c. εὐθὺς ἐπιλέγῃς, ὅτι ed. Heyn. λούσασθαι θέλω, καὶ. ἐθέλω ed. Vill. Forsan λούσασθαι θέλω, θέλω δὲ καί. Ni malueris, καὶ λούσασθαι θέλω, καὶ etc. quod habet unus e codd. Paris. Post ἑκάστου ἔργου punctum minus ponit Meib. addisque

uxorem, subde, te hominem osculari: nam eo mortuo non perturbaberis.

CAP. IV. (*Ed. Wolf. C.* 9.)

Opus aliquod aggressurus, ipse tibi in memoriam revoca, cujusmodi sit illud opus. si lavatum abieris, ea tibi proponito quæ fiunt in balneo; alios perfundi, alios loco pelli, alios convicia facere, alios furari: atque ita tutius rem aggredieris, si hæc verba subdas, Lavare statim volo, meamque voluntatem naturæ congruentem servare, et similiter in singulis operibus. sic enim, si quid inter lavandum impedimenti

τι πρὸς τὸ λούσασθαι γένηται ἐμποδὼν, πρόχειρον ἔσται, ὅτι οὐ τοῦτο ἤθελον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμαυτοῦ προαίρεσιν κατὰ φύσιν ἔχουσαν τηρῆσαι· οὐ τηρήσω δὲ, ἐὰν ἀγανακτῶ πρὸς τὰ γινόμενα.

ΚΕΦ. ε'.

Ταράσσει τοὺς ἀνθρώπους, οὐ τὰ πράγματα, ἀλλὰ τὰ περὶ τῶν πραγμάτων δόγματα. οἷον, ὁ θάνατος οὐδὲν δεινὸν, ἐπεὶ καὶ Σωκράτει ἂν ἐφαίνετο· ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ θανάτου, ὅτι δεινὸν, ἐκεῖνο τὸ δεινόν ἐστιν. ὅταν οὖν ἐμποδιζώμεθα, ἢ ταραττώμεθα, ἢ λυπώμεθα, μηδέποτε ἄλλους αἰτιώμεθα, ἀλλ' ἑαυτοὺς, τουτέστι τὰ ἑαυτῶν δόγματα. Ἀπαι-

A 5 δεύτου

οὐ διαμαρτήσεις. ἐμποδών. Alii ἐμποδίζον, alii ἐμπόδιον. ὅτι οὐ τοῦτο. τὸ, ὅτι οὐ τοῦτο ed. Vill. Ego probavi διότι, Ἀλλ' οὐ τοῦτο μόνον.

CAP. V. ὁ θάνατος. Articulum alii omittunt. τὸ περὶ θανάτου. τὸ περὶ τοῦ θαν. scribo cum Meib. & Heyn. ὅτι δεινόν. διότι δεινὸν scribo. ταραττώμεθα. συνταρασσώμεθα ed. Vill. ἄλλους αἰτιώμεθα. ἄλλον αἰτ. scribo cum Meib.

menti accidat, promptum erit, Non hoc volebam tantum, sed & voluntatem meam naturae consentaneam servare: non servabo autem, si ea quae fiunt, aegre tulero.

CAP. V. *(Ed. Wolf. C. 10.)*

Perturbant homines non res ipsae, sed de rebus decreta. verbi caussa, mors nihil terribile est, alioquin et Socrati ita visum esset: sed decretum de morte, esse aliquid terribile, hoc est illud terribile. cum itaque impedimur, aut perturbamur, aut tristamur, nunquam alium incusemus, sed nos ipsos, hoc est, nostra

δεύτου ἔργον, τὸ ἄλλοις ἐγκαλεῖν, ἐφ' οἷς αὐτὸς πράσσει κακῶς· ἠργμένου παιδεύεσθαι, τὸ ἑαυτῷ· πεπαιδευμένου, τὸ μήτ' ἄλλῳ, μήθ' ἑαυτῷ.

ΚΕΦ. ϛʹ.

Ἐπὶ μηδενὶ ἐπαρθῇς ἀλλοτρίῳ προτερήματι. εἰ ὁ ἵππος ἐπαιρόμενος ἔλεγεν ἄν, ὅτι καλός εἰμι, οἰστὸν ἂν ἦν. σὺ δ' ὅταν λέγῃς ἐπαιρόμενος, ὅτι ἵππον καλὸν ἔχω, ἴσθι ὅτι ἐπὶ ἵππῳ ἀγαθῷ ἐπαίρῃ. Τί οὖν ἐστι σόν; Χρῆσις φαντασιῶν. Ὥσθ' ὅταν ἐν χρήσει φαντασιῶν κατὰ φύσιν σχῇς, τηνικαῦτα ἐπαρθήσῃ· τότε γὰρ ἐπὶ σῷ τινι ἀγαθῷ ἐπαρθήσῃ.

ΚΕΦ.

CAP. VI. ἔλεγεν ἄν. Deleo ἂν cum Meib. ἐπὶ ἵππῳ. ἐπὶ ἵππου ſcribo. ἐπὶ τοῦ ἵππου ed. Heyn. ἐφ' ἵππου ed. Vill. τηνικαῦτα ἐπαρθήσῃ. τηνικαῦτα ἐπάρθητι ſcribo cum Vill. τηνικ. εὐλόγως ἐπαρθήσῃ ed. Meib. Vocem εὐλόγως deinde poſt σῷ τινι ἀγαθῷ inſeruit Vill. invitis libris.

ſtra decreta. Alios incuſare, ob quæ ſibi male eſt, hominis eſt ineruditi; ejus qui erudiri cœpit, ſeipſum; eruditi, neque alios, neque ſeipſum.

CAP. VI. (*Ed. Wolf. C. 11.*)

Ob nullam alienam efferaris præſtantiam: ſi equus ſeſe efferens diceret, Pulcher ſum, ferendum id eſſet. tu vero cum dicis ſuperbiâ elatus, Pulchrum equum habeo; ſcito te ob pulchrum equum ſuperbire. Quid igitur tuum eſt? Uſus viſorum. Quapropter cum in uſu viſorum ſecundum naturam es affectus, tum vero te efferes: tum enim tuo aliquo bono ſuperbies.

CAP.

ΚΕΦ. ζ.

Καθάπερ ἐν πλῷ, τοῦ πλοίου καθορμισθέντος, ἂν ἐξέλθῃς ὑδρεύσασθαι, ὁδοῦ μὲν πάρεργόν ἐστι, καὶ κοχλίδιον ἀναλέξασθαι ἢ βολβάριον· τετάσθαι δὲ δεῖ τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὸ πλοῖον, καὶ συνεχῶς ἐπιστρέφεσθαι, μή τοι γε ὁ κυβερνήτης καλέσῃ· καὶ τότε πάντα ἐκεῖνα ἀφιέναι, ἵνα μὴ δεδεμένος ἐμβληθῇς, ὡς τὰ πρόβατα· οὕτω καὶ ἐν τῷ βίῳ, ἐὰν διδῶται ἀντὶ βολβαρίου καὶ κοχλιδίου γυναικάριον καὶ παιδίον, οὐδὲν κωλύσει· ἐὰν δὲ ὁ κυβερνήτης καλέσῃ, τρέχε ἐπὶ τὸ πλοῖον, ἀφεὶς ἐκεῖνα ἅπαντα, μηδὲν ἐπιστρεφόμενος. ἐὰν δὲ γέρων ᾖς, μηδὲ ἀπαλλαγῇς ποτε τοῦ πλοίου μακρὰν, μήποτε καλούμενος ἐλλίπῃς.

CAP. VII. ἂν ἐξέλθῃς. εἰ ἐξέλθοις fcribo. Mox. fcr. ὁδοῦ μὲν πάρεργον, καὶ κοχλίδιον ἀναλέξῃ, καὶ βολβάριον. ἢ καὶ βολβ. ed. Vill. μή τοι γε. μή ποτε fcribo. μή τοι σε ed. Meib. et Vill. ὁ κυβερν. καλέσῃ. Nonnulli καλῇ. Forfan καλῇ σε legendum. καὶ τότε πάντα. κᾂν καλέσῃ, πάντα &c. fcribo cum Meib. et Heyn. κᾂν καλέσῃ, τότε πάντα ed. Vill. μηδὲν ἐπιστρεφόμενος. μηδὲ ἐπιστρ. fcribo. μήποτε καλούμενος. μήποτε καλοῦντος fcr. cum Meib. et Vill.

CAP. VII. (*Ed. Wolf. C.* 12.)

Quemadmodum in navigando, ubi ftationem navis nacta eft, fi aquatum exieris, fit obiter quidem ut cochleolam colligas aut bulbulum; animo autem in navigium intento effe oportet, & continenter refpicere, an gubernator vocet; & tum ifta omnia relinquere oportet, ne vinctus, ad inftar ovium, in navim conjiciaris. fic quoque in vitâ, fi pro bulbo & cochleolâ, uxorcula & puellus detur, nihil prohibebit, cum autem gubernator vocarit, curre ad navim, relictis illis omnibus, nihil refpiciendo. quod fi fenex fis, cave unquam longius a navi recedas, ne quando vocatus, deficias.

ΚΕΦ. η'.

Μὴ ζήτει τὰ γενόμενα γίνεσθαι ὡς θέλεις, ἀλλὰ θέλε γίνεσθαι τὰ γινόμενα ὡς γίνεται, καὶ εὐροήσεις.

ΚΕΦ. θ'.

Νόσος, σώματός ἐστιν ἐμπόδιον· προαιρέσεως δὲ οὔ, ἐὰν μὴ αὐτὴ θέλῃ. χώλανσις, σκέλους ἐστὶν ἐμπόδιον, προαιρέσεως δὲ οὔ. καὶ τοῦτο ἐφ' ἑκάστου τῶν ἐμπιπτόντων ἐπίλεγε· εὑρήσεις γὰρ αὐτὸ ἄλλου τινος ἐμπόδιον, σοῦ δὲ οὔ.

ΚΕΦ. ι'.

Ἐφ' ἑκάστου τῶν προσπιπτόντων μέμνησο ἐπιστρέφων ἐπὶ σεαυτὸν ζητεῖν, τίνα δύναμιν ἔχεις πρὸς

CAP. VIII. τὰ γενόμενα. Immo τὰ γινόμενα, ut ed. Meib. Heyn. et Vill. θέλε γίνεσθαι τὰ γινόμενα. Deleo h. l. verbum γίνεσθαι. Nonnulli ſic ſcribunt, ἀλλὰ θέλειν ὡς τὰ γινόμενα γίνεται, et ſic ed. Meib.

CAP. IX. σοῦ δὲ οὔ. σὺν δὲ οὔ ſcribo cum Vill.

CAP VIII. (*Ed. Wolf. C.* 13.)

Ne quæras ea quæ fiunt fieri ut vis; ſed fieri velis quæ fiunt, ut fiunt; & tranquillo vitæ curſu uteris.

CAP. IX. (*Ed. Wolf. continuatio C.* 13.)

Morbus, corporis eſt impedimentum; voluntatis non item, niſi ipſa velit. claudicatio, cruris eſt impedimentum; voluntatis non item. atque hoc ſingulis quæ incidunt rebus ſubjice: illas enim alterius cujusdam impedimentum invenies; tui vero nequaquam.

CAP. X. (*Ed. Wolf. C.* 14.)

Quicquid inciderit, memento ad te converſus inquirere, quam facultatem ad illius uſum habeas. ſi quem

πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ. ἐὰν καλὸν ἴδῃς ἢ καλήν, εὑρήσεις δύναμιν πρὸς ταῦτα ἐγκράτειαν. ἐὰν πόνος προσφέρηται, εὑρήσεις καρτερίαν· ἂν λοιδορία, εὑρήσεις ἀνεξικακίαν. καὶ οὕτως ἐθιζόμενόν σε οὐ συναρπάσουσιν αἱ φαντασίαι.

ΚΕΦ. ια΄.

Μηδέποτε ἐπὶ μηδενὸς εἴπῃς, ὅτι ἀπώλεσα αὐτὸ, ἀλλ' ὅτι ἀπέδωκα. τὸ παιδίον ἀπέθανεν; ἀπεδόθη. ἡ γυνὴ ἀπέθανεν; ἀπεδόθη. τὸ χωρίον ἀφηρέθη; οὔκουν καὶ τοῦτο ἀπεδόθη; Ἀλλὰ κακὸς ὁ ἀφελόμενος. Τί δέ σοι μέλει, διὰ τίνος σε ὁ δοὺς ἀπήτησε; μέχρι δ' ἂν διδῷ, ὡς ἀλλοτρίου αὐτοῦ ἐπιμελοῦ, ὡς τοῦ πανδοχείου οἱ παριόντες.

ΚΕΦ.

CAP. XI. Quatuor verba ἡ γυνὴ ἀπεθ. ἀπεδόθ. deſunt in ed. Meib. τὸ χωρίον ἀφηρέθη; ἀφηρέθη ſcribo, absque interrogatione. οὔκουν. οὐκοῦν ſcr. cum Meib. & Vill. deleta interrog, poſt ἀπεδόθη. μέχρι δ' ἂν διδῷ. Alii διδῶται, quod probat Heyne. ἀλλοτρίου αὐτοῦ. ἀλλοτρίων αὐτῶν ed. Vill. prob. Heyn.

quem formoſum formoſamve videris, facultatem ad hæc invenies, continentiam. ſi labor objectus fuerit, tolerantiam invenies: ſi convicium, patientiam. atque ſic adſuetum non te abripient ſecum viſa.

CAP. XI. (*Ed. Wolf. C.* 15.)

Nunquam de aliqua re te perdidiſſe dicas, ſed reddidiſſe. filiolus obiit? redditus eſt. uxor obiit? reddita eſt. prædium eſt ereptum? ergo & hoc redditum. At improbus eſt qui eripuit. Quid id tua refert, per quem is qui dederit repetierit? quamdiu autem habere dederit, tanquam alienæ rei ipſius curam habeto; ut hoſpitii, viatores.

CAP.

ΚΕΦ. ιβ΄.

1 Εἰ προκόψαι θέλεις, ἄφες τοὺς τοιούτους δια-
λογισμούς· Ἐὰν ἀμελήσω τῶν ἐμῶν, οὐχ ἕξω
διατροφάς· ἐὰν μὴ κολάσω τὸν παῖδα, πονη-
ρὸς ἔσται. κρεῖσσον γὰρ λιμῷ ἀποθανεῖν, ἄλυ-
πον καὶ ἄφοβον γενόμενον, ἢ ζῆν ἐν ἀφθόνοις
ταρασσόμενον. κρεῖττον δὲ, τὸν παῖδα κακὸν
2 εἶναι, ἢ σὲ κακοδαίμονα. Ἄρξαι τοιγαροῦν ἀπὸ
τῶν σμικρῶν. ἐκχεῖται τὸ ἐλάδιον; κλέπτεται
οἰνάριον; ἐπίλεγε, ὅτι τοσούτου πωλεῖται ἀπά-
θεια, τοσούτου ἀταραξία· προῖκα δὲ οὐδὲν πα-
ραγίνεται. ὅταν δὲ καλῇς τὸν παῖδα, ἐνθυμοῦ ὅτι
δύναται μὴ ὑπακοῦσαι· καὶ ὑπακούσας, μηδὲν
ποιῆσαι ὧν θέλεις. ἀλλ' οὐχ οὕτως ἐστὶν αὐ-

τῷ

CAP. XII. 1. διαλογισμούς. ἐπιλογισμ. scribo. κρεῖσσον γάρ. γάρ ἐστι ed. Meib. 2. οἰνάριον. τὸ οἰνάριον scr. cum Meib. et Vill. παραγίνεται. περιγίνεται scr. cum Heyn. et Vill. Forsan verum fuerit simplex γίνεται μὴ ὑπακοῦσαι. καὶ μὴ ὑπακ. ed. Vill. καὶ ὑπακούσας. Alii ἢ ὑπακούσας. ἢ καὶ ὑπακ. ed. Vill. ἀλλ' οὐχ &c. Nonnulli καὶ οὐχ. Ego, ista ad praecedentia referens, sic scribo: μηδὲν ποιῆσαι ὧν θέλεις, ἀλλ' οὐχ οὕτως ἐστὶν αὐτῷ, καλῶς, ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ ᾖ &c.

CAP. XII. (*Ed. Wolf. C.* 16 & 17.)

Si proficere velis, huiusmodi cogitationes missas facito: Si mea neglexero, non erit unde vivam: nisi puerum castigâro, malus erit. satius enim est fame emori, moeroris ac metus expertem, quam copiis omnium rerum abundantem animo vivere perturbato. satius quoque est, puerum esse malum, quam te infelicem. A parvis igitur auspicare. effunditur parum quod habes olei? villum surripitur? subjice tibi, Tanti vaenit perturbationum vacuitas, tanti tranquillitas; gratis vero nihil acquiritur. cum autem puerum vocas, cogita posse ipsum non audire; &, si audierit, nihil eorum agere quae velis. at

non

τῷ καλῶς· ὅλως δὲ σοὶ καλῶς· ἵνα ἐπ᾿ ἐκείνῳ ᾖ, τό σε μὴ ταραχθῆναι.

ΚΕΦ. ιγ΄.

Εἰ προκόψαι θέλεις, ὑπόμεινον, ἕνεκα τῶν ἐκτὸς ἀνόητος δόξαι, καὶ ἠλίθιος. μηδὲν βούλου δοκεῖν ἐπίστασθαι. κἂν δόξῃς τισὶν εἶναί τις, ἀπίστει σεαυτῷ. ἴσθι γάρ, ὅτι οὐ ῥᾴδιον, καὶ τὴν προαίρεσιν τὴν σεαυτοῦ κατὰ φύσιν ἔχουσαν φυλάξαι, καὶ τὰ ἐκτός· ἀλλὰ τὸν ἑτέρου ἐπιμελούμενον, τοῦ ἑτέρου ἀμελῆσαι πᾶσα ἀνάγκη.

ΚΕΦ. ιδ΄.

Ἐὰν θέλῃς τὰ τέκνα σου, καὶ τὴν γυναῖκα, 1
καὶ τοὺς φίλους σου πάντοτε ζῆν, ἠλίθιος εἶ· τὰ

deletis quatuor verbis ὅλως δέ σοὶ καλῶς. Verba ista tenentes Heyn. et Vill. sic pergunt, ἵνα ἐπ᾿ ἐκείνῳ μὴ ᾖ (vel, ἵνα μὴ ἐπ᾿ ἐκείνῳ ᾖ) τὸ σε ταραχθῆναι.

CAP. XIII. ἀνόητος. Alii ἄνους. δόξαι. δόξας scribo. μηδὲν βούλου. καὶ μηδὲν βούλου ed. Vill. προαίρεσιν τὴν σεαυτοῦ. προαίρεσιν αὐτοῦ ed. Meib. τὸν ἑτέρου ἐπιμελ. τοῦ ἑτέρου scribo. τὸν θατέρου ed. Vill.

CAP. XIV. 1. Ἐὰν θέλῃς. Ἂν θέλῃς ed. Meib. et sic rursus infra ἂν δὲ θέλῃς. τοὺς φίλους σου. σου deest in ed. Meib.

non ei tam bene est, (tibi vero omnino bene,) ut ipse efficiat, te non perturbari.

CAP. XIII. (*Ed. Wolf. C.* 18.)

Si proficere vis, perfer si ob externas res amens ac fatuus videaris. nihil velis videri scite; & si quibus esse aliquis videare, ipse tibi diffidito. scito enim, non facile esse, & voluntatem suam naturae consentaneam servare, & res externas; sed omnino necesse esse, ut, qui alterum curet, alterum negligat.

CAP. XIV. (*Ed. Wolf. C.* 19 et 20.)

Si velis liberos tuos & uxorem & amicos, semper vivere, stultus es. nam quae in tua potestate non sunt,

τὰ γὰρ μὴ ἐπί σοι, θέλεις ἐπί σοι εἶναι· καὶ τὰ ἀλλότρια, σὰ εἶναι. οὕτω κἂν τὸν παῖδα θέλῃς μὴ ἁμαρτάνειν, μωρὸς εἶ· θέλεις γὰρ τὴν κακίαν μὴ εἶναι κακίαν, ἀλλ' ἄλλό τι. ἐὰν δὲ θέλῃς ὀρεγόμενος μὴ ἀποτυγχάνειν, τοῦτο δύ-
2 νασαι. τοῦτο οὖν ἄσκει, ὃ δύνασαι. Κύριος ἑκάστου ἐστὶν, ὁ τῶν ὑπ' ἐκείνου θελομένων, ἢ μὴ θελομένων, ἔχων τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸ περιποιῆσαι ἢ ἀφελέσθαι. ὅστις οὖν ἐλεύθερος εἶναι βούλεται, μήτε θελέτω τι, μήτε φευγέτω τι τῶν ἐπ' ἄλλοις· εἰ δὲ μὴ, δουλεύειν ἀνάγκη.

ΚΕΦ. ιε'.

Μέμνησο, ὅτι ὡς ἐν συμποσίῳ, δεῖ σε ἀναστρέφεσθαι. περιφερόμενον γέγονέ τι κατά σε; ἐκτεί-

μὴ ἐπί σοι, θέλεις ἐπί σοι εἶναι. Vtrobique ἐπὶ σοὶ ſcribo, cum emphaſi; & ſic fere mssti libri. 2. περιποιῆσαι. περιποιῆσαί τι ed. Vill.

CAP. XV. ὅτι ὡς ἐν συμπ. Nonnulli ὅτι, absque ὡς. Vnus codex ὡς dat, absque ὅτι. Forſ. Μέμνησο, πῶς (vel ὅπως) ἐν συμπ. *Memento, quo pacto in convivio &c.* δεῖ σε.

ſunt, ea in poteſtate tuâ eſſe vis, & aliena, eſſe tua. ſic quoque ſi puerum peccare non vis, fatuus es. vis enim vitium non eſſe vitium, ſed aliud quidpiam. ſi autem velis appetens aliquid, eo non excidere, hoc potes. quod potes igitur, hoc exerce. Cujusque dominus is eſt, qui ea quæ ipſe vult, aut non vult, poteſtatem habet vel conferendi vel auferendi. quisquis igitur liber eſſe vult, nec velit quidquam, nec fugiat, ex iis quæ in aliorum ſunt poteſtate: alioquin, ſervire neceſſe eſt.

CAP. XV. (*Ed. Wolf. C. 21.*)

Memento oportere te, tanquam in convivio, verſari. aliquid quod circumfertur ad te devenit? porrectâ manu

ἐκτείνας τὴν χεῖρα, κοσμίως μετάλαβε. παρέρχεται; μὴ κάτεχε. οὔπω ἥκει; μὴ ἐπίβαλλε πόῤῥω τὴν ὄρεξιν· ἀλλὰ περίμενε, μέχρις ἂν γένηται κατά σε. οὕτω πρὸς τέκνα, οὕτω πρὸς γυναῖκα, οὕτω πρὸς ἀρχὰς, οὕτω πρὸς πλοῦτον, καὶ ἔσῃ ποτὲ ἄξιος τῶν Θεῶν συμπότης. ἂν δὲ καὶ παρατεθέντων σοι μὴ λάβῃς, ἀλλὰ καὶ ὑπερίδῃς, τότε οὐ μόνον συμπότης τῶν Θεῶν ἔσῃ, ἀλλὰ καὶ συνάρχων. οὕτω γὰρ ποιῶν Διογένης καὶ Ἡράκλειτος, καὶ οἱ ὅμοιοι, ἀξίως θεῖοί τε ἦσαν, καὶ ἐλέγοντο.

ΚΕΦ. ιϛ'.

Ὅταν κλαίοντα ἴδῃς τινὰ ἐν πένθει, ἢ ἀποδημοῦντος τέκνου ἢ ἀποθανόντος, ἢ ἀπολωλεκότα τὰ

Inverſe σε δεῖ ſcribo cum Meib. ἀλλὰ καὶ ὑπερίδῃς: ἀλλ' ὑπερίδῃς ſcribo.

CAP. XVI. ἴδῃς τινά. τινὰ omittunt nonnulli. ἢ ἀποθανόντος. Deleo hæc cum Heyn. et Meib. ἀπολωλεκότα. ἀπολωλεκό-

manu modeſte percipe. præterit? ne detineas. nondum venit? ne longe appetitionem extendito; ſed expecta, donec ad te venerit. ſic erga liberos te gere, ſic erga uxorem, ſic erga magiſtratus, ſic erga divitias; et aliquando eris dignus Deorum conviva. quod ſi etiam propoſita tibi non acceperis, ſed deſpexeris, non modo conviva Deorum, ſed et collega eris. ſic enim cum facerent Diogenes et Heraclitus, atque his ſimiles, merito et divini erant, et dicebantur.

CAP. XVI. (*Ed. Wolf. C.* 22.)

Cum ejulantem aliquem videris in luctu, ſive peregre profecto filio ſive mortuo, ſeu rebus amiſſis, cave ne

τὰ ἑαυτοῦ, πρόσεχε, μή σε ἡ φαντασία συναρπάσῃ, ὡς ἐν κακοῖς ὄντος αὐτοῦ τοῖς ἐκτός· ἀλλ' εὐθὺς διαίρει παρὰ σεαυτῷ, καὶ λέγειν ἔστω πρόχειρον, ὅτι τοῦτον θλίβει οὐ τὸ συμβεβηκός· ἄλλον γὰρ οὐ θλίβει· ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ τούτου. μέχρι μέν τοι λόγου μὴ ὄκνει συμπεριφέρεσθαι αὐτῷ, κἂν οὕτω τύχῃ, καὶ συνεπιστενάξαι. πρόσεχε μέν τοι, μὴ καὶ ἔσωθεν στενάξῃς.

ΚΕΦ. ιζʹ.

Μέμνησο, ὅτι ὑποκριτὴς εἶ δράματος, οἵου ἂν θέλῃ ὁ διδάσκαλος· ἂν βραχὺ, βραχέος· ἂν μακρὸν, μακροῦ· ἂν πτωχὸν ὑποκρίνεσθαί σε θέλῃ, ἵνα καὶ τοῦτον εὐφυῶς ὑποκρίνῃ· ἂν χωλὸν,

τος Meib. διαίρει παρὰ σεαυτῷ, καὶ λέγειν. Deletis quinque verbis, temere, huc invectis, lego ἀλλ' εὐθὺς ἔστω πρόχειρον. τὸ περὶ τούτου. Alii τὰ περὶ τούτων. καὶ συνεπιστενάξαι. Omittit καὶ Villebr. πρόσεχε. Nonnulli προσέχειν.

CAP. XVII. οἵου ἂν. Alii οἷον ἄν. ὑποκρίνεσθαί σε. ὑποκρίνασθαί σε scribo.

ne te visum unà abripiat, cum in malis ille sit externis: sed statim apud te distingue, & in promptu esto dicere; Non hunc torquet id quod accidit; quippe alium non torquet; sed quod de eo est decretum. ne tamen pigeat sermone tenus illi teipsum accommodare, atque adeo, si res ita tulerit, simul ingemiscere. cave vero, ne etiam intrinsecus gemas.

CAP. XVII. (*Ed. Wolf. C. 23.*)

Memento te actorem esse, cujuscunque magister velit, fabulæ; si brevis, brevis; si longa, longæ: si pauperem agere te velit, ut & hanc personam ingeniose agas;

λὸν, ἂν ἄρχοντα,' ἂν ἰδιώτην. σὸν γὰρ τοῦτ' ἐστὶ, τὸ δοθὲν ὑποκρίνασθαι πρόσωπον καλῶς· ἐκλέξασθαι δ' αὐτὸ, ἄλλου.

ΚΕΦ. ιή.

Κόραξ ὅταν μὴ αἴσιον κεκράγῃ, μὴ συναρπαζέτω σε ἡ φαντασία· ἀλλ' εὐθὺς διαίρει παρὰ σεαυτῷ, καὶ λέγε, ὅτι τούτων ἐμοὶ οὐδὲν ἐπισημαίνεται, ἀλλ' ἢ τῷ σωματίῳ μου, ἢ τῷ κτησιδίῳ μου, ἢ τῷ δοξαρίῳ, ἢ τοῖς τέκνοις, ἢ τῇ γυναικί· ἐμοὶ δὲ πάντα αἴσια σημαίνεται, ἐὰν ἐγὼ θέλω. ὅ, τι γὰρ ἂν τούτων ἀποβαίνῃ, ἐπ' ἐμοί ἐστιν ὠφεληθῆναι ἀπ' αὐτοῦ.

CAP. XVIII. κεκράγῃ. κράξῃ Meib. τούτων ἐμοὶ οὐδέν. Al. τούτων οὐδὲν ἐμοί. ἀλλ' ἢ τῷ σωμ. ἀλλὰ τῷ σωμ. ed. Meib. absque ἢ. κτησιδίῳ μου. κτησιδίῳ μου ſcribo. μου deeſt ed. Vill. δοξαρίῳ. Addo μου cum Meib. ἀπ' αὐτοῦ. ὑπ' αὐτοῦ ed. Meib.

ages; ſi claudum, ſi magiſtratum, ſi plebeium. hoc enim tuum eſt, datam perſonam bene agere; eam autem eligere alterius.

CAP. XVIII. (*Ed. Wolf. C.* 24.)

Corvus cum inauſpicatum crocitarit, ne te viſum unà abripiat; ſed ſtatim apud te diſtingue, & dic, Nihil mihi iſtorum portenditur, ſed aut corpuſculo meo, aut reculæ meæ, aut gloriolæ meæ, aut liberis, aut uxori: mihi autem fauſta omnia portenduntur, ſi ego voluero. quicquid enim iſtorum evenerit, in meâ eſt poteſtate, ut ex iis fructum capiam.

ΚΕΦ. ιθ΄.

1 Ἀνίκητος εἶναι δύνασαι, ἐὰν εἰς μηδένα ἀγῶνα
2 καταβαίνῃς, ὃν οὐκ ἔστιν ἐπὶ σοὶ νικῆσαι. Ὅρα
οὖν μήποτε ἰδών τινα προτιμώμενον, ἢ μέγα δυνάμενον, ἢ ἄλλως εὐδοκιμοῦντα, μακαρίσῃς, ὑπὸ τῆς φαντασίας συναρπασθείς. ἐὰν γὰρ ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν ἡ οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ ᾖ, οὔτε φθόνος, οὔτε ζηλοτυπία χώραν ἕξει. σὺ δὲ αὐτὸς οὐ στρατηγὸς, οὐ πρύτανις ἢ ὕπατος εἶναι θελήσῃς, ἀλλ' ἐλεύθερος· μία δὲ ὁδὸς πρὸς τοῦτο, καταφρόνησις τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν.

ΚΕΦ. κ΄.

Μέμνησο, ὅτι οὐχ ὁ λοιδορῶν ἢ τύπτων ὑβρίζει, ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ τούτων, ὡς ὑβριζόντων. ὅταν

CAP. XIX. 2. Ὅρα οὖν. Deleo οὖν cum Heyn. et Vill. μέγα δυνάμενον. Pleræque edit. μεγαλοδυναμούμενοι, nullâ prorſus auctoritate. χώραν ἕξει. σὺ δὲ &c. Scribo χώραν ἔχει· σύ τε &c. θελήσῃς. θελήσεις ſcribo cum Meib.

CAP. XX. ἢ τύπτων. ἢ ὁ τύπτων ſcr.

CAP. XIX. (*Ed. Wolf. C.* 25 & 26.)

Invictus eſſe potes, ſi in nullum certamen deſcendas, quo in tuâ poteſtate non eſt vincere. Vide igitur, ne, ſi quem honore, aut potentiâ evectum, aut alioqui florentem videris, illum beatum prædices, à viſo unà abreptus. ſi enim in iis, quæ in noſtrâ poteſtate ſunt, ſubſtantia boni eſt; nec invidia, nec æmulatio locum habebit. tu vero ipſe non imperator, non præfectus, aut conſul eſſe voles, ſed liber: unica autem via eo ducit, contemptus eorum quæ in noſtrâ poteſtate non ſunt.

CAP. XX. (*Ed. Wolf. C.* 27.)

Memento, non eum qui convicietur aut verberet, injuriam facere; ſed quod de his eſt decretum, tanquam

ὅταν οὖν ἐρεθίσῃ σέ τις, ἴσθι ὅτι ἡ σή σε ὑπόληψις ἠρέθισε. τοιγαροῦν ἐν πρώτοις πειρῶ, ὑπὸ τῆς φαντασίας μὴ συναρπασθῆναι. ἂν γὰρ ἅπαξ χρόνου καὶ διατριβῆς τύχῃς, ῥᾷον κρατήσεις σεαυτοῦ.

ΚΕΦ. κα'.

Θάνατος, καὶ φυγὴ, καὶ πάντα τὰ ἄλλα τὰ δεινὰ φαινόμενα, πρὸ ὀφθαλμῶν ἔστω σοι καθ' ἡμέραν· μάλιστα δὲ πάντων ὁ θάνατος. καὶ οὐδὲν οὐδέποτε ταπεινὸν ἐνθυμήσῃ, οὔτε ἄγαν ἐπιθυμήσεις τινός.

ΚΕΦ. κβ'.

Εἰ φιλοσοφίας ἐπιθυμεῖς, παρασκευάζου αὐτόθεν, ὡς καταγελασθησόμενος, ὡς καταμωκησο-

B 3 μένων

ἐρεθίσῃ σέ τις. Nonnulli σέ τι. ἠρέθισε. Rectius putavi ἠρέθικε.

CAP. XXI. πάντα τὰ ἄλλα. Deleo τὰ ἄλλα. οὐδέπ. ταπεινόν. Scribo οὐδὲν οὐδέποτε οὔτε ταπ. ἐνθυμήσῃ. Recte ἐνθυμηθήσῃ ed. Heyn. et Vill.

CAP. XXII. Εἰ φιλοσ. ἐπιθ. Φιλοσοφίας ἐπιθυμεῖς; ed. Vill.

quam injuriam facientibus. cum igitur te aliquis irritârit, ab opinione tua te irritatum eſſe ſcito. quapropter in primis tenta, ne a viſo una abripiaris. nam ſi ſemel tempus & moram nactus fueris, facilius ipſe tibi imperabis.

CAP. XXI. (*Ed. Wolf. C.* 28.)

Mors, et exilium, et omnia quæ terribilia videantur, ob oculos tibi quotidie verſentur: maxime vero omnium mors. neque quidquam unquam humile cogitabis, neque quidquam nimis cupies.

CAP. XXII. (*Ed. Wolf. C.* 29.)

Si philoſophiæ te amor tenet, ſtatim accingere tanquam ridiculus futurus, tanquam multi te naſo ſuspenſuri

μένων σου πολλῶν, ὡς ἐρούντων, ὅτι ἄφνω φιλόσοφος ἡμῖν ἐπανελήλυθε, καὶ πόθεν ἡμῖν αὕτη ἡ ὀφρύς; σὺ δὲ ὀφρὺν μὲν μὴ σχῇς· τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχου, ὡς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν τάξιν. μέμνησο δὲ, ὅτι ἐὰν μὲν ἐμμείνῃς τοῖς αὐτοῖς, οἱ καταγελῶντές σου πρότερον, αὐτοί σε ὕστερον θαυμάσονται· ἐὰν δὲ ἡττηθῇς αὐτῶν, διπλοῦν προσλήψῃ καταγέλωτα.

ΚΕΦ. κγ΄.

Ἐάν ποτέ σοι γένηται ἔξω στραφῆναι, πρὸς τὸ βούλεσθαι ἀρέσαι τινὶ, ἴσθι ὅτι ἀπώλεσας τὴν ἔνστασιν. ἀρκοῦ οὖν ἐν παντὶ, τῷ εἶναι φιλόσοφος· εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει τῷ εἶναι, σαυτῷ φαίνου, καὶ ἱκανὸς ἔσῃ.

ΚΕΦ.

cum al. τὴν τάξιν. τὴν χώραν scribo cum Vill. μέμνησο δὲ, ὅτι. Probavi μέμνησό τε, διότι. πρότερον. τὸ πρότερον scribo. θαυμάσονται. θαυμάσουσιν ed. Vill.

CAP. XXIII. δοκεῖν βούλει τῷ εἶναι. τῷ εἶναι scribunt superio-

pensuri sint, ac dicturi, Repente philosophus nobis rediit: et, Unde hoc nobis supercilium? tu vero supercilium ne habeto; sed quæ tibi optima videntur, ita retine, tanquam qui a Deo in hunc ordinem sis collocatus. memento autem si in iisdem permanseris, eos qui te antea deridebant, postea te admiraturos; at duplo majori risu te exceptum iri, si illis vincaris.

CAP. XXIII. (*Ed. Wolf. C.* 30.)

Si quando ad externa te converti acciderit, ut alicui placere velis, scito te vitæ institutum perdidisse. quare in omnibus rebus illud tibi satis sit, te esse philosophum; quod si etiam alicui philosophus esse videri velis, tibiipsi videre, et satis erit.

CAP.

ΚΕΦ. κδ'.

Οὗτοί σε οἱ διαλογισμοὶ μὴ θλιβέτωσαν, Ἄτιμος 1
ἐγὼ βιώσομαι, καὶ οὐδεὶς οὐδαμοῦ. εἰ γὰρ ἀτι-
μία ἐστὶ κακὸν, οὐ δύνασαι ἐν κακῷ εἶναι δι'
ἄλλον, οὐ μᾶλλον ἢ ἐν αἰσχρῷ. Μήτι οὖν τὸ
σὸν ἔργον ἐστὶν, τὸ ἀρχῆς τυχεῖν; ἢ παρα-
ληφθῆναι ἐφ' ἑστίασιν; Οὐδαμῶς. Πῶς οὖν ἔτι
τοῦτ' ἐστὶν ἀτιμία; πῶς δὲ οὐδεὶς οὐδαμοῦ ἔσῃ,
ὃν ἐν μόνοις εἶναί τινα δεῖ τοῖς ἐπί σοι, ἐν οἷς
ἔξεστί σοι εἶναι πλείστου ἀξίῳ; Ἀλλά σοι οἱ 2
φίλοι ἀβοήθητοι ἔσονται; Τί λέγεις τὸ ἀβοή-
θητοι; οὐχ ἕξουσι παρά σου ἀργύριον, οὐδὲ πο-

res edit. et msti, et cum sequentibus jungunt. Duo verba delevit Vill. Ego, ut suspecta, uncis includo. καὶ ἱκανὸς ἔσῃ. Nonnulli, καὶ ἱκανόν ἐστι.

CAP. XXIV. 1. βιώσομαι. Al. ἔσομαι. Al. διαβιώσομαι. εἰ γὰρ ἀτιμία. εἰ γὰρ ἡ ἀτιμία scribo cum Meib. ἐστὶ κακόν. Addunt alii, ὥσπερ ἐστὶν, et sic ed. Vill. δι' ἄλλον. Temere δι' ἄλλου ed. Vill. Μήτι οὖν τὸ σὸν &c. Μήτι ἐστὶν οὖν σὸν ἔργον, ed. Meib. Mihi placuit Μή τι οὖν σόν ἐστιν ἔργον, ἐφ' ἑστίασιν. Temere Vill. εἰς συμβουλίαν ἢ ἐφ' ἑστίασιν. ἔτι τοῦτ' ἐστὶν. ἐπὶ τούτοις ἐστὶν ed. Vill. 6. ἀργύριον. κερμάτιον scribo.

CAP. XXIV. (*Ed. Wolf. C.* 31.)

Hæ te cogitationes ne adfligant, Ignobilis ego vivam, & nullius existimationis usquam. si enim ignobilitas malum est, non potes in malo esse per alium, non magis quam in turpi. Nunquid ergo tuum est opus magistratum consequi? aut, convivio accipi? Minime. Quomodo ergo etiam ignobilitas hoc censeri potest? quomodo etiam nullius existimationis eris usquam, quem in iis solis, quæ in tuâ potestate sunt, aliquem esse oportet, in quibus tibi quantivis esse pretii licet? At amici sine auxilio mihi relinquentur. Quid vocas, sine auxilio? non argen-

λίτας Ῥωμαίων αὐτοὺς ποιήσεις. τίς οὖν σοι εἶπεν, ὅτι ταῦτα τῶν ἐφ' ἡμῖν ἐστὶν, οὐχὶ δὲ ἀλλότρια ἔργα; τίς δὲ δοῦναι δύναται ἑτέρῳ, ἃ
3 μὴ ἔχει αὐτός; Κτῆσαι οὖν, Φασὶν, ἵνα καὶ ἡμεῖς ἔχωμεν. Εἰ δύναμαι κτήσασθαι, τηρῶν ἐμαυτὸν αἰδήμονα, καὶ πιστὸν, καὶ μεγαλόφρονα, δεικνύετε τὴν ὁδὸν, καὶ κτήσομαι. εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε τἀγαθὰ τὰ ἐμαυτοῦ ἀπολέσαι, ἵν' ὑμεῖς τὰ μὴ ἀγαθὰ περιποιήσησθε, ὁρᾶτε ὑμεῖς, πῶς ἄνισοί ἐστε καὶ ἀγνώμονες. τί δὲ καὶ βούλεσθε μᾶλλον; ἀργύριον, ἢ φίλον πιστὸν καὶ αἰδήμονα; εἰς τοῦτο οὖν μοι μᾶλλον συλλαμβάνετε, καὶ μὴ δι' ὧν ἀποβαλῶ αὐτὸ, ταῦτά με πράσ-
4 σειν ἀξιοῦτε. Ἀλλ' ἡ πατρίς, Φησιν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ,

Ῥωμαίων αὐτούς. Placuit inverse scriptum αὐτοὺς Ῥωμαίων. 3. Κτῆσαι οὖν, Φασίν. Φησὶν scribo cum Heyn. et Vill. quod et Vpt. voluit. δεικνύετε. δείκνυε scr. ἀποβαλῶ αὐτὸ, ταῦτά με. Scribo ἀποβαλῶ αὐτὰ ταῦτα, ἐκεῖνά με. 4. Post ἀβοήθητος ἔσται, addit Villebr. hæc verba, πειθομένῳ σοι, καὶ τῶν ἐκτὸς ὡς ἀλλοτρίων καταφρονοῦντι, quæ e Simplicii

tum abs te habituri sunt; nec eos in Romanam civitatem adscribes. & quis tibi dixit, hæc ex iis esse quæ in nostrâ sunt potestate, ac non potius aliena opera? quis autem alii dare potest, quæ ipse non habet? Compara igitur, aiunt, ut & nos habeamus. Si possim comparare, conservatâ verecundiâ, fide, & magnanimitate, monstrate viam, & comparabo. sin id a me postuletis, ut meamet ego bona perdam, quo vos, quæ bona non sunt, acquiratis, videte vos ipsi, quomodo iniqui sitis & desipientes. utrum autem mavultis? pecuniamve, an amicum fidum & verecundum? in hoc ergo potius mihi opitulamini; non autem ea, quibus perdam istud, me agere postulate. At patria, inquit, quantum in meâ

ἐμοὶ, ἀβοήθητος ἔσται. Πάλιν, ποίαν ταύτην βοήθειαν; στοὰς οὐχ ἕξει διά σε, οὔτε βαλανεῖα; καὶ τί τοῦτο; οὐδὲ γὰρ ὑποδήματα ἔχει διὰ τὸν χαλκέα, οὐδ' ὅπλα διὰ τὸν σκυτέα. ἱκανὸν δὲ, ἐὰν ἕκαστος ἐκπληρώσῃ τὸ ἑαυτοῦ ἔργον. εἰ δὲ ἄλλον τινὰ αὐτῇ κατεσκεύαζες πολίτην πιστὸν καὶ αἰδήμονα, οὐδὲν ἂν αὐτὴν ὠφελεῖς; Ναί. Οὐκοῦν οὐδὲ σὺ αὐτὸς ἀνωφελὴς ἂν εἴης αὐτῇ. Τίνα οὖν ἕξω, φησὶ, χώραν ἐν τῇ πόλει; Ἣν ἂν δύνῃ φυλάττων ἅμα τὸν πιστὸν καὶ αἰδήμονα. εἰ δ' ἐκείνην ὠφελεῖν βουλόμενος, ἀποβαλεῖς ταῦτα, τί ὄφελος ἂν αὐτῇ γένοιο, ἀναιδὴς καὶ ἄπιστος ἀποτελεσθείς;

Comment. a nonnullis huc erant invecta. *ποίαν ταύτην*. *ποίαν καὶ ταύτην* scribo cum Vill. *διά σε*. Rectius *διά σέ*, cum accentu. Temere *διὰ σοῦ* edidit Villebr. Idemque dein *διὰ τοῦ χαλκέος*, & *διὰ τοῦ σκυτέος*. *αὐτὴν ὠφελεῖς;* *αὐτὴν ὠφέλεις* scribo. 5. *ἕξω, φησὶ, χώραν*. *φησὶ, χώραν ἕξω* ed. Heyn. et Vill. *φησὶν, ἕξω χώραν* ed. Meib. *τὸν πιστόν*. *σεαυτὸν πιστὸν* ed. Meib. & Vill. *ἀποβαλεῖς*. Commode nonnulli *ἀποβάλλεις*.

meâ potestate situm est, auxilio carebit. Rursus, quod tu istud vocas auxilium? porticus per te non habebit, nec balnea? & quid hoc ad te? neque enim calceos habet per fabrum ferrarium, neque arma per sutorem. satis vero fuerit, suo quemque fungi munere. at si quem alium ei civem parares, fidum & verecundum, nihilne illam javares? Ita vero. Proinde ne tu quidem patriæ fueris inutilis. Quem locum igitur, inquit, in civitate tenebo? Quemcunque possis, simul fidum te, ac verecundum servans. quod si, dum illi prodesse vis, haec perdas, quam illi utilitatem afferes, qui impudens & infidus evaseris?

ΚΕΦ. κε΄.

1 Προετιμήθη σου τὶς ἐν ἑστιάσει, ἢ ἐν προσαγορεύσει, ἢ ἐν τῷ παραληφθῆναι εἰς συμβουλίαν; εἰ μὲν ἀγαθὰ ταῦτά ἐστι, χαίρειν σε δεῖ, ὅτι ἔτυχεν αὐτῶν ἐκεῖνος· εἰ δὲ κακά, μὴ ἄχθου, ὅτι σὺ αὐτῶν οὐκ ἔτυχες. μέμνησο δὲ, ὅτι οὐ δύνασαι, μὴ ταὐτὰ ποιῶν πρὸς τὸ τυγχάνειν
2 τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, τῶν ἴσων ἀξιοῦσθαι. πῶς γὰρ ἴσον ἔχειν δύναται, ὁ μὴ φοιτῶν ἐπὶ θύρας τινὸς, τῷ φοιτῶντι; ὁ μὴ παραπέμπων, τῷ παραπέμποντι; ὁ μὴ ἐπαινῶν, τῷ ἐπαινοῦντι; ἄδικος οὖν ἔσῃ, καὶ ἄπληστος, εἰ μὴ προϊέμενος ταῦτα, ἀνθ' ὧν ἐκεῖνα πιπράσκεται, προῖκα αὐτὰ
3 βουλήσῃ λαμβάνειν. Ἀλλὰ πόσου πιπράσκονται θρίδα-

CAP. XXV. 1. Προετιμήθη. Alii Ἐὰν προτιμηθῇ. ὅτι σὺ αὐτῶν οὐκ ἔτυχες. Nonnulli, ὅτι σὺ μὴ ἔτυχες. absque αὐτῶν. ὅτι οὐ δύνασαι, Iidem, διότι σὺ οὐ δύνασαι. τῶν ἴσων ἀξ. τῶν ἴσων ἐκείνῳ ἀξιοῦσθαι ed. Vill. 2. εἰ μὴ προϊέμενος. εἰ μὴ προϊέμενος ed. Heyn. & Vill. Mox, pro ταῦτα, ταὐτὰ ed. Vill. invitis mss.

CAP XXV. (*Ed. Wolf.* C. 32.)

Est tibi praelatus aliquis in convivio, aut salutatione, aut in adsumtione ad consilium? si quidem haec bona sunt, gratulari debes illi, cui ea contigerint: sin mala, ne doleas, te illa non adeptum. memento autem, haud posse te, non eadem facientem ad consequenda illa quae in nostrâ potestate non sunt, aequalia mereri. quomodo vero tantundem habere potest, qui fores alicujus non frequentat, quantum qui frequentat? qui non deducit, quantum qui deducit? qui non laudat, quantum qui laudat? injustus igitur eris & inexplebilis, si non numerato eo pretio quo illa veneunt, gratis illa accipere velis. At quanti

θρίδακες; Ὀβολοῦ, ἂν οὕτω τύχῃ. Ἂν οὖν τις προϊέμενος τὸν ὀβολὸν, λάβῃ θρίδακας, σὺ δὲ μὴ προϊέμενος, μὴ λάβῃς, μὴ οἴου ἔλαττον ἔχειν τοῦ λαβόντος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἔχει θρίδακας, οὕτω σὺ τὸν ὀβολὸν, ὃν οὐκ ἔδωκας. τὸν αὐτὸν 4
δὴ τρόπον καὶ ἐνταῦθα. οὐ παρεκλήθης ἐφ' ἑστίασίν τινος; οὐ γὰρ ἔδωκας τῷ καλοῦντι, ὅσου πωλεῖται τὸ δεῖπνον· ἐπαίνου δ' αὐτὸ πωλεῖ, θεραπείας πωλεῖ. δὸς οὖν τὸ διαφέρον, εἴ σοι λυσιτελεῖ, ὅσου πωλεῖται. εἰ δὲ κἀκεῖνα θέλεις μὴ προΐεσθαι, καὶ ταῦτα λαμβάνειν, ἄπληστος εἶ καὶ ἀβέλτερος. οὐδὲν οὖν ἔχεις ἀντὶ τοῦ δείπνου; 5
ἔχεις μὲν οὖν, τὸ μὴ ἐπαινέσαι τοῦτον, ὃν οὐκ ἤθελες· τὸ μὴ ἀνασχέσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τῆς εἰσόδου.

ΚΕΦ.

3. Bis, pro προϊέμενος, προέμενος scribo cum Heyn. & Vill. ἔλαττον ἔχειν. ἔχειν ἐλάττον ed. Meib. ἔλασσον ἔχειν ed. Vill. τὸν ὀβολὸν, ὃν οὐκ ἔδωκας. Placet ὃν οὐ δέδωκας, quod habent nonnulli. τὸν ὀβολὸν οὐκ ἔδωκας absque ὃν ed. Meib. 4. καὶ ἐνταῦθα. κἀνταῦθα ed. Meib. & Heyn. ὅσου πωλεῖται τὸ δεῖπνον. πόσου πωλεῖται τ. δ. ed. Heyn. ὅσου πωλεῖ τὸ δ. scribo cum Vill. δὸς οὖν τὸ διαφ. Omittunt nonnulli οὖν, percommode. διαφέρον. διάφορον scribo. 5. αὐ-

quanti væneunt lactucæ? Obolo fortasse. Si quis igitur dato obolo, lactucas acceperit; tu autem pretio non numerato, non acceperis, haud minus eo qui accepit te habere putes: ut enim ille lactucas habet, sic tu obolum quem non dedisti. ad eundem modum & hic se res habet. ad convivium alicujus non es vocatus? neque enim dedisti quanti cœna vænit; atqui laude eam vendit, ministerio vendit. da igitur pretium, si e re tua est, quanti vænit. quod si nec illa vis præstare, & hæc accipere, inexplebilis es & stolidus. nihil igitur cœnæ vice habes? immo habes; quod non laudaris quem nolebas; quod in ingressu ejus insolentiam non toleraris.

CAP.

ΚΕΦ. κϛ΄.

Τὸ βούλημα τῆς φύσεως καταμαθεῖν ἐστιν, ἐξ ὧν οὐ διαφερόμεθα πρὸς ἀλλήλους. οἷον, ὅταν τοῦ γείτονος παιδάριον κατεάξῃ τὸ ποτήριον, ἢ ἄλλό τι, πρόχειρόν ἐστιν εὐθὺς λέγειν, ὅτι τῶν γινομένων ἐστίν. ἴσθι οὖν, ὅτι ὅταν καὶ τὸ σὸν κατεαγῇ, τοιοῦτον εἶναί σε δεῖ, ὁποῖον ὅτε καὶ τὸ τοῦ ἄλλου κατεάγη. οὕτω μετατίθει καὶ ἐπὶ τὰ μείζονα. τέκνον ἄλλου τέθνηκεν, ἢ γυνή; οὐδείς ἐστιν ὃς οὐκ ἂν εἴποι, ὅτι ἀνθρώπινον. ἀλλ' ὅταν τὸ αὐτοῦ τινος ἀποθάνῃ, εὐθὺς,

τοῦ ἐπὶ τῆς εἰσόδου. αὐτοῦ τῶν ἐπὶ τῆς εἰσόδου scribo. τῶν αὐτοῦ, τῶν ἐπὶ τῆς εἰσόδου παρεινιῶν. ed. Villebr.

CAP. XXVI. οὐ διαφερ. πρὸς ἀλλήλους. Verba πρὸς ἀλλήλους abjecit Vill. ὅταν τοῦ γείτονος παιδάριον. Sic & Vill. ὅταν τοῦ γείτονος ἄλλο παιδ. ed. Meib. ὅταν τοῦ ἄλλου παιδ. ed. Heyn. Ego probavi ὅταν ἄλλου παιδάριον. ἢ ἄλλο τι. Deleo hæc verba cum Meib. & Heyn. πρόχειρόν ἐστιν. Deleo verbum ἐστιν. τὸ σὸν κατεαγῇ. Perperam κατεάγῃ ed. Vill. τὸ τοῦ ἄλλου κατεάγη. Mendose cum subscripto iota κατεάγῃ expressum erat in Vptoniano exemplo. Perperam h. l. κατεαγῇ ed. Vill. ὅτι ἀνθρώπινον. Nonnulli διότι ἀνθρ. τὸ αὐτοῦ τινός. τὸ αὐτοῦ τινος scribo.

CAP. XXVI. (*Ed. Wolf. C.* 33.)

Naturæ consilium ex iis rebus, de quibus nulla inter nos controversia est, cognosci potest: exempli gratia; si vicini puer poculum aut aliud quid fregerit, promptum statim est dicere, Ex iis hoc est quæ fiunt. scito igitur, cum & tuum fractum fuerit, talem te esse oportere, qualis eras cum alterius frangeretur. sic illa ad majora transfer. alterius obiit filius, aut uxor? nemo est, quin dicat, Humanum est. at cum suus cujusque obiit, statim, Hei mihi, me

θύς, Οἴμοι, τάλας ἐγώ! ἐχρῆν δὲ μεμνῆσθαι, τί πάσχομεν, περὶ ἄλλων αὐτὸ ἀκούσαντες.

ΚΕΦ. κζ'.

Ὥσπερ σκοπὸς πρὸς τὸ ἀποτυχεῖν οὐ τίθεται, οὕτως οὐδὲ κακοῦ φύσις ἐν κόσμῳ γίνεται.

ΚΕΦ. κη'.

Εἰ μὲν τὸ σῶμά σου ἐπέτρεπέ τις τῷ ἀπαντήσαντι, ἠγανάκτεις ἄν· ὅτι δὲ σὺ τὴν γνώμην τὴν σεαυτοῦ ἐπιτρέπεις τῷ τυχόντι, ἵνα, ἐὰν λοιδορήσηταί σοι, ταραχθῇ ἐκείνη, καὶ συγχυθῇ, οὐκ αἰσχύνῃ τούτου ἕνεκα;

ΚΕΦ.

αὐτὸ ἀκούσαντες. Temere τοῦτό ed. Vill.

CAP. XXVII. πρὸς τὸ ἀποτυχεῖν οὐ τίθεται. Alii οὐ τίθεται πρὸς τὸ ἀποτ.

CAP. XXVIII. ἐπέτρεπέ τις. τις ἐπέτρεπε scribo. ἀπαντήσαντι. ὑπαντήσαντι ed. Vill. Extrema verba, τούτου ἕνεκα, ad sequens Caput retulit Villebr. cum Meib.

me miserum! Meminisse autem oportebat, quomodo affecti simus, cum de aliis idem audimus.

CAP. XXVII. (*Ed. Wolf. C.* 34.)

Quemadmodum aberrandi caussâ scopus non ponitur; sic nec mali natura in mundo existit.

CAP. XXVIII. (*Ed. Wolf. Contin. C.* 34.)

Siquidem corpus tuum aliquis obvio cuique concederet, indignareris: at quod mentem tuam cuivis concèdis, ut, cum convitiatur tibi, hæc turbetur, ac confundatur, non te hac de caussâ pudet?

CAP.

ΚΕΦ. κθʹ.

1 Ἑκάστου ἔργου σκόπει τὰ καθηγούμενα, καὶ τὰ
ἀκόλουθα αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἔρχου ἐπ' αὐτό. εἰ
δὲ μὴ, τὴν μὲν πρώτην προθύμως ἥξεις, μηδὲν
τῶν ἑξῆς ἐντεθυμημένος· ὕστερον δὲ, ἀναφανέν-
2 των τινῶν αἰσχρῶν, αἰσχυνθήσῃ. Θέλεις Ὀλύμ-
πια νικῆσαι; Κἀγὼ, νὴ τοὺς Θεούς· κομψὸν
γάρ ἐστιν. Ἀλλὰ σκόπει καὶ τὰ καθηγούμενα,
καὶ τὰ ἀκόλουθα· καὶ οὕτως ἅπτου τοῦ ἔργου.
δεῖ σ' εὐτακτεῖν, ἀναγκοφαγεῖν, ἀπέχεσθαι πεμ-
μάτων, γυμνάζεσθαι πρὸς ἀνάγκην, ἐν ὥρᾳ τε-
ταγμένῃ, ἐν καύματι, ἐν ψύχει, μὴ ψυχρὸν
πίνειν, μὴ οἶνον, ὡς ἔτυχεν· ἁπλῶς, ὡς ἰατρῷ
παρα-

CAP. XXIX. 1. Ἑκάστου ἔργου. Ἐφ' ἑκάστου ἔργ. ed. Heyn. & Villebr. ἀκόλουθα αὐτοῦ. Nonnulli αὐτῷ, quod rectius videtur. Pronomen prorſus abeſt in Diſsert. lib. III. cap. 15. unde totum hoc Caput ductum eſt. προθύμως ἥξεις. ἥξεις προθύμως ed. Vill. μηδὲν τῶν ἑξῆς. ἅτε μηδὲν ſcribo. ἀναφαν. τινῶν αἰσχρῶν αἰσχυνθήσῃ Partim ex msstis, partim ex Wolfii conjectura, ſcribo, ἀναφανέντων δυσχερῶν τινων, αἰσχρῶς ἀποστήσῃ. 2. σκόπει καὶ τὰ καθηγ. Deleo καὶ cum Meib. δεῖ σ' εὐτακτεῖν. Pronomen omittunt alii. ἀναγκοφαγεῖν. ἀναγκοτροφεῖν reſtituo cum Heyn. ὡς ἔτυχεν. ὅτ' ἔτυχεν

CAP. XXIX. (*Ed. Wolf. C.* 34 & 35.)

Cujusque operis antecedentia ſpecta & conſequentia, & ſic illud aggredere. Alioqui alacriter primum accedes, nihil de iis cogitans quæ conſequentur: poſtea vero, ubi turpia quædam apparuerint, deſiſtes. Vis Olympia vincere? Et ego, per Deos: quippe praeclarum eſt. Sed conſidera antecedentia & conſequentia; & ſic opus aggredere. oportet te ordine omnia agere, coactum edere, abstinere cupediis, ex neceſſitate exerceri, conſtitutâ horâ, in æſtu, in frigore; frigidam non bibere, non vinum ut libuerit:

παραδεδωκέναι σεαυτὸν τῷ ἐπιστάτῃ· εἶτα εἰς
τὸν ἀγῶνα παρέρχεσθαι· ἔστι δὲ ὅτε χεῖρα ἐκ-
βαλεῖν, σφυρὸν στρέψαι, πολλὴν ἀφὴν κατα-
πιεῖν· ἔσθ' ὅτε μαστιγωθῆναι, καὶ μετὰ ταῦ-
τα πάντα νικηθῆναι. Ταῦτα πάντα ἐπισκεψά- 3
μενος, ἐὰν ἔτι θέλῃς, ἔρχου ἐπὶ τὸ ἀθλεῖν·
εἰ δὲ μὴ, ὡς τὰ παιδία ἀναστραφήσῃ, ἃ νῦν
μὲν παλαιστὰς παίζει, νῦν δὲ αὐλητὰς, νῦν δὲ
μονομάχους, εἶτα σαλπίζει, εἶτα τραγῳδεῖ· οὕ-
τω καὶ σὺ, νῦν ἀθλητὴς, νῦν δὲ μονομάχος, εἶτα
ῥήτωρ, εἶτα φιλόσοφος, ὅλῃ δὲ τῇ ψυχῇ οὐ-
δέν· ἀλλ' ὡς πίθηκος, πᾶσαν θέαν, ἐὰν ἴδῃς,
μιμῇ, καὶ ἄλλο ἐξ ἄλλου σοι ἀρέσκει. οὐ γὰρ
μετὰ

est in Dissert. εἰς τὸν ἀγῶνα παρέρχεσθαι. Scribo ἐν τῷ ἀγῶνι παρορύσσεσθαι. Sic & Villebr. quod jam commendaverat Upt. ἔσθ' ὅτε μαστ. ἔσθ' ὅτε καὶ μαστ. ed. Heyn. μετὰ ταῦτα πάντα. μετὰ τούτων πάντων scribo. 3. Ταῦτα πάντα. Deleo πάντα cum Heyn. νῦν μὲν παλαιστὰς, νῦν μὲν ἀθλητὰς legitur in Diss. νῦν δὲ αὐλητάς. νῦν δὲ ἀθλητὰς ed. Vill. ut voluerat Upt. Deleo tria verba cum Heyn. εἶτα σαλπίζει. νῦν δὲ σαλπίζει scr. cum vett. libris omnibus. νῦν ἀθλητής. νῦν μὲν ἀθλητὴς scr. cum Heyn. & Vill. ὡς πίθηκος. ὡς ὁ πίθ. est in Diss. ἐὰν ἴδῃς. ἣν ἂν ἴδῃς scr. cum Vill.

rit: ad summam, magistro, tanquam medico, teipsum tradere oportet; deinde in certamen prodire; aliquando vero manum luxare, distorquere malleolum, multum pulveris deglutire; aliquando flagris cædi, & post hæc omnia vinci. his omnibus consideratis, si adhuc velis, ad athletas te confer; sin minus, puerorum instar circumagêris, qui nunc luctatores ludunt, nunc tibicines, nunc gladiatores; deinde tubâ canunt, mox tragœdum agunt: sic quoque tu, nunc athleta es, mox gladiator; nunc orator, deinde philosophus; toto autem animo nihil; sed tanquam simius, quodcunque videris, imitaris, aliudque ex alio tibi placet.

μετὰ σκέψεως ἦλθες ἐπί τι, οὐδὲ περιώδευσας·
4 ἀλλ' εἰκῇ, καὶ κατὰ ψυχρὰν ἐπιθυμίαν. οὕτω
θεασάμενοί τινες φιλόσοφον, καὶ ἀκούσαντες οὕ-
τω τινὸς λέγοντος, ὡς Εὐφράτης λέγει· καί τοι
τίς οὕτω δύναται εἰπεῖν ὡς ἐκεῖνος; θέλουσι
5 καὶ αὐτοὶ φιλοσοφεῖν. Ἄνθρωπε, πρῶτον ἐπί-
σκεψαι, ὁποῖόν ἐστι τὸ πρᾶγμα· εἶτα καὶ τὴν
σεαυτοῦ φύσιν κατάμαθε, εἰ δύνασαι βαστάσαι.
πένταθλος εἶναι βούλει, ἢ παλαιστής; ἴδε σεαυ-
τοῦ τοὺς βραχίονας, τοὺς μηρούς, τὴν ὀσφῦν κα-
6 τάμαθε. ἄλλος γὰρ πρὸς ἄλλο πέφυκε. δο-
κεῖς, ὅτι ταῦτα ποιῶν, ὡσαύτως δύνασαι ἐσθίειν,
ὡσαύ-

πᾶν ὃ ἂν ἴδῃς eſt in Diſſ. ἦλθες ἐπί τι. ἦλθες ἐπὶ τοὔργον ed. Heyn. περιώδευσας. περιοδεύσας ſcr. cum Meib. & Vill. 4. οὕτω τινὸς λέγοντος. τινὸς οὕτω λεγ. ed. Vill. ut eſt in Diſſert. ὡς Εὐφράτης λέγει. Olim ὡς εὖ Σωκράτης λέγει. Poſt λέγει exclamationis ſignum poſuit Villebr. καί τοι τίς οὕτω. καὶ, τίς οὕτω ed. Heyn. 5. τοὺς βραχίονας. Rectius videtur τοὺς ὤμους, quod eſt in Diſſ. ὀσφῦν ὀσφὺν ſcribo. Mox verbum κατάμαθε abeſt in Diſſert. ἄλλος γάρ. ἄλλο γὰρ ed. Vill. 6. ὅτι ταῦτα ποιῶν. Plenius ed. Vill. ex Diſſ. ὅτι ταῦτα ποιῶν δύνασαι φιλοσοφεῖν, δοκεῖς ὅτι ὡσαύτως &c. ut voluerat Upt. Sic vero commodum foret ὅτι ταὐτὰ ποιῶν &c. Poſt ὡσαύτως πίνειν, inſero ὁμοίως

placet. nec enim cum conſideratione ad aliquid veniſti, nec ut qui animo id perluſtrarit; ſed temere & ex frigidâ cupiditate. ſic quidam, cum philoſophum viderunt, et aliquem ita diſſerentem audiverunt, ut Euphrates diſſerit; enimvero quis ita diſſerere poteſt ut ille? volunt & ipſi philoſophari. Homo, primum conſidera, cujusmodi ſit res: deinde et naturam tuam inſpice, num ferre poſſis. quinquertio eſſe vis, aut luctator? aſpice brachia tua et femora; lumbos conſidera. alius enim ad aliud naturâ comparatus eſt. putasne, te hæc facientem eodem modo poſſe edere, eodem

ὡσαύτως πίνειν, ὁμοίως δυσαρεστεῖν; ἀγρυπνῆσαι δεῖ, πονῆσαι, ἀπὸ τῶν οἰκείων ἀπελθεῖν, ὑπὸ παιδαρίου καταφρονηθῆναι, ἐν παντὶ ἧττον ἔχειν, ἐν τιμῇ, ἐν ἀρχῇ, ἐν δίκῃ, ἐν πραγματίῳ παντί. ταῦτα ἐπίσκεψαι, εἰ καὶ θέλεις ἀντικαταλ- 7
λάξασθαι τούτων ἀπάθειαν, ἐλευθερίαν, ἀταραξίαν. εἰ δὲ μὴ, πρόσεχε μὴ ὡς τὰ παιδία, νῦν φιλόσοφος, ὕστερον δὲ τελώνης, εἶτα ῥήτωρ, εἶτα ἐπίτροπος Καίσαρος γένῃ. ταῦτα οὐ συμφωνεῖ. ἕνα σε δεῖ ἄνθρωπον, ἢ ἀγαθὸν ἢ κακὸν εἶναι. ἢ τὸ ἡγεμονικόν σε δεῖ ἐξεργάζεσθαι τὸ σαυτοῦ, ἢ τὰ ἐκτός· ἢ περὶ τὰ ἔσω φιλοτεχνεῖν, ἢ περὶ τὰ ἔξω· τουτέστιν, ἢ φιλοσόφου τάξιν ἐπέχειν, ἢ ἰδιώτου.

ΚΕΦ.

ὀρέγεσθαι. Alii ὁμοίως ὀργίζεσθαι inferunt, quod vulgo in Diss. legitur. Post καταφρονηθῆναι, infero ὑπὸ τῶν ἀπαντώντων καταγελασθῆναι. 7. εἰ καὶ θέλεις. Cum Meib. deleo καὶ, quod invitis libris omnibus adjectum erat πρόσεχε. μὴ προσάγαγε scribo. νῦν φιλόσοφος. Commodius νῦν μὲν φιλ. legitur in Diss. Καίσαρος γένῃ. Deleo γένῃ. τάξιν ἐπέχειν. στάσιν ἔχειν ed. Meib.

eodem modo bibere, similiter fastidire? vigilare oportet, laborare, a familiaribus discedere, a servulo contemni; ubique inferiorem esse; in honore, in magistratu, in judicio, in omni negotiolo. hæc considera, num etiam pro his perturbationum vacuitatem, libertatem, tranquillitatem, permutare velis. quod si nolis, vide, ne puerorum instar, nunc philosophus, deinde publicanus, postea orator, denique Cæsaris procurator fias. hæc inter se non consonant: unum te hominem, aut bonum, aut malum, esse oportet; aut principalem tui partem te excolere oportet, aut externa; aut circa interiora occupari, aut circa exteriora; hoc est, aut philosophi locum tueri, aut plebeii.

ΚΕΦ. λ'.

Τὰ καθήκοντα, ὡς ἐπίπαν ταῖς σχέσεσι παραμετρεῖται. πατήρ ἐστιν; ὑπαγορεύεται, ἐπιμελεῖσθαι, παραχωρεῖν ἁπάντων, ἀνέχεσθαι λοιδοροῦντος, παίοντος. Ἀλλὰ πατὴρ κακός ἐστι; Μήτι οὖν πρὸς ἀγαθὸν πατέρα φύσει ᾠκειώθης; οὔ· ἀλλὰ πρὸς πατέρα. ὁ ἀδελφὸς ἀδικεῖ; τήρει τοιγαροῦν τὴν τάξιν τὴν σεαυτοῦ πρὸς αὐτὸν, μηδὲ σκόπει τί ἐκεῖνος ποιεῖ, ἀλλὰ τί σοι ποιήσαντι, κατὰ φύσιν ἡ σὴ ἕξει προαίρεσις. σὲ γὰρ ἄλλος οὐ βλάψει, ἂν μὴ σὺ θέλῃς. τότε δὲ ἔσῃ βεβλαμμένος, ὅταν ὑπολάβῃς βλάπτεσθαι. οὕτως οὖν ἀπὸ τοῦ γείτονος,

ἀπὸ

CAP. XXX. *πατὴρ κακός ἐστι;* Commode nonnulli, *κακὸς ὁ πατήρ ἐστι; οὔ· ἀλλὰ πρὸς* &c. Deleo *οὔ* cum mss. & Vill. nec vero probo eumdem Villebr. ſupra pro *Μήτι*, *Μήτε* ſcribentem, & delentem interrogandi ſignum poſt *ᾠκειώθης*. Sed poſt *πατέρα* commode fortaſſe interrogatio pariter indicabitur. *ἀπὸ τοῦ γείτονος.* Plenius Vill. ſed parum feliciter, *ἀπὸ τοῦ γείτονος πρὸς τὸν γείτονα, ἀπὸ τοῦ πολίτου πρὸς τὸν πολίτην, ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ πρὸς τὸν στρατηγὸν, τὸ καθῆκον* &c.

CAP. XXX. (*Ed. Wolf. C.* 37.)

Officia in univerſum relationibus menſurantur. pater eſt? dictatur, curam ipſius eſſe agendam, cedendum ei in omnibus, ferendum eſſe ſi convitietur, aut verberet. At pater malus eſt. Nunquid igitur bonum patrem Natura tibi proprium dicavit? non; ſed patrem. frater injurius eſt? ſerva igitur quam relationem ad ipſum obtines, nec ſpecta quid ille faciat, ſed quid tibi facturo propoſitum tuum ſecundum naturam adfectum erit, te quippe alius non lædet, niſi tu velis. tunc autem læſus eris, cum te lædi

putaris.

ἀπὸ τοῦ πολίτου, ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ, τὸ καθῆκον εὑρήσεις, ἐὰν τὰς σχέσεις ἐθίζῃς θεωρεῖν.

ΚΕΦ. λα΄.

1 Τῆς περὶ τοὺς Θεοὺς εὐσεβείας, ἴσθι ὅτι τὸ κυριώτατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὀρθὰς ὑπολήψεις περὶ αὐτῶν ἔχειν, ὡς ὄντων, καὶ διοικούντων τὰ Ὅλα καλῶς καὶ δικαίως· καὶ σεαυτὸν εἰς τοῦτο κατατεταχέναι, τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς, καὶ εἴκειν ἐν πᾶσι τοῖς γινομένοις, καὶ ἀκολουθεῖν ἑκόντα ὡς ὑπὸ τῆς ἀρίστης γνώμης ἐπιτελουμένοις. οὕτω γὰρ οὔτε μέμψῃ ποτὲ τοῖς Θεοῖς, οὔτε ἐγκαλέσεις ὡς ἀμελούμενος.
2 ἄλλως τε οὐχ οἷόν τε τοῦτο γίνεσθαι, ἐὰν μὴ ἀποστῇς τῶν οὐκ ἐφ'

C 2 ἡμῖν,

εὑρήσεις. Commode nonnulli ἐξευρήσεις. ἐθίζῃς. ἐθίζῃ scribo.

CAP. XXXI. 1. κατατεταχέναι. κατατεταχότων malim. εἴκειν ἐν πᾶσι. Deleo ἐν cum Vill. ὑπὸ τῆς ἀρίστης. Alii ἀπὸ τ. ἀ. rectius fortasse. ποτὲ τοῖς Θεοῖς. ποτὲ τοὺς Θεοὺς scr. cum Vill. 2. ἄλλως τε. Ἄλλως δὲ scribo cum Heyn. & Vill. ἀποστῇς. ἄρῃς ἀπὸ τῶν scribo.

putaris. sic igitur a vicino, a cive, ab imperatore, officium invenies, si relationes considerare adsueveris.

CAP. XXXI. (*Ed. Wolf. C.* 38.)

Pietatis erga Deos id praecipuum esse scito, rectas de illis opiniones habere, tanquam qui existant, & universa bene ac juste administrent; & ad hoc te ordinatum esse, ut illis pareas, & cedas in omnibus quae fiant, eaque voluntarius sequaris, ut quae optimo consilio perficiantur. sic enim nec culpabis unquam Deos, nec incusabis, quasi neglectus. quod quidem aliter fieri nequit, quam si ab iis desistas quae

in

ἡμῖν, καὶ ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν μόνοις θῇς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν. ὡς ἄν γε τι ἐκείνων ὑπολάβῃς ἀγαθὸν ἢ κακὸν, πᾶσα ἀνάγκη, ὅταν ἀποτυγχάνῃς ὧν θέλεις, καὶ περιπίπτῃς οἷς μὴ θέλεις, μέμψασθαί σε, καὶ μισεῖν τοὺς αἰτίους.
3 πέφυκε γὰρ πρὸς τοῦτο πᾶν ζῶον, τὰ μὲν βλαβερὰ φαινόμενα, καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν, φεύγειν καὶ ἐκτρέπεσθαι· τὰ δὲ ὠφέλιμα, καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν, μετιέναι καὶ τεθηπέναι. ἀμήχανον οὖν, βλάπτεσθαί τινα οἰόμενον, χαίρειν τῷ δοκοῦντι βλάπτειν· ὥσπερ καὶ τὸ αὐτῇ τῇ βλάβῃ χαίρειν ἀδύνατον.
4 ἔνθεν καὶ πατὴρ ὑπὸ υἱοῦ λοιδορεῖται, ὅταν τῶν δοκούντων ἀγαθῶν εἶναι, τῷ παιδὶ μὴ μεταδιδῷ. καὶ Πολυνείκην καὶ Ἐτεοκλέα τοῦτο πολεμίους ἀλλήλοις ἐποίησε, τὸ ἀγαθὸν

3. μετιέναι καὶ. μετιέναι τε καὶ scr. τεθηπέναι. τεθαυμακέναι ed. Meib. & Vill. 4. τοῦτο πολεμίους ἀλλήλοις ἐποίησε. Transpositis verbis scribo τοῦτ' ἐποίησε πολεμίους ἀλλήλοις. Plerique vero & probatissimi quique codices

in nostrâ potestate non sunt, & in iis solis quæ sunt in nostrâ potestate bonum ac malum ponas: adeo ut, si quid illorum bonum aut malum opineris, omnino necesse sit, cum iis excideris quæ velis, & in eà quæ nolis incideris, te culpare & odisse auctores. ad hoc enim naturâ comparatum est omne animal, ut quæ nocentia videantur, eorumque caussas, fugiat & aversetur; illa autem quæ prosunt, eorumque caussas persequatur & admiretur. quare fieri nequit, ut, qui se lædi putet, eo, quod lædere videtur, gaudeat: sicut nec ipso detrimento gaudere ullo modo possumus. hinc quoque patri filius conviciatur, cum his, quæ bona esse videntur, filium non impertit. & Polynicen atque Eteoclem hostili animo hoc inter se dissidere fecit, quod tyrannidem bonum

θὸν οἴεσθαι τὴν τυραννίδα. διὰ τοῦτο ὁ γεωργὸς λοιδορεῖ τοὺς Θεούς, διὰ τοῦτο ὁ ναύτης, διὰ τοῦτο ἔμπορος, διὰ τοῦτο οἱ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα ἀπολλύντες. ὅπου γὰρ τὸ συμφέρον, ἐκεῖ καὶ τὸ εὐσεβές. ὥστε ὅστις ἐπιμελεῖται τοῦ ὀρέγεσθαι ὡς δεῖ, καὶ ἐκκλίνειν, ἐν τῷ αὐτῷ καὶ εὐσεβείας ἐπιμελεῖται. σπένδειν δὲ καὶ θύειν, καὶ ἀπάρχεσθαι κατὰ τὰ πάτρια, ἑκάστοις προσήκει, καθαρῶς, καὶ μὴ ἐπισεσυρμένως, μηδὲ ἀμελῶς, μηδὲ γλίσχρως, μηδὲ ὑπὲρ δύναμιν.

ΚΕΦ. λβ'.

Ὅταν μαντικῇ προσίῃς, μέμνησο ὅτι μὲν, ὡς ἀποβήσεται, οὐκ οἶδας, ἀλλὰ ἥκεις ὡς ἀπὸ

τοῦ

omittunt duo verba πολεμίους ἀλλήλοις. τὸ ἀγαθὸν οἴεσθαι. Perperam τῷ ἀγ. ed. Vill. ὁ γεωργὸς. καὶ ὁ γεωργ. scribo. ἔμπορος. ὁ ἔμπορος scr. cum Meib. Heyn. & Vill. ut voluit etiam Vpt. καὶ ἐκκλίνειν. καὶ τοῦ ἐκκλ. ed. Heyn. & Vill. καὶ εὐσεβείας. καὶ τῆς εὐσεβ. iidem. 5. ἑκάστοις. ἑκάστοτε scribo; nec tamen sperno alterum. μηδὲ ἀμελῶς. Adjecit μηδὲ ἀσεβῶς Vill. ex Simpl. μηδὲ γλίσχρως. μηδέ γε γλίσχρως scribo.

CAP. XXXII. 1. ὅτι μὲν, ὡς ἀποβήσ. Scribo ὅτι, τί μὲν ἀπο-

bonum esse putarent. propter hoc agricola Deos exsecratur, propter hoc nauta, propter hoc mercator, propter hoc qui uxores & liberos amiserunt. ubi enim utilitas, ibi & pietas, quamobrem qui id dat operam, ut sic & appetat & aversetur, quemadmodum decet; is eadem opera & pietati dat operam. libare autem, & sacrificare & primitias offerre, secundum patrios ritus, omnibus convenit, pure & non sordide, nec negligenter, nec parce, nec supra facultates.

CAP. XXXII. (*Ed. Wolf. C. 39.*)

Cum ad vatem accedis, memento ignorare te, quem eventum res habitura sit; venire autem, ut ex vate hoc

τοῦ μάντεως ἀποπευσόμενος. ὁποῖον δὲ τί ἐστιν, ἐλήλυθας εἰδώς, εἴ περ εἶ φιλόσοφος. εἰ γάρ ἐστί τι τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, πᾶσα ἀνάγκη μήτε
2 ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι, μήτε κακόν. μὴ φέρε οὖν πρὸς τὸν μάντιν ὄρεξιν, ἢ ἔκκλισιν· εἰ δὲ μή, τρέμων αὐτὸν πρόσει. ἀλλὰ διεγνωκώς, ὅτι πᾶν τὸ ἀποβησόμενον, ἀδιάφορον, καὶ οὐδὲν πρός σε, ὁποῖον δ' ἂν ᾖ· ἔσται γὰρ αὐτῷ χρήσασθαι καλῶς, καὶ τοῦτο οὐδεὶς κωλύσει· θαῤῥῶν οὖν, ὡς ἐπὶ συμβούλους ἔρχου τοὺς θεούς. καὶ λοιπόν, ὅταν τὶ συμβουλευθῇ, μέμνησο τίνας συμβούλους παρέλαβες, καὶ τίνων παρακούσῃς ἀπειθήσας.
3 ἔρχου δὲ ἐπὶ τὸ μαντεύεσθαι, καθάπερ ἠξίου Σωκράτης,

βεν. cum Vill. ἀπὸ τοῦ μάντεως. παρὰ τ. μ. ſcribo. ἀποπευσόμενος. αὐτὸ πευσόμ. ſcr. cum Vill. 2. εἰ δὲ μή, τρέμων αὐτὸν &c. Equidem, omiſſis verbis εἰ δὲ, ſic ſcribo & diſtinguo: μηδὲ τρέμων αὐτῷ πρόσει· ἀλλὰ διεγνωκώς, ὅτι -- οὐδὲν πρὸς σέ· ὁποῖον δ' ἂν ᾖ, ἔσται αὐτῷ -- οὐδεὶς κωλύσει. θαῤῥῶν οὖν &c. αὐτῷ πρόσει, pro αὐτόν, edidit etiam Villebr. Idem vero deinde ὁποῖον γ' ἂν ᾖ, invitis mstis. ὅταν τὶ συμβ. ὅταν τί σοι συμβουλευθῇ ſcribo. παρακούσῃς. παρακούσεις ſcr. cum Heyn. & Vill.

hoc audias. quale vero id eſſet, utique, cum venires, ſciebas, ſiquidem philoſophus fueris. ſi enim aliquid ex iis ſit, quæ in noſtrâ poteſtate non ſunt, neceſſe omnino eſt neque bonum id eſſe neque malum. ad vatem igitur appetitionem aut averſationem ne adferas; alioqui tremens eum accedes: ſed eum certo noris, quicquid eventurum indifferens eſſe, & nihil ad te attinere; eo enim bene uti licebit, neque hoc quisquam prohibebit; idcirco confidens ad Deos, tanquam conſiliarios, adi. cæterum ubi aliquid conſultum fuerit, memento quos conſiliarios adſumſeris, et quibus inobediens futurus ſis, ſi non parueris. ſic autem vatem conſulturus accedito, quemad-

κράτης, ἐφ' ὧν ἡ πᾶσα σκέψις τὴν ἀναφορὰν
εἰς τὴν ἔκβασιν ἔχει, καὶ οὔτε ἐκ λόγου, οὔτε
ἐκ τέχνης τινὸς ἄλλης ἀφορμαὶ δίδονται πρὸς
τὸ συνιδεῖν τὸ προκείμενον. ὥστε ὅταν δέῃ συγ-
κινδυνεῦσαι φίλῳ, ἢ πατρίδι, μὴ μαντεύε-
σθαι, εἰ συγκινδυνευτέον. καὶ γὰρ ἂν προείπῃ 4
σοι ὁ μάντις, φαῦλα γεγονέναι τὰ ἱερά, δῆλον
ὅτι ὁ θάνατος σημαίνεται, ἢ πήρωσις μέρους σώ-
ματος, ἢ φυγή. ἀλλ' ἔνι λόγος, καὶ σὺν τού-
τοις παρίσταται τῷ φίλῳ καὶ πατρίδι συγκινδυ-
νεύειν. τοιγαροῦν τῷ μείζονι μάντει πρόσεχε, τῷ
Πυθίῳ, ὃς ἐξέβαλε τοῦ ναοῦ τὸν οὐ βοηθήσαντα
ἀναιρουμένῳ τῷ φίλῳ.

3. ὅταν δέῃ. ὅταν δεήσῃ ſcribo. 4. προείπῃ. προείπῃ ed. Meib. Heyn. & Vill. ὁ θάνατος. Deleo articulum. ἢ θάνατος ed. Vill. μέρους σώματος. μερ. τοῦ σωμ. ed. Heyn. & Vill. Scribo μέρους τινὸς τοῦ σωμ. ἀλλ' ἔνι λόγος. ἀλλ' αἱρεῖ ὁ λόγος ſcribo. ἀλλ' αἱρεῖ λόγος ed. Vill. παρίσταται. παρίστασθαι ſcribo cum Vill. πατρίδι. καὶ τῇ πατρίδι ſcribo.

quemadmodum voluit Socrates; iis ſcilicet de rebus, quarum tota conſideratio ad eventum refertur, & in quibus nec ex ratione, nec ex arte ſuppetunt occaſiones, ad id quod propoſitum eſt conſiderandum. quare, quando unà cum amico, aut patriâ, periculum ſubeundum, vates non eſt conſulendus, num periculum unà ſubeundum. nam ſi tibi vates dixerit, infauſta fuiſſe ſacra, conſtat aut mortem ſignificari, aut membri alicujus truncationem, aut exilium. ſed tamen ratio eligit, etiamſi et hæc eventura ſint, amico opitulari, & cum patriâ diſcrimen adire. quamobrem majori attendito vati, Pythio, qui eum e templo ejecit, qui amico, cum interficeretur, opem non tulerat.

ΚΕΦ. λγ'.

1 Τάξον τινὰ ἤδη χαρακτῆρα σαυτῷ, καὶ τύπον, ὃν φυλάξῃς ἐπί τε σεαυτοῦ ὢν, καὶ ἀνθρώποις ἐντυγχάνων.

2 Καὶ σιωπὴ τὸ πολὺ ἔστω, ἢ λαλείσθω τὰ ἀναγκαῖα, καὶ δι' ὀλίγων. σπανίως δέ ποτε καιροῦ παρακαλοῦντος ἐπὶ τὸ λέγειν τι ἥξομεν, ἀλλὰ περὶ οὐδενὸς τῶν τυχόντων, μὴ περὶ μονομάχων, μηδὲ ἱπποδρομίων, μὴ περὶ ἀθλητῶν, μὴ περὶ βρωμάτων ἢ πομάτων τῶν ἑκασταχοῦ λεγομένων. μάλιστα δὲ, μὴ περὶ ἀνθρώπων ψέγοντες,
3 ἢ ἐπαινοῦντες, ἢ συγκρίνοντες. Ἂν μὲν οὖν οἷός

τε

CAP. XXXIII. 1. φυλάξῃς. Recte φυλάξεις ed. Meib. & Heyn. 2. Καὶ σιωπή. Καὶ commode omittunt nonnulli. παρακαλοῦντος. παρακολουθοῦντος ed. Meib. ἐπὶ τὸ λέγειν τι ἥξομεν. Scribo ἐπὶ τὸ λέγειν, λέξον μέν. μονομάχων. μονομαχιῶν ſcribo; et mox μὴ περὶ ἱπποδρομιῶν. ἱπποδρομιῶν ſcripſit etiam Vill, μὴ περὶ ἱπποδρομίων ed. Meib. ἑκασταχοῦ λεγομένων. Deleo λεγομένων. ψέγοντες, ἢ ἐπαινοῦντες, ἢ συγκρίνοντες. Ex Editorum ingenio ſunt iſti nominativi. λέγοντες pro ψέγοντες ed. Meib. Plerique mssti ψέγοντα

CAP. XXXIII. (*Ed. Wolf. C. 40 — 55.*)

Præſcribe jam tibi figuram aliquam, et formam, quam & ipſe tecum ſolus, & in congreſſibus hominum obſerves.

Et quidem ſilentium tene plurimum; aut neceſſaria loquere, & paucis. raro autem, occaſione quandoque advocante, ad dicendum aliquid veniemus; ſed non de quibusvis rebus, non de gladiatoribus, non de ludis Circenſibus, non de athletis, non de cibis aut potionibus; quæ vulgo in ſermonem veniunt: maxime autem nihil de hominibus vituperemus aut laudemus, aut inter ſe comparemus. Si igitur poſſis, familiarium tuorum ſermo-

τε ἦς, μέταγε τοῖς σοῖς λόγοις τοὺς τῶν συνόντων ἐπὶ τὸ προσῆκον· εἰ δὲ ἐν ἀλλοφύλοις ἀπολήφθεὶς τύχοις, σιώπα.

Γέλως μὴ πολὺς ἔστω, μηδὲ ἐπὶ πολλοῖς, μη- 4
δὲ ἀνειμένος.

Ὅρκον παραίτησαι, εἰ μὲν οἷόν τε, εἰς ἅπαν 5
εἰ δὲ μὴ, ἐκ τῶν ἐνόντων.

Ἑστιάσεις τὰς ἔξω καὶ ἰδιωτικὰς, διακρούου. 6
ἐὰν δὲ ποτε γένηται καιρὸς, ἐντετάσθω σοι ἡ προσοχὴ, μήποτε ἄρα ὑποῤῥυῇς εἰς ἰδιωτισμόν. ἴσθι γὰρ, ὅτι ἐὰν ὁ ἑταῖρος ᾖ μεμολυσμένος, καὶ τὸν συναναστριβόμενον αὐτῷ μολύνεσθαι ἀνάγκη, κἂν αὐτὸς ὢν τύχῃ καθαρός.

Τὰ περὶ τὸ σῶμα, μέχρι τῆς χρείας ψιλῆς 7
παραλάμβανε· οἷον τροφὰς, πόμα, ἀμπεχόνην,

habent, ἢ ἐπαινοῦντα, ἢ συγκρίνοντα. Alii, quos sequor, ψέγων, ἢ ἐπαινῶν, ἢ συγκρίνων. 3. μέταγε. μετάγαγε scribo. τοῖς σοῖς λόγοις τοὺς τῶν συνόντων. Post λόγους, καὶ insero. Brevius Villebrune, μέταγε τοὺς λόγους τῶν συνόντων. ἀποληφθεὶς. Alii ἀπολειφθεὶς. 6. τὰς ἔξω. τὰς ἐξωτικὰς ed. Meib. ὑποῤῥυῇς: ἀποῤῥυῇς dant plerique codd. μολύνεσθαι. συμμολύνεσθαι scribo. 7. παραλάμβανε. παραλαμβάνειν ed. Vill.

sermones tuis sermonibus eo, quo decet, traducito. quod si ab extraneis circumventus fueris, taceto.

Risus nec sit multus, nec ob multa, nec effusus.

Jusjurandum recusa, si fieri potest, omnino: sin minus, quantum res ferant.

Convivia extranea & vulgaria respue. quod si quando tempus incidat, attentio tibi excitetur, ne in vulgarem statum prolabaris. scias enim, si socius pollutus fuerit, etiam conversantem cum eo pollui necesse esse, quamvis hic purus fuerit.

Ea quae ad corpus attinent, ad nudum usum adsume: ut, cibos, potum, vestitum,

οἰκίαν, οἰκετίαν. τὸ δὲ πρὸς δόξαν, ἢ τρυφὴν, ἅπαν περίγραφε.

8 Περὶ ἀφροδίσια, εἰς δύναμιν, πρὸ γάμου καθαρευτέον· ἁπτομένῳ δὲ, ὡς νόμιμόν ἐστι, μεταληπτέον. μὴ μέντοι ἐπαχθὴς γίνου τοῖς χρωμένοις, μηδὲ ἐλεγκτικός· μηδὲ πολλαχοῦ τὸ, ὅτι αὐτῷ οὐ χρῇ, παράφερε.

9 Ἐάν τίς σοι ἀπαγγείλῃ, ὅτι ὁ δεῖνά σε κακῶς λέγει, μὴ ἀπολογοῦ πρὸς τὰ λεχθέντα· ἀλλ' ἀποκρίνου, ὅτι ἠγνόει γὰρ τὰ ἄλλα προσόντα μοι κακὰ, ἐπεὶ οὐκ ἂν ταῦτα μόνα ἔλεγεν.

10 Εἰς τὰ θέατρα τὸ πολὺ παριέναι, οὐκ ἀναγκαῖον· εἰ δέ ποτε καιρὸς εἴη, μηδενὶ σπουδάζων φαίνου ἢ σεαυτῷ· τοῦτ' ἔστι, θέλε γίνεσθαι μόνα τὰ γινόμενα, καὶ νικᾶν μόνον τὸν νικῶντα. οὕτω γὰρ οὐκ ἐμποδισθήσῃ. βοῆς δὲ καὶ τοῦ ἐπι-

γελᾷν

8. ὡς νόμιμόν ἐστι. ὧν νόμ. ſcribo. αὐτῷ οὐ χρῇ. αὐτὸς ſcr. cum Heyn. & Vill. monente etiam ipſo Vptono. 9. ὅτι ἠγνόει. διότι ἠγν. ſcribo. τί; ἠγνόει γὰρ ed. Vill. invitis libris. προσόντα, τὰ ἄλλα τὰ προσόντα ſcr. cum Vill.

veſtitum, domum, familiam. id autem omne, quod ad oſtentationem aut delicias pertinet, circumſcribe.

A re venerea, quantum fieri poteſt, ante nuptias purus eſto: ſin attigeris, ea legitime utendum. ne tamen iniquus ſis iis, qui illa utuntur, neque eos redarguas: nec paſſim jactes, te ea non uti.

Si quis tibi nunciet, Hic tibi maledicit; ne refuta quæ dicta ſunt, ſed reſponde, Ignorabat enim cætera quæ mihi adſunt vitia, alioqui non ſola hæc dixiſſet.

In theatra ſæpe prodire, non neceſſe eſt. quod ſi quando incidat tempus, nulli favere videaris præterquam tibi ipſi; hoc eſt, velis fieri ſola ea quæ fiunt, et vincere ſolum qui vincit. ſic enim non impedieris. adclamatione autem et riſu ſuper aliquâ re, aut diutur-

γελᾶν τινι, ἢ ἐπιπολὺ ἐπικινεῖσθαι, παντελῶς ἀπέχου. καὶ μετὰ τὸ ἀπαλλαγῆναι, μὴ πολλὰ περὶ τῶν γενομένων διαλέγου, ὅσα μὴ φέρει πρὸς τὴν σὴν ἐπανόρθωσιν. ἐμφαίνεται γὰρ ἐκ τοῦ τοιούτου, ὅτι ἐθαύμασας τὴν θέαν.

Εἰς ἀκροάσεις τινῶν μὴ ἧκε, μηδὲ ῥᾳδίως πάρ- 11
ιθι. παριὼν δὲ, τὸ σεμνὸν, καὶ εὐσταθὲς, καὶ ἅμα ἀνεπαχθὲς φύλασσε.

Ὅταν τινὶ μέλλῃς συμβάλλειν, καὶ μάλιστα 12
τῶν ἐν ὑπεροχῇ δοκούντων, πρόβαλε σαυτῷ, τί ἂν ἐποίησεν ἐν τούτῳ Σωκράτης ἢ Ζήνων· καὶ οὐκ ἀπορήσεις τοῦ χρήσασθαι προσηκόντως τῷ ἐμπεσόντι.

Ὅταν φοιτᾷς πρός τινας τῶν μέγα δυναμέ- 13
νων, πρόβαλε, ὅτι οὐχ εὑρήσεις αὐτὸν ἔνδον, ὅτι ἀπο-

10. ἐπικινεῖσθαι. συγκινεῖσθαι scribo. γενομένων. γεγενημένων praetuli. 11. μὴ ἧκε. μὴ εἴσῃ scr. cum Heyn. καὶ εὐσταθές. καὶ τὸ εὐστ. scr. 12. συμβάλλειν. συμβαλεῖν scr. καὶ μάλιστα. καὶ caret ed. Meib. πρόβαλε. πρόβαλλε ed. Vill. Nonnulli vero σεαυτῷ adjiciunt. 13. πρός τινας. πρός τινα scr. cum Meib. & Vill. πρὸς τινας ed. Heyn. πρόβαλε. Rursus πρόβαλλε ed. Vill. Rursus σεαυτῷ ad-

diuturniore commotione, penitus abstineto. & postquam disceffisti, multa de iis quae facta sunt ne disseras, quae ad tui correctionem non conducunt. ex eo enim adparet, admirationi tibi fuisse spectaculum.

Ad recitationes aliquorum ne accede, nec facile prodi. quod si prodeas, gravitatem ac constantiam servas; ac simul vide, ne cui sis molestus.

Conventurus aliquem, eorum maxime qui eminere videntur, ipse tibi proponito, quid in hoc fecisset Socrates, aut Zeno; nec incertus haerebis, quomodo convenienter eo quod inciderit utaris.

Cum aliquem magnatum adieris, propone tibi, fieri posse ut intus eum non invenias,

ἀποκλεισθήσῃ, ὅτι οὐκ ἀνοιχθήσονταί σοι αἱ θύ-
ραι, ὅτι οὐ φροντιεῖ σου. κἂν σὺν τούτοις ἐλθεῖν
καθήκῃ, φέρε τὰ γινόμενα, καὶ μηδέποτε εἴπῃς
αὐτὸς πρὸς σεαυτὸν, ὅτι οὐκ ἦν τοσούτου. ἰδιωτι-
κὸν γὰρ, καὶ διαβεβλημένου πρὸς τὰ ἐκτός.
14 Ἐν ταῖς ὁμιλίαις ἀπέστω, τὸ τινὰ τῶν ἑαυ-
τοῦ ἔργων ἢ κινδύνων ἐπὶ πολὺ καὶ ἀμέτρως με-
μνῆσθαι. οὐ γὰρ ὡς σοὶ ἡδύ ἐστι τὸ τῶν σῶν κιν-
δύνων μεμνῆσθαι, οὕτω καὶ τοῖς ἄλλοις ἡδύ ἐστι
15 τὸ τῶν σοι συμβεβηκότων ἀκούειν. Ἀπέστω δὲ
καὶ τὸ γέλωτα κινεῖν· ὀλισθηρὸς γὰρ ὁ τρόπος
εἰς ἰδιωτισμὸν, καὶ ἅμα ἱκανὸς τὴν αἰδῶ τὴν πρός
16 σε τῶν πλησίον ἀνιέναι. Ἐπισφαλὲς δὲ καὶ τὸ
εἰς

jiciunt nonnulli. ὅτι οὐκ ἀνοιχθήσονται. ὅτι ἐντιναχθήσονται scribo. ὅτι οὐκ ἐκτιναχθήσονται ed. Vill. φέρε τὰ γινόμ. ἐλθὼν φέρε scribo cum Vill. πρὸς σεαυτόν. πρὸς ἑαυτὸν scr. διαβεβλημένου. διαβεβλημένον scribo. διαπεπληγμένου ed. Heyn. 14. τὸ τινὰ τῶν ἑαυτοῦ ἔργων. τὸ ἑαυτοῦ τινων ἔργων scribo. ἀκούειν. πυκνῶς ἀκούειν dant nonnulli. 15. ὁ τρόπος. Olim ὁ τόπος edebatur, & sic plerique mss. ἅμα ἱκανός. Rectius forrasse μάλα six. habet Vill.

venias, ut excludaris, ut fores tibi non aperiantur, ut nullam tui rationem habeat. quod si cum his venire tui sit officii, fer ea quæ fiunt, neque ipse unquam tecum dicas, non fuisse tanti. hoc quippe plebeium est, & hominis ad externa abjecti.

In congressibus absit, ut quædam tuorum operum aut periculorum frequenter et immodice memineris. non enim, quemadmodum tibi periculorum tuorum meminisse jucundum est, ita & aliis jucundum est, ea quæ tibi acciderint audire. Absit illud etiam, ut risum moveas. lubricus enim modus est, quo in plebeiam consuetudinem labaris, & simul potest proximorum erga te verecundiam remittere. Periculosum

εἰς αἰσχρολογίαν προελθεῖν. ὅταν οὖν τι συμβῇ τοιοῦτον, ἂν μὲν εὔκαιρον ᾖ, ἐπίπληξον τῷ προελθόντι· εἰ δὲ μὴ, τῷ γε ἀποσιωπῆσαι, καὶ ἐρυθριᾶσαι, καὶ σκυθρωπῆσαι, δῆλος γίνου δυσχεραίνων τῷ λόγῳ.

ΚΕΦ. λδ΄.

Ἐὰν ἡδονῆς τινος φαντασίαν λάβῃς, φύλασσε σεαυτὸν, μὴ συναρπασθῇς ὑπ' αὐτῆς· ἀλλ' ἐκδεξάσθω σε τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀναβολήν τινα παρὰ σεαυτοῦ λάβε. ἔπειτα μνήσθητι ἀμφοτέρων τῶν χρόνων, καθ' ὃν τε ἀπολαύσεις τῆς ἡδονῆς, καὶ καθ' ὃν ἀπολαύσας ὕστερον μετανοήσεις, καὶ αὐτὸς σεαυτῷ λοιδορήσεις. καὶ τούτοις ἀντίθες, ὅπως

16. ἐπίπληξον. καὶ ἐπίπληξον scribo. σκυθρωπῆσαι. σκυθρωπάσαι scr. cum Heyn.

CAP. XXXIV. Ἐὰν ἡδονῆς. Ὅταν ἡδονῆς scribo cum Vill. Mox; post φαντασίαν λάβῃς, insero, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων, cum Heyn. & Vill. σεαυτῷ λοιδορήσεις. ἑαυτῷ λοι-

ſum quoque eſt, ad ſermonis obſcœnitatem progredi. cum igitur hujusmodi aliquid acciderit, ſi quidem tempeſtivum ſit, increpa eum qui in obſcœnitatem progreſſus eſt: quod ſi non poſſis, at conticendo, & erubeſcendo, & ſupercilium contrahendo, manifeſtum ſit, te ſermonem iſtum moleſte ferre.

CAP. XXXIV. (*Ed. Wolf. C. 56.*)

Si voluptatis alicujus imaginem animo concipias, ſerva teipſum, ne ab ipſâ unà abripiaris: ſed expectet te res iſta, & moram aliquam a te cape. deinde utriusque temporis memento, tum illius quo voluptate fruêris, tum alterius, quo poſtquam fructus es, pœnitentiâ deinde ducêris, & ipſe te increpabis: atque his oppone, quomodo, ſi abſtinueris, gaviſurus

ὅπως ἀποσχόμενος χαιρήσεις, καὶ ἐπαινέσεις αὐτὸς σεαυτόν. ἂν δὲ σοι καιρὸς φανῇ ἅψασθαι τοῦ ἔργου, πρόσεχε μή σε ἡττήσῃ τὸ προσηνὲς αὐτοῦ, καὶ ἡδὺ, καὶ ἐπαγωγόν· ἀλλ' ἀντιτίθει, πόσῳ ἄμεινον τὸ συνειδέναι σαυτῷ ταύτην τὴν νίκην νενικηκότι.

ΚΕΦ. λε'.

Ὅταν τι, διαγνοὺς ὅτι ποιητέον ἐστὶ, ποιῇς, μηδέποτε φύγῃς ὀφθῆναι πράσσων αὐτὸ, κἂν ἀλλοῖόν τι οἱ πολλοὶ μέλλωσι περὶ αὐτοῦ ὑπολαμβάνειν. εἰ μὲν γὰρ οὐκ ὀρθῶς ποιεῖς, αὐτὸ τὸ ἔργον φεῦγε· εἰ δὲ ὀρθῶς, τί φοβῇ τοὺς ἐπιπλήξοντας οὐκ ὀρθῶς;

ΚΕΦ.

δοξήσῃ scribo. μή σε ἡττήσῃ. μὴ ἡττ. σε scr. cum Vill. μὴ νικήσῃ σε ed. Meib. τὴν νίκην. Caret τὴν ed. Meib.

CAP. XXXV. Ὅταν τι. Parum commode Ὅταν τι διαγνῷς ὅτι ποιητέον ἐστί σοι, καὶ ποιῇς, ed. Vill. Nec male tamen σοι post ἐστὶ plures mssti adjiciunt. οἱ πολλοὶ μέλλωσι. Placet inverse, μέλλωσιν οἱ πολλοί.

rus sis, & ipse te laudaturus. si vero tempus tibi visum fuerit opus adgrediendi, vide ne te vincant ejus blanditiæ, & suavitates, & illecebræ. sed oppone, quanto satius sit conscire tibi hanc victoriam adepto.

CAP. XXXV. (*Ed. Wolf. C.* 57.)

Cum facis aliquid, quod faciendum judicasti, nunquam fugias conspici id faciens; etiamsi futurum est ut de eo secus vulgus judicet. nam si non recte id facis, ipsum opus fuge: sin recte, quid eos metuis qui non recte reprehendunt?

CAP.

ΚΕΦ. λϛ΄.

Ὡς τὸ, ἡ ἡμέρα ἐστὶν, ἤτοι νύξ ἐστι, πρὸς μὲν τὸ διεζευγμένον μεγάλην ἔχει ἀξίαν· πρὸς δὲ τὸ συμπεπλεγμένον ἀπαξίαν· οὕτω καὶ ἐν συμποσίῳ, τὴν μείζονα μερίδα ἐκλέξασθαι πρὸς μὲν τὸ σῶμα μεγάλην ἔχει ἀξίαν, πρὸς δὲ τὸ φυλάξαι τὸ κοινωνικὸν ἐν ἑστιάσει ἀπαξίαν ἔχει. ὅταν οὖν συνεσθίῃς ἑτέρῳ, μέμνησο, οὐ μόνον τὴν πρὸς τὸ σῶμα ἀξίαν τῶν παρακειμένων ὁρᾷν, ἀλλὰ καὶ τὴν πρὸς τὸν ἑστιάτορα οἵαν δεῖ φυλαχθῆναι.

CAP. XXXVI. Ὡς τὸ, ἡ ἡμέρα &c. Ὡς τὸ, ἤτοι ἡμέρα ἐστὶν, ἡ νύξ ἐστι ed. Meib. & Vill. Equidem probavi, Ὡς τὸ, Ἡμέρα ἐστὶ, καὶ, Νύξ ἐστι, quemadmodum edidit Heyn. οὕτω καὶ ἐν συμποσίῳ &c. Deletis verbis ἐν συμποσίῳ, fcribo οὕτω καὶ τὸ τὴν μείζω μερίδα ἐκλ. Meib. οὕτω καὶ τῶν παρακειμένων τὰ μείζω ἑλεῖν. μεγάλην ἔχει ἀξίαν. ἔχέτω ἀξίαν fcribo, deleta voce μεγάλην. πρὸς δὲ τὸ φυλάξαι τὸ κοιν. ἐν ἑστιάσει. Villebr. fic edidit: πρὸς δὲ τὸ κοινωνικὸν (κοινὸν Meib) ἐν ἑστιάσει, οἷον δεῖ, φυλάξαι. Nobis fic conftituenda oratio vifa eft: πρὸς δὲ τὸ, τὸ κοινωνικὸν [forf. τὸν κοινωνικὸν] ἐν ἑστιάσει οἷον δεῖ φυλάξαι. [forf. ἐν ἑστιάσει αἰδοῖ φυλάττειν.] συνεσθίῃς. Rectius fortaffe συνεστιάσῃ. οὐ μόνον. μὴ μόνον fcribo. οἵαν δεῖ φυλαχθῆναι. αἰδοῖ φυλάξαι fcribo.

CAP. XXXVI. (*Ed. Wolf. C. 58.*)

Quemadmodum hoc, Aut dies eft, aut nox eft: in fejunctione magnam habet vim; in conjunctione autem prorfus nullam: fic etiam in convivio majorem eligere partem, refpectu corporis, magnopere valet: ad fervandam autem in convivio communitatem, perperam valet. cum igitur alicujus conviva es, memento, non modo appofitorum erga corpus dignitatem fpectare; fed etiam, qualem oporteat dignitatem erga convivatorem fervari.

ΚΕΦ. λζʹ.

Ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἠσχημόνησας· καὶ ὃ ἠδύνασο ἐκπληρῶσαι, παρέλιπες.

ΚΕΦ. ληʹ.

Ἐν τῷ περιπατεῖν καθάπερ προσέχεις, μὴ ἐπιβῇς ἥλῳ, ἢ στρέψῃς τὸν πόδα σου· οὕτω πρόσεχε, μὴ καὶ τὸ ἡγεμονικὸν βλάψῃς τὸ σεαυτοῦ. καὶ τοῦτ' ἂν ἐφ' ἑκάστου ἔργου παραφυλάσσωμεν, ἀσφαλέστερον ἁψόμεθα τοῦ ἔργου.

ΚΕΦ.

CAP. XXXVII. Punctum post ἠσχημόνησας cum minori distinctione permuto, ut a verbis καὶ ἐν τούτῳ incipiat apodosis orationis.

CAP. XXXVIII. πόδα σου. Omittunt σου Heyn. & Vill. τοῦτ' ἂν. Exserte scribo τοῦτο ἐὰν. παραφυλάσσωμεν. Bene nonnulli παραφυλάξωμεν.

CAP. XXXVII. (*Ed. Wolf. C.* 59.)

Si qua personâ supra vires susceptâ, indecore te in ea gessisti; etiam quam personam sustinere potuisses, omisisti.

CAP. XXXVIII. (*Ed. Wolf. C.* 60.)

Quemadmodum in ambulando caves, ne clavum calces, pedemve distorqueas: sic cave, ne quoque principalem tui partem lædas. & hoc si in quovis opere observaverimus, cautius opus adgrediemur.

CAP.

ΚΕΦ. λθ'.

Μέτρον κτήσεως τὸ σῶμα ἑκάστῳ, ὡς ὁ ποὺς ὑποδήματος· ἂν μὲν οὖν ἐπὶ τούτου στῇς, φυλάξεις τὸ μέτρον· ἐὰν δὲ ὑπερβῇς, ὡς κατὰ κρημνοῦ λοιπὸν ἀνάγκη σε φέρεσθαι. καθάπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποδήματος, ἐὰν ὑπὲρ τὸν πόδα ὑπερβῇς, γίνεται κατάχρυσον ὑπόδημα, εἶτα πορφυροῦν, εἶτα κεντητόν. τοῦ γὰρ ἅπαξ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὅρος οὐδείς ἐστιν.

ΚΕΦ. μ'.

Αἱ γυναῖκες εὐθὺς ἀπὸ τεσσαρεσκαίδεκα ἐτῶν ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν κυρίαι καλοῦνται. τοιγαροῦν ὁρῶσαι, ὅτι

CAP. XXXIX. τὸ σῶμα ἑκάστῳ. ἑκάστου scribunt nonnulli. ἂν μὲν οὖν. ἐὰν μὲν οὖν scribo cum Meib. Rectius vero fortasse οὖν omittunt alii. ἐπὶ τούτου στῇς. ἐπὶ τούτοις στῇς ed. Meib. ἀνάγκη σε φέρεσθαι. Deleo σε. ἐὰν ὑπὲρ τὸν πόδα ὑπερβῇς. Nonnulli ἐὰν τὸν πόδα ὑπερβῇς, quod commodius judicavit Heyn. κατάχρυσον ὑπόδημα. Commode κατάχρυσον τὸ ὑποδ. habet unus codex. Pro γίνεται κατάχρ. &c. sic habet Nilus, γίνεται εἶτε κατάχρυσον ὑπόδημα, εἶτε πορφυροῦν, εἶτε κεντητόν. οὐδείς. οὐθεὶς scr. cum Meib.

CAP. XXXIX. (*Ed. Wolf. C.* 61.)

Modus possessionis unicuique est corpus, sicut pes calcei. si igitur in eo institeris, modum servabis; sin transieris, veluti per præceps postea te ferri necesse est. quemadmodum & circa calceum usu venit; si pedis modum transieris, fit deauratus calceus, postea purpureus, deinde interpunctus. illius enim, quod semel transierit modum, nullus est terminus.

CAP XL. (*Ed. Wolf. C.* 62.)

Mulieres statim a quartodecimo anno a viris dominæ vocantur. proinde cum vident, nihil aliud sibi adesse,

ὅτι ἄλλο μὲν οὐδὲν αὐταῖς πρόσεστι, μόνον δὲ συγκοιμᾶσθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἄρχονται καλλωπίζεσθαι, καὶ ἐν τούτῳ πάσας ἔχειν τὰς ἐλπίδας. προσέχειν οὖν ἄξιον, ἵνα αἴσθωνται, διότι ἐπ' οὐδενὶ ἄλλῳ τιμῶνται, ἢ τῷ κόσμιαι φαίνεσθαι, καὶ αἰδήμονες ἐν σωφροσύνῃ.

ΚΕΦ. μα'.

Ἀφυΐας σημεῖον, τὸ ἐνδιατρίβειν τοῖς περὶ τὸ σῶμα· οἷον ἐπὶ πολὺ γυμνάζεσθαι, ἐπὶ πολὺ ἐσθίειν, ἐπὶ πολὺ πίνειν, ἐπὶ πολὺ ἀποπατεῖν, ὀχεύειν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ ποιητέον· περὶ δὲ τὴν γνώμην ἡ πᾶσα ἔστω ἐπιστροφή.

ΚΕΦ. μβ'.

Ὅταν τίς σε κακῶς τι ποιῇ, ἢ κακῶς σε λέγῃ, μέμνησο ὅτι καθήκειν αὐτῷ οἰόμενος ποιεῖ, ἢ λέγει.

CAP. XL. συγκοιμᾶσθαι. συγκοιμῶνται ſcribo. διότι ἐπ'. ὅτι ἐπ' ed. Vill. Verba ἐν σωφροσύνῃ deleo cum Villebr.

CAP. XLI. ὀχεύειν. ἐπὶ πολὺ ὀχεύειν ed. Vill. invitis mstis.

CAP. XLII. Ὅταν τίς σε &c. Caret h. l. σε ed. Meib. Equidem ſic ſcribo: Ὅταν σέ τις κακῶς ποιῇ, ἢ κακῶς λέγῃ. καθήκειν αὐτῷ. καθήκειν αὐτῷ ed. Heyn. & Vill.

eſſe, niſi ut cum viris concumbant, ornare ſeſe incipiunt, & in hoc ſpes habere omnes. operæ ergo pretium eſt ſtudere, ut ſentiant, non ob aliud quidquam honorem ſibi haberi, quam quod decoræ videantur & verecundae in pudicitiâ.

CAP. XLI. (*Ed. Wolf. C.* 63.)

Hebetis ingenii ſignum eſt, corporis ſtudio immorari; ut exerceri diu, edere diu, potare diu, cacare diu, coire. ſed haec obiter facienda; circa mentem autem omnis tua ſit animadverſio.

CAP. XLII. (*Ed. Wolf. C.* 64.)

Cum tibi quispiam malefecerit, aut maledixerit, memento, illum ſuo ſe officio fungi opinantem, facere

γει. οὐχ οἷόν τε οὖν ἀκολουθεῖν αὐτὸν τῷ σοι φαινομένῳ, ἀλλὰ τῷ ἑαυτῷ. ὥστε εἰ κακῶς αὐτῷ φαίνεται, ἐκεῖνος βλάπτεται, ὅς τις καὶ ἐξηπάτηται. καὶ γὰρ τὸ ἀληθὲς συμπεπλεγμένον ἄν τις ὑπολάβῃ ψεῦδος, οὐ τὸ συμπεπλεγμένον βλάπτεται, ἀλλ' ὁ ἐξαπατηθείς. ἀπὸ τούτων οὖν ὁρμώμενος, πρᾴως ἕξεις πρὸς τὸν λοιδοροῦντα. ἐπιφθέγγου γὰρ ἐφ' ἑκάστῳ, ὅτι ἔδοξεν αὐτῷ.

ΚΕΦ. μγ'.

Πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφόρητον. ὁ ἀδελφὸς ἐὰν ἀδικῇ, ἐντεῦθεν αὐτὸ μὴ λάμβανε, ὅτι ἀδικεῖ· αὕτη γὰρ λαβή ἐστιν

κακῶς αὐτῷ φαίνεται. Omittunt alii αὐτῷ. Perperam κακῶς αὐτῷ φαίνεται ποιῶν ἢ λέγων ed. Vill. Non magis feliciter κακῶς in καλῶς mutavit Schow apud Stob. p. 13. συμπεπληγμένον βλάπτεται. βέβλαπται h. l. ſcribo cum Heyn. ἐφ' ἑκάστῳ. Caret ἐφ' ed. Meib.

CAP. XLIII. ὁ ἀδελφός. ὁ οὖν ἀδελφὸς revocavit Vill. αὐτὸ μὴ λάμβανε. αὐτὸν ſcribunt nonnulli. γὰρ λαβή ἐστιν. γὰρ ἡ λαβή ἐστιν ſcribo cum Meib. & Heyn.

cere aut dicere. non ergo fieri poteſt, ut id ſequatur ille, quod tibi videtur, ſed id quod ſibi. quare ſi male hoc ipſi videtur, ipſe læditur, qui et deceptus eſt. nam verum conjunctum ſi quisquam falſum opinetur, non conjunctum læditur, ſed qui eſt deceptus. ſi igitur ab his impetus tuus feratur, æquo animo conviciatorem feres. quare cuique rei verbis ſubjice, Viſum eſt ipſi.

CAP. XLIII. (*Ed. Wolf. C. 65.*)

Unaquæque res duas habet anſas; unam, quâ ferri poteſt; alteram, quâ ferri non poteſt. frater ſi injuriam fecerit; inde hanc rem ne prende, quod injuriam

ἐστιν αὐτοῦ οὐ φορητή· ἀλλὰ ἐκεῖθεν μᾶλλον, ὅτι ἀδελφὸς, ὅτι σύντροφος· καὶ λήψῃ αὐτὸ, καθ' ὃ φορητόν ἐστιν.

ΚΕΦ. μδ'.

Οὗτοι οἱ λόγοι ἀσύνακτοι, Ἐγώ σου πλουσιώτερός εἰμι, ἐγώ σου ἄρα κρείσσων· Ἐγώ σου λογιώτερος, ἐγώ σου ἄρα κρείσσων. ἐκεῖνοι δὲ μᾶλλον συνακτοὶ, Ἐγώ σου πλουσιώτερός εἰμι, ἡ ἐμὴ ἄρα κτῆσις τῆς σῆς κρείσσων· Ἐγώ σου λογιώτερος, ἡ ἐμὴ ἄρα λέξις τῆς σῆς κρείσσων· σὺ δέ γε οὔτε κτῆσις εἶ, οὔτε λέξις.

ΚΕΦ. με'.

Λούεταί τις ταχέως; μὴ εἴπῃς, ὅτι κακῶς, ἀλλ' ὅτι ταχέως. πίνει τις πολὺν οἶνον; μὴ εἴπῃς,

CAP. XLIV. Οὗτοι οἱ. Οὗτοι δὲ οἱ ed. Melb. πλουσιώτερός εἰμι. Et hic, & mox iterum, omittunt nonnulli εἰμί. Et posteriori praesertim loco facile patiar abesse. συνακτοί. συνακτικοὶ scribo.

juriam facit; hæc enim ipsius ansa est, quâ ferri nequit: sed inde potius, quod frater est, quod tecum educatus. et prendes eam quâ parte ferri possit.

CAP. XLIV. (*Ed. Wolf. C.* 66.)

Hæ ratiocinationes non cohærent, Ego sum te ditior, ergo sum te melior: Ego sum facundior te, ergo sum te melior. at illæ magis cohærent, Ego sum ditior te, mea igitur possessio, quam tua, melior est: Ego te facundior, mea igitur dictio, quam tua, melior. tu vero nec possessio es, nec dictio.

CAP. XLV. (*Ed. Wolf. C.* 67.)

Lavat quis cito? ne dicas, male; sed cito. bibit quis multum vini? ne dicas, male; sed, multum. priusquam

πῃς, ὅτι κακῶς, ἀλλ' ὅτι πολύν. πρὶν γὰρ διαγνῶναι τὸ δόγμα, πόθεν οἶσθα εἰ κακῶς; οὕτως] οὐ συμβήσεταί σοι, ἄλλας μὲν φαντασίας καταληπτικὰς καταλαμβάνειν, ἄλλαις δὲ συγκατατίθεσθαι.

ΚΕΦ. μϛ'.

Μηδαμοῦ σαυτὸν εἴπῃς φιλόσοφον, μηδὲ λάλει τὸ 1
πολὺ ἐν ἰδιώταις περὶ τῶν θεωρημάτων· ἀλλὰ ποίει τὸ ἀπὸ τῶν θεωρημάτων. οἷον ἐν συμποσίῳ μὴ λέγε πῶς δεῖ ἐσθίειν, ἀλλὰ ἔσθιε ὡς δεῖ. μέμνησο γὰρ, ὅτι οὕτω καὶ Σωκράτης πανταχόθεν ἀφῃρήκει τὸ ἐπιδεικτικόν· ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν,

CAP. XLV. οὐ συμβήσεται. οὐ συμβῇ. ed. Meib. ἄλλας μὲν φαντασίας. ἄλλων μὲν scribo cum Heyn. καταλαμβάνειν. λαμβάνειν scribo. ἄλλαις δὲ. ἄλλοις δὲ scr. cum Heyn.

CAP. XLVI. 1. σαυτὸν. σεαυτὸν scribo cum Meib. & Vill. τὸ ἀπὸ τῶν θεωρ. τὰ ἀπὸ ed. Vill. Sex verba ἀλλὰ π. τ. ἀ. τ. θεωρημ. desunt in ed. Meib. οὕτω καὶ Σωκρ. &c. Scribo οὕτως ἀφῃρήκει πανταχόθεν Σωκράτης. οὕτως ἀφ. παντ. καὶ Σωκρ. ed. Heyn. ἤρχοντο. ὥστε ἤρχοντο scribo, posita post ἐπιδεικτικὸν minori distinctione pro majori.

quam enim id decretum dijudicaris, unde nosti, num male? sic tibi non accidet, ut alia quidem visa, quæ comprehendi possint, comprehendas, aliis autem adsentias.

CAP. XLVI. (*Ed. Wolf. C.* 68 & 69.)

Nusquam te ipsum dic philosophum, nec loquere multum inter rudes de præceptis; sed fac quod præcepta docent. velut, in convivio ne dic, quomodo edere oporteat; sed ede, sicut oportet. memento enim, sic quoque Socratem undecunque sustulisse ostentationem. veniebant ad ipsum, qui philosophis

τὸν, βουλόμενοι φιλοσόφοις ὑπ' αὐτοῦ συσταθῆναι, κἀκεῖνος ἀπῆγεν αὐτούς· οὕτως ἠνείχετο
2 παρορώμενος. Ὥστε κἂν περὶ θεωρήματός τινος ἐμπέσῃ λόγος ἐν ἰδιώταις, σιώπα τὸ πολύ. μέγας γὰρ ὁ κίνδυνος, εὐθὺς ἐξεμέσαι, ἃ οὐκ ἔπεψας. καὶ ὅταν εἴπῃ σοί τις, ὅτι οὐδὲν οἶσθα, καὶ σὺ μὴ δηχθῇς, τότ' ἴσθι, ὅτι ἤρξω τοῦ ἔργου. ἐπεὶ καὶ τὰ πρόβατα, οὐ τὸν χόρτον ἐξεμέσαντα, τοῖς ποιμέσιν ἐπιδεικνύει, πόσον ἔφαγεν· ἀλλὰ τὴν νομὴν ἔσω πέψαντα, ἔριον ἔξω φέρει καὶ γάλα. καὶ σὺ τοίνυν μὴ τὰ θεωρήματα τοῖς ἰδιώταις ἐπιδείκνυε, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν πεφθέντων τὰ ἔργα.

ΚΕΦ.

2. Ὥστε κἂν. Deleo Ὥστε. ἐμπέσῃ λόγος ἐν ἰδιώταις. Cum Meib. & Villebr. repono ἐν ἰδιώταις ἐμπέσῃ λόγος. ἃ οὐκ ἔπεψας. ὃ οὐκ scribo cum eisdem. ὅτι ἤρξω. ὅτι ἄρχῃ scribo. οὐ τὸν χόρτον ἐξεμέσαντα. Cum Meib. scribo οὐ χόρτον φέροντα. ἔσω πέψαντα. ἔνδον πεψ. ed. Vill. ἔριον. ἔρια scribo cum Meib.

losophis ab ipso commendari vellent; atque ipse illos adduxit. sic contemni sustinebat. Quare si apud rudes de præcepto aliquo sermo inciderit, maximâ ex parte taceto. magnum quippe periculum, ne statim, quæ non concoxeris, evomas. & si quis tibi dixerit, nihil te scire, nec tamen tu mordearis; tunc scito te opus inchoasse. quandoquidem & oves, non fœnum evomentes, pastoribus monstrant, quantum comederint; sed pabulo intus concocto, lanas & lac proferunt. & tu igitur, ne rudibus præcepta ostendito; sed ab his concoctis, opera.

CAP.

ΚΕΦ. μζ΄.

Ὅταν εὐτελῶς ἡρμοσμένος ᾖς κατὰ τὸ σῶμα, μὴ καλλωπίζου ἐπὶ τούτῳ· μηδ', ἂν ὕδωρ πίνῃς, ἐκ πάσης ἀφορμῆς λέγε, ὅτι ὕδωρ πίνω. ἀλλ' ἐννόει πρῶτον πόσῳ λιτότεροι ἡμῶν εἰσιν οἱ πτωχοὶ, καὶ πόσῳ καρτερικώτεροι. κἂν ἀσκῆσαί ποτε πρὸς πόνον καὶ καρτερίαν θέλεις, σεαυτῷ, καὶ μὴ τοῖς ἔξω· μὴ τοὺς ἀνδριάντας περιλάμβανε. ἀλλὰ διψῶν ποτε σφοδρῶς, ἐπίσπασαι ψυχροῦ ὕδατος, καὶ ἔκπτυσον, καὶ μηδενὶ εἴπῃς.

ΚΕΦ. μη΄.

Ἰδιώτου στάσις καὶ χαρακτήρ· οὐδέποτε ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾷ ὠφέλειαν ἢ βλάβην, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἔξω.

CAP. XLVII. εὐτελῶς. ἐντελῶς ed. Meib. ὅτι ὕδωρ πίνω. ὅτι ὕδωρ πίνεις repono cum Heynio; nec vero ſperno alterum. ἀλλ' ἐννόει - - - καρτερικώτεροι. Deleo omnia cum Vill. & Meib. καὶ καρτερίαν θέλεις. Abjicio verba καὶ καρτερίαν cum Meib. tum θέλῃς ſcribo cum eodem & Heyn. Commode vero nonnulli θελήσῃς. μὴ τοὺς ἀνδριάντας. Temere ἀλλὰ μὴ τοὺς ed. Vill. deletâ deinde eâdem particulâ ante διψῶν.

CAP. XLVIII. 1. προσδοκᾷ. Vtrobique προσδοκᾷν habet ed.

CAP. XLVII. (*Ed. Wolf. C. 70.*)

Cum frugaliter corpus curare didiciſti, ne ob id tibi placeas: nec, ſi aquam bibas, ex quavis occaſione dic, Aquam bibo. ſed primum conſidera quanto nobis frugaliores ſunt pauperes, quantoque laborum tolerantiores. quod ſi quando ad laborem & tolerantiam te exercere velis, tibi ipſi, & non externis; ne ſtatuas amplectere. ſed ſi quando vehementer ſitieris, frigidam hauſtam exſpuito, ac nemini dicito.

CAP. XLVIII. (*Ed. Wolf. C. 71. 72.*)

Plebeii ſtatus & nota eſt: Nunquam a ſeipſo utilitatem vel damnum expectat, ſed a rebus externis. phi-

ἔξω. Φιλοσόφου στάσις καὶ χαρακτήρ· πᾶσαν
2 ὠφέλειαν καὶ βλάβην ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾷ. Σημεῖα προκόπτοντος· οὐδένα ψέγει, οὐδένα ἐπαινεῖ, οὐδένα μέμφεται, οὐδενὶ ἐγκαλεῖ, οὐδὲν περὶ ἑαυτοῦ λέγει, ὡς ὄντος τινὸς, ἢ εἰδότος τι· ὅταν ἐμποδισθῇ τι, ἢ κωλυθῇ, ἑαυτῷ ἐγκαλεῖ· κἄν τις αὐτὸν ἐπαινῇ, καταγελᾷ τοῦ ἐπαινοῦντος αὐτὸς παρ' ἑαυτῷ· κἂν ψέγῃ, οὐκ ἀπολογεῖται· περίεισι δὲ καθάπερ οἱ ἄῤῥωστοι, εὐλαβούμενός τι κινῆσαι τῶν καθισταμένων, πρὶν πῆξιν λαβεῖν·
3 ὄρεξιν ἅπασαν ἦρκεν ἀφ' ἑαυτοῦ· τὴν δ' ἔκκλισιν εἰς μόνα τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐφ' ἡμῖν μετατέθεικεν· ὁρμῇ πρὸς ἅπαντα ἀνειμένῃ χρῆται· ἂν ἠλίθιος ἢ ἀμαθὴς δοκῇ, οὐ πεφρόντικεν· ἑνί τε λόγῳ,

Meib. 2. ὅταν ἐμποδισθῇ. ὅταν οὖν ἐμποδ. ed. Vill. κἂν ψέγῃ. κἄν τις ψέγῃ ed. Vill. 3. ἦρκεν. Mendoſe ἦρχεν erat in contextu Uptoni. ἤρτηκεν ed. Vill. Forſan verum fuerit ἀνήρηκεν. ἀφ' ἑαυτοῦ. ἐξ ἑαυτοῦ ſcribo cum Heyn. ἀμαθής. μάταλης legerat Simplicius. ἑνί τε λόγῳ. ἑνὶ δέ τῳ λόγῳ ed. Meib.

loſophi ſtatus & nota eſt: Omnem utilitatem & damnum a ſeipſo expectat. Signa proficientis ſunt: Neminem vituperat, neminem laudat, de nemine queritur, neminem incuſat; nihil de ſeipſo dicit, ut qui aliquis ſit, & aliquid ſciat: cum in re quapiam impeditur, aut prohibetur, ſeipſum incuſat: & ſi quis ipſum laudet, ridet laudantem ipſe ſecum; & ſi vituperet, non ſe purgat: circumit autem infirmorum inſtar, metuens ne quid eorum, quæ conſiſtunt, moveat, priusquam ſolidetur: appetitionem omnem a ſeipſo ſuſtulit; averſationem autem ad ea ſola tranſtulit, quæ, contra naturam exiſtentia, in noſtrâ ſunt poteſtate: impetu ad omnia remiſſo utitur: num fatuus, aut indoctus videatur, non curat:

λόγῳ, ὡς ἐχθρὸν ἑαυτὸν παραφυλάσσει, καὶ ἐπίβουλον.

ΚΕΦ. μθʹ.

1 Ὅταν τις ἐπὶ τῷ νοεῖν καὶ ἐξηγεῖσθαι δύνασθαι τὰ Χρυσίππου σεμνύνηται, λέγε αὐτὸς πρὸς σαυτόν, Ὅτι εἰ μὴ Χρύσιππος ἀσαφῶς ἐγεγράφει, οὐδὲν ἂν εἶχεν οὗτος ἐφ' ᾧ σεμνύνηται. ἐγὼ δὲ τί βούλομαι; καταμαθεῖν τὴν Φύσιν, καὶ ταύτῃ ἕπεσθαι. ζητῶ οὖν, τίς ἐστιν ὁ ἐξηγούμενος; καὶ ἀκούσας ὅτι Χρύσιππος, ἔρχομαι πρὸς αὐτόν. ἀλλ' οὐ νοῶ τὰ γεγραμμένα. ζητῶ οὖν τὸν ἐξηγούμενον. καὶ μέχρι τούτων οὔπω σεμνὸν οὐδέν.
2 ὅταν δὲ εὕρω τὸν ἐξηγούμενον, ἀπολείπεται χρῆσθαι τοῖς παρηγγελμένοις· τοῦτο αὐτὸ μόνον σεμνόν

CAP. XLIX. 1. τὰ Χρυσίππου. Addo βιβλία cum Vill. sic jubentibus libris. πρὸς σαυτόν. πρὸς ἑαυτὸν scribo cum Vill. Alii πρὸς σεαυτόν. ἐφ' ᾧ σεμνύνηται. ἐφ' ᾧ ἐσεμνύνετο scribo. Nonnulli σεμνύνοιτο. 2. ἀπολείπεται. λείπεται ed.

rat: & ut uno dicam verbo, tanquam hostem, seipsum observat, & tanquam insidiatorem.

CAP. XLIX. (*Ed. Wolf. C. 73.*)

Si quis eo quod intelligat, & explicare possit Chrysippi libros glorietur, ipse tibi dic, Nisi obscure scripsisset Chrysippus, nihil haberet ille quo gloriaretur. ego vero quid volo? Naturam cognoscere, & hanc sequi. quæro itaque, quis sit ejus interpres. & cum audiero Chrysippum esse, eum convenio. at scripta non intelligo. quæro igitur enarratorem. atque hactenus quidem præclari nihil. cum autem enarratorem invenero, reliquum est, uti præceptis: id quod solum præclarum est. sin ipsam enarratio-

nem

μνόν ἐστιν. ἂν δὲ αὐτὸ τοῦτο ἐξηγεῖσθαι θαυμάσω, τί ἄλλο ἢ γραμματικὸς ἀπετελέσθην ἀντὶ φιλοσόφου; πλήν γε δὴ, ὅτι ἀντὶ Ὁμήρου Χρύ-
3 σιππον ἐξηγούμενος. μᾶλλον οὖν, ὅταν τις εἴπῃ μοι, ἐπανάγνωθί μοι Χρύσιππον, ἐρυθριῶ, ὅταν μὴ δύνωμαι ὅμοια τὰ ἔργα καὶ σύμφωνα ἐπιδεικνύειν τοῖς λόγοις.

ΚΕΦ. ν'.

Ὅσα προτίθεται, τούτοις, ὡς νόμοις, ὡς ἀσεβήσων ἂν παραβῇς τι τούτων, ἔμμενε. ὅ, τι δ' ἂν ἐρῇ τις περὶ σοῦ, μὴ ἐπιστρέφου. τοῦτο
1 γὰρ οὐκ ἔτ' ἔστι σόν. Εἰς ποῖον οὖν ἔτι χρόνον ἀνα-

Vill. τοῦτο ἐξηγεῖσθαι. τοῦτο τὸ ἐξηγ. scribo cum Heyn. & Vill. 3. ἐπανάγνωθί μοι Χρύσιππον. Omittunt alii μοι. Vnus probatus codex sic habet, ἐπανάγνωθι τὸ Χρυσίππειον. CAP. L. ὡς ἀσεβήσων. καὶ ὡς ἀσεβ. ed. Heyn. & Vill. ἂν παραβῇς τι τούτων. ἄν τι τούτων παραβῇς ed. Vill. Equidem cum Meib. deleo duas voces τι τούτων. CAP. L. 1. Hinc incipio CAPVT LI. Εἰς ποῖον οὖν ἔτι. Deleo οὖν. Contra

nem admiratus fuero, quid aliud nisi grammaticus philosophi loco evasi? eo duntaxat excepto, quod pro Homero Chrysippum enarro. potius igitur, cum quis mihi dixerit, Praelege mihi Chrysippum; erubesco; cum facta nequeo similia verbis & consona ostendere.

CAP. L. (*Ed. Wolf. C. 74 & 75. Nobis* CAP. L. & LI.)

Quaecunque proponuntur, in his, velut legibus observandis, persevera; tanquam impius futurus, si quid horum transgrediaris. quodcunque autem de te quis dixerit, id ne cures: hoc enim non amplius tuum est. Quousque igitur differes, optimis te ipsum dignari,

ἀναβάλλῃ, τὸ τῶν βελτίστων ἀξιοῦν σεαυτὸν, καὶ ἐν μηδενὶ παραβαίνειν τὸν διαιροῦντα λόγον; παρείληφας τὰ θεωρήματα, οἷς ἔδει σε συμβάλλειν· καὶ συμβέβληκας; ποῖον οὖν ἔτι διδάσκαλον προσδοκᾷς, ἵνα εἰς ἐκεῖνον ὑπερθῇς τὴν ἐπανόρθωσιν ποιῆσαι τὴν σεαυτοῦ; οὐκ ἔτι εἶ μειράκιον, ἀλλὰ ἀνὴρ ἤδη τέλειος. ἂν τοίνυν ἀμελήσῃς, καὶ ῥαθυμήσῃς, καὶ ἀεὶ ὑπερθέσεις ἐξ ὑπερθέσεων ποιῇς, προθέσεις ἐκ προθέσεων, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὁρίζῃς, μεθ' ἃς προσέξεις σεαυτῷ, λήσεις σεαυτὸν οὐ προκόψας, ἀλλ' ἰδιώτης διατελέσεις καὶ ζῶν καὶ ἀποθνήσκων. ἤδη οὖν ἀξίωσον 2
σεαυτὸν βιοῦν ὡς τέλειον, καὶ προκόπτοντα· καὶ πᾶν τὸ βέλτιστον φαινόμενον ἔστω σοι νόμος ἀπαράβα-

ἔτι deest in ed. Meib. ἀναβάλῃ. ἀναβάλλῃ ſcribo cum Vill. ἀναβαλῇ ed. Meib. τὸν διαιροῦντα λόγον. τὸν αἱροῦντα λογ. ed. Vill. Poſt συμβέβληκας deleo interrogationem cum Heyn. ὑπερθῇς. ὑπερθῇ ſcribo. ἂν τοίνυν. ἂν νῦν ſcribo. Forſ. ἂν τανῦν ſcriptum oportebat. καὶ ἀεὶ ὑπερθέσεις - - - προθέσεων. Sic ſcribo: καὶ ἀεὶ προθέσεις ἐκ προθέσεων ποιῇς, nihil amplius.

gnari, & nullatenus rationem diſtinguentem violare? accepiſti theoremata, ad quæ te applicare debebas: iisne te applicuiſti? qualem igitur adhuc doctorem expectas, ut in ejus adventum tui correctionem inſtituere differas? non amplius es adoleſcens, ſed vir jam perfectus. ſi itaque neglexeris & ceſſaris, ac ſubinde moræ moram, propoſito propoſitum adjunxeris, & dies alios poſt alios conſtitueris, poſt quos tibi ipſe attenderis; non animadvertes nihil te profeciſſe, ſed hominem plebeium fore tam viventem quam morientem. jam igitur hoc te dignare, ut vivas tanquam perfectus, & proficiens: & quodcunque tibi optimum videtur, pro lege tibi ſit, quam transgredi

ῥᾴθυμος. κἂν ἐπίπονόν τι ἢ ἡδὺ, ἢ ἔνδοξον ἢ ἄδοξον προσάγηται, μέμνησο ὅτι νῦν ὁ ἀγὼν, καὶ ἤδη πάρεστι τὰ Ὀλύμπια, καὶ οὐκ ἔστιν ἀναβάλλεσθαι· καὶ ὅτι παρὰ μίαν ἧτταν καὶ ἔνδο-
3 σιν ἢ ἀπόλλυται προκοπὴ, ἢ σώζεται. Σωκράτης οὕτως ἀπετελέσθη, ἐπὶ πάντων προσάγων ἑαυτὸν, μηδενὶ ἄλλῳ προσέχων ἢ τῷ λόγῳ. σὺ δὲ εἰ καὶ μήπω εἶ Σωκράτης, ὡς Σωκράτης γε εἶναι βουλόμενος, ὀφείλεις βιοῦν.

ΚΕΦ. ναʹ.

1 Ὁ πρῶτος καὶ ἀναγκαιότατος τόπος ἐστὶν ἐν Φιλοσοφίᾳ, ὁ τῆς χρήσεως τῶν θεωρημάτων· οἷον, ὁ τοῦ

2. ἀναβάλλεσθαι. ἀναβάλλεσθαι οὐκέτι scr. cum Vill. παρὰ μίαν ἧτταν καὶ ἔνδοσιν. παρὰ μίαν ἐπίτασιν ἢ ἔνδοσιν ed. Vill. Equidem cum Simplicio scribo, παρὰ μίαν ἡμέραν καὶ ἓν πρᾶγμα. ἢ ἀπόλλυται προκοπὴ, ἢ σώζεται. καὶ ἀπόλλυται προκοπὴ καὶ σώζεται scribo. 3. ἐπὶ πάντων προσάγων ἑαυτὸν, μηδενὶ &c. προσάγων ed. Meib. & Vill. Equidem ex conjectura scribo, ἐπὶ πάντων τῶν προσαγομένων (vel προσαγόντων) αὐτῷ μηδενὶ &c.

CAP. LI. (Nobis CAP. LII.) 1. θεωρημάτων. Alii δογμάτων.

gredi non liceat. ac si laboriosum quid aut jucundum, gloriosum aut inglorium offeratur, memento, nunc certamen obvenisse, & jam adesse Olympia, nec differre licere: ac profectum una clade ac remissione vel perire vel servari. ita Socrates perfectus evasit, cum in omnibus se promoveret, cum nulli alii rei nisi rationi auscultaret. tu vero etsi nondum es Socrates, sic tamen ut qui Socrates esse velis debes vivere.

CAP. LI. (*Ed. Wolf. C. 76. Nobis* CAP. LII.)

Primus & maxime necessarius in philosophia locus est, de usu theorematum: ut, Non esse mentiendum. alter,

ὁ τοῦ μὴ ψεύδεσθαι. ὁ δεύτερος, ὁ τῶν ἀποδείξεων· οἷον, πόθεν ὅτι οὐ δεῖ ψεύδεσθαι. τρίτος, ὁ αὐτῶν τούτων βεβαιωτικὸς, καὶ διαρθρωτικός· οἷον, πόθεν ὅτι τοῦτο ἀπόδειξις. τί γάρ ἐστιν ἀπόδειξις; τί ἀκολουθία; τί μάχη; τί ἀληθές; τί ψεῦδος; οὐκοῦν ὁ μὲν τρίτος τόπος ἀναγκαῖος διὰ τὸν δεύτερον, ὁ δὲ δεύτερος διὰ τὸν πρῶτον· ὁ δὲ ἀναγκαιότατος, καὶ ὅπου ἀναπαύεσθαι δεῖ, ὁ πρῶτος. ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν ποιοῦμεν. ἐν γὰρ τῷ τρίτῳ τόπῳ διατρίβομεν, καὶ περὶ ἐκεῖνόν ἐστιν ἡμῖν ἡ πᾶσα σπουδή· τοῦ δὲ πρώτου παντελῶς ἀμελοῦμεν. τοιγαροῦν ψευδόμεθα μέν· πῶς δὲ ἀποδείκνυται, ὅτι οὐ δεῖ ψεύδεσθαι, πρόχειρον ἔχομεν.

ΚΕΦ.

ὁ τοῦ μὴ ψεύδεσθαι. τὸ μὴ ψεύδεσθαι scribo cum Vill. ὁ δεύτερος. Abest artic. in ed. Heyn. τί γάρ ἐστιν ἀποδ. τί γε ἐστιν ἀποδ. ed. Vill. invitis libris.

alter, demonstrationum: ut, Unde hoc, quod non sit mentiendum. tertius locus, qui hos ipsos confirmat, & distinguit: ut, Unde fiat, ut hoc sit demonstratio. quidnam sit demonstratio? quid consequentia? quid pugna? quid verum? quid falsum? quare tertius quidem locus nenessarius est ob secundum; secundus autem ob primum. maxime vero necessarius, et in quo adquiescere oportet, est primus. at nos contra facimus. in tertio enim loco immoramur, et circa illum omne studium nostrum occupatur: primum autem prorsus negligimus. idcirco nos quidem mentimur: at quomodo demonstretur, non esse mentiendum, in promptu habemus.

CAP.

ΚΕΦ. νβ΄.

1 Ἐπὶ παντὸς πρόχειρα ἑκτέον ταῦτα·

Ἄγου δέ μ᾽, ὦ Ζεῦ, καὶ σύ γ᾽ ἡ Πεπρωμένη,
Ὅποι ποθ᾽ ὑμῖν εἰμι διατεταγμένος·
Ὡς ἕψομαί γ᾽ ἄοκνος. ἢν δὲ μὴ θέλω,
Κακὸς γενόμενος, οὐδὲν ἧττον ἕψομαι.

2 Ὅστις δ᾽ ἀνάγκῃ συγκεχώρηκεν καλῶς,
Σοφὸς παρ᾽ ἡμῖν, καὶ τὰ θεῖ᾽ ἐπίσταται.

3 Ἀλλὰ καὶ τὸ τρίτον· Ὦ Κρίτων, εἰ ταύτῃ τοῖς Θεοῖς φίλον, ταύτῃ γινέσθω· ἐμὲ δὲ Ἄνυτος καὶ Μέλιτος ἀποκτεῖναι μὲν δύνανται, βλάψαι δὲ οὔ.

CAP. LII. (Nobis CAP. LIII.) 1. Ἄγου. Ἀγοῦ ſcribo. ἢν δὲ μὴ θέλω. ἢν δέ γε μὴ θέλω ſcr. 3. Ἀλλὰ καὶ τὸ τρίτον. Ἀλλ᾽ ὦ Κρίτων ſcribo, deletis verbis καὶ τὸ τρίτον. ἐμὲ δὲ Ἄνυτος. Novæ ſententiæ initium hic facio: Ἐμὲ δὲ Ἄνυτος &c.

CAP. LII. (*Ed. Wolf.* C. 77-79. *Nobis* CAP. LIII.)

In quovis negotio hæc in promptu ſunt habenda:

Duc me, O Jupiter, et tu Fatum,
Quocunque a vobis ſum deſtinatus;
Quippe qui impiger ſequar. quod ſi noluero,
Improbus factus, nihilominus ſequar.
Quisquis autem neceſſitati probe ſe accommodat,
Sapiens apud nos habetur, & divina cognoſcit.

Sed et tertium: *O Crito, ſi Diis ita viſum fuerit, ita fiat: me vero Anytus et Melitus occidere quidem poſſunt, at lædere nequaquam.*

Ἐπικτήτου Ἐγχειριδίου
ΤΕΛΟΣ.

EX

EX DEPERDITIS EPICTETI SERMONIBVS FRAGMENTA.

EPICTETI FRAGMENTA
MAXIME EX
JOANNE STOBÆO, ANTONIO, ET
MAXIMO COLLECTA.

I.

῾Ο τύχῃ βίος συμπεπλεγμένος, ἔοικε χειμάῤῥῳ ποταμῷ. καὶ γὰρ ταραχώδης, καὶ ἰλύος ἀνάμεστος, καὶ δυσέμβατος, καὶ τυραννικὸς, καὶ πολύηχος, καὶ ὀλιγοχρόνιος.

II.

Ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ, ἔοικεν ἀενάῳ πηγῇ· καὶ γὰρ καθαρὸν, καὶ ἀτάραχον, καὶ πότιμον, καὶ ἡδύστιμον, καὶ κοινωνικὸν, καὶ πλούσιον, καὶ ἀβλαβὲς, καὶ ἀνώλεθρον.

III.

Εἰ βούλει ἀγαθὸς εἶναι, πρῶτον πίστευσον ὅτι κακὸς εἶ.

IV. Βέλ-

1.

Vita fortunæ implicata, similis est torrenti flumini: quippe quæ turbulenta est, & limo repleta, & ægre pervia, et tyrannica, & tumultuosa, & brevi transiens.

2.

Anima quæ cum virtute versatur, similis est perenni fonti: nam & purum quid est, & imperturbatum, & potabile, & dulce, & sociabile, & dives, & innoxium, & minime perniciosum.

3.

Si vis bonus esse, primum crede te esse malum.

IV.

Βέλτιον, ὀλιγάκις πλημμελεῖν ὁμολογοῦντα, σωφρονεῖν πλεονάκις· ἢ ὀλιγάκις ἁμαρτεῖν λέγοντα, πλημμελεῖν πολλάκις.

V.

Κόλαζε τὰ πάθη, ἵνα μὴ ὑπ' αὐτῶν τιμωρῇ.

VI.

Μὴ οὕτω τὸ ἐκ τῆς δόξης αἰσχύνου, ὡς τὸ ἐκ τῆς ἀληθείας ἀπόφευγε.

VII.

Εἰ βούλει καλῶς ἀκούειν, μάθε καλῶς λέγειν· μαθὼν δὲ καλῶς λέγειν, πειρῶ καλῶς πράττειν, καὶ οὕτω καρπώσῃ τὸ καλῶς ἀκούειν.

VIII.

Ἐλευθερία καὶ δουλεία, τὸ μὲν ἀρετῆς ὄνομα, τὸ δὲ κακίας· ἄμφω δὲ προαιρέσεως ἔργα. οἷς δὲ προαι-

4.

Satius eſt, peccare quandoque faſſum, recte plerumque te gerere; quam raro peccare te agnoſcentem, ſæpius delinquere.

5.

Coërce animi perturbationes, ne ab ipſis puniaris.

6.

Non tam illud dedecus, quod ab opinione hominum pendet, verere; quam id, quod ex rei veritate exiſtit, fuge.

7.

Si vis bene audire, diſce bene dicere: vbi autem didiceris bene dicere, conare recte agere; atque ſic hunc fructum capies, ut bene audias.

8.

Libertas & ſervitus nomina ſunt, illud virtutis, hoc pravitatis: utraque autem, voluntatis opera. In quibus

προαίρεσις οὐ κοινωνεῖ, τούτων ψαύει μὲν οὐδέτερον. ψυχὴ δὲ δεσπόζειν εἴωθε σώματος, καὶ ὅσα τῶν ἀμφὶ σῶμα προαιρέσεως ἀκοινώτητα. οὐδεὶς γὰρ δοῦλος, τὴν προαίρεσιν ὑπάρχων ἐλεύθερος.

IX.

Κακὸς δεσμὸς, σώματος μὲν τύχη, ψυχῆς δὲ κακία. ὁ μὲν γὰρ τὸ σῶμα λελυμένος, τὴν δὲ ψυχὴν δεδεμένος, δοῦλος· ὁ δ' αὖ τὸ σῶμα δεδεμένος, τὴν δὲ ψυχὴν λελυμένος, ἐλεύθερος.

X.

Τὸν μὲν τοῦ σώματος δεσμὸν λύει καὶ φύσις διὰ θανάτου, καὶ ἡ κακία διὰ χρημάτων· τὸν δὲ τῆς ψυχῆς, ἀρετὴ διὰ μαθήσεως καὶ ἐμπειρίας καὶ ἀσκήσεως.

quibus vero voluntati non est locus, ad ea neutrum horum pertinet. Anima autem dominari solet corpori, & iis quæ circa corpus sunt, voluntatis expertia. Nemo enim servus, qui voluntate est liber.

9.

Malum vinculum est, corporis quidem, fortuna; animi autem, pravitas. Qui enim corpore solutus, animâ autem vinctus, servus est: at rursus, qui corpore vinctus, animo autem solutus, liber.

10.

Corporis quidem vinculum, solvit & natura, per mortem; & pravitas, per pecuniam: animi autem, virtus, per doctrinam, & experientiam, & exercitationem.

XI.

Εἰ βούλει ἀταράχως καὶ εὐαρέστως ζῆν, πειρῶ τοὺς συνοικοῦντάς σοι σύμπαντας ἀγαθοὺς ἔχειν. ἕξεις δὲ ἀγαθούς, εἰ τοὺς μὲν ἑκόντας παιδεύοις, τοὺς δὲ ἄκοντας ἀπολύοις. συμφεύξεται γὰρ τοῖς φυγοῦσιν ἡ μοχθηρία ἅμα καὶ ἡ δουλεία· συνυπολειφθήσεται δὲ τοῖς συμμένουσί σοι ἡ χρηστότης καὶ ἡ ἐλευθερία.

XII.

Αἰσχρὸν, τοῖς τῶν μελιττῶν δωρήμασι γλυκάζοντα τὴν κατάποσιν, τὸ τῶν Θεῶν δῶρον, τὸν λόγον, πικράζειν τῇ κακίᾳ.

XIII.

Οὐδεὶς φιλοχρήματος, καὶ φιλήδονος, καὶ φιλόδοξος, καὶ φιλάνθρωπος· ἀλλὰ μόνος ὁ φιλόκαλος.

XIV. Ὥσπερ

11.

Si vis imperturbate & jucunde vivere, da operam, ut omnes, qui tecum habitant, bonos habeas: habebis autem bonos, si eos, qui lubenter tibi adsunt, erudias; qui vero inviti, dimittas. Nam cum fugientibus malitia simul & servitus aufugient; cum iis autem qui tecum manent, probitas simul & libertas relinquentur.

12.

Turpe est, eum, qui apum muneribus dulcem facit potionem, Deorum munus, rationem, amaram reddere pravitate.

13.

Nemo pecuniæ amans & voluptatis & gloriæ, simul homines amat: sed solus honesti amans.

14. Quem-

XIV.

Ὥσπερ οὐκ ἂν ἐβούλου ἐν νηῒ μεγάλῃ καὶ γλαφυρᾷ καὶ πολυχρύσῳ πλέων βαπτίζεσθαι· οὕτω μηδὲ ἐν οἰκίᾳ αἱροῦ ὑπερμεγέθει καὶ πολυτελεῖ καθήμενος χειμάζεσθαι.

XV.

Εἰς συμπόσιον μὲν οὖν παρακληθέντες, τῷ παρέντι χρώμεθα· εἰ δέ τις κελεύοι τὸν ὑποδεχόμενον ἰχθῦς αὐτῷ παρατιθέναι, ἢ πλακοῦντας, ἄτοπος ἂν δόξειεν. ἐν δὲ τῷ κόσμῳ αἰτοῦμεν τοὺς Θεοὺς ἃ μὴ διδόασι, καὶ ταῦτα πολλῶν ὄντων, ἅ γε ἡμῖν δεδώκασι.

XVI.

Χαρίεντες, ἔφη, εἰσὶν οἱ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τοῖς οὐκ ἐφ' ἡμῖν. Ἐγώ σου, φησὶ, κρείττων εἰμί· ἀγροὺς γὰρ ἔχω πολλοὺς, σὺ δὲ λίμῳ παρατείνῃ. ἄλλος λέγει, Ἐγὼ ὑπατικός εἰμι. ἄλλος,

14.

Quemadmodum nolles in magnâ navi, & ornatâ, & auro onuſtâ navigans ſubmergi; ſic neque cupias in domo nimis magnâ & ſumtuoſâ ſedens curis obrui.

15.

Ad convivium quidem invitati, præſenti utimur: quod ſi quis vero juberet hoſpitem adponere ſibi piſces aut placentas, abſurdus videretur. At in mundo a Diis ea petimus, quæ non dant; cum multa interim ſint, quæ ſane nobis dederunt.

16.

Lepidi, inquiebat, ſunt, qui magnifice ſe efferunt ob ea quæ in noſtrâ poteſtate non ſunt. Ego te, inquit, melior ſum: agros enim multos habeo, tu autem fame cruciaris. Alius ait, Ego conſularis ſum: alius,

λος, Ἐπίτροπος ἐγώ. ἄλλος, Ἐγὼ οὔλας τρίχας ἔχω. ἵππος δ' ἵππῳ οὐ λέγει, ὅτι, Κρείττων εἰμί σου· πολὺν γὰρ κέκτημαι χιλὸν, καὶ κριθὰς πολλάς· καὶ χαλινοί μοι εἰσὶ χρυσοῖ, καὶ ἐφίππια ποικίλα· ἀλλ', ὅτι ὠκύτερός σου εἰμί. Καὶ πᾶν ζῶον κρεῖττον, καὶ χεῖρόν ἐστιν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἀρετῆς καὶ κακίας. Ἆρ' οὖν ἀνθρώπου μόνου ἀρετὴ οὐκ ἔστιν; ἀλλὰ δεῖ ἡμᾶς εἰς τρίχας ἀφορᾷν, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τοὺς πάππους;

XVII.

Τῷ μὲν ἰατρῷ μηδὲν συμβουλεύοντι ἄχθονται οἱ κάμνοντες, καὶ ἡγοῦνται ἀπεγνῶσθαι ὑπ' αὐτοῦ· πρὸς δὲ τὸν φιλόσοφον διατί οὐκ ἄν τις οὕτω διατεθείη, ὥστε οἰηθῆναι ἀπεγνῶσθαι ὑπ' αὐτοῦ σωφρονήσειν, εἰ μηδὲν λέγοι τι πρὸς αὐτὸν τῶν χρησίμων;

XVIII. Οἱ

alius, Ego procurator: alius, Crispos ego crines habeo. At equus non dicit equo: Ego te sum melior, quia multum pabuli habeo, & hordei abunde; insuper frena mihi sunt aurea, & ephippia variegata: sed inde, quod te sum velocior. Adeoque omne animal vel melius est, vel deterius, pro sua virtute vel vitio. Soliusne igitur hominis virtus nulla est? sed oportet nos ad crines respicere & vestes, & avos?

17.

Medico nihil consilii danti succensent ægri, cumque jam de se desperasse censent: erga philosophum vero cur non ita aliquis adfectus fuerit, ut existimet, de suo ad sanam mentem reditu desperasse illum, si nihil quidquam utilium admonitionum ad ipsum direxerit?

18. Qui

XVIII.

Οἱ τὸ σῶμα εὖ διακείμενοι, καὶ καύματα καὶ ψύχη ὑπομένουσιν· οὕτω δὲ καὶ οἱ τὴν ψυχὴν καλῶς διακείμενοι, καὶ ὀργὴν, καὶ λύπην, καὶ περιχάρειαν, καὶ τ' ἄλλα πάθη φέρουσιν.

XIX.

Ἐξέταζε σαυτὸν, πότερον πλουτεῖν θέλεις, ἢ εὐδαιμονεῖν. καὶ εἰ μὲν πλουτεῖν, ἴσθι ὅτι οὔτε ἀγαθὸν, οὔτε ἐπὶ σοὶ πάντη· εἰ δὲ εὐδαιμονεῖν, ὅτι καὶ ἀγαθὸν, καὶ ἐπὶ σοί· ἐπεὶ τὸ μὲν, τύχης ἐπίκαιρον δάνειον· τὸ δὲ τῆς εὐδαιμονίας, προαιρέσεως.

XX.

Καθάπερ ἔχιν, ἢ ἀσπίδα, ἢ σκορπίον, ἐν ἐλεφαντίνῃ ἢ χρυσῇ θεώμενος κίστῃ, οὐ διὰ τὸ πολυτελὲς τῆς ὕλης ἀγαπᾷς καὶ εὐδαιμονίζεις, ἀλλ', ὅτι

18.

Qui corpore funt bene conftituti, & æftus & frigora tolerant: fic quoque qui animo bene compofiti funt, & iram, & triftitiam, & lætitiam, aliasque animi adfectiones ferunt.

19.

Examina teipfum, utrum velis, ditefcere, an beate vivere. Quodfi ditefcere, fcito, nec bonum id effe, nec omnino in tuâ poteftate; at, fi beate vivere, & bonum hoc effe & in tuâ poteftate: quoniam divitiæ funt ad tempus a fortunâ datum mutuum; beata autem vita eft a voluntate.

20.

Quemadmodum viperam, aut afpidem, aut fcorpium in eburneâ aureâve ciftulâ videns, non propter materiæ pretium diligis, & beata prædicas animalia; fed, quia

ὅτι λυμαντικὴ ἡ φύσις, ἐκτρέπῃ καὶ μυσάττῃ· οὕτω καὶ ἐπειδὰν ἐν πλούτῳ καὶ ὄγκῳ τύχης θεάσῃ κακίαν ἐνοῦσαν, μὴ καταπλαγῇς τὸ περιλαμπὲς τῆς ὕλης, ἀλλὰ καταφρόνει τῆς ἐν τῷ τρόπῳ κιβδηλίας.

XXI.

Ὁ πλοῦτος, οὐ τῶν ἀγαθῶν· ἡ πολυτέλεια, τῶν κακῶν· ἡ σωφροσύνη, τῶν ἀγαθῶν. καλεῖ δὲ ἡ μὲν σωφροσύνη ἐπὶ τὴν εὐτέλειαν, καὶ τὴν κτῆσιν τῶν ἀγαθῶν· ὁ δὲ πλοῦτος, ἐπὶ τὴν πολυτέλειαν, καὶ ἀφέλκει τῆς σωφροσύνης. δυσχερὲς ἄρα πλουτοῦντα σωφρονεῖν, ἢ σωφρονοῦντα πλουτεῖν.

XXII.

Ὥσπερ, εἰ ἐν νηῒ ἐσπάρης ἢ ἐτέχθης, οὐκ ἂν ἔσπευδες αὐτῆς κυβερνήτης ὑπάρχειν· * *. οὔτε γὰρ ἐκεῖ σοι φύσει ἡ ναῦς συνέσται, οὔτε ἐνταῦθα ὁ πλοῦ-

quia nocens illorum natura, averſaris atque exhorreſcis: ſic quoque, vbi in divitiis & fortunæ amplitudine malitiam ineſſe videris, ſplendorem materiæ ne ſtupeas, ſed illam in moribus pravitatem ſperne.

21.

Divitiæ non ſunt de numero bonorum: luxus eſt de numero malorum: temperantia, de numero bonorum. Vocat autem temperantia ad frugalitatem, & ad paranda Bona; divitiæ vero ad luxum, & abstrahunt a temperantiâ. Difficile eſt igitur, ut dives idem ſit temperans; aut ut temperans adfluat divitiis.

22.

Quemadmodum, ſi in navi genitus aut natus eſſes, non propterea ejus gubernator eſſe cuperes: ſic **. Neque enim iſthic naturâ tibi navis aderit; neque hic

πλοῦτος· ἀλλὰ πάντη ὁ λόγος. ὅπερ οὖν σοι φυσικὸν καὶ συγγενὲς, ὁ λόγος, τοῦτο καὶ οἰκεῖον ἡγησάμενος, τούτου ἐπιμελοῦ.

XXIII.

Ἐν Πέρσαις μὲν γεννηθεὶς, οὐκ ἔσπευδες οἰκεῖν τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' αὐτόθι διάγων εὐτυχεῖν· ἐν πενίᾳ δὲ γεννηθεὶς, τί σπεύδεις πλουτεῖν, ἀλλ' οὐκ αὐτόθι μένων εὐτυχεῖν;

XXIV.

Ὥσπερ ἐπὶ σμικροῦ σκίμποδος θλιβόμενον ὑγιαίνειν ἄμεινον, ἢ ἐπὶ πλατείας κλίνης κυλινδούμενον νοσεῖν· οὕτω καὶ ἐν μικρᾷ περιουσίᾳ βέλτιον συστελλόμενον εὐθυμεῖν, ἢ ἐν μεγάλῃ τυγχάνοντα δυσθυμεῖν.

XXV.

Οὐ πενία λύπην ἐργάζεται, ἀλλὰ ἐπιθυμία· οὐδὲ πλοῦτος φόβου ἀπαλλάττει, ἀλλὰ λογισμός.

hîc divitiæ: ſed ubique Ratio. Id igitur quod tibi naturale & cognatum eſt, nempe Rationem, tibi proprium cenſens, ejus curam ſuscipe.

23.

Si in Perſide natus eſſes, non cuperes in Græciâ habitare, ſed illic vitam feliciter transigere. Quid igitur, in paupertate natus, diteſcere ſtudes, non autem inibi manens vitam feliciter transigere?

24.

Quemadmodum in parvo humilique grabato anguſte cubantem, ſanum eſſe ſatius eſt, quam in amplo lecto ſe volutantem, ægrotare: ſic & in exiguâ fortunâ melius eſt ſeſe contrahentem, animi tranquillitate frui; quam omnium rerum copia abundantem, mœrore confici.

25.

Non paupertas moleſtiam facit, ſed cupiditas. Neque divitiæ a metu liberant, ſed ratio. Si igitur ratio-

ὅτι λυμαντικὴ ἡ φύσις, ἐκτρέπῃ καὶ μυσάττῃ· οὕτω καὶ ἐπειδὰν ἐν πλούτῳ καὶ ὄγκῳ τύχης θεάσῃ κακίαν ἐνοῦσαν, μὴ καταπλαγῇς τὸ περιλαμπὲς τῆς ὕλης, ἀλλὰ καταφρόνει τῆς ἐν τῷ τρόπῳ κιβδηλίας.

XXI.

Ὁ πλοῦτος, οὐ τῶν ἀγαθῶν· ἡ πολυτέλεια, τῶν κακῶν· ἡ σωφροσύνη, τῶν ἀγαθῶν. καλεῖ δὲ ἡ μὲν σωφροσύνη ἐπὶ τὴν εὐτέλειαν, καὶ τὴν κτῆσιν τῶν ἀγαθῶν· ὁ δὲ πλοῦτος, ἐπὶ τὴν πολυτέλειαν, καὶ ἀφέλκει τῆς σωφροσύνης. δυσχερὲς ἄρα πλουτοῦντα σωφρονεῖν, ἢ σωφρονοῦντα πλουτεῖν.

XXII.

Ὥσπερ, εἰ ἐν νηῒ ἐσπάρης ἢ ἐτέχθης, οὐκ ἂν ἔσπευδες αὐτῆς κυβερνήτης ὑπάρχειν * *. οὔτε γὰρ ἐκεῖ σοι φύσει ἡ ναῦς συνέσται, οὔτε ἐνταῦθα ὁ πλοῦ-

quia nocens illorum natura, averſaris atque exhorreſcis: ſic quoque, vbi in divitiis & fortunæ amplitudine malitiam ineſſe videris, ſplendorem materiæ ne ſtupeas, ſed illam in moribus pravitatem ſperne.

21.

Divitiæ non ſunt de numero bonorum: luxus eſt de numero malorum: temperantia, de numero bonorum. Vocat autem temperantia ad frugalitatem, & ad paranda Bona; divitiæ vero ad luxum, & abſtrahunt a temperantiâ. Difficile eſt igitur, ut dives idem ſit temperans; aut ut temperans adfluat divitiis.

22.

Quemadmodum, ſi in navi genitus aut natus eſſes, non propterea ejus gubernator eſſe cuperes: ſic **. Neque enim iſthic naturâ tibi navis aderit; neque hic

πλοῦτος· ἀλλὰ πάντη ὁ λόγος. ὅπερ οὖν σοι φυσικὸν καὶ συγγενὲς, ὁ λόγος, τοῦτο καὶ οἰκεῖον ἡγησάμενος, τούτου ἐπιμελοῦ.

XXIII.

Ἐν Πέρσαις μὲν γεννηθεὶς, οὐκ ἔσπευδες οἰκεῖν τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' αὐτόθι διάγων εὐτυχεῖν· ἐν πενίᾳ δὲ γεννηθεὶς, τί σπεύδεις πλουτεῖν, ἀλλ' οὐκ αὐτόθι μένων εὐτυχεῖν;

XXIV.

Ὥσπερ ἐπὶ σμικροῦ σκίμποδος θλιβόμενον ὑγιαίνειν ἄμεινον, ἢ ἐπὶ πλατείας κλίνης κυλινδούμενον νοσεῖν· οὕτω καὶ ἐν μικρᾷ περιουσίᾳ βέλτιον συστελλόμενον εὐθυμεῖν, ἢ ἐν μεγάλῃ τυγχάνοντα δυσθυμεῖν.

XXV.

Οὐ πενία λύπην ἐργάζεται, ἀλλὰ ἐπιθυμία· οὐδὲ πλοῦτος φόβου ἀπαλλάττει, ἀλλὰ λογισμός.

hîc divitiæ: sed ubique Ratio. Id igitur quod tibi naturale & cognatum est, nempe Rationem, tibi proprium censens, ejus curam suscipe.

23.

Si in Perside natus esses, non cuperes in Græciâ habitare, sed illic vitam feliciter transigere. Quid igitur, in paupertate natus, ditescere studes, non autem inibi manens vitam feliciter transigere?

24.

Quemadmodum in parvo humilique grabato anguste cubantem, sanum esse satius est, quam in amplo lecto se volutantem, ægrotare: sic & in exiguâ fortunâ melius est sese contrahentem, animi tranquillitate frui; quam omnium rerum copia abundantem, mœrore confici.

25.

Non paupertas molestiam facit, sed cupiditas. Neque divitiæ a metu liberant, sed ratio. Si igitur ratio-

μός. κτησάμενος τοιγαροῦν τὸν λογισμὸν, οὔτε πλούτου ἐπιθυμήσεις, οὔτε πενίαν μέμψῃ.

XXVI.

Οὔτε ἵππος ἐπὶ φάτνῃ καὶ φαλάροις καὶ τάπησιν, οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ καὶ καλιᾷ ὑψοῦται καὶ γαυριᾷ· ἀλλ' ἄμφω ἐπὶ ὠκύτητι· ὁ μὲν ποδῶν, ὁ δὲ πτερῶν. καὶ σὺ τοιγαροῦν μὴ ἐπὶ τροφῇ, καὶ σκέπῃ, καὶ ἁπλῶς τῇ ἔξωθεν περιουσίᾳ μέγ' ὀγκύλλου, ἀλλ' ἐπὶ χρηστότητι καὶ εὐποιΐᾳ.

XXVII.

Τὸ καλῶς ζῆν τοῦ πολυτελῶς διαφέρει· τὸ μὲν γὰρ, ἐκ σωφροσύνης καὶ αὐταρκείας καὶ εὐταξίας καὶ κοσμιότητος καὶ εὐτελείας παραγίνεται· τὸ δὲ, ἐξ ἀκολασίας καὶ τρυφῆς καὶ ἀταξίας καὶ ἀκοσμίας. τέλος δὲ, τοῦ μὲν, ἔπαινος ἀληθής· τοῦ δὲ, ψόγος. εἰ τοίνυν βούλει καλῶς ζῆν, μὴ ζήτει μετὰ πολυτελείας ἐπαινεῖσθαι.

XXVIII.

rationem tibi comparaveris, neque divitias concupisces, neque paupertatem incufabis.

26.

Nec equus ob præfepe & phaleras & tapetes, nec avis ob floccos ac nidum effertur, iisque gloriatur: fed utraque animalia ob celeritatem; illud quidem, pedum; hoc vero, alarum. Quare tu quoque non ob alimenta, & veftes, & omnino ob externas res magnifice te efferas; fed ob probitatem, & beneficentiam.

27.

Bene vivere & fumtuofe differunt: illud enim ex temperantiâ & fufficientiâ, & bono ordine, & decore, & frugalitate provenit; hoc vero, ex intemperantiâ & luxu, ac ordinis omnis & decori neglectu. Denique illud vera laus confequitur; hoc vero, vituperium. Quodfi igitur velis bene vivere, ne quæras ob nimios fumtus laudari.

28. Mo-

XXVIII.

Μέτρον ἔστω σοι παντὸς σίτου καὶ ποτοῦ, ἡ πρώτη τῆς ὀρέξεως ἔμπλησις· ὄψον δὲ καὶ ἡδονὴ, αὐτὴ ἡ ὄρεξις· καὶ οὔτε πλείονα τῶν δεόντων προσοίσῃ, οὔτε ὀψοποιῶν δεήσῃ, ποτῷ τε τῷ παραπεσόντι ἀρκεσθήσῃ.

XXIX.

Τὰς σιτήσεις ποιοῦ, μὴ ἀνειμένας, καὶ σκυθρωπάς· ἀλλὰ λαμπρὰς, καὶ εὐτελεῖς· ἵνα μήτε διὰ τὰ σωματικὰ αἱ ψυχαὶ ταράττωνται Φενακιζόμεναι, καὶ τῶν ἡδονῶν σωματικῶν ὀλιγωρῶσιν, ἔπειτα βλάπτωνται, τρυφῶντα μὲν παραυτίκα πλοῦτον, νοσοῦντα δὲ εἰσαῦθις τὰ σώματα.

XXX.

Φρόντιζε, ὅπως σε μὴ τὰ ἐν τῇ γαστρὶ σιτία πιαίνῃ, ἀλλ' ἡ ἐν τῇ ψυχῇ εὐφρασία. ἐπεὶ τὰ μὲν

28.

Modus tibi ſit omnis cibi ac potionis, prima adpetitionis repletio; obſonium autem, & voluptas, ipſa ſit adpetitio: atque ita nec plura quam opus eſt ingeres, nec obſoniorum inſtructoribus egebis, & potu quovis contentus eris.

29.

(Corruptum Fragmentum ſic vertit Vptonus cum Meibomio:) Cibi adſumendi rationes inſtituito, non remiſſas & triſtes; ſed ſplendidas, & frugales. ut nec ob corporis neceſſitates animæ deceptæ perturbentur, & corporis voluptates contemnant: deinde etiam, ut ne corpora lædantur, ſi divitiis ad præſens luxurientur; in poſterum vero morbis adfligantur.

30.

Cura, ut te non, quos ventri ingeris, cibi efferant; ſed, quam in animo habes, lætitia. Nam illi in

μὲν ἀποσκυβαλίζεται, καὶ συνεκρεῖ ὁ ἔπαινος· ἡ δὲ, κἂν ἡ ψυχὴ χωρισθῇ, διαπαντὸς ἀκήρατος μένει.

XXXI.

Ἐν ταῖς ἑστιάσεσι μέμνησο, ὅτι δύο ὑποδέχῃ, σῶμα, καὶ ψυχήν· καὶ ὅ τι ἂν τῷ σώματι δῷς, τοῦτο εὐθὺς ἐξέχεας· ὅ τι δ' ἂν τῇ ψυχῇ, διαπαντὸς τηρεῖς.

XXXII.

Μὴ συγκεράσας ἅμα ὀργὴν πολυτελείᾳ προσένεγκαι. πολυτέλεια μὲν πηδήσασα τῷ σώματι μετ' οὐ πολὺ οἴχεται· ἡ δὲ ὀργὴ ἐνδῦσα τῇ ψυχῇ ἐπὶ τὸ μήκιστον μένει. σκέπει τοιγαροῦν, ὅπως μὴ ὑπ' ὀργῆς ἐξαχθεὶς τοὺς δαιτυμόνας πολυτελῶς ὑβρίσῃς· ἀλλὰ μᾶλλον μεθ' ἡμερότητος εὐτελῶς εὐφρανῇς.

XXXIII.

in ſtercus redacti ejiciuntur, & ſimul cum corpore perit laus ejus: hæc vero etiam tum, cum animus e corpore disceſſerit, perpetuo incorrupta manet.

31.

Inter epulandum memento, duos a te excipi convivas, corpus, & animam: tum, quidquid corpori dederis, illud ſtatim te effundere; at, quidquid animæ, ſemper illud te ſervare.

32.

Noli iram cum luxu miſcens (convivis) adponere. Luxus enim, ubi in corpus transierit, paulo poſt abit: at ira, cum animum ſubierit, diutiſſime immoratur. Vide igitur, ne irâ concitatus convivas luxurioſe injuriâ adficias; ſed potius cum manſuetudine frugaliter exhilares.

33. Curæ

XXXIII.

Μελέτω σοι ἐν τοῖς σιτίοις, ὅπως σοι οἱ ὑπουργοῦντες μὴ πλείους τῶν ὑπουργουμένων ὑπάρχωσιν. ἄτοπον γὰρ, ὀλίγαις στιβάσι πολλὰς δουλεύειν ψυχάς.

XXXIV.

Ἄριστον μὲν, εἰ κἀν ταῖς παρασκευαῖς, χειρουργῶν, κἀν ταῖς τροφαῖς, ἑστιώμενος, κοινωνεῖς τοῖς θεραπεύουσι τῶν παρόντων. εἰ δὲ τὸ τοιόνδε δυσχερὲς τῷ καιρῷ ὑπάρχοι, μέμνησο ὅτι μὴ κάμνων ὑπὸ καμνόντων, ὑπουργῇ, ἐσθίων ὑπὸ μὴ ἐσθιόντων, πίνων ὑπὸ μὴ πινόντων, λαλῶν ὑπὸ σιωπώντων, ἀνειμένος ὑπὸ συνεσταλμένων· καὶ οὔτε αὐτὸς φλεγμήνας ἄτοπον πείσῃ, οὐδ' ἕτερον ἀγριάνας χαλεπὸν ἐργάσῃ.

XXXV.

33.

Curæ tibi ſit, ne in cibo capiendo plures tibi miniſtri adſint, quam quibus miniſtratur. Abſurdum enim, paucis toris multas inſervire animas.

34.

Optimum quidem fuerit, ſi & in adparandis rebus, manum operi admovens, &, quod ad victum ſpectat, epulis adcumbens, cum famulis participes quæ in præſens adſunt. Id ſi pro tempore fieri haud facile poteſt; memento ſaltem, otioſo tibi miniſtrari a laborantibus, edenti a non edentibus, bibenti a non bibentibus, loquenti a tacentibus, remiſſo & curis ſoluto ab adſtrictis & ſolicitis. Sic nec ipſe irâ intus accenſus abſurdi aliquid patieris; nec in alium, furioſe ſæviens, durius aliquid committes.

35. Rixari

XXXV.

Ἐρίζειν καὶ φιλονεικεῖν, πάντη μὲν ἄτοπον, μάλιστα δὲ ἐν ταῖς παρὰ πότον ὁμιλίαις ἀπρεπές. οὔτε γὰρ ἂν μεθύων νήφοντα διδάξειέ τις, οὔτ᾽ αὖ μεθύων πρὸς νήφοντος πεισθείη. ἔνθα δὲ ἂν μὴ παρῇ νῆψις, πειθοῦς τέλος εἰκῇ σε παρέχει διατείνεσθαι.

XXXVI.

Οἱ τέττιγες μουσικοί· οἱ δὲ κοχλίαι, ἄφωνοι· χαίρουσι δὲ οἱ μὲν ὑγραινόμενοι, οἱ δὲ ἀλεαινόμενοι· ἔπειτα προκαλεῖται τοὺς μὲν ἡ δρόσος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ ἐκδύνουσι· τοὺς δ᾽ αὖ διεγείρει ἀκμάζων ὁ ἥλιος, καὶ ἐν αὐτῷ ᾄδουσι. τοιγαροῦν εἰ βούλει μουσικὸς καὶ εὐάρμοστος ὑπάρχειν ἀνήρ, ἡνίκα μὲν ἐν τοῖς πότοις ὑπὸ τοῦ οἴνου δροσισθῇ ἡ ψυχή, τότε αὐτὴν μὴ ἔα προϊοῦσαν μολύνεσθαι· ἀλλ᾽ ἡνίκα ἂν ἐν τοῖς συνεδρίοις ὑπὸ τοῦ λόγου

35.

Rixari et invidiose contendere, cum ubique absurdum est, tum in sermonibus, qui inter pocula feruntur, vel maxime indecorum. Neque enim ebrius quis sobrium docuerit; nec rursus ebrium sobrius persuaserit. quare si sobrietas non adfuerit, tandem nequicquam te contendisse adparebit.

36.

Cicadæ animal sunt musicum; cochleæ vero mutæ: atque hæ quidem, humectari gaudent, illæ vero, calescere: deinde has provocat ros, & ejus caussâ prorepunt: illas autem fervens sol excitat, & in ipso cantillant. Quare, si vis musicus esse vir & bene consonans, quando inter pocula a vino anima irrorata fuerit, tunc ipsam ne sinas egressam inquinari; sed

γου διαπυρωθῇ, τότε θεσπίζειν, καὶ ᾄδειν τὰ τῆς δικαιοσύνης κέλευε λόγια.

XXXVII.

Τὸν προσομιλοῦντα τριχῇ διασκοποῦ, ὡς ἀμείνονα, ἢ ὡς ἥττονα, ἢ ὡς ἴσον· καὶ εἰ μὲν ἀμείνονα, ἀκούειν χρὴ, καὶ πείθεσθαι αὐτῷ· εἰ δὲ ἥττονα, πείθειν· εἰ δὲ ἴσον, συμφωνεῖν· καὶ οὔποτε ἁλώσῃ φιλονεικείας.

XXXVIII.

Ἄμεινον, τῇ ἀληθείᾳ συγχωρήσαντα, τὴν δόξαν νικᾷν· ἢ τῇ δόξῃ συγχωρήσαντα, πρὸς τῆς ἀληθείας ἡττᾶσθαι.

XXXIX.

Ζητῶν τὴν ἀλήθειαν, οὐ ζητήσεις τὸ ἐκ παντὸς τρόπου νικᾷν· καὶ εὑρὼν τὴν ἀλήθειαν, ἕξεις τὸ μὴ νικᾶσθαι.

XL. Ἡ

ſed cum in conſeſſibus a ratione anima accenſa fuerit, tunc vaticinari eam jube, & canere juſtitiæ oracula.

37.

Eum, cum quo diſſeris, trifariam conſidera; aut ut ſuperiorem, aut ut deteriorem, aut ut æqualem: quod ſi ſuperiorem deprehenderis, audire convenit, eique obtemperare; quod ſi deteriorem, meliora ei perſuadere; ſi æqualem, ei adſentiri: ſic nunquam contentionis ſtudio abripieris.

38.

Satius eſt, veritati concedentem, opinionem vincere; quam opinioni concedentem, a veritate ſuperari.

39.

Si veritatem quæris, non quovis modo vincere voles; & inventa veritate, habebis hoc, ut non vincaris.

40. Ve-

XL.

Ἡ ἀλήθεια παρ' αὐτῇ νικᾷ, ἡ δὲ δόξα παρὰ τοῖς ἔξω.

XLI.

Βέλτιον, μετὰ ἑνὸς ἐλευθέρου ζῶντα, ἄφοβον καὶ ἐλεύθερον ὑπάρχειν· ἢ μετὰ πολλῶν δουλεύειν.

XLII.

Ὃ φεύγεις παθεῖν, τοῦτο μὴ ἐπιχείρει διατιθέναι. Φεύγεις δὲ δουλείαν, φυλάσσου τὸ δουλεύεσθαι. ὑπομένων γὰρ δουλεύεσθαι, αὐτὸς ὑπάρχειν πρότερον ἔοικας δοῦλος. οὔτε γὰρ κακία ἀρετῇ κοινωνεῖ, οὔτε ἐλευθερία δουλεία.

XLIII.

Ὥσπερ ὁ ὑγιαίνων οὐκ ἂν ὑπὸ νοσούντων βούλοιτο θεραπεύεσθαι, οὔτε τοὺς συνοικοῦντας ἑαυτῷ νοσεῖν· οὕτως οὔτε ἐλεύθερος ἀνάσχοιτ' ἂν ὑπὸ δούλων ὑπηρετεῖσθαι, ἢ τοὺς συμβιοῦντας ἑαυτῷ, δουλεύειν.

XLIV.

40.

Veritas apud ſeſe vincit; opinio autem apud exteros.

41.

Melius eſt, cum uno libero degentem, intrepidum & liberum eſſe; quam cum multis ſervire.

42.

Quod pati fugis, hoc alteri ne facere ſuſcipias. Fugis autem ſervitutem; cave igitur, ne tibi ſerviatur. Si enim tibi ſerviri ſuſtines, ipſe primum videris eſſe ſervus. Nec enim cum virtute pravitas communionem habet, neque cum libertate ſervitus.

43.

Quemadmodum ſanus ab ægris ſibi miniſtrari nollet, nec ſecum habitantes, ægrotare: ita neque liber a ſervis ſibi miniſtrari ſuſtinuerit; aut eos, qui ſecum vivunt, ſervire.

44. Quis-

XLIV.

Ὅστις θέλεις δούλων ἐκτὸς ὑπάρχειν, αὐτὸς ἀπολύθητι δουλείας. ἔσῃ δ' ἐλεύθερος, ἂν ἀπολυθῇς ἐπιθυμίας. οὔτε γὰρ Ἀριστείδης, οὔτε Ἐπαμινώνδας, οὔτε Λυκοῦργος πλουτοῦντες καὶ δουλευόμενοι, ὁ μὲν δίκαιος, ὁ δὲ θεὸς, ὁ δὲ σωτὴρ προσηγορεύθησαν· ἀλλ' ὅτι πενόμενοι τὴν Ἑλλάδα δουλείας ἀπέλυον.

XLV.

Εἰ θέλεις τὴν οἰκίαν εὖ οἰκεῖσθαι, μιμοῦ τὸν Σπαρτιάτην Λυκοῦργον. ὃν γὰρ τρόπον οὗτος, οὐ τείχεσι τὴν πόλιν ἔσφραξεν, ἀλλ' ἀρετῇ τοὺς ἐνοικοῦντας ὠχύρωσε, καὶ διαπαντὸς ἐτήρησεν ἐλευθέραν τὴν πόλιν· οὕτω καὶ σὺ μὴ μεγάλην αὐλὴν περίβαλλε, καὶ πύργους ὑψηλοὺς ἀνίστα, ἀλλὰ τοὺς ἐνοικοῦντας εὐνοίᾳ καὶ πίστει καὶ φιλίᾳ στήριζε· καὶ οὐδὲν εἰς αὐτὴν εἰσελεύσεται βλα-

44.

Quisquis volueris non in servorum esse numero, ipse a servitute te libera. Eris autem liber, si solutus fueris a cupiditate. Neque enim Aristides, neque Epaminondas, neque Lycurgus, quod divites essent, & famulitio insignes, ille justus, hic deus, iste servator, adpellati sunt; sed quod pauperes Græciam a servitute liberaverint.

45.

Si domum bene habitari vis, Spartanum Lycurgum imitare. Quemadmodum enim ille, non muris urbem circumdedit, sed virtute inhabitantes munivit, & liberam perpetuo urbem conservavit: ita tu quoque, ne magnam aulam rebus tuis circumda, aut turres altas erige, sed inhabitantes benevolentiâ & fide & amicitiâ confirma; sic nihil quod noceat in eam ingredietur,

βλαβερὸν, οὐδ᾽ ἂν τὸ σύμπαν τῆς κακίας παρατάξηται στῖφος.

XLVI.

Μὴ πίναξι καὶ γραφαῖς τὴν οἰκίαν σου περίβαλλε· ἀλλὰ σωφροσύνῃ κατάγραφε. τὸ μὲν γὰρ ἀλλοῖον, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστιν ἐπίκαιρος γοητεία· τὸ δὲ, σύμφυτος, καὶ ἀνεξάλειπτος, καὶ ἀΐδιος οἰκίας κόσμος.

XLVII.

Ἀντὶ βοῶν ἀγέλης, πειρῶ φίλων ἀγέλας ἐπαγελάζεσθαί σου τῇ οἰκίᾳ.

XLVIII.

Ὥσπερ λύκος ὅμοιον κυνὶ, οὕτω καὶ κόλαξ καὶ μοιχὸς καὶ παράσιτος ὅμοιος φίλῳ. πρόσεχε τοιγαροῦν, μὴ ἀντὶ κυνῶν φυλάκων, λάθῃς λυμεῶνας εἰσδεχόμενος λύκους.

XLIX.

dietur, ne quidem si universa pravitatis caterva instructâ acie eam oppugnaret.

46.

Ne tabulis ac picturis domum tuam circumcirca orna; sed temperantiâ ipsam depinge. Illud enim alienum est, & oculorum temporariæ præstigiæ: hoc vero, congenitus & indelebilis & æternus domui ornatus existit.

47.

Pro boum grege, amicorum greges in domum tuam congregare stude.

48.

Quemadmodum lupus cani similis est; ita & adulator & adulter & parasitus similis amico. Cave igitur, ne canum custodum loco perniciosos lupos nescius recipias.

49. Ope-

XLIX.

Τὸ μὲν γύψῳ λευκανθίζουσαν σπουδάζειν θαυμάζεσθαι τὴν οἰκίαν, ἀπειροκάλου· τὸ δὲ ἦθος χρηστότητι κοινωνίας λαμπρύνειν, φιλοκάλου τε ἅμα καὶ φιλανθρώπου.

L.

Ἐὰν θαυμάζῃς τὰ μικρὰ πρῶτον, μεγάλων οὐκ ἀξιωθήσῃ· ἐὰν δὲ καταφρονήσῃς τῶν μικρῶν, μεγάλως θαυμασθήσῃ.

LI.

Οὐδὲν μικρότερον φιληδονίας, καὶ φιλοκερδίας, καὶ ἀλαζονείας· οὐδὲν κρεῖσσον μεγαλοφροσύνης, καὶ ἡμερότητος, καὶ φιλανθρωπίας, καὶ εὐποιΐας.

LII.

Τοὺς δυσχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς οὐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι, ἀλλ' ἐπιγιγνε-

F 2

49.

Operam quidem dare, ut gypso albefcens domus alios in admirationem trahat, hominis eft inepto ornandi ftudio detenti: mores autem benignitate communicationis fplendidos reddere, illius eft, qui fimul id quod pulcrum eft, fimul homines amet.

50.

Si parva admirere, magnis indignus judicabere: at fi parva fpreveris, admirationi eris magnæ.

51.

Nihil abjectius eft voluptatis amore, & avaritiâ, & arrogantiâ: nihil præftantius magnitudine animi, & manfuetudine, & humanitate, & beneficientia.

52.

Moleftos autem illos philofophos in medium producunt, quibus non videtur fecundum naturam voluptas

γνεσθαι τοῖς κατὰ φύσιν, δικαιοσύνῃ, σωφροσύνῃ, ἐλευθερίᾳ. τί ποτ' οὖν ἡ ψυχὴ ἐπὶ μὲν τοῖς τοῦ σώματος ἀγαθοῖς μικροτέροις οὖσι χαίρει καὶ γαληνιᾷ, ὥς φησιν Ἐπίκουρος· ἐπὶ δὲ τοῖς αὐτῆς ἀγαθοῖς, μεγίστοις οὖσιν, οὐχ ἥδεται; Καί τοι καὶ δέδωκέ μοι ἡ φύσις αἰδῶ, καὶ πολλὰ ὑπερυθριῶ, ὅταν τι ὑπολάβω αἰσχρὸν λέγειν. τοῦτό με τὸ κίνημα οὐκ ἐᾷ τὴν ἡδονὴν θέσθαι ἀγαθὸν καὶ τέλος τοῦ βίου.

LIII.

Ἐν Ῥώμῃ αἱ γυναῖκες μετὰ χεῖρας ἔχουσι τὴν Πλάτωνος πολιτείαν, ὅτι κοινὰς ἀξιοῖ εἶναι τὰς γυναῖκας. τοῖς γὰρ ῥήμασι προσέχουσι τὸν νοῦν, οὐ τῇ διανοίᾳ τ'ανδρός· ὅτι οὐ γαμεῖν κελεύων καὶ συνοικεῖν ἕνα μιᾷ, εἶτα κοινὰς εἶναι βούλεται τὰς γυναῖκας· ἀλλ' ἐξαιρῶν τὸν τοιοῦτον γάμον, καὶ ἄλλο τι εἶδος γάμου εἰσφέρων. καὶ τὸ ὅλον οἱ ἄνθρωποι

voluptas esse, sed iis quæ secundum naturam sunt, justitiæ, temperantiæ, libertati, succedere. Quid ergo animus corporis quidem bonis quæ minora sunt gaudet, & tranquillatur, ut Epicurus inquit; suis autem bonis, quæ maxima sunt, non delectatur? Atqui etiam Pudorem mihi natura tribuit; & admodum erubesco, cum turpe quid me dicere existimo. Iste me motus non sinit Voluptatem statuere bonum, & finem vitæ.

53.

Romæ mulieres Platonis de Republicâ libros in manibus habent, quod communes velit esse mulieres. Ad verba enim, non ad sententiam viri, animum advertunt: qui nempe non primum uxorem ducere jubet, & unum uni cohabitare, ac deinde communes vult esse mulieres; sed hujusmodi nuptias tollit, aliudque nuptiarum genus introducit. In summa, gaudent

θραποι χαίρουσιν, ἀπολογίας τοῖς ἑαυτῶν ἁμαρτήμασι πορίζοντες. ἐπείτοι Φιλοσοφία φησὶν, ὅτι οὐδὲ τὸν δάκτυλον ἐκτείνειν εἰκῆ προσήκει.

LIV.

Τῶν ἡδέων τὰ σπανιώτατα γιγνόμενα, μάλιστα τέρπει.

LV.

Εἴ τις ὑπερβάλλοι τὸ μέτριον, τὰ ἐπιτερπέστατα τὰ ἀτερπέστατα ἂν γίγνοιντο.

LVI.

Διὰ τοῦτο ἐπαινεῖν Ἀγριππῖνον δίκαιον, ὅτι πλείστου ἄξιος ἀνὴρ γενόμενος, οὐδεπώποτε ἐπῄνεσεν ἑαυτόν· ἀλλ' εἰ καὶ ἄλλος τις αὐτὸν ἐπῄνει, ἠρυθρία. οὗτος δ', ἔφη, ὁ ἀνὴρ τοιοῦτος ἦν, ὥστε τοῦ συμβαίνοντος ἀεὶ ἑαυτῷ δυσκόλου ἔπαινον γράφειν· εἰ μὲν πυρέττοι, πυρετοῦ· εἰ δὲ ἀδοξοῖ, ἀδοξί-

dent homines, quando peccatis suis patrocinia inveniunt. Atqui philosophia dicit, ne digitum quidem temere esse extendendum.

54.

Jucundorum ea quæ rarissime fiunt maxime oblectant.

55.

Si quis modum excedat, quæ suavissima sunt quam maxime insuavia fieri possunt.

56.

Propterea merito laudandus Agrippinus, quod cum vir esset maximi faciendus, nunquam seipsum laudaret; sed &, si quis alius ipsum laudaret, erubesceret. hic autem, inquiebat, vir talis erat, ut ejus quod illi accidisset mali laudationem scriberet: si quidem febricitaret, febris; si dedecore adficeretur,

ἀδοξίας· εἰ δὲ φύγοι, φυγῆς. καί ποτε μέλλοντι, ἔφη, αὐτῷ ἀριστήσειν, ἐπέστη ὁ λέγων, ὅτι φεύγειν αὐτὸν κελεύει Νέρων· καὶ ὅς, Οὐκοῦν, εἶπεν, ἐν Ἀρικίᾳ ἀριστήσομεν.

LVII.

Διογένης οὐδένα καλὸν ἔφησεν εἶναι πόνον, οὗ μὴ τέλος εἴη εὐψυχία, καὶ τόνος ψυχῆς, ἀλλ' οὐχὶ σώματος.

LVIII.

Ὥσπερ ἀληθὴς ζυγὸς οὔτε πρὸς ἀληθοῦς εὐθύνεται ζυγοῦ, οὔθ' ὑπὸ ψευδοῦς κρίνεται· οὕτω καὶ ὁ δίκαιος κριτὴς, οὔθ' ὑπὸ δικαίων εὐθύνεται, οὔτε παρ' ἀδίκοις δικάζεται.

LIX.

Ὥσπερ τὸ εὐθὺ εὐθέως οὐ δεῖται, οὕτως οὐδὲ τὸ δίκαιον δικαίου.

LX. Μὴ

retur, dedecoris; si exularet, exilii. et aliquando, inquiebat, pransuro ipsi adstitit, qui diceret, jubere Neronem ut in exilium abiret; hic autem, Primum ergo, inquit, in Aricia prandebimus.

57.

Diogenes nullum inquiebat honestum esse laborem, cujus finis non esset animi fortitudo & robur, non corporis.

58.

Sicut vera trutina, neque a verâ trutinâ corrigitur, neque a falsâ judicatur: ita quoque justus judex, neque a justis corrigitur, neque apud injustos judicatur.

59.

Uti rectum non eget recto, ita nec justum justo.

60. Ne

LX.

Μὴ πρότερον ἑτέρῳ δικαστηρίῳ δικάσῃς, πρὶν αὐτὸς παρὰ τῇ δίκῃ κριθῇς.

LXI.

Εἰ βούλει τὰς κρίσεις δικαίας ποιεῖσθαι, μηδένα τῶν δικαζομένων καὶ δικαιολογούντων ἐπιγίγνωσκε, ἀλλ' αὐτὴν τὴν δίκην.

LXII.

Ἥκιστα πταίσεις ἐν ταῖς κρίσεσιν, ἐὰν αὐτὸς ἐν τῷ βίῳ ἄπταιστος διατελῇς.

LXIII.

Ἄμεινον, δικαίως κρίνοντα πρὸς τοῦ καταδικασθέντος ἀναξίως μεμφθῆναι· ἢ ἀδίκως κρίνοντα παρὰ τῇ φύσει δικαίως ψέγεσθαι.

LXIV.

Καθάπερ ἡ τὸν χρυσὸν δοκιμάζουσα λίθος, οὐκέτι καὐτὴ πρὸς τοῦ χρυσοῦ δοκιμάζεται· οὕτω καὶ ὁ τὸ κριτήριον ἔχων.

60.

Ne prius in alio tribunali judicaveris, quam ipſe coram juſtitiâ judicatus fueris.

61.

Si judicia vis juſta facere, nullum litigantium & cauſſam dicentium, ſed ſolam cauſſam cognoſce.

62.

In judicandis aliis minime peccabis, ſi, ut ipſe vitam tuam ſine peccato transigas, curaveris.

63.

Satius eſt, cum juſte judicaveris, ab eo, qui condemnatus eſt, immerito vituperari; quam, injuſte judicantem, ab ipſa naturâ juſte reprehendi.

64.

Quemadmodum qui aurum probat lapis, non contra & ipſe ab auro probatur; ſic & (Ratio,) quæ veri judicandi facultatem habet.

LXV.

Αἰσχρὸν, τὸν δικαστὴν πρὸς ἑτέρων δικάζεσθαι.

LXVI.

Καθάπερ ὀρθοῦ οὐδὲν ὀρθότερον, οὕτως οὐδὲ δικαίου οὐδὲν δικαιότερον.

LXVII.

Τὸ δὲ Λυκούργου τοῦ Λακεδαιμονίου τίς ἡμῶν οὐ θαυμάζει; πηρωθεὶς γὰρ ὑπό τινος τῶν πολιτῶν τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον, καὶ παραλαβὼν τὸν νεανίσκον παρὰ τοῦ δήμου, ἵνα τιμωρήσαιτο ὅπως αὐτὸς βούληται, τούτου μὲν ἀπέσχετο· παιδεύσας δὲ αὐτὸν, καὶ ἀποφήνας ἄνδρα ἀγαθὸν, παρήγαγεν εἰς τὸ θέατρον. θαυμαζόντων δὲ τῶν Λακεδαιμονίων, Τοῦτον μέντοι λαβὼν, ἔφη, παρ' ὑμῶν ὑβριστὴν καὶ βίαιον, ἀποδίδωμι ὑμῖν ἐπιεικῆ καὶ δημοτικόν.

LXVIII. Πιτ-

65.

Turpe eſt, judicem ab aliis judicari.

66.

Quemadmodum recto nihil rectius, ſic neque juſto quidquam juſtius.

67.

Lycurgi Lacedæmonii factum quis noſtrûm non admiratur? nam a cive quopiam oculorum altero orbatus, cum juvenem a populo accepiſſet, ut quo vellet ipſe modo puniret, ab hoc abſtinuit: ſed cum illum inſtituiſſet, bonumque virum effeciſſet, in theatrum eum adduxit. Admirantibus autem Lacedæmoniis, Hunc, inquiebat, quem a vobis injurium ac violentum acceperam, modeſtum ac popularem vobis reſtituo.

68. Pit-

LXVIII.

Πιττακὸς ἀδικηθεὶς ὑπό τινος, καὶ ἔχων ἐξουσίαν αὐτὸν κολάσαι, ἀφῆκεν, εἰπὼν, Συγγνώμη τιμωρίας ἀμείνων· τὸ μὲν γὰρ ἡμέρου φύσεως ἐστι, τὸ δὲ, θηριώδους.

LXIX.

Ἀλλὰ παντὸς μᾶλλον τῆς μὲν φύσεως ἐκεῖνο τὸ ἔργον, συνδῆσαι καὶ συναρμόσαι τὴν ὁρμὴν τῆς τοῦ προσήκοντος καὶ ὠφελίμου φαντασίας.

LXX.

Τὸ δὲ οἴεσθαι εὐκαταφρονήτους τοῖς ἄλλοις ἔσεσθαι, ἐὰν μὴ τοὺς πρώτους ἐχθροὺς παντὶ τρόπῳ βλάψωμεν, σφόδρα ἀγεννῶν καὶ ἀνοήτων ἀνθρώπων. Φαμὲν γὰρ, τὸν εὐκαταφρόνητον νοεῖσθαι μὲν καὶ κατὰ τὸ ἀδύνατον εἶναι βλάψαι· ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον νοεῖται κατὰ τὸ ἀδύνατον εἶναι ὠφελεῖν.

68.

Pittacus, injuriâ a quodam adfectus, cum potestatem haberet puniendi, misit hominem, dicens: Venia ultione melior; illud enim mitis ingenii est, hoc autem ferini.

69.

Hoc in primis est naturæ opus, colligare & aptare impetum, tum illius visi quod conveniens, tum quod utile occurrit.

70.

Putare, se contemnendos aliis fore, nisi primos quosque inimicos quomodo lædant, valde degenerum ac insipientium hominum. Dicimus enim, hominem contemnendum intelligi quidem eum quoque, qui non possit nocere: at multo magis intelligitur is, qui prodesse non potest.

LXXI.

Ὅτῳ μετὰ ἀνατάσεως καὶ ἀπειλῆς ἐπιχειρεῖς, μέμνησο προλέγειν, ὅτι ἥμερος εἶ· καὶ οὐδὲν ἄγριον δράσας, ἀμετανόητος καὶ ἀνεύθυνος διαγενήσῃ.

LXXII.

Εἰδέναι χρὴ, ὅτι οὐ ῥᾴδιον δόγμα παραγενέσθαι ἀνθρώπῳ, εἰ μὴ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὰ αὐτὰ καὶ λέγῃ τις, καὶ ἀκούῃ, καὶ ἅμα χρῷτο πρὸς τὸν βίον.

LXXIII.

[Νικίας οὕτως ἦν φιλόπονος, ὥστε πολλάκις ἐρωτᾷν τοὺς οἰκέτας, εἰ λέλουκε, καὶ εἰ ἠρίστηκεν.]

LXXIV.

[Ἀρχιμήδην δὲ τῇ σανίδι προσκείμενον, ἀποσπῶντες βίᾳ οἱ θεράποντες ἤλειφον· ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ σώματος ἀληλιμμένου διέγραφε τὰ σχήματα.]

LXXV. [Λάμ-

71.

Si quem cum animi acerbitate & minis aggredi velis, memento tibi prædicere, esse te mansuetum: sic nihil immane commiseris, & pœnitentiæ & culpæ immunis manebis.

72.

Sciendum, non facile ullum decretum sibi comparaturum esse hominem, nisi quotidie eadem & dicat, & audiat, & simul ad vitam iisdem utatur.

73.

[Nicias adeo erat assiduus, ut famulos sæpe rogaret, an lavisset aut pransus esset.]

74.

[Archimedem, tabulæ adcumbentem, famuli per vim abstractum ungebant: ille vero figuras in corpore uncto delineabat.]

75. *[Lam-*

LXXV.

[Λάμπις ὁ ναύκληρος ἐρωτηθεὶς πῶς ἐκτήσατο τὸν πλοῦτον· οὐ χαλεπῶς, ἔφη, τὸν μέγαν· τὸν δὲ βραχὺν, ἐπιπόνως.]

LXXVI.

† Σόλων ἐρωτηθεὶς ὑπὸ Περιάνδρου παρὰ πότον, ἐπεὶ σιωπῶν ἐτύγχανε, πότερα διὰ λόγων σπάνιν, ἢ διὰ μωρίαν σιωπᾷ· Ἀλλ' οὐδεὶς ἂν, εἶπε, μωρὸς σιωπᾷν ἐν συμποσίῳ δύναται.

LXXVII.

Μηδενὸς οὕτως ἐν παντὶ πρόνοει, ὡς τοῦ ἀσφαλοῦς. ἀσφαλέστερον γὰρ τοῦ λέγειν τὸ σιγᾷν. ἐᾷν δὲ τὸ λέγειν, ὅσα δίχα ἔσται νοῦ καὶ λόγου.

LXXVIII.

Ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν λιμένων πυρσοὶ, δι' ὀλίγων φρυγάνων πολλὴν ἀνάψαντες φλόγα, ταῖς ἀλωμέναις

75.

[*Lampis nauclerus, interrogatus, quomodo nactus esset divitias; Magnas quidem, respondit, non difficulter; exiguas vero laboriose.*]

76.

† Solon inter pocula tacitus, interroganti Periandro, an propter verborum inopiam, an ob stultitiam taceret, respondit; Atqui nullus stultorum in convivio silentium præstare potest.

77.

In omni negotio nihil adeo prospicere debes, quam ut tutum securumque sit quod agis. Est autem tutius tacere, quam loqui. Cæterum iis dicendis, quæ mente & ratione carent supersedebis.

78.

Quemadmodum faces in portu sublatæ, paucis farmentis magnam flammam excitantes, navibus per mare

μέναις ἀνὰ τὸ πέλαγος ναυσὶν ἱκανὴν ἐργάζονται βοήθειαν· οὕτω καὶ ἀνὴρ λαμπρὸς ἐν πόλει χειμαζομένῃ, αὐτὸς ὀλίγοις ἀρκούμενος, μεγάλα τοὺς πολίτας εὐεργετεῖ.

LXXIX.

Ὥσπερ εἰ ναῦν κυβερνᾷν ἐπεχείρεις, πάντως ἂν τὴν κυβερνητικὴν ἐξεμάνθανες τέχνην· * ἔξεστι γάρ σοι, ὥσπερ ἐκεῖσε πᾶσαν τὴν ναῦν, οὕτω κἀνθάδε πᾶσαν κυβερνᾷν πόλιν.

LXXX.

Εἰ πρόκειταί σοι τὴν πόλιν ἀναθήμασι κοσμεῖν, σεαυτῷ πρῶτον ἀνάθες τὸ κάλλιστον ἡμερότητος καὶ δικαιοσύνης καὶ εὐποιΐας ἀνάθημα.

LXXXI.

Εὐποιήσεις σὺ τὰ μέγιστα τὴν πόλιν, εἰ μὴ τοὺς ὀρόφους ὑψώσῃς, ἀλλὰ τὰς ψυχὰς αὐξήσῃς.

ἄμεινον

mare errabundis multum ferunt auxilii; ſic & vir clarus in civitate difficilibus temporibus jactatâ, paucis ipſe contentus, magnis beneficiis cives adficit.

79.

Veluti ſi navim gubernare ſusciperes, gubernandi artem omnino perdiſceres: * (*ſic rempub. administraturus, regendæ civitatis rationem diſcito.*) Poteris enim, quemadmodum ibi totam navim, ita hic totam gubernare urbem. (*forſ.* totam civitatem funditus evertere.)

80.

Si propoſitum tibi fuerit, donariis urbem ornare; tibi ipſi primum manſuetudinis et juſtitiæ & beneficentiæ pulcerrimum decus ſtatue.

81.

Summis beneficiis urbem tu afficies, ſi non tam ædificiorum faſtigia in altum evexeris, quam civium

ἄμεινον γὰρ ἐν μικροῖς οἰκήμασι μεγάλας οἰκεῖν ψυχάς· ἢ ἐν μεγάλαις οἰκίαις ταπεινὰ φωλεύειν ἀνδράποδα.

LXXXII.

Μὴ τοῖς ἐξ Εὐβοίας καὶ Σπάρτης λίθοις τοὺς τοίχους τῇ κατασκευῇ ποίκιλλε· ἀλλὰ γὰρ τῇ ἐκ τῆς Ἑλλάδος παιδείᾳ τὰ στέρνα τῶν πολιτῶν καὶ τῶν πολιτευομένων διακόσμει. γνώμαις γὰρ ἀνδρῶν εὖ οἰκοῦνται πόλεις, ἀλλ' οὐ λίθοις καὶ ξύλοις.

LXXXIII.

Ὥσπερ, εἰ λέοντας ἐβούλου τρέφειν, οὐκ ἄν σοι τῆς πολυτελείας τῶν ζωγρείων ἔμελεν, ἀλλὰ τῆς πράξεως τῶν ζώων· οὕτως, εἰ πολιτῶν πειρᾷ προΐστασθαι, μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας τῶν ἀναστημάτων φρόντιζε, ὁπόσον τῆς ἀνδρείας τῶν ἐνδιατριβόντων ἐπιμελοῦ.

LXXXIV.

vium animos virtutibus auxeris. præſtat quippe, in parvis domunculis magnos habitare animos; quam in magnis ædibus, tanquam in latibulis, humilia latitare mancipia.

82.

Ne lapidibus ex Eubœâ & Spartâ advectis, parietum ſtructuram variato; ſed potius ex Græciâ accerſitâ diſciplinâ animos civium & remp. adminiſtrantium exornato. Quippe virorum ſententiis, non vero lapidibus & lignis urbes exornantur.

83.

Quemadmodum leones nutriturus, non de cavearum magnificentiâ curam ſuſciperes, ſed de actione animalium: ita, ſi civibus præeſſe coneris, ne tam ædificiorum magnificentiam cures, quam inhabitantium fortitudinem.

84. Quem-

LXXXIV.

Καθάπερ ἀγαθὸς πωλοδάμνης, οὐ τῶν πώλων τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τρέφει, τοὺς δὲ δυσηνίους λιμώττειν ἐᾷ· ἀλλὰ τρέφει μὲν ἐπίσης ἄμφω, κολάζει δὲ μᾶλλον θάτερον, ἐξισοῦν θατέρῳ βιαζόμενος μέρει. οὕτω καὶ κηδεμονικὸς ἀνὴρ, καὶ πολιτικῆς ἐπιστήμων δυνάμεως, τῶν πολιτῶν τοὺς μὲν εὐγνώμονας εὖ ποιεῖν ἐπιχειρεῖ· τοὺς δὲ ἔμπαλιν, οὐ καθάπαξ διαφθείρεσθαι· ἀλλὰ τροφῆς μὲν ἀμφοῖν ἥκιστα φθονεῖ, παιδεύει δὲ, καὶ σφοδρότερον ἐπισπέρχει τὸν ἀντιβαίνοντα τῷ λόγῳ καὶ τῷ νόμῳ.

LXXXV.

Καθάπερ οὔτε κλαγγῇ χὴν, οὔτε βληχῇ καταπλήσσεται πρόβατον· οὕτως οὐδὲ πλήθους ἀνοήτου σε δεδιττέσθω φωνή.

LXXXVI.

Ὥσπερ πλῆθος ἀκρίτως αἰτοῦν τί σε τῶν ἰδίων οὐ

84.

Quemadmodum bonus equorum domitor, non bonos quidem pullos alit, effrenos vero esurire finit; sed ambos ex æquo nutrit, magis vero alterum castigat, & meliori similem fieri cogit: sic etiam vir providus, & civilis facultatis peritus, cives probos beneficiis demereri, malos vero non continuo perdere conatur: sed alimentum quidem utrisque minime invidet; instituit autem & urget vehementius illum qui rationi & legi obstiterit.

85.

Ut nec anser clangore, nec ovis balatu terretur: ita neque te stolidæ multitudinis vox terrefaciat.

86.

Quemadmodum multitudo temere aliquid a te rerum

οὐ δυσωπεῖ· οὕτω μηδὲ ὄχλον ἀδίκως σε δυσωποῦντα διατραπῇς.

LXXXVII.

Ὅπερ ἐπιβάλλει τῇ πόλει, τοῦτο εἴσφερε φθάνων· καὶ οὐδέποτε αἰτηθήσῃ τὰ μὴ ἐπιβάλλοντα.

LXXXVIII.

Ὥσπερ ὁ ἥλιος οὐ περιμένει λιτὰς καὶ γοητείας, ἵνα ἀνατείλῃ· ἀλλ' εὐθὺς λάμπει, καὶ πρὸς ἁπάντων ἀσπάζεται· οὕτω μηδὲ σὺ περίμενε κρότους καὶ ψόφους καὶ ἐπαίνους, ἵν' εὖ ποιήσῃς, ἀλλ' ἑκοντὴς εὐεργέτει· καὶ ἴσα τῷ ἡλίῳ φιληθήσῃ.

LXXXIX.

Οὔτε ναῦν ἐξ ἑνὸς ἀγκυρίου, οὔτε βίον ἐκ μιᾶς ἐλπίδος ὁρμιστέον.

XC. Καὶ

rum tuarum poftulans, te non exorat: fic nec a populo injufte aliquid a te flagitante [folicitante te, ut injufte aliquid facias,] flecti te patere.

87.

Quod civitati debetur, hoc, vel antequam exigatur, pende: & numquam a te poftulabuntur quæ non debes.

88.

Quemadmodum fol non exfpectat preces ac blandimenta, ut oriatur; fed illico fplendet, & ab omnibus falutatur: fic neque tu plaufus exfpecta & ftrepitus ac laudes, ut benefacias; fed fponte tua confer beneficia: & æque ac fol amaberis.

89.

Neque navis unâ ancorâ niti, neque vita ex unâ fpe pendere debet.

90. Et

XC.

Καὶ τοῖς σκέλεσι καὶ ταῖς ἐλπίσι τὰ δυνατὰ δεῖ διαβαίνειν.

XCI.

Θαλῆς ἐρωτηθεὶς τί κοινότατον· ἀπεκρίθη, ἐλπίς· καὶ γὰρ οἷς ἄλλο μηδὲν, αὕτη πάρεστιν.

XCII.

Ψυχὴν σώματος ἀναγκαιότερον ἰᾶσθαι· τοῦ γὰρ ζῆν κακῶς, τὸ τεθνάναι κρεῖσσον.

XCIII.

Πύῤῥων ἔλεγεν, μηδὲν διαφέρειν ζῆν ἢ τεθνάναι. καί τις ἔφη πρὸς αὐτόν· τί οὖν σὺ οὐκ ἀποθνήσκεις; ὁ δὲ, Ὅτι, εἶπεν, οὐδὲν διαφέρει.

XCIV.

Θαυμαστὴ ἡ φύσις, καὶ ὥς φησι Ξενοφῶν, φιλόζωος. τὸ γοῦν σῶμα, τὸ πάντων ἀηδέστατον καὶ

90.

Et crura & ſpes non ultra id, quod fieri poteſt, extendere oportet.

91.

Thales interrogatus, quid maxime commune eſſet: Spes, reſpondit; hæc enim etiam illis adeſt, quibus aliud nihil.

92.

Magis neceſſarium eſt mederi animæ quam corpori; mori quippe præſtat, quam male vivere.

93.

Pyrrho aiebat, nihil intereſſe inter vitam ac mortem: & cum quidam ad eum diceret, Cur igitur tu non moreris? Quia, reſpondit, nihil intereſt.

94.

Mirabilis eſt natura, &, ut Xenophon ait, animantium ſtudioſa. Corpus igitur iſtud, omnium injucundiſſimum

;υπαρώτατον, στέργομεν καὶ θεραπεύομεν. ρ ἔδει πέντε μόναις ἡμέραις θεραπεῦσαι τὸ ιείτονος σῶμα, οὐκ ἂν ὑπεμείναμεν. ὅρα οἷόν ἐστιν, ἕωθεν ἀναστάντα, τρίβειν τοὺς ις τοὺς ἀλλοτρίους, καί τι τῶν ἀναγκαίων χντα, ἀπονίζειν ἐκεῖνα τὰ μέρη. τῷ ὄντι χστόν ἐστι, φιλεῖν πρᾶγμα, ᾧ τοσαῦτα ιργοῦμεν καθ' ἑκάστην ἡμέραν. νάττω τουὸν θύλακον· εἶτα κενῶ· τί τούτου βαρύτεὰλλὰ Θεῷ δεῖ με ὑπηρετεῖν. διὰ τοῦτο μέαὶ ἀνέχομαι λούων τὸ δύστηνον τοῦτο σωμάχορτάζων, σκέπων. ὅτε δὲ νεώτερος ἦν, λλο τι προσέταττέ μοι, καὶ ἠνειχόμην αὐδιατί οὖν οὐκ ἀνέχεσθε, ὅταν ἡ δοῦσα ἡμῖν τὸ σῶμα ἀφαιρῆται; Φιλῶ, φησιν, αὐτό. ν ὃ νῦν δὴ ἔλεγον, καὶ αὐτὸ τὸ φιλεῖν ἡ σοι δέδωκεν· ἡ δ' αὐτὴ λέγει, Ἄφες αὐτὸ καὶ μηκέτι πρᾶγμα ἔχε.

XCV. Ἐὰν

m & fordidiffimum, s & colimus. Si quinque folum dies corpus curandum d non fuftineremus. nim, cujusmodi ne fit; diluculo furı, alienos dentes ; & peracto aliquo rio naturæ opere, illas abluere. Reirum eft, amari rem, t indies minifteria nus. Impleo facuc; deinde rurfus ; quid hoc moleSed Deo me infervire oportet; ideoque maneo, & fuftineo miferum hoc corpufculum lavare, pafcere, tegere: cum vero junior effem, etiam aliud quidpiam mihi imperabat, quod & ipfum fuftinebam. Quare igitur non fuftinetis, cum natura corpus, quod nobis dederat, aufert? Amo, inquit, ipfum. Atqui, quod nunc dicebam, ipfum etiam amorem illum tibi natura dedit: fed eadem dicit, Dimitte jam iftud, nec amplius tibi moleftum fit.

XCV.

Ἐὰν νέος τελευτᾷ τὸν βίον, ἐγκαλεῖ τοῖς θεοῖς, * * . * ὅτι, δέον αὐτὸν ἤδη ἀναπεπαῦσθαι, πρᾶγμα ἔχει· καὶ οὐδὲν ἧττον, ὅταν προσίῃ ὁ θάνατος, ζῆν βούλεται, καὶ πέμπει παρὰ τὸν ἰατρὸν, καὶ δεῖται αὐτοῦ, μηδὲν ἀπολιπεῖν προθυμίας καὶ ἐπιμελείας. Θαυμαστοὶ, ἔφη, ἄνθρωποι, μήτε ζῆν θέλοντες, μήτε ἀποθνήσκειν.

XCVI.

Τοῦ πλέονος βίου, φαυλοτέρου δὲ, τὸν ἐλάσσω, ἀμείνονα ὄντα, πάντη πάντως προαιρετέον.

XCVII.

Παῖδας μὲν ὄντας ἡμᾶς οἱ γονεῖς παιδαγωγῷ παρέδοσαν, ἐπιβλέποντι πανταχοῦ πρὸς τὸ μὴ βλάπτεσθαι· ἄνδρας δὲ γενομένους ὁ Θεὸς παραδίδωσι τῇ ἐμφύτῳ συνειδήσει φυλάττειν. ταύτης οὖν τῆς φυλακῆς μηδαμῶς καταφρονητέον· ἐπεὶ καὶ

95.

Si quis senex non moriatur, Deos incusat, **.* quod negotium ei facessant, hoc tempore, quo ipsum jam quiescere conveniret. Et nihilominus cum mors accesserit, vitam desiderat, medicum accersit, & orat nequid in medendo promptitudinis ac diligentiæ prætermittat. O mirabiles homines, dixit, qui nec vivere neque mori volunt.

96.

Longiori vitæ, sed pejori, breviorem cum melior fuerit, quisque præferre omnino debet.

97.

Parentes pueros nos pædagogo tradiderant, qui ubique observaret, ne quid læderemur: Deus autem jam viros insitæ conscientiæ custodiendos tradit. Hæc igitur custodia nequaquam contemnenda est: quo-

καὶ τῷ Θεῷ ἀπάρεστοι, καὶ τῷ ἰδίῳ συνειδότι ἐχθροὶ ἐσόμεθα.

XCVIII.

[Πλούτῳ μὲν δὴ χρηστέον ὡς ὕλῃ τινος, οὐκ ἐπὶ παντὸς ὁμοίως.]

XCIX.

[Ἀρετὴν οὖν πᾶσι μᾶλλον εὐκτέον, ἢ πλοῦτον ἀνοήτοις σφαλερόν. ὑπὸ γὰρ χρημάτων αὔξεται κακία. καὶ ὅσῳ τις ἂν ἄφρων ᾖ, τοσούτῳ πλέον ἐξυβρίζει, τὸ λυσσῶδες αὐτοῦ τῶν ἡδονῶν ἐκπληροῦν ἔχων.]

C.

† Ἃ μὴ δεῖ ποιεῖν, μηδὲ ὑπονοοῦ ποιεῖν.

CI.

Βουλεύου πολλὰ πρὸ τοῦ λέγειν τι ἢ πράττειν· οὐ γὰρ ἕξεις ἄδειαν ἀνακαλέσασθαι τὰ λεχθέντα ἢ πραχθέντα.

 CII. Ἀσφα-

...uoniam & Deo displi-...ituri, & propriæ conscientiæ hoftes futuri effemus.

98.

[*Divitiis utendum eſt tamquam alicujus materiæ, non* ...*bique ſimiliter.*]

99.

[*Virtus igitur omnibus* ...*tanda potius, quam di-*...*tiæ, quæ ſtolidis ſunt* ...*riculoſæ. Vitium quippe* ...*uniis augetur: &, quo quis ſtultior fuerit, eo luxurioſior, ſi, quo voluptatum ſuarum rabiem explere poſſit, habeat.*]

100.

† Quæ facere non oportet, ea ne cogitato quidem ...ere.

101.

...ultum delibera prius...m aliquid dicas aut ...s; non enim poteſtatem habebis dicta vel facta revocandi.

102. Omnis

CII.

Ἀσφαλὴς πᾶς τόπος τῷ ζῶντι μετὰ δικαιοσύνης.

CIII.

Οἱ μὲν κόρακες τῶν τετελευτηκότων τοὺς ὀφθαλμοὺς λυμαίνονται, ὅταν οὐδὲν αὐτῶν ἐστὶ χρεία· οἱ δὲ κόλακες τῶν ζώντων τὰς ψυχὰς διαφθείρουσι, καὶ ταύτης ὄμματα τυφλώττουσιν.

CIV.

Πιθήκου ὀργὴν, καὶ κόλακος ἀπειλὴν, ἐν ἴσῳ θετέον.

CV.

Ἀποδέχου τοὺς τὰ χρηστὰ συμβουλεύειν ἐθέλοντας, ἀλλὰ μὴ τοὺς κολακεύειν ἑκάστοτε σπεύδοντας· οἱ μὲν γὰρ τὸ συμφέρον ἐν ἀληθείᾳ ὁρῶσιν, οἱ δὲ πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς κρατοῦσιν ἀφορῶσι, καὶ τῶν σωμάτων τὰς σκιὰς μιμούμενοι, τοῖς παρ' αὐτῶν λεγομένοις συννεύουσι.

CVI. Τὸν

102.

Omnis locus homini cum justitiâ viventi tutus est.

103.

Corvi mortuorum oculos corrumpunt, quum jam eorum nullus est usus: at adulatores vivorum animos perdunt, et horum oculos excæcant.

104.

Simii iram, & minas adulatoris, eodem loco ponas.

105.

Suscipe illos, qui utilia consulere volunt; non autem eos qui ubique adulari student: illi enim, quod utile, revera vident; hi vero ad ea, quæ potentibus placent, respiciunt, corporumque umbras imitantes, omnibus illorum dictis adsentiuntur.

106. Moni-

CVI.

Τὸν νουθετοῦντα δεῖ πρῶτον τῆς τῶν νουθετουμένων αἰδοῦς τε καὶ φήμης ἐπιμελεῖσθαι. οἱ γὰρ ἀπερυθριάσαντες, ἀδιόρθωτοι.

CVII.

Κρεῖττον τὸ νουθετεῖν τοῦ ὀνειδίζειν· τὸ μὲν γὰρ, ἤπιόν τε καὶ φίλον, τὸ δὲ, σκληρόν τε καὶ ὑβριστικόν· καὶ τὸ μὲν, διορθοῖ τοὺς ἁμαρτάνοντας· τὸ δὲ, μόνον ἐξελέγχει.

CVIII.

† Ξένοις μεταδίδου, καὶ τοῖς δεομένοις ἐκ τῶν ἐνόντων· (five, ἐκ τῶν ὄντων.) ὁ γὰρ μὴ διδοὺς δεομένῳ, οὐδὲ αὐτὸς λήψεται δεόμενος.

CIX.

† Πειρατῇ τινι ἐμπεσόντι εἰς τὴν γῆν, καὶ διαφθειρομένῳ ὑπὸ χειμῶνος, περιβόλαιόν τις ἄρας

106.

Monitor illud in primis curare debet, ut eorum, qui monendi funt, pudori & famæ confulat; qui enim pudorem depofuerunt, corrigi nequeunt.

107.

Melius eft monere quam conviciari: illud enim, lenitatis & amicitiæ plenum; hoc vero, acerbum & contumeliofum: illud item peccantes corrigit, hoc vero folum redarguit.

108.

† Peregrinis impertire & egentibus, quantum facultates finant: qui enim egentibus non impertierit, nec ipfe quidem accipiet, cum eguerit.

109.

† Cum piratæ cuidam in terram adpulfo, & tempeftate adflictato, veftitum quispiam adtuliffet, & in

δέδωκε, καὶ εἰς τὴν οἰκίαν εἰσαγαγὼν τὰ ἑξῆς πάντα παρέσχεν· ὀνειδισθεὶς δὲ ὑπό τινος ὅτι τοὺς πονηροὺς εὐεργετεῖ· οὐ τὸν ἄνθρωπον, ἔφη, ἀλλὰ τὸ ἀνθρώπινον τετίμηκα.

CX.

Ἡδονὴν οὐ πᾶσαν, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ τῷ καλῷ αἱρεῖσθαι δεῖ.

CXI.

Φρονίμου μέν ἐστιν, ἀντιτάσσειν ταῖς ἡδοναῖς, ἄφρονος δὲ δουλεύειν.

CXII.

Πάσης ὄντως κακίας οἷόν τι δέλεαρ ἡδονὴ προβληθεῖσα, εὐκόλως τὰς λιχνοτέρας ψυχὰς ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον τῆς ἀπωλείας ἐφέλκεται.

CXIII.

Αἱροῦ πρότερον τὰς ἐπιθυμίας κολάζειν, ἢ διὰ τὰς ἐπιθυμίας κολάζεσθαι.

CXIV. Οὐ-

domum adducto deinceps omnia necessaria præbuisset, a nonnullis vituperatus, quod sceleratos beneficiis adficeret: Non Homini, inquit, sed Humanitati hunc honorem habui.

110.

Voluptas non quælibet, sed quæ ex re honesta capitur, eligenda.

111.

Sapientis est, voluptatibus obsistere; stulti autem, servire.

112.

Voluptas, veluti quædam esca ad omnem malitiam delicatioribus animis objecta, facile ad hamum perditionis eos adlicit.

113.

Elige potius castigare cupiditates, quam propter ipsas castigari.

114. Liber

CXIV.

Οὐδεὶς ἐλεύθερος, ἑαυτοῦ μὴ κρατῶν.

CXV.

Ἡ ἄμπελος τρεῖς βότρυας φέρει· τὸν μὲν πρῶτον ἡδονῆς, τὸν δεύτερον μέθης, τὸν τρίτον ὕβρεως.

CXVI.

Ἐν οἴνῳ μὴ πολυλόγει, ἐπιδεικνύμενος παιδείαν· χολερὰ γὰρ ἀποφθέγξῃ.

CXVII.

Μέθυσός ἐστιν ὁ τριῶν πίνων πλέον· κἂν μὴ μεθύσῃ, ὑπερέβη τὸ μέτρον.

CXVIII.

Ἀνανεούσθω σοι ὁ περὶ Θεοῦ λόγος καθ' ἡμέραν, μᾶλλον ἢ τὰ σιτία.

CXIX.

Συνεχέστερον νόει τὸν Θεὸν, ἢ ἀνάπνει.

114.

Liber non eſt, qui ſibi ipſe non dominatur.

115.

Vitis tres producit uvas, primam voluptatis, alteram ebrietatis, tertiam contumeliæ.

116.

Inter pocula noli multum verborum fundere, eruditionis oſtentandæ cauſſâ: bilioſa enim evomens.

117.

Ebrius eſt qui plus quam tria ebibit pocula; etſi non ebrius fiat, modum tamen tranſit.

118.

Sermo de Deo quotidie tibi magis renovetur, quam cibi.

119.

Crebrius Deum cogitato, quam reſpirato.

CXX.

Ἐὰν ἀεὶ μνημονεύῃς, ὅτι ὃ ἐργάζῃ κατὰ ψυχὴν ἢ σῶμα, Θεὸς παρέστηκεν ἔφορος, ἐν πάσαις σου ταῖς προσευχαῖς καὶ ταῖς πράξεσιν οὐ μὴ ἁμαρτήσεις· ἕξεις δὲ τὸν Θεὸν σύνοικον.

CXXI.

Ὡς ἡδὺ, τὴν θάλασσαν ἀπὸ γῆς ὁρᾷν· οὕτως ἡδὺ τῷ σωθέντι, μεμνῆσθαι τῶν πόνων.

CXXII.

Νόμος βούλεται μὲν εὐεργετεῖν βίον ἀνθρώπων· οὐ δύναται δὲ, ὅταν αὐτοὶ μὴ βούλωνται πάσχειν. ἐν γὰρ τοῖς πειθομένοις ἐνδείκνυται τὴν ἰδίαν ἀρετήν.

CXXIII.

Ὥσπερ τοῖς νοσοῦσιν ἰατροὶ σωτῆρες, οὕτω καὶ τοῖς ἀδικουμένοις οἱ νόμοι.

CXXIV. Νό-

120.

Si perpetuo memineris Deum ſpectatorem tibi adeſſe, quicquid agas, ſive id ad animum ſive ad corpus pertineat, in omnibus tuis precationibus & actionibus non peccabis; & Deum cohabitatorem habebis.

121.

Uti jucundum eſt, e terrâ mare ſpectare: ſic a periculis liberato jucundum, meminiſſe laborum.

122.

Legis ſcopus eſt, bene mereri de vitâ hominum: non poteſt autem, cum ipſi accipere beneficium nolunt. In ſolis enim obedientibus vim ſuam illa oſtendit.

123.

Uti ægrotantibus ſervatores ſunt medici; ſic injuriam paſſis, leges.

124. Leges

CXXIV.

:οι ἀληθέστατοι οἱ δικαιότατοι.

CXXV.

λῳ καὶ ἄρχοντι καὶ τῷ σοφωτέρῳ εἴκειν, κόσ-
ι.

CXXVI.

ἱ παρὰ νόμον γινόμενα, ἀντὶ μὴ γινομένων
τίν.

CXXVII.

ν εὐτυχίᾳ φίλον εὑρεῖν εὐπορώτατον· ἐν δὲ δυσ-
υχίᾳ, πάντων ἀπορώτατον.

CXXVIII.

οὺς ἄφρονας ὁ χρόνος, τοὺς δὲ φρονίμους ὁ λό-
ος τῆς λύπης ἀπαλλάττει.

CXXIX.

Συγνώμων, ὁ μὴ λυπούμενος ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, ἀλ-
λὰ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει.

G 5 CXXX.

124.

Leges veriffimæ funt, quæ juftiffimæ.

125.

Legi, & principi, & fapientiori cedere, decorum eft.

126.

Quæ præter legem fiunt, pro infectis habentur.

127.

In rebus fecundis amicum nancifci facillimum est, in adverfis autem omnium difficillimum.

128.

Infipientes tempus; fapientes autem ratio mœrore liberat.

129.

Sapit qui non triftatur ob ea quæ non habet; fed gaudet iis quæ habet.

130.

CXXX.

Ἐπίκτητος ἐρωτηθεὶς, πῶς ἄν τις τὸν ἐχθρὸν λυπήσῃ· ἔφη, ἑαυτὸν παρασκευάζων βέλτιστα πράττειν.

CXXXI.

Μηδεὶς φρόνιμος ὢν τοῦ ἄρχειν ἀλλοτριούσθω. καὶ γὰρ ἀσεβὲς, τὸ ἀποσπᾷν ἑαυτὸν τῆς τῶν δεομένων εὐχρηστίας· καὶ ἀγεννὲς, τοῖς φαύλοις παραχωρεῖν. ἀνόητον γὰρ τὸ αἱρεῖσθαι κακῶς ἄρχεσθαι μᾶλλον ἢ καλῶς ἄρχειν.

CXXXII.

Οὐδὲν ἄλλο ἡγεμόνι πρέπει, ἢ τὸ μηδένα ὑπερηφανεῖν, μηδὲ ἁβρύνεσθαι, ἀλλ' ἐξ ἴσου πάντων προΐστασθαι.

CXXXIII.

[Ἐν πενίᾳ μέν τις διετέλεσεν εὐδαίμων, ὡς ἥκιστα δὲ πλούτῳ καὶ ἀρχαῖς. τοσοῦτον ὑπεραίρει πενίας

130.

Epictetus interrogatus, quomodo quis hosti dolorem excitare possit; Si quis, inquit, se ita comparet, ut quam optime vivat.

131.

Nemo prudens refugiat magistratu fungi: est enim impium, abstrahere sese a commodis eorum, qui opera nostra indigent; & ignobile, improbis concedere. Stultum est enim, male gubernari malle, quam bene gubernare.

132.

Nihil aliud magis eum qui præest decet, quam despicere neminem, ne insolescere, sed omnibus ex æquo præesse.

133.

[In paupertate quispiam felix ætatem egerit; rarissime vero in divitiis & magistratibus. Tantum excellit

πενίας ἀγαθὸν. ὥστ' αἰσχροῦ πλούτου νόμιμος ἀνὴρ οὐδεὶς ἀλλάξαιτ' ἂν πενίαν· εἴγε μὴ τῶν ποτε Ἀθηναίων ὁ πλουσιώτατος, ἀμείνων ἦν Ἀριστείδου καὶ Σωκράτους, Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους, ἐν πενίᾳ τῆς ἀρετῆς. ὁ δὲ πλοῦτος ἐκείνου αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ἐξίτηλός τε καὶ ἀνώνυμος. φαύλῳ γὰρ ἅμα τῷ θανάτῳ πάντα συνοίχεται· τὸ δὲ καλὸν, αἰώνιον.]

CXXXIV.

Ὅτι τοιαύτη ἡ τοῦ κόσμου φύσις καὶ ἦν, καὶ ἔστι, καὶ ἔσται· καὶ οὐχ οἷόν τε ἄλλως γίγνεσθαι τὰ γιγνόμενα, ἢ ὡς νῦν ἔχει. καὶ ὅτι ταύτης τῆς τροπῆς καὶ μεταβολῆς οὐ μόνον οἱ ἄνθρωποι μετειλήφασιν, καὶ τἄλλα ζῶα τὰ ἐπὶ γῆς, ἀλλὰ καὶ τὰ θεῖα. καὶ νὴ Δία αὐτὰ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα ἄνω καὶ κάτω τρέπεται καὶ μεταβάλλει, καὶ γῆ τε ὕδωρ γίνεται, καὶ ὕδωρ, ἀήρ· οὗτος δὲ πάλιν εἰς ἕτερα μεταβάλλει. καὶ ὁ αὐ-

cellit paupertatis bonum, ut nemo vir justus paupertatem cum turpibus divitiis commutatam velit: nisi forte olim Atheniensium ditissimus, Themistocles Neoclis filius, in egestate virtutis, melior fuit Aristide & Socrate. Opulentia vero ejus & ipsa evanuit, & celebrari desiit: improbo enim viro unà cum morte omnia aufugiunt, honestum autem est æternum.]

134.

Talis natura mundi fuit, & est, & erit: nec aliter, quæ fiunt, fieri possunt, quam ut nunc se habent. Et hujus conversionis, mutationisque, non solum homines, aliæque in terrâ animantes, sed & ipsa divina participant. Enimvero ipsa quatuor elementa sursum ac deorsum aguntur, & commutantur, & terra in aquam mutatur, aqua in aërem; hic autem rursus

ὁ αὐτὸς τρόπος τῆς μεταβολῆς ἄνωθεν κάτω. ἐὰν πρὸς ταῦτά τις ἐπιχειρῇ τρέπειν τὸν νοῦν, καὶ πείθειν ἑαυτὸν ἑκόντα δέχεσθαι τὰ ἀναγκαῖα, πάνυ μετρίως καὶ μουσικῶς διαβιώσεται τὸν βίον.

CXXXV.

Ὁ τοῖς παροῦσι καὶ δεδομένοις ὑπὸ τῆς τύχης δυσχεραίνων, ἰδιώτης ἐν βίῳ· ὁ δὲ ταῦτα γενναίως φέρων, καὶ εὐλογίστως τὰ ἀπ' αὐτῶν, ἀνὴρ ἀγαθὸς ἄξιος νομίζεσθαι.

CXXXVI.

Πάντα ὑπακούει τῷ κόσμῳ καὶ ὑπηρετεῖ, γῆ καὶ θάλασσα καὶ ἥλιος καὶ τὰ λοιπὰ ἄστρα καὶ τὰ γῆς φυτὰ καὶ ζῶα· ὑπακούει δὲ αὐτῷ καὶ τὸ ἡμέτερον σῶμα καὶ νοσοῦν καὶ ὑγιαῖνον, ὅταν ἐκεῖνος θέλῃ, καὶ νεάζον καὶ γηρῶν, καὶ τὰς ἄλλας διερχόμενον μεταβολάς. Οὐκοῦν εὔλογον, καὶ

rursus vertitur in alia. Atque idem mutationis modus superne fit deorsum. Si quis ad ista animum adpellere conetur, ac sibi persuadere, ut, quæ necessaria sunt, sponte suscipiat, prorsus moderate concinneque hic vitam transiget.

135.

Rudis & imperitus ille est in vitâ, qui res præsentes, & a fortunâ datas indignanter fert: qui vero easdem generose fert, & bonâ cum ratione iis, quæ ab ipsa dantur, utitur, vir bonus haberi meretur.

136.

Omnia obediunt mundo & inserviunt; terra & mare & sol & reliqua sidera & terræ stirpes & animalia. Sed & nostrum corpus ei obedit; & ægrotum, & sanum, cum ille voluerit; juvenile item, & senile, aliasque mutationes transiens. Quamobrem rationi consentaneum, ut id quoque, quod in

καὶ ὃ ἐφ' ἡμῖν ἐστι, τουτ' ἔστι, τὴν κρίσιν, μὴ ἀντιτείνειν μόνην πρὸς αὐτόν. καὶ γὰρ ἰσχυρός ἐστι καὶ κρείσσων, καὶ ἄμεινον ὑπὲρ ἡμῶν βεβούλευται, μετὰ τῶν ὅλων καὶ ἡμᾶς συνδιοικῶν. πρὸς δὲ τούτοις καὶ ἡ ἀντίπραξις, μετὰ τοῦ ἀλόγου καὶ πλέον οὐδὲν ποιοῦσα πλὴν τὸ διακενῆς σπᾶσθαι, καὶ περιπίπτειν ὀδύναις καὶ λύπαις ποιεῖ.

Nota: *Quæ ſequuntur, partim Epicteto, partim aliis attribuuntur.*

CXXXVII.

Αὐτάρκεια, καθάπερ ὁδὸς βραχεῖα καὶ ἐπιτερπὴς, χάριν μὲν ἔχει μεγάλην, πόνον δὲ μικρόν.

CXXXVIII.

Ὀχύρωσον σαυτὸν τῇ αὐταρκείᾳ· τοῦτο γὰρ δυσάλωτόν ἐστι χωρίον.

CXXXIX.

in noſtra eſt poteſtate, hoc eſt, judicium, non ſolum ei refragetur. Etenim validus eſt, & præſtantior, & melius nobis conſulit, cum univerſitate rerum nos quoque ſimul gubernans. Ad hæc repugnatio, quæ, præterquam quod contra rationem eſt, & nihil aliud efficit, quam ut in vanum torqueamur, in dolores etiam & mœrores incidere facit.

137.

Mens ſua ſorte contenta, ſicut via brevis & delectabilis, gratiam habet magnam, laborem vero exiguum.

138.

Obvalla teipſum animo ſua ſorte contento: hæc enim arx difficilis eſt expugnatu.

CXXXIX.

Μηδὲν τῆς ἀληθείας τιμιώτερον ἔστω. μηδὲ φιλίας ἐκλογὴ ἐκτὸς παθῶν διακειμένη, οἷς τὸ δίκαιον καὶ συγχέεται καὶ σκοτίζεται.

CXL.

Ἀθάνατον χρῆμα ἡ ἀλήθεια, καὶ ἀΐδιον, παρέχει δὲ ἡμῖν οὐ κάλλος χρόνῳ μαραινόμενον, οὔτε παῤῥησίαν ἀφαιρεῖ τὴν ὑπὸ δίκης· ἀλλὰ τὰ δίκαια καὶ τὰ νόμιμα, διακρίνουσα ἀπ᾽ αὐτῶν τὰ ἄδικα καὶ ἀπελέγχουσα.

CXLI.

Οὔτε μάχαιραν ἀμβλεῖαν, οὔτε παῤῥησίαν ἄτακτον ἔχειν δεῖ.

CXLII.

Γλῶσσαν μίαν τοῖς ἀνθρώποις ἡ φύσις δέδωκε, δύο δὲ ὦτα· ἵνα διπλασίονα ὧν λέγομεν παρ᾽ ἑτέρων ἀκούωμεν.

CXLIII.

139.

Nihil veritate pretiosius esto. Ne amicitiæ quidem delectus adfectibus vacat, qui, quod justum est, turbant & obumbrant.

140.

Immortalis & æterna res est veritas: non dat enim nobis pulcritudinem paulatim tabescentem, neque dicendi fiduciam e justitia prodeuntem aufert: sed, quæ justa & legitima sunt, exhibet, discernens ab eis injusta & redarguens.

141.

Neque gladio obtuso, neque immoderata libertate uti decet.

142.

Linguam unam hominibus natura dedit, & aures duas, ut duplum eorum quæ dicimus, ab aliis audiamus.

143. Nihil

CXLIII.

Οὐδὲν ὄντως ἡδὺ ἢ ἀηδὲς τῇ φύσει ὑφέστηκεν· πάντα δὲ τῇ συνηθείᾳ γίνεται.

CXLIV.

Βίον αἱροῦ τὸν ἄριστον· τοῦτον γὰρ ἡδὺν ἡ συνήθεια ποιήσει.

CXLV.

Τοὺς υἱοὺς σου σπούδαζε πεπαιδευμένους μᾶλλον, ἢ πλουσίους, καταλιπεῖν· κρείττους γάρ εἰσιν αἱ τῶν πεπαιδευμένων ἐλπίδες, ἢ ὁ τῶν ἀμαθῶν πλοῦτος.

CXLVI.

Θυγάτηρ ἀλλότριον κτῆμα ὑπάρχει τῷ πατρί.

CXLVII.

Ὁ αὐτὸς, τοῖς παισὶ, συνεβούλευσεν, αἰδῶ μᾶλλον καταλιπεῖν ἢ χρυσόν.

CXLVIII.

143.

Nihil reveta dulce aut injucundum naturâ: ſed omnia conſuetudine fiunt.

144.

Vitam elige optimam: hanc enim jucundam conſuetudo efficiet.

145.

Cura, ut filios tuos eruditos magis, quam opulentos, relinquas: præſtant enim eruditorum exſpectationes, quam opes indoctorum.

146.

Filia, aliena quædam poſſeſſio eſt patri.

147.

Idem liberis pudorem magis quam aurum relinquendum eſſe conſulebat.

148. Patria

CXLVIII.

Πατρὸς ὕβρις, ἡδὺ φάρμακον· πλέον γὰρ ἔχει τὸ ὠφελοῦν τοῦ δάκνοντος.

CXLIX.

Γαμβροῦ ὁ μὲν ἐπιτυχὼν εὗρεν υἱόν· ὁ δὲ ἀποτυχὼν, ἀπώλεσε καὶ θυγατέρα.

CL.

Τῆς παιδείας, ὥσπερ χρυσοῦ, τὸ καλὸν ἐν παντὶ τόπῳ τίμιον.

CLI.

Σοφίαν ὁ ἀσκῶν, ἐπιστήμην τὴν περὶ Θεοῦ ἀσκεῖ.

CLII.

Οὐδὲν ἐν ζώοις κάλλιστόν ἐστιν, ὡς ἄνθρωπος παιδείᾳ κεκοσμημένος.

CLIII.

Φεύγειν δεῖ κακῶν φιλίαν καὶ ἀγαθῶν ἔχθραν.

CLIV.

148.

Patris convitium, suave est remedium: plus enim juvat quam mordet.

149.

Generum nactus, filium invenit; nactus autem ma-lum generum, filiam etiam perdidit.

150.

Eruditionis, sicut auri, magna ubique æstimatio.

151.

Sapientiam exercens, scientiam de rebus divinis exercet.

152.

Nullum est animal homine, ornato eruditione pulcrius.

153.

Malorum amicitia, & bonorum inimicitia fugienda.

154. Tem-

CLIV.

Ἡ τῶν περιστάσεων ἀνάγκη, τοὺς μὲν φίλους δοκιμάζει, τοὺς δὲ ἐχθροὺς ἐλέγχει.

CLV.

Παρόντας μὲν τοὺς φίλους δεῖ εὐποιεῖν, ἀπόντας δὲ εὐλογεῖν.

CLVI.

Ὑπ' οὐδενὸς φιλεῖσθαι δοκείτω τις μηδένα φιλῶν.

CLVII.

Καὶ ἰατρὸν καὶ φίλον, οὐ τὸν ἥδιω, ἀλλὰ τὸν ὠφελιμώτατον ἐκλέγεσθαι χρή.

CLVIII.

Εἰ βούλει ἄλυπον βίον ζῇν, τὰ μέλλοντα συμβαίνειν ὡς ἤδη συμβεβηκότα λογίζου.

CLIX.

Ἄλυπος ἴσθι, μὴ τὴν ἀπάθειαν, ὡς τὰ ἄλογα τῶν ζώων· μηδὲ τὴν ἀλογίαν, ὡς οἱ ἄφρονες· ἀλλ',

154.

Temporum necessitates amicos probant, & inimicos arguunt.

155.

Præsentibus amicis benefaciendum, de absentibus bene loquendum.

156.

A nemine amari se cogitet, qui neminem amat.

157.

Et medicus & amicus non jucundior, sed utilior eligendus.

158.

Si vis tristitia vacare, quæ futura sunt, sic æstima, veluti jam accidissent.

159.

Fac tristitia vaces; non quemadmodum bruta animantia; ita, ut indolentiam, quem- nec incogitantiam, quem- admo-

ἀλλ', ὡς ἐνάρετος, τὸν λόγον τῆς λύπης ἔχων παραμύθιον.

CLX.

Ὅσοι τινὲς πρὸς τὰς συμφορὰς γνώμῃ μὲν ἥκιστα λυποῦνται, ἔργῳ δὲ μάλιστα ἀντέχουσιν, οὗτοι τῶν πόλεων καὶ ἰδιωτῶν κράτιστοί εἰσιν.

CLXI.

Οἱ πεπαιδευμένοι, καθάπερ οἱ ἐκ παλαίστρας, κἂν πέσωσι, ταχέως καὶ ἐπιδεξίως ἐκ τῆς ἀτυχίας ἐξανίστανται.

CLXII.

Τὸν λογισμὸν, ὥσπερ ἰατρὸν ἀγαθὸν, ἐπικαλεῖσθαι δεῖ ἐν ἀτυχίᾳ βοηθόν.

CLXIII.

Εὐτυχίας, ὥσπερ μέθης, ἄφρων ἐπὶ πλεῖον ἀπολαύσας, ἀνοητότερος γίνεται.

CLXIV.

admodum insipientes; sed ut Rationem, tanquam virtutis cultor, tristitiæ remedium habeas.

160.

Qui calamitatibus animo quidem minime contristantur, re ipsa vero maxime resistunt, ii & civitatum & privatorum sunt fortissimi.

161.

Eruditi, quemadmodum qui lucta valent, quamquam cadant, celeriter & dextre ex infortunio resurgunt.

162.

Rationis opem, ceu boni medici, in calamitate invocare oportet.

163.

Stultus bonæ fortunæ, tanquam ebrietatis voluptate, nimium fruens, stultior evadit.

164. For-

CLXIV.

Τῶν εὐτυχούντων ἀνταγωνιστὴς ὁ φθόνος.

CLXV.

Ὁ μεμνημένος τί ἐστιν ἄνθρωπος, ἐπ' οὐδενὶ τῶν συμβαινόντων δυσχεραινεῖ.

CLXVI.

Εἰς μὲν τὸ εὐπλοῆσαι κυβερνήτου καὶ πνεύματος· εἰς δὲ τὸ εὐδαιμονῆσαι λογισμοῦ δεῖ καὶ τέχνης.

CLXVII.

Τῆς εὐτυχίας, ὥσπερ ὀπώρας, παρούσης ἀπολαύειν δεῖ.

CLXVIII.

Ἀλόγιστός ἐστιν ὁ ἐν τοῖς συμβαίνουσι κατὰ φυσικὴν ἀνάγκην ἀχθόμενος.

H 2 Sequun-

164.

Fortunatorum antagonista est invidia.

165.

Qui meminerit quid sit homo, nullam rem, quæcunque acciderit, ægre feret.

166.

Ad prospere navigandum gubernatore opus est & aurâ, ad felicitatem vero ratione & arte.

167.

Prosperitate, quemadmodum fructibus autumni, dum adest, frui oportet.

168.

Ratione caret, qui quæ naturali necessitate accidunt, indignanter ferre solet.

169. Re-

equuntur Fragmenta nonnulla Epicteti, ab Vptono Meibomioque prætermissa.

CLXIX.

Τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν ἔθετο ὁ Θεὸς, τὰ δ' οὔκ. Ἐφ' ἡμῖν μὲν, τὸ κάλλιστον καὶ σπουδαιότατον, ᾧ δὴ καὶ αὐτὸς εὐδαίμων ἐστὶ, τὴν χρῆσιν τῶν φαντασιῶν. τοῦτο γὰρ ὀρθῶς γιγνόμενον, ἐλευθερία ἐστὶ, εὔροια, εὐθυμία, εὐστάθεια· τοῦτο δὲ καὶ δίκη ἐστὶ, καὶ νόμος, καὶ σωφροσύνη, καὶ σύμπασα ἀρετή. τὰ δ' ἄλλα πάντα οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἐποιήσατο. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς συμψήφους χρὴ τῷ Θεῷ γενέσθαι, καὶ ταύτῃ διελόντας τὰ πράγματα, τῶν μὲν ἐφ' ἡμῖν [ἐπιμελεῖσθαι, τῶν δ' οὐκ ἐφ' ἡμῖν] ἐπιτρέψαι τῷ Κόσμῳ, καὶ, εἴτε τῶν παίδων δέοιτο, εἴτε τῆς πατρίδος, εἴτε τοῦ σώματος, εἴτε ὁτιοῦν, ἀσμένους παραχωρεῖν.

CLXX.

169.

Rerum alias in noſtra poteſtate poſuit Deus, alias non poſuit. In noſtra quidem poteſtate poſuit id quod præſtantiſſimum eſt graviſſimumque, quoque ipſe beatus eſt, uſum viſorum: ſiquidem is recte inſtitutus, libertas eſt, beatitudo, tranquillitas animi & ſtabilitas; ſimulque juſtitia, & lex, et temperantia, & qualibet virtus. Reliqua vero omnia in noſtra poteſtate non poſuit. Quapropter nos Deo ſuffragari decet, & iſta rerum diviſione utentes, earum quidem, quæ ſunt in poteſtate noſtra, curam gerere; quæ vero non ſunt, eas permittere Univerſo; ac, ſive liberos poſtulet, ſive patriam, ſive corpus, ſive quid aliud, lubentes concedere.

170.

CLXX.

Ἐπίκτητος, νεανίσκου τινὸς ἐν θεάτρῳ ἐναβρυνομένου, καὶ λέγοντος, ὅτι, Σοφός εἰμι, πολλοῖς γὰρ ὡμίλησα σοφοῖς, εἶπε· Κἀγὼ πολλοῖς πλουσίοις, ἀλλὰ πλούσιος οὐκ εἰμί.

CLXXI.

Ὁ αὐτὸς ἔφη· Οὐ καλὸν, πεπαιδευμένον ἐν ἀπαιδεύτοις διαλέγεσθαι, ὥσπερ οὐδὲ νήφοντα μεθύουσιν.

CLXXII.

Ἐπίκτητος ἐρωτηθεὶς, Τίς ἐν ἀνθρώποις πλούσιος, εἶπεν· Ὁ αὐτάρκης.

CLXXIII.

Ξανθίππης Σωκράτει τῷ ἀνδρὶ ἐπιτιμώσης, διότι λιτῶς παρεσκευάζετο ὑποδέξασθαι φίλους, εἶπεν· Εἰ μὲν ἡμέτεροί εἰσιν, οὐδὲν ἐκείνοις μελήσει· εἰ δὲ ἀλλότριοι, ἡμῖν περὶ αὐτῶν οὐδὲν μελήσει.

170.

Epictetus, cum juvenis in theatro gloriaretur, & sapientem se prædicaret, ut qui multis sapientibus conversatus esset, respondit: Et ego multis divitibus conversatus, non tamen dives sum.

171.

Idem dixit: Non debere doctum inter indoctos loqui, ut neque sobrium inter ebrios.

172.

Epictetus interrogatus, Quisnam hominum dives esset, respondit: Qui paucis contentus est.

173.

Xanthippe Socratem maritum suum increpante, quod tenuiter se ad amicos recipiendos præpararet, dixit: Si nostri fuerint, non curabunt: sin alieni, nos de ipsis non erimus soliciti.

CLXXIV.

Ἀλλὰ δὴ Σωκράτης, Ἀρχελάου μεταπεμπομένου αὐτὸν, ὡς ποιήσοντος πλούσιον, ἐκέλευσεν ἀπαγγεῖλαι αὐτῷ, διότι Ἀθήνησι τέσσαρες εἰσι χοίνικες τῶν ἀλφίτων ὀβολοῦ ὤνιαι, καὶ κρῆναι ὕδατος ῥέουσιν. εἰ γάρ τοι μὴ ἱκανὰ τὰ ὄντα ἐμοὶ, ἀλλ' ἐγὼ τούτοις ἱκανὸς, καὶ οὕτω κἀκεῖνα ἐμοί. ἢ οὐχ ὁρᾷς, ὅτι οὐκ εὐφωνότερον οὐδὲν, δι' ὧν Πῶλος τὸν τύραννον Οἰδίποδα ὑπεκρίνατο, ἢ τὸν ἐπὶ Κολωνῷ ἀλήτην καὶ πτωχόν; Εἶτα χείρων Πώλου ὁ γενναῖος ἀνὴρ φανεῖται, ὡς μὴ πᾶν τὸ περιτεθὲν ἐκ τοῦ δαιμονίου πρόσωπον ὑποκρίνασθαι καλῶς; οὐδὲ τὸν Ὀδυσσέα μιμήσεται, ὃς καὶ ἐν τοῖς ῥάκεσιν οὐδὲν μεῖον διέπρεπεν, ἢ ἐν τῇ οὔλῃ χλαίνῃ τῇ πορφυρᾷ.

CLXXV.

174.

Socrates, ab Archelao invitatus, ut qui ipsum ditare vellet, ei renunciari jussit, Athenis chœnices quatuor farinæ obolo venire, & fontes aquam fundere. Nam si res meæ, inquiebat, mihi non sufficiunt, at ego illis sufficio, & sic etiam ipsæ mihi. Aut nonne vides, Polum histrionem personam regis Oedipi non concinnius expressisse, quam eundem Oedipum in Colono exsulem & mendicum? Ergone deterior Polo erit vir ingenuus, ut non quamcumque a Deo sibi impositam personam recte agere sciat? neque Vlyssem imitabitur, qui laceris etiam pannis indutus, non minus decoræ gravitatis præ se ferebat, quam villosam illam purpureamque lænam gestans.

175. Quid

CLXXV.

Τί μοι μέλει, φησὶ, πότερον ἐξ ἀτόμων, ἢ ἐξ ὁμοιομερῶν, ἢ ἐκ πυρὸς καὶ γῆς συνέστηκε τὰ ὄντα; οὐ γὰρ ἀρκεῖ μαθεῖν τὴν οὐσίαν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, καὶ τὰ μέτρα τῶν ὀρέξεων καὶ ἐκκλίσεων, καὶ ἔτι ὁρμῶν καὶ ἀφορμῶν· καὶ τούτοις ὥσπερ κανόσι χρώμενον, διοικεῖν τὰ τοῦ βίου· τὰ δ' ὑπὲρ ἡμᾶς ταῦτα χαίρειν ἐᾶν; ἃ τυχὸν μὲν ἀκατάληπτά ἐστιν ἀνθρωπίνῃ γνώμῃ· εἰ δὲ καὶ τὰ μάλιστα θῇ τις εἶναι καταληπτὰ, ἀλλ' οὖν τί ὄφελος καταληφθέντων; οὐχὶ δὲ διακενῆς πράγματα ἔχειν φατέον τοὺς ταῦτα ὡς ἀναγκαῖα τῷ τοῦ φιλοσόφου λόγῳ προσνέμοντας; Μή τι οὖν καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς παράγγελμα παρέλκον ἐστὶ, τὸ Γνῶθι σαυτόν; Τοῦτο δὲ μὲν οὔ· φησί. Τίς οὖν ἡ δύναμις αὐτοῦ; Εἰ χορευτῇ τις παρήγγελλε τὸ γνῶναι ἑαυτὸν, οὐκ ἂν ἐν τῇ προστάξει προσεῖχε τὸ ἐπιστραφῆναι.

 CLXXVI.

175.

Quid ad me, inquit, adtinet, an ex atomis, aut homoeomeriis, aut ex igne & aqua res omnes consistant? Nonne sufficit, boni malique essentiam cognoscere, & modum adpetitionum & declinationum, & agendi vel non agendi consiliorum; & hisce tamquam regulis utentem, instituere vitae actionem; ista vero, quae sunt supra nos, missa facere? quae fortasse complecti non valet mens humana; & quod si cui vel maxime comprehendi posse videantur, quidnam juvabunt comprehensa? Annon vero frustra laborare dicendum est eos, qui haec tamquam necessaria ad Philosophi rationem pertinere existimant? Num igitur etiam Delphicum praeceptum superfluum est, quod Se ipsum nosse jubet? Nequaquam id quidem; inquit. Quaenam igitur illius vis est? Si choream agenti praeciperet aliquis, Sese cognoscere; nonne continuo animum adhibiturus, seque ipsum intuiturus esset.

176. Ani-

CLXXVI.

Ψυχάριον εἶ, βαστάζον νεκρόν· ὡς Ἐπίκτητος ἔλεγεν.

CLXXVII.

Τέχνην δὲ ἔφη [ὁ Ἐπίκτητος] περὶ τὸ συγκατατίθεσθαι εὑρεῖν· καὶ ἐν τῷ περὶ τὰς ὁρμὰς τόπῳ τὸ προσεκτικὸν φυλάσσειν, ἵνα μεθ' ὑπεξαιρέσεως, ἵνα κοινωνικαί, ἵνα κατ' ἀξίαν· καὶ ὀρέξεως μὲν παντάπασιν ἀπέχεσθαι, ἐκκλίσει δὲ πρὸς μηδὲν τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν χρῆσθαι.

CLXXVIII.

Οὐ περὶ τοῦ τυχόντος οὖν, ἔφη, ἐστὶν ὁ ἀγών, ἀλλὰ περὶ τοῦ μαίνεσθαι, ἢ μή.

176.

Animula es, cadaver gestans; aiebat Epictetus.

177.

Artem adsensum præbendi (*f.* adprobandi) inveniendam idem monebat: & in loco de Impetu cautionem servandam, ut sit cum exceptione, ut sit sociabilis, ut rei cujusque dignitatem sequatur: & adpetitu quidem abstinendum prorsus; aversatione vero adversus nihil eorum utendum esse, quæ non sint in nostra potestate.

178.

Non est itaque, inquit, de re vulgari certamen; sed de eo, utrum insaniamus, nec ne.

CLXXIX.

AVL. GELLIVS, Noct. Attic. lib. XVII. cap. 19. *Favorinum ego audivi dicere*, Epictetum *philosophum dixisse*, plerosque istos, qui philosophari videntur, philosophos esse hujuscemodi, ἄνευ τοῦ πράττειν, μέχρι τοῦ λέγειν. *id significat*, factis procul, verbis tenus. *Iam illud est vehementius*, quod Arrianus, *solitum eum dictitare*,

dissitare, *in libris*, *quos* de Dissertationibus ejus *composuit*, *scriptum reliquit*. *Nam*, Cum, *inquit*, animadverterat hominem pudore amisso, importuna industria, corruptis moribus, audacem, confidentem lingua, ceteraque omnia præter animum procurantem; istiusmodi, *inquit*, hominem cum viderat studia quoque & disciplinas philosophiæ contrectare, & physica adire, & meditari dialectica, multaque id genus theoremata suspicari sciscitarique; inclamabat deûm atque hominum fidem, ac plerumque inter clamandum his eum verbis increpabat: *Ἄνθρωπε, ποῦ βάλλεις; σκέψαι, εἰ κεκάθαρται τὸ ἀγγεῖον. ἂν γὰρ εἰς τὴν οἴησιν βάλλῃς, ἀπώλετο. ἢν σαπῇ, ἢ οὖρον ἢ ὄξος γένοιτ᾽ ἄν, ἢ εἴ τι τούτων χεῖρον.* *Nihil profecto his verbis gravius, nihil verius: quibus declarabat maximus Philosophorum*, literas, atque doctrinas Philosophiæ, cum in hominem falsum atque degenerem, tanquam in vas spurcum atque pollutum, influxissent, verti, mutari, corrumpi, & (*quod ipse κυνικώτερον*) urinam fieri, aut si quid est urinâ spurcius. *Præterea idem ille* Epictetus, *quod ex eodem Favorino audivimus, solitus dicere est*: duo esse vitia multo omnium gravissima ac teterrima, intolerantiam, & incontinentiam; cum aut injurias, quæ sunt ferendæ, non toleramus, neque ferimus; aut, a quibus rebus voluptatibusque nos tenere debemus, non tenemus. Itaque, *inquit*, si quis hæc duo verba cordi habeat, eaque sibi imperando atque observando curet; is erit pleraque impeccabilis, vitamque vivet tranquillissimam. *Verba duo hæc dicebat*, *Ἀνέχου, καὶ Ἀπέχου.*

CLXXX.

AVL. GELLIVS, Noct. Attic. lib. XIX. cap. 1. *Philosophus in disciplina Stoica celebratus* - - - *ex sarcinula sua* librum *protulit* Epicteti philosophi quintum *Διαλέξεων*; *quas*, ab Arriano digestas, *congruere scriptis Zenonis & Chrysippi non dubium est*. *In eo libro*,

 græca

græca scilicet oratione, scriptum ad hanc sententiam legimus: Visa animi, *quas* Φαντασίας *philosophi appellant,* quibus mens hominis prima statim specie accidentis ad animum rei pellitur, non voluntatis sunt, neque arbitraria; sed vi quadam sua inferunt se hominibus noscitanda. Probationes autem, *quas* συγκαταθέσεις *vocant,* quibus eadem visa noscuntur ac dijudicantur, voluntariæ sunt, fiuntque hominum arbitratu. Propterea, cum sonus aliquis formidabilis, aut cœlo, aut ex ruina, aut repentinus nescius periculi nuntius, vel quid aliud ejusmodi factum; sapientis quoque animum paulisper moveri & contrahi & pallescere necessum est; non opinione alicujus mali præcepta, sed quibusdam motibus rapidis & inconsultis officium mentis atque rationis prævertentibus. Mox tamen ille sapiens ibidem [*f.* idem] τὰς τοιαύτας Φαντασίας, *id est,* visa isthæc animi sui terrifica non approbat; *hoc est,* οὐ συγκατατίθεται, οὐδὲ προσεπιδοξάζει, sed abjicit, respuitque; nec ei metuendum esse in his quidquam videtur. Atque hoc inter insipientis sapientisque animum differre dicunt, quod insipiens, qualia esse primo animi sui pulsu visa sunt sæva & aspera, talia esse vero putat; & eadem incepta, tamquam jure metuenda sint, sua quoque assensione approbat, καὶ προσεπιδοξάζει· (*hac enim verbo Stoici, cum super ista re disserunt, utuntur:*) sapiens autem, cum breviter & strictim colore atque vultu motus est, οὐ συγκατατίθεται, sed statum vigoremque sententiæ suæ retinet, quam de hujusmodi visis semper habuit, ut de minime metuendis, sed fronte falsa & formidine inani territantibus. *Hæc Epictetum philosophum ex decretis Stoicorum sensisse, atque dixisse, in eo, quo dixi, libro legimus.*

CLXXXI.

CLXXXI.

ARNOBIVS advers. Gentes, in fine libri secundi: *Cum de animarum agitur salute, ac de respectu nostri, aliquid & sine ratione faciendum est, ut Epictetum dixisse approbat Arrianus.*

FINIS FRAGMENTORVM EPICTETI.

SEQVVNTVR VARIA QVAEDAM ELOGIA VETERVM IN EPICTETVM ET EPIGRAMMATA.

I. HERODIS ATTICI, *apud Aul. Gellium.*

Noct. Attic. lib. I. cap. 2. Adolescens philosophiae sectator, disciplinae, ut ipse dicebat, Stoicae, sed loquacior impendio, - - - inanes quum flaret glorias, jamque omnes finem cuperent, verbisque ejus defatigati pertaeduissent: tum Herodes (Atticus) graecâ, ut hujus plurimus mos fuit, oratione utens, *Permitte*, inquit, *philosophorum amplissime, quoniam respondere nos tibi non quimus, quos idiotas & rudes vocas, recitari ex libro, quid de hujusmodi magniloquentia vestra senserit dixeritque Epictetus, Stoicorum vel maximus;* jussitque proferri Dissertationum Epicteti digestarum ab Arriano secundum librum: in quo ille venerandus senex juvenes, qui se Stoicos appellabant, neque frugis, neque operae probae, se in theorematis tantum nugalibus & puerilium Isagogarum commentationibus oblectantes, objurgatione justa incessivit. Lecta ergo sunt

ſunt ex libro, qui prolatus eſt, ea quæ addidit. *) Quibus verbis Epictetus ſevere ſimul ac feſtiviter ſejunxit atque diviſit a vero atque ſincero Stoico, qui eſſet procul dubio ἀκώλυτος, ἀνεκβίαστος, ἀπαρεμπόδιστος, εὔπορος, εὐδαίμων, vulgus aliud nebulonum hominum, qui ſe Stoicos nuncuparent, atraque verborum & argutiarum fuligine ob oculos audientium jacta ſanctiſſimæ diſciplinæ nomen ementirentur. Εἰπέ μοι περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν, — **) His ille auditis inſolentiſſimus adoleſcens obticuit, tanquam ſi ea omnia non ab Epicteto in quosdam alios, ſed ab Herode in eum dicta eſſent.

II. AVLI GELLII.

1. *Noct. Attic. lib. II. cap.* 18. De Epicteto, philoſopho nobili, quod is quoque ſervus fuit, recentior eſt memoria, quam ut ſcribi quaſi obliteratum debuerit. Ejus Epicteti etiam de ſe ſcripti duo verſus feruntur; ex quibus illud latenter intelligas, non omnimodo Diis exoſos eſſe, qui in hac vita cum ærumnarum varietate luctantur; ſed eſſe arcanas cauſſas, ad quas paucorum potuit pervenire curioſitas.

Δοῦλος Ἐπίκτητος γενόμην, καὶ σώματι πηρὸς,
καὶ πενίην Ἶρος, καὶ φίλος ἀθανάτοις. ***)

2. *Noct.*

*) Vide ne non *addidit*, ſed *addidi* ſcripſerit Gellius, id eſt, *quæ infra adſcripſi, adpoſui*.

**) Sequuntur hic eadem verba, quæ hodieque leguntur in Epicteti Diſſ. lib. II. cap. 19. v. 12-20.

***) Totus iſte A. Gellii locus, eisdem pene verbis, repetitur a Macrobio, Saturnal. I. 11. Epigramma vero in Epictetum, quod ipſum hunc philoſophum auctorem habuiſſe nemo crediderit, leviter in fine prioris verſus

2. *Noct. Attic. lib. XV. cap.* 11. Domitiano imperante philosophi senatusconsulto ejecti, atque urbe et Italia interdicti sunt. Qua tempestate Epictetus quoque philosophus, propter id senatusconsultum, Nicopolin Roma decessit.

III. MARCI ANTONINI, τῶν εἰς ἑαυτὸν, I. 7.

Παρὰ Ῥουστίκου - - - τὸ ἐντυχεῖν τοῖς Ἐπικτητείοις ὑπομνήμασιν, ὧν οἴκοθεν μετέδωκεν. Id est: *Rustico debeo, quod Epicteti Commentarios legerim, quorum ille sua e bibliotheca mihi copiam fecit.*

IV. LVCIANI. *)

1. *In Demonacte, cap.* 55. *T. II. ed. Hemsterh. et Reiz. p.* 393. Ἐπεὶ δέ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ἐπιτιμῶν ἅμα συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδοποιήσασθαι· πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, ἕτερον ἀνθ' αὑτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει· ἐλεγκτικώτατα πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι μίαν τῶν σεαυτοῦ θυγατέρων. Id est: *Cum aliquando Epictetus, non sine reprehensione, consuleret illi uxorem ducere,*

versus mutatum, καὶ σῶμ' ἀνάπηρος, legitur in Anthol. *Graec.* p. 289. ed. H. Steph. perperam a Planude ad Leonidam auctorem relatum. Rectius inter ἀδέσποτα retulit Brunck. T. III. p. 272. num. 576. Plana Epigrammatis sententia:

Servus fui Epictetus, & corpore claudus,
& paupertate Irus; & carus Immortalibus.

*) Eadem aetate a Galeno Medico ac philosopho magni habitum esse *Epictetum*, intelligitur ex Indice Scriptorum Galeni, ab ipso auctore confecto, in quo (ut adnotavit Fabricius, Bibl. Graec. T. III. p. 259. & p. 554.) commemoratur Τῆς Ἐπικτήτου πρὸς Φαβωρῖνον ἕν. *Pro Epicteto ad Favorinum liber singularis.*

ducere, et procreare liberos; decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se in rerum natura relinquat; *sic respondit, ut planissime illum refutaret:* Da mihi igitur, Epicure, unam filiarum tuarum.*)

2. *Adv. Indoctum, cap.* 13. *T. III. p.* 111. Καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγένετό τις, καὶ ἔτι ἐστὶν, οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτου λύχνον τοῦ Στωϊκοῦ, κεραμοῦν ὄντα, τρισχιλίων δραχμῶν ἐπρίατο. Ἤλπιζε γὰρ οἶμαι ἐκεῖνος, εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ ἀναγιγνώσκοι, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτήτου σοφίαν ὄναρ ἐπιστήσεσθαι, καὶ ὅμοιος ἔσεσθαι τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι. Id est: *Nostra aetate fuit, et adhuc puto in vita est, qui Epicteti Stoici lucernam fictilem tribus drachmarum millibus emit. Sperabat puto ille, si noctu ad illam lucernam legeret, continuo sapientiam Epicteti adstituram sibi per quietem, seque similem admirabili Seni futurum.*

V. CELSI, *apud Origenem.*

Lib. VII. adv. Celsum, p. 368. *ed. Spenceri.* Ἐπίκτητος, τοῦ δεσπότου στρεβλοῦντος αὐτοῦ τὸ σκέλος, ὑπομειδιῶν ἀνεκπλήκτως ἔλεγε, Κατάξεις. καὶ κατάξαντος, Οὐκ ἔλεγον, εἶπεν, ὅτι κατάξεις. Id est: *Epictetus, cum herus crus ejus torqueret, subridens imperterrite, Perfringes, inquit. Cumque ille fregisset, Nonne praedicebam, inquit, quod perfringes.* **)

VI. ORI-

*) De coelibatu Epicteti vide infra, num. XII. 6.

**) Famam illam, *de Epicteti crure per heri petulantiam fracto*, prorsus vel ignorasse vel repudiasse videtur conjunctissimus Epicteto

VI. ORIGENIS.

1. *Adv. Celsum, lib. III. p.* 144. Ἆρα οἱ φιλοσοφοῦντες - - τοὺς ἀπὸ κακίστου βίου νέους οὐ παρακαλοῦσιν ἐπὶ τὰ βέλτιστα; τί δέ; τοὺς οἰκότριβας οὐ βούλονται φιλοσοφεῖν; ἢ καὶ ἡμεῖς μέλλομεν ἐγκαλεῖν φιλοσόφοις, οἰκότριβας ἐπ' ἀρετὴν προτρεψαμένοις, Πυθαγόρᾳ μὲν τὸν Ζάμολξιν, Ζήνωνι δὲ τὸν Περσαῖον, καὶ χθὲς καὶ πρώην τοῖς προτρεψαμένοις Ἐπίκτητον ἐπὶ τὸ φιλοσοφεῖν; Id est: *Annon Philosophi - - juvenes quoque eos, qui perditissimis erant moribus, ad mentem meliorem revocabant? Quid? nonne vernulas etiam voluerunt philosophiae operam dare? Anne accusandi sunt, quod servos suos ad virtutis studium impulerint? ut Zamolxin Pythagoras, Zeno Persaeum, & qui recentiori memoria Epictetum ad Philosophiam concitarunt.* *)

2. *Ibid.*

Epicteto discipulus Arrianus; cujus quidem Commentariis de Vita praeceptoris compositis usus Simplicius, diserte docet, *a prima juventute infirmo corpore & claudum fuisse Epictetum.* Suidas vero etiam, nescio quo auctore, caussam clauditatis prodidit, *e fluxione ortam* scribens. Attamen fabulam a Celso proditam neutiquam in dubium vocatam ab *Origene* videmus, qui paulo post verba supra prolata sic pergit: Καὶ ἐπὶ Ἐπικτήτου δὲ ἡμᾶς ἀναπέμπει (ὁ Κέλσος,) θαυμάσας τὸ εὐγενῶς μὲν αὐτῷ λελεγμένον, οὐ μὴν ὥστε παραβληθῆναι αὐτοῦ τὸν ἐπὶ τῇ κατάξει τοῦ σκέλους λόγον τοῖς παραδόξοις τοῦ Ἰησοῦ ἔργοις. Id est: *Item quod ad Epictetum nos remittit, admiratus dictum ejus generosum; non est tamen cur conferatur haec de fracto crure narratio cum tot miraculosis Iesu factis.* Inde apud alios quoque Ecclesiae doctores eadem fama fidem invenit; velut apud Gregorium Nazianzenum, qui, quemadmodum Iulianus, adversus quem disputat, ea repetierat quae a Celso opposita Christianis erant, sic ipse in respondendo Origenem haud obscure secutus est. Vide loca inferius adlata Num. IX.

*) Musonio Rufo praeceptore usum esse Epictetum; passim in Dissertationibus ipse declaravit. (I. 7, 32 sq. I. 9, 29. III. 23, 29.) Epaphroditum vero, dominum ejus, quid commoverit, ut in

Philosophi

2. *Ibid. lib. VI. p.* 275 *sq.* Εἰ χρή γε τολμήσαντα εἰπεῖν, ὀλίγους μὲν ὤνησεν (εἴ γε ὤνησεν) ἡ περικαλλὴς καὶ ἐπιτετηδευμένη Πλάτωνος καὶ τῶν παραπλησίως φρασάντων λέξις· πλείονας δὲ ἡ τῶν εὐτελέστερον ἅμα καὶ πραγματικῶς, καὶ ἐστοχασμένως τῶν πολλῶν, διδαξάντων καὶ γραψάντων. ἔστι γοῦν ἰδεῖν, τὸν μὲν Πλάτωνα ἐν χερσὶ τῶν δοκούντων εἶναι φιλολόγων μόνον· τὸν δὲ Ἐπίκτητον καὶ ὑπὸ τῶν τυχόντων καὶ ῥοπὴν πρὸς τὸ ὠφελεῖσθαι ἐχόντων θαυμαζόμενον, αἰσθομένων τῆς ἀπὸ τῶν λόγων αὐτοῦ βελτιώσεως. Id est: *Si verum fateri licet, paucis profuit, si tamen profuit, Platonis & similium elegans & studiose elaborata oratio: multo autem pluribus doctrina & scripta eorum, qui tenui quodam dicendi genere usi sunt, sed eo efficaci, & ad vulgi captum adcommodato. Itaque videre licet, Platonem quidem nonnisi doctorum*

Philosophi scholam mitteret servulum, percommode nuper explicavit *Garnerius* vir doctus, in Commentatione *de Epicteti Operibus*, Commentariis Academiæ Inscriptionum & Humaniorum Literarum inserenda. (*Garnier*, in *Mémoire sur les Ouvrages d'Epictète.*) In ea commentatione, quam sua manu scriptam nobis communicavit Vir humanissimus, de institutione, qua usus est Philosophus noster, in hunc modum disseritur. *Epictète, né à Hiérapolis ville de Phrygie de parens pauvres, dut apparemment les avantages d'une éducation distinguée à la fantaisie qu'avoient sur la fin de la République, et sous les prémiers Empereurs, les grands de Rome de compter parmi leurs nombreux esclaves des Grammairiens, des Poëtes, des Rhéteurs, et des Philosophes, dans le même esprit et les mêmes vuës qui ont porté de riches financiers dans ces derniers siécles à former à grands frais de riches et de nombreuses Bibliothèques. Cette supposition est la seule, qui puisse nous expliquer, comment un malheureux enfant, né pauvre comme Irus, avoit reçû une éducation distinguée, et comment un Stoicien rigide se trouvoit être esclave d'Epaphrodite, l'un des officiers de la garde Impériale. Car on ne soupçonnera pas, que ce fut par prédilection pour la doctrine Stoïque, et pour son propre usage, que le confident et le ministre des débauches de Néron eût été curieux de se procurer un pareil esclave.*

doctorum hominum in manibus versari; sed Epictetum vulgo etiam hominum, qui quidem proficere ex doctrina cupiunt, admirationi esse, cum e sermonibus ejus meliores se fieri sentiant.

VII. ÆLII SPARTIANI, *in Adriano Cæs. cap.* XVI.

In summa familiaritate Epictetum & Heliodorum philosophos, &, ne nominatim de omnibus dicam, grammaticos, rhetores, musicos, geometras, pictores, astrologos habuit: præ ceteris, ut multi asserunt, eminente Favorino.

VIII. THEMISTII, *Orat. V. ad Jovianum Imp.*

Καὶ ποιεῖς οὐχ ἧττον ἔντιμον τὴν τῶν λόγων ἡγεμονίαν τῆς τῶν στρατοπέδων ἀρχῆς. οὕτω καὶ οἱ πατέρες τῆς σῆς βασιλείας τοὺς πρωγόνους ταύτης τῆς τέχνης προῆγον, τὸν Ἄρειον ἐκεῖνον ὁ Σεβαστὸς, ὁ Τιβέριος τὸν Θρασύλον, Τραϊανὸς ὁ μέγας Δίωνα τὸν χρυσοῦν τὴν γλῶτταν, τὸν Ἐπίκτητον τὼ δύω Ἀντωνείνω. ἐῶ τοὺς ἄλλους. Id est: *Nec minore honore doctrinæ ac scientiæ principatum, quam castrorum imperium, prosequeris. Sic auctores imperii tui, hujus olim disciplinæ majores in honore habuerunt; velut Arium illum Augustus, Tiberius Thrasylum, magnus Trajanus Dionem aureâ linguâ præditum, Epictetum Antonini duo.* *) *Omitto ceteros.*

*) Themistio Suidas suffragatur, scribens *usque ad M. Antonini ætatem vixisse Epictetum:* quod quam parum sit veritati consentaneum, cum alii viri docti docuerunt, tum Salmasius initio Notarum ad Simplicii Comment. in Enchirid. Poterat vero & hoc dicere Themistius, *post obitum Epicteti plu-*

rimum

IX. GRE-

IX. GREGORII NAZIANZENI, *eius qui κατ' ἐξοχὴν ὁ Θεολόγος adpellatus est.* *)

1. *Orat. III. quæ est Adversus Julianum Invectiva prior, Tom. I. edit. Colon. 1680. pag. 77.* Ὁ τοῦ Σωκράτους ἐπαινῶν κώνειον, καὶ τὸ Ἐπικτήτου σκέλος, **) καὶ τὸν Ἀναξαγόρου θύλακον· ὧν ἀναγκαία μᾶλλον ἢ ἑκούσιος ἦν ἡ φιλοσοφία. Id est: *Qui Socratis cicutam extollis, & Epicteti*

rimum huic Philosopho tribuisse Antoninos. Cæterum sub Antonino Pio Epictetum etiam refert Syncellus, ut adnotavit Fabricius Bibl. Græc. T. III. p. 259.

*) Sic nude ὁ θεολόγος vocatur in Scholio marginali ad Dissert. lib. I. cap. 8. extr. in cod. nostro Pal. b.

**) *Crus Epicteto a domino fractum*, de quo mox duobus aliis locis paulo uberius idem Gregorius disserit, primum a Celso commemoratum supra vidimus num V. Thomas ille Clemens, Britannus, cujus operam Enchiridio Epicteti navatam laudavi in Præfatione ad criticam Enchiridii editionem p. XIX. in nota, cum in Testimoniis de Epicteto eadem verba, quæ supra scripta habes, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἐν τῷ α' λόγῳ στηλιτευτικῷ κατὰ Ἰουλιανοῦ, retulisset, hæc adjecit: ὅπου σχολιαστής τις ἀνώνυμος ταῦτα περὶ τοῦ Ἐπικτήτου σκέλους ἀπομνημονεύει. Ἐπίκτητος φιλόσοφος ἦν. οὗτος ἐδέθη ὑπὸ τοῦ τυράννου Λακεδαίμονος [sic quidem ille] τὸ σκέλος. ὕστερον δὲ ἠβουλήθη λῦσαι αὐτὸν ὁ τύραννος. ἤρετο οὖν οὕτως· Θέλεις, ὦ Ἐπίκτητε, λύσω σε; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Τί γάρ; δέδεμαι; ὡς τῆς ψυχῆς αὐτοῦ δηθεν μὴ δεδεμένης. λέγεται οὖν, μὴ τὸ σῶμα εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἡ ψυχή. Quæ verba latine versa leguntur T. II. operum Gregorii Nazianz p. 503. (in *Patris Nonni Collectione & Expositione profanarum Historiarum, quarum D. Gregorius Theologus meminit in priore Invectiva adversus Iulianum Apostatam*) ubi sic. *De Epicteti crure. Epictetus Philosophus erat. Huic a Macedone* [sic ibi scribitur] *tyranno crus vinculis astrictum est. Postea autem, cum eum solvere tyrannus vellet, ex eoque quæreret: Visne, Epictete, te solvam? Quid, inquit, an sum astrictus? Quibus videlicet verbis hoc significabat, animam suam nequaquam vinctam fuisse. Itaque non corpus homo esse dicitur, sed anima.* Eamdem rem narrat *Elias Cretensis, in Commentar. in S. Gregorii Naz. Orat.* III. T. II. Opp. Gregorii, p. 326. ubi sic: *Sed ne crus quidem Epicteti silentio præterierimus, quod cum ipsi a tyranno quodam vinctum fuisset, ac diuturno post tempore ille ex ipso quæsivisset, an solvi vellet: Quid? inquit; an vinctus sum? Quibus nimirum verbis hoc subindicabat, corpus hominem non esse, sed animam, quæ quidem nullis vinculis astringi nec coërceri potest.*

Epicteti crus, & Anaxarchi utrem; quorum coacta potius, quam voluntaria, erat philosophia.

2. *Epist.* LVIII. *ad Philagrium, T. I. Opp. pag.* 822. Διὰ τοῦτο θαυμάζω μὲν τοὺς παρ' ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ κινδυνεύσαντας, ἢ συμφορὰν διενεγκόντας νεανικῶς. Θαυμάζω δὲ καὶ τῶν ἔξωθεν τοὺς τούτοις παραπλησίους. οἷον, τὸν Ἀναξαγόραν ἐκεῖνον, τὸν Ἐπίκτητον, τὸν Σωκράτην, ἵνα μὴ λέγω πολλούς· ὧν ὁ μὲν (Ἀνάξαρχος) . . . ὁ δὲ (Ἐπίκτητος,) τὸ σκέλος κατατεινόμενος καὶ στρεβλούμενος, ἐφιλοσόφει ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίῳ τῷ σώματι, καὶ θᾶττον κατεαγῆναι τὸ σκέλος ἢ ἐπαισθάνεσθαι τῆς βίας ἔδοξε. Id est: *Ob eam caussam non eos tantum admiror, qui apud nos pro virtute periculis se obtulerunt, aut calamitatem fortiter tulerunt: sed externos etiam, qui similes eorum extiterunt; verbi gratia, Anaxagoram, Epictetum, Socratem, ut ne plures recenseam. Quorum alter (Anaxarchus) . . . alter (Epictetus) cum crus ipsi caederetur et torqueretur, velut in alieno corpore philosophabatur, citiusque crus perfractum esse visum est, quam ipse vim doloris persensisse.*

3. *In Carminibus Iambicis;* Carm. XVIII. περὶ Ταπεινοφροσύνης, σωφροσύνης καὶ ἐγκρατείας, vs. 683 sqq. T. II. Opp. pag. 215.

Λέγεις Ἐπικτήτου τε τὸ κλασθὲν σκέλος,
πρὶν ἤ τι ῥῆξαι ῥῆμα δοῦλον τῆς βίας;
Εἶναι *) γὰρ εἶναι τἀνδρός, ὡς ἀκούομεν,

I 2 τὸ

*) Εἶπεν γὰρ εἶναι legit Interpres.

τὸ σῶμα δοῦλον· τὸν τρόπον δ' ἐλεύθερον.
Πτισμόν τ' ἐν ὅλμῳ τῶν Ἀναξάρχου χερῶν.

Σὺ ταῦτ' ἐπαινεῖς; Κᾀγώ τι κᾀγὼ, πλὴν ὅσον
ἐν τοῖς ἀφύκτοις ἦσαν ἀνδρεῖοι κακοῖς.

Id est:

Crus fractum Epicteto insuper narras prius,
quam vi doloris ederet verbum indecens.
Namque asserebat ille, (sic accepimus)
Servum esse corpus, liberam at mentem suam.
Tusas recenses tu quoque Anaxarchi manus,

Tune ista laudas? Laudo et ego. Verum in malis,
quae non dabatur fugere, constantes erant.

X. MACROBII.

Is quidem in Saturnal. lib. I. cap. 11. *eadem paene verba repetit, quae ex Auli Gellii libro II. c.* 18. *supra protulimus.*

XI. AVGVSTINI.

De Civitate Dei, lib. IX. cap. 5. Misericordiam Cicero non dubitavit appellare virtutem, quam Stoicos inter vitia numerare non pudet: qui tamen, ut docuit liber Epicteti nobilissimi Stoici *) ex decretis

*) Quemnam dicat Epicteti librum, haud adparet, nisi sit unus ex deperditis Dissertationum vel Homiliarum libris. De Stoicorum & Epicteti praesertim praeceptis super Misericordia vide notata ad Diss. I. 18, 3.

cretis Zenonis & Chrysippi, qui hujus sectæ primas partes habuerunt, hujuscemodi passiones in animum Sapientis admittunt, quem vitiis omnibus liberum esse volunt. Unde fit consequens, ut hæc ipsa non putent vitia, quando Sapienti sic accidunt, ut contra virtutem mentis rationemque nihil possint.

XII. DAMASCII, apud Suidam in Ἐπίκτητος, & apud Photium in Biblioth. pag. 552. ed. Hœschel. *)

Θεοσέβιος ὁ Φιλόσοφος ἔλεγε πολλὰ ἀπὸ τῶν Ἐπικτήτου σχολῶν· τὰ δὲ καὶ αὐτὸς ἐπετεχνᾶτο τῆς ἠθοποιοῦ διανοήματα μούσης. - - - τοιγαροῦν καὶ ἐν συγγράμμασι καταλέλοιπε τοιούτοις τισὶ τὰς ἑαυτοῦ νουθετήσεις, οἷς ὁ Ἐπίκτητος πρότερον. καί μοι δοκεῖ ἀνὴρ γεγονέναι ἄντικρυς (ὡς ἕνα πρὸς ἕνα ἀντιβαλεῖν) ὁ τοῦ καθ' ἡμᾶς χρόνου Ἐπίκτητος, ἄνευ μέντοι τῶν Στωϊκῶν δογμάτων. κ. τ. λ. Id est: *Theosebius Philosophus multa ex Epicteti scholis desumta dixit; alias vero & ipse solerter inventas morales Sententias adjecit. - - - Itaque sua præcepta talibus quibusdam scriptis consignata reliquit, qualibus antehac Epictetus. Et, ut alterum cum altero conferamus, videtur hic mihi prorsus fuisse* nostræ ætatis Epictetus, *exceptis tamen Stoicis opinionibus. &c.*

I 3 XIII. SIM-

*) Confer quæ & Küsterus ad Suidam adnotavit, & quæ monuit Fabric. in Bibl. Græc. T. III p. 260. — Paulo vero ante Damascii ætatem, *Epicteti* Enchiridion laudatum reperimus a *Procopio* (Gazæo,) Epist. XLV. cujus verba infra proferemus in Adnot. ad Enchir. c. 17.

XIII. SIMPLICII.

Ex Simplicii Comment. in Epicteti Enchiridion duo momenta hoc loco enotabimus, ad vitam & mores Philosophi nostri spectantia.

1. *Ex Comment. in cap. 13. pag. 102. edit. Lugd. Bat.* Αὐτὸς ὁ ταῦτα λέγων Ἐπίκτητος καὶ δοῦλος ἦν καὶ τὸ σῶμα ἀσθενὴς, καὶ χωλὸς ἐκ νέας ἡλικίας· καὶ πενίαν ἀκροτάτην ἐπετήδευσεν, ὡς τὸ ἐν Ῥώμῃ οἴκημα αὐτοῦ μηδέποτε κλεῖθρον δεηθῆναι, ἅτε μηδὲν ἔνδον ἔχον, εἰ μὴ τὴν στιβάδα καὶ τὴν ψίαθον, ἐφ' ὧν ἐκάθευδε. Id est: *Is ipse qui hæc dicit Epictetus, & servus fuerat, & infirmo corpore, & ab ineunte ætate claudus, & extremæ paupertatis ita studiosus, ut ejus domuncula Romæ nullis umquam claustris opus habuerit, ut in qua nihil esset præter lectulum & stoream, super quibus dormiret.*

2. *Ex Comment in cap. 46. p. 272.* Ὁ θαυμαστὸς οὗτος Ἐπίκτητος, μόνος τὸν πολὺν χρόνον διατελέσας, ὀψέ ποτε γυναῖκα προσελάβετο, παιδίου τροφὸν, ὅπερ ἐκτίθεσθαι μέλλον ὑπό τινος τῶν αὐτοῦ φίλων διὰ πενίαν, αὐτὸς λαβὼν ἀνεθρέψατο. Id est: *Admirabilis hic vir Epictetus, cum majorem ætatis partem solus exegisset, sero tandem mulierculam adscivit, pueri nutricem, quem, cum in eo fuisset ut a patre, amico Epicteti, propter paupertatem exponeretur, ipse a se educandum susceperat.*

XIV. ANO-

XIV. ANONYMI Epigramma εἰς τὸ Ἐγχειρίδιον Ἐπικτήτου. *)

Μῆτιν Ἐπικτήτοιο τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ,
ὄφρα κεν εἰσαφίκηαι ἐς οὐρανίους κενεῶνας,
ψυχὴν ὑψικέλευθον ἐλαφρίζων ἀπὸ γαίης.

Id est:

Confilium Epicteti tuo reconde animo,
quo pervenias cœlestes in regiones,
animam altivolam elevans a terra.

XV. Εἰς τὸ αὐτό. **)

Ὅσκεν Ἐπικτήτοιο σοφὴν τελέσειε μενοινήν,
μειδιάει, βιοτοῖο γαληνιόων ἐνὶ πόντῳ·
καὶ μετὰ ναυτιλίην βιοτήσιον εἰσαφικάνει
οὐρανίην ἀψῖδα, καὶ ἀστερίην περιωπήν.

Id est:

Quisquis Epicteti sapiens perfecerit consilium,
ridet, tranquillitate utens in vitæ ponto:
& post hujus vitæ navigationem intrat
cœlestem in fornicem sidereamque speculam.

XVI. SVIDÆ, *nescio quo auctore.*

Ἐπίκτητος, Ἱεραπόλεως τῆς Φρυγίας, φιλόσοφος, δοῦλος δὲ Ἐπαφροδίτου, τῶν σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως Νέρωνος. πηρωθεὶς δὲ τὸ σκέλος ὑπὸ ῥεύματος, ἐν Νικοπόλει τῆς νέας Ἠπείρου ᾤκησε, καὶ διατείνας μέχρι Μάρκου Ἀντωνίνου. ἔγραψε πολλά. Id est: *Epictetus, ex Hiera-*

*) Exstat in Antholog. p. 117. ed. H. Steph. & emendatius in Brunckii Analectis. T. III. p. 272.

**) Exstat ibidem.

Hierapoli Phrygiæ urbe, Philosophus, servus Epaphroditi, *) *unius de corporis custodibus Neronis imperatoris. Ex fluxione altero pede claudus, in novæ Epiri oppido Nicopoli habitavit, & vitam usque ad M. Antoninum produxit. Scripsit multa.* **)

*) De hoc conf. Fabricium Bibl. Græc. T. III. p. 257.

**) Nempe non ab ipso literis mandata, sed ex ore ejus ab Arriano discipulo excepta, atque edita. Vide Arriani Epist. ad L. Gellium, Simplicii Præfationem ad Commentar. in Enchiridion, & Uptoni notata ad Titulum Dissertationum Epicteti ab Arriano digestarum.

AD

AD

EPICTETI MANVALE

NOTÆ

JOANNIS VPTONI;

quibus ſuas nonnullas adjecit

JOH. SCHWEIGHÆUSER.

AD

EPICTETI MANVALE NOTÆ.

„Ἐγχειρίδιον dicitur omne id *quod ad manum*, vel *in manu* eſt: ſubſtantivi vice uſurpatur, uti monuit Salmaſius in Simplicium; [p. 6.] ſubauditur *βιβλίον* aut *πινακίδιον*; latine *Manuale*: cum autem pro enſiculo accipitur græce, intelligitur *ξίφος*. Sed audiamus Simplicium: *Τὸ δὲ βιβλίον τοῦτο τὸ Ἐπικτήτου Ἐγχειρίδιον ἐπιγεγραμμένον, καὶ τοῦτο αὐτὸς συνέταξεν ὁ Ἀῤῥιανὸς, τὰ καιριώτατα καὶ ἀναγκαιότατα ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ κινητικώτατα τῶν ψυχῶν ἐπιλεξάμενος ἐκ τῶν Ἐπικτήτου λόγων, ὡς αὐτὸς ἐν τῇ πρὸς Μασγαληνὸν* (recte Salmaſius *Μεσσαλῖνον*, ſcil. M. Valerium Meſſalinum, Coſ. anno urbis DCCCC.) *ἐπιστολῇ ἔγραψεν Ἀῤῥιανὸς, ᾧ καὶ τὸ σύνταγμα προσεφώνησεν, ὡς ἑαυτῷ μὲν φιλτάτῳ, μάλιστα δὲ τὸν Ἐπίκτητον τεθαυμακότι. τὰ δὲ αὐτὰ σχεδὸν καὶ ἐπ᾽ αὐτῶν τῶν ὀνομάτων σποράδην ἐν τοῖς Ἀῤῥιανοῦ περὶ τῶν Ἐπικτήτου διατριβῶν γραφομένοις* [corrige, *ἐν τοῖς Ἀῤῥιανοῦ τῶν Ἐπικτήτου Διατριβῶν* (ſcil. *βιβλίοις*) *γραφόμενα*] *εὑρίσκεται.* Intercidit injuriâ temporis illa Arriani dedicatio ſeu præfatio ad Meſſalinum. Cæterum Arrianus, cum ſcripto mandaſſet ipſos ſermones Epicteti, Nicopoli habitos, hoc *Manuale* compoſuiſſe videtur; in morem auditorum illorum, qui ſumma capita eorum, quæ in ſcholis didiciſſent, literis conſignare ſolebant, ut in promptu atque in uſu forent. Immo vero & ſuos ſubinde monent Stoici, ut præcepta quædam Sapientum, *τὰ καιριώτατα καὶ ἀναγκαιότατα*, in animis quotidiana meditatione revolverent, adeo ut *ſua ſponte occurrant ſalutaria* (verbis utor Senecæ) *& ubique ac ſtatim deſiderata præſto ſint.* [Vide Senec. Ep. XCIV. & de Benef. VII. 1.] Hinc illæ Epicteti admonitiones, *πρόχειρον ἔστω.* vide Diſſ. I. 1, 21. I, 27, 6 ſq. II, 1, 29. III. 10, 1. & ſæpius alibi. Quin & M. Antoninus lib. III. ſect. 13. monet, medicos et chirurgos eſſe imitandos, qui artis ſuæ inſtrumenta ſemper habent parata. Idem lib. IV.

IV. f. 3. vult decreta feu præcepta brevia eſſe, *βραχέα ἔστω καὶ στοιχειώδη*, quæ ſemper occurrant in promptu atque in uſu. Nec aliter Epicurus, ut ad manum & in memoria haberent diſcipuli, ſcripſit *κυρίας δόξας*, ſelectas ſententias, breviterque comprehenſas. Vide Cicer. de Nat. Deor. L. I. c. 30. de Fin. L. II. c. 7. Lucian. in Pſeudomanti." VPTON.

Ad Titulum quod ſpectat libelli, opportune Heſychius adnotavit, Ἐγχειρίδια dici ſolita *quæcumque in promtu & ad manum ſunt, τὰ ἐν χειρί.* Sed de eodem Titulo juvat hic adponere quæ ex profeſſo monuit auctor *Exegeſeos manuſcriptæ Enchiridii*, quam exhibent duo codices Mssti Bibliothecæ Pariſinæ, Cod. Græc. MLIII. & Cod. MCCCII. Sic igitur ille: *Ἐπιγέγραπται δὲ Ἐγχειρίδιον, διὰ τὸ ἕτοιμον ἀεὶ καὶ πρόχειρον αὐτὸ δεῖν εἶναι τῇ μνήμῃ. χρὴ γὰρ ἔχοντας ἡμᾶς ἐν προχείρῳ τοὺς κανόνας τοῦ βίου, κατ' αὐτοὺς πειρᾶσθαι τὴν ὅλην ζωὴν ἡμῶν ἀπευθύνειν. οὐ γὰρ ἐπὶ μόνου τοῦ στρατιώτου τὸ πρόχειρον ξίφος ἐρεῖς ἐγχειρίδιον, διὰ τὸ μετὰ χεῖρας ἔχειν αὐτό. οὐδὲ ἐπὶ ἰατροῦ μόνον καλέσεις τὸν πρόχειρον νάρθηκα, ἐγχειρίδιον· ἀλλὰ καὶ ἐφ' ἡμῶν δικαίως ἐγχειρίδιον εἴπῃς ἄν, τὸ τῶν συνεκτικωτάτων θεωρημάτων τῆς ἀνθρωπίνης εὐζωΐας βιβλίον.* Quibus e verbis intelligitur, ciſtulas illas, quas ſecum circumferebant medici, quibus medicamenta & inſtrumenta ad artis uſum maxime neceſſaria continebantur, (hi ſunt enim *νάρθηκες*, quos dicit noſter Exegeta; conf. Etymolog. in Νάρθηξ, & Lucian. adv. Indoct. c. 29. T. III. p. 124. & Martial. lib. XIV. epig. 78.) vulgato admodum ſermone *ἐγχειρίδια* ſolitas eſſe nominari. Quo magis ad explicandam tituli rationem, qui libello huic inſcribitur, opportuna erat comparatio illa, cujus Vptonus meminit, a M. Antonino inſtituta, (III. 13.) philoſophi, cui ſapientiæ præcepta in promtu eſſe debent, cum medico, inſtrumenta ſua ad manum habente; quum præſertim Philoſophia, *animi medicina* haberi dicique ſolita eſſet. conf. Diſſ. I. 17, 4. ibique not. IV. 8, 29. III. 23, 30. Simillima vero prorſus comparatione jam & Cicero uſus eſt, de Finib. II. 7. ubi ait: *Iam doloris medicamenta illa Epicurea, tamquam de narthecio, promant: ſi gravis, brevis; ſi longus, levis.* Cæterum & aliis ſubinde libellis, quibus artis cuiusvis præcepta explicabantur, idem *Enchiridii* nomen fuit inſcriptum: quo e genere Hephæſtionis, Alexandrini Grammatici, Ἐγχειρίδιον περὶ Μέτρων etiam nunc exſtat.

NOTÆ AD CAP. I.

§. 1. Τῶν ὄντων τὰ μέν ἐστιν ἐφ' ἡμῖν. „Confer Diss. I. 22, 10. II. 6, 8. II. 9, 15. II. 19, 13. IV. 1, 65 sqq." VPTON.

ὑπόληψις. Ipsa sua origine atque forma vocabulum hoc *actionem* mentis nostræ significat; scilicet *opinionis* veluti *susceptionem*, & *in animum nostrum admissionem*.

ὁρμή, ὄρεξις, ἔκκλισις. Ὁρμὴν *impetum* vertunt, nec male: nec vero intelligendi primi illi stimuli aut instinctus, quibus naturæ necessitate movemur; sed *impetus quem sponte nostra capimus ad agendum*. Quid differat ὁρμὴ ab ὀρέξει, docet classicus locus Dissert. III. 2, 1 sqq. conf. Adnot. ad I. 18, 1 sq. Ὁρμὴ eo pertinet, ubi, quid *conveniens* sit, quid *honestum*, quid sit *officii nostri*, vel contra, quæritur. Ὄρεξις & ἔκκλισις ad ea nobis adsciscenda spectant, quæ *bona*, aut quæ *utilia*, id est bonorum efficientia, judicamus; ad ea declinanda aut a nobis depellenda, quæ *mala* vel *noxia*. *Bona* vero & *mala* Stoici ea semper dicere adsueverant, quæ absolute per se, quæ constanter, quæ sine exceptione talia essent. Iam cogimur quidem naturæ necessitate ad adpetendum id quod bonum videatur, declinandum contrarium: sed, quandoquidem falsa specie sæpe deceptos nos intelligimus, penes nos esse docent, inhibere in quavis re singulari, quæ nobis proposita sit, adpetitionem vel declinationem, donec certo liquidoque cognitum & perspectum habeamus, esse illam absolute & per se ac sine exceptione bonam malamve. Cum ὁρμῇ subinde separatim, tamquam ei oppositam, τὴν ἀφορμὴν nominant, sicut τὸ ὁρμᾶν καὶ ἀφορμᾶν habes in Ench. c. 2, 2. vbi illud, est *impetum ad agendum capere;* hoc, *retinere impetum;* possisque utrumque cum Cicerone Acad. II. 31, interpretari, *consilia capere & agendi & non agendi*. Sed hoc loco, cum ait τὴν ὁρμὴν esse nostra in potestate, facile intelligitur, eodem communi nomine simul τὴν ἀφορμὴν comprehendi. Cæterum in recensione variarum mentis actionum modo ὁρμὴν ante τὴν ὄρεξιν nominare Epictetus solet, modo vice versa. Loca vide in Indice collecta.

δόξαι. „Δόξαι sunt *opiniones*. Repone itaque cum Ms. Hafniensi, monente Meibomio, δόξα. Vide II. 9, 13. II. 19, 32. III. 24, 71. III. 26, 34. Diog. Laert. VII. 102." VPTON. — Quod si pluralem δόξαι teneas, in quem fere consen-

consentiunt libri, intelliges cum Simplicio *quascumque aliorum de nobis opiniones* in utramlibet partem, bonam malamque, aequam & iniquam. Sic communi denominatione *αἱ δόξαι* simul *ἡ εὐδοξία* & *ἡ ἀδοξία* fuerint comprehensae. conf. Laert. l. c. Pariter in eadem re alio vocabulo mediam significationem habente, *φήμη*, utitur noster, Diss. III. 24, 68. Caeterum de sola etiam *bona fama*, *de gloria*, idem vocabulum in plurali numero non modo recentiores nonnulli scriptores usurparunt, veluti Nilus in Ascet. c. 2. ad quem Heynius provocavit; verum etiam probatissimi ex antiquis. Sic sane apud Demosthenem habes, *ἔπαινοι, δόξαι, τιμαί.* pro Coron. p. 252. ed. Reisk.

§. 3. *οὐδείς σε βλάψει &c.* Conf. infra c. 30. & Senecam consule, de Constant. Sap. c. 5.

§. 4. „*Τηλικούτων οὖν ἐφιέμενος, μέμνησο ὅτι οὐ δεῖ οὐδὲ μετρίως κεκινημένον ἅπτεσθαι αὐτῶν.* Variae codicum lectiones indicio sunt, aliter olim scriptum fuisse, ac nunc. Simplicii codices hoc modo: *ὅτι οὐ δεῖ μετρίως κεκινημένον ἅπτεσθαι αὐτῶν.* Quae prima specie saniora videantur. Verumenimvero emendatione opus est, quamquam silent libri; et pro *αὐτῶν*, arbitror legendum *ἄλλων*. Hoc modo: *Τηλικούτων οὖν ἐφιέμενος, μέμνησο ὅτι σὺ δεῖ οὐδὲ μετρίως κεκινημένον ἅπτεσθαι ἄλλων· ἀλλὰ τὰ μὲν ἀφιέναι παντελῶς, τὰ δ' ὑπερτίθεσθαι πρὸς τὸ παρόν.* *Cum igitur tantas res expetas*, (scil. *οὐδείς σε ἀναγκάσει, οὐδείς σε κωλύσει*, &c.) *memento non oportere, ne mediocriter quidem commotum, caetera attingere;* (scil. *τὸ σῶμα, κτῆσις, δόξα, ἀρχαί.*) *sed alia omnino mittere, alia in praesens differre.* Caeterum editio Meibomiana post *πρὸς τὸ παρὸν*, habet, *καὶ προηγουμένως σεαυτοῦ ἐπιμελεῖσθαι.* Haud male." VPTON. — Quae verba Meibomius & Villebr. adjecerunt, ea e Paraphrasi huc invecta esse, alibi docui. Vptoni emendationem nemo magnopere vel desideraverit vel probaverit. *Οὐ μετρίως κεκινημένον ἅπτεσθαι αὐτῶν*, est, *non mediocri animi adfectu commotum attingere haec;* et idem valet, ac *οὐκ εἰκῇ κατὰ ψυχρὰν ἐπιθυμίαν ἔρχεσθαι ἐπὶ τοὔργον*, cap. 29, 3. De reliquo argumento confer cap. 2, 2. & cap. 48, 2.

πάντως γε μήν. „Ms. Hafn. *πάντων.* Et mox libri nonnulli *παραγίνεται.*" VPTON.

§. 5. *Φαντασίᾳ τραχείᾳ μελέτα ἐπιλέγειν*, &c. „Conf. Diss. lib. I. cap. 27. II. 16, 20. II. 18, 24. III. 12, 15. III. 24,

24, 108." VPTON. — Φαντασίαν τραχεῖαν, *visum asperum, sævum, terrificum* interpretatur A. Gellius. XIX. 1. Cæterum juvabit hic meminisse quod de sermonis usu Stoicorum Cicero observavit de Fin. V. 26. *Quæ mala illi non audent adpellare*, aspera & *incommoda & rejicienda & aliena naturæ esse concedunt.*

ὅτι Φαντασία εἶ. „Pro εἶ, mallt Meibomius ἐστὶ, uti habet margo edit. Basil. *Visum est; ac nullo modo quod esse videtur.* Sed placet recepta lectio: alloquendum tamquam ad personam. Vide Diss. II. 18, 24. III. 12, 15." VPTON.

τὸ, ὅτι οὐδὲν πρὸς σε. „Haud male Ms. Hafn. τὸ, ὅτι οὐδὲν πρὸς ἐμέ. Conf. II. 24, 106. Simplicius: [p. 44. c.] Εἰ γὰρ τῶν μὴ ἐφ' ἡμῖν ἐστί τι τῶν Φανταζομένων, ἢ ὀρεκτὸν, ἢ ἐκκλιτὸν, καλῶς ἔχει γινώσκειν τε καὶ ἐπιλέγειν εὐθὺς, ὅτι τοῦτο οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς." VPTON.

CAP. II.

§. 1. Ὀρέξεως μὲν ἐπαγγελία, &c. „Vide III. 23, 9. Item I. 4, 1 & 11. II. 1, 31. II. 8, 29. II. 14, 8. III. 22, 48 & 61. IV. 1, 1. & alibi. Mox pro ἐμπεσεῖν lege cum Salmasio περιπεσεῖν. & pro παραπίπτων, repone περιπίπτων." VPTON. Ex Editoris voluntate, in contextu (ubi ἐμπεσεῖν & παραπίπτων perperam legebatur) ea reposui, quæ unice vera sunt. Ἐπαγγελίαν vero malim *professionem* verti, quam (ut vulgo faciunt) *pollicitationem* vel *promissionem*. Adpetitio enim non tam *pollicetur* nobis, consecuturus nos esse id quod volumus; quam *profitetur*, se id, quo refertur, consequi velle.

τὰ παρὰ Φύσιν τῶν ἐπὶ σοι. Cum emphasi scribo ἐπὶ σοί. Cæterum perperam (si quid video) plerique interpretes verba ista in hunc modum accepere, *quæ eorum, quæ in tua potestate sunt, naturæ repugnant.* Recte sententiam philosophi vidit Meibomius, quamquam paulo fortasse obscurius expressit: *Si ergo sola declinas, quæ, præter naturam existentia, in tua potestate sunt.* Nempe genitivus casus τῶν ἐφ' ἡμῖν non pendet ab uno nomine Φύσιν, sed a tota phrasi τὰ παρὰ Φύσιν; & idem est, ac si dixisset, τὰ παρὰ Φύσιν ὄντα, ὅσα ἐστὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν, vel, ταῦτα τῶν ἐφ' ἡμῖν, ὅσα παρὰ Φύσιν ἐστίν. id est, *eas res quæ contra naturam sunt, quæ sunt e numero rerum potestati nostræ subjectarum;* vel, quod eodem redit, *res potestati nostræ* sub-

subjectas, quae sunt contra naturam; id ipsum vero, in Stoicorum sermone, idem sonat, ac *actiones naturae repugnantes, prava facta.* Meibomii versionem alio loco, ubi eadem dictio recurrit, (infra, cap. 48.) prudenti consilio tenuit Vptonus noster.

§. 2. Ἆρον οὖν τὴν ἔκκλισιν. „Confer III. 5, 4. III. 22, 13. IV. 4, 18." VPTON.

τὴν ὄρεξιν δὲ παντελῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄνελε. „Vide quae notavimus ad Diss. lib. III. cap. 2. in initio; ad III. 12, 8. & III. 22, 13. Vide & I. 4, 1. III. 13, 21. IV. 4, 18. Euchir. c. 48, 3. M. Anton. IX. 7. XI. 37." VPTON.

ὅσων ὀρέγεσθαι καλὸν ἄν, οὐδὲν οὔπω σοι πάρεστι. „Alii libri οὐδὲν οὐδέπω In aliis abest οὐδέν. Apud Simplicium, οὔπω σοι πάρεστιν." VPTON. — Verte: *eorum, quae adpetere pulcrum honestumque foret, nihil adhuc tibi adest.* Heynio totus locus sic videbatur constituendus: τῶν δ' ἐφ' ἡμῖν ὅσον ὀρέγεσθαι καλὸν ἄν, οὔπω σοι πάρεστι. hac sententiâ: *ea autem quae in potestate nostra sunt, quatenus appetere liceat, nondum tenes; nondum didicisti.* Possis vero etiam, omittendo quidem οὐδέν, sed ὅσων in genit. plur. tenendo, sic accipere, ut ad τῶν δ' ἐφ' ἡμῖν ex sequenti oratione verbum ὀρέγεσθαι intelligatur, hoc modo: τῶν δ' ἐφ' ἡμῖν ὀρέγεσθαι, ὅσων ὀρέγεσθαι καλὸν ἄν, οὔπω σοι πάρεστι. *ea autem quae in nostra potestate sunt adpetere, quae nempe adpetere pulcrum foret, tu nondum didicisti.* Ad sententiae summam haud multum interest: sed nostram rationem interpretationemque firmare videntur ea, quae Diss. III. 13, 21. & IV. 1, 84. leguntur. Sed ibi quidem de homine agitur προκόπτοντι, qui jam profectum haud poenitendum in via sapientiae fecit: hic vero, quemadmodum in toto fere hoc libello, ad tironem se convertit oratio.

μόνῳ δὲ τῷ ὁρμᾷν καὶ ἀφορμᾷν χρῶ. *Solo impetu utere, quem vel capias vel retineas. Solis utere agendi aut non agendi consiliis.* Vide ad ὁρμή, cap. 1, 1.

μεθ' ὑπεξαιρέσεως. „*Cum exceptione.* Seneca de Benef. lib. IV. c. 34. *Non mutat Sapiens consilium; - - ad omnia* cum exceptione *veniet; si nihil inciderit, quod impediat.* Vide eundem, de Tranquill. c. 13. *Navigabo, nisi si quid inciderit; &, praetor fiam, nisi si quid obstiterit;* &c. Conf. M. Anton. IV. 1. V. 20. VI. 50. XI. 37." VPTON. —

Τῷ,

Τῷ, μεθ' ὑπεξαιρέσεως, opponitur τὸ ἐξ ἅπαντος, vel ἐκ παντὸς τρόπου.

Καὶ ἀνειμένως. Sic rursus cap. 48, 3. de Proficiente loquens, ait, ὁρμῇ πρὸς ἅπαντα ἀνειμένῃ χρῆται, *impetu ad omnia utitur remisso.* Perfectus quidem philosophus, qui rerum omnium dignitates & pretia æstimare didicit, impetum ex dignitate rei cujusque capit, perinde remissum acrioremve, prout illa digna est peti; ut est apud Senecam Epist. 79.

CAP. III.

Ἐφ' ἑκάστου τῶν ψυχαγωγούντων, *&c.* „Conf. III. 24, 84 sqq." VPTON.

μέμνησο ἐπιλέγειν. „*Memento singulas notare, verbis subjiciendo qualis sit, a minimis incipiendo.* Ita vertendum. *Meibomius.* Mox cum Ms. Hafn. lege, ὅτι χύτραν στέργω. & paulo post, καταφιλῶ." VPTON.

CAP. IV.

Ὅταν ἅπτεσθαί τινος ἔργου. Vide II. 17, 27. Mox lege cum Ms. Hafn. ὁποῖόν τί ἐστι." VPTON.

τοὺς ἀποῤῥαίνοντας, τοὺς ἐγκρουομένους, τοὺς λοιδοροῦντας, τοὺς κλέπτοντας. „Variant libri. Edit. Ven. & Bas. τοὺς ἀποῤῥέοντας &c. Simplicii codices, τοὺς ἀποῤῥαίνοντας, τοὺς ἐκκρουομένους, &c. Nonnulli libri, τοὺς ἀποῤῥαίνοντας, τοὺς ἐνσειομένους, τοὺς λοιδοροῦντας, &c. Cæterum τοὺς κλέπτοντας addit, quippe vestimenta eorum, qui lavabantur, facillime surripi possent: cuilibet enim balneorum Apodyterium pervium. Fures autem balneorum plectebantur graviter. Vide Aristot. Probl. XIV. f. 29." VPTON. — τοὺς ἀποῤῥαίνοντας, *qui* molesti sunt aliis, dum capita eorum & os oculosque *aqua respergunt & perfundunt.* τοὺς ἐγκρουομένους, *qui cum impetu se ingerunt, & trudunt alios.*

CAP. V.

Ταράσσει τοὺς ἀνθρώπους *&c.* „Conf. Diss. II. 16, 22 sqq. & vs. 40. III. 26, 38. I. 19, 7 sq. I. 25, 28." VPTON. — *Adde* IV. 1, 59 & 85.

ὁ θάνατος οὐδὲν δεινόν. „Vide Diss. II. 1, 13 sqq. III. 26, 38." *Idem.*

 Ἀπαι-

'Απαιδεύτου ἔργον &c. „Vide Diss. III. 19. initio, & III. 5, 4." *Idem.*

ἠργμένου παιδεύεσθαι &c. „Vide Diss. II. 11. in initio." *Idem.*

CAP. VI.

Ἐπὶ ἵππῳ ἀγαθῷ ἐπαίρῃ. „Potius, ἴσθι ὅτι ἐφ' ἵππου ἀγαθῷ ἐπαίρῃ. *Scito te superbire propter bonum quod in equo est.* Mox repone cum nonnullis libris τηνικαῦτα εὐλόγως ἐπαρθήσῃ." VPTON. Scripturam εὐλόγως ἐπαρθήσῃ ab interpretibus esse invectam, alibi docui. De ἵππου ἀγαθῷ conf. Diss. II. 24, 11.

χρῆσις φαντασιῶν. Vide ad Diss. I. 1, 7.

CAP. VII.

Καὶ τότε πάντα ἐκεῖνα ἀφιέναι. „Sic cod. Ven. & Bas. Nonnulli libri, κἂν καλέσῃ, πάντα &c. Et supra, pro μήτοι γε, habent μή τοι σέ." VPTON.

δεδεμένος ἐμβληθῇς. Agitur de nauta aut de milite nautico, qui imperio parere tenetur, &, nisi paret, plectitur, conf. Diss. III. 24, 34.

μηδὲν κωλύσει. Intellige, ἔχειν. *Nil prohibet, quin habeas*, iisque utaris.

μήποτε καλούμενος ἐλλίπῃς. „Ms. Hafn. καλούμενος. Et Simpl. in Comment. ἵνα μή, τοῦ καιροῦ τῆς ἀναχωρήσεως ἐνστάντος καλούμενος, ὀπισθοβαρὴς εὑρεθῇς. Libri editi, μήποτε καλοῦντος ἐλλίπῃς." VPTON.

CAP. VIII.

Μὴ ζήτει &c. „Vide Diss. I. 12, 15 sq. II. 14, 7. IV. 7, 20. Variant autem codices. Edit. Ven. & Bas. Μὴ ζήτει τὰ γινόμενα γίνεσθαι ὡς θέλεις, ἀλλὰ θέλε τὰ γινόμενα ὡς γίνεται, καὶ εὖ ποιήσεις. Simplicii codices, καὶ εὐροήσεις. Optime. Alii, ἀλλὰ θέλειν ὡς τὰ γινόμενα γίνεται, ut sit ζήτει θέλειν. Apud Stobæum hoc modo: Μὴ ζήτει τὸ τὰ γιγνόμενα γίγνεσθαι ὡς θέλῃς· ἀλλὰ θέλε, ὡς τὰ γιγνόμενα γίγνεται, καὶ εὑρήσεις. lege εὐροήσεις." VPTON.

CAP. IX.

Νόσος, σώματός ἐστιν ἐμπόδιον. Sic Seneca Epist. 78. *Corpus tuum valetudo tenet, non animum* &c.

προαι-

προαιρέσεως δὲ οὔ. „Vide Disfert. I. 1, 23. I. 17, 21 & 26. I. 18, 17. I. 22, 10. I. 29, 12. II. 5, 4. III. 22, 105. IV. 12, 7. & alibi. Nota mox χώλανσις, nam ipſe Epictetus claudus." VPTON.

CAP. X.

Ἐφ' ἑκάστου - - τίνα δύναμιν ἔχεις &c. Conf. I. 6, 28. I. 12, 30 ſq. II. 16, 14. IV. 1, 109." VPTON.

οὐ συναρπάσουσιν αἱ Φαντασίαι. „Vide II. 18, 24 & 28. II. 23, 33. M. Anton. V. 36." VPTON. — Adde infra, c. 16. 18. 19, 2. 20. 34.

CAP. XI.

Ἀπέδωκα. „Vide ad Diſſ. I. 1, 32." VPTON.

Τὸ παιδίον ἀπέθανεν; ἀπεδόθη. Reſpexit hunc locum Hierocles in Comment. ad Aur. Carm. vſ. 17 ſq. p. 110. ed. Lond. 1742. ubi nonnihil quidem mutatum citat, his verbis: Τέθνηκε τὸ παιδίον; Οὐκοῦν ἀπεδόθη.

ἡ γυνὴ ἀπέθανεν; ἀπεδόθη. „Hæc inſerui, ductus auctoritate noſtri codicis, & Simplicii." VPTON.

τὸ χωρίον ἀφῃρέθη; Quod habent libri nonnulli, ἀφῃρέθην, id mori congruit Epicteti, variare perſonas amantis. *Ereptum mihi eſt prædium;* nempe, *inquis;* vel, *ait aliquis.*

τοῦ πανδοχείου. „Vide II. 23, 36." VPTON.

CAP. XII.

§. 1. Κρεῖττον γὰρ τὸν παῖδα κακὸν εἶναι, &c. Quo pacto hæc dicta ſunt, facile intelligitur. Vult, ne ira concitatus caſtiges ſervulum: ne, dum illum corrigere cupis, (quod an conſecuturus ſis, valde etiam dubium eſt,) tu ipſe in vitium, quæ ſumma atque una homini calamitas accidere poteſt, prolabaris. Confer cap. 14. & Paraph. cap. 15.

§. 2. Ἄρξαι τοιγαροῦν ἀπὸ τῶν σμικρῶν. „Conf. I. 18, 18. IV. 1, 111." VPTON.

προῖκα δὲ οὐδὲν παραγίνεται. „Vide IV. 2, 2. IV. 10, 19." VPTON.

ἀλλ' οὐχ οὕτως ἐστὶν αὐτῷ καλῶς· ὅλως δέ σοι καλῶς· ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ ᾖ τὸ σὲ μὴ ταραχθῆναι. „Sic Simplicii codices.

dices. At edit. Ven. & Baſ. καὶ οὐχ οὕτως ἐστὶν αὐτῷ καλῶς, ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ ᾖ, τό σε ταραχθῆναι. in marg. vero Baſil. μὴ ταραχθῆναι. Gatakerus ad M. Anton. VII. [VIII.] 45. cum Stobæo legere malit, ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ ᾖ τὸ ἐμὲ ταραχθῆναι. *Hoc tecum cogita, non tam feliciter agitur cum ſervulo meo, ut me perturbari in illo ſit ſitum.* Scribit Meibomius, ἵνα μὴ ἐπ' ἐκείνῳ ᾖ τὸ σὲ ταραχθῆναι, ut negatio μὴ ſit à librario transpoſita. M. Anton. VIII. 56. ὅπερ οὐκ ἔδοξε τῷ θεῷ, ἵνα μὴ ἐπ' ἄλλῳ ᾖ τὸ ἐμὲ ἀτυχεῖν. *Id quod Deo non eſt viſum, ne alieni arbitrii eſſet miſerum me facere.* Sed lectionis, quam recepimus Simplicii auctoritate, hic ſenſus eſt: *At non tam bene actum eſt cum ſervulo, (interea tecum omnino bene actum eſt) ut in illius poteſtate ſit tua ipſius imperturbatio.*" VPTON.

CAP. XIII.

Ἕνεκα τῶν ἐκτός. „*Propter rerum externarum neglectum.* Aliter legendum ἕνεκα τῶν ἐντός. *propter rerum internarum cultum.* Mox ἄνους habent edit. Ven. & Baſ. ἀνόητος Simplicius. Paulo poſt, καὶ μηδὲν βούλου lege." VPTON. — Ἐντὸς pro ἐκτὸς nemo deſideraverit. ἕνεκα τῶν ἐκτός, *rerum externarum cauſſa, quod ad res externas adtinet.*

CAP. XIV.

§. 1. Κἂν τὸν παῖδα θέλῃς &c. θέλειν nunc, ſicut plerumque apud Stoicos, intellige *velle ſine exceptione, abſolute* (ut aiunt) *& quovis modo.* Tum, quod ait θέλεις γὰρ τὴν κακίαν μὴ εἶναι κακίαν, non tam ſic accipio, ut dicat incorrigibilem eſſe puerum; ſed hoc mihi dicere videtur: κακία ſita eſt in voluntate ejus qui eam habet; tu ergo, voluntati tuæ eam ſubjectam volens, naturam rerum invertis, adeoque ſtultus es. Tuum eſt, operam dare, quoad tu potes, ut in meliorem viam eum revoces; hoc *tu velis.* Illius eſt, tuæ invitationi parere; hoc *ille velle* debet: atque, id eum velle, ſitum in ipſo eſt, non in te. Conf. Diſſ. IV. 5, 7. Vide etiam ſupra, cap. 12.

§. 2. Κύριος ἑκάστου ἐστὶν &c. „Confer Diſſ. I. 29, 60 ſqq. II. 2, 26. II. 13, 23." VPTON.

CAP. XV.

Ὡς ἐν συμποσίῳ. „Vide Diſſ. II. 16, 37." VPTON. — Conf. Ench. c. 36.

περι-

περιΦερόμενον. „Allusio ad morem in veterum conviviis lances appositas circumferendi, ut singulis convivarum carpendi potestas fieret. Consule Casaub. ad Athenæum p. 231.“ VPTON. — Vide Casauboni Comment. p. 145. ad Athen. III, 33.

παρέρχεται; μὴ κάτεχε. „Simplicius: Ἀλλ' εἰ μὲν γινόμενα ἀΦαιρεῖτο, (τοῦτο γὰρ νομίζω δηλοῦν τὸ παρέρχεται) μὴ κάτεχε, Φησί· τουτέστι, μὴ βιάζου μένειν αὐτὰ, μηδὲ δυσχέραινε τὴν ἀΦαίρεσιν. εἰ δὲ οὔπω ἥκει, μὴ ὀρέγου, μηδὲ πρὸς αὐτοῖς ὅλως γίνου ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ Φαντασίαις, σαυτοῦ τε καὶ τῆς σαυτοῦ προκοπῆς ἐπιλανθανόμενος. Ubi legendum, *μηδὲ πρὸς αὐτοῖς ὅλος γίνου τῆς ἐπιθυμίας καὶ Φαντασιῶν. neque præterea totus sis addictus cupiditati & visis,* Sic enim Græci, ὅλος ἐστὶ τῆς ΦιλοσοΦίας, *totus philosophiæ est addictus.* Seneca de Benef. lib. VII. *lucri totus est.* id est, totus est lucro addictus.“ VPTON. — Locus est apud Simplic. in Comment. p. 122. ubi ὅλος pro ὅλως esse legendum, post Wolfium recte Vptonus monuit; cætera minus feliciter curavit. Phrasis græca est, ὅλος ἐστὶ ταῖς ἐπιθυμίαις πρὸς τούτῳ, *cupiditatibus suis totus in hoc occupatus est.* Ibidem, paulo superius, ἀΦαιροῖτο erat scribendum, pro ἀΦαιρεῖτο.

μὴ ἐπίβαλλε. „Nonnulli libri, ἐπίβαλε.“ VPTON.

ἄξιος τῶν θεῶν συμπότης. „*Dignus conviva deorum.* Nec aliter Virgilius:

„*Nec deus hunc* mensâ, *dea nec dignata cubili.*“ VPTON.

ἀξίως θεῖοί τε ἦσαν καὶ ἐλέγοντο. Id est, ἀξίως θεῖοι ἐλέγοντο, ὡς καὶ ὄντως ἦσαν.

CAP. XVI.

Ὅταν κλαίοντα &c. „Edit. Ven. & Bas. Ὅταν κλαίοντα ἴδῃς τινὰ ἐν πένθει, ἢ ἀποδημοῦντος τέκνου, ἢ ἀπολωλεκότα τὰ ἑαυτοῦ. Addit noster codex ἢ ἀποθανόντος. Hoc autem modo citat Simplicius: Ὅταν οὖν, Φησὶ, κλαίοντα ἴδῃς, ἢ ὡς ἀποθανόντος αὐτῷ τέκνου, ἢ ὡς ἀποδημοῦντος, ἢ ὡς ἀπολωλεκότας τὰ αὐτοῦ, μή σε συναρπάσῃ ἡ Φαντασία, ὡς ἐν κακοῖς ὄντος ἐκείνου τοῖς ἐκτός.“ VPTON. — Apud Simplicium verba ὡς ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ τέκνου interpretationis loco posita sunt pro illis ἐν πένθει, quæ habet Enchiridion. Quod si cum eodem interprete ἀπολωλεκότος legas; ad filium referes, qui patris bona abligurierit. Sed præstat altera lectio.

ὡς ἂν κακοῖς ὄντος αὐτοῦ τοῖς ἐκτός. *quasi ille in malis sit externis.* Consulto adjecit τοῖς ἐκτός, *in malis externis.* Nempe utique miser est iste homo; at non propter illa quae extrinsecus ei acciderunt, sed hoc ipso, quod animum suum rebus externis, extra ipsius potestatem positis, adeo graviter adfici patitur.

διαίρει παρὰ σεαυτῷ &c. Verba ista ex cap. 18. huc a nonnullis invecta sunt.

ἄλλον γὰρ οὐ θλίβει. Sic cap. 5. ὁ θάνατος οὐδὲν δεινόν, ἐπεὶ καὶ Σωκράτει ἂν ἐφαίνετο.

συμπεριφέρεσθαι αὐτῷ. „Vide Dissert. I. 9, 12. I. 29, 64. III. 14, 7. III. 16, 4. IV. 2. IV. 12, 17." VPTON.

πρόσεχε μέντοι, μὴ καὶ ἔσωθεν στενάξῃς. „Sic Diss. I. 18, 19. καὶ οὐ λέγω, ὅτι οὐ δέδοται στενάξαι· ἀλλὰ ἔσωθέν τοι μὴ στενάξῃς. Vide Cicer. Tusc. Disp. II. 22. [ed. Davis. Aliis c. 23.] & A. Gell. lib. XII. c. 5. p. 558. edit. Gronov." VPTON.

CAP. XVII.

Ὑποκριτὴς εἶ δράματος. „Eandem allusionem vide Diss. I. 29, 42 sqq. IV. 2, 9. IV. 7, 13. Vide M. Anton. XI. 6. XII. 36. & Stobaei Serm. p. 575. [Serm. CVI. ex Telete, de Casibus.] & 681. [mendosus est numerus; nec, quem locum ob oculos habuerit, satis scio. Habes interim eamdem allusionem apud eumdem Stob. Serm. I. p. 19. & Serm. V. p. 68.] Diogenes Laërt. VII. 160. Εἶναι γὰρ ὅμοιον τῷ ἀγαθῷ ὑποκριτῇ τὸν σοφόν· ὅς, ἄν τε Θερσίτου, ἄν τε Ἀγαμέμνονος πρόσωπον ἀναλάβῃ, ἑκάτερον ὑποκρίνεται προσηκόντως. Seneca Epist. LXXVII. *Quomodo fabula, sic vita; non quam diu, sed quam bene acta sit, refert. Nihil ad rem pertinet, quo loco desinas: quocunque voles desine; tantum bonam clausulam impone.* Epigramma in Antholog.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος, καὶ παίγνιον. ἢ μάθε παίζειν,
τὴν σπουδὴν μεταθείς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

Cicero de Offic. lib. I. c. 28. & cap. 31. *Ergo histrio hoc videbit in scena, non videbit vir sapiens in vita?*" VPTON. — Conf. Fragm. 174.

ὁ διδάσκαλος. „Hoc est, inquit Wolfius, ὁ ποιητής, εἴτε κωμῳδοποιός, εἴτε τραγικός. *Poëta, sive tragicus, sive comicus.* Sic in vita Sophoclis, ἐδίδαξε δὲ δράματα ρκγ'. *edidit fabulas centum & viginti tres.*" VPTON. — Sic nempe

nempe poëta, qui fabulam in theatrum producit, dicebatur, quia eam actores docebat; ut monuit ad h. l. Heynius, conferre jubens quæ in hanc partem notavit Casaub. ad Athen. VI. 7. Itaque, quem διδάσκαλον h. l. Epictetus adpellat, eumdem Teles Pythagoreus apud Stob. Serm. V. p. 68. nude ποιητὴν dixit: Δεῖ, ὥσπερ τὸν ἀγαθὸν ὑποκριτὴν, ὅ τι ἂν ὁ ποιητὴς περιθῇ πρόσωπον, τοῦτο ἀγωνίζεσθαι καλῶς &c. Similiterque rursus idem apud eumdem Stob. Serm. CVI. Eodem modo Procopius Gazæus, Epist. XLV. (ut adnotavit Fabric. Bibl. Gr. T. III. p. 261.) ipsum Epictetum auctorem laudans, ait: Μέμνησο τοίνυν, ὡς Ἐπικτήτῳ δοκεῖ, ὡς ὑποκριτὴς εἶ δράματος, οὗ ἂν θέλῃ ὁ ποιητής.

CAP. XVIII.

Ὠφεληθῆναι ἀπ' αὐτοῦ. „Vide Dissert. lib. III. cap. 20." VPTON.

CAP. XIX.

§. 1. Ἀνίκητος εἶναι δύνασαι. „Confer Diss. III. 6, 5. III. 22, 102." VPTON.

§. 2. ἡ οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ. „Vide Diss. I. 20, 15. I. 29, 1 & 18. II. 1, 4. II. 8, 9. [& eod. cap. vs. 1 sqq.] II. 20, 9. IV. 13, 24 sq. III. 7, 6. & sæpius alibi. Mox στρατηγὸς est *prætor*." VPTON.

θελήσῃς. „Potius θελήσεις, cum Simplicio." *Idem*.

CAP. XXI.

Πρὸ ὀφθαλμῶν ἔστω σοι. „Vide Diss. III. 24, 104 sq. III. 10, 6. Mox codex Ven. & Bas. ἐνθυμηθήσῃ, nec male." VPTON. — Totam sententiam laudavit Antonius in Melissa, lib. I. λογ. ιδ'.

CAP. XXII.

Ἄφνω φιλόσοφος. „Vide Dissert. III. 16, 11." VPTON.

τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχου. „Ex Chrysippi præceptis. Vide Diss. II. 6, 9. II. 10, 6." VPTON. — Ducta verba cum sententia ex Platonis Crit. c. 6. p. 131. ed. Forst. Confer infra, Ench. c. 50, 3. (nobis cap. 51, 2.)

εἰς ταύτην τὴν τάξιν. „Nonnulli libri χώραν. Vide Diss. I. 9, 16 & 24. III. 1, 19." VPTON.

διπλοῦν προαλήψῃ καταγέλωτα. „Elegantior lectio est in ora edit. Salmant. διπλοῦν προσοφλήσεις καταγέλωτα." VPTON.

CAP. XXIII.

Ἔξω στραφῆναι. „Vide Disfert. III. 12, 5. Persius: *Nec te quaesiveris extra.*" VPTON. — Perf. Sat. I, 7.

ἀρκοῦ οὖν &c. Sic Socrates. conf. IV, 8, 23.

σαυτῷ φαίνου. Consulto nunc φαίνου dicit, non δόκει. *Adpare tibi*, id est, *ostende tibi te philosophum;* fac ut cognoscas, intelligasque, & tibi ipsi hoc testimonium vere exhibere possis, esse te philosophum.

καὶ ἱκανὸς ἔσῃ. Verte, *& hoc consequi poteris.* Idem valet ac τοῦτο δύνασαι cap. 14, 1. Satis vulgatus ille usus vocabuli ἱκανὸς, Polybio, Luciano, aliisque familiaris. καὶ ἱκανὸς ἔσῃ, scil. σεαυτῷ φαίνεσθαι. Nempe, aliis ut videare philosophus, non est in tua potestate. Interpretantur alii, *sic satis magnus philosophus eris.* Nilus vero & Simplicius & Paraphrastes ἱκανόν ἐστι habent; *& hoc satis est.*

CAP. XXIV.

§. 1. Οὐ δύνασαι ἐν κακῷ εἶναι δι' ἄλλον. „Vide I. 9, 34. I. 28, 23." VPTON: — δι' ἄλλον non *per alium* vertendum, sed *propter alium, alterius culpa.* Commode Seneca, Epist. LXX. *Bono loco res humanae sunt, quod nemo nisi vitio suo miser est.*

παραληφθῆναι ἐφ' ἑστίασιν. „Auctiores Simplicii codices, ἢ τὸ παραληφθῆναι εἰς συμβουλὴν, ἢ εἰς ἑστίασιν. Vide mox cap. 25, 1." VPTON.

§. 3. Κτῆσαι οὖν, φασίν. „Omnino lege φησίν. Vide ad Diss. I. 4. 9. Est enim φησίν, ut apud Latinos *inquit*, perpetua opponendi formula. Sic mox §. 4. ἀλλ' ἡ πατρὶς, φησίν. Caeterum ego nullus dubito, quin totum hoc Caput ad Dissertationum libros pertineat. Lege itaque §. 2. Ἀλλά μοι οἱ φίλοι ἀβοήθητοι ἔσονται. Τί λέγεις τὸ Ἀβοήθητοι; Adversarius: *At amici mei sine auxilio erunt.* Epictetus: *Quid dicis Sine auxilio?* Plura detrimenta his libris, quam vulgo existimatur, importata sunt." VPTON. — Supra, §. 2. perinde est, Ἀλλά σοι legas, an Ἀλλά μοι. Sed istud tenendum; in quod consentiunt libri. Intellige: *At tu ais, sine auxilio fore amicos tuos.* Hoc loco qui, pro

pro Φησὶν, Φασὶν invexere, intellexere οἱ Φίλοι, quæ ipsa verba etiam diserte adjicit unus e nostris codicibus. Ego Φησὶν sic intelligo: *Atqui dicit amicus tuus*, vel *aliquis ex amicis tuis*, *Compara opes*, *quo & nos habeamus.* Tum quod ait Epictetus, Εἰ δύναμαι &c. sic accipio: *Huic tu responde*, (vel, *Huic ego*, *si mihi sic diceret*; *responderem*,) *Si possum comparare*, - - - *monstrate mihi* (vos amici, qui hoc postulatis) *viam*. Sic solet Epictetus, variando personas, vim ac veluti vitam addere orationi.

§. 5. τὸν πιστόν. „Supple ἄνθρωπον. Sic alicubi." VPTON. — Videtur „Sic alibi" scribere voluisse. Sic sane sæpe τηρεῖν τὸν πιστὸν, τὸν αἰδήμονα, & similia usurpat Epictetus; quasi dicas *tueri virum bonum*, pro *viri boni nomen* vel *locum*, ut perspecte Heynius monuit. Vide Diss. II. 22, 20. I. 28, 23. II. 4, 2. II. 10, 18. IV. 4, 10.

CAP. XXV.

1. Προετιμήθη &c. „Atque hoc etiam caput ad libros Dissertationum pertinet. Lege adeo mox, [§. 5.] Οὐδὲν οὖν ἔχω ἀντὶ τοῦ δείπνου; Ἔχεις μὲν, &c. Consultor: *Nihil itaque cœnæ vice habeo?* Epictetus: *Habes quidem*,&c. Vide autem Dissert. III. 24, 44 sqq." VPTON. — Utique habet hoc caput (quemadmodum & caput 24.) verissimum colorem Dissertationum Epicteti; nec id mirum, quandoquidem ex eisdem Dissertationibus, quarum quidem non nisi pars ad nostram ætatem pervenit, collectum totum hunc libellum constat. Nec vero id satis caussæ est, cur scripturam ea ratione, quam Vptonus proposuit, mutatam velimus. Vide Not. ad c. 24, 3. Habemus infra in Enchir. caput 29. quod in Dissert. lib. III. c. 15. etiam nunc integrum exstat.

§. 5. τὸ μὴ ἀνασχέσθαι αὐτοῦ. „Αὐτοῦ, id est, *domini*. Vide ad Diss. I. 19, 21. Verte, *quod in ingressu insolentiam domini non toleraris*. Sed alii aliter. Lector suo fruatur judicio." VPTON. — Inserto cum mss̃tis, post αὐτοῦ, articulo τῶν, verte, *non tulisse janitores ejus*, i. e. *non sustinuisse janitorum ejus insolentiam*. Fortasse etiam ipsum vocabulum παροινιῶν non male adjectum habent nonnulli græci libri. De re conf. infra, cap. 33, 13. & Senec. de Const. Sap. c. 14 sq. tum Lucian. in Nigr. c. 22. T. I. ed. Hemsterh. p. 60. & Necyom. c. 12. T. I. p. 473. quos auctores ad h. l. laudavit Heynius.

CAP. XXVI.

Ἐξ ὧν οὐ διαφερόμεθα πρὸς ἀλλήλους. Deletis cum Paraphraste verbis πρὸς ἀλλήλους, hæc manet commoda sententia: *ex iis quæ judicamus ubi non agitur res nostra.* Sed verba ista reliqui omnes Enchiridii libri agnoscunt; neque opus esse videtur, ut ea solicitemus. Tractavi hunc locum in adnotationibus criticis ad Enchiridion.

CAP. XXVII.

Ὥσπερ σκοπὸς πρὸς τὸ ἀποτυχεῖν οὐ τίθεται, οὕτως οὐδὲ κακοῦ φύσις ἐν κόσμῳ γίνεται. *Quemadmodum scopus non ponitur ad aberrandum; sic nec mali natura in mundo exsistit.* Vtique concise nimis & ambigue dictum videri potest. Parum vero, me judice, proficiunt ii interpretes, atque longius etiam ab auctoris mente aberrant, qui cum Wolfio ad verba, οὐδὲ κακοῦ φύσις ἐν κόσμῳ γίνεται, e superioribus repetenda ista, πρὸς τὸ ἀποτυχεῖν, censent. Equidem Simplicio adsentior, hoc dixisse Epictetum: Nihil in mundo (in omni hac universitate rerum a Deo procreatarum & administratarum) esse vel fieri, quod proprie, per se ac sua natura malum sit. (conf. A. Gell. VI. 1. & Sallust. περὶ Θεῶν καὶ Κόσμου, cap. 12.) Quæcumque enim in mundo sunt vel fiunt, ea sunt fiuntque Dei consilio ac voluntate, & pertinent ad scopum quem is sibi proposuit. Atqui malum est ἀποτυχία τοῦ σκοποῦ, id quod aberrat a scopo, quod excidit proposito, quod est contra naturam, quod repugnat rationi & optimo sapientissimoque consilio. Igitur, quemadmodum absurdum foret, si diceres, habere aliquem consilium aberrandi a suo scopo, habere aliquem propositum excidendi suo proposito; sic absurdum est dicere, Deum voluisse aliquid, (atque adeo esse aliquid vel fieri in mundo,) quod per se ac sua natura malum sit. (conf. cap. 30. & quæ ibi notamus.) Quâ sententiâ simul altera illa continetur: Quod si igitur est alicubi malum, est illud in nobis; nempe, partim in opinione nostra, in pravo nostro de rebus judicio; partim in voluntate nostra, cum nos, sive neglectu, sive pravo usu virium earum, quibus instruxit nos Deus, a Dei consilio & a recta ratione aberramus. Denique eâdem sententiâ & hæc continetur, (quæ & ipsa ad dilucidandam quæstionem de Mali natura & origine cum maxime pertinet) ne ipsum quidem hominem, si vel depravatissimum ponas, id quod pravum sit, tamquam

quam pravum, eligere posse; sed ad prava ferri, specie recti deceptum, suâ quidem plerumque culpâ. Cæterum, quod Simplicius in huius Capitis interpretatione in locum communem, ut Heynius ait, de origine Mali excurrit, quam eamdem quæstionem idem Interpres jam supra ad cap. VIII. (cap. 13. ed. Wolf.) copiose tractare cœperat; in eo nec in alienum ab Epicteti instituto campum evagatus, & in exponenda enodandaque ipsa illa maximi momenti quæstione, omnium in tota Philosophia longe difficillima, ita versatus mihi visus est, ut a nemine (quod sciam) vel ante vel post eum melius, a paucis æque commode & curate, eamdem tractatam mihi persuaserim.

C A P. XXIX.

Ἑκάστου ἔργου &c. „Confer Dissert. lib. III. cap. 15. unde huc translatum est totum hoc caput: sic placuit librariis. [Quidni ipsi Arriano? qui ex Epicteti Dissertationibus composuit Enchiridion.] Sed vide quæ notavimus ad lib. III. c. 15. Ex mutua collatione, plurima emendanda sunt. §. 2. Ex Diss. III. 15, 2. legendum: Θέλω Ὀλύμπια νικῆσαι. Κἀγὼ νὴ τοὺς θεούς· κομψὸν γάρ ἐστιν. ἀλλὰ σκόπει &c. [At nihil impedit, quo minus credamus, ab eodem ipso Arriano in singulis verbis, aut in minutis formulis orationis, nonnulla hic aliter posita fuisse atque in Dissertationibus.] Mox ibid. εἶτα εἰς τὸν ἀγῶνα παρέρχεσθαι. Hæc est lectio scioli alicuius, qui non intellexit ea quæ legas III. 15, 4. εἶτα ἐν τῷ ἀγῶνι παρορύσσεσθαι, *deinde in pulvere palæstrico ruendo præverti.* Paulo post, §. 3. νῦν δὲ αὐλητάς, scribe ex Diss. III. 15, 6. νῦν δὲ ἀθλητάς. Corrige quoque §. 4. καὶ ἀκούσαντές τινος οὕτω λέγοντος, Ὡς Εὐφράτης λέγει! καί, Τίς οὕτω δύναται εἰπεῖν ὡς ἐκεῖνος! θέλουσι καὶ αὐτοὶ φιλοσοφεῖν. *Et audientes aliquem sic dicentem, Vt Euphrates disserit! &, Quis ita disserere potest ut ille! volunt & ipsi philosophari.* Vide ad III. 15, 8. [Confer, si lubet, & nostras ad eumdem locum Notas, & epicrisin Varietatis Lectionis ad Enchir.] Mox §. 3. lege πᾶσαν θέαν, ἣν ἂν ἴδῃς. Et §. 5. & III. 15, 9. sic emenda: Πένταθλος εἶναι βούλει ἢ παλαιστής; εἰ παλαιστής, ἰδοὺ &c. Et §. 6. supple ex III. 15, 10. δοκεῖς ὅτι ταῦτα ποιῶν δύνασαι φιλοσοφεῖν; δοκεῖς ὅτι δύνασαι ὡσαύτως ἐσθίειν &c. Ad hunc modum reliqua ex III. 15, 10 sqq. emenda. Nam in Enchiridion ex libris Dissertationum totum hoc caput transtulerunt librarii."

rii." VPTON. — Vide quae ad Disf. III. 15. & ad Varietatem Lectionis in Enchirid. hoc capite adnotavimus.

CAP. XXX.

Τὰ καθήκοντα - - ταῖς σχέσεσι παραμετρεῖται. „Vide Disf. lib. II. cap. 10. & IV. 4, 16. IV. 6, 26. IV. 10, 15. IV. 12, 16." VPTON.

σὲ γὰρ ἄλλος οὐ βλάψει &c. Conf. cap. 1, 3. c. 5. & 20.

ἀπὸ τοῦ γείτονος - - τὸ καθῆκον εὑρήσεις. Intelligo *ἀπὸ τῆς τοῦ γείτονος σχέσεως.*

CAP. XXXI.

§. 1. *Τῆς περὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβείας* &c. „Confer Disfert. lib. I. cap. 12. II. 14, 11 sqq. III. 24, 113. III. 26, 28." VPTON.

§. 2. *μισεῖν τοὺς αἰτίους.* „Vide I. 22, 15. I. 27, 13. II. 22, 17. III. 4, 6." VPTON.

§. 3. *πέφυκε γὰρ πρὸς τοῦτο πᾶν ζῶον* &c. Conf. I. 22, 14. I. 27, 12. II. 22, 15 & 19. III. 3, 2. &c.

τεθηπέναι. „In marg. edit. Baf. *τεθαυμακέναι.* Atque hanc lectionem videtur agnofcere Simpl. in Comment. *καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν ἀσπάζεται, καὶ μεταδιώκει, καὶ ὡς μεγάλα τεθαύμακεν.*" VPTON.

§. 4. *Πολυνείκην καὶ Ἐτεοκλέα.* „Vide II. 22, 13 sq. IV. 5, 29." VPTON. — Conf. quae notavimus ad IV. 5, 29.

ὁ γεωργὸς λοιδορεῖ τοὺς θεούς. „Vide I. 27, 13. II. 22, 17. III. 4, 6. Mox articulum restitue, *ὁ ἔμπορος.*" VPTON.

ὅπου γὰρ τὸ συμφέρον, ἐκεῖ καὶ τὸ εὐσεβές. „Vide I. 9, 25. I. 27, 14." VPTON. — Satis intelligitur, non hoc dicere Philofophum, privatae utilitatis rationem unicum esse debere Pietatis adversus Deum fontem & fundamentum. Inverse magis, & negative quodammodo, accipienda sententia est: Quicumque nihil boni a Deo in se proficisci putat, quicumque contra laedi se nocerique sibi a Deo opinatur; is vero pietatis adfectu colere Deum non potest. Nempe respondet eis, qui putant, hominem, velit, nolit, multis malorum miseriarumque generibus extrinsecus incurrentium obnoxium esse. Atqui hoc qui putat,

tat, is aut omnino non gubernari a Deo res humanas existimet necesse est, aut ab ipso Deo, cujus sub imperio talia ipsi accidant, lædi se & noceri sibi opinabitur: adeoque grato animo reliquoque pietatis adfectu prosequi Deum non poterit. Quo igitur Pietatis ratio constet; monet, firmiter infixam animis nostris hanc persuasionem teneamus, optimo benignissimoque consilio Dei omnia gubernari: nihil, quod ab ipso proficiscatur, malum esse; (conf. cap. 27.) quidquid in rebus externis malum inesse, aut ab illis in nos incurrere posse videatur, id opinione nostra, non re ipsa malum esse: malum vere nominatum non nisi in nostra voluntate inesse, in pravo usu aut in neglectu facultatum viriumque a Deo nobis concessarum: illud igitur malum ut caveamus, in nostra situm esse potestate; quare in hoc omnem nostram curam convertamus, & Deo agamus gratias, eique vota faciamus, qui res nostras & universas ita disposuit atque gubernat, ut, nisi nos ipsi propria stoliditate & perverso mentis motu velimus, nullum malum nos adtingere possit.

§. 5. „*Σπένδειν δὲ καὶ θύειν καὶ ἀπάρχεσθαι κατὰ τὰ πάτρια, ἑκάστοις* (potius cum nonnullis libris *ἑκάστοτε*) *προσήκει, καθαρῶς καὶ μὴ ἐπισεσυρμένως, μηδὲ ἀμελῶς, μηδὲ γλίσχρως, μηδὲ ὑπὲρ δύναμιν.* Hæc omnia Socratica. *κατὰ τὰ πάτρια.* Sic Socrates apud Xenoph. Ἀπομν. lib. I. c. 3. f. 1. *ἥτε γὰρ Πυθία νόμῳ πόλεως ἀναιρεῖ ποιοῦντας, εὐσεβῶς ἂν ποιεῖν.* & Ἀπομν. IV. 3, 16. Vide legem Draconis, quam ex Porphyrio citavimus supra ad Dissert. I. 12, 7. Nec aliter Pythagoras:

> *Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεούς, νόμῳ ὡς διάκειται,*
> *τίμα.* [Aur. Carm. initio.]

Epictetus, *μηδὲ ὑπὲρ δύναμιν.* Socrates apud Xen. Ἀπομν. lib. I. c. 3. f. 3. *Ἐπαινέτης δ' ἦν καὶ τοῦ ἔπους τούτου,*

> *Καδδύναμιν δ' ἔρδειν ἱέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.*

καὶ πρὸς Φίλους δέ, καὶ ξένους, καὶ πρὸς τὴν ἄλλην δίαιταν, καλὴν ἔΦη παραίνεσιν εἶναι, τήν, Καδδύναμιν ἔρδειν. Et Ἀπομν. lib. IV. c. 3. f. 10. *Νόμος δὲ δήπου πανταχοῦ ἐστι, κατὰ δύναμιν ἱεροῖς θεοὺς ἀρέσκεσθαι.* Sed vide supra ad Diss. I. 12, 7." VPTON. — De vi vocis *ἐπισεσυρμένως* vide Not. ad Diss. II. 5, 2.

CAP. XXXII.

§. 1. *Ὅταν μαντικῇ προσίῃς.* „Vide Diss. lib. III. c. 23. in initio." VPTON.

§. 2. εἰ δὲ μή, τρέμων &c. sive, ex nostra lectione, quae ex probato codice manuscripto ducta est, μηδὲ τρέμων αὐτῷ πρόσει &c. Verte: *neque tremens eum accede, sed ut qui compertum habeas, quidquid eventurum sit, id indifferens esse & nihil ad te; qualecumque vero id fuerit, fore ut tibi eo recte liceat uti, neminemque fore qui prohibere hoc possit.*

καὶ τίνων παρακούσῃς. „παρακούσῃς ἄν, vel cum Simplicio παρακούσεις." VPTON.

§. 4. „ἀλλ' ἔνι λόγος, καὶ σὺν τούτοις παρίστασθαι τῷ Φίλῳ, καὶ πατρίδι συγκινδυνεύειν. Scribitur ἀλλ' ἐρεῖ. Vnde legendum, αἱρεῖ λόγος. Modus loquendi, Platoni, Epicteto, & Antonino [multisque aliis Graecis scriptoribus] familiaris. Vide ad I. 29, 28. & ad II. 2, 20. Repone itaque, ἀλλ' αἱρεῖ λόγος καὶ σὺν τούτοις παρίστασθαι τῷ Φίλῳ, καὶ πατρίδι συγκινδυνεύειν. *sed ratio eligit*, dictat, suadet, *etiam cum his opitulari amico, & cum patria* [*pro patria*] *discrimen adire.*" VPTON.

ὃς ἐξέβαλε τοῦ ναοῦ τὸν οὐ βοηθήσαντα ἀναιρουμένῳ τῷ Φίλῳ. „Extat historia apud Aelian. lib. III. c. 44. & apud Simplicium in Comment. [p. 258. sq.] Vide quoque Galen. Exhort. ad Med. & Art. cap. 5. edit. Goulst. Verba oraculi sic apud Simplicium scribe:

Ἀνδρὶ Φίλῳ θνήσκοντι παρὼν πέλας οὐκ ἐπαμύνας,
ἤλυθες; οὐ καθαρὸς περικαλλέος ἔξιθι σηκοῦ.

Tu qui praesens aderas amico morienti, nec tamen juvisti, huc venisti? Homo impure, profane, exi e pulchro templo." VPTON.

CAP. XXXIII.

§. 1. Τάξον τινὰ ἤδη χαρακτῆρα. „Vide Dissert. lib. III. cap. 23. in initio." VPTON.

§. 2. σπανίως δέ ποτε &c. „Conf. lib. III. c. 16." *Idem.*

§. 5. ἐκ τῶν ἐνόντων. „*Totis viribus; quantum fieri potest.* Sic autem accipi posse arbitror τὰ ἐνόντα, Luc. 11, 14. nisi adjiciatur πάντα. *H. Steph. in Lexico.* Male hunc locum acceperunt interpretes." VPTON. Hunc quidem Enchiridii locum recte ab omnibus interpretibus acceptum video, Meibomio excepto, *qui super quibuslibet rebus* interpretatus est; quod graece sonaret ἐπὶ τοῖς τυχοῦσι. Lucae locus, quem H. Steph. spectavit, est in Evang. cap. XI. vs. 41. ubi loca nonnulla a Wettstenio col-

collecta habes, quibus dictio ἐκ τῶν ἐνόντων eodem fere modo, ut hîc, usurpatur. Vide Indic. nostrum in Appianum. Conf. Epict. Fragm. 108. De toto vero hoc præcepto consuli merentur quæ commentatus est Hierocles in Aur. Carm. vs. 2. p. 38 sq. Ed. Lond. 1742. Adde Jambl. in Vita Pythag. sect. 150.

§. 6. ἑστιάσεις τὰς ἔξω (vel ἐξωτικὰς) καὶ ἰδιωτικάς. *Convivia cum hominibus extraneis & rudibus; disciplina non imbutis.*

ἐὰν ὁ ἑταῖρος ᾖ μεμολυσμένος. „Vide lib. III. cap. 16. in initio." VPTON.

§. 7. παραλάμβανε. „Edit. Ven. & Bas. παραλαμβάνειν, quod eodem redit." VPTON.

ὡς νόμιμόν ἐστι. ὧν νόμιμόν ἐστι, *qua fas est uti; qua uti absque flagitio licet;* id est, non contra naturam, nec ita ut injuria cuipiam inferatur.

ὅτι αὐτῷ οὐ χρῇ. „Potius cum Simplicio, ὅτι αὐτὸς οὐ χρῇ." VPTON.

§. 10. Εἰς τὰ θέατρα &c. Vide lib. III. c. 4." *Idem.*

ὅτι ἐθαύμασας τὴν θέαν. „*Admirationi fuisse tibi spectaculum;* contra præceptum, Μὴ θαυμάζειν, *Nil admirari.* Vide ad I. 29, 3. II. 6, 2. III. 20, 8." *Idem.*

§. 11. Εἰς ἀκροάσεις. „Vide lib. III. c. 23. ubi plura de sophisticis recitationibus." *Idem.*

§. 12. πρόβαλε σεαυτῷ, τί ἂν ἐποίησεν &c. „Vide II. 18, 21 sq. II. 13, 4. Vide etiam Longin. de Sublim. sect. 14. M. Anton. XI. 26. Senec. Epist. XI. *Aliquis vir bonus nobis eligendus est, ac semper ante oculos habendus, ut sic tanquam illo spectante vivamus, & omnia tanquam illo vidente faciamus.*" *Idem.*

§. 13. Ὅταν φοιτᾷς &c. „Vide II. 13, 17 sqq. Mox εὑρήσεις αὐτὸν, id est, *dominum.* Sæpius monui." *Idem.*

οὐκ ἀνοιχθήσονταί σοι αἱ θύραι. Immo, ex librorum præscripto, ὅτι ἐντιναχθήσονταί σοι, *fore ut in os tibi impingantur fores.* Conf. quæ alibi adnotavimus ad Var. Lect. in Enchir.

οὐκ ἦν τοσούτου. „Eadem verba habes supra, II. 6, 23." VPTON.

διαβεβλημένου πρὸς τὰ ἐκτός. „Mallet Wolfius καταβεβλημένου, *ejus qui projectus sit ad res externas, qui humi*

humi sit abjectus, & rerum externarum mancipium. Nisi διαβεβλημένου sit ejusdem significationis. Simplicius in Comment. [p. 284 sq.] ἰδιωτικὸν δὲ ἑκάτερον, καὶ οὐ καλῶς χρωμένων τοῖς ἐκτὸς, οὐδὲ ὡς ἔχει Φύσεως, ἀλλὰ μεγάλα αὐτὰ νομιζόντων." VPTON. — διαβεβλημένος πρὸς τὰ ἐκτὸς idem sonat ac δυσχεραίνων vel ἀγανακτῶν τοῖς ἐκτὸς, ut alibi docui; *qui rebus externis offenditur;* & oppositum est τῷ θαυμάζειν, de quo modo dictum ad §. 10. extr. Eamdem in sententiam cap. 4. extr. ἀγανακτεῖν πρὸς τὰ γινόμενα dixerat.

§. 15. ὀλισθηρὸς γὰρ ὁ τρόπος. „Haud aliter locutus est Epictetus Dissert III. 12. 6. ὁ πολὺς ὄλισθος τῶν Φαντασιῶν. Malit Wolfius τόπος, *locus.*" VPTON.

CAP. XXXIV.

Φύλασσε σεαυτὸν &c. „Auctiores Simplicii codices, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων, Φύλασσε σαυτόν. Auctior adhuc Stobæus: [Serm. XVII.] Ὅταν ἡδονῆς τινος Φαντασίαν λάβῃς, ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων Φαντασιῶν, Φυλάσσου, μὴ συναρπάζου [συναρπάζῃ lege] ταχέως. ἀλλ' ἐκδεξάσθω σε τὸ πρᾶγμα· καὶ μικρὰν ἀναβολὴν αὐτὸς παρὰ σεαυτοῦ λαβὼν, ἐπισκόπησον τὴν Φαντασίαν καθ' οὓς ἔχεις κανόνας, καὶ πειρῶ κρατεῖν τῶν ἡνιῶν. Plus vice simplici (ut mihi videtur) in publicum prodiere tum Dissertationes Epicteti, tum Manuale, etiam dum superstes esset Arrianus. Sed primum eo inscio; postea eas Dissertationes, emendatiores & auctiores, edidit cum Epistola ad L. Gellium; & Manuale Epicteti, cum Epistola ad Messalinum. Hinc illæ passim variæ & discrepantes lectiones, quæ non videntur a librariis proficisci." VPTON. — Verba ista, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων, non Simplicius modo, sed omnes nostri codices Enchiridii agnoscunt. Quæ varietates scripturæ in Dissertationibus Epicteti occurrunt, librariorum potissimum vel diligentiæ vel negligentiæ debentur: in Enchiridion multa passim ex interpretamento partim invecta esse, partim mutata, passim observavimus in epicrisi nostra quam Varietati Lectionis in uberiore hujus libelli Editione adjunximus.

ἐκδεξάσθω σε τὸ πρᾶγμα. „Vide Dissert. II. 18, 24. III. 12, 15." VPTON.

καθ' ὃν ἀπολαύσας, ὕστερον μετανοήσεις &c. Conf. III. 25, 1 sqq.

CAP.

CAP. XXXVI.

Ὡς τὸ, ἡ ἡμέρα &c. „Conf. Diſſ. I. 25, 11 ſq. Sed hoc modo edit. Ven. *Ὡς τὸ ἡμέρα ἐστι καὶ νύξ ἐστι, πρὸς μὲν τὸ διεζευγμένον μεγάλην ἔχει ἀξίαν, πρὸς λείπει δὲ τὸ κοινὸν ἐν ἐσθιάσει, οἷον μὴ Φυλάξει, ἀπαξίαν ἔχει. ὅταν οὖν* &c. Edit. Baſ. *πρὸς * λείπει * δὲ τὸ κοινὸν ἐν ἑστιάσει*, &c. Ad oram vero hæc ſunt verba, *πρὸς δὲ τὸ συμπεπλεγμένον (ἢ συνημμένον) ἀπαξίαν. οὕτω καὶ τῶν προκειμένων τὰ μείζονα ἑλεῖν, πρὸς μὲν τὸ σῶμα μεγάλην ἔχει ἀξίαν. πρὸς δὲ τὸ κοινόν.* Paulo aliter Simplicius. Ego vero ſequor noſtrum optimum codicem.“ VPTON. — De varia huius loci ſcriptura copioſe alibi diximus, quæ nil adtinet hic repetere. Quod ad argumentum ſpectat, meminerimus, dialecticis tricis mire delectatos eſſe Stoicos; atque etiam Chryſippum præſertim, maximum Stoæ lumen, plurimum boni otii in illis minutiis conſumſiſſe. Iam iſtum morem minime quidem probatum fuiſſe Epicteto, ſatis ipſe in Diſſertationibus quavis occaſione declaravit: ſed adeo invaluerat ille mos in Stoicorum ſcholis, ut prorſus præterire ejus generis ſubtilitates in inſtituendis diſcipulis ne Epicteto quidem, quamquam graviora unice ſpectanti ſpirantique, liceret. Ex incredibili illo Dialectices ſtudio Stoicorum natus & hic mos erat, ut ſubinde ad explicanda, declaranda, inculcanda ethica præcepta ſimilitudinibus uterentur e media dialectica arte petitis. Pro eo more utitur nunc Epictetus decantatiſſimis illis formulis, quibus in doctrina de enunciationum conjunctione & disjunctione uti in ſcholis conſueverant; easque ad præceptum ethicum adcommodat, cujus hæc eſt ſummatim ſententia: Quemadmodum recte adfirmare poteris, *eſſe diem;* recte item, *eſſe noctem;* ſi ſeparatim unumquodque horum ſuo tempore locoque adfirmes: ſed, poſito uno, non ſimul eodem loco ac tempore adfirmare licet alterum; ſic multæ occurrunt res in vita hominum, quæ, ſi eas ſolas per ſe ſpectes, utique fortaſſe dignæ fuerint quæ a te æſtimentur ſeliganturque; eædem vero rurſus, ſi cum aliis rebus momentisque conferantur, quæ ſimul in cenſum venire debent, & quibuscum illæ ſtare non poſſunt, perdunt hoc reſpectu ſuam dignitatem, adeoque relinquendæ ſunt & rejiciendæ. Sic multa, quæ uno loco aut tempore conveniunt, non conveniunt alio: multa, verbi cauſſa, quæ merito ſeligere & ſumere nobis poſſumus, cum ſoli ſumus, relinquenda ſunt & omittenda, ubi cum aliis verſamur hominibus, quibuscum certæ nobis relationes intercedunt,

cedunt, quibus certa quædam decori officia, aut obfervantiam quamdam, debemus. Cujus præcepti vim in definito aliquo rerum genere declaraturus Epictetus, utitur eo ad notandam multorum ea ætate hominum, philofophiam profitentium, *ἀπειροκαλίαν* & decori omnis neglectum, qui cœnas divitum cupide fectantes, in ipfis conviviis aviditate fua & ingluvie turpiter plerumque fe dare confueverant: quod genus hominum eodem nomine paffim a Luciano notatos videmus, in Nigrino, in Timone, aliisque locis, quæ ab Heynio, viro docto, in hujus capitis interpretatione laudata funt.

CAP. XXXVII.

Mutata diftinctione orationis, fic accipies fententiam: *Si quam perfonam, quæ fit fupra vires tuas, fusceperis; cum in hac ipfa indecore te geres, tum eam, quam fustinere potueras, omiferis.*

CAP. XXXVIII.

Οὕτω πρόσεχε, μὴ καὶ τὸ ἡγεμονικὸν βλάψῃς. Comparationem inftitutam fic accipe: *Si pes læfus eft, ægre ambulabis: multo magis, fi vis directrix læfa, vitæ viam male conficies.*

ἀψόμεθα τοῦ ἔργου. Cum *ἀψώμεθα* fcriptum effet in Vptoni contextu, errore operarum ex Wolfiana editione fecunda (quæ eft Bafileenfis quarta) per Col. Cant. & Lond. propagato; monuit idem Vptonus in Nota ad hoc caput, *ἀψόμεθα* effe corrigendum. Itaque ad editoris præfcriptum in ipfo contextu correxi errorem.

CAP. XXXIX.

Μέτρον κτήσεως τὸ σῶμα ἑκάστῳ, ὡς ὁ ποὺς ὑποδήματος. „Horat. Epift. Lib. I. 10, 42.

Cui non conveniet fua res, ut calceus olim,
fi pede major erit, fubvertet, fi minor, uret.

Et Epift. lib. I. 7, 98.

Metiri fe quemque fuo modulo ac pede, verum eft."

VPTON. — In Demophili Ὁμοίοις p. 615. ed. Galei habes dictum in eamdem fere fententiam: *Καὶ ὑπόδημα καὶ βίος ἁρμόττων ὁ ἀλυπότερος.*

ἂν μὲν οὖν ἐπὶ τούτου στῇς. „Sic edit. Ven. & Baf. At in ora [ed. Baf.] habet *ἐπὶ τούτοις*, ubi transitio fit a fingulari ad pluralem: refertur enim ad *ὑποδήματος.*" VPTON. Equidem fic accipiendum putabam: *fi in hoc confiftis*, nempe quod corpus defiderat; vel *in hoc*, ut poffeffionis defiderium termines eis rebus quæ corpus indiget.

ἐὰν

ἐὰν ὑπὲρ τὸν πόδα ὑπερβῇς. „Dicunt Græci ὑπὲρ πόδα, *supra modum*: περὶ πόδα, *intra modum*, *congruenter*; metaphorice, a calceis qui pedibus bene quadrant. Lucian. in Dial. pro Imag. ταῦτά σοι ἔκμετρα ἔδοξε καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. & alibi.“ VPTON.

εἶτα κεντητόν. „Sive artificiose disſectos, ſive pictos, ſive gemmis aut imaginibus interpunctos calceos ſignificare videtur. *Wolfius*. Ταύτῃ (lege τοιαύτη) δὲ ἦν, ὡς ἔοικε, παρὰ Ῥωμαίοις καὶ περὶ τὰ πορφυρᾶ καὶ κεντητὰ περιεργία, ὥστε καὶ τῶν καταχρύσων αὐτὰ προτιμᾶσθαι. Simplicius in Comment.“ VPTON. Κεντητὸν, ut Heynius monuit, eſt idem quod κατάστικτον, *acu pictum*, phrygionis opera. Iſtam veluti gradationem, quæ indicatur, in luxu circa calceos, quæ jam Simplicio mira viſa erat, ignoravit vel disſimulavit Nilus, εἶτε pro εἶτα ſcribens, *ſive decoratus*, *ſive purpureus*, *ſive acu pictus*.

CAP. XL.

Κυρίαι. „*Dominæ*. Vide Servium ad Virgil. Æn. V. 375. & Sueton. in Claud. c. 39. Senec. de Benef. lib. III. [cap. 33.] p. 300. edit. Lipſ.“ VPTON.

αἰδήμονες ἐν σωφροσύνῃ. „Alia lectio eſt, σὺν σωφροσύνῃ.“ IDEM. De ſcripturæ varietate alibi dictum eſt.

CAP. XLI.

Ἀφυΐας σημεῖον. *Abjectioris*, *parum generoſi ingenii indicium eſt*.

ὀχεύειν. „Repone ἐπὶ πολὺ ὀχεύειν.“ VPTON.

περὶ δὲ τὴν γνώμην -- ἐπιστροφή. Verte: *circa mentem vero omnis tua cura verſetur*.

CAP. XLII.

Ὥστε εἰ κακῶς αὐτῷ φαίνεται. „Auctiora quædam leguntur apud Stobæum: [Serm. I.] Ἀλλὰ κακῶς αὐτῷ φαίνεται. τίς οὖν ἐξήπαται; ἐκεῖνος. τίς οὖν βλάπτεται; ὁ ἐξηπατημένος.“ VPTON. Vide Notas noſtras ad Lectionis Varietatem in uberiore Enchiridii editione.

ἀπὸ τούτων οὖν ὁρμώμενος. Verte: *ab his igitur initiis profectus*; id eſt, *ita animo comparatus*.

CAP. XLIII.

Πᾶν πρᾶγμα &c. „Confer Disſert. lib. I. c. 2. in initio; & III. 10, 19. Item M. Anton. VIII. 46.“ VPTON. Conf. ſupra cap. 30. & Xenoph. Mem. II. 3. laudatum Heynio ad h. l.

CAP. XLIV.

Οὗτοι οἱ λόγοι ἀσύνακτοι. „Confer Disſ. III. 14, 11. ἐκεῖνοι δὲ μᾶλλον συνακτοί. Verte, *Illi vero potius concludentes;* vel, *concludendi vim habentes.* Utique autem συνακτικοί legendum, præeuntibus optimis libris, & ſic volente uſu. Conf. Sextum Emp. Pyrrh. Hyp. II. 137. & adv. Mathem. VIII. 303 ſq. & 415 ſqq.

CAP. XLV.

Λοῦεταί τις ταχέως. „Vide Diſſ. IV. 8. in initio. Item III. 8, 5. III. 17, 7 ſq. & M. Anton. VIII. 49." VPTON. Ταχέως, *cito, maturius, ante tempus diei vulgo ſolitum.*

οὕτως οὐ συμβήσεταί σοι, ἄλλας μὲν φαντασίας καταληπτικὰς καταλαμβάνειν, ἄλλαις δὲ συγκατατίθεσθαι. „Sic Ms. Haſnienſis, οὕτου οὐ, cum negatione: At libri maxima ex parte habent οὕτως οὖν συμβ. ſed hanc lectionem non probo. Vide Diſſ. III. 8, 4. οὐδέποτε γὰρ ἄλλῳ συγκαταθησόμεθα, ἢ οὗ φαντασία καταληπτικὴ γίνεται. *His ſi aſſueverimus, proficiemus,* inquit; *neque enim unquam alii rei aſſentiemur, quam quod ipſum viſum renunciat.* Hoc quoque in loco idem eſt ſenſus. Οὕτως οὐ συμβήσεταί σοι, *Sic* faciendo, ſecundum hoc præceptum, *non tibi continget,* ἄλλας μὲν φαντασίας καταληπτικὰς καταλαμβάνειν, *alia viſa comprehenſibilia percipere,* (τοῦτ᾽ ἔστιν αἰσθάνεσθαι, inquit Simplicius. Vide Cicer. Acad. I. 12. [aliis I. 11.] Lucian. in Sympoſ. p. 644. [c. 23.] M. Anton. IV. 22. VII. 54.) ἄλλαις δὲ συγκατατίθεσθαι, *aliis vero aſſentiri.* (τουτέστι τὴν κρίσιν ἐπάγειν, ſenſu ſane commodo, & per ſe ſatis luculento.) Sed aliter interpretes." VPTON. Eam ſententiam huic præcepto ineſſe, præclare jam Wolſius viderat monueratque. Scripturæ varietatem alibi diſcuſſimus. Οὕτως, inquit, (id eſt, καὶ τοῦτ᾽ ἐὰν ἐφ᾽ ἑκάστου ποιῇς vel παραφυλάξῃς, ut eſt cap. 38.) οὐ συμβήσεταί σοι, ἄλλων μὲν φαντασίας καταληπτικὰς λαμβάνειν, ἄλλοις δὲ συγκατατίθεσθαι, *Sic non accidet tibi, aliarum rerum viſa comprehenſibilia accipere, aliis vero adſentiri:* id eſt, *aliud ſenſu percipere,* quod proinde evidens ſit atque certum; *aliud* (quod nempe tua imaginatio aut præproperum judicium adjiciat, vel in locum alterius ſubjiciat) *tibi perſuadere & pro vero habere,* quaſi id ipſum ſenſu percepiſſes. De φαντασίᾳ καταληπτικῇ vide loca ab Vptono citata, & Sextum Empir. paſſim; de συγκαταθέσει, Cic. Acad. II. 12. Senec. Ep. CXI. A. Gell. XIX. 1.

CAP.

CAP. XLVI.

§. 1. *Μηδαμοῦ σαυτὸν εἴπῃς φιλόσοφον, &c.* „Vide Disfert. IV. 8, 17 & 35." VPTON.

ἀλλ' ἔσθιε ὡς δεῖ. „Vide Disf. lib. I. cap. 13. I. 4, 20. III. 21, 5. IV. 4, 8." IDEM.

οὕτω καὶ Σωκράτης. „Vide III. 23, 22. IV. 8, 22." IDEM.

ἠνείχετο. *ἀνείχετο* expreſſum erat in Vptoni contextu, operarum errore, quem correxi.

§. 2. *σιώπα τὸ πολύ.* „Conf. ſupra cap. 33, 2. & vide Disf. I. 29, 32. III. 13, 7. III. 14, 2. IV. 4, 26. Juvenalis, de Stoicis: [II. 14.] *Rarus ſermo illis.*" VPTON.

εὐθὺς ἐξεμέσαι. „Vide II. 9, 17 ſqq. III. 21, 1." IDEM.

ἐπεὶ καὶ τὰ πρόβατα, οὐ τὸν χόρτον ἐξεμέσαντα, τοῖς ποιμέσιν ἐπιδεικνύει, πόσον ἔφαγεν. „Huic lectioni favet Simplicius. Edit. Ven. & Baf. *ἐπεὶ καὶ τὰ πρόβατα, οὐ χόρτον φέροντα τοῖς ποιμέσιν ἐπιδεικνύει, πόσον ἔφαγεν.*" IDEM.

CAP. XLVII.

Ὅταν εὐτελῶς ἡρμοσμένος ᾖς. „Confer Disf. lib. III. cap. 12." VPTON. — Verte: *Quodſi tenui uteris corporis cultu.*

ὅτι ὕδωρ πίνω. „Recte Ms. Hafn. *πίνω*, vulgo *πίνεις*. Sed vide Disf. III. 14, 4." VPTON.

ἀλλ' ἐννόει πρῶτον, πόσῳ λιτότεροι ἡμῶν εἰσιν οἱ πτωχοὶ, καὶ πόσῳ καρτερικώτεροι. „Hæc omnia, uti & mox *καὶ καρτερίαν*, ſupplet noſter optimus codex, ſuccinente Simplicio in Comment. Sed alii libri non agnoſcunt." VPTON. Nempe iſta e Simplicii Commentario a viro induſtrio adnotata erant ad oram libri, quo uſus Vptonus eſt.

σεαυτῷ. Intellige *ἀσκῆσαι θέλε.* *Tibi ipſi exercere te velis*, ſcil. ut tu proficias; non, ut alii te videant & admirentur. Eâdem ſententiâ III. 12, 17. ait, *ὅταν θέλῃς σαυτῷ ἀσκῆσαι.*

μὴ τοὺς ἀνδριάντας περιλάμβανε. „Vide ad Disf. III. 12, 2. Male Simplicius interpretatur." VPTON.

ἀλλὰ διψῶν ποτε &c. „Idem præcepit Apollonius; vide III. 12, 17." IDEM.

CAP. XLVIII.

§. 1. *Ἰδιώτου στάσις.* „Confer Disf. lib. III. cap. 19. Vide etiam lib. I. c. 21." VPTON. — Conf. ſupra, c. 29, 7.

§. 2. Σημεῖα προκόπτοντος. „Vide ſupra, cap. 5. & Diſſ. I. 26, 15. Vide & lib. I. c. 4. lib. II. c. XI. & cap. 17." VPT.

περίεισι δὲ καθάπερ οἱ ἄῤῥωστοι. Confer omnino Diſſ. III. 13, 21.

τῶν καθισταμένων. „Nonnulli libri τῶν καθεστώτων, *eorum quæ recepta ſunt, quæ jam adſunt.* Sed malit Wolfius, ut alii codices habent, τῶν καθισταμένων, pro ἀποκαθισταμένων, *eorum quæ incipiunt reſtitui in integrum;* ut ſignificetur initium καὶ τὰ πρῶτα recuperandæ valetudinis." VPTON. — Κινεῖν τὰ καθεστῶτα, eſt, *res novas moliri;* κινεῖν τὰ καθιστάμενα rectiſſime hoc loco, pæne ad verbum, convertes, *movere & turbare ea, quæ jam componi ſedarique cœperant.* Cum de re, tum de dictione, confer omnino Senec. Epiſt. 7. initio.

§. 3. ὄρεξιν ἅπασαν ἦρκεν ἀφ' ἑαυτοῦ. Conf. ſupra, cap. 2, 2. & loca ibi in Notis citata. Perperam ἦρχεν ſcriptum hic erat in Vptoni contextu; quo de errore nihil quidem in Notis monuit editor, ſed in Indice eum correxit. Pro ἀφ' ἑαυτοῦ, recte ἐξ ἑαυτοῦ dant plerique libri. conf. Diſſ. I. 4, 1.

τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐφ' ἡμῖν. Vide quæ ſupra notavimus ad cap. 2, 1.

CAP. XLIX.

§. 1. Ὅταν τις ἐπὶ τῷ νοεῖν &c. „Confer Diſſert. I. 4, 6 ſqq. II. 19, 5 ſqq. II. 23, 44." VPTON.

τὰ Χρυσίππου. „Addunt βιβλία edit. Ven. & Baſ. Sed non agnoſcit Simplicius cum aliis libris." VPTON. Nempe non habebat eam vocem ed. Ven. 1. cum uno e noſtris codicibus non optimæ notæ: omiſſaque eſt in ed. Heinſ. & Meib. Cæteri omnes ſcripti libri, & ante Vptonum editi, uno conſenſu eamdem agnoſcunt.

εἰ μὴ Χρύσιππος ἀσαφῶς ἐγεγράφει. „Vide ad Diſſ. I. 17, 13." VPTON.

§. 3. ἐπανάγνωθί μοι Χρυσίππου. Ex ſcriptura probati codicis Pariſienſis, ἐπανάγνωθι τὸ Χρυσίππειον, *prælege, vel, explica penſum ex Chryſippo.*

CAP. L.

Ὅσα προτίθεται. Heynius, cum pleriſque Interpretibus, intelligit *Quæ proponuntur a philoſophis;* & præſertim quæ in hoc ipſo libello propoſita ſunt. Ego ſic acceperam: *Quæ tibi propoſita ſunt;* id eſt, *quæ tu tibi propoſuiſti;* & contuleram id, quod ait infra, §. 2. (nobis cap. 51, 2.)

51, 2.) πᾶν τὸ βέλτιστον φαινόμενον ἔστω σοι νόμος ἀπαράβατος. conf. etiam ſupra, cap. 22. In eamdem ſententiam verba iſta Simplicius accepiſſe videtur, p. 321. b. δεῖ τῷ προτεθέντι ὡς ἀγαθῷ καὶ ὠφελίμῳ ἐμμένειν βεβαίως. Commodius tamen, fateor, pro iſta ſententia, foret προτέθειταί σοι, vel προτέθεισαι, vel προέθου. Conf. Diſſ. III. 25, tit. & ibid. vſ. 1. Itaque vide, ne verbum προτίθεται notione maxime nativa accipi hic debeat, *quæ ante ponuntur*, id eſt, *quæ ſupra poſita*, *quæ adhuc præcepta ſunt; quæcumque præcepta in his, quæ ſupra ſcripta ſunt, continentur.* Simili quadam notione eodem verbo paſſim Polybius uſus eſt, pro *ante locare*, *præmittere*, *initio ponere*, I. 33, 9. III. 118, 11. IV. 25, 6. VIII. 13, 1. Nunc, cum indefinite enunciatum ſit ὅσα προτίθεται, utraque fortaſſe ſententia haud abſurde conjungi poterit.

ὅ, τι δ' ἂν ἐρῇ τις περὶ σοῦ, μὴ ἐπιστρέφου. „Quid loquantur, vide ſupra, cap. 22. Cæterum alludere videtur, monente ad locum Simplicio, ad dictum illud Pythagoreum, Εἰς τὸ ἱερὸν ἀπερχόμενος μὴ ἐπιστρέφου, *Ædem ingreſſus, ne te convertas.*" VPTON. Μὴ ἐπιστρέφου nil aliud ſonat, niſi *nihil cura.* vide Indicem.

§. 1. (*Nobis Cap.* LI. 1.) Εἰς ποῖον οὖν ἔτι χρόνον ἀναβάλῃ. (immo ἀναβάλλῃ.) „Vide Diſſ. lib. II. cap. 18. in fine; & lib. IV. cap. 12." VPTON.

τὸ τῶν βελτίστων ἀξιοῦν σεαυτὸν, *rebus optimis dignum te judicare.* Liceat huc transſcribere, quæ, ut docte, ſic percommode, ad hunc locum HEYNIVS adnotavit: „Valde uſitata philoſophis loquendi ratio, *adſpirare ad pulcherrima quæque*, ſapientiam videlicet & virtutem: itaque infra idem dicit, ἀξίωσον σεαυτὸν βιοῦν ὡς τέλειον, fere ut ille Virgilii:

Aude hoſpes contemnere opes, & te quoque dignum
finge deo.

conf. ſup. c. 22. Lucian. Demon. p. 858. πάντων τούτων (*dignitatum, honorum, & opum*) ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν βελτίστων, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν. Contra ii, qui ad dignitates civiles evehuntur, τῶν μειζόνων, τῶν μεγίστων ἀξιοῦσθαι dicuntur. cf. Lucian. Dial. Mort. 12. p. 286."

τὸν διαιροῦντα λόγον. „*Rationem dividentem; ſeu diſtinctionem rationis:* aut, ſi magis placet, *orationem distributricem.* Eam partitionem rationis intelligo, qua initio dixit. *Quædam in poteſtate noſtra eſſe, quædam non eſſe.* Quid vero, ſi τὸν δὴ αἱροῦντα λόγον legas? frequens Stoicis

cis formula, *ἕως ἂν ὁ λόγος αἱρῇ.*" *Wolfius.* — „Ingenioſe Wolfius: cujus ſi primam interpretationem admittendam cenſes, confer Diſſ. I. 22, 11. II. 2, 14. II. 5, 4. & Ench. c. 16. & cap. 18. Si alteram, vide quæ notantur ad Diſſ. I. 29, 28. & ad II. 2, 20. Vide quoque Indicem in v. *αἱρέω*. Sed magis placet, ut verum fatear, *τὸν αἱροῦντα λόγον*, *dictantem rationem*. Simplicius in Comment. [p. 323. b.] *ἐν μηδενὶ παραβαίνειν τὸν ὀρθὸν λόγον, ἀλλὰ κατ᾽ αὐτὸν πάντα ἐνεργεῖν, καὶ ὀρεγόμενον καὶ ἐκκλίνοντα.* Sed quiſque ſuo fruatur judicio." VPTON. Haud dubie præferenda prior Wolfii interpretatio; nec ulla cauſſa erat, cur ſolicitaretur vulgata & conſtans librorum ſcriptura.

τὰ θεωρήματα. „Hujusmodi *θεώρημα* eſt ſupra, cap. 46, 1. *ἔσθιε ὡς δεῖ*, ut Meibomius obſervabat. Caput 33. nihil aliud, niſi ejusmodi theoremata habet. Vide infra, cap. 51. [nobis c. 52.]" VPTON.

οἷς ἔδει σε συμβάλλειν, καὶ συμβέβληκας. Sicut Simplicius *συμβάλλειν* h. l. per *συνθέσθαι* interpretatur p. 323. b. ſic Epictetus ipſe per *συγκαταθέσθαι*, IV. 6, 12.

καὶ ἀεὶ ὑπερθέσεις &c. Scripturam, quam ſequor, *καὶ ἀεὶ προθέσεις ἐκ προθέσεως ποιῇ*, ſic verto, *& prorogationem ſemper ex prorogatione nectis.* *πρόθεσις* non modo ſonat *propoſitum*, ſed & idem valet ac *προθεσμία*, *conſtituta dies.* Simili fere phraſi latine dicitur, *diem ex die ducere.* Cæſ. de Bell. Gall. I. 14, 1.

§. 2. *καὶ ὅτι παρὰ μίαν ἧτταν καὶ ἔνδοσιν ἢ ἀπόλλυται προκοπὴ, ἢ σώζεται.* „Minima mutatione reſtituit hunc locum Caſaubonus ad Perſium, p. 395. *Καὶ ὅτι παρὰ μίαν ἧτταν καὶ ἔνδοσιν, ἢ οὔ, ἀπόλλυται προκοπὴ, ἢ σώζεται.* Senſus eſt: *Semel victum eſſe & ceſſiſſe, aut non, deſtruit profectum vel ſervat.* Simplicius tamen aliam agnoſcere videtur lectionem: *παρὰ μίαν γὰρ ἡμέραν καὶ ἓν πρᾶγμα ἡ σὴ προκοπὴ καὶ σώζεται καὶ ἀπόλλυται.* *Ob unum enim diem & unam rem, tua progreſſio & conſervatur & perit.*" VPTON. De Caſauboni conjectura quid ſtatuendum, alibi docui. Simplicii lectionem, quæ mihi, perpenſis omnibus momentis, unice vera viſa erat, ſic verto: *per unum diem, per unamque rem*, (ſcil. ſive bene, ſive male geſtam) *vel perire profectum*, (progreſſionem in virtutis & ſapientiæ via) *vel ſervari.*

§. 3. *Σωκράτης - - μηδενὶ ἄλλῳ προσέχων ἢ τῷ λόγῳ.* „Verba Socratis apud Plat. in Critone: [cap. 6. p. 131. ed. Forſt.] *ὡς ἐγὼ οὐ μόνον νῦν, ἀλλὰ καὶ ἀεὶ, τοιοῦτος,*

οἷος

οἷος τῶν ἐμῶν μηδενὶ ἄλλῳ πείθεσθαι ἢ τῷ λόγῳ, ὅς ἄν μοι λογιζομένῳ βέλτιστος φαίνηται. Vide Disf. III. 23, 21." VPTON. — Totum locum pro ea lectione, quam mihi probari significavi, latine sic converto: *Socrates hoc modo is, qui fuit, evasit; cum in omnibus, quæ ipsi afferrentur, nullius rei respectum haberet nisi Rationis.*

CAP. LI. (*Nobis CAP. LII.*)

Ὁ πρῶτος καὶ ἀναγκαιότατος τόπος. „Vide quæ supra notantur ad Disfert. lib. III. cap. 2. ubi agitur de tribus in Philosophia Ethica locis. Hic agitur de tribus in Dialectica locis. Cæterum Stoici totam disserendi artem ad vitæ officia revocabant." VPTON.

CAP. LII. (*Nobis CAP. LIII.*)

§. 1. Ἄγου δέ μ', ὦ Ζεῦ. „Vide Disf. II. 16, 42. IV. 1, 131. IV. 4, 34. Versus sunt Cleanthis, Stoici philosophi, Asso nati; uti monuit Simplicius ad locum: ὃς μαθητὴς μὲν ἐγένετο Ζήνωνος, διδάσκαλος δὲ Χρυσίππου, τούτου καὶ ἀνδριάντα θαυμαστὸν ἐν αὐτῇ Ἀσσῷ ἐθεασάμην, δεῖγμα τῆς Ῥωμαίων συγκλήτου, πρὸς τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀνατεθέντα. ubi pro δεῖγμα, legit Menagius ad Laërt. VII. 168. δόγματι τῆς Ῥωμ. συγκλ. *senatus Romani decreto.* Sic apud Herodian. [& alios] δόγμα τῆς συγκλήτου. Sed vide Laërtium in Vita Cleanthis. Sic versus reddidit Seneca, Epist. CVII.

Duc me, parens, celsique dominator poli,
quocunque placuit. Nulla parendi mora est.
Assum impiger. Fac nolle: comitabor gemens;
malusque patiar, quod bono licuit pati.

Confer Disf. II. 16, 47. M. Anton. VI. 42. & X. 28. Cæterum in initio hujus capitis corrupta sunt, quæ plerique codices exhibent. Sic enim edit. Ven. & Bas. Ἐπὶ παντὸς προχείρου, εὐκτέον ταῦτα. Quæ vertunt, *In quovis incepto hæc optanda sunt.* Recte Salmasius in Simplicium p. 7. Ἐπὶ παντὸς πρόχειρα ἐκτέον ταῦτα. Vide Indicem in v. πρόχειρος. Eadem verba occurrunt apud M. Anton. VI. 48. διὸ καὶ πρόχειρα αὐτὰ ἑκτέον." VPTON.

§. 2. συγκεχώρηκεν. „Male vulgo συγκεχώρηκε, contra metrum. Versus sunt Euripidis." VPTON. Ex incerta Tragœdia. Vide Fragmenta apud Barnes. p. 513. & apud Musgr. Fr. 120. p. 600.

§. 3. Ἀλλὰ καὶ τὸ τρίτον· Ὦ Κρίτων &c. „Ex Plat. in Crit. Vide Disf. I. 4, 24. III. 22, 95. IV. 4, 21."

 VPTON.

VPTON. Verba καὶ τὸ τρίτον per librariorum errorem ex Simplicii Commentario huc invecta esse, alibi docuimus. In versione igitur latina sic ponendum: *At, ó Crito* &c. delendaque verba *& tertium.*

Ἐμὲ δὲ Ἄνυτος. „Supple ex Diss. I. 29, 18. καὶ πάλιν· Ἐμὲ δὲ &c. sententiâ etiam postulante. Sumpta sunt ex Platone in Socratis Apologia. Vide supra, Diss. II. 2. 15. III. 23, 21. Notulas nostras in Manuale, dedita quidem opera breves, sed forsan non inutiles, claudent Literæ haud ita pridem ad me datæ a Viro amicissimo." VPTON. — Verba καὶ πάλιν nil opus est hic adjicere, præsertim deletis illis καὶ τὰ τρίτα, quæ paulo superius temere invecta erant. Satis fuerit, post ταῦτα γινέσθω majori distinctione claudere præcedentem sententiam, tum a majuscula litera incipere: Ἐμὲ δὲ Ἄνυτος &c. Cæterum & nos finem hic facimus brevium nostrarum in Enchiridion Adnotationum: ne quid vero desideret Lector, quod in Vptoni Editione utile inesse videri possit, subjicimus cum Vptono Harrisii Epistolam ad ipsum datam.

JACOBVS HARRIS JOANNI VPTONO S.

En! tibi munusculum, Vir amicissime, variantes lectiones in Epicteti Enchiridio. Si quæras, unde harum mihi copiam fecerim, hoc habeo quod respondeam. Exscriptas e vetere quodam Msto ad oram codicis inveni, quem mihi forte comparaveram. Erat autem codex ille ex editione Epicteti Simplicijque Venetiis impressa Græce A. 1528. & prorepserat (furtim, ut opinor) e bibliotheca Collegii cujusdam Societ. Jesu. Msti hujus lectiones cum tua Enchiridii editione diligenter contuli, nec cum tua solum, sed cum Veneta etiam A. 1535. nec non Salmasiana A. 1640. & Meibomiana 1711. Quotquot autem ex his lectionibus compertæ fuerunt vel a tuo vel ab istarum editionum textu diversæ, eas omnes fideliter transscripsi, & cum hac epistolâ tibi integras mitto, amicitiæ pignus, quantumvis parvum & tenue. Vale. Dabam Sarisburiæ Kal. Julii, A. D. MDCCXXXIX.

CAP. I. [§. 2. Φύσει ἐλεύθερα] *Deest* Φύσει *in Ms. male, ut opinor.*

— [§. 4.] πάρον, καὶ προηγουμένως σεαυτοῦ ἐπιμελεῖσθαι. *Hæc addunt Ms. & ed. Meibomiana.*

— *ibid.* πλουτεῖν, *addit Ms.* καὶ τοὺς οἰκέτας κατορθοῦν, *cui favet Simplicius & Politiani versio.*

— [§. 5.] *pro* τὸ, διότι — *Ms.* τόδε, ὅτι — *cui favet Simplicius.*

CAP.

CAP. II. [§. 1.] *pro* ἂν ὀρέξει — *Ms.* οὖν ὀρέξει. *forsan* οὖν ἂν.

CAP. III. pro χρείαν *Ms. legit* χρείας, *atque edit. Meib. & Veneta 1535.*

CAP. IV. [sub init.] *post* ὁποῖον *inserit Ms.* τί — ὁποῖόν τί ἐστι. *Ita etiam Ms. Meibom. p. 103. quibus astipulatur Simplicius.*

— *pro* ἐγκρατευομένους, *Ms.* ἐνσειομένους, *atque ita Meibomius.*

— [ὅτι εὐθὺς λουσ.] εὐθὺς ὅτι *Ms. & Meib. ed.*

— [ἐφ' ἑκάστου ἔργου] ἔργου οὐ διαμαρτήσεις *Ms. & ed. Meib.*

CAP. V. Verba ἐκεῖνο τὸ δεινόν ἐστιν *desunt tam in Ms. quam in ed. Ven. 1535.*

CAP. VI. [τηνικαῦτα ἐπαρθήσῃ.] *Post* τηνικαῦτα, εὐλόγως *addunt Ms. & ed. Meib.*

CAP. VII. [πάρεργόν ἐστι] *Deest* ἐστὶ *in Ms.*

— [μή τοι γε ὁ κυβερνήτης] *Pro* μήτοι γε, *legit Ms.* μή τι σε. *Editio Meib.* μή τοι σὲ. *Utraque lectio vulgata melior.*

— [καὶ τότε πάντα] *Pro* καὶ τότε, *legunt* κἂν καλέσῃ *omnes bonæ notæ editiones; Salmasii, Meibomii, &c. ita etiam ed. Ven. 1528.*

CAP. VIII. [ἀλλὰ θέλε &c.] *Legunt hunc locum Ms. & ed. Meibom. hoc modo,* ἀλλὰ θέλειν ὡς τὰ γιγνόμενα γίγνεται, καὶ εὐροήσεις. *optimo, ut videtur, sensu. Ne quæras fieri res ut velis: Quæ fiunt enim, extra te positæ sunt. Sed velle quæras eo modo quo res fiunt: Velle enim & voluntas in tuâ potestate. Fatendum tamen est, vulgatam lectionem tueri Simplicium.*

CAP. XI. [ὅτι ἀπώλεσα αὐτὸ] *Deest* αὐτὸ *in Msto.*

— ἡ γυνὴ ἀπέθανεν. ἀπεδόθη. *Desunt hæc in Msto, sed male.*

CAP. XII. [§. 2. καὶ ὑπακούσας] ἢ καὶ ὑπακούσας *Mssti, tam noster, quam Meibom. p. 103. quibus favet Simplicius.*

— *ibid.* ὅλως δέ σοι καλῶς. *Desunt hæc tam in nostro Msto, quam in Meibomii; desunt etiam in ed. Ven. 1535. Optime; nam nihil ad rem faciunt.*

CAP. XIII. [ἕνεκα τῶν ἐκτὸς] *Pro* ἐκτὸς, *Ms. legit* ἐντὸς, *cui favet Simplicius. Optima lectio, sine qua nullus omnino sensus.*

— *ibid. Pro* ἀνόητος, *Ms.* ἠλίθιος. [Mox deinde] καὶ μηδὲν *Ms.*

CAP.

CAP. XIV. [Initio, Ἐὰν θέλῃς] *Pro ἐὰν, ἂν Ms. & Meib.*

CAP. XVI. διαίρει παρὰ σεαυτῷ καὶ λέγειν. *Desunt hæc in Msto, sed male; nam eâdem loquendi formulâ mox infra utitur. vide cap. 18.*

CAP. XXI. τὰ ἄλλα *desunt in Msto. Agnoscit Simplicius.*

CAP. XXII. [Initio.] Εἰ Φιλοσ. *Deest in Msto* εἰ, *& leguntur sequentia cum interrogationis notâ.* Φιλοσοφίας ἐπιθυμεῖς; *Ita etiam ed. Ven. 1535. Magis, ut videtur,* ἐμφατικῶς.

— [εἰς ταύτην τὴν τάξιν] *Pro* τάξιν. *Ms.* χώραν.

CAP. XXIV. [§. 2. sub fin.] *Pro* δύναται ἑτέρῳ, *Mstus legit* ἑτ. δυν.

— [§. 5.] *Pro* τὸν πιστὸν, *Ms.* σεαυτὸν πιστόν.

CAP. XXV. [§. 1. εἰς συμβουλίαν] εἰς συμβουλὴν *Ms.*

— *ibid. Pro* μὴ ταὐτὰ ποιῶν, *Ms. legit* μόνον ταῦτα, *sed male, & contra Simplicii auctoritatem.*

— [§. 2.] *Edit. Ven. 1528.* συμπεραπτεμ — *In Msto desunt.* [Nempe quinque, puto, verba desunt, ὃ μὴ παραπέμπων, τῷ παραπέμποντι. Deerant eadem in Msto Salmasii.]

— [§. 4. δὸς οὖν τὸ διαφέρον] διάφορον *Ms.*

— [§. 5. in fin.] *Post* αὐτοῦ *legit Ms.* τῶν ἐπὶ τῆς εἰσόδου. *Atque ita Simplicius in ed. Ven. 1528.* οἱ ἐπὶ τῆς εἰσόδου *nempe Grex iste Servorum, qui olim (ut hodie etiam videre est) divitum limina otiose servabant, ob pravitatem & insolentiam omnibus noti. Ita ergo hunc locum redderem: Quod non tolerâris servorum ejus insolentiam, qui ad fores astant.*

CAP. XXVI. [ὁποῖον ὅτε καὶ τὸ τοῦ ἄλλου] ὅταν *Ms. pro* ὅτε. ὅταν *videre est in hoc capite tam supra quam infra.*

CAP. XXVIII. Pro ἀπαντήσαντι, *Ms. legit* ὑπαντ.

CAP. XXIX. Deest totum hoc Caput in Msto; nec videtur agnovisse Simplicius; nullum enim ejus exstat in hæc verba Commentarium.

CAP. XXX. [οὐ· ἀλλὰ πρὸς παν.] *Deest* οὐ *in Msto.*

CAP. XXXI. [§. 1.] εἶναι ἐν πᾶσι. *Deest* ἐν *in Msto, cui favere videtur Simplicius.*

— *ibid.* ὑπὸ τῆς ἀρίστης γνώμης. *Ms.* ἀπό.

— [§. 3.] *Pro* τεθηπέναι, *Mstus legit* τεθαυμακέναι, *cui astipulatur Simplicius in Comm. p. 215. & Meib. in sua editione.*

CAP.

CAP. XXXI. [§. 5. ἑκάστοις προσήκει.] *Pro* ἑκάστοις, *Ms.* ἑκάστοτε. *Editiones Veneta 1528 & Salmasiana* ἑκάστῳ.

CAP. XXXII. [§. 1.] ὅτι μὲν ὡς. *Mstus & Salmasius* ὅτι τί μὲν ἀποβῆσ.

— [§. 2. ὅταν τι συμβουλευθῇ] ὅταν τί σοι *Ms.*

— [§. 4.] ὅτι ὁ θάνατος, *Mstus* ὅτι ἡ θάνατος σημαίν. *Et melius hoc, etsi leviusculum: absque enim articulo, quæ sequuntur, nomina,* πήρωσις, φυγή.

CAP. XXXIII. [§. 2.] παρακαλοῦντος. *Ita etiam Ms. & Salmasius.* παρακολουθοῦντος *utraque Veneta, 1528. 1535. unà cum Meibomiana.*

— *ibid. Pro* λέγειν τι, *Mstus* λέγειν, *absque* τὶ, *cui clare favet Simplicius, quem in re etiam tenui vide.*

— *ibid.* μηδὲ περὶ ἱπποδρ. *Ms.*

— [§. 3.] *Pro* τοῖς σοῖς λόγοις, *Mstus legit* τοὺς σοὺς λόγους καὶ τοὺς — *Et melius hoc, ut videtur.*

— *ibid.* ἀποληφθεὶς. *Mstus unà cum editionibus Venetâ 1535 & Meibomianâ* ἀπολειφθεὶς. *Posteriori favet Simplicius editionis Venetæ 1528, priori Salmasianus.*

— [§. 6.] ὑποῤῥυῇς. *Mstus & Simplicius* ἀποῤῥυῇς.

— [§. 8.] ὅτι αὐτῷ. *Ms. & Salmasius* αὐτὸς, *quod longe melius; ita etiam Simplicius.*

— [§. 9.] ἀπαγγείλῃ. *Mstus noster, atque Meibomianorum alter* ἀπαγγελῇ.

— *ibid. Ms.* τὰ ἄλλα τὰ προσόντα.

— [§. 13.] πρός τινας. *Ms.* τινά. *atque ita etiam editiones Meibomii & Salmasii: porro* αὐτὸν *mox infra effertur* ἑνικῶς.

CAP. XXXIV. ['Εὰν ἡδονῆς] *Ms.* ὅταν, *pro* ἐὰν, *atque ita Simplicius.*

— *ibid.* λάβῃς, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων, φύλασσε. *Sic Ms. & Simplicius, & editio Salmasiana.*

CAP. XXXV. Ὅταν τι διαγνῷς ὅτι ποιητέον ἐστί σοι, καὶ ποιῇς, μηδέποτε — *Ita legit Ms.*

CAP. XXXVI. ἤτοι ἡμέρα ἐστὶν, ἢ νύξ ἐστι *Ms. & Meibomii editio. Mox in Msto desunt (sed male) verba* καὶ ἐν συμποσίῳ *usque ad* ἀπαξίαν ἔχει.

CAP. XXXVII. καὶ ἐν τούτῳ. *Deest* καὶ *in Msto.*

CAP. XLI. Desunt hæc in Msto: γυμνάζεσθαι, ἐπὶ πολὺ ἐσθίειν, ἐπὶ πολὺ — — ἀποπατεῖν.

CAP. XLII. Hic obiter emendemus Simplicium e Msto nostro. Sub initio commentarii in hoc caput hæc sunt verba:

ὅτι

ὅτι ἕκαστος τῇ ἑαυτοῦ φαντασίᾳ — — ἀκολουθεῖ, εἰ μὲν καὶ αὐτῷ ὁμοίως φαίνοιτο. Hæc Salmaſius [immo Wolſius; illius enim ea verſio eſt, non Salmaſii] *ita reddit „quemvis ſuam opinionem & judicium ſequi“ — nulla habita ratione ſequentium εἰ μὲν &c. Nec mirum; ſenſu enim omnino carent. Lege cum Msto: ὅτι ἕκαστος τῇ ἑαυτοῦ φαντασίᾳ — — ἀκολουθεῖ, εἰ μὴ καὶ ἄλλῳ ὁμοίως φαίνοιτο. „Quemque id ſequi, quod „ſibi videtur, etſi non eodem modo viſum fuerit al„teri.“*

CAP. XLIII. [in fine.] *Deeſt ἐστὶν in Msto.*

CAP. XLV. οὕτως οὐ συμβῇ. — Ms. οὖν. In Simplicio Salmaſianæ editionis, p. 308. l. 13. peſſime legitur, εἰ δὲ οὕτως ποιοῦμεν, pro εἰ δὲ μὴ οὕτως ποιοῦμεν, quæ lectio eſt editionis Venetæ 1528. Hoc viſum eſt notatu dignum.

CAP. XLVI. [§. 2.] *Pro ἐξεμέσαντα, Ms. unà cum ed. Ven. & Meib. legit φέροντα. Lectioni vulgatæ favet Simplicius.*

CAP. XLVII. Verba ἀλλ' ἐννόει - - - καρτερικώτεροι deſunt in Msto; ſed male: Extant enim apud Simpl. Ibid. Deeſt καὶ καρτερίαν in Ms.

CAP. XLVIII. [§. 2. ὅταν ἐμποδισθῇ τι] *ὅταν οὖν ἐμποδ. Ms.*

CAP. XLIX. [§. 1. ſub init.] *Poſt Χρυσίππου addit Ms. βιβλία. Ita etiam ed. Ven. 1535.*

CAP. L. [§. 1.] *προθέσεις ἐκ προθεσ. Deſunt hæc in Msto.*

— [§. 2.] *πᾶν τὸ βέλτιστον φαινόμενον. Deeſt in Msto φαινόμενον.*

CAP. LI. Pro ὁ τοῦ μὴ ψεύδεσθαι, Ms. legit τὸ μὴ ψευδ.

— *ibid. πόθεν ὅτι οὐ δεῖ. Deeſt illud πόθεν.*

— *ibid. τί γάρ ἐστιν ἀπόδειξις. Deeſt γάρ ἐστιν.*

FINIS NOTARVM AD MANVALE.

AD EPI-

AD

EPICTETI FRAGMENTA

NOTÆ ET EMENDATIONES.

LECTORI
EPICTETI STUDIOSO
JOH. SCHWEIGHÆUSER S.

De EPICTETI *Διατριβῶν*, ſive *Διαλέξεων*, ſive *Ὁμιλιῶν* Libris deperditis dictum eſt in Notis ad Cap. I. Libri primi Diſſertationum, quæ ad ætatem noſtram pervenerunt. Ex eisdem libris, quos invidit nobis temporum injuria, bene multas ſententias opportune nobis conſervavit Johannis Stobæi diligentia in Sententiarum Florilegio. Illa Epicteti Fragmenta primus, quod ſciam, prudenti conſilio in unum locum collegit vir doctus, qui Enchiridii & Diſſertationum Epicteti editionem Baſileenſem procuravit, quæ ex Oporini officina anno MDLIV in forma quadrata prodiit. *) Scilicet in illa editione poſt græcum Enchiridii exemplum, quod in capita *ξβ*. (LXII.) distributum eſt, proxime ſequitur hic titulus: *Τὰ ἐφεξῆς ἐκ τῶν Ἐκλογῶν Ἀποφθεγμάτων Ἰωάννου τοῦ Στοβαίου.* Quo titulo exhibentur Epicteti ſententiæ e Stobæi Florilegio excerptæ, & per plura capita (quæ *ξγ'. ξδ'.* & ſic porro, usque *οα.* numerantur) ita digeſtæ, ut, quæcumque ſententiæ cognati quodammodo argumenti eſſe viſæ erant editori, eæ ad unum caput relatæ ſint & continuo tenore ſcriptæ, quamquam apud Stobæum per varios atque varios Titulos ſive Sermones (ut vulgo inſcribuntur) diſperſæ legantur. Singulis capitibus in eadem, quam dico, editione tituli nulli inſcripti ſunt: latina verſio nulla adjecta. HIERONYMVS WOLFIVS deinde, in Enchiridii editione græco-latina, quæ cum ejusdem Wolfii latina verſione Diſſertationum Epicteti, & Simplicii in Enchiridion Commentario, apud eumdem Oporinum Baſileæ

*) Similis vero collectionis jam aliquot ante annis confectæ editæque mentionem apud Maittaire reperio, Tom. V. Annal. Typograph. p. 365. ubi libellum commemorat, cui titulus: *Epicteti Enchiridion; cui acceſſit magna pars ex græcanicis Joannis Stobæi collectaneis, per Hier. Verlenium; Lovan. ex offic. Barthol. Gravii*, 1550. in 8. Quam collectionem habuerit-ne ante oculos ſecutusque ſit editor Baſileenſis, viderint ii, quibus inſpiciendi libelli a Verlenio editi fuerit poteſtas.

fileæ anno MDLX. in octava forma prodiit, Tomo II. pag. 367 feqq. easdem Epicteti fententias, latine a fe converfas exhibuit; ita quidem, ut eumdem fententiarum ordinem, qui in fuperiore græca editione obtinebat, fervaret, fed (cum in fuperiori editione plures fententiæ uno capite, veluti inter fe junctæ, comprehenderentur) divifis fententiis capita breviora faceret, & argumentum cujusque præfixo brevi titulo indicaret, v. c. *de Fortuna, de Virtute, de Profectu*, &c. Idem Wolfius ibidem p. 382 fqq. breves nonnullas Notas adjecit, quibus locorum nonnullorum, quæ in fuperiori græca editione corrupta effe videbantur, emendationem propofuit. Eadem deinde Epicteti Fragmenta editioni fuæ Enchiridii & Paraphrafeos adjecit Nic. Blancardus; Wolfii distributionem, titulos, & interpretationem fervans; fed ad latus verfionis Wolfianæ græcum exemplum cujusque fententiæ, e Stobæo excerptum, adponens.

Hos fecutus MEIBOMIVS eadem Fragmenta eo fere ordine digeffit, quo apud Stobæum, per varios quidem Titulos difperfa, leguntur; aliaque, ex Antonii Monachi Florilegio, quæ Μέλισσα infcribitur, & ex S. Maximi Ἀπομνημονευμάτων Ἐκλογαῖς excerpta, adjecit; &, omiffis quidem Wolfii titulis, fingulas fententias fuis numeris notavit, ut effet numerus Sententiarum five Fragmentorum Epicteti CXXVIII: in quibus quidem nonnulla pofuit, quæ vel in Enchiridio vel in Disfertationibus fuo loco etiamnunc fuperfunt; fic Fragm. Meibomii num. VIII. exftat in Enchirid. cap. 42. & Fragm. Meib. num. CXXVIII. fupereft in Disfert. I. 6, vf. 26 & 32 fqq. In latina verfione, græcis fententiis adjecta, Gesneri verfionem maxime ob oculos habuiffe Meibomius videtur; fed, fuum judicium fecutus, frequenter admodum ab ea difceffit. Poft Meibomium VPTONVS eadem omnia Epicteti Fragmenta, quæ ille collecta dederat, (exceptis duobus, quæ paulo ante dixi) eodem fere ordine repetiit; fimul vero alia nonnulla, ex Antonio & Maximo veluti fpicilegium a fe collecta, partim interfperfit, (num. 108 — 117.) partim in fine adjecit: (num. 137 & feqq.) quorum tamen magna pars lubrica admodum fide ad Epictetum auctorem refertur; quod ipfe etiam Vptonus profeffus eft, difertis verbis ante Fragm. 137 & feqq. hanc notam adponens: „Quæ fequuntur, partim Epicteto, partim aliis attribuuntur.“ Latinam Meibomii verfionem plerumque tenuit Vptonus; ita tamen, ut, ubi commodum videbatur, pro fuo judicio eam mutaret. Adnotationes Vptonus nullas, Meibomius oppido paucas adjecit.

Ex

Ex Fabricii Bibliotheca græca (lib. IV. cap. 7 extr.) disco, jam ante Meibomium Sententias Epicteti CXVI. non modo e Stobæo, sed partim etiam ex Antonio & Maximo collectas, Hafniæ anno 1629. latine ab Henr. Ernstio editas esse: quam collectionem fortasse ob oculos habuerat Meibomius, & in sua collectione secutus est. Multæ ex eis Sententiis, quas ex Antonio & Maximo collectas in Epicteti Fragmentis Meibomius & Vptonus edidere, & illæ præsertim, quas ab Vptono adjectas lubrica fide ad Epictetum referri dixi, in Antonii & Maximi Florilegiis perhibentur excerptæ *ex Democriti*, (sive *Democratis*,) *Epicteti, Isocratis aliorumque Sententiis.* Istarum vero Sententiarum Democriti, (vel Democratis,) Epicteti &c. integra collectio passim adhuc in Codicibus Manuscriptis continetur; de quibus monuit Fabricius in Bibl. Græc. lib. II. cap. 13. T. I. p. 518. in nota, & lib. IV. cap. 7. T. III. p. 268. Quo pertinet ille codex Bibliothecæ Mediceæ, cujus Bandinius meminit in Catal. T. II. p. 442. in quo continetur libellus, sic inscriptus: *Γνῶμαι κατ' ἐκλογὴν ἔκ τε τοῦ Δημοκρίτου καὶ Ἐπικτήτου καὶ ἑτέρων πολλῶν.* quarum sententiarum prima est: *Ἀνανεούσθω σοι ὁ περὶ θεοῦ λόγος καθ' ἡμέραν μᾶλλον, ἢ τὰ σιτία.* (quam eamdem habes in Epicteti Fragmentis nostris, num. 118.) ultima hæc: *Κρεῖσσον, ἐν ὀργῇ μακροθυμεῖν πρὸ τοῦ κακῶς πρᾶξαι, ἢ εἰκῆ μεταμελεῖσθαι.* Citantur etiam plures Epicteti Sententiæ in libello, cui titulus: *Γνῶμαι συλλεγεῖσαι ὑπὸ κυρίου μονάζοντος τοῦ Γεωργιδίου*, qui inest in cod. membr. seculi XI. cujus meminit idem Bandinius in Catal. Biblioth. Laurent. T. I. p. 252 & 254 sq. qui etiam adnotavit, eamdem collectionem sibi videri servari in Bibliotheca olim Regia Parif. cod. MCXVI. Denique sunt Epicteti sententiæ nonnullæ insertæ Collectioni, quæ inscribitur: *Ἀρσενίου Ἀρχιεπισκόπου Μονεμβασίας Ἀποστολίδου ἄλφα Ἰωνιᾶς συνθήκης.* de qua vide Bandin. T. I. p. 549. conf. Fabric. Bibl. Gr. lib. V. cap. 30. §. 13. T. VIII. p. 838. & T. X. p. 223. Quibus ex collectionibus an augeri possit numerus Fragmentorum Epicteti ad hunc diem editorum, aut possintne nonnulla, quæ haud satis certo documento ad Epictetum auctorem adhuc relata sunt, certa cum ratione Philosopho nostro vindicari, viderint nosque doceant Viri docti, quibus copia atque otium suppetit codices illos, quos dixi, aut eorum similes excutiendi. In Gnomicis Scriptoribus græcis, Basileæ anno 1521 editis, exstant p. 178. sententiæ septem, quæ diserte ibi (nescio quidem, qua fide) Epicteto auctori tribuuntur. Earum primam

mam habes in Fragmentis ab Vptono editis, num. 103. alteram ibidem n. 104. quintam n. 127 & 154. septimam ibidem num. 137. Tertiam, quartam & sextam Sententiam, quæ in Meibomii Vptonique collectione desiderabantur, in Supplementis Fragmentorum exhibuimus num. 170—172. Nos enim ea statim Fragmenta, quæ primum ab anonymo Basileensi editore, tum a Meibomio & Vptono collecta sunt, eadem serie qua Vptonus illa digessit, (adjecta cuique Sententiæ sua nota numerali, quas Vptonus adjicere neglexerat) exhibuimus: Græca vero, ubi opus videbatur, sive ex veterum editionum collatione, sive ex conjectura, ut quæque vel certissima vel maxime probabilis occurrebat, correximus; Latinamque item interpretationem, adhibita præsertim Wolfii versione, passim emendavimus: deinde Fragmenta nonnulla, a superioribus editoribus prætermissa, istis adjecimus.

AD EPICTETI FRAGMENTA
NOTÆ ET EMENDATIONES.

No. I. Fragmentum hoc, cum decem proxime sequentibus, habet Stobæus, Serm. I. *περὶ Ἀρετῆς*, p. 5 & seq. ed. Bas. MDXLIX. (p. 13 & seqq. ed. Schow, Lipsiæ 1797.) ubi diserte omnia Epicteto auctori tribuuntur. Ὁ *τύχῃ βίος συμπεπλεγμένος*. *Fortunæ vita implicata* vertunt Gesn. Meib. & Vpt. *Vita quæ a fortuna pendet*, Wolf.

II. *καὶ γὰρ καθαρὸν*. *cujus aqua est pura* &c. vertit Gesn. Quam in eamdem sententiam Wolfius suspicatus est, fortassis *πηγῇ ὕδωρ καθαρὸν - - - ἀνώλεθρον παρεχούσῃ* scribendum. Familiarem Græcis usum adjectivorum in neutro genere, per ellipsin vocabuli *χρῆμα*, positorum recte in versione expresserunt Meib. & Vpt.

V. Simillimam sententiam infra habes num. 113.

VI. *τὸ ἐκ τῆς δόξης*. Sic libri omnes. Temere Vpt. cum Meib. *τὸ ἐκτὸς δόξης*, quod vertunt *id quod extra gloriam est*. Iidemque mox *τὸ ἐκτὸς ἀληθείας*, *id quod extra veritatem est;* ubi veteres Stobæi editiones *τὸ τῆς δόξης* in contextu, sed *ἐκ τῆς* in margine habent, quod absque ulla adnotatione (præeuntibus, puto, scriptis libris) recepit Schow. Quæ si vera est scriptura, idem fere valebit *τὸ ἐκ τῆς δόξης* ac *τὸ τῆς δόξης*, & hoc rursus idem ac *τὴν δόξαν*. Vide Ind. Græc. in Ἐκ & ἐξ. Meibomii emendatio-

dationem ſic intelligere poſſis: *ne tam pudeat te, quod non videaris* (nempe, *eſſe aliquis;*) *quam cave, ne rei veritas tibi deſit.* Quod argumentum conferri poteſt Fragm. 40, quod ad hunc locum laudavit Meib.

VII. *καλῶς πράττειν.* Sic Meib. & Vpt. & ed. Schow. Superiores Stobæi editiones *ποιεῖν* in contextu habebant, & *πράττειν* in ora. *Ibid.* *τὸ καλῶς ἀκούειν.* In Epicteti ed. Baſ. erat *καὶ καλῶς ἀκούειν*, unde commode Wolfius *καὶ τὸ καλῶς ἀκούειν* ſcriptum malebat; ſed *καὶ* ignorant libri.

VIII. *οἷς δὲ προαίρεσις οὐ κοινωνεῖ.* In Epict. ed. Baſ. *προαιρέσεις* legebatur; ubi Wolfius, poſtquam monuit, *προαίρεσις* eſſe corrigendum: „Etſi etiam ſic, inquit, hypallage fuerit, pro *ἃ δὲ προαιρέσεως οὐ κοινωνεῖ.*" Ac ſane inſolentior iſta conſtructio; ferenda tamen fortaſſe. Sententiam autem rectius, ſi quid video, idem Wolfius accepit, vertens: *quæ* (ſcil. *voluntas*) *quibus tributa non eſt, ea neutrum horum attingit;* quam Vptonus, cujus hæc eſt interpretatio, cum Meibomiana ad verbum fere conſentiens: *at qui voluntate nullam cum his communionem habent, illos neutrum horum tangit.* Sequentia verba obſcuriora: in quibus, ſive ab ipſo compilatore Stobæo, brevitatis ſtudio, ſive per librariorum negligentiam, prætermiſſa nonnulla ſuſpicor. Sententiam in hanc maxime partem accipio: *Mens alterius hominis corpori quidem meo dominari poteſt, iisque rebus quæ ad corpus pertinent, & voluntatis ſunt expertes: mihi vero, id eſt, menti voluntatique meæ dominari non poteſt. Nemo enim ſervus, qui voluntate eſt liber.* Sic cum ſuperioribus commode cohærent poſtrema verba, quæ in eamdem nobiscum ſententiam Vptonus, Meibomius & Gesnerus acceperunt: at inverſe Wolfius interpretatus eſt, *Nemo enim ſtudio & voluntate ſervus, liber eſt;* & in Notis diſerte monuit: „Sic diſtingue: *οὐδεὶς γὰρ, δοῦλος τὴν προαίρεσιν ὑπάρχων, ἐλεύθερος.*"

IX. *Κακὸς δεσμὸς &c.* Quamnam vim habeat hoc loco vox *κακὸς* ad *δεσμὸς* adjecta, non video; quæ multo commodius, me judice, abeſſet. Videndum igitur, ne perperam aliunde adhæſerit.

X. *καὶ ἡ κακία διὰ χρημάτων.* Non hoc dicit, pravum eſſe, ſi quis data pecunia e vinculis ſe redimat; ſed, *e corporis vinculis pravum etiam hominem, ſi pecunia ſuppetat, redimere ſe & in libertatem vindicare poſſe.* *Ibid.* *ἐμπειρίας.* Ex ora in contextum hoc recepere Meib. Vpt.

 &

& Schow, pro *μεγαλοθυμίας*, quod olim in contextu legebatur.

XI. *Εἰ βούλει ἀταράχως* &c. Præter Stobæum (loco ſupra ad Fragm. I. citato) habet eamdem hanc ſententiam Antonius, lib. I. tit. *ξε. περὶ Ἑκουσίου καὶ Ἀκουσίου*, p. 67. ed. Tig. 1546. Et ibi quidem pro *παιδεύοις* & *ἀπολύοις*, *παιδεύεις* & *ἀπολύεις* ſcribitur, & ante poſterius verbum tria alia inſeruntur hoc modo, *τοὺς δὲ ἄκοντας ἔπειτα καὶ χειρωμένους ἀπολύεις*. Quæ verba *ἐπ. καὶ χειρ.* ex *ἔπειτα κεχειρωμένους* corrupta ratus Geſnerus, ad oram Stobæi hæc adnotavit; eademque verba editores Fragmentorum Epicteti omnes in ipſo contextu exhibuerunt, alii quidem aliter interpretantes; Wolfius, *ac poſtea ſubactos;* Meibomius, *aut improbitate victos;* Vptonus, *ubi edomueris*. Equidem, aut gravius corrupta illa verba, aut prorſus ab hoc loco aliena judicans, abjicere non dubitavi. Ferri fortaſſe potuiſſet *ἔπειτα οὐ κεχειρωμένους*, *ſi domare non potueris*. Cæterum conferendum cum hoc præcepto Fragmentum 34. ubi humanitas in ſervos egregie commendatur; ſed præcipue conferenda Fragm. 41 — 43.

Fragm. XII. Epicteto tribuitur apud Stobæum, Serm. II. *περὶ Κακίας*. p. 31. ed. Baſ. p. 65. ed. Schow.

XIII. Eſt apud Stob. III. *περὶ Φρονήσεως*. p. 44. (ed. Schow p. 92.) Simile præceptum de amore in Deum habes in Demophili Sententiis, p. 624 ſq. ed. Thom. Galei: *Φιλήδονον, καὶ Φιλοσώματον, καὶ Φιλοχρήματον, καὶ Φιλόθεον, τὸν αὐτὸν ἀδύνατον εἶναι. ὁ γὰρ Φιλήδονος* &c. *Ibid. καὶ Φιλάνθρωπος*. Particulam *καὶ* delendam cenſuit Wolfius, quo clarius adpareret, vocabulum *Φιλάνθρωπος* prædicatum eſſe orationis: ſed notione *etiam* vel *ſimul* haud incommode teneri poſſe videtur.

XIV. Ex eodem tit. III. apud Stobæum. *καθήμενος χειμάζεσθαι. αὐλιζόμενος χειμ.* ora Geſn.

XV. & XVI. Stob. tit. IV. *περὶ Ἀφροσύνης*. p. 57. (ed. Schow p. 122.)

XVI. *οὔλας τρίχας. οὐλὰς* vulgo ſcripſerant omnes, acute, contra uſum. Retraxi accentum in penultimam. *Ibid. ἵππος δ' ἵππῳ*. Conf. Fragm. 26. *Ibid. ἐΦίππια. ἐΦίππεια* editur apud Stob. *Ibid. εἰς τρίχας ἀΦορᾷν*. Conf. Diſſ. II. 24, 25.

XII. Conjungebant vulgo & Stobæi & Fragmentorum horum editores Sententiam hanc cum ſuperiori; ſed ſeparandam ab illa vidit Schow, & ſeparaverat jam Wolfius in verſione: quorum judicium ſecutus ſum. *Ibid. διατί οὐκ*

ἂν

ἄν τις οὕτω διατεθείη, ὥστε οἰηθῆναι ἀπεγνῶσθαι ὑπ' αὐτοῦ σωφρονήσειν. Recte Meib. & Vpt. διατί in contextum receperunt, quod olim pro conjectura in margine erat adnotatum, cum διότι in contextu legeretur. Et fic fcribendum monuerat jam olim Wolfius, alium fimul errorem notans, qui in Epict. ed. Baf. commiffus erat: cum enim ibi (nefcio quo cafu, quove confilio) fic effet editum, πρὸς δὲ τὸν φιλόσοφον διότι οἰηθῆναι, οὐκ ἄν τις οὕτω διατεθείη, ὥστε ἀπεγνῶσθαι ὑπ' αὐτοῦ σωφρονήσειν, &c. monuit ille: „Legendum videtur transpofitis verbis; πρὸς δὲ τὸν φιλ. διὰ „τί οὐκ ἄν τις οὕτω διατεθείη, ὥστ' ἀπεγνῶσθαι οἰηθῆναι „ὑπ' αὐτοῦ σωφρονήσειν; Nota conftructionem raram, ἀπέ„γνωσμαι σωφρονήσειν, *defperatus fum modeftus futurus*, „pro, *defperatum eft de mea modeftia*, vel, *aliquis defpera„vit, &c.*" Parum feliciter nuperrimus Stobæi editor, nefcio quid fequens, fic conftituit hunc locum: πρὸς δὲ τὸν φιλόσοφον οὐκ ἄν τις οὕτω διατεθείη, ὥστε οἰηθῆναι ἀπεγνῶσθαι ὑπ' αὐτοῦ, σωφρονήσειν δὲ οἴεται, εἰ μηδὲν &c. fuperius διότι ex δὲ οἴεται corruptum & alieno loco pofitum fuiffe exiftimans. De re, quæ hic agitur, conf. Disf. III, 1, 12 fq. & lib. II. cap. 24. Conftructio vero illa verbi ἀπογινώσκω nihil quidquam habet, quod ab ufu & analogia græci fermonis alienum debeat videri. Mox, quod ait εἰ μηδὲν λέγοι τι, (quam in fcripturam confentiunt Stobæi editiones, & a qua nihil discedunt codices a nupero editore collati) τι ad μηδὲν eft referendum; quæ pronomina conjungere amat Epictetus, μηδέν τι, *nihil quidquam*. Quare nil opus fuerat, ut λέγοι τι in λέγοιτο mutaretur a Meibomio & Vptono; quod ipfum λέγοιτο ne fert quidem, quod fciam, fermonis ufus: διαλέγοιτο oportebat, fi quid mutatu opus effet.

XVIII. Apud Stobæum ibidem, ubi duo præcedentia Fragmenta.

XIX — LI. Omnia hæc leguntur apud Stobæum, tit. V. περὶ Σωφροσύνης. p. 71 — 74. (ed. Schow p. 152 feqq.)

XIX. τὸ δὲ τῆς εὐδαιμονίας, προαιρέσεως. Videtur unum aut alterum vocabulum intercidiffe, quæ refpondeant illis ἐπίκαιρον δάνειον, tamquam horum contraria. Forte fic oportebat: τὸ δὲ τῆς εὐδαιμονίας, προαιρέσεως ἴδιος καὶ ἀσφαλὴς κτῆσις. conf. Disf. IV. 5, 26. Infra, Fragm. 46. opponuntur ἐπίκαιρος & ἀΐδιος.

XX. Καθάπερ ἔχιν. Sic percommode cæteræ editiones omnes: unus Schow fic edidit, Καθάπερ [ἔχειν] ἢ ἀσπίδα &c. quam recte, ipfe viderit. Ego fane, fi ἔχειν in

in cod. ms. hoc loco reperissem, non id uncis inclusissem, sed haud cunctanter in ἔχειν mutassem.

XXI. Ὁ πλοῦτος, οὐ τῶν ἀγαθῶν. *Divitiæ non sunt in bonis:* sunt nempe in eo rerum genere, quas *medias* vel *indifferentes* vel *neutras* adpellabant Stoici. Parum felici consilio idem nuperus Stobæi editor tria verba, οὐ τῶν ἀγαθῶν, quæ aberant ab uno e codicibus, quibus usus est, uncis inclusit, ut suspecta tamquam glossema sequentis τῶν κακῶν, aut tamquam variam lectionem pro τῶν κακῶν.

XXII. Fidenter superiores omnes editores continuo tenore ista scripserant, κυβερνήτης ὑπάρχειν. οὔτε γὰρ ἐκεῖ σοι &c. quasi omnia egregie cohærerent. Unus prudentissimus Wolfius perspecte vidit, (quod mirum est alium quemlibet latere potuisse) intercidisse alterum comparationis membrum, quod ad Ὥσπερ referebatur, & ab οὕτω incipere debuit. Librarius, deceptus similitudine vocum οὔτε & οὕτω, fugiente oculo calamoque, ab isto orationis membro ad illa verba οὔτε γὰρ ἐκεῖ σοι transsiliit. Prætermissam phrasin idem Wolfius in versione his verbis ex conjectura supplevit: *ita neque in terris divitiæ tibi expetendæ sunt.* Nos lacunam interpositis duobus asteriscis indicavimus.

XXIII. οὐκ ἔσπευδες. Rectius, puto, foret οὐκ ἂν ἔσπευδες. *Ibid.* αὐτόθι μένων εὐτυχεῖν. Pro μένων olim μᾶλλον apud Stobæum legebatur, μένων vero ad oram erat notatum, quod recte in contextum receperunt Meib. Vpt. & Schow. Cum Basileensis editor Epicteti αὐτόθι μὲν εὐτυχεῖν posuisset, recte item monuit Wolfius: „Fortassis αὐτόθι μένων, id est στέργων τὴν πενίαν." Numquam Wolfius, quum hæc Fragmenta, prout in prædicta Basileensi editione exhibentur, in latinum sermonem converteret, & ad græcam scripturam emendationes suas proponeret, ipsum Stobæum excussisse videtur: easdem probas lectiones, quas ad oram Stobæi passim adnotatas videre ei licuerat, ipse suo ex ingenio & conjectura proposuit.

XXIV. εὐθυμεῖν.. δυσθυμεῖν. Prætuli hæc cum Schow, quæ & in scriptis codicibus Stobæi ille invenit, & in ora adnotaverat Gesnerus. Olim εὐδαιμονεῖν & δυστυχεῖν legebatur. Cæterum postquam dixit ἐν μικρᾷ περιουσίᾳ συστελλόμενον, languide dein sequitur ἐν μεγάλῃ τυγχάνοντα; videturque omnino, pro τυγχάνοντα, aliud desiderari minus generale verbum, quod paulo majorem vim habeat, & ex opposito respondeat illi συστελλόμενον, quod præcessit. Neque omnino ita nude usurpari posse verbum τυγχάνειν

ναι pro εἶναι videtur. Facile ferrem ἐν μεγάλῃ τύχῃ ὄντα ἐνθυμεῖν, & ſic corrigendum ſuſpicor.

XXV. ἀλλὰ ἐπιθυμίαν. Sic recte ed. Epict. Baſ. & Meib. Et ſic nuper apud Stobæum conſentientibus msstis edidit Schow, pro εὐθυμίαν, quod & olim apud Stob. legebatur & temere hoc loco repoſuerat Vptonus. *Ibid.* πλούτου ἐπιθυμήσεις. Perperam olim apud Stobæum πλούτου ἐπιθυμίαν legebatur, ſic & in Epicteti ed. Baſ. quo ſpectat Wolfii adnotatio: „Fortaſſe οὔτε πλούτου ἐπιθυμήσεις, vel πλούτου ἐπιθυμίαν ἕξεις. Nam divitiarum cupiditas ubique ab Epicteto improbatur." Inde Meibomius ἐπιθυμίαν ἕξεις hic adoptavit; Vptonus vero ἐπιθυμήσεις, quod jam apud Stob. olim in ora erat adnotatum, & conſentientibus msstis edidit Schow.

XXVI. μετ' ὀγκύλλου. Sic apud Stob. ex msstis edidit Schow. Inde corruptum erat μετογκύλλου, quod antea ibi legebatur; ubi tamen μέγα ὀγκύλλου in ora erat notatum, quod adoptarunt editores Fragmentorum Epicteti.

XXVII. εὐταξίας recte Meib. & Vpt. ex ora Stobæi, & ſic ex msstis apud Stob. edidit Schow, pro olim vulgato εὐεξίας. Idem vocab. εὐταξία Polybio reſtituimus lib. XXXII. 11, 8. ubi in αὐταξία erat detortum. *Ibid.* μετὰ πολυτελείας. Exſpectaſſes ἕνεκα πολυτελείας, vel ἐπὶ πολυτελείᾳ; ſed nil variant libri.

XXVIII. τῆς ὀρέξεως ἔμπλησις. ἔκπληξις ſuſpicatus erat Wolfius. Neutra vox ab H. Steph. in Theſ. adnotata eſt.

XXIX. Corruptum admodum eſſe hoc Fragmentum, ſatis adparet: cujus in integrum reſtituendi cum nulla certa ratio, ac ne ſatis quidem probabilis ulla, (quamquam latus erat hariolandi locus) occurreret; tam græca, quam latina, prout ab Vptono cum Meibomio edita inveni, intacta reliqui. Leguntur autem græca eodem modo in Stobæi editionibus, quæ ante nuperrimam Lipſienſem prodierunt; niſi quod illæ Φαινακιζ. habent, pro Φενακιζ. quod ipſum tamen ibidem in ora notatum. In eadem ora, pro ἀνειμένας, πολυτελεῖς ſcribitur, quod eſt illius interpretamentum: tum, pro τῶν ἡδονῶν τῶν σωμ. ibidem adnotatur πρὸς τῶν ἡδ. quod etiam ex neſcio quo codice enotavit Schow. Omnes vero codices, quibus uſus hic editor eſt, μήτε ante Φενακιζομ. inſerunt; quam particulam in contextum ille recepit, nihil cæteroquin mutans, & diſerte etiam monens, nihil reliquæ corruptæ orationi mederi veteres libros. Pro βλάπτωνται, quod ex communi a ſuperiori particula ἵνα pendere videtur, βλάπτονται adnotavit Meibomius, atque

 etiam

etiam ex uno e ſuis codicibus citavit Schow; quo quidem parum proficitur. Meibomii verſioni, quam Vptonius tenuit, Gesnerianam ſubjiciamus, quæ mihi quidem, in priori certe fragmenti parte, haud paulo commodior videtur; eſt autem hujusmodi: *Conviviis utitor, non ſumptuoſis cum triſtitia, ſed hilaribus cum frugalitate, ut neque per corporea animæ deceptæ perturbentur, neque corporeas voluptates contemnant: & deinde lædantur, divitiis quidem ad præſens luxuriantia, in poſterum vero morbis affligenda corpora.* Diligenter hunc locum Wolſius discuſſit, eique ex conjectura medelam adferre ſtuduit. Convertit autem in hunc modum: *Prandia & cœnæ neque ſint petulantes, neque ſeveræ, ſed hilares & frugales: ut neque propter corpora mentes perturbentur ineſcatæ voluptatibus, neque ſe ipſas negligant, opum deliciis & morbis corporis afflictæ.* Tum ad priora græca verba, hæc adnotavit: „Τὸ ἀνειμένον hîc (ſi lectio mendo vacat) videtur ſignificare τὸ ἄσωτον, cui opponitur τὸ εὐτελὲς, ſicut τῷ σκυθρωπῷ τὸ λαμπρόν. Hilarem frugalitatem triſti luxui anteponit; utcunque verba ſe habeant.“ Porro ad illa, αἱ ψυχαὶ ταράττωνται &c. ſic commentatus eſt: „Et depravatus & mutilatus totus hic locus eſt, qui ſic fortaſſe utcunque reſarciri poſſit, Φενακιζόμεναι [ſcripturam hanc tenuit ille ex vett. edd.] διὰ τῶν ἡδονῶν τῶν σωματικῶν, τῆς ἀρετῆς ὀλιγωρῶσιν, [in verſione interpretatus erat ἑαυτῶν ὀλιγωρῶσιν,] ἔπειτα βλάπτωνται, τρυφῶντα μὲν διὰ πλοῦτον, νοσοῦντα δ᾽ εἰσαῦθις δι᾽ ἀκρασίαν τὰ σώματα. Hanc lectionem in convertendo ſum ſecutus, ut ſententia utcunque conſtaret.“ Ad poſteriora fragmenti verba quod ſpectat, opponuntur inter ſe τρυφῶντα & νοσοῦντα, παραυτίκα & εἰσαῦθις, πλοῦτον & σώματα: ſuntque πλοῦτον & σώματα, ut mihi quidem videtur, accuſativi pendentes a verbo βλάπτωνται per uſitatiſſimam ellipſin κατὰ præpoſitionis; ſed, quo referantur nominativi neutrius generis τρυφῶντα & νοσοῦντα, non video. Quod ſi ad verbum βλάπτωνται adeſſet aut e ſuperiori oratione intelligi poſſet nomen ſubſtantivum maſculini generis, legendum ſuſpicarer τρυφῶντες & νοσοῦντες, hac ſententia, *deinde damnum accipiant, ſtatim quidem divitiis per luxuriam, poſtea corporibus per morbos.*

XXX. Varia reperitur hujus Fragmenti ſcriptura. Præter Stobæum (loco ſupra ad Fr. XIX. indicato) habet illud & Epicteto noſtro pariter tribuit Maximus, λογ. κζ΄. περὶ Ἀκρασίας καὶ Γαστριμαργίας, p. 190. ubi prior Fragmenti pars ad hunc modum ſcribitur, Φρόντιζε ὅπως σε μὴ τὰ

ἐν

ἐν τῇ γαστρὶ σιτία πιαίνει· (πιαίνῃ saltem debebat in subjunct. id est, *vide ne te, quos ventri ingeris, cibi pinguem reddant;*) deinde καὶ συνεκρεῖ ὁ ἔπαινος, ut nos edidimus. Apud Stobæum vero in edd. vett. sic legitur: Φρόντιζε ὅπως σε μὴ τὰ ἐν τῇ γαστρὶ μόνον ἐπαινῇ. ἀλλ' &c. & deinde καὶ συνεκρεῖ ὡς ὀρεοῦς. In ora vero ad μόνον ἐπαινῇ notatur σιτία ἐπ. ad ὀρεοῦς vero „Forsan ὁρᾷς, vel ὁ ῥοῦς. al. καὶ συνεκρεῖ ὁ ἔπαινος.“ nempe hæc postrema scriptura ex ipso Maximo adnotata. Jam, priori loco, τὰ ἐν τῇ γαστρὶ μόνον ἐπαινῇ tenuere in Epicteti Fragmentis editor Baf. (sed hic quidem mendose ἐπαινεῖ) tum Blanc. & Meibomius. Latine autem reddiderunt, Gesnerus, *ut non solum ventri & intestinis gratificere, sed honestæ animi lætitiæ;* Wolfius, *ut non ea tantum quæ ventri ingesseris, te laudent, sed & animi hilaritas;* Meibomius, *ut non solum quæ ventri dederis te exhilarent, sed, quam animâ possides, lætitia.* Vptonus vero ex Maximo τὰ ἐν τῇ γαστρὶ σιτία πιαίνῃ recepit. Denique Schow, præeuntibus duobus Stobæi codicibus, τὰ ἐν τῇ γαστρὶ μόνον ἐπαίρῃ edidit: in alio vero τὰ ἐν τῇ γαστρὶ σιτία ἐπαίρῃ legi adnotavit; quam posteriorem scripturam nos tenendum duximus. Et est sane verbum ἐπαίρῃ haud dubie non modo multo aptius hoc loco quam vel πιαίνῃ vel ἐπαινῇ, verum etiam e medio Stoæ usu petitum: dicunturque Stoicis ἐπαίρεσθαι non modo ii, qui *superbiâ*, sed & qui *lætitiâ efferuntur*, & omnino qui *gaudent*, qui *lætantur*. (vid. Ind. & Adnot. ad Diss. I. 11, 28.) Vocabulum σιτία ex scholio iniectam Schow censuit: mihi vero, quemadmodum sequitur ἡ ἐν τῇ ψυχῇ εὐφρασία, sic in superiori orationis membro ad articulum τὰ ἐν τῇ γαστρὶ perapte adjectum nomen substantivum videbatur: contra, particulam μόνον non dubito ex interpretamento imperite huc esse invectam; quæ & per se, certe si ἐπαίρῃ legas, aliena erat ab hoc loco, in Stoici præsertim philosophi sermone; &, quodsi cæteroquin conveniret, per usitatissimam in græco sermone ellipsin (de qua vide loca in Lexico nostro Polybiano sub hac voce citata) facile subintelligebatur. Jam in eis quæ sequuntur, Epicteti editor Baf. Blanc. & Meibomius συνεκρεῖ ὡς ὁ ῥοῦς adoptarunt; quod & nuperus Stobæi editor tenuit, nulla adjecta adnotatione. Vertitque Wolfius, *torrentis instar effluunt;* Meibomius, *& simul effluunt, uti fluxio:* quorum alterutrum si cui placet, fruatur is suo judicio; mihi, fateor, neutrum fecisse satis. Vptonus ὡς ὁρᾷς recepit, quod Gesnerus ex conjectura

jectura propofuerat, atque etiam in verfione expreflerat, *& ut vides effluunt:* quod mihi quidem frigide languideque dictum videbatur. Veriffimum effe συνεκρεῖ ὁ ἔπαινος, quod e Maximo recepi, non equidem fpondeam: fed, ut maxime omnium probabile, præferendum mihi vifum erat. Iftud ὡς ὀρεῦς, quod in Stobæi libris legitur, fufpicatus fum ex ὡς οὖρος corruptum effe, & ex fcholio in contextum irrepfiffe; quod fcholion (ὡς οὖρος, i. e. *veluti urina*) ab homine fuiffet adpofitum, qui, verbum ἀποσκυβαλίζεται ad ea pertinere videns quæ per alvum dejiciuntur, & verbum συνεκρεῖ ftrictiori notione *effluendi* accipiens, indicare voluiffet referri hoc verbum ad ea quæ per urinæ meatum effluunt. Sub finem fragmenti, pro ἡ δὲ, κἂν ἡ ψυχὴ χωρισθῇ, apud Maximum fcribitur ἡ δὲ ψυχὴ χωρισθεῖσα, minus commode. Cæterum cum hoc Fragmento conferendum illud quod proxime fequitur, cognati argumenti.

XXXI. Habet hoc, præter Stobæum, Antonius in Meliffa, lib. I. λογ. λθ'. περὶ Ἀκρασίας καὶ Γαστριμαργίας, p. 49. ubi eisdem verbis legitur, quibus hic dedimus: eodemque modo fcribitur cum apud Stobæum in ed. Wechel. & Schowtum in Fragm. Epict. in ed. Blanc. Apud eumdem vero Stobæum in priori ed. Gesneriana & in Veneta fic legebatur: Ἐν ταῖς ἑστιάσεσι μελέτα τίσι τὰ δύο ὑποδέχῃ, σῶμα καὶ ψυχήν. Quam fcripturam tenuit Epicteti editor Bafileenfis in Fragmentis. In Gesneriana altera, cum pro μελέτα τίσι τὰ poni debuiffet μέμνησο ὅτι, per errorem operarum junctæ funt mirum in modum duæ lectiones, Ἐν ταῖς ἑστιάσεσι μέμνησο, ὅτι δύο μέλετα τίσι τὰ δύο ὑποδέχῃ, σῶμα καὶ ψυχήν. Meibomius in Epict. Fragm. lectionem primæ Gesnerianæ fecutus eft. Vptonus, nefcio quid fequens, utramque lectionem vulgatam temere deferuit, & orationem prorfus corrupit, fic edens: Ἐν ταῖς ἑστ. μέμνησο ὅτι δύο ὑπόδεχονται, τό τε | σῶμα καὶ ἡ ψυχή. quafi non perapte dictum fuiffet δύο ὑποδέχῃ, σῶμα καὶ ψυχήν. aut quafi ὑποδέχονται paffiva notione dici poffet.

XXXII. πηδήσασα τῷ σώματι quid fit, fateor me parum adfequi. Vide, ne πλήσασα τὸ σῶμα (aut τὰ σώματα) fcriptum oportuerit. Paulo poft, duas voces τῇ ψυχῇ cum codd. nonnullis & vetuftiffimis Stobæi editionibus omifit Schow; quæ verba ego, etiamfi nulli codices darent, ex conjectura adjicienda cenfuiffem.

XXXIII.

XXXIII. μὴ πλείους. Perſpecte ex ora Geſn. hoc recepit Vpt. quod & Schow apud Stobæum ex mssrorum conſenſu edidit, pro olim vulgato μὴ πλουσιωτέρους.

XXXIV. Piget commemorare, quam negligenter a Meibomio, ab Vptono, atque etiam a nuperrimo Stobæi editore tractatum ſit pulcrum hoc Epicteti fragmentum; quod a ſuperioribus quidem editoribus, quamquam non perſanatum, ſatis tamen commode curatum erat. Pro κοινωνεῖς, κυβερνᾷς legitur apud Stobæum; quod verbum corruptum eſſe, prorſusque ab hoc loco alienum, cum ſententia, tum conſtructio ipſa verborum clamabat. Et perſpecte id viderat Gesnerus, & peracute ad oram adnotaverat, κοινωνεῖς ſe malle; quod ipſum etiam in latina verſione expreſſit: qua emendatione nihil certius. Sic & ſententia commodiſſima exſiſtit, & eodem modo cum dativo perſonæ & genitivo rei conſtrui verbum κοινωνεῖν ſolet; cujus conſtructionis exemplum habes in Diſſ. I. 9, 5. & plurima ſimilia ex Polybio in Lexico Polybiano collegimus. Et prudenti conſilio verbum hoc adoptavit Epicteti editor Baſileenſis; qui quidem eodem hoc loco alia nonnulla præter neceſſitatem mutavit: nam pro Ἄριστον μὲν, εἰ - - χειρουργῶν, (in quod libri omnes conſentiunt) ſic ſcripſit, Ἄριστον μὲν ἢ κἂν - - χειρουργεῖν, ac proinde ad eumdem tenorem κοινωνεῖν pro κοινωνεῖς poſuit; quam ſcripturam unice præ oculis habens Wolfius, monuit, ea ratione ἑστιώμενος in ἑστιώμενον mutari debere. At, verbo κοινωνεῖς, ſicut a nobis nunc factum, in locum corrupti κυβερνᾷς ſubſtituto, reliquum exordium hujus præcepti perbene habebat; conſtructio naturalis verborum in hunc modum accipienda: Ἄριστον μὲν, εἰ κοινωνεῖς τοῖς θεραπεύουσι καὶ ἐν ταῖς παρασκευαῖς, χειρουργῶν, καὶ ἐν ταῖς τροφαῖς, ἑστιώμενος: niſi forte συνεστιώμενος ſcriptum oportuit, *una cum illis menſæ adcumbens.* Leve eſt, quod pro θεραπεύουσι unus aut alter codex θεράπουσι habet. Sed quo pacto Meibomio, Vptono, Schowio, ſatis placere verbum κυβερνᾷς potuerit, ipſi viderint. Sane perbella Meibomii interpretatio: quam & Vptonus religioſe tenuit, & Teutonicus etiam Epicteti interpres Turicenſis ſecutus eſt: *Optimum quidem fuerit, ſi tum in conviviorum adparatibus manibus laborans; tum inter epulas, convivio exceptus, præſentium famulos gubernes.* — Verba illa, ἐν ταῖς παρασκευαῖς, quæ ab his ad conviviorum adparatus reſtricta ſunt, equidem cum Wolfio magis generali dictione *in adparandis rebus* reddidi; accipio autem de variis laborum generi-

generibus, quæ in administranda domo incidere solent. Reliqua nihil difficultatis habent, usque ad illa verba μὴ κάμνων ὑπὸ καμνόντων. Ibi in Græco quidem editiones Stobæi omnes, absurde prorsus, μὴ κάμνων ὑπ᾽ ὀκνούντων habent; quod & nuperus editor intactum absque adnotatione reliquit, & tenuere Meibomius & Vptonus, recte interpretantes, *laboranti tibi ab otiosis ministrari*, cæterum aut non videntes, aut dissimulantes, plane contrarium hoc esse ejus, quod sententia & orationis connexio postulabat. Atqui hoc rursus loco pariter jam olim verum Gesnerus viderat, & in versione expresserat, *tibi otioso a laborantibus inservitur;* licet de corrigenda græca scriptura monere lectorem neglexerit: eamdem vero sententiam perspecte editor Basileensis in græco etiam exemplo expressit, μὴ κάμνων ὑπὸ καμνόντων scribens. Poteras ὑπὸ πονούντων conjicere; sed præstat idem verbum absque negatione repetitum, quod modo adjecta negativa particula præcesserat: simili enim ratione & mox ait, ἐσθίων ὑπὸ μὴ ἐσθιόντων, πίνων ὑπὸ μὴ πινόντων. Sub finem, verbum ἀγριάνας active acceperunt Wolf. Meib. & Vptonus; quasi diceret, *alium quem tu irritaveris*, aut *efferaveris.* Equidem commodius neutraliter sumi putavi; & Φλεγμαίνειν de *ira intus urente* accepi, ἀγριαίνειν de *ira extrinsecus furente.* Ad ἄτοπον, & ad χαλεπὸν, adjici pronomen τι aut οὐδὲν potuerat; sed potuit etiam haud magno incommodo omitti.

XXXV. Pro ἄτοπον, codices nonnulli ἀνοίκειον habent. διδάξειέ τις ex conject. correxi: vulgo omnes διδάξει. Optativum poscebat præcedens particula ἂν, a qua & pendet πεισθείη quod sequitur. *Pro τις vero, τι fortasse scriptum oportebat.* Postremis verbis quænam vis insit, non adsequor: corrupta utique aut mutila videtur oratio; nec commoda occurrit medicina. Vocem πειθοῦς, quam in ora adnotaverat Gesnerus, in contextu posui cum Schowio, qui in omnibus codicibus eam legi docet. Gesneri versionem, quam & Meib. & Vpt. tenuerunt, intactam reliqui. Basileensis Epicteti editor ex ingenio sic scripserat, ἀτελὴς εἰκῇ σοι διατείνεσθαι: quæ Wolfius in hunc modum latine reddidit. *inanis & irritus est contentionis labor.*

XXXVI. Præter Stobæum, eisdem verbis habet hoc Fragmentum Maximus, λογ. λ'. περὶ Μέθης, p. 192. Et apud hunc quidem recte οἱ δὲ κοχλίαι ἄφωνοι edebatur, quod apud Stob. in ora adnotaverat Gesnerus & in Epicteti Fragmentis Vptonus adoptavit, & apud Stobæum etiam Schow nuper in contextu posuit præeuntibus msstis, cum olim

olim ξηρoὶ editum esset, quod (ut idem Schow docuit) varians lectio erat, ad ἀλεαινόμενοι pertinens. Medio Fragm. quod ait εἰ βούλει μουσικὸς καὶ εὐάρμοστος ὑπάρχειν ἀνὴρ, ex Pythagoreorum disciplina est. conf. Fragm. 174. & fragmentum Euryphami Pythagorici de Vita, apud Stob. Serm. Cl. p. 554 med. & in Galei Opusc. p. 666 sq.

XXXVII. καὶ εἰ μὲν ἀμείνονα. Ferri hoc potest; sed præstabat fortasse καὶ εἰ μὲν ἀμείνων, & deinde εἰ δὲ ἥττων, & εἰ δὲ ἴσον. In illo, εἰ δὲ ἥττονα, πείθειν, secutus sum Wolfii conjecturam, quæ verissima mihi visa erat, cum ἀπειθεῖν vulgo legerent omnes. Opponuntur inter se hæc tria, πείθεσθαι, πείθειν, συμφωνεῖν. In eamdem fere conjecturam Gesnerus olim inciderat, apud Stob. in prima ed. adnotans „Forte εὖ πείθειν" sed in altera editione eam deseruit.

XL. παρ' αὐτῷ scripsi, ut ante Vpt. & Schow editum erat, quod ex Epicteti usu idem ac παρ' ἑαυτῷ valet. παρ' αὐτῷ scripsere Vpt. & Schow.

XLIV. Initium hujus fragmenti, præter Stobæum, habet Antonius in Melissa, lib. I. λογ. ιδ'. p. 16. ubi pro Ὅστις θέλεις, Εἰ βούλει scribitur. Suo ex ingenio editor Epicteti Bas. ὅστις θέλει in tertia persona scripsit, quod cum sequenti ἀπολύθητι non convenit. Cæterum in δούλων ἐκτὸς ὑπάρχειν nil mutant libri. Vide vero, ne corrupta aut defecta scriptura sit. Ex fine fragmenti intelligi videtur, initium tali quodam modo constitutum oportuisse, Ὅστις θέλεις τὴν πατρίδα (vel τὴν πόλιν) δουλείας ἐκτὸς ὑπάρχειν. Fuit etiam cum suspicarer, fortasse Ὅστις θέλεις δοῦλος τῶν ἐκτὸς μὴ ὑπάρχειν legendum. Sed nihil equidem definiam. Quæ sequuntur cognomina, δίκαιος, θεός, σωτὴρ, primum ad *Aristidem* pertinere notum est; alterum *Lycurgo* a Pythia tributum commemoratur; tertio *Epaminondas* a civibus decoratus. Pro προσηγορεύθησαν, ora Gesn. & unus codex apud Schow ἀνηγορευθ. habent.

XLV. ἀλλ' ἀρετῇ τοὺς ἐνοικοῦντας &c. Similis est apud Polybium sententia, IX. 10, 1. Οὐκ ἐκ τῶν ἔξω κοσμεῖται πόλις, ἀλλ' ἐκ τῆς τῶν οἰκούντων ἀρετῆς. Ejusdem argumenti est proximum fragm. 46. Conf. infra, num. 80 — 82.

XLVI. ἐπίκαιρος γοητεία. Sic ex codicibus suis recte edidit Schow, monens opponi inter se ἐπίκαιρος & ἀΐδιος. conf. Fragm. XIX. Olim corrupte ἐπίκουρος legebatur. Quod vero jam Gesnerum ἐπίκαιρος correxisse ait Schow, fallitur; is enim ἐπίηρος se malle adnotaverat, quod ipsum

Vpto-

Vptonus adoptavit. Sed ἐπίκαιρος ex conjectura ante Schow ediderat Meibomius.

XLIX. Τὸ μὲν γύψῳ λευκά. Sic percommode Schow, ex codicum consensu. Olim omnes edd. Τῷ μὲν γύψῳ.

L. Olim Ἐὰν θαυμάζῃς τὰ μικρὰ πρῶτον. Vocem πρῶτον, cum in quatuor codicibus deesset, delevit Schow; quem secutus sum. Nec tamen, persanatum sic esse locum, adfirmem equidem: sed in minuto fragmento, & in sententia quæ variis atque variis modis inverti enunciarique potuit, conjecturis indulgere nil adtinet. Pro verbis πρῶτον μεγάλων οὐκ ἀξιωθήσῃ, Gesnerus in ora τῶν μεγάλων καταφρονήσεις adnotavit; quam eamdem lectionem Schow etiam citavit, nota W. insignitam.

LI. μεγαλοφροσύνης, καὶ ἡμερότητος, καὶ φιλανθρωπίας καὶ εὐποιΐας. Adoptandam hanc scripturam putavi, quam & Gesnerus in ora adnotaverat, & Schow ex quinque codicibus citavit. Vulgo omnes μεγαλοψυχίας καὶ πραότητος καὶ φιλανθρωπίας. omissis postremis duabus vocibus. conf. Fragm. 80.

LII. Habes apud Stobæum, Serm. VI. p. 81. περὶ Ἀκολασίας. p. 176. ed. Schow. ubi ἐκ τῶν Ἐπικτήτου citatur.— Quod ait Τοὺς δυσχ. δὲ φιλ. εἰς μέσον ἄγοντες: quo referatur nominativus ille participii, εἰς μέσον ἄγοντες, difficile dictu; cum e connexione sermonis divulsum & abruptum sit fragmentum: nisi forte ἄγοντος scripsit Stobæus, in genitivo casu, referendo ad illud Ἐκ τῶν Ἐπικτήτου, ut hoc dixerit: sumtam esse eam, quæ sequitur, sententiam *ex Epicteti* Dissertatione aliqua, *ubi ille in medium producebat illos philosophos* &c. At quoniam Philosophi illi, quos dicit, (quos quidem ipsos Stoicos esse constat) δυσχερεῖς adpellantur, i. e. *molesti;* magis probabile videtur, referri istud ἄγοντες ad alios nescio quos, quibus Stoicorum illud præceptum non probabatur. De ipso præcepto, de quo hic agitur, (minime absurdo, si recte capiatur, sed cum verissimo, tum maximi in omni morum doctrina momenti) monitum nonnihil ad Dissert. III. 7, 7. & cum fructu conferentur Cic. de Fin. III. 5. Laërt. VII. 86. &, quem ibi laudavit Menagius, Seneca de Vita beata cap. 9. *Ibid.* τί ποτ' οὖν ἡ ψυχή. Commodius fortasse sic distinguetur oratio: Τί ποτ' οὖν; ἡ ψυχὴ &c. *Quid igitur? corporis bonis delectabitur animus* &c. *Ibid.* ἐπὶ δὲ τοῖς αὐτῆς. Præter necessitatem αὑτῆς scripsit Vptonus: idem valet αὐτῆς, quemadmodum persæpe vidimus, ac ἑαυτῆς. Mox Καίτοι καὶ δέδωκέ μοι &c. Respondet ad præcedentem objectio-

ctionem; & ante ista verba, ex familiari usu quem in Dissertationibus sæpe observavimus, initio intelligitur repetendum verbum quod in objectione ponebatur: Ἥδεται· καί τοι &c. *Lætatur utique & voluptatem capit animus ex suis bonis: at dedit mihi natura Pudorem etiam* &c.

LIII — LV. Stob. eodem Serm. VI. p. 82. (p. 177 sq. ed. Schow. ubi hoc titulo citantur hæc Fragmenta, Ἐπίκτητος ἐν Ἀπομνημονεύμασι, quæ verba latine sic reddidit Gesnerus, *Ex Epicteti memorabilibus dictis.* Idem rursus titulus deinde adnotatus ad Fragm. 72. Valet autem vocabulum ἀπομνημονεύματα idem ac latinum *Sententiæ;* quemadmodum & Sententiarum Florilegium Maximi græce inscribitur Ἀπομνημονευμάτων ἐκλογαί. Unde colligi posse videtur, extitisse jam Stobæi ætate collectionem Sententiarum ex Epicteti Dissertationibus excerptarum, e quibus ista Fragmenta hauserit Stobæus: nisi ipsarum Dissertationum collectioni cuidam a nonnullis titulus Ἐπικτήτου Ἀπομνημονεύματα inscriptus fuit, ad imitationem Ἀπομνημονευμάτων Socratis a Xenophonte editorum; qua fere ratione τὰ Ἐπικτήτεια ὑπομνήματα Marcus Antoninus commemorat, I. 7. Possis etiam, si conjecturis indulgere juvat, suspicari, libro de Vita & obitu Epicteti (cuius Simplicius in Præf. Comment. in Enchir. meminit) titulum Ἐπικτήτου Ἀπομνημονεύματα fecisse Arrianum; quo in libro probabile est multa Epicteti dicta passim fuisse commemorata. Cæterum de argumento *Fragm. LIII.* conf. Diss. II. 4, 8 sqq. *Ibid.* οὐδὲ τὸν δάκτυλον &c. Conf. Diss. II. 11, 17. & ibi not.

LV. γίγνοιντο. Sic apud Stob. habent edd. omnes, quod ferri debuit, nec opus erat ut in γίγνοιτο mutaretur a Meib. & Vpt.

LVI. Stob. p. 87. Serm. VII. περὶ Ἀνδρείας (p. 189. ed. Schow.) De argumento confer Dissert. I. 1, 28 sqq. & ibi notata. Sub finem Fragm. cum olim ederetur καὶ ὅς, ἔφη, οὐκοῦν, εἶπεν &c. importunum ibi verbum ἔφη delevi cum Schow, præeuntibus mss tis.

LVII. Habes apud Stob. ibid. ubi in superioribus editionibus fragmentum hoc, una cum superiori, sub Epicteti nomine ponitur; Schow vero eidem fragmento nomen Διογένους præposuit. *Ibid.* εἴη εὐψυχία, καὶ τόνος. Sic apud Stobæum ex codicum suorum consensu edidit Schow, quemadmodum apud Gesn. in ora erat notatum, unde jam a Meib. & Vpt. in contextu positum in Epicteti Fragmentis. Apud Stobæum olim εἶναι εὐψυχίαν καὶ τόνον legebatur.

LVIII — LXVI. Apud Stobæum p. 102 sq. Serm. IX. περὶ Δικαιοσύνης. (ed. Schow p. 230 sq.) Fragmentum LVIII. habet etiam Maximus λογ. ε΄. p. 169. ubi pro ἀληθῆς ζυγὸς, εὐθὺς ζυγὸς scribitur. *Ibid.* εὐθύνεται ex Maximo adscivit Vptonus; sic vero & apud Stobæum est in tribus codicibus. Alii ἰθύνεται. *Ibid.* κρίνεται & δικάζεται iniquiori sensu accipienda, pro κατακρίνεται & καταδικάζεται. cf. Diss. III. 18, 8. & ibi not.

LIX. Obscurius enunciata sententia; cum qua confer Fr. LVIII. & LXVI.

LX. Habes & apud Maximum cum Fr. 58. Quod vero ad argumentum spectat, confer Fragm. 62. *Ibid.* Μὴ πρότερον ἑτέρῳ. Forte ἐν ἑτέρῳ; vocula ἐν ab extrema litera vocis præcedentis, ut persæpe aliàs, absorpta. *Ibid.* παρὰ τῇ δίκῃ idem valet ac πρὸς vel ὑπὸ τῆς δίκης. conf. quæ notamus ad Fr. 63.

LXI Præter Stobæum, habet Antonius in Melissa, lib. I. λογ. ιγ΄. p. 14.

LXII. Ejusdem fere argumenti est cum Fr. 60.

LXIII. ἀναξίως μεμφθῆναι. Vulgo omnes ἀξίως, quod ad καταδικασθέντος referebant: at ibi & otiose prorsus adjectum videri debebat illud adverbium, cujus vis jam inerat in præcedente δικαίως: & parum concinna erat verborum consecutio; oportuerat enim πρὸς τοῦ ἀξίως καταδικασθέντος. Itaque non dubitavi emendationem adoptare, a Wolfio cum in versione expressam, tum in Notis commendatam; quam eamdem a Rutgersio etiam adnotatam Meibomius commemoravit. Sic duplici oppositioni, quæ manifeste hic obtinet, perapte constat ratio: opponitur enim τὸ ἀναξίως μέμφεσθαι primum τῷ δικαίως κρίνειν, quod præcessit; deinde τῷ δικαίως ψέγεσθαι, quod sequitur. conf. Fragm. 60. *Ibid.* παρὰ τῇ φύσει idem valet ac πρὸς τῆς φύσεως, quemadmodum paulo ante dicebat πρὸς τοῦ καταδικασθ. aut idem ac ὑπὸ τῆς φύσεως, quemadmodum in Fr. 58. respondent sibi ὑπὸ δικαίων & παρ' ἀδίκοις. Quod autem τὴν φύσιν h. l. *conscientiam* denotare ait nuperus Stobæi interpres, non memini equidem vocabulum hoc ista notione usurpatum reperire: mihi satis videbatur, τὴν φύσιν hîc *ipsam rei naturam & veritatem* intelligere.

LXIV. καὐτῇ. perperam καὐτοῦ editum est apud Stobæum in contextu: sed vera scriptura καὐτῇ in ora a Gesnero notata, quam in Epicteti Fragmentis perspecte adoptarunt editores omnes: eamdemque scripturam Schow in quin-

quinque etiam codicibus mss̃tis reperit; at ipse tamen, nescio qua calliditate, κᾀυτοῦ tenendum judicavit. In fine Fragm. ad verba ὁ τὸ κριτήριον ἔχων, vide ne vocabulum ὁ λόγος exciderit. cf. Diss. I. 17, 1.

LXVII. Est apud Stobæum Serm. XIX. p. 167. περὶ Ἀνεξικακίας. p. 368. ed. Schow; ubi exhibetur sub hoc titulo, Ῥούφου ἐκ τῶν Ἐπικτήτου περὶ Φιλίας, quem titulum latine sic reddidit Gesnerus, *Rufi ex dictis Epicteti de Amicitia.* Idem titulus notatus est ad Fragm. 69. & 134. & ad aliud, quod nos in Supplementis Fragmentorum num. 169. exhibebimus, ductum ex Stobæi Eclogis Eth. lib. II. p. 199. ed. Canteri. Quo in titulo verba ista ἐκ τῶν περὶ Φιλίας sic accipio, ut duxerit hæc Fragmenta Stobæus ex aliqua Dissertationum Epicteti, quæ περὶ Φιλίας erat inscripta; quemadmodum illud Arriani Epictetei (ut quidem titulus habet) Fragmentum, quod ab eodem Stobæo Ecl. Phys. p. 6. ἐκ τῶν περὶ Προνοίας citatur, ductum est ex Dissertationum hodie superstitum lib. I. cap. 6. quod ipsum caput ibi περὶ Προνοίας inscriptum est. Et exstat quidem in quatuor libris Dissertationum superstitibus caput vicesimum secundum libri II. περὶ Φιλίας inscriptum, in quo nec fragmentum hoc num. 67. nec ullum ex aliis, quibus eumdem titulum adjectum diximus, hodie reperitur. At quemadmodum in libris, qui supersunt, passim videmus duas diversas Disputationes eodem titulo insignitas; (verbi caussa, lib. I. cap. 4. & cap. 16. rursusque lib. III. cap. 17. quorum capitum quodlibet περὶ Προνοίας inscriptum est) sic credibile est, in aliquo ex deperditis Disputationum Epicteti libris fuisse aliam Dissertationem, περὶ Φιλίας inscriptam; in qua disputatione plura quædam præcepta a Musonio Rufo tradita commendaverat Epictetus. Eumdem Rufum, præceptorem olim suum, passim idem Epictetus laudat in Dissertationum libris, qui supersunt. (Vide I. 1, 27. & ibi not. I. 7, 32. I. 9, 29. &c.) Alia vero nonnulla Fragmenta, (num. 98 sq.) quæ sub nudo titulo περὶ Φιλίας vulgo apud Stobæum leguntur, per errorem a Fragmentorum collectoribus ad Epictetum auctorem relata esse, suo loco docebimus. In nostro Fragm. LXVII. cum vulgo ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον absque articulo legeretur, τῶν ὀφθαλμῶν scripsi cum Schow, præeuntibus tribus codicibus. τιμωρήσαιτο vero cum eodem, ex duorum aliorum codicum præscripto, in τιμωρήσηται mutare nil opus esse putavi; quoniam in hujusmodi connexione particula ἵνα perinde cum optativo & cum subjunctivo recte construitur.

LXVIII. Πιττακὸς &c. In superioribus editionibus Fragmentum hoc, nullo novo titulo adscripto, subjiciebatur superiori fragmento, tamquam ex eodem auctore a Stobæo excerptum; quod verum videtur. In Schowi editione, quoniam *Pittaci* dictum eodem fragmento continetur, inscribitur: Πιττακοῦ.

LXIX. Apud Stobæum Serm. XX. p. 172. *περὶ Ὀργῆς*, (p. 382. ed. Schow.) ubi adnotatur esse *Ῥούφου ἐκ τῶν Ἐπικτ. περὶ Φιλ.* de quo titulo modo dictum ad Fragm. 67. In ipso Fragm. duorum verborum (*συνδῆσαι*, & *συναρμόσαι*) prius pertinet ad *τὴν ὁρμὴν τῆς τοῦ ὠφελίμου φαντασίας*, posterius ad *τὴν τοῦ προσήκοντος*.

LXX. Apud Stob. ibidem, eodemque ex fonte. Pro eo quod hic scripsimus *κατὰ τὸ ἀδύνατον εἶναι βλάψαι*, & *κατὰ τὸ ἀδύνατον εἶναι ὠφελεῖν*, utrobique *κατὰ τὸ δυνατὸν εἶναι* legitur in omnibus Stobæi editionibus; unde absurdam atque adeo nullam exsistere sententiam, nec Meibomius vidit, nec Vptonus, nec nuperus Stobæi editor; qui omnes intactum hunc locum, ne adnotatione quidem adjecta, reliquerunt. Et Meib. quidem & Vptonus, quænam vis hoc loco verbo *νοεῖσθαι* inesset, non adsequentes, latine sic verterunt (vel perverterunt magis) sententiam: *Dicimus enim illum minime contemnendum qui intelligat, quando nocere possit;* &c. Haud dubie rectius curaturus hunc locum erat prudentissimus Wolfius, si eum inter Fragmenta Epicteti reperisset: sed prætermiserat hoc ipsum Fragmentum, cum aliis nonnullis proxime sequentibus, Epicteti editor Basileensis, cujus collectionem Fragmentorum unice ille ob oculos habuit. At perspecte jam olim Stobæi editor Gesnerus, corruptum esse hoc Fragmentum, prouti vulgo legebatur, viderat: &, græca licet verba intacta reliquerit, in latina tamen versione emendandi rationem satis commodam adhibuerat; pro *Φαμὲν γὰρ τὸν εὐκαταφρόνητον*, *τὸν ἀκαταφρόνητον* interpretans, hoc modo: *Asserimus enim aliquem extra contemptum esse.* Et expeditissima quidem hæc certissimaque videri poterat emendatio, cum præsertim satis constet, *ευ* & *α* per librariorum errorem negligentiamve frequenter inter se permutata reperiri. Mihi vero & gressui orationis & connexioni sententiæ multo aptius convenire visum erat, si vocabulum *εὐκαταφρονήτους*, positive expressum, sicut initio Fragmenti, teneretur; prædicatum autem utriusque enunciationis, quæ sequitur, negative (*ἀδύνατον* pro *δυνατὸν*) exprimeretur. Cæterum pro *νοεῖται*, sub finem sen-ten-

tentiæ, possis νοεῖσθαι desiderare, ut supra; sed & vulgatum percommode stare potest.

LXXI. Stob. Serm. XX. p. 173. (p. 384. ed. Schow.) ubi nude, quemadmodum plerisque aliis Fragmentis, præmittitur nomen Ἐπικτήτου. *Ibid.* προλέγειν, *prædicere,* nempe *ipse tibi.* ὅτι ἥμερος εἶ, id est, ὅτι Φύσει ἥμερον ζῶον, *ad mansuetudinem esse natum, a natura destinatum & invitatum ut mansuetus sis.* vide Diss. II. 10, 14. IV. 1, 121 & 126. IV. 5, 10. Habes apud eumdem Stobæum eodem Sermone XX. p. 171. (pag. 380 ed. Schow.) aliud *de Ira* sapiens utique præceptum, quod, quum *Arriano* tribuatur, vide ne ex Epicteti Dissertationibus ab Arriano digestis ductum sit. Est illud hujusmodi: Μεγαλόθυμοι πράως εἰσί τινες, ἡσυχῇ, καὶ οἷον ἀοργήτως πράττοντες ὅσα καὶ οἱ σφόδρα τῷ θυμῷ Φερόμενοι. Φυλακτέον οὖν καὶ τὸ τούτων ἁβλέπτημα, ὡς πολὺ χεῖρον ὂν τοῦ διατεινόμενον ὀργίζεσθαι· οὗτοι μὲν γὰρ ταχὺ κόρον τῆς τιμωρίας λαμβάνουσιν, οἱ δὲ εἰς μακρὸν παρατείνουσιν, ὡς οἱ λεπτῶς πυρέσσοντες.

LXXII. Est apud Stobæum, Serm. XXIX. περὶ Φιλοπονίας, p. 204. ubi citatur *Ex libro de Memorabilibus Epicteti;* de quo dictum supra ad Fragm. 53. Is titulus quo modo in Schowi græcis codicibus h. l. expressus sit, non habeo dicere; quoniam noluit vir doctus, aliis curis districtus, ut ipsius editio Stobæi, quam instituerat, ultra Sermonem XXVII progrederetur. In Gesneri editione prima, cum nude Ἐπικτήτου h. l. ad oram esset adnotatum, ipse Gesnerus sua manu in eo exemplo, quo utor, ex manuscripto codice, quem posthac nactus erat, adscripsit: Ἐκ τῶν Ἐπικτήτου Ἀπομνημονευμάτων.

LXXIII — LXXV. Habes apud Stob. proxime post id, quod modo num. 72. positum est. Et ibi quidem, postquam superiori Fragmento nomen Epicteti erat adjectum, hæc tria nullum nomen auctoris adpositum habent. Quod Vptonum commovit, ut pariter, atque illud, Epicteti esse hæc putaret, & in Epicteti Fragmentis locaret. Non sunt autem Epicteti, sed Plutarchi; apud quem omnia tria leguntur in libello, Εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον, pag. 380. edit. Bas. 1574. Quare, ut huc non pertinentia, uncis inclusi. Habes eadem tria apud Maximum collecta, λογ. λβʹ. p. 193.

LXXVI. Quemadmodum tria præcedentia, sic & hoc primus Vptonus in Epicteti Fragmentis retulit; vereor, ne lubrico admodum fundamento nisus. Exstat apud Stobæum,

bæum, Serm. XXXIV. περὶ τοῦ Εὐκαίρως λέγειν, p. 213. ubi ſubjungitur Fragmento ex Epicteti Enchir. cap. 33. ducto, neque aliud nomen auctoris, e quo hoc ductum ſit, huic adjicitur: quæ res Vptonum commovit, ut ad eumdem Epictetum auctorem referendum hoc putaret. Ego, cum nihil Epictetei coloris in eo reperire mihi viderer, valde dubitavi, ſatisne recte huc relatum ſit, notamque † præpoſui, qua ſuſpicionem iſtam ſignificarem.

LXXVII. Eſt apud Stobæum, Serm. XXXV. p. 214. περὶ Βραχυλογίας. Et quidem in Gesneri ed. prima nude adnotabatur, Ἐπικτήτου eſſe hoc præceptum; in ed. 2. vero adnotatur, eſſe *ex Epicteti Enchiridio.* At in Enchiridio quidem nihil tale reperitur: ſed præmittitur hoc Fragmentum apud Stobæum & continuo tenore jungitur illis verbis Ἀπέστω δὲ τὸ πολὺ καὶ αὐτοῦ τινων ἔργων &c. quæ (nonnihil quidem mutata) leguntur in Enchir. cap. 33. 14. Quod in fine Fragm. ſcribitur λόγου, eſt e Gesneri emendatione, in marg. adnotata ab editore, pro ψόγου, quod in contextu legebatur. Cæterum nec in verbis præcedentibus (ἐᾶν δὲ τὸ λέγειν) ſatis emendata aut ſatis integra videtur eſſe oratio.

LXXVIII. Epicteto tribuitur apud Stob. Serm. XLIII. περὶ τῶν ἐν Πόλεσι δυνατῶν. p. 301.

LXXIX — LXXXVII. Epicteto tribuuntur apud Stobæum, Serm. XLIV. περὶ Ἀρχῆς, pag. 314 ſq. In Fragm. LXXIX. *aſteriſco* indicavi *defectum orationis*, quem diſſimulavit Vpt. cum Meibomio, perſpecte vero & Gesnerus & Wolfius in verſione ſuppleverant his fere verbis: *ſic rempublicam adminiſtraturus, regendæ civitatis rationem diſcito.* Quod vero in fine legitur πᾶσαν κυβερνᾷν πόλιν, vide ne corruptum ſit, oportueritque πᾶσαν κυβιστᾷν τὴν πόλιν, hâc ſententiâ: *nam id ni feceris, poteris, ſicut ibi totam navim, ſic hic univerſam civitatem præcipitem evertere.* πᾶσαν πόλιν, absque articulo, non eſt *totam urbem,* ut reddidit Vpt. cum Meib. ſed *quamvis urbem,* ut Wolfius, vel *quamvis civitatem.*

LXXX. σεαυτῷ πρῶτον &c. Verterat Wolfius, *te ipſum in primis illi dedicato, pulcherrimum - - monimentum;* in eamdem ſententiam Vpt. cum Meibomio; quaſi eſſet σεαυτὸν πρῶτον. Rectius Gesnerus: *te ipſum pulcherrimo manſuetudinis - - ornamento primum decores.* Cognati argumenti ſententiæ ſunt num. 81 ſq. & ſupra num. 46. Cujusmodi & ſunt illæ, quæ Democrito tribuuntur apud Antonium in Meliſſa, lib. I. λογ. ν'. p. 56. Τὰς μὲν πόλεις ἀναθή-

ἀναθήμασι, τὰς δὲ ψυχὰς μαθήμασι δεῖ κοσμεῖν. Et, Ταῖς μὲν πόλεσι τὰ τείχη, ταῖς δὲ ψυχαῖς ὁ ἐκ παιδείας νοῦς, κόσμον καὶ ἀσφάλειαν παρέχεται.

LXXXI. εἰ - - ὑψώσῃς, & αὐξήσῃς. Haud dubito, fore qui commode h. l. cum subjunctivo construi particulam εἰ condendant: ego secus existimo, ex librorum tractatione contrarium edoctus; nec dubito, aut ἂν ὑψώσῃς & αὐξήσῃς legendum esse, aut εἰ ὑψώσεις & αὐξήσεις: sed librorum ope destitutus, nil mutare volui. Conf. not. ad Fr. 175.

LXXXII. Initio Fragm. perperam legebatur Μὴ τοῖς τῆς ἐξ Εὐβ. operarum errore, ex Gesneri ed. 2. in reliquas propagato, & a Blancardo etiam, & Meib. & Vpt. adoptato. Recte vero articulum τῆς ignorabat cum Veneta Gesneriana prima, & Epicteti editio Basileensis. *Ibid.* ἐξ Εὐβοίας καὶ Σπάρτης. Celebre erat Carystium marmor ex Eubœa, de quo vide Strab. lib. X. p. 446. ed. Casaub. & Plin. Hist. Nat. lib. IV. cap. 12. sect. 21. & XXXVI. 6, 7 sq. Lapidis pretiosi, quem dabant lapicidinæ ad Tænarum in Laconia, quod nigrum marmor erat, meminit idem Strab. VIII. 367. & Plin. XXXVI. 18, 29.

LXXXIII. εἰ λέοντας ἐβούλου τρέφειν, *si leones nutriturus esses;* nempe, in spectaculis in arenam producendos. *Ibid.* ζωγρείων scripsi cum Meib. Reliqui omnes ζωγρίων, minus recte.

LXXXIV. αὖ ποιεῖν ἐπιχειρεῖ. Sic scripsi ex Wolfii conjectura, quam eamdem in latina versione jam Gesnerus & alii omnes interpretes expresserant. Vulgo in græco ποιεῖν legebatur, absque αὖ.

LXXXVI. πλῆθος ἀκρίτως αἰτοῦν τί σε. Vox ἀκρίτως, quam agnoscunt superiores editiones omnes, temere omissa erat in ed. Vptoni; operarum puto errore; nam in versione non erat prætermissa, sed his verbis *absque judicio* expressa. Pro αἰτοῦν τί σε, apud Stobæum αἰτοῦντί σε (junctis duabus primis vocibus) scribitur; sed in ora ed. Gesnerianæ primæ notatur, priorem vocem in duas αἰτοῦν τι esse dirimendam: & sic edidere Meib. & Vpt. τὶ τῶν ἰδίων Wolfius *aliquid suum* interpretatus erat: ego cum Meib. & Vpt. prætuli *aliquid rerum tuarum.*

LXXXIX — XCI. Epicteto tribuuntur apud Stobæum, Serm. CIX. περὶ Ἐλπίδος, p. 579. *In Fragm. LXXXIX.* ἐξ ἑνὸς ἀγκυρίου, quod, ut diminutivum, colorem habet sermonis Epictetei, e margine Stobæi recepi, pro ἐκ μιᾶς ἀγκύρας, quod in contextu erat. Apud eumdem Stobæum

in fine fragmenti ἁρμοστέον edebatur, quod tenuit editor Basileensis Epicteti & Blancardus; perspecte vero Meibomius ὁρμιστέον correxit, quod est proprium verbum ubi *de navi* agitur *in ancoris stante:* id ipsum tenuit etiam Vpton. Idem verbum habes in cognati argumenti sententia, quæ in Demophili Similitudinibus legitur p. 618. ed. Galei, in hunc modum: Τὸ αὐτό ἐστιν, ἐξ ἀσθενοῦς ἀγκυρίου σκάφος ὁρμίζειν, καὶ ἐκ φαύλης γνώμης ἐλπίδα. *In Fragm. XC.* Vptonus οὐ δεῖ διαβαίνειν edidit, insertâ temere particulâ negativâ, quasi διαβαίνειν idem valeret ac παραβαίνειν; cum sit *diducere, extendere crura,* & διαβαίνειν τὰ δυνατὰ idem ac ἐπὶ τὰ δυνατὰ, *extendere crura ad attingenda ea quæ attingi possunt, extentis cruribus petere & complecti ea quæ attingi possunt;* vel i. q. διαβαίνειν κατὰ τὸ δυνατὸν, extendere quoad fieri potest, non ultra modum extendere.

XCI. Primus, quod sciam, sententiam hanc in Epicteti Fragmentis retulit Vptonus, cum apud Stobæum simul cum præcedente sententia absque alio auctoris nomine subjecta esset Fragmento 89. quod diserte ibidem Epicteto tribuitur. Cur autem idem Vptonus extrema verba, αὕτη πάρεστιν, quæ sic leguntur in omnibus Stobæi editionibus, in αὐτῇ παρέστη mutarit, caussam equidem nullam vidi; quare veterem restitui scripturam.

XCII. Habes apud Stob. Serm. CXX. qui inscrib. Σύγκρισις ζωῆς καὶ θανάτου, p. 607. & apud Antonium, Meliss. I. νη΄. περὶ θανάτου, p. 64. & ib. λογ. νε΄. p. 61. Vbique Epicteto tribuitur. Apud Antonium utroque loco τοῦ γὰρ κακῶς ζῇν, pro ζῇν κακῶς, scribitur: posteriori vero loco, in fine hæc verba adjiciunt: τύμβῳ γὰρ οὐδεὶς πιστὸς ἀνθρώπων φίλος. quæ quidem utique coloris Epictetei nihil habent.

XCIII—XCVI. Leguntur ibidem apud Stobæum.

XCIV. Verissimum habet colorem disputationum Epictetearum. *Ibid.* ὥς φησι Ξενοφῶν Φιλόζωος. Xenoph. Memorab. I. 4, 7. *Ibid.* Post vel ante τρίβειν τοὺς ὀδόντας τοὺς ἀλλοτρίους, alia quædam corporis ministeria commemorata ab Epicteto fuisse suspicor, quæ hîc prætermissa sunt. *Ibid.* νάττω τουτονὶ τὸν θύλακον. *Impleo, farcio saccum hunc;* scil. *corpus* vel *ventrem;* qua ratione Anaxarchus, a tyranno in mortario tusus, πτίσσε, inquit, τὸν Ἀναξάρχου θύλακον· αὐτὸν γὰρ οὐ πτίσσεις. apud Diog. Laërt. IX. 59. aliosque, quos ibi laudavit Menagius. Mendose τὸ θύλακον h. l. scriptum erat in ed. Vpt. Verbum νάττω vero sine caussa solicitavit Wolfius, σάττω utique

que legendum contendens. Sunt apud Ariſtoph. ἀμφορῆς νενασμένοι, *amphoræ vino repletæ*, Nub. 1205. Et apud Suidam, Νένακτο, ἐπεπλήρωτο, ἐκ τοῦ νάσσω, νάξω. Inde ναστόν· πυκνὸν, πλῆρες, μεστὸν &c.

XCV. Cum absque defectus ſignificatione vulgo ſcriberetur hoc Fragmentum, cuivis vel modica attentione perlegenti adparebat, aut corruptum eſſe initium, aut, ſi id recte ſe haberet, in ſequenti oratione complura quædam verba intercidiſſe. Gesnerus ſatis emendatum fore arbitrabatur, ſi initio, pro Ἐὰν νέος τελευτᾷ, Ἐὰν γέρων μὴ τελευτᾷ legeretur; quod ipſum & in ora ſignificavit ſe malle, & in latina verſione expreſſit his verbis, *Si quis ſenex non moriatur:* quam verſionem Vptonus revocavit, poſtquam Meibomius, in reddendis prioribus verbis nil a græco exemplo diſcedens, proxime ſequentia invertiſſet in hunc modum, *Cum juvenis e vita excedit, Deos incuſat, quod jam ſibi quieſcendum ſit, cum negotiis eſt implicitus.* At, quæ dehinc ſequuntur, ſatis declarant, de *ſene* ibi agi: nec tamen idcirco veriſimile eſt, initio fragmenti pro γέρων μὴ τελευτᾷ, temere a librariis νέος τελευτᾷ eſſe poſitum. Maxime vero probabile, mutilam eſſe orationem, & accidiſſe h. l. id quod perſæpe in Diſſertationum libris accidiſſe obſervavimus, ut, cum verbis nonnullis interjectis eadem dictio (ἐγκαλεῖ τοῖς θεοῖς) repetita occurreret, fugitivus librarii oculus ab eo loco, ubi primum ponebantur hæc verba, ad poſteriorem locum deſultarent; quo factum, ut verba interjecta feſtinante calamo homo ille prætermitteret. Et prætermiſſa eſſe nonnulla, præclare Wolfius viderat; quæ in latina verſione in hunc modum ex ingenio ſupplevit: *Si adoleſcens mortem obit, Deos accuſat, quaſi ante diem fato abreptus. Si ſenex curis & negotiis implicatur; queritur ſe tum eſſe occupatum, cum requieſcendum eſſet.* Et in ſubjecta Nota: „Mutilatus hic locus eſt, inquit; & ſic fortaſſis, ut aliquis ſaltem ſenſus elici queat, utcunque reſtitui poſſit: Ἐὰν νέος τελευτᾷ τὸν βίον, ἐγκαλεῖ τοῖς θεοῖς, ὅτι πρὸ ὥρας τελευτήσει, τῶν κατὰ βίον πράξεων ἄπειρος ὑπάρχων. ὅταν δὲ γέρων τις ὢν ἀσχολῆται, ὅτι δέον αὐτὸν ἀναπεπαῦσθαι, πράγματ' ἔχει." — Equidem poſterius membrum orationis tali quodam modo conceptum fuiſſe ſuſpicabar: ἐὰν δὲ γέρων τις ὢν μὴ τελευτᾷ τὸν βίον, ἐγκαλεῖ τοῖς θεοῖς, ὅτι, δέον αὐτὸν ἤδη ἀναπεπαῦσθαι, &c. Deinde quod ſequitur καὶ οὐδὲν ἧττον, particulam ἧττον, temere omiſſam in ſecunda Gesneriana aliisque Stobæi editionibus, itemque in Frag-

mentis a Blanc. Meib. & Vpt. editis, ex Gesneriana prima & Veneta restitui: eamdem particulam recte tenuit Epicteti editor Basileensis. Pro mendoso vero προσῆῃ, quod superiores dabant editiones, recte Vptonus cum Meibomio προσίῃ posuit.

XCVI. πάντῃ πάντως. Sic correxi, quemadmodum jam factum video ab Epicteti editore Basileensi. Perperam alii vulgo omnes παντὶ πάντως. Idem valet πάντῃ πάντως, atque παντάπασι, *usquequaque*, *quovis modo*, *omnino utique*. Videsis Lexicon nostrum Polybianum.

XCVII. Exstat apud Antonium, Melissæ lib. I. λογ. πβ'. περὶ Συνειδήσεως. p. 146. ubi diserte Epicteto tribuitur. Primus autem in Epicteti Fragmentis retulit Meibomius, ubi est num. CI. *Ibid.* παρέδοσαν correxit Meib. cum παρεδόθησαν legeretur in ed. Gesn. pro quo παρέδωκαν forte legendum esse monuerat idem Gesnerus in marg. *Ibid.* in fine. ἐχθροί, quod in ora Gesnerus notaverat, in contextum recepit idem Meib. pro ἔχθρας, quod ibi legebatur, quod fortasse ex δι' ἔχθρας decurtatum erat. Paulo ante vero pro ἀπάρεστον, quod vulgo legebatur, ἀπάρεστοι correxi, quoniam haud dubie ad sequens verbum δοσόμεθα referri debebat hoc nomen.

XCVIII. & XCIX. In Epicteti Fragmentis relatæ sunt duæ hæ sententiæ jam a Basileensi editore, & deinde a cæteris Fragmentorum Epicteti editoribus; lubrico quidem fundamento, &, rectius ut dicam, prorsus fallaci. Exstant apud Stobæum, Serm. XCII. p. 512. ibique citantur *Ex Epist. de Amicitia;* ubi quidem, quoniam alibi vidimus fragmenta nonnulla (num. 67 sqq.) ἐκ τῶν Ἐπικτήτου περὶ Φιλίας ducta, putarunt vitiose *Ex Epist.* scriptum, pro *Ex Epict.* At passim alibi pariter eodem modo citantur Fragmenta nonnulla *Ex Epist. de Amicitia*, quæ nemo ad Epictetum auctorem facile retulerit: ut Serm. LI. p. 357. Serm. LXXXIII. p. 481. Serm. XCV. p. 519. &c. Et, verum si quæris, non Epicteti, sed Plutarchi ista sunt; cui etiam tribuit Fabric. in Bibl. Græc. T. VIII. p. 721. Nempe ad reliquum titulum, qualem modo citavimus, diserte nonnumquam *Plutarchi* nomen adjectum est; veluti *Ex Epist. de Amicitia, Plutarchi;* Serm. XLIV. p. 313. *Plutarchi ex epist. de Amicitia;* Serm. XLVI. p. 326. & interdum nude Πλουτάρχου περὶ Φιλίας, ut in Eclog. Eth. lib. II. p. 199. qui Plutarchi libellus hodie quidem non superest, sed memoratur in Lampriæ Catalogo librorum patris sui Plutarchi, num. 82. πρὸς Βιθυνικὸν περὶ Φιλίας. apud Fabric.

bric. in Bibl. Gr. T. III. p. 337. In *Fragm. XCVIII.* pro ὕλῃ τι ὀς. ὕλῃ τινὶ ſcribendum ſuſpicatus erat Wolf. & deinde ἐπὶ πάντων, pro ἐπὶ παντός.

C. Quo fundamento ſententiola hæc in Epicteti Fragmentis relata ſit a Meibomio, &, qui ab hoc tenuit, Vptono, non video. Apud unum Antonium illud reperi, lib. I. λογ. ξδ'. περὶ Λογικοῦ καὶ Λογισμοῦ, p. 67. ubi diſerte Iſocrati auctori tribuitur.

CI. Ad Epictetum auctorem refertur apud Maximum, λογ. β'. περὶ Φρονήσεως. p. 67.

CII. Sub Epicteti nomine apud Antonium lib. I. λογ. ιγ'. p. 14. ponitur proxime poſt illam ſententiam, quam ſupra habuimus, num. 61.

CIII. Habet hoc Fragmentum, ſub Epicteti nomine, Maximus λογ. ιά. περὶ Κολακείας. p. 54. Habet etiam ſub eodem nomine Antonius, Meliſſ. I. νβ'. ubi tamen prætermiſſa ſunt verba ὅταν - - χρεία, & in fine iſta, καὶ τὰ τούτων &c. Denique exſtat & integra ſententia, ſub ejusdem Epicteti nomine, in Ἄνδρων ἐπισήμων Γνώμαις, inſertis in Scriptoribus Gnomicis, Baſileæ 1521. apud Frobenium editis; p. 178. ubi ſub finem καὶ τὰ τούτων ὄμματα ſcribitur, quod adoptavi, pro καὶ ταύτης ὄμματα, quod eſt apud Antonium. Cæterum eamdem ſententiam Antiſtheni tribuit Stobæus, Serm. XIV. p. 147. his verbis: Ἀντισθένης αἱρετώτερόν φησιν, εἰς κόρακας ἐμπεσεῖν, ἢ εἰς κόλακας. οἱ μὲν γὰρ ἀποθανόντος τὸ σῶμα, οἱ δὲ ζῶντος τὴν ψυχὴν λυμαίνονται.

CIV. Legitur apud Maximum, ibid. & in Ἄνδρων ἐπισήμων Γνώμαις, ibid. & utrobique quidem ſub Epicteti nomine. Legitur vero etiam, eisdem plane verbis, in Demophiii Similitudinibus, p. 618. edit. Galei.

CV. Apud Maximum, loco ſupra ad num. 103. citato.

CVI. & CVII. Epicteto tribuuntur apud Maximum, λογ. ιϛ'. περὶ Νουθεσίας, p. 121.

CVIII. & CIX. Habet Maximus, περὶ Ἐλεημοσύνης, λογ. ζ'. p. 173. præmiſſo titulo, Δημοκρίτου, Ἰσοκράτους καὶ Ἐπικτήτου: quod Vptonum commovit, ut in Epicteti Fragmentorum numero referret; lubrico, uti vides, fundamento; quare ut incerta, quod ad auctorem quidem adtinet, notavi. Et prius quidem, (num. CVIII.) apud Antonium, qui illud pariter habet lib. I. κζ'. p. 53. uni Democrito tribuitur; unde tamen rurſus nihil certi de auctore confici poteſt, ſive quoniam frequenter in iſtis Sententiarum Florilegiis duo nomina, Democriti & Democratis,

con-

confunduntur a librariis; (de quo Fabricius monuit in Bibl. Gr. T. I. p. 518.) five quod Democriti nomen poni ibi potuit tamquam initium tituli Collectionis illius fententiarum Democriti, Ifocratis & Epicteti, de qua in introitu harum Notarum dixi. Cæterum fi vera eft fcriptura ἐκ τῶν ἐόντων, quæ apud Antonium editur, ipfa dialectus Jonica vel Democritum vel Democratem (quorum utrumque ea dialecto fcripfiffe conftat) auctorem prodiderit. Vptonus vero, quo majori cum fpecie Epicteto tribui hoc fragmentum poffet, ἐκ τῶν ἐνόντων correxit, quam dictionem ab Epicteto in Enchir. cap. 13, 5. ufurpatam vidimus. At apud Maximum ἐκ τῶν ὄντων legitur, quod commodius, quam ἐκ τῶν ἐνόντων videtur. *Ibid.* μὴ διδοὺς δεομένῳ. Sic percommode cum apud Anton. tum apud Max. editur; pro quo nefcio cur μὴ διδοὺς δεομένοις pofuerit Vptonus. *In Fragm. CIX.* διαφθειρομένῳ χειμῶνος absque præpofitione legebatur apud Maximum, quod & Vptonus tenuit: ego utique præpofitionem ὑπὸ defiderari putavi.

CX — CXIII. Habet Antonius fub Epicteti nomine, in Meliff. lib. I. λογ. ιδ'. περὶ Ἁγνείας καὶ Σωφροσύνης, fimul cum aliis nonnullis fententiis, quarum prima ex Stobæo fupra prolata eft, num. 44. alia eft ex Enchir. cap. 21. In fine apud eumdem Antonium, nullo alio auctoris nomine præfixo, adjicitur fententiola hæc: Ὑπέκκαυμα ἐπιθυμίας, λόγος ἐρωτικός, i. e. *Fomes libidinis eft fermo amatorius.* *In Fragm. CX.* τὴν ἐπὶ τὸ καλὸν mendofe, ut mihi vifum erat, fcribebatur, quod in τὴν ἐπὶ τῷ καλῷ ex conject. mutavi, & latine reddidi *quæ ex re honefta capitur.* Vulgatam fcripturam Vptonus cum vetere interprete fic reddiderat, *quæ finem honeftum proponat.* In *Fragm. CXII.* ex Antonii editionibus reftitui οἷόν τι δέλεαρ, cum τι pronomen temere ab Vptono effet prætermiffum. Cum *Fragm. CXIII.* confer illud, quod fupra num. 5. pofitum eft.

CXIV. Epicteto tribuitur apud Maximum, λογ. γ'. p. 167. Exhibetur vero etiam in Demophili Sententiis, p. 623. ed. Gal.

CXV — CXVII. Ad Epictetum auctorem referuntur apud Maximum, λογ. λ'. περὶ Μέθης, p. 192. Primum vero *(num. CXV.)* habet etiam Antonius, (lib. I. λογ. μα'. περὶ Μέθης, p. 50.) & quidem fub Πυθαγόρου nomine. Ibi, pro τὸν τρίτον, τὸν δὲ τρίτον fcribitur. Vptonus fua auctoritate τὸν δὲ δευτ. & τὸν δὲ τρίτον edidit, cum conjunctionem neutro loco haberet Maximus. In *Fragm. CXVI.* χολερὰ quid fit nefcio, quod ne græcum quidem effe videtur: χολερικὰ faltem oportebat. Sed vide, ne θολερὰ fcri-

fcriptum oportuerit, *fordida, immunda effuties:* nifi χολερὰ vel χολερικὰ ἀποφθέγξῃ idem valet ac ἐξεμέσεις ἃ οὐκ ἔπεψας, ut ait Epict. Enchir. c. 46, 2.

CXVIII & CXIX. Ἐκ τῶν Ἐπικτήτου, apud Maximum, περὶ Μνήμης, λογ. νβ'. p. 203. Eft autem eadem fententia, quam num. CXVIII. pofuimus, prima in Sententiarum collectione illa, cujus (ex Bandinii Catal. Bibl. Laurent. T. II. p. 442.) mentionem fecimus in harum Notarum introitu; quæ collectio infcribitur, Γνῶμαι κατ' ἐκλογὴν ἔκ τε τοῦ Δημοκρίτου καὶ Ἐπικτήτου καὶ ἑτέρων πολλῶν. Inde recepi pronomen σοι poft Ἀνανεούσθω, quod pronomen abeft apud Maximum.

CXX & CXXI. Ἐπικτήτου, apud Anton. περὶ Μνήμης, I. νδ'. p. 61. In *Fragm. CXX.* pro παρέστηκεν, quod eft apud Antonium, temere ἐφέστηκεν edidere Meib. & Upt.

CXXII — CXXVI. Epicteti, apud eumdem Anton. lib. I. λογ. ξζ'. περὶ Νόμου, p. 68. In *num. CXXII.* vulgo fic edebatur, ὅταν αὐτοὶ βούλωνται πάσχειν, absque negativa particula, quæ imperite omiffa eft ab homine, qui putaret, nudum verbum πάσχειν oppofitum effe verbo εὐεργετεῖν, & fignificare *mala pati.* At manifefte verbo εὐεργετεῖν ex adverfo opponitur εὖ πάσχειν, & ad πάσχειν h. l. e fuperiori verbo εὐεργετεῖν particula εὖ intelligi debet, qua in hac connexione non opus erat diferte adjecta: fed negativa particula omnino defiderabatur, quam ex conject. adjicere non dubitavi. Poterat autem perinde μὴ & οὐ poni, & poterat particula vel præponi pronomini αὐτοὶ, vel poftponi. In *Fr. CXXIII.* forte οἱ ἰατροὶ cum articulo fcribi debuit, ficut mox οἱ νόμοι.

CXXVII. Epicteto tribuitur apud Antonium, lib. I. λογ. κδ'. περὶ Φιλίας, p. 29. Eft vero etiam in Democratis Sententiis p. 631. ed. Galei. Rurfus autem Epicteto auctori tribuitur, in Ἀνδρῶν ἐπισήμων Γνώμαις, p. 178. ubi cum aliâ fententiâ, quæ infra num. 154. pofita eft, in hunc modum conjungitur: Ἐπίκτητος ἐν εὐτυχίᾳ φίλον εὑρεῖν εὐπορώτατον εἶπεν· ἐν δὲ δυστυχίᾳ, πάντων ἀπορώτατον. καὶ γὰρ ἡ τῶν περιστάσεων ἀνάγκη &c.

CXXVIII — CXXX. Ἐπικτήτου, apud Anton. περὶ Λύπης, lib. I. λόγ. οβ'. p. 73. *Fragmentum CXXX* habet etiam Maximus, περὶ Λύπης, λόγ. κη'. p. 191. ἐκ τῶν Ἐπικτήτου, Ἰσοκράτους, Δημοκρίτου; ubi eodem titulo tres aliæ junguntur Sententiæ, quas infra habes num. 158 — 160.

160. Hoc vero Fragm. CXXX. apud Maximum nude a verbo Ἐρωτηθεὶς incipit, omisso nomine Ἐπίκτητος.

CXXXI & CXXXII. Sub Epicteti nomine habet Antonius, Melissæ lib. II. λογ. ζ'. περὶ Δικαστῶν ἀδεκάστων. Ibi initio *Fr. CXXXI.* scribitur Μηδεὶς Φρονήμων, quod Meib. & Vpt. in Μηδεὶς Φρονίμων mutarunt. Ego Μηδεὶς Φρόνιμος ὢν prætuli. *Ibid.* Pro τοῖς Φαύλοις, perperam in Vptoni ed. (casune, an consilio, nescio) τοῖς Φίλοις legebatur; in versione quidem recte idem Vptonus *improbis concedere* tenuerat. In *Fragm. CXXXII.* ferri potest Οὐδὲν ἄλλο, sed utique Οὐδὲν μᾶλλον malim, aut Οὐδὲν ἄλλο μᾶλλον, quod interpretes expresserunt.

CXXXIII. In Fragmentorum Epicteti numero ponitur inde ab Epicteti editore Basil. qui illud habet p. 21. Nec tamen colorem habet Epicteteum, ac sine caussa prorsus ad hunc auctorem relatum est a Fragmentorum collectoribus. Exstat apud Stobæum, Serm. XCV. p. 519. ubi non ex Epicteto citatur, sed *ex Epist. de Amicitia;* cujus auctorem Plutarchum fuisse, supra docuimus ad Fragm. XCVIII. Itaque uncis illud inclusi. In ed. Gesneriana prima quidem & in Ven. mendose h. l. scribebatur Ἐκ τῆς ἐπιτομῆς τῆς περὶ Φιλίας, sed in exemplo quo utor Gesnerianæ primæ (fol. 457 verso.) sua manu Gesnerus ex manuscripto codice correxit ἐκ τῆς ἐπιστολῆς. Scripturam quod spectat: pro ἥκιστα δὲ πλούτῳ, Wolfio adsentior δ' ἐν πλούτῳ oportuisse; in ed. Ven. duplici errore δὲ πλουτῶν scribitur. Deinde pro πενίας ἀγαθὸν, malim τὸ πενίας ἀγαθὸν, cum articulo.

CXXXIV. Exstat apud Stobæum, Serm. CVI. p. 569. citaturque sub nomine *Rufi ex Epicteti dictis de Amicitia,* Ῥούφου ἐκ τῶν Ἐπικτήτου περὶ Φιλίας, de quo titulo supra diximus ad Fragm. 67. Quod ait, Ὅτι τοιαύτη &c. intellige, Epictetum hæc commemorasse ut a Rufo dicta. *Ibid.* καὶ νὴ Δία. Forsan καὶ γὰρ νὴ Δία, quod & in versione expressum. Nam *divina* quæ dicit, *elementa* videtur intelligere. *Ibid.* ἐὰν πρὸς ταῦτά τις ἐπιχειρῇ τρέπειν τὸν νοῦν. Verbum τρέπειν ex Gesneri conjectura, ad oram adnotata, receperunt Meib. & Vpt. In contextu apud Stobæum ῥέπειν legitur, quod vide ne verum sit, τὸν νοῦν accipiendo pro κατὰ τὸν νοῦν vel τῷ νῷ. conf. Diss. III. 19, 3. *Ibid.* μουσικῶς, id est, εὐαρμόστως. cf. Fragm. 36.

CXXXV.

CXXXV. Est apud Stobæum ibid. sub nomine *Arriani Epicteti*, Ἀῤῥιανοῦ Ἐπικτητείου; quo indicari videtur, ductum esse ex aliquo librorum deperditorum Dissertationum Epicteti ab Arriano editarum. In verbis καὶ εὐλογίστως τὰ ἀπ' αὐτῶν aut deesse aliquid, aut corruptum esse videtur. Interpretes reddiderunt, quasi esset εὐλογ. χρῆται αὐτοῖς.

CXXXVI. Apud Stob. ibid. sub eodem nomine.

CXXXVII & sqq. Postquam præcedentia Fragmenta jam maximam partem primum ab Editore Epicteti Basileensi essent collecta; quibus dein Meibomius nonnulla, ab illo prætermissa, adjecerat aut interspersferat: ad extremum Vptonus hæc, quæ dehinc sequuntur, partim ex Antonio, partim e Maximo collecta, adjecit: quibus ipse illam Adnotationem præmisit: *Quæ sequuntur, partim Epicteto, partim aliis tribuuntur.* Duxerant nempe istarum Sententiarum plerasque Antonius atque Maximus ex *Collectione illa Sententiarum*, ex *Democrate*, (sive *Democrito*,) *Epicteto & Isocrate* excerptarum, de qua supra (initio harum Notarum) dictum est: quare major horum Fragmentorum pars haud satis certo documento ad Epictetum auctorem refertur.

CXXXVII & CXXXVIII. Habet hæc Fragmenta Maximus, λογ. ιγ'. περὶ Αὐταρκείας, p. 179. ubi citantur Ἐκ τῶν Ἐπικτήτου καὶ Ἰσοκράτους. Prius vero (num. CXXXVII.) in Ἄνδρων ἐπισήμων Γνώμαις Bas. apud Frob. 1521. editis diserte Epicteto tribuitur, his verbis: (p. 178.) Ἐπίκτητος, Ἡ αὐτάρκεια, ἔφη, καθάπερ ὁδὸς &c. Habet vero eamdem Sententiam eisdem verbis Stobæus quoque, Serm. V. περὶ Σωφροσύνης, p. 65. ubi in ora adjicitur nomen *Socrates*, quod vide ne ex *Isocrates* corruptum sit. conf. notata ad Fragm. 143 sq. Denique exhibetur eadem in Demophili Similitudinibus, p. 614. ed. Galei; ubi, cum pro πόνον in ms. Vat. mendose τόπον scriberetur, Lucas Holstenius, primus libelli illius editor, collata Stobæi lectione, πόνον correxit. Sequuntur vero apud Maximum loco cit. duæ aliæ sententiæ, quarum prior (Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς &c.) in Gnomicis veteribus, quos paulo ante citavi, diserte Epicteto tribuitur: id si recte factum, eodem jure altera etiam (Ξανθίππης &c.) ad eumdem auctorem referetur; quare utramque in Supplemento Fragmentorum num. 172 sq. exhibui.

CXXXIX & CXL. Habet Antonius, in Meliss. lib. I. λογ. κα'. περὶ Ἀληθείας, p. 26. ubi quidem utraque uni Epicte-

Epicteto tribui videri potest; sed quoniam in ora ante Ἐπικτήτου nomen proxime Δημοκρίτου scribitur, suspicari fas est, ductas esse e Collectione Sententiarum *ex Democr. Epict. & Isocr.* excerptarum: & verbum συγχέεται, quod in num. CXXXIX. habes pro συγχεῖται, auctorem prodit qui Jonica dialecto usus sit. Caeterum, quisnam sensus insit posteriori parti ejusdem fragmenti, obscurum. Pro μηδὲ, Gesnerus in ora „forte ἢ δὲ“ notaverat; & pro ἐκτὸς „forte ἐντὸς;“ quod posterius recepit Vptonus. Gesnerus sic interpretatus erat: *Nihil veritate pretiosius haberi debet: ne amicitia quidem, utpote obnoxia affectibus, qui quod justum est turbant & obumbrant.* Vptonus: *Nihil veritate pretiosius esto: neque amicitiae delectus affectibus obnoxius, qui* &c. Vide vero, ne duae diversae sententiae in unam confusae sint. Neque sequens *Fragm. CXL.* integrum satis emendatumque. Ad illa certe verba, ἀλλὰ τὰ δίκαια καὶ τὰ νόμιμα, utique deesse aliquid videtur, quod in latina versione utcumque suppletum est.

CXLI. Apud Antonium, lib. II. λογ. ϱθ'. περὶ Παῤῥησίας, p. 145. editionis Gesneri legitur sub nomine Πυθαγόρου, ad praecedentem ibi Sententiam adjecto: in editione vero Wecheliana, Serm. LXVII. p. 252. citatur *Ex Epicteto & Isocrate.*

CXLII. Est apud Maximum, λογ. μϛ'. περὶ Γλωσσαλγίας, p. 201. ubi citatur ἐκ τῶν Ἐπικτήτου καὶ Ἰσοκράτους. Zenoni vero, Stoicorum patri, dictum hoc tribuit Laërtius VII. 23. Sic & Stobaeus, Serm. XXXVI. p. 215. nullo alio adjecto auctoris nomine: Ζήνων πρὸς τὸν πλείω λαλεῖν θέλοντα ἢ ἀκούειν· Νεανίσκε, εἶπεν, ἡ φύσις ἡμῖν γλῶτταν μὲν μίαν, δύο δὲ ὦτα παρέσχεν, ἵνα διπλάσιον ὧν λέγομεν, ἀκούωμεν.

CXLIII. & CXLIV. Habet haec Antonius, Melissae lib. I. λογ. μ'. περὶ Συνηθείας p. 146. ed. Gesn. adjecto nomine Σωκράτης; in editione Wecheliana vero p. 454. ad oram haec est nota: „*Socrates; al. ex Epicteto & Isocrate.*“ (conf. notata ad Fr. 137 sq.) In *num. CXLIII.* Οὐδὲν οὕτως scribebatur, ubi Gesnerus „forte ὄντως“ ad oram notaverat, quod recepit Vpton.

CXLV — CXLVIII. Habet Maximus, λογ. κγ'. περὶ Τιμῆς γονέων. p. 188. citatque ἐκ τοῦ Ἐπικτήτου Ἐγχειριδίου καὶ Ἰσοκράτους, ubi vox Ἐγχειριδίου fortasse ex Δημοκρίτου corrupta est: recte in Epicteti Enchiridio nulla

ex

ex eis sententiis reperitur, quæ apud Maximum ibi sub isto titulo collectæ sunt. Habet vero tres ex eisdem sententiis (num. CXLV. CXLVI. & CXLVIII.) etiam Antonius, in Melissa lib. II. λόγ. θ'. p. 91. & quidem sub uno nomine Ἐπικτήτου. In num. CXLV. υἱούς σου scripsi cum Antonio; ubi σου prætermiserat Vpt. cum Maximo. Ex eodem Antonio adjecta est pars posterior fragmenti, (κρείττους γὰρ &c.) quam non habet Maximus. *Fragm. CXLVI.* præter loca citata iterum legitur apud Anton. II. ιέ. p. 94. ubi pariter nude *Epicteto* tribuitur. *Num. CXLVII.* solus habet Maximus, l. c. Correxi autem corruptam ibi orationem; nam οὐδῶ δεῖ καταλιπεῖν scriptum erat, ubi μᾶλλον loco verbi δεῖ posui. *Num. CXLVIII.* totum habet Maximus; priora solum quatuor verba Antonius. Totum etiam legitur in Demophili Similitud. p. 614. ed. Gal. ubi pro Πατρὸς ὕβρις, Πατρὸς ἐπιτίμησις scribitur: eisdemque prorsus verbis exhibetur apud Stobæum, Serm. LXXXI. p. 472. ubi ad oram *Socratis* nomen adnotatum, puto pro *Isocratis*. cf. not. ad Fr. 143 sq. & ad Fr. 137 sq.

CXLIX. Habet Antonius lib. II. λογ. ιέ. p. 94. ubi solum nomen Σόλωνος adjectum; apud Maximum vero, λογ. κή. p. 184. tribuitur *Democrito*: quo minus video, cur huc ab Vptono relatum sit hoc fragmentum.

CL — CLII. Sunt apud Maximum, λογ. ιζ'. περὶ Παιδείας καὶ Φιλοσοφίας, p. 183. In num. *CLII.* insolentior est constructio superlativi, οὐδὲν κάλλιστον, sequente particula ὡς. Commodius expressam eamdem sententiam apud Antonium habes, lib. I. λογ. ν'. p. 56. Σωκράτης ἐρωτηθεὶς, τί τῶν ζώων κάλλιστον; ἔφη· ἄνθρωπος παιδείᾳ κεκοσμημένος. Ibi fragmentum hoc subjicitur duobus aliis, quibus Δημοκρίτου nomen adjectum est: ad hoc ipsum vero in ora adnotatum Σωκράτης.

CLIII. Uni Epicteto tribuitur apud Max. περὶ Φιλίας, λογ. ς. p. 172.

CLIV — CLVII. Habet Antonius lib. I. λογ. κδ'. περὶ Φιλίας, p. 29. & præcedit ibi ejusdem Epicteti sententia, ἐν εὐτυχίᾳ φίλον εὑρεῖν &c. quam (nescio qua caussa) ab his separavit Vptonus, & supra posuit num. 127. Isti sententiæ hæc, quam num CLIV. habemus, ita conjungitur in Ἀνδρῶν ἐπιστήμων Γνώμαις, p. 178. quasi arcte inter se cohærerent. Vide not. ad num. 127. *Num. CLVI.* pro Ἀπ' οὐδενὸς,

δενὸς, quod edebatur, Ὑπ' οὐδενὸς correxi, quod fermonis ufus defiderabat.

CLVIII — CLX. Habet Maximus, περὶ Λύπης, λογ. κη'. p. 191. ἐκ τῶν Ἐπικτήτου, Ἰσοκράτους, Δημοκρίτου. Conf. quæ notavi ad Fragm. 130. Quod *num. CLIX.* ait τὴν ἀπάθειαν, ὡς τὰ ἄλογα τῶν ζώων, alibi Epictetus nofter dicit, οὐ δεῖ με εἶναι ἀπαθῆ ὡς ἀνδριάντα, III. 2, 4. *Et vocabulum ἀπαθὴς in deteriorem partem quandoque accipi. monuit etiam Laërt. VII. 117. ubi. pro vulgato ἀτρέπτῳ, ἀτέγκτῳ legendum, ut docuit Menagius. Valet autem h. l. ἀπάθεια idem fere ac ἀναισθησία.*

CLXI. Legitur apud Antonium & hoc. & illud quod num. CLXVI. fequitur, lib. I. λογ. ο'. περὶ Εὐτυχίας, pag. 7[illegible]. utrique vero adfcriptum eft Κυψέλου nomen; fic & in ed. Wechel. p. 821. *Cypfeli Corinthii;* nec ullum Epicteti veftigium: ut nefciam, Vptonus quid fpectarit, cum hæc in Epicteti Fragmentis referret, qui tamen illud huc non retulit, quod ibidem fub eodem Cypfeli nomine duobus iftis præponitur: Εὐτυχῶν μέτριος ἴσθι, ἀτυχῶν δὲ φρόνιμος.

CLXII — CLXV. Rurfus temere hæc huc relata. Habet Antonius eodem loco, lib. I. λογ. ο'. p. 71. fed uni Democrito, non Epicteto, tribuit. Easdem vero quatuor Sententias inter Epicteti Fragmenta jam retulerat Meibomius, num. 118—121. *Num. CLXV.* δυσχεραίνει fcripferat Vptonus pro δυσχερανεῖ. quod ex Antonio reftitui.

CLXVI. Vide quæ ad Fragm. 161. modo adnotavimus. Legitur vero idem Fragm. etiam in Demophili Similitud. p 617. ed. Galei; ubi notavit Holftenius, tribui hanc Sententiam Euryphamo, antiquiffimo Pythagoreo, apud Stobæum Serm. 102. Et legitur ibi quidem (p. 555.) eadem utique fententia, fed aliis verbis aliâque verborum conftructione expreffa.

CLXVII & CLXVIII. Habet Maximus, περὶ Εὐτυχίας. λογ. ιη'. pag. 184. citatque ἐκ τῶν Ἐπικτήτου καὶ Ἰσοκράτους.

CLXIX & feqq. Hæc Fragmenta, quæ partim haud dubie ad Epictetum auctorem referuntur, partim probabili ratione ad eumdem referri poffe putavi, fubjicere eis, quæ ab Editore Epicteti Bafileenfi, a Meibomio & ab Vptono collecta funt, vifum eft. Primum hoc, quod *num. CLXIX.* pofui-

posuimus, legitur apud Stobæum in Eclog. Ethic. lib. II. p. 199. ed. Canteri, & adscriptum ibi habet nomen Ῥούφου ἐκ τῶν Ἐπικτήτου περὶ Φιλίας. quo de titulo vide quæ supra monuimus ad Fragm. 67. In ipso hoc fragm. in Stobæi editione, quam dixi, legebatur εὔροι εὐθυμία, pro quo εὔροια, εὐθυμία, nil cunctatus correxi. Quod deinde ait, ἡμᾶς συμψήφους χρὴ τῷ Θεῷ γενέσθαι, idem est quod alibi ὁμογνωμονεῖν τῷ Θεῷ dicit, II. 16, 42. II. 19, 26. Paulo post, quum abessent verba quæ uncis inclusi, sententiæ ratio non constabat: quod intelligens etiam Canterus, in græco quidem nil mutaverat, in latina vero versione, partim defectum adposito asterisco indicaverat, partim etiam voces nonnullas adjecerat, hoc modo: *quæ quidem in nostra sunt potestate*, *; *quæ autem non sunt* &c. Ego in græco etiam exemplo hiatum explere conatus sum, verbum ἐπιμελεῖσθαι adsciscens ex Dissert. I. 1, 12 & 14. Verba vero ex conjecturâ adjecta, uti par erat, uncis inclusi. Porro cum ἐπιστρέψαι mendose scriptum esset, ἐπιτρέψαι correxi. Quemadmodum Græci dicunt ἐπιτρέπειν τινὶ περί τινος, (qua forma Thucydides, Polybius, aliique utuntur) intelligendo τὴν κρίσιν, τὴν διοίκησιν, τὴν ἐπιμέλειαν περί τινος, sic & percommode τινὸς absque περὶ dici poterat. Cæterum conf. Diss. I. 12, 24.

CLXX & CLXXI. Apud Antonium quidem lib. I. λογ. ν΄. omisso *Epicteti* nomine legitur prius ex his fragmentis, & utrumque in ed. Tigur. in ora adscriptum habet solum Δημοκρίτου nomen; in ed. Wecheliana vero p. 704. adjicitur, in aliis codicibus easdem sententias citari *ex Democrate Isocrate, & Epicteto.* Sed in Ἀνδρῶν ἐπισήμων Γνώμαις (in Scriptoribus Gnomicis Basil. 1521. editis) p. 178. utrumque fragmentum diserte Epicteto tribuitur, & prius etiam eodem modo, quo posuimus, scribitur, Ἐπίκτητος νεανίσκου τινὸς &c.

CLXXII. Legitur hoc fragm. apud Maximum, λογ. ιγ΄. περὶ Αὐταρκείας, pag. 179. absque Epicteti nomine, his verbis: Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς &c. sed in Epicteti sententiis refertur in Gnom. vett. p. 178. eodem modo quo illud exhibui. conf. notata ad Fr. 137.

CLXXIII. Et hoc apud Maximum ibid. legitur, eodem titulo cum num. 137. 138. & 172. ἐκ τῶν Ἐπικτήτου καὶ Ἰσοκράτους. Quorum fragmentorum quum primum

 mum

mum & tertium diserte uni Epicteto tribuatur in Ἀνδρῶν ἐπισήμων Γνώμαις, quartum hoc ad eumdem auctorem referendum putavi. conf. not. ad Fr. 137.

CLXXIV. Habet pulcrum hoc Fragmentum Stobæus, Serm. XCV. qui Σύγκρισις πενίας καὶ πλούτου inscribitur, pag. 519. ubi citatur *ex Arriani Homilia Protreptica:* & in Græco quidem (in ed. Gesn. prima, & in Ven.) nude ἐκ τῶν Ἀῤῥιανοῦ legitur; in exemplo vero editionis Gesnerianæ primæ, quæ mihi ad manus est, (fol. 457 verso) sua manu Gesnerus ex cod. msto adnotavit Ἐκ τοῦ Ἀῤῥιανοῦ προτρεπτικῶν Ὁμιλιῶν. Erant autem hæ *Homiliæ* sive *Familiares Dissertationes Epicteti*, ab *Arriano* literis consignatæ editæque, quemadmodum quatuor illi Dissertationum libri, qui supersunt. (conf. Notata ad Titulum Dissert. I. 1.) Quare mirari subit, præteriisse hoc Fragmentum superiorum Editorum diligentiam; de cujus argumento conferendum caput XVII Enchiridii, aliaque loca in Notis ibi citata. De *Socrate* ab *Archelao*, Macedoniæ rege, invitato ut ad ipsum veniret, conf. Laërt. II. 25. Aristot. Rhet. II. 23. & Senec. de Benef. V. 6. Est inter Epistolas, quæ Socrati tribuuntur, a Leone Allatio editas, numero prima, qua Socratem multis verbis Archelao rescribentem inducit Sophista ille, cujus ex officina Epistolæ illæ olim prodierunt: eamdem epistolam latine conversam habes in Stanleii Hist. Philos. ex angl. in lat. translata, P. III. c. 18. Haud dubie lectori, cui paululum sapit palatum, magis probabitur responsum, quod apud Epictetum nunciis Archelai dat Socrates, regi perferendum: quem Stobæi locum si in promtu habuisset Bentleius, non erat eum prætermissurus, cum spurias esse illas Epistolas, Socratis nomini suppositas, doceret in Dissert. de Epistolis Socratis, quæ continetur in Opusc. Philol. Lipsiæ 1781 editis, p. 47 sq. De *Polo*, tragœdiarum actore, cum alii auctores consuli possunt, quos Fabricius laudavit Bibl. Græc. T. I. p. 688 sq. tum inprimis Aulus Gellius, lib. VII. c. 5. ubi *Histrio*, ait, *in terra Græcia fuit fama celebri, qui gestus & vocis claritudine & venustate ceteris antestabat. Nomen fuisse aiunt Polum*, &c. Quod in fragm. nostro scribitur ὅτι οὐκ εὐφωνότερον οὐδὲν δι' ὧν ὁ Πῶλος, ferri id fortasse potest; sed vide, satisne sanum sit: mihi oborta suspicio erat, tali quodam modo scri-

ptum

ptum oportuiſſe: *οὐκ εὐφωνότερον, οὐδὲ διαπρεπέστερον,* vel *εὐπρεπέστερον, non commodiore voce, nec magis decore.* Mox deinde mendoſe *ἀλείτην* ſcriptum erat, pro *ἀλήτην* quod reſtitui. Pro *οὐλῇ,* quod cum accentu in ultima ſcribebatur, *οὔλῃ* penacute ſcripſi, ut uſus ferebat, utque eſt apud Homer. Odyſſ. T'. 225. unde ducta illa verba. Sub initium Fragmenti, olim *διά τι Ἀθήνησι* erat editum; ſed perſpecte jam viderat Gesnerus, *διότι* eſſe legendum, quod & in ora ab illo adnotatum, & in ed. Wechel. deinde in contextum receptum eſt.

CLXXV. Fragmentum hoc, quod veriſſimum Diſſertationum Epicteti colorem habet, legitur apud Stobæum, Serm. LXXVIII. *de Diis & Phyſiologia,* p. 466. adſcripto in ora nomine *Arriani Epicteti de Superfluo ſtudio;* ſic quidem in ed. Gesneriana ſecunda; in Wecheliana vero p. 714. *Arriani Epictetii de Superfluo ſtudio:* qui titulus græce in ed. Gesn. prima quidem, & in Veneta, nude ſic efferebatur, *Ἀῤῥιανοῦ Ἐπικτητίου:* quibus verbis in exemplo, quo utor, Gesnerianæ primæ ſua manu Gesnerus hæc adjecit, *πρὸς τὸν περὶ Περιουσίας* Priora verba rectius ſic ſcripta fuerint, *Ἀῤῥιανοῦ Ἐπικτητείου,* (quemadmodum apud Suidam ſcribitur, *Ἀῤῥιανὸς Νικομηδεύς, φιλόσοφος Ἐπικτήτειος*) ſcilicet, *Arriani, Epicteti diſcipuli, ejusdem qui Epicteti Diſputationes literis mandavit ediditque.* Idem cognomen Arriano noſtro apud eumdem Stobæum tribuitur Serm. CVI. p. 571. *Arriani Epictetei de Providentia,* *Ἀῤῥιανοῦ Ἐπικτητίου* (rectius *Ἐπικτητείου*) *ἐκ τοῦ περὶ Προνοίας,* ubi excerpta eſt pars diſputationis, quæ legitur in Diſſertationum ſuperſtitum Epicteti lib. I. cap. 6. vſ. 32 ſqq. Parique modo in Eclogis Phyſicis, pag. 6. ed. Canteri, (T. I. p. 71 ſq. edit. Heeren) ſub nomine *Ἀῤῥιανοῦ Ἐπικτητίου ἐκ τῶν περὶ Προνοίας* leguntur ea quæ hodieque habemus in eadem diſſertatione, lib. I. cap. 6. vſ. 1 — 11. Diſtinguit autem Stobæus iſto cognomine *Ἐπικτητίου* vel *Ἐπικτητείου* Arrianum noſtrum ab alio Arriano, e cujus ſcriptis idem Stobæus alibi Fragmenta nonnulla excerpſit; de quo vide quæ notavit doctus Eclogarum Phyſicarum editor Gœttingenſis T. II. p. 584. Poſteriora verba, quæ Gesneri manu græce adnotata dixi, nonnihil mendoſa eſſe adparet. Quodſi vocabulum *ἡ περιουσία* idem valeret ac *ἡ περιεργία,* ſu-

 ſpicari

ſpicari liceret, ad inſtar illius tituli ἐκ τῶν περὶ Προνοίας, de quo modo diximus, hoc loco ἐκ τῶν περὶ Περιουσίας ſcriptum oportuiſſe: ſed nec ἡ περιουσία ea notione (quod ſciam) uſurpatur, & correctio iſta a ſcriptura codicis nimis longe erat diſceſſura. Itaque conjectare par eſt, ſic fortaſſe ſcribi debuiſſe: Πρὸς τὸν ἐκ περιουσίας. quod potuerit eſſe initium tituli Diſſertationi cuidam Epictetez ab Arriano præmiſſi, qui titulus integer tali quodam modo conceptus eſſe potuerit: Πρὸς τὸν ἐκ περιουσίας περὶ τὴν Φυσιολογίαν ἐσπουδακότα, vel τὴν Φυσιολογίαν ἀσκοῦντα. *Ad eum qui ſuperflua opera Phyſiologiæ ſtudio incumbebat.* Nam Stobæi Sermo ſive Caput, in quo inſertum legitur hoc Fragmentum, ſic inſcriptum eſt. περὶ Θεῶν καὶ τῆς περὶ τὸν οὐρανὸν καὶ κόσμον Φυσιολογίας. Eſt autem fragmentum hoc fortaſſe ex eadem Epicteti diſputatione ductum, e qua ſumta ſunt quæ A. Gellius habet XVII. 19. quæ in Fragmentis Epicteti num. 177. exhibemus.

In ipſo Fragm. ad ſcripturam quod adtinet, pauca quædam notanda ſunt. ἢ ἐξ ὁμοιομερῶν ex Geſneri conjectura ſcripſi, ad oram ed. primæ a docto illo editore ſignificata, & ab eodem in verſione expreſſa. In ed. Ven. & in contextu ed. Geſn. prima, mendoſe ἢ ἐξ ἀμέτρων ſcriptum erat, quod in ed. Geſn. ſec. & in Wechel. in ἢ ἐξ ἀμερῶν mutatum eſt. Ego, cum, quid inter ἀτόμων & ἀμερῶν intereſſet, non viderem, ὁμοιομερῶν probabilius judicavi. Deinde, pro εἰ - - ϑῇ τις, fortaſſe εἰ - - ϑείη τις oportebat; quamquam, in hujusmodi connexione ſubjunctivum verbi modum cum particula εἰ conſtrui poſſe, non negaverim. conf. Diſſ. IV, 4, 11. & not. ad Fr. 81. Mox, τῷ τοῦ Φιλοσόφου λόγῳ ex ed. Ven. & Geſn. prima reſtitui; mendoſe in Geſn. ſec. τῷ τῷ Φιλοσόφου erat; tum in ed. Wechel. τῷ Φιλοσόφου, omiſſo altero ex articulis. In poſtremis verbis, οὐκ ἂν ἐν τῇ προστάξει προσεῖχε τὸ ἐπιστραφῆναι, nil diſſentiunt libri ad hunc diem excuſſi. Geſnerus ad oram ed. primæ adnotaverat: „Græca videntur hic obſcura." tum in exemplo, quo utor, calamo adſcripſit „vel potius mutila." In prima editione idem ſic interpretatus erat, *nonne ſtatim juſſus ſe converteret?* in ſecunda, *nonne ſtatim ſe converſus intueretur?* Et equidem fateor, me græca iſta non expedire. Suſpicari ſubierat, προστάξει ex πράξει eſſe corruptum, quemadmo-

admodum passim verba προστάττειν & πράττειν a librariis confusa observavimus; deinde, pro τὸ ἐπιστραφῆναι, τῷ ἐπιστραφῆναι fortasse legendum: sed istæ quidem correctiones rem nondum erant confecturæ. Quod si ante τὸ ἐπιστραφῆναι insertum esset verbum ἐνεῖναι aut aliquod simile, plana sententia foret, *nonne animadverteret, in præcepto illo hoc contineri, ut in se ipse convertatur, ut ad se ipsum animum adtendat.*

CLXXVI. Habes apud M. Antoninum, εἰς Ἑαυτὸν, lib. IV. cap. 41. Aliæ sententiæ, quas ex Epicteto citavit idem M. Antoninus, lib. XI. cap. 34 — 36 supersunt partim in Enchiridio, partim in Dissertationibus.

CLXXVII. Est apud M. Antonin. XI. 37. qui ob oculos quidem potissimum habuisse videri potest Enchiridii cap. II. 2. sed, simul locum aliquem ex deperditis Dissertationum libris respexisse, vix dubitare licet.

CLXXVIII. Apud eumdem M. Antonin. XI. 38. quem respexisse ibi ad Dissert. III. 25, 3. suspicatus erat Vptonus: at manifestum videtur, alium Epicteti locum menti Antonini, cum hæc scriberet, esse obversatum.

CLXXIX. μέχρι τοῦ λόγου. μέχρι τῶν λογαρίων ait Epictetus, Dissert. II. 10, 29 sq. μέχρι λόγου, III. 24, 16. conf. titulum capitis 19. libri II. Quod deinde ex Epicteti Dissertatione aliqua, ab Arriano edita, refert A. Gellius de *homine, importunâ industriâ, cetera omnia præter animum procurante, qui physica adierat*, &c. fortasse ex eadem Dissertatione excerpta sunt, e quo illud Fragm. quod ex Stobæo paulo superius num. 175. retulimus. Tum quod scribitur *theoremata suspicari*, vide, ne *suscitare* oportuerit, id est, in medium proferre, agitare. Quæ sequuntur græca, vide, satisne sana aut integra sint. In veterioribus Gellii editionibus ᾗ ἦν σαπῇ legitur. Sub finem: *eaque sibi imperando atque observando curet.* An, *imperanda atque observanda? Ibid.* Ἀνέχου καὶ Ἀπέχου. Vide Notata ad IV. 4, 18. Mirari se professi sunt docti nonnulli viri, præceptum hoc non fuisse in Enchiridion ab Arriano relatum. At,

 licet

licet brevis sententiola eisdem verbis concepta non legatur in illo libello, ipsius tamen præcepti vis eodem in libello multis in locis satis inculcatur.

CLXXXI. *Aliquid & sine ratione faciendum est.* Nempe, ubi Ratio deficit, ibi solâ fiduciâ in Deum repositâ, & obsequio voluntati ejus, ab ipso declaratæ, unice subjecto agendum est. Confer Enchir. XXXII. 3. ubi præcipit, de eis rebus Deum esse consulendum, ubi agendum nobis est, nec tamen, quid consilii capiamus, ulla ratione aut arte humana adsequi valemus; ubi *οὔτε ἐκ λόγου, οὔτε ἐκ τέχνης τινὸς ἄλλης, ἀφορμαὶ δίδονται πρὸς τὸ συνιδεῖν τὸ προκείμενον.*

FINIS NOTARUM ET EMENDATIONUM AD EPICTETI FRAGMENTA.

INDEX

INDEX GRÆCITATIS
IN
EPICTETI DISSERTATIONES,
ENCHIRIDION ET FRAGMENTA;
QVI SIMVL
INDICIS RERVM ET SENTENTIARVM
LOCVM POSSIT TENERE.

Πρῶτον δεῖ σε τοῖς ὀνόμασι παρακολουθεῖν. Epict.

Ὃς ἂν τὰ ὀνόματα εἰδῇ, εἴσεται τὰ πράγματα. Plato.

INDEX GRÆCITATIS
IN
EPICTETI DISSERTATIONES, ENCHIRIDION, ET FRAGMENTA.

Nota. *Tres numeri absque nota literali positi*, Dissertationes *indicant: primus Librum, alter Caput, tertius Sectionem vel Versum capitis.* En. *denotat* Enchiridion *vel* Manuale; Fr. *indicat* Fragmenta. *Adjecta litera* n. *significat, de ea voce vel phrasi in* Notis *esse disputatum.*

A.

σου καὶ ἄγνωμον, I. 11, 24. υἱὸς ἀγνώμων, filius ingratus, IV. 5, 33.

Ἀγοῦ δέ μ', ὦ Ζεῦ, *&c.* *Vide in* Ἄγειν.

Ἀγράμματος, illiteratus, II. 14, 15. *Sic correxi* III. 19, 6. *ubi olim* ἀγραμματικός.

Ἀγραμμάτως, illiterate, contra artis grammaticæ rationem, II. 9, 10.

Ἀγριαίνειν, irâ furere, sævire, Fr. 34. n.

Ἀγρίδιον, agellus, II. 2, 17. III. 5, 3. IV. 1, 111. IV. 5, 15.

Ἄγροικος, inurbanus, agrestis. ταῦτα μωρὰ καὶ ἄγροικα, II. 23, 33.

Ἀγύμναστος, inexercitatus. περὶ τὴν χρῆσιν αὐτῶν ἀγύμναστοί ἐσμεν, II. 12, 1. ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἀγύμναστός εἰμι, IV. 12, 13. ὑπολήψεις ἀγύμναστοι, καὶ οὐκ εἰθισμέναι ἀπαντᾷν ἐπὶ τὰ ἔργα, IV. 6, 14.

Ἀγύρτης, ὁ, præstigiator, circulator, IV. 8, 4.

Ἀγωγὸς, ad adducendum valens, adliciendi vim habens, II. 14, 3. *n.* III. 22, 89. En. 34. sub finem, in var. lect. *Conf.* Ἄγειν, *&* Ἐπαγωγός.

Ἀγὼν, certamen. οὐκ ἀποκνητέον τὸν ἀγῶνα τὸν μέγιστον ἀγωνιζομένοις, III. 25, 2. νῦν ὁ ἀγὼν, καὶ ἤδη πάρεστι τὰ ὀλύμπια, En. 51, 2. ἀγῶνα ψυχρὸν καὶ ταλαίπωρον, III. 22, 51. *ubi tamen videtur* ἀταλαίπωρον *legendum.*

Ἀγωνία, ἡ, angor, trepidatio, consternatio. ποῦ ἔτι τόπος ἀγωνίας; II. 13, 10. „*Proprie* timor quo is corripitur qui in certamen descensurus est. *Vocabulum Stoicum. Laërt.* VII. 113. Ἀγωνία δὲ, φόβος ἀδήλου πράγματος. *ubi vide quæ citat Menagius ex Andron. & Aristot.*" UPTON.

Ἀγωνιᾷν, timere, anxium esse, trepidare. *Absolute ponitur*, περὶ τοῦ Ἀγωνιᾷν, tit. lib. II. cap. 2. ibique vs. 1 & 7. *tum* II. 16, 5. III. 2, 9 & 14. *Construi videri potest cum accus. in illo*, τί ἀγωνιᾷς; IV. 10, 3. *sed* τί *adverbialiter accipiendum, pro* διατί, *ut in illo*, τί ἀγωνιᾷς; τί ἀγρυπνεῖς; IV. 10, 28. *Construitur cum genitivo participii:* πυρέσσοντος αὐτοῦ ἠγωνία, II. 22, 12. *Cum* περὶ *præpos.* περὶ ἑαυτοῦ ἠγωνίασεν, III. 23, 37. IV. 10, 3. *Cum* ὑπὲρ *præpos.* μὴ ἀγωνιᾷν ὑπὲρ μηδενός, IV. 10, 22. *Cum* μὴ, *seq. verbo in subjunct.* ἀγωνιῶσι μὴ ἐξυβρίσῃ, IV. 8, 38. IV. 9, 10. IV. 10, 4. n. *Cum* τί, *sequente verbo in fut. indic.* οὐκ ἀγωνιῶ τί φρονήσει περὶ ἐμοῦ ὁ Καῖσαρ, III. 9, 18. *Cum* πρὸς *præpos.* ἱππεὺς πρὸς πεζὸν ἀγωνιᾷ; II. 13, 22.

Ἀγωνοθέτης, agonotheta, certaminum arbiter, III. 1, 34.

Ἀδαμάντινος, durus, induratus. ποῖον σῶμα οὕτως ἀδαμάντινον; IV. 5, 26.

Ἄδεια. οὐ γὰρ ἕξεις ἄδειαν *seq. infin. verbi*, non habebis potestatem, non integrum tibi erit. Fr. 101.

Ἀιδεῖν.

Ἀδιόρ-

Ἀδιόρθωτος, qui corrigi nequit. οἱ ἀπερυθριάσαντες ἀδιόρθωτοι, Fr. 106.

Ἀδοκίμαστος, non probatus, inexploratus. ἀδοκ. Φαντασία, I. 20, 7.

Ἀδόκιμος, reprobus; *de nummo*, IV. 5, 17.

Ἀδολεσχεῖν, garrire, nugari, I. 25, 16.

Ἀδοξία, ignominia, infamia, I. 30, 2. II. 1, 10 & 35. II. 19, 18. ἀδοξία ψόφος ἐστὶ μαινομένων ἀνθρώπων, *sic olim legebatur* I. 24, 6. *ubi εὐδοξία e conject. correxi.*

Ἀδούλευτος, non serviens, nemini serviens. II. 10, 1. n.

Ἄδουλος, servum nullum habens, III. 22, 47. & 45. n.

Ἀδρανής, imbecillus, segnis, nervos non habens. οἱ Ἕλληνες ἀδρανεῖς εἰσι, III. 7, 13.

Ἀδύνατος. ἐπ' ἀδύνατον ἀπαχθῆναι, I. 7, 25. δυνατῷ ἀδύνατον μὴ ἀκολουθεῖ, II. 19, 1 & 3. n.

Ἀδωνιακοῦ ἐκ κήπου. IV. 8, 36. n.

Ἀεὶ βουλευτής, *vide* Βουλευτής.

Ἀέναος πηγή, perennis fons. Fr. 1.

Ἀεροβατεῖν τὸν Σωκρ. λέγει Ἀριστοφ. IV. 11, 20.

Ἀζήμιος ἀπῆλθες, impune, sine damno. III. 25, 8.

Ἀηδής, injucundus, molestus. ἰδεῖν οὐκ ἀηδές, II. 14, 4. γίνεταί τινα ἀηδῆ καὶ χαλεπὰ ἐν τῷ βίῳ, I. 6, 26. τὸ σῶμα τὸ πάντων ἀηδέστατον καὶ ῥυπαρώτατον, Fr. 94.

Ἀηδία, insuavitas, molestia, I. 12, 21.

Ἀηδῶς, illibenter. οὐκ ἀηδῶς ὄψεται, IV. 1, 109.

Ἀήττητος, invictus. ὁ σπουδαῖος, ἀήττητος, III. 6, 5. sqq. τίς οὖν ὁ ἀήττητος; ὃν οὐκ ἐξίστησιν οὐδὲν τῶν ἀπροαιρέτων, I. 18, 21. n. οὐ γὰρ ὡς ὄνον ἀήττητον εἶναι δεῖ, I. 18, 20. n.

Ἀθετεῖν, *in disputando*, improbare, rejicere aliquid; *opponitur* τῷ παραχωρῆσαι, II. 12, 11.

Ἀθλεῖν, athleticam tractare. ἔρχου ἐπὶ τὸ ἀθλεῖν. III. 15, 5. En. 29, 3. εἰ νομίμως ἤθλησας, III. 10, 8. οἱ ἀθλοῦντες, athletæ, III. 23, 2. σῶμα ὑγιαῖνον, ἀθλοῦν, corpus exercitatum, exercitatione firmatum, II. 15, 2. *Passive;* ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀθλούμενος καὶ γυμναζόμενος, a Jove ad pugnam exercitatus & præparatus, III. 22, 57. *Conf.* Ἐναθλεῖν.

Ἀθλητής. *Vocabulis ex Athletica desumtis uti amat Epictetus. Vide Not. ad* I. 18, 21. ἀθλητής τις κινδυνεύων ἀποθανεῖν, εἰ μὴ ἀποκόπῃ τὸ αἰδοῖον, I. 2, 25 sq. εἰ ἀθλητῇ διελεγόμην, δεῖξόν μοι τοὺς ὤμους, I. 4, 13. III. 21, 3. τούτου τοῦ πράγματος ἀθλητὴς γενόμενος, qui hac in re sese velut athleta exercuit, II. 17, 29. παιδία ἃ νῦν μὲν ἀθλητὰς παίζει, νῦν δὲ μονομάχους, III. 15, 5 sq. En. 29, 3. ἂν περὶ μονομάχων λαλῇς, ἂν περὶ ἀθλητῶν,

ἕτερα, alia aliis præferre, II. 23, 35. μυριάκις πρότερον αἱρεῖσθαι ἀποθνήσκειν, I. 9, 24

· ᾑρημένος (καὶ βεβαμμένος), fectam fecutus, fectam profeffus, II. 9, 20. n.

Αἵρεσις, fecta, II. 19, 20.

Αἱρετὸς, expetendus, præ aliis eligendus. τὸ ἀγαθὸν αἱρετόν ἐστι, I. 22, 1. αἱρετώτερόν ἐστιν, I. 2, 15.

Αἰσθάνεσθαι. ἀπαιτοῦντι τῷ Θεῷ ἃ δέδωκεν, οὐκ αἰσθήσῃ olim legebatur IV. 1, 172. ubi nunc οὐκ ἀποδώσεις. Vide not.

Αἴσθησις, fenfus. εἰς αἴσθησιν ἄγειν τοῦ κακοῦ, mali fenfum adferre, II. 18, 8. Senfatio, fenfus perceptio; αἴσθησις πῶς γίγνεται, πότερον δι' ὅλων, ἢ ἀπὸ μέρους, I. 27, 17.

Αἰσθητικῶς κινεῖσθαι ἀπὸ μυρίων πραγμάτων, fenfum accipere rerum, res fenfu percipere, I. 14, 7.

Αἰσθητὸς, fenfui obvius. σχεδὸν αἰσθητὴν παρέχειν τὴν ἀπόδειξιν, II. 17, 16.

Αἰσχρολογία, fermonis obfcenitas. εἰς αἰσχρολογίαν προελθεῖν, En. 33, 6.

Αἰσχρῶς ἀποστήσῃ, III. 15, 1. n. En. 29, 1.

Αἰτεῖν, i. q. ἐπαιτεῖν, ftipem rogare, mendicare, III. 22, 10. n. Unde ὁ αἴτης, ὁ πτωχὸς. apud Hefych.

Αἰτιᾶσθαι, accufare; μηδένα αἰτιώμενος, II. 23, 42. μηδέποτε ἄλλον αἰτιώμεθα, ἀλλ' ἑαυτούς, En. 5.

Αἰὼν, ævum. ὅλῳ τῷ αἰῶνι, II. 8, 20. οὐ γάρ εἰμι αἰὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος, non fum æternitas, non fum naturæ immortalis, II. 5, 13. n.

Ἀκαθαρσία ψυχῆς, δόγματα πονηρά, animi impuritas, IV. 11, 5 & 8.

Ἀκάθαρτος καὶ ῥυπαρὸς, impurus, IV. 11, 7. III. 1, 44.

Ἄκαιρος, de homine importuno; ἀκαιρότερος, II. 19, 10.

Ἀκαταληκτικῶς ἔχειν περί τι, indefinenter in aliquo ftudio verfari, II. 23, 46. n.

Ἀκατάληκτος, non definens, infinitus; ἄπειρόν ἐστι τοῦτο καὶ ἀκατάληκτον, I. 17, 3.

Ἀκατάληπτος, incomprehenfibilis, quod comprehendi non poteft; Φαντασίαι ἀκατάληπτοι, IV. 4, 13. „Laert. Vit. 46. M. Ant. V. 10.“ UPTON.

Ἀκατάλληλος, incongruus, difconveniens: ἀκατάλληλος ἐφαρμογὴ, inepta, incongrua adplicatio notionum generalium ad res fingulares, II. 11, 8. ἀκατάλληλοι λήψεις καὶ δόσεις, cum non convenit inter id quod fumit aliquis & quod dat, cum plus fumit quam dat, II. 9, 12.

Ἀκατάπληκτος, qui nec admiratione, nec timore percellitur, inconcuffus, imperterritus, ἀκατάπληκτος, ἀπαθὴς, ἀτάραχος, II. 8, 23. IV. 4, 10.

Ἀκαταστασία, tumultuatio, ordinis turbatio, agitatio, turbulentia. οὐδὲν ἄλλο ταραχῆς ἢ ἀκαταστασίας αἴτιόν ἐστιν.

ἄλλο ἀκόλουθον τῇ τοιαύτῃ ἀγεννείᾳ, I. 6, 39. τὸ ἀκόλουθον τοῖς δοθεῖσι, quod iis, quæ concessa sunt, consequens est, I. 7, 9. πῶς τί τισιν ἀκόλουθον γίνεται, I. 7, 10. τὰ ἀκόλουθα αὐτοῦ (*scil.* τοῦ ἔργου), En. 29, 1. *ubi rectius videtur* αὐτῷ, *quod habent nonnulli.* σκόπει τὰ καθηγούμενα, καὶ τὰ ἀκόλουθα, En. 29, 1. III. 15, 1. sq.

Substantive, assecla, sectator; προσκείσομαι διάκονος καὶ ἀκόλουθος τῷ Θεῷ, IV. 7, 7, 20.

Ἀκολούθως, congruenter. ἀκολούθως τῇ ἑκάστου Φύσει, I. 6, 15. &c.

Ἀκοσμεῖν, immodeste se gerere, militarem disciplinam non observare, III. 22, 97.

Ἄκοσμος, immodestus, incompositis moribus; *opponitur* τῷ κοσμίῳ, IV. 9, 17.

Ἀκούειν. ἔστι τις ἐμπειρία, καθάπερ τοῦ λέγειν, οὕτω καὶ τοῦ ἀκούειν, II. 24, 5. ἐμπείρως ἀκούειν, II. 24, 4. βασιλικὸν, πράττειν μὲν εὖ, κακῶς δ' ἀκούειν, IV. 6, 20. οὐδ' ἀκοῦσαι λόγων (*olim* λόγον) δυνάμεθα, III. 2, 3. τοῦ ἀλείπτου ἤκουσας, magistro paruisti, III. 10, 8. *In Med.* ὁ τῶν Φιλοσόφων ἀκουσόμενος, II. 24, 10. III. 23, 35.

(Ἄκουσμα. τὰ ἀκούσματα, τὰ ἀναγνώσματα, *Not. ad* III. 26, 39.)

Ἀκουστικὸς, ad audiendum paratus, audiendi capax, aures habens ad audiendum. ἀκουστικὸς λόγου, III. 1, 13. λόγων, III. 23, 14. „*A. Gell. lib.* I. *cap.* 9. *de Pythagoreis:* Non minus quisquam tacuit, quam biennium. *Hi* prorsus appellabantur intra tempus tacendi audiendique ἀκουστικοί." VPTON. ἀκουστικὴ δύναμις, facultas audiendi, II. 23, 2.

Ἀκρατὴς, intemperans. κἂν ἀκρατῆ που παρομολογεῖ τις αὐτὸν, II. 21, 7. *Mendose olim* κἂν ἀκρατῆ τι, οὐ παρομ.

Ἀκριβοῦν, diligenter tractare, subtiliter explicare. τὰ περιπατητικὰ ἀκριβοῦσι, II. 19, 22. ἠκρίβωται ταῦτα ὑπὸ τῶν ἡμετέρων, II. 12, 1.

Ἄκριτος, inconsultus, nullo certo judicio utens. οὐκ ἔστι πιστὸν τοῦ Φαύλου τὸ ἡγεμονικὸν, ἀβέβαιόν ἐστιν, ἄκριτον, ἄλλοθ' ὑπ' ἄλλης Φαντασίας νικώμενον, II. 22, 25.

Ἀκρίτως, temere. πλῆθος ἀκρίτως αἰτοῦν τί σε τῶν ἰδίων, Fr. 86.

Ἀκρόασις, auditio, recitatio. Φιλόσοφος δ' ἐπ' ἀκρόασιν παρακαλεῖ: III. 23, 27. ἀκρόασις Φιλοσόφου, auscultatio philosophi, III. 23, 38. εἰς ἀκροάσεις τινῶν μὴ πάριθι, ad recitationes, En. 33, 11. „*Sueton. de Illustr. Gramm.* Plurimas ἀκροάσεις subinde fecit, assidueque disseruit. *Vitruvius:* Eo tempore quidam architectus ab Arado - - acroasin fecit, &c. *A. Gell. lib. II. c.* 22. quasi fieret a me ἀκρόασις ἐπιδεικτική & *lib. XVIII. c.* 2. easdem auditio-

’Αλα-

Ἀλαζονεία, jactantia. Fr. 51.

Ἀλαζονεύεσθαι, gloriari, jactare se, falsa de se prædicare. (Vide Xenoph. Ἀπομν. lib. I. cap. ult.) μὴ ἀλαζονεύου, μηδὲ Φιλόσοφος εἶναι ἀξίου, II. 13, 23.

Ἀλᾶσθαι, errare. ταῖς ἀλωμέναις ἀνὰ τὸ πέλαγος ναυσὶν, Fr. 78.

Ἀλεαίνειν, calefcere. οἱ τέττιγες χαίρουσι ἀλεαινόμενοι, Fr. 36.

Ἀλείπτης, Alipta; gymnafii magifter, qui athletis leges dabat epulandi & exercendi. (Suidas: Ἀλεῖπται, οἱ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐπασκοῦντες.) *Item*, qui in balneo unctioni præest, *qui alias* ἰατραλείπτης *dicebatur: quo fpectant loca proxime fequentia.* τὸ σῶμα, ὕλη ἰατροῦ καὶ ἀλείπτου, III. 3, 1. ὁ ἀλείπτης ἐπιστὰς λέγει, μετάβηθι, δὸς πλευρὸν, κεφαλὴν αὐτοῦ λάβε, &c. III. 26, 22. *Ad priorem fignificatum pertinent loca hæc:* ἀπόδειξιν, εἰ νομίμως ἤθλησας, εἰ ἔφαγες ὅσα δεῖ, εἰ ἐγυμνάσθης, εἰ τοῦ ἀλείπτου ἤκουσας, III. 10, 8. ὁ ἀλείπτης καλῶς ποιῶν λέγει, ἆρον ὑπὲρ ἀμφοτέρας, (five ὕπερον ἀμφοτέραις,) καὶ ὅσον βαρύτερος &c. III. 20, 10. ὁ θεός σε, ὡς ἀλείπτης, τραχεῖ νεανίσκῳ συμβέβληκεν, I. 24, 1.

Ἀλειπτικὴ (τέχνη,) ars aliptica. τὸ σῶμα ἐπιτρέψαι εἰς ἐπιμέλειαν ἐμπείρῳ ἀλειπτικῆς ἢ ἰατρικῆς, II. 12, 19.

Ἀλείφειν, ungere. ἀλείφεσθαι παρά τινι, ungi apud aliquem, fcholam athleticam alicujus frequentare, I. 2, 26.

Ἀλεκτρυὼν, gallus gallinaceus. ἢ γενναῖος ἀλεκτρ. ἢ ἀγεννὴς, II. 2, 13. ἀλεκτρυόνα οὐ λέγεις κακῶς πρᾶξαι τὸν νικήσαντα καὶ κατακοπέντα, ἀλλὰ τὸν ἀπλῆγα ἡττηθέντα, IV. 1, 124.

Ἀλήθεια. τηρῆσαι τὴν ἀλήθειαν *forte legendum* I. 27, 20. *pro* τὴν συνήθειαν. *In Plur.* λέγε οὖν τὰς ἀληθείας, IV. 1, 146. ταῖς ἀληθείαις, IV. 1, 135. *& alibi.* ἀγαθὸς βασιλεὺς καὶ ταῖς ἀληθείαις πατὴρ, I. 6, 40.

Ἀληθής. *An legendum* ἂν ᾖ ἀληθὴς, fi verax fuerit, fi verum voluerit fateri, IV. 1, 50. *pro* ᾖ ἀναληθής? τὸ παρεληλυθὸς ἀληθὲς, verum præteritum, II. 19, 1. n. νόμοι ἀληθέστατοι, οἱ δικαιότατοι, Fr. 124.

Ἀλήστευτος, ab injuria prædonum tutus. πῶς ἀλήστευτος παρέλθῃ; IV. 1, 93.

Ἀλήτης, errabundus, exful, (*Oedipus in Colono*) Fr. 174.

Ἀλλά. *Ponitur pro* ἢ *poft* οὐκ ἄλλο τι, I. 11, 33. μηδέποτε ἄλλον αἰτιώμεθα ἀλλ' ἑαυτοὺς, En. 5. (*conf. mox* Ἄλλος *in fine.*) *Frequenter ponitur poft negantem particulam* οὐ. *Vide infra in* οὐ. *Sæpe vero per ellipfin omittitur negans particula, quæ præcedere debebat:* I. 10, 11. n. I. 22, 12. n. I. 29, 66. n.

n. II. 8, 26 & 28. n. II. 24, 17. n. *Conf.* Var. Lect. in Ench. c. 30. *Interdum non tam οὐ subintelligitur, quam οὐδείς, ut* III 23, 22. *Nonnumquam vero ante ἀλλὰ intelligenda particula adfirmativa ναί. ut* III. 24, 60 & 65.

Ἀλλάσσεσθαι. οὐδὲν ἀντ' οὐδενὸς ἠλλάχθαι φανῇς; videberisne tibi nihil cum nihilo permutasse? II. 10, 3. οὐ δόξει οὗτος ἀντ' οὐδενὸς (*i. e.* ἄνευ ἀνταξίας) ἠλλάχθαι τὴν ἀτεκνίαν, non videbitur hic orbitatem cum nihilo permutasse, *i. e.* sine compensatione elegisse, III 22, 79. αἰσχροῦ πλούτου νόμιμος ἀνὴρ οὐδεὶς ἀλλάξαιτ' ἂν πενίαν, Fr. 133.

Ἀλλοῖος. τὸ μὲν γὰρ ἀλλοῖον, alienum, aliunde adscitum, Fr. 46. ἀλλοῖόν τι περὶ αὐτοῦ ὑπολαμβάνειν, secus judicare, *in partem deteriorem. pro* iniquius, En. 35.

Ἀλλόκοτος, absurdus, rationi non consentaneus, monstrosus. δόγματα ἀλλόκοτα, I. 19, 16.

Ἄλλος. ἄλλος δι' ἄλλον οὐ δυστυχεῖ. I. 9, 34. ἄλλῳ τούτων ἐμέλησεν, ἐκείνῳ ἐπίτρεψον III. 1, 43. ἄλλος γὰρ αὐτὸν ἀναγκάζει ἔσωθεν, III. 3, 13 n. ἄλλος τοιοῦτος, alius similis, III. 22, 63. ἄλλου τεύξομεν τοιούτου τινός. IV. 3, 8 n. *Sic* γυναῖκα τίθης ἄλλον Κράτητα, III. 22, 76. *In deteriorem partem, fere ut* ἀλλοῖος, *si vera scriptura* III. 5, 8. μή τι πρὸς ἄλλα ἐχρησάμην ταῖς ἀφορμαῖς ἃς ἔδωκας; an ad alia (*scil.* quam quæ par erat, *vel*, quam ad quæ tu mihi dedisti illa subsidia) usus sum eis? ἄλλο γάρ ἐστι - -, ἄλλο ἐστὶ - -, aliud hoc est, aliud illud, II. 9, 18. οὐδὲν ἄλλο, ἐξηγηταὶ ἐσόμεθα, nil aliud erimus nisi, II. 9, 14. *ubi tamen vide, ne* οὐδὲν ἄλλο ἀλλ' ἐξηγ. *sit legendum. cf.* Ἀλλά.

Ἀλλότριος, alieni juris. ἀναγκαστά, δοῦλα, ἀλλότρια, II. 15, 1. En. 1, 2 sq. θέλεις τὰ ἀλλότρια σὰ εἶναι, En. 14. ἀλλότρια ἔργα, En. 24, 2.

Ἀλλοτριοῦσθαι, alienari, refugere. μηδεὶς φρόνιμος ὢν τοῦ ἄρχειν ἀλλοτριούσθω, Fr. 131.

Ἀλλόφυλος, extraneus. ἐν ἀλλοφύλοις ἀποληφθείς, En. 33, 3. *Conf. Jamblich. Vit. Pythag. sect.* 95.

Ἄλλως, aliter, nisi hoc esset, II. 8, 7. *& sæpe alibi.* Cæteroquin, præterea, II. 14, 4. Aliter, *nempe* aliâ ratione atque eâ de qua agitur: οὐδ' ἐγγύην ἄλλως σφραγίζεται, *vertunt* temere; *sed intellige ex præcedentibus*, ἢ παραλαβὼν τὸν εἰδότα, non aliter nisi adhibito ejus rei perito, II. 13, 7. μή τι ταῖς αἰσθήσεσιν ἄλλως ἐχρησάμην; *scil.* ἢ ἐφ' ἃ ἔδωκας; an sensibus aliâ ratione usus sum, *scil.* quam eâ, cujus caussâ tu mihi eos dedisti, III. 5, 8. *Et hinc, per aliquam hujusmodi ellipsin, sumitur in deteriorem*

rem partem, denotatque aliter quam res postulat, secus quam par est, temere, perperam: μὴ ἄλλως ποιήσῃ τι, ἄλλως φάγῃ, II. 8, 15. n. εἰ ἐχρῶ τῇ σφύρᾳ ἄλλως, II. 10, 13. Per aliam caussam diversam ab ea de qua agitur, per diversas caussas, per accidens, fortuito: κατὰ τί οἱ ἄνθρωποι γίνονται φιλόσοφοι, καὶ τίνα ἄλλως αὐτοῖς πάρεστιν; I. 8, 14. τὸ μὴ σὸν ἔργον, οὗ σὺ αἴτιος οὐκ εἶ, ὃ ἄλλως ἀπήντηκέ σοι, quod citra tuam culpam tibi accidit, III. 26, 8.

Ἀλόγιστος, ratione non utens, contra rationem agens, Fr. 168.

Ἀλογίστως, inconsiderate, delectu & ratione non inita, præter rationem. μὴ ἀλογίστως κατὰ ταῦτα (τὰ ἔξω) ἀναστρέφεσθαι, III. 10, 16. I. 29, 29. μεμνημένοι τῶν σχέσεων, μηδὲν ἀλογίστως, (*agitur* περὶ τοῦ καθήκοντος) IV. 4, 16.

Ἀλουτεῖν, balneo abstinere. σὺ ἀνάτεινον, σὺ φάγε, σὺ ἀλούτησον; III. 22, 73.

Ἀλτήρ. ἁλτῆρες, halteres; „*instrumenta gymnastica. vide Galen. lib. I. de Sanit. tuend. Martial. lib. XIV. epig.* 49. *Juvenal. VI.* 420. *& ibidem vet. Schol.*" VPTON. (*Alia ex Galeno loca protulit Foesius in Oecon. Hippocr. voc.* ἁλτῆρες.) ἴδε μου τοὺς ἁλτῆρας, I. 4, 13. n. οἱ ἁλτῆρες οὐκ ἄχρηστοι· ἀλλά τισιν ἄχρηστοι, τισὶ πάλιν χρήσιμοι, II. 21, 20. τούτου ἕνεκα ἐγυμνάζου, ἐπὶ τούτῳ οἱ ἁλτῆρες. IV. 4, 12.

Ἀλύειν, vagari, temere oberrare. ἀλύετε, III. 9, 20. *ex conj. scripsi, pro olim vulgato* ἀναλύετε.

Ἄλυπος, sine mœrore. ἄλυπον καὶ ἄφοβον γενόμενον, En. 12, 1. IV. 6, 16. ἄλυπον βίον ζῆν, Fr. 158.

Ἀλύπως, ἀφόβως, ἀταράχως διεξάγειν, II. 14, 8.

Ἀλώπηξ, vulpes. οἱ πλείους δ' ἡμῶν ἀλώπεκες, I. 3, 7 sq. ἐν σχολῇ λέοντες, ἔξωθεν δ' ἀλώπεκες, sicut Lacedæmonii οἴκοι λέοντες &c. IV. 5, 37.

Ἀμαθής, rudis, indoctus, imperitus. ἂν ἠλίθιος ἢ ἀμαθὴς δοκῇ, εὖ πεφρόντικεν, En. 48. 3. *ubi Simpl.* μάσθλης *legit.* κρείττους αἱ τῶν πεπαιδευμένων ἐλπίδες, ἢ ὁ τῶν ἀμαθῶν πλοῦτος, Fr. 145.

Ἀμαθία, ruditas, imperitia, imprudentia, inhabilitas. (*vid. Steph. Thes.*) ὅπου δ' ἄγνοια, ἐκεῖ καὶ ἀμαθία καὶ ἡ περὶ τὰ ἀναγκαῖα ἀπαιδευσία, I. 11, 14.

Ἁμαρτάνειν. αἴτιον τοῦ ἁμαρτάνειν ἡ ἄγνοια, I. 26, 6. *Conf.* Ἄκων.

Ἁμάρτημα. τί τὸ ἴδιον τοῦ ἁμαρτήματος, tit. cap. 26. lib. II.

Ἀμβολιεργός, dilator operis, cunctator, II. 18, 32.

Ἀμέλγειν, mulgere. παρέχειν σοι ἀμελχθησομένους ἑαυτούς, II. 20, 12.

Ἀμέλει, sane, certe. II. 18, 8.

XII. c. 9. *Quinctil. lib.* VII. c. 10." VPTON.

Ἀμφιθέατρον. πῶς θεωρήσω καλῶς ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ, I. 25, 27.

Ἀμφισβητεῖν. τὸ ἀμφισβητούμενον ἡμῖν, id de quo quærimus, de quo disceptamus. I. 63, 6.

Ἀμφότερος, uterque. Ἀλεξίπτης λέγει, ἄρον ὑπὲρ ἀμφοτέρας, *si vera scriptura,* III. 20, 10. n. *Vide supra in* Αἴρειν.

Ἄν *particula; sequente optativo;* πῶς ἂν εὕροι ὁ καλὸς, I. 7, 1. (*ubi* εὕρῃ *edidit Vpton.*) οὐδὲ γὰρ ἂν τρέποι, III. 23, 25. *Sequente imperf. indic.* πῶς ἂν δοκεῖς τοὺς πειρατὰς ἐκολάκευεν; quomodo eum putas adulaturum fuisse piratis? III. 24, 73. *ubi perperam olim* δοκῇς, *quasi hoc verbum a conjunctione* ἂν *penderet.* οὐδὲν ἂν εἶχεν οὗτος ἐφ' ᾧ ἐσεμνύνετο, En. 49, 1. *ubi alii* σεμνύνηται, *alii* σεμνύνεται. *Repetitur* ἂν *per Pleonasmum:* τὸ σωμάτιον ἄν σου, - - ἐποίησα ἂν ἐλεύθερον, *sic vett. edd. & unus e nostris codd.* I. 1, 7. *ubi posterius* ἂν *delevit Vpt. cum aliis codd. quod tamen teneri poterat.* ὅταν μὲν ἄν τι γράφειν τῷ ἑταίρῳ δέῃ, I. 1, 3. n. *ubi vett. edd. & mss.* ἀντιγράφειν, *rectius fortasse.* ἂν οὖν &c. *omissa per ellipsin apodosi, scil.* bene habet; *tum* ἂν δὲ &c. I. 24, 14. n.

Ἀνὰ, per. ἀνὰ τὸ πέλαγος ἁλλόμενος, Fr. 78.

Ἀναβαίνειν, *adscendere.* πῶς οὖν ἀναβαίνεις νῦν, I. 29, 46. „quomodo igitur nunc ascendis? *scil. ad tribunal, dicendi testimonii caussa, uti apud Demosth.* ἀνάβητέ μοι μάρτυρες." VPTON. — *Immo vero*, quomodo tu Romam adscendis, Romam proficisceris? *vide not. Sic enim usurpari solet illud verbum de iis qui* e Græcia Romam proficiscuntur. *Sic* ἄλλο οὐδὲν ἀναβὰς (*scil.* εἰς Ῥώμην) σπουδάσει, I. 10, 2. n. οὐδεὶς (τῶν Ἑλλήνων) τολμήσει ἀναβῆναι τοὔτου ἕνεκα (*scil.* εἰς Ῥώμην,) III. 7, 13. n. *conf.* Ἀνέρχεσθαι, *&* Ἀνιέναι.

Ἀναβάλλεσθαι, differre, procrastinare, II. 11, 5. ἔθος τοῦ ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχὴν, IV. 12, 2. μὴ πάλιν ἀναβαλῇ (f. ἀναβάλῃ) εἰς τὴν τρίτην, IV. 12, 21. εἰς ποῖον ἔτι χρόνον ἀναβάλλῃ τὸ &c. En. 50, 1.

Ἀναβλέπειν εἰς τὸν οὐρανὸν ὡς φίλον τοῦ θεοῦ, II. 17, 29. ἀναβλέψας πρὸς τὸν Θεὸν, II. 16, 41.

Ἀναβολὴ, dilatio, mora. ἀναβολήν τινα παρὰ σεαυτοῦ λάβε, En. 34.

Ἀνάγεσθαι ἀπὸ λιμένος, solvere portu, III. 21, 12.

Ἀναγινώσκειν, legere. σήμερον ἀνέγνων στίχους τοσούσδε, IV. 4, 17. γνῶθι πῶς αὐτὴν ἀνέγνωκα (τὴν περὶ ὁρμῆς σύνταξιν). I. 4, 14. τί δὲ μοι καὶ μέλει πῶς ὁ δεῖνα ἀναγνῷ, I. 10, 8. ἀναγινώσκοντας

αὐτὸν (τὸν Κυνικὸν) ἀναίσθητον δοκεῖν τοῖς πολλοῖς καὶ λίθον, III. 22, 100. (*sic* ἀπαθῆ ὡς ἀνδριάντα, III. 2, 4.) οὐδεὶς οὕτως ἐστὶν ἀναίσθητος ἢ ἀναλγής. IV. 1, 50. *Cum genit.* ἀναίσθητε τῆς σαυτοῦ φύσεως, II. 8, 14.

Ἀναισχυντία, impudentia, cum quis pudorem amisit. ὦ μεγάλης ἀναισχυντίας καὶ ἀναισθησίας, I. 16, 8. πρὸς τὸν εἰς ἀναισχυντίαν μεταβληθέντα, tit. IV. 9.

Ἀναίσχυντος, impudens. ἐξ ἀναισχύντου αἰδήμων ἔσῃ, IV. 9, 17.

Ἀνακαλεῖν, revocare. ἐπειδὴ τῆς σάλπιγγος ἤκουσε ἀνακαλούσης, II. 6, 15. *cf.* Ἀνακλητικόν.

Ἀνακερᾶν, miscere. μὴ τῶν πρότερον συνήθων ἢ φίλων ἀνακραθῇς τινι, miscearis, converseris, IV. 2, 1. n. *ubi olim* ἀνακριθῇς.

Ἀνακηρύσσειν, victorem proclamare. ἀνακήρυξον αὐτὸν Νέμεα, Πύθια, III. 4, 11.

Ἀνακλαίειν, ploratus edere, ejulare. *In Med.* δυστυχῶν ἀνακλαίεται, calamitatem suam deplorat, IV. 1, 36.

Ἀνακλητικὸν, signum receptui datum. ἐὰν σημήνῃ τὸ ἀνακλητικὸν (ὁ θεός.) πείθεσθαι δεῖ τῷ σημαίνοντι, I. 29, 29. ὅταν μὴ παρέχῃ τὰ ἀναγκαῖα, τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνει, τὴν θύραν ἤνοιξε. III. 13, 14. σοῦ μοι σημαίνοντος τὸ ἀνακλητικὸν, III. 24. 101. ὡς ἀγαθὸς στρατηγὸς τὸ ἀνακλητικόν μοι σεσήμαγκε, III. 26, 29.

Ἀνακόλουθος, inconsequens, incongruens, dissentaneus. *Cum dativ.* ἄτοπα ἦν καὶ ἀνακόλουθα τῇ προλήψει τοῦ σπουδαίου, I. 7, 29. ἀνακόλουθα ἐρεῖτε καὶ Ἐπικούρῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ὑμῶν δόγμασιν, III. 7, 8. τὸ ἀνακόλουθον τοῖς αὐτῶν λόγοις, I. 7, 18.

Ἀνακραυγάζειν, exclamare, II. 19, 15.

Ἀνακρίνειν, percunctari ex aliquo. ἀνακρίνοντι αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ συγκρουσθῆναι, I. 1, 20. ἀνάκρινε τὸ δαιμόνιον, quære ex Deo, Deum consule, III, 22, 53. *Sic suspicatus eram,* τοὺς ἰατροὺς ἀνακρίνοντος *legendum* IV. 1, 148. *pro* διακρίνοντος, *sed nec hoc fortasse male habet. At* ἀνακριθῇς, *quod erat* IV. 2, 1., *in* ἀνακραθῇς *fuit mutandum. vide* Ἀνακερᾶν.

Ἀναλαμβάνειν, πρόσωπόν τι, personam suscipere, I. 29, 57. En. 37. τρίβωνα, pallium sumere, IV. 8, 15. ἄλλα δόγματα, III. 5, 4. ὄνομα, nomen sumere, nomen accipere, ἀπὸ τῆς τέχνης, οὐκ ἀπὸ τοῦ σχήματος, IV. 8, 16. Addiscere, ediscere; *verbi caussa*, artem, voces, scripta, præcepta philosophorum. ἐλπίζεις, ὅτι τὴν μεγίστην τέχνην ἀπὸ ὀλίγων ἐστὶν ἀναλαβεῖν; I. 20, 13. οἱ τὰς τέχνας ἀναλαβόντες, III. 21, 3. ποία τέχνη ἀπὸ σχήματος ἀναλαμβάνεται; IV. 8, 11. ἀνείληφε τὰ γεγραμμένα, scripta memo-

non

non possint." ΥΡΤ.) ἐν ὁρμαῖς καὶ ἀφορμαῖς ἀναμάρτητος, I. 4, 11. σὺ γὰρ ἔχεις τὴν ὁρμὴν ἀναμάρτητον; I. 19, 2. ἡ τοῦ φιλοσόφου πρόληψις καὶ ἐπαγγελία, ἀναμάρτητον εἶναι, IV. 8, 6. τί οὖν; δυνατὸν ἀναμάρτητον εἶναι ἤδη; Ἀμήχανον· ἀλλ᾽ ἐκεῖνο δυνατὸν, πρὸς τὸ μὴ ἁμαρτάνειν τετάσθαι διηνεκῶς, IV. 12, 19. *Adde* Fragment. 179. *sub fin.*

Ἀναμάσσεσθαι τοὺς τύπους τῶν ὁρωμένων, formas earum rerum, quae vidimus, in animo exprimere, informare, II. 23, 3.

Ἀναμάχεσθαι, pugnam redintegrare, reparare cladem. ὅταν σε ἡ φαντασία δάκνῃ, ἀναμάχου τῷ λόγῳ, καταγωνίζου αὐτὴν, III. 24, 108.

Ἀνάμεστος, repletus. ἰλύος ἀνάμεστος, Fr. 1.

Ἀναναγκαστος, nullo modo coactus, coactioni non obnoxius. *De homine:* II. 19, 29. II. 23, 42. III. 5, 7. *De Rebus:* ἀκώλυτον τοῦτο ἔδωκεν, ἀναναγκαστον, ἀπαραποδ. I. 6, 40. III. 3, 10. τὸ προαιρετικὸν, τὴν προαίρεσιν ἔχεις ἀναναγκ. I. 17, 23. I. 17, 21. II. 15, 1. χρῆσιν φαντασιῶν ἀναναγκ. ἔχω, &c. III. 24, 69. *Cf.* Ἀναγκαστὸς, ἀκώλυτος, ἀπαραπόδιστος.

Ἀναναγκάστως. καθεύδειν ἀπαραποδίστως καὶ ἀναναγκ. III. 24, 39.

Ἀνανάπειστον *habet unus e codd. Paris. pro* ἀναναγκαστον, III. 24, 69.

Ἀνανεοῦν, renovare, instaurare. ἀνανεούσθω ὁ περὶ Θεοῦ λόγος καθ᾽ ἡμέραν, Fr. 118.

Ἀνανεύειν, *est contrarium* τοῦ συγκατατίθεσθαι, negare, adsensum denegare, abnuere, renuere. μία ἀρχὴ τοῦ ἀνανεῦσαι, τὸ παθεῖν ὅτι οὐχ ὑπάρχει, I. 18, 1. οὐ κατὰ φύσιν συγκαταθήσεται, οὐκ ἀνανεύσει, οὐκ ἐφέξει, II. 24, 19. ἀπὸ τοῦ ψεύδους ἀνανεῦσαι, a falso abhorrere, refugere, II. 26, 3. τῷ ἀληθεῖ ἐπινεύειν, πρὸς τὸ ψεῦδος ἀνανεύειν, πρὸς τὸ ἄδηλον ἐπέχειν, III. 3, 2.

Ἀνανευστικῶς. τοῖς μὲν (τῶν πραγμάτων) συγκαταθετικῶς κινεῖσθαι, τοῖς δὲ ἀνανευστικῶς ἢ ἐφεκτικῶς, I. 14, 7.

Ἀναξία. ἀναξίαν ἔχει *scribit unus e codd. Parif. pro* ἀπαξίαν ἔχει, En. 36.

Ἀνάπαλιν, vicissim. I. 6, 4.

Ἀναπαύεσθαι. ὅπου ἀναπαύεσθαι δεῖ, in quo quiescere, morari, habitare debemus, En. 52, 2. *i. q. mox ibidem* διατρίβειν. (*Conf.* Προσαναπαύεσθαι.) δέον αὐτὸν ἤδη ἀναπεπαῦσθαι, πρᾶγμα ἔχει, Fr. 95.

Ἀναπίπτειν, in lecto decumbere. κἂν ἀναπέσῃς δέκα ἡμέρας, II. 18, 3. n. *ubi olim* διαπέσῃς.

Ἀναπλάσσειν, animo sibi fingere. μὴ ἀνάπλασσε τὴν ἐν Ῥώμῃ διατριβὴν, III. 24, 109.

Ἀναπόδραστος, (νόμος,) inevitabilis, cujus vim nemo aufugere potest, III. 24, 42.

Ἀναπο-

'Ανατοι-

'Ανατοιχεῖν, in partem contrariam inclinare. ἀνατοιχήσω ἐπὶ τὸ ἐναντίον, III. 12, 7. n. *Corrupte olim ἂν ἀτυχήσω.*

'Ανατρεπτικὸς, ad evertendum comparatus. δόγματα ἀνατρεπτικὰ πόλεως, III. 7, 20.

'Αναφαίνεσθαι, adparere. ἀναφανέντων τινῶν (δυσχερῶν,) III. 15, 1. En. 29, 1.

'Αναφαίρετος, non eripiendus, quod auferri non possit. ποία κτῆσις ἀναφαίρετος; IV. 5, 26. ἐμὰ καὶ ἀναφαίρετα, IV. 7, 14. ὃ ἐπὶ μόνῳ σοί ἐστι, καὶ ἀναφαίρετον, IV. 1, 68. ἐπὶ τοῦ παρόντος σοι δέδοται, οὐκ ἀναφαίρετον, III. 24, 86. ὅταν τινὶ προσπάσχῃς, (πρόσπασχε) ὡς οὐδενὶ τῶν ἀναφαιρέτων, III. 24, 84. *Adde not. ad* Fr. 19.

'Αναφέρειν, τὶ ἐπί τι, referre aliquid (*actionem suam*) aliquo, II. 23, 3. ἐπὶ μηδὲν, ad nihil referre, sine consilio agere, *ibid.*

'Αναφορὰ, „relatio; *seu potius*, scopus, ad quem res referuntur.“ VPT. — respectus. ἡ μέν τις κοινή ἐστιν ἀναφορὰ, ἡ δ' ἰδία, III. 23. 4. οὔπω λέγω, ἂν μὴ γνῶ τὴν ἀναφορὰν, nondum dico (*esse aliquem industrium;*) nisi sciam, quo is referat suum studium, IV. 4, 41. ἐφ' ὧν ἡ πᾶσα σκέψις τὴν ἀναφορὰν εἰς τὴν ἔκβασιν ἔχει, En. 32, 3.

'Αναφωνεῖν, exclamare, vocem jactare. οὐχ ἵνα δι' αὐτῶν (τῶν στίχων) ἀναφωνῶμεν, ὡς διὰ τοῦ Παιὰν Ἄπολλον, III. 10, 4.

'Αναχωρεῖν, recipere se aliquo, confugere ad aliquid. πρὸς τίνα ἀναχωροῦσιν ὡς ἀσφαλῆ; quo recipiunt se, tamquam ibi tuti futuri? II. 1, 8.

'Αναχωρητικὸς, pronus ad sese recipiendum, ad refugiendum. τὸ ἀναχωρητικὸν, animus ad refugiendum pronus, II. 1, 10.

'Ανδράποδον, τὸ, mancipium. „*Loquendi modus perquam Epicteto familiaris, quoties cum verborum quadam asperitate responsum dat, aut adversarii argumentum in ipsum regerit; severe, sed non semper sine festivitate. Notandum praeterea, sapientem solum esse liberum; caeteros, servos, mancipia.*“ VPTON. — I. 4, 14. I. 6, 30. I. 7, 31. I. 9, 20. I. 12, 24. I. 13, 3. I. 24, 17. I. 29, 16. II. 7, 13. II. 13, 18. II. 20. 3. II. 22, 31. III. 10, 10. III. 21, 11. III. 26, 19. *Opponuntur* μεγάλαι ψυχαὶ, *&* ταπεινὰ ἀνδράποδα, Fr. 83.

'Ανδραποδώδης, servilis. τὸ τῶν μὴ δυνατῶν ἐφίεσθαι, ἀνδραποδῶδες καὶ ἠλίθιον, III. 24, 21.

'Ανδριὰς, ὁ, statua. οὐ δεῖ με εἶναι ἀπαθῆ ὡς ἀνδριάντα, III. 2, 4. *cf.* Λίθος. ἀνδριάντας περιλαμβάνειν, III. 12, 2. n. IV. 5, 14. En. 47.

'Ανέγκλητος, culpa carens, I. 28, 10.

'Ανει-

Ἀνεικαιότης, temeritatis immunitas. τρίτος τόπος ὁ περὶ τὴν ἀνεξαπατησίαν καὶ ἀνεικαιότητα, III. 2, 2. „Laërt. VII 46. τὴν δὲ ἀνεικαιότητα, ἰσχυρὸν λόγον πρὸς τὸ εἰκὸς, ὥστε μὴ ἐνδιδόναι αὐτῷ. Porro verisimilitudinis redargutionem, validam orationem ad id quod verisimile videtur, ne impertinenti argumento cedamus. *Vbi interpres*, [*Aldrobandinus:*] Ἀνεικαιότης *proprie est quædam in homine quasi* levitatis amotio, *quæ facit ut ne cuiquam verisimili assentiamur;* circumspectio, *uti Cicero in Academ.* II." Upt. — *Equidem apud Laërt.* ἰσχυρὸν λόγον *non* validam orationem *interpretarer; sed* validam, firmam, satis confirmatam rationem.

Ἀνειμένως, remisse, languide, solute, negligenter. ἀνειμένως ἔχεις περὶ τἀγαθὰ καὶ κακὰ, *opp.* ἐσπευσμένως, I. 20, 12. τῷ ὁρμᾷν χρῶ, κούφως καὶ ἀνειμένως, En. 2, 2. *Conf.* Ἀνιέναι.

Ἀνεῖναι, (ab ἄνειμι) adscendere, Romam proficisci, III. 9, 1. *Conf.* ἀναβαίνειν, & ἀνέρχεσθαι. Ἀνεῖναι, *ab* ἀνίημι, *vide in* Ἀνιέναι.

Ἀνεκτικὸς, tolerans. τηρεῖν τὸν πιστὸν, τὸν ἀνεκτικὸν, τὸν ἀφεκτικὸν, II. 22, 20. τοῦ ἀνομοίου ἀνεκτικὸς, qui facile tolerat dissimilem sui, II. 22, 36. τὰ δόγματα αὐτοῦ ἔχει χαρακτῆρα κοινωνικὸν, ἀνεκτικὸν, φιλάλληλον, IV. 5, 17.

τὸ Ἀνεκτικὸν, tolerantia. ἔχομεν φύσει τι ἀλλήλων ἀνεκτικὸν. II. 10, 23. τὸ ἀνεκτικόν μου γυμνάζει, III. 20, 9. τὸ ἀνεκτικὸν ἐγύμνασα, τὸ ἀφεκτικὸν, τὸ συνεργ. IV. 4, 18 n. τὸ ἀνεκτικὸν τοσοῦτον ἔχειν δεῖ τὸν Κυνικὸν, ὥστ' αὐτὸν ἀναίσθητον δοκεῖν τοῖς πολλοῖς, III. 22, 100.

Ἀνεκτὸς, tolerabilis. τὸ μὲν τῶν ἄλλων ἴσως ἀνεκτὸν, II. 14, 20.

Ἀνεμπόδιστος, non impeditus. (*Conf.* ἀπαραπόδιστος, & ἀκώλυτος.) ἐν τῷ συγκαταθετικῷ τόπῳ ἀκώλυτος καὶ ἀνεμπόδιστος, IV. 1, 69. πῶς ἀνεμπόδιστον ἄνακτι δύναται τῶν τοῦ σώματος, III. 22, 41. ἀνεμποδ. προαίρεσις, I. 4, 18. ὀρθὴ χρῆσις φαντασιῶν, II. 19, 32. τὰ ἐπ' ἐμοὶ, ἀνεμπόδιστα, IV. 1, 100. οὗ αἱ ὁρμαὶ ἀνεμπόδιστοι, IV. 1, 1.

Ἀνεξάλειπτος, indelebilis. Fr. 46.

Ἀνεξαπατησία, immunitas a deceptione, III. 2, 2. *Conf.* Ἀνεικαιότης.

Ἀνεξαπάτητος, deceptioni non obnoxius. ἀναμάρτητος, ἀνεξαπ. I. 4, 11. ἀνεξαπ. καὶ ἀσόφιστος, I. 7, 26. διαφυλάξαι τὸ ἀνεξαπάτητον, III. 2, 7.

Ἀνεξέταστος, inexploratus, in quem non inquiritur. ἀνεξέταστον βίον μὴ ζῆν, I. 26, 18. n. III. 12, 15. ἀνεξέταστος φαντασία, III. 2, 5. III. 12, 15.

Ἀνεξικακία, (*i. q.* τὸ ἀνεκτικὸν) tolerantia, En. 10.

Ἀνεπα-

Ἀνεπανόρθωτος, incorrectus, sine correctione, περιϊδεῖν τινα ἀνεπανόρθωτον, III. 1, 11.

Ἀνεπαχθὴς, non molestus. τὸ ἀνεπαχθὲς φύλασσε, En. 33, 11.

Ἀνεπιβούλευτος, insidiis non obnoxius. ἀνεπιβουλ. ἐλευθερία, IV. 1, 172. ἀνεπιβούλευτον ἀξίωμα, IV. 5, 26.

Ἀνεπιστρεπτεῖν, non curare. εὐστάθεια τοῦ ἀνεπιστρεπτοῦντος, II. 5, 9.

Ἀνεπιστρέπτως, negligenter, sine cura, inconsiderate. *Iungitur cum* εἰκῆ, II. 9, 4.

Ἀνεπιστρεψία, negligentia, incuria. II. 1, 14.

Ἀνεπιτήδειος, incommodus. ἐν ἀνεπιτηδείῳ (οἰκήματι) νοσήσεις, III. 26, 37. n.

Ἀνέρχεσθαι, adscendere, Romam proficisci, II. 6, 23. n. III. 9, 3. I. 11, 32. ἀνάρπασον ἀνελθὼν τὸ τοῦ παρακειμένου μέρος, II. 4, 8. ἐπὶ σκηνὴν τραγικὴν ἀνερχ. III. 22, 26.

Ἀνεύθυνος, inculpatus, innocens. Fr. 71. *conf.* Ἀμεταμέλητος.

Ἀνεύρετος, non inventus, quod reperiri non potest, I. 11, 16.

Ἀνευρίσκειν, reperire, invenire, II. 11, 17.

Ἀνέχεσθαι, ferre, tolerare, sustinere. *Absol.* Φέρετε καὶ ἀνέχεσθε, I. 6, 27. οὐκ ἀνέξομαι, III. 1, 20. εἴκων πᾶσι, παραχωρῶν, ἀνεχόμενος, III. 13, 23. *Sequente* ἂν *conjunctione.* μηδ' ἀνεχόμενος ἄν τις &c. I. 8, 10. II. 1, 36. III. 26, 7. *Cum genit.* τίς σου ἀνέξεται; I. 22, 12. III. 24, 33. ἀνέχομαι λέγοντος ἐκείνου, II. 7, 4. ὅρα εἰ ἠνεσχόμεθα ἂν ἄλλου τινὸς λέγοντος, II. 6, 27. τῶν λοιδορούντων ἀνέχεσθαι, II. 12, 14. γυναικὸς ἀνεχόμενος τραχυτάτης, IV. 5, 33. τὸ μὴ ἀνασχέσθαι αὐτοῦ τῶν ἐπὶ τῆς εἰσόδου, En. 25, 5. *Cum Participio.* οὐκέτι ἀνεχόμεθα δεδεμένοι, I. 9, 12. ἀνέχου λοιδορούμενος, III. 4, 11. III. 12, 10. ἠνέσχου λοιδ. IV. 1, 18. ἠνείχετο παρορώμενος, En. 46, 1. ἀνέχομαι λούων, χορτάζων, σκέπων τὸ σῶμα, Fr. 94. ἀνάσχεσθε ἐνοικοῦντες ταύτην τὴν χώραν, I. 9, 16.

Ἀνέχου καὶ ἀπέχου, Fr. 179. πῶς ἀνέχομαι, πῶς ἀπέχομαι, IV. 8, 20. *Conf.* Ἀνεκτικὸν, *& not. ad* IV. 4, 18.

Ἀνὴρ, *de* athleta, *aut de* viro forti, I. 2, 26. n. Ἐπίκουρος τὰ μὲν ἀνδρὸς πάντ' ἀπεκόψατο, II. 20, 20. *De* mare; μακρόθεν κέκραγεν ἡμῶν ἑκάστου ἡ Φύσις, Ἀνήρ εἰμι &c. I. 16, 12. ἀνὴρ εἶ, ἢ γυνή; ἀνήρ. ἄνδρα οὖν καλλώπιζε, &c. III. 1, 27 sqq. μὴ τὸ μὲν ἥμισυ ἀνδρὸς, τὸ δ' ἥμισυ γυναικὸς, III. 1, 31. τί ἀπολλύει ὁ τὰ τοῦ κιναίδου πάσχων; τὸν ἄνδρα. II. 10, 17.

Ἀνθεκτικὸς, τοῦ καθαρίου, munditiei studiosus, IV. 1, 3.

Ἀνθρωπάριον, homuncio. ταλαίπωρον ἀνθρωπ. I. 3, 5.

χρῆται, impetu utitur remisso, En. 48, 3. *Conf.* Ἀνειμένως.

Ἀνίκανος, cui nihil satis est, insatiabilis. ἄπληστος, ἀνίκανος, IV. 1, 106.

Ἀνίκητος, invictus. ἀνίκητος ἀθλητής, I. 18, 23. ἀνίκητος εἶναι δύνασαι, En. 19, 1.

Ἄνισος, iniquus. ἄνισοί ἐστε καὶ ἀγνώμονες, En. 24, 3. ἐκεῖνό γε ἄνισον καὶ ἄγνωμον, I. 11, 24. ἀσεβὲς καὶ ἄνισον, IV. 7, 11. ἄνισον εἶναι δοκεῖ, αὐτὸν μὲν &c. IV. 13, 2 & 9. ἄνισος μάχη, III. 12, 12.

Ἀνιστάναι, erigere. *In præt. perf. notione activa, rariori usu:* βωμοὺς πάντες ἄνθρωποι ἀνεστάκασι, I. 4, 30. n.

Passiv. ἀνίστασθαι, surgere. ἕωθεν ἀνιστάμενος, ταῦτα τήρει, I. 4, 20. οὐκ ἀναστήσομαι ὅπου μὴ δεῖ, non adsurgam, *scil. honoris habendi caussa*, IV. 3, 9.

Ἀνιστόρητος τούτων, qui hæc non vidit, I. 6, 23.

Ἀνόητος, amens, desipiens. ὑπόμεινον ἕνεκα τῶν ἐκτὸς ἀνόητος δόξας, En. 13. (*al.* ἄνους.) conf. Fr. 70. 85. 99. ἄφρων, ἐπὶ πλεῖον ἀπολαύσας εὐτυχίας, ἀνοητότερος γίνεται, Fr. 163. ἀνόητον τὸ αἱρεῖσθαι &c. Fr. 131.

Ἀνοίγειν, aperire. τὴν θύραν ἤνοιξε (*sc.* ὁ θεὸς,) III. 13, 14. ἡ θύρα ἤνοικται, I. 9, 20. n. I. 24, 20. I. 25, 18. II. 1, 19. n. III. 8, 6. (conf. III. 22, 34.) *Olim* ὅτι οὐκ ἀνοιχθήσονταί σοι αἱ θύραι *legebatur* En. 33, 13. *ubi nos* ὅτι ἐντιναχθῇς. *legimus.*

Ἀνομοιογενής, *cum dat.* diversi generis, I. 20, 2. n.

Ἀνομολογία, discrepantia, dissensio. II. 21, tit. n. ἀνομολογία καὶ ταραχή, II. 21, 4. *Conf.* Not. ad II. 14, 22.

Ἀνομολογούμενος, discrepans, dissentiens, pugnans. ἐπιβολαὶ ἀνομολογούμεναι, II. 14, 22. n. τί ἀνομολογούμενον ἢ ἀσύμφωνον, II. 24, 14. n.

Ἀνόσιος. *De homine;* nefarius, legum divinarum contemtor. εὐσεβὴς καὶ ἀνόσιος, I. 29, 50. *De re;* nefas, divina lege vetitum; πότερόν ἐστιν ὅσιον τὸ χοιρείου φαγεῖν, ἢ ἀνόσιον, I. 22, 4.

Ἄνους, amens. *Sic nonnulli* En. 13. *ubi alii* ἀνόητος.

Ἀνοχή, intermissio, feriatio. ἀνοχήν τινα ἀπὸ τούτων ἔχω, I. 29, 62. δοῦλος ἀνοχὴν ἔχων ἐν Σατορναλίοις, IV. 1, 58.

Ἀνταγωνιστὴς τῶν εὐτυχούντων ὁ φθόνος, Fr. 164.

Ἀντακολουθεῖν *dicuntur,* quorum vicissim unum ex altero sequitur, *quæ* inter se reciprocari possunt. οὐκ ἀντακολουθεῖ τῷ κεφαλαιώδει τὰ ὁρικά, cum definito non reciprocari possunt ea quæ sunt in definitione, II. 12, 9.

Ἀνταξία, ἡ, compensatio. ἡ Κυνικοῦ βασιλεία οὐκ ἔσται ἀνταξία; *scil.* τῆς ἀτεκνίας, III. 22, 79. *Minus commode Vptonus* ἀνταξία *h. l. pro adjectivo foeminini generis accepit, ab* Ἀντάξιος, par existimatione, æqualis pretii.

'Αντεισάγειν, in alterius locum introducere. ἄλλην τινὰ ἀντεισάγαγε φαντασίαν, II. 18, 25. ἀντὶ τῶν ἄλλων ἁπασῶν διαχύσεων ἐκείνην ἀντείσαγε, (*sive* ἀντεισάγαγε,) III. 24, 110.

'Αντεξετάζειν, examinare aliquid conferendo illud cum alio, conferre aliud cum alio; II. 18, 21. n.

'Αντέχειν. ἀντέχεις τῇ φαντασίᾳ; resistisne viso? III. 2, 8.

'Αντιβλέπειν, oculos contra adtollere, rectis oculis intueri. ἢ οὐδ' ὅλως ἀντιβλέπεις; *sc.* αὐτῷ; aut, ne intueri quidem illum audes? III. 24, 76. ἀντιβλέπειν ὀρθοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς πρὸς τοὺς τυράννους. III. 26, 35. οὔπω δύναμαι ἀντιβλέψαι τοῖς κυρίοις, IV. 1, 151.

'Αντιγράφειν, rescribere, per literas respondere, I. 1, 3. n.

'Αντιδάκνειν, vicissim mordere, IV. 5, 12.

'Αντιδιατάσσεσθαι, (instructa acie) se alicui opponere. ἀντιδιατάξομαι αὐτῷ πρὸς τὰ ὅλα, memet ei in universitatis administratione opposuero, III. 24, 24. *Ni legendum* αὐτὸς πρὸς τὰ ὅλα, *ego unus opposuero me universo. Est enim* ἀντιδιατάσσεσθαι *&* ἀντιτάσσεσθαι τινὶ, *vel* πρός τινα, opponere se alicui.

'Αντικαταλλάσσεσθαι, permutare aliud alio, accipere aliud pro alio. εἰ θέλεις ἀντικαταλλάξασθαι τούτων ἀπάθειαν, III. 15, 12. En. 29, 7.

'Αντιλέγειν. καὶ τίς ἀντιλέγει; quis negat? I. 17, 21. εἴ τις ἀντιλέγοι τῷ εἶναί τι καθολικὸν ἀληθὲς, II. 20, 2. οὐδ' ἐγώ σοι ἀντιλέγω ὅτι οὐ γίνεται, I. 11, 6.

'Αντιμάχεσθαι *voluere nonnulli pro* ἀναμαχ. *quod vide.*

'Αντιποιεῖσθαι, vindicare sibi, adfectare; *cum genit. rei;* τῶν ἀλλοτρίων, I. 24, 11. II. 6, 8 & 24. II. 16, 28. τῶν δούλων, ea quæ serva sunt, III. 22, 102. μήτι ἀντιποιοῦμαι; *scil.* τινὸς τούτων; IV. 7, 37. *Cum gen. rei, &* πρὸς *cum accus. personæ*, vindicare sibi aliquid adversus alterum, *scil.* quod alteri demtum cupimus & nobis tributum. ἀντιποιεῖσθαι πρὸς αὐτοὺς τούτων ὧν ἐκεῖνοι ἔχουσιν ἐξουσίαν, I. 29, 9. μηδενὸς ἀντιποιεῖσθαι πρὸς αὐτοὺς ἐν οἷς (scil. μηδενὸς τούτων, ἐν οἷς) ἂν ἡμᾶς νικῆσαι δύνανται, IV. 7, 34. *Sic* μηδέποτε ἀντιποιήσασθαί τινος πρὸς αὐτὸν τῶν ἀπροαιρέτων, II. 10, 8. n. *ubi perperam olim* πρὸς ἑαυτόν.

'Αντίπραξις, ἡ, repugnatio, Fr. 136.

'Αντισπᾶν, in contrariam partem trahere. ἀντίσπασον (τὴν φαντασίαν,) κώλυσον, III. 24, 85. *Passive;* μὴ ἀντισπῶ, non in diversa trahitur, II. 2, 12.

'Αντιτάσσεσθαι πρός τινα, opponere se alicui, II. 1, 39.

'Αντιτείνειν, reniti, obluctari. ἄφες, μὴ ἀντίτεινε, μηδὲ γόγγυζε, IV. 1, 79. ἀλλ' ὁ δοὺς ἀφαιρεῖται· τί οὖν ἀντιτείνω;

τιτείνω; IV. 1, 101. *Adde* Not. ad III. 24, 5.

(*Ἀντιτίνεις legendum censuerat Salmas. pro ἀντὶ τίνος* III. 24, 5. n.)

Ἀντιτηρεῖν, τὴν κοινωνίαν, vicissim servare, II. 20, 14.

Ἀντιτιθέναι, opponere. ταῦτα πάντα ἀντιτιθέντες πρὸς τὸ ἀξιόλογον τῆς θέας. I. 6, 27. ὅταν ἄλλον ἴδῃς ἄρχοντα, ἀντίθες. ὅτι σὺ ἔχεις τὸ μὴ δεῖσθαι ἀρχῆς. IV. 9, 1. καὶ τούτοις ἀντίθες, ὅπως &c. En. 34. οὐκ ἀντιθήσεις τί ἀντὶ τίνος λαμβάνεις; IV. 10, 24. *Reciproce;* opponere se. θεομαχήσω, ἀντιθήσω πρὸς τὸν Δία, III. 24, 24.

Ἀνύειν, perficere, absolvere, *Cum accus.* διὰ τί οὖν οὐκ ἀνύετε τὸ ἔργον. II. 19, 30. *Et absol.* ποῦ θέλεις ἀνῦσαι, qua parte vis proficere, II. 2, 1. διατί οὖν οὐκ ἀνύετε; II. 19, 33, (*nempe* τὸ ἔργον.)

Ἀνυπεύθυνος, liber, solutus, rationi reddendæ non obnoxius. γονέων, ἀδελφῶν, σώματος, κτήσεως ἕνεκα, ἀνυπεύθυνόν με ἀφῆκαν οἱ θεοί, I. 12, 32. *cf.* vs 35.

Ἀνυπόδητος, discalceatus, calceis non utens, IV. 11, 20.

Ἀνυπότακτος, nemini subjectus. ἡ προαίρεσις ἀδούλευτον καὶ ἀνυπότακτον, (*scil.* χρῆμα,) II. 10, 1. IV. 1, 161.

Ἄνω, sursum. ἂν ἄνω βάλῃς λίθον. III. 6, 10. ἄνω καὶ κάτω, *vel* ἄνω κάτω, sursum ac deorsum. „*Vide Erasm. in Adag. Phrasis Platoni, Aristoph. &c. familiaris.*" VPTON. — ὡς τυφλοὶ ἄνω καὶ κάτω κυλίεσθε, sursum deorsumque volvimini, III. 22, 26. ἄνω καὶ κάτω κυλίεσθαι πρὸς τὸ βούλημα τοῦ κυρίου, II. 2, 25. νῦν οὐχὶ ἄνω κάτω; nonne ima misces summis? IV. 6, 8. ἡ ἀρετή, ἣ ἄνω κάτω θρυλλεῖται, virtus quam susque deque jactatis, III 16, 7. τὰ καλὰ καὶ αἰσχρὰ πάντες ἄνω καὶ κάτω λαλοῦντες, sursum ac deorsum lingua versantes, II. 17, 2. ἄνω κάτω στρέφω τοὺς προτεινομένους λόγους, sursus & deorsum verso, in omnes partes verto (ἀφοδεύω) ratiocinationes mihi propositas, IV. 6, 15.

Ἀνωτέρω. ἔχω τι ἀνωτέρω, aliquid amplius, ulterius, præstantius, II. 19, 8. ἐλθὲ οὖν ἐπί τι ἀνωτέρω τοῦ δοκεῖν, quod sit superius, *i. e.* præstantius, eminentius, majoris momenti, quam opinio, II 11, 12. ἐνταῦθ' οὖν οὐδεὶς κανὼν ἀνωτέρω τοῦ δοκεῖν; nulla regula superior certiorque quam opinio, II. 11, 16.

Ἀνωτάτω. ἡ πρώτη καὶ ἀνωτάτω καθαρότης, prima & suprema, *i. e.* præcipua, IV. 11, 5. ἡ ἀνωτάτω καὶ κυριωτάτη ἄσκησις, III. 24, 84.

Ἄνωθεν, ex alto, de cœlo. τῆς αὐτῆς ἄνωθεν καταβολῆς, eodem cœlesti semine satus, pariter de cœlo demissus, I. 13, 3.

Ἀξία, ἡ, dignitas, existimatio, pretium, honor. ἔστι τις ἀξία καὶ τῆς φραστικῆς δυνάμε-

δυνάμεως, II. 23, 25. τὴν ἀξίαν ἑκάστου λογίζεσθαι, ἰδεῖν, II. 23, 6 & 34. τὴν αὐτοῦ ἀξίαν ἑκάστῳ ἀποδιδόναι, ſuum pretium, ſuum honorem cuique tribuere, II. 23, 23. III. 10, 15. κατ' ἀξίαν, pro dignitate, uti par eſt, I. 3, 1. II. 8, 24. III. 22, 80. IV. 2, 5. τὰ κατ' ἀξίαν Φρονεῖν, non ultra modum de ſe ſentire, III. 21, 24.

Stoicis potiſſimum uſurpatum vocabulum, ubi de rebus mediis ſive indifferentibus agitur, & de earum vel ſelectione vel rejectione pro diverſa earum dignitate, & æſtimatione quam quæque meretur. *μείζονα ἀξίαν ἔχει τὸ λαβεῖν τροφὰς τοῦ μὴ λαβεῖν, καὶ μείζονα ἀπαξίαν τὸ δαρῆναι* &c. II. 1, 10. n. *μεγάλην ἔχει ἀξίαν*, En. 36. *τὴν πρὸς τὸ σῶμα ἀξίαν τῶν παρακειμένων ὁρᾷν*, En. ibid. *οὐ μόνον ταῖς τῶν ἐκτὸς ἀξίαις συγχρώμεθα, ἀλλὰ καὶ τῇ κατὰ τὸ πρόσωπον*, I. 2, 7. *σύγκρινε ταύτας τὰς ἀξίας*, I. 25, 17. „*Vide Laërt.* VII. 105. *Cic. de Fin.* III. 10. Aeſtimatio, quæ *ἀξία* dicitur, neque in bonis numerata ſit, nec rurſus in malis. *Et mox:* Alia æſtimabilia, alia contra, alia neutrum: quæ autem æſtimanda eſſent, eorum in aliis ſatis eſſe cauſſæ quamobrem quibusdam anteponerentur. *Acad.* I. 11. Ea ſumenda & quadam æſtimatione dignanda docebat Zeno. *Sic M. Antonin.* III. 11. *Ἅμα μέντοι τοῦ κατ' ἀξίαν ἐν τοῖς μέσοις συστοχάζομαι.* Interim tamen in mediis iſtis pro rei cujusque æſtimatione rationem ejusdem habeo. *ubi vide Gatak.*" UPTON.

Ἀξιόλογος, notabilis, memorabilis, magni pretii. *τὸ ἀξιόλογον τῆς θέας*, I. 6, 27.

Ἀξιόνικος, victoriâ dignus, victor. *τῶν ἀξιονίκων τις ἀθλητῶν*, IV. 4, 30.

Ἄξιος. *πόσου ἄξιος εἶ σεαυτῷ;* quanti te ipſe æſtimas? I. 2, 11. *πόσου ἀξία οὖσα ἐλήλυθε* (ἡ δυν. λογ.) I. 1, 4. II. 23, 7 & 9. *πλείονος ἄξιος*, I. 4, 16. *ἐν τοῖς ἐπὶ σοὶ ἔξεστί σοι εἶναι πλείστου ἀξίῳ*, En. 24, 1. *οὐδενὸς ἄξιος*. nullius pretii, II. 23, 45. IV. 5, 35. *οὐδενὸς ἦν ἄξιον τὸ ἐπίστασθαί τι*, non erat operæ pretium, I. 12, 14. *τὰ γύναια τὰ οὐδενὸς ἄξια*, abſurdæ, leviculæ, ſtultæ mulierculæ, III. 24, 5. coll. vſ. 53.

Ἀξιοῦν, 1) dignum cenſere, dignari. *τὸ τῶν βελτίστων ἀξιοῦν σεαυτὸν*, En. 51, 1. *ἀξίωσον σεαυτὸν βιοῦν ὡς τέλειον*, En. 51, 2. *τῶν ἴσων ἀξιοῦσθαι*, En. 25, 1. *μεγάλων οὐκ ἀξιωθήσῃ*, Fr. 50. *τοιούτων καὶ τηλικούτων ἠξιωμένοι*, I. 14, 15. *ἠξίωται δημαρχίας*, ornatus eſt tribunatu, I. 19, 24. 2) petere, poſtulare, velle. *τὸν ἀξιοῦντα γράμματα παρ' αὐτοῦ λαβεῖν*, II. 3, 1. *ἐμὲ ἀξιοῦτε τἀγαθὰ τὰ ἐμαυτοῦ ἀπολέσαι*, En. 24, 5. *μὴ ἀλαζονεύου, μηδὲ Φιλόσο-*

φιλόσοφος εἶναι ἀξίου, nec velis esse philosophus; (*Gallice dirres, ne prétends pas être philosophe,*) II. 13, 23. 3) statuere, censere. τί παράδοξον ἀξιοῦσιν οἱ φιλόσοφοι. II. 1, 5. εἰ μὲν πρὸς τὰ αὐτὰ ἠξιοῦμεν χρῆσθαι (*scil.* δεῖν) τῇ τ' εὐλαβείᾳ καὶ τῷ θάρσει, II. 1, 3. τὸ ἀξιούμενον ὑπὸ τῶν φιλοσόφων, II. 1, 1. *Hinc* „Ἀξίωμα, *si Ciceronem audiamus, est* enunciatio, *effatum*, pronunciatum. *Vide Laërt.* VII. 65 sq. *Et ibi Menag. Varro* profatum, proloquium *appellat. Vide A. Gell. lib.* XVI. c. 8." UPTON.

Ἀξίωμα, τὸ, dignitas, honor. τοῖον ἀξίωμα οὕτως ἀνεπιβούλευτον, IV. 5, 26.

Ἀξιωμάτιον, *diminut.* dignitatula, II. 2, 10.

Ἀξίως, merito. ἀξίως θεοί τε ἦσαν καὶ ἐλέγοντο, En. 15. ἀξίως μεμφθῆναι, *quod* En. 63. *legebatur, in* ἀναξίως *mutandum censuimus.*

Ἄοκνος ἕψομαι, non cunctabundus, En. 53.

Ἀοργησία, status animi ab iracundia immunis. πρὸς ἀοργησίαν με γυμνάζει, III. 20, 10.

Ἀόργητος. τὸ ἀόργητον, τὸ πρᾶον, III. 20, 9.

Ἀοργήτως, sine ira. ἀπολογηθῆναι ἀοργήτως. III. 18, 6.

Ἀπαγγελτικὴ δύναμις, facultas enunciandi, pronunciandi, *i. q.* φραστική, II. 23, 2.

Ἀπάγειν, abducere. ἀπῆγεν αὐτοὺς, *scil.* πρὸς ἐκείνους, En. 46, 1. III. 23, 22. IV. 8, 23. τί δ' ἀπάγεις αὐτὸν τῆς συναισθήσεως τῶν αὐτοῦ κακῶν, I. 5, 2. ἐπ' ἀδύνατον ἀπαχθῆναι, I. 7, 25. εἰς οὐδὲν ἄτοπον ἀπαχθήσεται, non ad absurdum aliquod abducetur, III. 2, 17. *Et nude* ἀπαχθεὶς, abductus, *scil.* ad absurdum, confutatus, absurdi & falsi convictus, I. 5, 2. n.

Ἀπαγόρευμα, interdictum, decretum prohibitorium, III. 24, 98.

Ἀπαγορεύειν, *intellige* τῷ ἀγῶνι, *vel* πρὸς τὸν ἀγῶνα, abjecta vincendi spe renunciare pugnæ, omittere certamen, recipere se, II. 2, 13. *i. q.* ἀπαυδᾷν & ἀπειπεῖν, *quæ vide. Et consule H. Steph. in Thes. ubi usum hujus verbi multis exemplis illustravit.*

Ἀπάγχεσθαι, suspendere se, suspendio vitam finire. ἀπελθὼν ἀπήγξατο, I. 2, 3. οἱ μὲν ἀπάγχονται, IV. 1, 171. ἀπάγξασθαι ἂν αὐτὸν ἐποίησα ῥηγνύμενον, II. 20, 31. („*Sic Theocr. Id.* III. ἀπάγξασθαί με ποιήσεις." UPT.) οὐκ ἀπάγξῃ μετὰ τῆς ἐπιβολῆς ταύτης, II. 17, 34.

Ἀπάθεια, passionum, perturbationum animi vacuitas, status animi inperturbatus. εὐδαιμονίαν ποιεῖ ἡ ἀρετή, καὶ ἀπάθειαν καὶ εὔροιαν, I. 4, 3. ἐξ ὧν εὔροιά ἐστι καὶ ἀπάθεια ἐν αὐτῷ, I. 4, 28. *Junguntur* ἀπάθεια, ἐλευθερία, ἀταραξία, εὐστάθεια, III. 15, 12. En. 29, 7. III. 26, 13. IV. 6, 34. ἀπάθειαν ἐκπονεῖν, ὑπὲρ ἀπαθείας πονῆσαι, IV. 10,

10, 13 & 22. τοσούτου πωλεῖται ἀπάθεια, &c. En. 12, 2. (*ubi male codd. nonnulli* εὐπάθεια.) ἐξ ἐπιστολῶν ἀλλοτρίων ἠρτημένην ἔχω τὴν ἐμὴν ἀπάθειαν, *sic correxi* III. 24, 24. n. *ubi perperam* εὐπείθειαν *legebatur. Sic &* εὐστάθεια, ἀπάθεια, ἀλυπία, ἀφοβία, ἀταραξία, ἐλευθερία, IV. 3, 7. *ubi olim* εὐπείθεια. *Deteriori quodam sensu accipitur idem vocab. in* Fr. 159. n. μὴ τὴν ἀπάθειαν, ὡς τὰ ἄλογα τῶν ζώων, τῆς λύπης ἔχων παραμύθιον. *Cf.* III. 2. 4.

Ἀπαθὴς, passionum immunis, animi perturbationibus vacans. „*Vide M. Antonin.* I. 9. *Laërt.* VII. 117.“ UPTON. — τὰ ἀπαθῆ με ποιοῦντα, I. 4, 29. ὑψηλὸς, ἀκατάπληκτος, ἀπαθὴς, ἀτάραχος, II. 8, 23. IV. 4, 10. IV. 8, 27. ἀπαθὴς, ἀκώλυτος, ἀνανάγκαστος, ἐλεύθερος, III. 5, 7. III. 13, 11. ἀνεκτικοὺς, συνεργητικοὺς, ἀπαθεῖς, ἀταράχους, III. 21, 9. ἄλυπος, ἄφοβος, ἀπαθὴς, ἀκωλ. ἐλευθ. IV. 6, 16. ἀλλ' ἐγὼ ἀπαθὴς ἔσομαι, IV. 10, 26. οὐ δεῖ με εἶναι ἀπαθῆ, ὡς ἀνδριάντα, III. 2, 4. *cf.* Fr. 159.

τὸ **Ἀπαθὲς**, *i. q.* ἡ ἀπάθεια. οὐκ ἄλλως τὸ εὔρουν καὶ ἀπαθὲς περιγίνεται τῷ ἀνθρώπῳ, ἢ &c. I. 4, 1.

Ἀπαιδευσία, ἀμαθία καὶ ἡ περὶ τὰ ἀναγκαῖα ἀπαιδευσία, I. 11, 14.

Ἀπαίδευτος, ineruditus, rudis. παῖς ἐν μουσικοῖς, ὁ ἄμουσος· ἐν γραμματικοῖς, ὁ ἀγράμματος· ἐν βίῳ, ὁ ἀπαίδευτος, III. 19, 6. ἀπαιδεύτου ἔργον, - - ἠργμένου παιδεύεσθαι, - - πεπαιδευμένου, En. 5. ὁ ἀπαίδευτος καὶ ἀπειθῶν τοῖς θείοις διατάγμασι, IV. 4, 32. ἢ ἐλεύθερος ἢ δοῦλος (ἔστω,) ἢ πεπαιδευμένος ἢ ἀπαίδευτος, II. 2, 13. πᾶσα δύναμις ἐπισφαλὴς, τοῖς ἀπαιδεύτοις καὶ ἀσθενέσι προσγενομένη, I. 8, 8. I. 19, 1.

Ἀπαίτημα, requisitum. τίνα οὖν τὰ ἀπαιτήματα (λογικοῦ ζώου;) IV. 6, 34.

Ἀπακτὸς, abductus, abducendus, *vel* qui abduci potest. ᾔδειν ἔκβλητος ὤν, ᾔδειν εἰς φυλακὴν ἀπακτὸς ὤν. *Sic legendum videtur* III. 24, 105. *pro vulgato* ἀπότακτος.

Ἀπαλείπτης. ἰατροῦ καὶ ἀπαλείπτου *habent codd. nostri & edd. vett.* III. 3, 1. *pro* ἀλείπτου.

Ἀπαλείφειν. delere. ἐκεῖνα τὰ περιόδια, ἂν νοῦν ἔχῃς, ἀπαλείψεις, II. 1, 31.

Ἀπαλλάσσεσθαι. τὰ ἄλλα ζῶα ἀπήλλακται ἀπὸ τοῦ δύνασθαι &c. absunt ut possint, hoc non habent ut possint, *i. e.* non possunt, IV. 7, 7. ἀπήλλαγμαι πάσης ταραχῆς, procul sum ab omni tumultu, IV. 8, 27. ἀπαλλαττομένους, discedentes, III. 5. tit. *ubi perperam olim* πλαττομένους.

Ἁπαλὸς, mollis. *De voce foeminarum;* ἐν τῇ φωνῇ τι ἐγκατέμιξεν ἁπαλώτερον, I. 16, 12. ἁπαλὸν *ad* τυρὸν *adjectum*

jectum volebat Upt. III. 6, 9. *præter necessitatem.*

Ἀπάνθρωπος, inhumanus, I. 18, 7.

Ἀπαντᾷν, 1) occurrere, obviam venire. II. 7, 10. III. 3, 15. III. 13, 2. *ὁ ἀπαντῶν vel ἀπαντήσας, i. q. ὁ τυχὼν*, quilibet obvius. *εἰ τὸ σῶμά σου ἐπέτρεπέ τις τῷ ἀπαντῶντι, - - - τῷ τυχόντι*, En. 38. *πάντας τοὺς ἀπαντήσαντας φίλους εἶναι δοκεῖς*, IV. 13, 11. *μάχεται τοῖς ἀπαντῶσι*, IV. 8, 34. *ἄρξομαι τοῖς ἀπαντῶσι λοιδορεῖν*, III, 22, 10 & 50 & 82. *ὑπὸ τῶν ἀπαντώντων καταγελασθῆναι*, III. 15, 11 n. & En. 29, 6. *(ubi alii ἀπάντων, minus recte.) cf.* III. 16, 11. *οὐδὲ φέρομεν τοὺς ἀπαντῶντας* &c.

2) accidere, accedere, exsistere, oriri, offerre se, *& simil.* *μὴ τόδε ἀπαντήσῃ. μὴ τόδε*, ne hoc accidat, ne illud, IV. 10, 1. *οὗ σὺ αἴτιος οὐκ εἶ, ὃ ἄλλως ἀπήντηκέ σοι*, quod aliunde tibi accidit, accessit, III. 26, 8. *ταῦτα ἐξ ὧν ἡ εὔροιά ἐστι, καὶ ἀπάθεια ἀπαντᾷ*, unde existit, oritur, accedit, I. 4, 24. *εὐθὺς ἅμα τῷ τὴν παρασκευὴν ἔχειν, ἀπαντᾷ καὶ συναίσθησις αὐτῆς*, simul existit, nascitur, offert sese, I. 2, 30. *εἴ τινα ὁρᾷς, ὧν ἔμαθες καὶ διεσκέψω, ἀπαντῶντά σοι εἰς τὰ ἔργα*, si vides, aliquid eorum, quæ didicisti & meditatus es, occurrere tibi ad ipsam actionem; offerre se tibi, in promtu tibi esse, ubi opus adgrediendum est; præsto tibi esse, & operam tibi conferre ad peragendum opus, IV. 4, 46. *Sic ὑπολήψεις ἀγύμναστοι, οὐδ' εἰθισμέναι ἀπαντᾷν ἐπὶ τὰ ἔργα*, IV. 6, 14.

3) occurrere verbis, respondere, regerere. *ἐρχέσθω καὶ ἀπαντάτω*, veniat & contra dicat, I. 27, 15. *ἂν παρὰ μέλος ἀπαντᾷ*, si parum commode respondeat, II. 12, 2. *ἑτοίμως καὶ παρακειμένως πρὸς τὰ ἐμπίπτοντα ἀπαντᾷν*. III. 22, 90. *ἔνυπνος ἔτι ὢν ἀπήντησεν*, respondit, III. 22, 92.

Ἅπαξ, *i. q. καθάπαξ. εἰ ἅπαξ*, si omnino, I. 19, 29.

Ἀπαξία, ἡ, indignitas, æstimationem nullam mereri; *opponitur τῇ ἀξίᾳ. ἀπαξίαν ἔχει τοῦτο*, æstimatione nulla dignandum est, rejectaneum est, En. 36. *μείζονα ἀπαξίαν ἔχει*, minore æstimatione excipiendum, magis rejectaneum, I. 2, 10. *Confer* Ἀξία.

Ἀπαράβατος, non transgrediendus. *νόμος ἀπαράβατος*, En. 50, 2.

Ἀπαραβάτως, citra transgressionem. *τῷ κριθέντι ἀπαραβάτως ἐμμένειν*, II. 15, 1. *ἀπαραβάτως χρώμεθα τῷ κανόνι*; II. 11, 17. „*In quo loco mihi videtur allusio ad albam lineam, quæ vocabatur* Κανὼν, *quæque non transgredienda erat in certaminibus. Cic. Paradox.* 3. Est peccare, tanquam transilire lineas.

lineas. *Sæpe amat uti Epictetus vocabulis e re agonistica petitis.*" UPTON.

Ἀπαραλόγιστος, qui falli, decipi non possit. *ἐπίτροπον ἑκάστῳ παρέστησε ἀκοίμητον καὶ ἀπαραλόγιστον*, I, 14, 12.

Ἀπαραπόδιστος, quem nemo & nulla res impedire potest, nulla re impeditus aut implicatus. (*cf.* Ἀνεμπόδιστος, ἀκώλυτος, ἀναναγκαστος.) *ἐλεύθερον καὶ ἀπαραποδ.* (*ἐποίησα ἂν τὸ σωμάτιόν σου*) I. 1, 10. n. *ubi vulgo ἀπαρεμπόδιστον. ποῖόν τι φαντάζεσθε τὸ ἀγαθὸν, τὸ εὔρουν, τὸ εὐδαιμονικὸν, τὸ ἀπαραπόδιστον;* III. 22, 39. *τὸ εὐροεῖν, τὸ ἀκώλυτον εἶναι, τὸ ἀπαραπόδιστον*, IV. 4, 22. *τί ἐστι τὸ ἐν τῷ γράφειν ἀκώλυτον ποιοῦν καὶ ἀπαραποδ.* IV. 1, 63. *τὰ ἐφ' ἡμῖν ἀπαραπόδιστα*, En. 1, 2. (*ubi vulgo ἀπαρεμπ.*) I. 15, 3.

Ἀπαραποδίστως. *ἀπτώστως, ἀπαραποδ. τεθαρρηκότως διαλέγεσθαι*, II. 13, 21. n. *ubi al. ἀπαρεμποδίστως. ἀπαραποδίστως καὶ ἀλύπως διαγαγεῖν*, II. 17, 29. *ἀπαραποδ. ὀρέξει χρῆσθαι καὶ ἐκκλίσει*, III. 14, 10. *τὰς σχέσεις ἀποσώζειν* (*τηρεῖν.*) *ἀπαραποδ.* III. 24, 79. IV. 8, 20.

Ἀπαρεγχείρητος, adgressioni neminis obnoxius; nulli injuriæ, nullis insidiis obnoxius. *ταῦτα ἀπαρεγχείρητα, ἀνυπότακτα*, IV. 1, 161.

Ἀπαρεμποδ. *vulgo olim legebatur pro ἀπαραποδ.* I. 1, 10. En. 1, 2. II. 13, 21.

Ἀπαρέσκειν, displicere, III. 15, 6.

Ἀπάρεστοι τῷ θεῷ, non placentes, ingrati, Fr. 97. *ubi vulgo ἀπάρεστον in neut. gen.*

Ἀπαρκεῖ, sufficit, satis est, I. 6, 17. (*conf.* vs. 14.) I. 11, 28. I. 17, 10. *ἓν τῶν γεγονότων ἀπήρκει πρὸς τὸ αἰσθέσθαι τῆς προνοίας*, I. 16, 7.

Ἅπας, *i. q.* πᾶς. *παραχωρεῖν ἁπάντων*, En. 30. *ἁπάντων habent nonnulli pro ἀπαντώντων*, III. 15, 11. *cf. Var. Lect. ad* En. XXIX. 6. *εἰς ἅπαν*, prorsus, penitus, I. 4, 1. &c. *conf.* Εἰσάπαν. *φυγὴν φυγεῖν εἰς ἅπαντα* (*scil.* *χρόνον*,) in exsilium perpetuum ire, II. 16, 38. *ἐξ ἅπαντος*, (*scil.* *τρόπου*,) quovis modo, sine exceptione; (*cui opponitur ὡς ἂν δίδωται.*) IV. 7, 4. &c. *conf.* *ἐξάπαντος.*

Ἀπάτη, error, deceptio. *ἐγὼ μὲν ἤμελλον τὴν ἀπάτην ταύτην*, I. 4, 27. *ἡ ἐπιστήμη, ἢ δόξα, ἢ ἀπάτη*, II. 6, 1.

Ἀπαυδᾶν, renunciare (certamini,) cedere, omittere certamen, recipere se. (*ut ἀπαγορεύειν. & ἀπειπεῖν.*) *οὐδ', ἂν ἀπαυδήσομεν, κωλύει τις πάλιν ἀγωνίζεσθαι*, III. 25, 4.

Ἀπείθεια, inobedientia. *θεομαχία καὶ ἀπειθ.* III. 24, 24.

Ἀπει-

Ἀπειθεῖν, inobedientem esse. ὀμόσατε, μὴ ἀπειθήσειν, *intellige* τῷ Θεῷ, I. 14, 16. ἀπαίδευτος καὶ ἀπειθῶν τοῖς θείοις διατάγμασι, IV. 4, 32. μέμνησο, τίνων παρακούσεις ἀπειθήσας, En. 32, 2. οὐ σοὶ ἀπειθῶν ἔξειμι, *sic scripsi* III. 24, 101. n. *ubi* ἀπελθὼν *legebatur.* ἀπειθεῖν *vero, quod olim in* Fr. 37. *legebatur, in* πείθειν *mutandum putavi.*

Ἀπεῖναι, abesse. ἀπέστω τὸ &c. absit, En. 33, 14 sq.

Ἀπειπεῖν, *i. q.* ἀπαυδᾷν *&* ἀπαγορεύειν, *quae vide.* κἂν πάλιν ἀπείπῃς, πάλιν ἔξεστι ἀγωνίζεσθαι, III. 25, 4.

Ἀπειρόκαλος, qui pulcri sensum non habet, ineptus, Fr. 49. *Opponitur* Φιλόκαλος.

Ἀπεκλέγεσθαι, in electione reprobare, non eligere. τὸ ἡγεμονικὸν, δοκιμάζον, ἐκλεγόμενον, ἀπεκλεγόμενον, IV. 7, 40. *Confer* Ἐκλέγεσθαι.

Ἀπελεύθερος, libertus, τοῦ Νέρωνος, I. 1, 20.

Ἀπεπτεῖν, cibum non concoquere, cruditate laborare. ἀποθανεῖν ἀπεπτοῦντα, cruditate vitam finire, IV. 10, 11. *Metaph. de eo qui* concoquere non potest quae legit vel audivit. διὰ τοῦτο ἐμοῦσιν ἢ ἀπεπτοῦσιν, I. 26, 16.

(Ἄπερ *mendose scribit unus e codd. Paris. pro* ἁπλῶς, IV. 1, 172. n.)

Ἀπερίπτωτος, non incidens in id quod fugit. ἔκκλισις ἀπερίπτωτος, I. 1, 31. I. 19, 2. II. 8, 29. III. 22, 5. *De homine:* ἐν ἐκκλίσει δ' ἀπερίπτωτος ἦς, I. 4, 11. II. 23, 42. ἔχομεν οὖν τινα τῶν φαύλων ἀπερίπτωτον, IV. 1, 5.

Ἀπεριπτώτως. Ita ut incidas in ea quae fugis. *Comparativ.* ἐκκλίνουσίν σου ἀπεριπτώτερον, minus quam tu incidunt in ea quae declinant, IV. 6, 26.

Ἀπερισκέπτως ἀναστρέφεσθαι, inconsiderate, inconsulte, IV. 11, 16.

Ἀπερίσπαστος, non distractus. ἀπερίσπαστον (τὴν διάνοιαν) ἐνέγκατε εἰς τὴν σχολὴν, II. 21, 23. ἀπερίσπαστον εἶναι δεῖ (τὸν Κυνικὸν) ὅλον πρὸς τῇ διακονίᾳ τοῦ Θεοῦ, III. 22, 69. περὶ τῶν κοινῶν γάμων καὶ ἀπερισπάστων ζητοῦμεν, de conjugiis indivulsis, III. 22, 76. n. *ubi* ἀπεριστάτων *maluerat Vptonus.*

Ἀπερισπάστως καθῆσθαι καὶ ἀκούειν, absque ulla distractione, I. 29, 59. „*Vtitur M. Anton. III. 6. Paul. ad Corinth. Ep. I.* 7, 35." VPTON. — *Loca ex aliis scriptoribus collegit Wetst. ad I Cor.* 7, 35.

Ἀπερίστατος, *Vptonus vertit* quem nulla circumstant pericula & difficultates; *rectius fuerit*, qui sine comitatu est, (*nempe* sine uxore, sine liberis, sine familia) solitarius, IV. 1, 159. ἀπεριστάτων *pro* ἀπερισπάστων III. 22, 76. *volebat Vpt.*

Ἀπε-

nino omnia, denique omnia, IV. 1, 172. *ubi in* ἅπερ *detortum est in cod. msto.* ὡς ἁπλῶς, generatim. ὡς μὲν οὖν ἁπλῶς ἀκήκοας, quod ad rei summam spectat audivisti, IV. 1, 64. *ubi opponuntur* τὰ ἐπὶ μέρους, *i. e.* singulæ partes, explicatio singularum partium.

Ἀπὸ, 2, ab, ex; *nempe unde aliquid efficitur, paratur, proficiscitur, colligitur, exsistit aut quovis modo dependet.* ἐλπίζεις ὅτι τὴν μεγίστην τέχνην ἀπὸ ὀλίγων ἔστιν ἀναλαβεῖν; putasne, maximam artem parare sibi posse hominem & addiscere ex minutis quibusdam, *i. e.* exiguâ operâ, exiguo labore & levissima præparatione? I. 20, 13. *Quo pertinet illud:* ποία ἄλλη τέχνη ἀπὸ σχήματος ἀναλαμβάνεται καὶ κόμης; IV. 8, 11. *Et istud,* ἀπὸ τῆς τέχνης τὸ ὄνομα, οὐκ ἀπὸ σχήματος, ἀναλαμβάνουσι, nomen sumunt (*vel.* accipiunt, *nempe* artifices) ab arte, non ab exteriore habitu, IV. 8, 16. Ἀφ' ἑκάστου τῶν ἐν τῷ κόσμῳ γινομένων ῥᾴδιόν ἐστιν ἐγκωμιάσαι τὴν πρόνοιαν, Ab unaquaque re proficiscendo; ex unaquaque re argumentum peti potest laudandi providentiam, I. 6, 1. n. ἀπὸ τῶν ἐκτὸς μόνον κρίνομεν, e rebus externis judicium facimus, IV. 8, 10. ἀφ' ὧν αὐτοὶ πεινῶσιν, οἴονται κἀμὲ, ex eo quod ipsi esuriunt, putant & me esurire, IV. 6, 23. Τὰ ἀπὸ τῶν τεχνῶν γινόμενα, effectur, effectiones artis, quæ ex arte exiftunt, II. 14, 3. τὰ ἀπὸ τῆς μουσικῆς, effectus artis musicæ, II. 14, 6. ἐπιδείκνυε ἀπὸ τῶν θεωρημάτων πεφθέντων τὰ ἔργα, En. 46, 2. *Similiter* III. 21, 3. ποίει τὸ (*vel* τὰ) ἀπὸ τῶν θεωρημάτων, fac ea quæ ex præceptis proficiscuntur, En. 46, 1. τὸ δόγμα ἀφ' οὗ αὐτὸ ἐπράξαμεν, animi decretum, ex quo, *vel* cujus vi fecimus hoc, I. 11, 35. IV. 8, 3. &c. *intellige* ἀφ' οὗ ὁρμώμενοι. *Locutionem plenam habes* IV. 6, 16. τὰ θεωρήματα, ἀφ' ὧν ἔστιν ὁρμώμενον ἄλυπον γενέσθαι.

Merum ordinem consecutionis *indicat*, *sive* initium a quo quis proficiscitur; *in illo*, διακόνει ἀπὸ τῶν μεγίστων τὰ μικρότατα, *quod idem valet ac* διακόνει πάντα, ἀπὸ τῶν μεγίστων ἕως τῶν μικροτάτων, III. 22, 5. *cf.* διακονεῖν.

τί ἔσται ἀπὸ τοῦ πράγματος, IV. 12, 17. n. *si sic scribas* ἀπό, *sententia erit*, quid futurum sit consequens *vel* effectus rei; *sed rectius videtur* ἄπο τοῦ πράγματον, quid futurum sit abs re, *i. e.* alienum a loco & tempore; *gallice*, hors de propos.

αἰσθανόμενος ὅτι ἀπὸ τῆς τῶν ὅλων διατάξεως τοῦτο ἀπονέμεται, II. 10, 5. n. *an* ὑπὸ *pro* ἀπὸ *legendum? an, tenendo* ἀπὸ, *sic accipiendum*, esse hoc tibi tributum, *aut* destina-

Ἀπο

Ἀποδέχεσθαι, probare, laudare. τὴν ὕλην, II. 5, 21. n.

Ἀποδημεῖν, peregre proficisci. „*De more philosophorum* exteras regiones lustrandi *passim meminit Epictetus; vide not. ad I. 4, 21. & ad III. 16, 11.*" VPTON. — *Plerumque vero nonnisi de adolescentibus agitur, qui peregre abeunt ad frequentandas philosophorum scholas.* ὁ μὴ εἰκῇ ἀποδεδημηκὼς, I. 4, 21. n. *Sic* I. 9, 9. III. 23, 32. III. 24, 78 sq. εἰς Ὀλυμπίαν ἀποδημεῖτε, I. 6, 23. ὅπου οὐκ ἀποδημῆσαι χρεία ἐστιν, ἀλλ' ἔστιν ἤδη, ubi nil opus est ut peregre proficiscatur aliquis, sed ubi jam adest, I. 6, 24.

Ἀποδημητικὸς, peregrinari solitus, *vel nude*, qui peregre proficisci potest. θνητὸς, ἀποδημητικὸς, III. 24, 4 & 60 & 105

Ἀποδημία, peregrinatio, III. 24, 93. IV. 4, 1.

Ἀποδιδόναι. 1) reddere quae acceperis. ἀπαιτοῦντι τῷ Θεῷ ἃ δέδωκεν, οὐκ ἀποδώσεις; IV. 1, 172. ἐπὶ μηδενὸς εἴπῃς, ὅτι ἀπώλεσα αὐτὸ, ἀλλ' ὅτι ἀπέδωκα, *&c.* En. 11. ὡς προσήκει τὸν τὰ ἀλλότρια ἀποδιδόντα, I. 1, 32. 2) tribuere, praestare (officia.) χρὴ ἀποδιδόναι τινα τοῖς συγγενέσι, III. 22, 70. ταῖς σχέσεσι τὰ ἴδια ἀποδιδόναι, cuique relationi suum tribuere, suum cuique tribuere pro relatione quae cum eo nobis intercedit, IV. 10, 13. τὰ ἔργα ἀποδιδόναι τὰ κατάλληλα (ταῖς σχέσεσι,) facta edere convenientia relationibus, IV. 4, 17. 3) explicare, docere; *si vera scriptura, sive recte accepi verba ista*, αὐτόν τε ἀποδέξειν ἕκαστα ἀποδόντα, I. 7, 10. n.

Ἀποδιοπόμπησις, prodigiorum expiatio, supplicatio expiatoria, sacrum averruncandae deorum irae caussa susceptum. Πλάτων (φησὶ) ἴθι ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις, II. 18, 20. n.

Ἀποδοκιμάζειν, τὸ νόμισμα, non adprobare, rejicere, III. 3, 3.

Ἀποδοκιμαστικὴ δύναμις, I. 1, 1.

Ἀποδύειν, exuere, nudare, IV. 8, 40.

Ἀποθηριοῦσθαι, efferari. τὸ λογικὸν ἀποτεθηρίωται, I. 5, 9.

Ἀποθησαυρίζειν, recondere, III. 22, 50.

Ἀποικονόμητος, respuendus, declinandus, IV. 1, 44. n.

Ἀποκαρτερεῖν, inedia necem sibi consciscere, II. 15, 4.

Ἀποκαθιστάναι, restituere. τὸ ἡγεμονικὸν εἰς τὸ ἐξ ἀρχῆς ἀποκατέστη, in pristinum statum, in integrum restituitur, II. 18, 8.

Ἀποκεῖσθαι. ὅπλα ἀποκείμενα *scripsi, id est*, in templis suspensa, *pro vulgato* ἐπικείμενα, IV. 6, 14. n.

Ἀποκεφαλίζειν, caput amputare, capite truncare. I. 1, 19. IV. 1, 121. ὑπὸ τοῦ Νέρωνος ἀποκεφαλισθῆναι, I. 1.

I. 1, 29. οὐ βλάπτεται ἀποκεφαλιζόμενος, IV. 1, 127. τὸ σωμάτιον ἀποκεφαλίσω σε, (*alii* σοῦ) I. 1, 24. n.

Ἀποκλαίεσθαι, plorare. ἀποκλαιόμενος, μεμφόμενος, IV. 1, 57. *cf.* ἀνακλαίειν.

Ἀπόκλαυμα, ploratus. γραῶν ἀποκλαύματα, II. 16, 39. *n.*

Ἀποκλείειν, excludere. ἀποκλεισθήσῃ, *ad eum qui fores potentum pulsat*, En. 33, 13. ἀποκλειόμενος, *amator* exclusus *ab amica*, IV. 1, 18. n.

Ἀποκληρονόμος, exhæres, exhæredatus. ὁ πατὴρ τὸν δεῖνα ἀποκληρονόμον κατέλιπε, III. 8. 2.

Ἀποκλίνειν, declinare, deflectere in aliquam partem. (*cf.* Ἀπονεύειν.) ποῦ ἀποκέκλικε; I. 8, 10. ἐπὶ ταύτην ἀποκλίναντες τὴν συγγένειαν, I. 3, 3. & vs. 7. n.

Ἀποκνεῖν, per ignaviam cedere. οὐκ ἀποκνητέον τὸν ἀγῶνα τὸν μέγιστον ἀγωνιζομένοις, III. 25, 2.

Ἀποκόπτειν, amputare, resecare, exsecare. ἀποκόπτωμεν τοῦτο τὸ μέρος (τὸ αἰδοῖον,) I. 2, 25. οἱ ἀποκοπτόμενοι, II. 20, 19. *vertunt* quibus virilia amputantur, castrati: *sed, verbum in medio (quod dicitur) genere reciproca notione accipiendum esse*, qui sibi virilia exsecant, *docent ea quæ continuo sequuntur*, οἱ ἀποκοπτόμενοι. τάς γε προθυμίας τὰς τῶν ἀνδρῶν ἀποκόψασθαι οὐ δύνανται. οὕτω καὶ Ἐπίκουρος τὰ μὲν ἀνδρὸς πάντ' ἀπεκόψατο, - - τὰς δὲ προθυμίας τὰς ἀνθρωπικὰς οὐκ ἀπεκόψατο.

Ἀποκρίνεσθαι, respondere. ἀποκρίνεσθαι τοῖς πράγμασιν, ὡς ἐπὶ τῶν ἐρωτημάτων, II. 16, 2. „responsare ipsis rebus. *Nec aliter Horat. lib. II. Sat.* 7, 85. responsare cupiditatibus; eleganter.“ UPTON. — πῶς ἀποκρίνομαι πρὸς τὰς φαντασίας; III. 16, 5. προτείνουσι γὰρ ἡμῖν αἱ φαντασίαι ἐρωτήματα. Ὁ υἱὸς ἀπέθανε τοῦ δεῖνος. Ἀπόκριναι· ἀπροαίρετον, οὐ κακόν. III. 8, 2.

Ἀπολαμβάνειν, deprehendere interclusum vel sejunctum ab aliis. εἰ ἐν ἀλλοφύλοις ἀποληφθεὶς τύχοις, En. 33, 3. *ubi alii* ἀπολειφθεὶς, *minus recte.*

Ἀπολαύειν, frui. καθ' ὃν χρόνον ἀπολαύσεις (*nonnulli* ἀπολαύσῃ) τῆς ἡδονῆς, En. 34. *In partem deteriorem;* τῶν χαλεπῶν οὐκ ἀπολαύετε, I. 6, 26. ἀπολαῦσαι τῆς ἀσβολῆς, III. 16, 3. δίκαιόν ἐστι τῆς σῆς ἀκαθαρσίας σὲ μόνον ἀπολαύειν, IV. 11, 16.

Ἀπολείπειν, 1) relinquere; *verbi caussa*, filium exhæredem, ὁ πατὴρ τὸν δεῖνα ἀποκληρονόμον ἀπέλιπε, (*al.* κατέλιπε) III. 8, 2. n. 2) deserere, omittere, non curare; πρόβατον οὐκ ἀπολείπει τὸ αὑτοῦ ἔκγονον, I. 23, 7 sq.

μὴ

μὴ ἀπολιπεῖν τὸν τεχνίτην (τοῦ κόσμου,) non deserere, negligere, spernere artificem mundi, *Deum*, I. 6, 10.

Ἀπολείπεσθαι, 1) relinqui, superesse. μόνος ἀπελείφθην καὶ ἔρημος, III. 13, 19. τί ἀπολείπεται; quid reliquum est? I. 12, 19. n. ἀπολείπεται χρῆσθαι *&c.* superest ut utamur, En. 49. ὅρα τί ἀπολείπεται περὶ τὰ ἄλλα, vide quid de cæteris statuendum supersit, IV. 1, 80. 2) ἀπολείπεσθαί τινος, relinquere aliquem *vel* aliquid, discedere ab aliquo. τίνος ἀπολελειμμένος ποῦ ἀποκέκλικε, quid relinquens, unde discedens, (*i. e.* quibus rebus relictis & omissis) quo deflexit, quo se convertit, I. 8, 10. ὅταν τινὸς ἀπολείπῃ τῶν ἐκτὸς, si quid relinquis, omittis, missum facis rerum externarum, IV. 3, 1. τοὺς δειλοὺς οὐκ ἀηδῶς ὄψεται ἀπολελειμμένους τῆς πανηγύρεως, discedentes e panegyri, omittentes panegyrin, IV. 1, 109. *ubi vulgo* ἀπολελυμένους. 3) *Rursus* ἀπολείπεσθαί τινος, deseri ab aliquo, privari, carere aliqua re; ἀγανακτῶ ὡς ἀπολειπόμενος αὐτοῦ, *scil.* τοῦ ἀναγνῶναι, quod privatus sim lectione, quod caream lectione, quod non liceat mihi vacare lectioni, IV. 4, 5.

Ἀπολιθοῦν, in lapidem vertere. ὅταν ἀπολιθωθῇ, si (ubi falsi convictus est) obdurat se veluti lapidem, obstinate in sua sententia persistit, I. 5, 2.

Ἀπολίθωσις, in lapidem mutatio, obduratio. ἀπολιθώσεις διτταὶ, ἡ μὲν τοῦ νοητικοῦ, ἡ δὲ τοῦ ἐντρεπτικοῦ, I. 5, 3.

Ἀπολισθαίνειν, delabi, excidere, aberrare. ἀνάλαβε κἀκεῖνα ὧν ἀπώλισθες, III. 25, 1. ἀπολισθαίνεις τῆς ἐπαγγελίας τοῦ φιλοσόφου, IV. 8, 14.

Ἀπολλύειν, amittere, perdere. ἀπώλεσας τὴν προαίρεσιν, IV. 4, 23. τὴν ἔνστασιν, En. 23. τὸ λογικὸν, II. 9, 4. ἀπώλεσε τὸν πατέρα, τὸν φιλόστοργον, III. 18, 5. ἄλλο μηδὲν ζήτει τούτου ἕνεκα αὐτὸν ἀπολέσαι, ibid. ἀπώλεσας τὸν υἱὸν, τὸν αἰδήμονα, III. 18, 6. ἀπώλεσας τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἐπλήρωσας τὴν ἐπαγγελίαν αὐτοῦ, II. 9, 3. οὐδὲν ἀπολώλεκας; II. 10, 14. τί ἀπολλύει ὁ τὰ τοῦ κιναίδου πάσχων; τὸν ἄνδρα. τί ἀπολλύει ὁ μοιχεύων; τὸν αἰδήμονα, &c. II. 10, 17 sqq.

Ἀπολογεῖσθαι. μὴ ἀπολογοῦ πρὸς τὰ λεχθέντα, noli defensionem caussæ tuæ suscipere adversus ea quæ dicta sunt, En. 33, 9. ἐγώ σοι ὑπὲρ ἁπάντων τούτων πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀπολογήσομαι, ego tuam caussam super his omnibus adversus homines defendam, II. 16, 42.

Ἀπολογίζεσθαι, rationem reddere, explicare. πῶς αἴσθησις γίνεται, οὐκ οἶδα ἀπολογίσασθαι, I. 27, 17. *ubi alii* ἀπολογηε. *minus recte.*

Ἀπολοφύρασθαι, lamentari; τὴν πικρὰν δουλείαν, IV. 1, 19.

Ἀπολύειν, dimittere, I. 22, 66. Fr. 11. ἄφες ταῦτα, ἀπόλυε θᾶττον &c. IV. 1, 80. *Cum acc. perſ. & gen. rei,* ſolvere, liberare: ὅταν ἀπολύσῃ ὑμᾶς ταύτης τῆς ὑπηρεσίας, I. 9, 16. ἐὰν ἐμαυτὸν ἀπολύσω τῶν δεσποτῶν, I. 29, 63. τὴν Ἑλλάδα δουλείας ἀπέλυον, Fr. 44.

Ἀπολύεσθαι, abire, diſcedere. ἀπολύεσθε πρὸς αὐτὸν, *i. q.* ἀπέλθετε, I. 9, 16 ſq. ἀπολύθητι δουλείας, e ſervitude diſcede, vindica te, libera te, Fr. 44. ἀπολελυμένους τῆς πανηγύρεως, IV. 1, 109. *ed. Vpt. ubi nos cum msstis* ἀπολελειμμ.

Ἀπόλυτος, ſolutus, ab aliis avulſus, a communione cum aliis ſeparatus, ſolitarius per ſe. ὥσπερ ἂν εἰ ἀπόλυτοι ἦμεν, II. 5, 24. n. εἰ μὲν ὡς ἀπόλυτον σκοπεῖς -- εἰ δ' ὡς μέρος ὅλου τινὸς, II. 5, 25. οὐ γὰρ ἀπόλυτοι γίνονται οἱ στάχυες, ſpicæ frumenti non ſolutæ ipſæ per ſe (& ſui cauſſa) exiſtunt in rerum natura, (*ſed ſunt nempe* ἑτέρου ἕνεκα, *propter aliud*) II. 6, 11. ὁ πολίτης μηδὲν ἔχει ἰδίᾳ συμφέρον, περὶ μηδενὸς βουλεύεται ὡς ἀπόλυτος, quaſi ipſe ſolus per ſe in mundo eſſet, II. 10, 4. (*ſed* ὡς μέρος τοῦ κόσμου, *ut eſt ibid. vſ.* 3.)

Ἀπομανθάνειν, dediſcere *quæ didicimus*, II. 17, 27.

Ἀπομάσσειν. Vide ἀπομύσσειν.

Ἀπομύσσειν *vel* ἀπομύττειν, emungere. χεῖρας ἔχεις ἵνα ἀπομύσσῃς σεαυτὸν, I. 6, 30. σοῦ τίς ἀνάσχοιτο; ἐκείνας (τὰς γραῦς) ἀπομύσσοντος, cum illas emungis. *al.* ἀπομάσσοντος, *quod in lat. verſ. Vptonus cum Wolfio expreſſit.* extergentem. *In Med.* ἀπομύξασθαι, emungere ſe, II. 16, 13. IV. 11, 32.

Ἀπονεκροῦσθαι, mortificari, emori, præmori; *quemadmodum membra* præmortua *dicimus.* τῆς ψυχῆς ἀπονεκρουμένης, I. 5, 4. ἂν τὸ αἰδῆμον ἀπονεκρωθῇ, emortuâ verecundiâ, I. 5, 5. τούτου τὸ αἰδῆμον ἀπονενέκρωται, IV. 5, 21.

Ἀπονέκρωσις, mortificatio, cum membrum aliquod corporis præmortuum eſt, I. 5, 4.

Ἀπονέμειν, tribuere, adſignare, deſtinare. ἀπόνειμον ὀλίγον χρόνον τῷ σαυτοῦ ἡγεμονικῷ, tribue, impende nonnihil temporis menti tuæ, IV. 7, 40. αἰσθανόμενος ὅτι ἀπὸ τῆς τῶν ὅλων διατάξεως τοῦτο ἀπονέμεται, II. 10, 5. n. *Vide in* Ἀπὸ, *ſub finem.*

(Ἀπονενοημένως, ſtulte, deſperate. *Sic olim legebatur* I. 22, 3. n. *pro* ἀπονενοημένος, *quod vide in* ἀπονοεῖσθαι.)

Ἀπονεύειν, (*i. q.* ἀποκλίνειν) ἀπό τινος, declinare, deflectere, diſcedere; πῶς μὴ ἀπονεύσω ἀπὸ τοῦ ἀληθοῦς

IV.

IV. 10, 2: *ἐπί τι,* diverti ad aliquid; convertere se, adplicare se ad aliquid; *αὐτόθεν ἀπόνευσον ἐπὶ τοῦτο*, IV. 2, 3. *μόνον ἀπόνευσον ποτὲ ἐπὶ ταῦτα*, IV. 7, 40. *Utraque constructio obtinet in illo, ὅπου δ' ἂν (i. q. ὅποι δ' ἂν,* quocumque, quamcunque in partem) *ἀπονεύσῃς ἀπό τινος τούτων*, IV. 12, 18.

Ἀπονίζειν, abluere, Fr. 94.

Ἀπονοεῖσθαι. ἀπονενοημένος, desperatus, vesanus, vesano & desperato modo audax. *οὐκ ἀνδρεῖός ἐστι, ἀλλ' ἀπονενοημένος*, I. 22, 3. *τὸ ἀπονενοημένον*, desperatio; desperata, perdita, vesana audacia; *τὸ φύσει θαῤῥαλέον, θρασὺ κατασκευάζομεν, ἀπονενοημένον, ἰταμὸν, ἀναίσχυντον*, II. 1, 11.

ἄνθρωπε, τὸ λεγόμενον τοῦτο, ἀπονοήθητι ἤδη ὑπὲρ εὐροίας, ὑπὲρ ἐλευθερίας, II. 16, 41. n. despera pro vita beata, *i. e.* tamquam desperatus pugna, omissis & desperatis aliis rebus omnibus pugna pro vita beata, pro libertate &c. *conf.* IV. 2, 8.

Ἀπόνοια, desperatio, vesania, vesana quaedam fiducia & obstinatio. *τί οὖν; ἀπόνοιά ἐστιν ἡ ἐλευθερία*; I. 12, 10. *ὑπό τινος μανίας καὶ ἀπονοίας*, IV. 7, 5. „*Vide Casaub. ad Theophrast. in cap. περὶ Ἀπονοίας.*" UPTON. — *Conf. not. ad* II. 16, 41.

Ἀπονυστάζειν, dormitare, attentionem remittere. *εἰ μικρὸν ἀπονυστάξῃς*, IV. 3, 6. (*ubi unus cod. ὑπονυστ.*) *ὡς πάλιν ἀπονυστάξαι, καὶ ἀπόλωλεν*, IV. 9, 16. *ubi sic legendum videtur: ὡς πάλιν, ἀπενύσταξε, καὶ ἀπόλωλεν. id est:* quemadmodum vicissim: dormitavit; & perditus est. *conf.* En. 51, 2.

Ἀποπάσχειν, verbum Stoicum, oppositum τῷ πάσχειν, quatenus hoc ea notione sumitur, de qua dictum est in Adnot. ad I. 2, 3. *Nempe sicut πάσχω ὅτι τοῦτο ἐστὶ, vel πάσχω εἶναι τοῦτο, in Stoicorum scholis dialecticis significabat*, ego ita adfectus sum ut putem hoc esse, *vel uno verbo*, ego sentio hoc esse, ego persuasum habeo hoc esse; *sic ἀποπάσχω ὅτι τοῦτο ἐστὶ, vel ἀποπάσχω ἀπὸ τοῦ εἶναι τοῦτο, dicebant*, ego sic adfectus sum ut putem hoc non esse, ego sentio hoc non esse, persuasus sum hoc non esse. *Quo spectat quod ait* I. 28, 3. *ἀπόπαθε ὅτι ἡμέρα ἐστι*, persuade tibi: (*si potes*) nunc non esse diem. *Et ibidem: πάθε, ἢ ἀπόπαθε ἀπὸ τοῦ ἀρτίους εἶναι τοὺς ἀστέρας, quod concise dictum, pro πάθε ἀρτίους εἶναι τοὺς ἀστέρας, ἢ ἀπόπαθε ἀπὸ τοῦ ἀρτίους εἶναι, id est*, persuade tibi, (si potes) parem esse numerum stellarum; aut persuade tibi, esse imparem.

Ἀποπατεῖν, alvum exonerare, En. 41.

Ἀποπήγνυσθαι, frigore constringi, gelu enecari. *ἀποπαγήσῃ*,

τὸν τῆς τῶν δεομένων εὐχρηστίας, abstrahere sese, Fr. 131.

Ἀπόστασις, cum desistimus ab aliqua re. μία ὁδὸς ἐπὶ εὔροιαν, ἀπόστασις τῶν ἀπροαιρέτων, missa facere ea, non esse deditum eis, quæ non sunt in voluntate nostrâ posita, IV. 4, 9. ἡ παντελὴς ἀπόστασις τῆς προσοχῆς, cum prorsus desistimus ab attentione, prorsus eam abjicimus, (*opponitur ἡ ὑπέρθεσις*, procrastinatio,) IV. 12, 3.

Ἀπόστημα, abscessus. ἐκτέμνειν τὰ φύματα καὶ τὰ ἀποστήματα ἐκ τοῦ σώματος, I. 11, 35. „*Conf. M. Anton. II.* 16." VPT.

Ἀποστρέφεσθαι, 1) avertere se, discedere, & alio se convertere. ἐὰν ἐάσῃς ἔξω ἀποστρέφεσθαι τὴν ἔκκλισιν, III. 12, 5. ἄφες τὰ ἕτερα, ἀποστράφηθι, μηδέν σοι καὶ αὐτοῖς, IV. 2, 8. 2) aversari. κυνικὸν ἐπαίτην πάντες ἀποστρέφονται, III. 22, 89. πλῦνον τὸ σῶμα, ἵνα μηδείς (σε) ἀποστρέφηται, IV. 11, 17.

Ἀποστροφὴ τοῦ λόγου, aversio, discessio a recta ratione, IV. 3, 4.

Ἀποσυμβουλεύειν, dehortari; τῷ σοφῷ τεκνοτροφεῖν, I. 23, 3.

Ἀποσώζειν, servare. ἵνα τὰς σχέσεις ἀποσώζῃς ἀπαραποδίστως, III. 24, 79. (*i. q. σώζειν, III.* 22, 69.)

Ἀπότακτος. ἤδειν εἰς φυλακὴν ἀπότακτος ὤν, III. 24, 105. *ex vulgata lectione; sed videtur ἄπακτος legendum, quod vide.* (*Longe sane diversum est quod legitur apud Polyb. V.* 36, 6. 36, 8. *οἱ εἰς τὰς φυλακὰς vel εἰς τὴν φυλακὴν ἀποταχθέντες.*)

Ἀποτειχίζειν ἀκρόπολιν, *an*, arcem destruere? IV. 1, 88. n.

Ἀποτελεῖν, *cum duplici accus.* reddere, efficere aliquem talem. τὴν προαίρεσιν σύμφωνον ἀποτελέσαι τῇ φύσει, I. 4, 18. τὴν ἐπιβολὴν ἔχω ἀποτελέσαι ὑμᾶς ἀκωλύτους, II. 19, 29. *Et in Pass.* ἀναιδὴς καὶ ἄπιστος ἀποτελεσθεὶς, En. 24, 5. γραμματικὸς ἀπετελέσθην, En. 49. *Absolute:* οὕτως Σωκράτης ἀπετελέσθη, ita Socrates est effectus, *i. e.* is qui erat evasit; *alii* perfectus evasit; En. 51, 3. n. *cf. Adn. ad IV.* 5, 29.

Ἀποτευκτικὸς, aberrationi & frustrationi obnoxius. ὄρεξις ἀποτευκτική, III. 6, 6. III. 22, 104. IV. 10, 4. ἀτελὴς ὄρεξις, ἀποτευκτικὴ ἔκκλισις, III. 26, 14. *alibi vero περιπτωτικὴν ἔκκλισιν solet dicere.*

Ἀποτέμνειν, abscindere, resecare. τὸ λογικὸν ἀποτέτμηται αὐτῷ, I. 5, 9.

Ἀποτευκτικῶς ὀρέγεσθαι, IV. 10, 6.

Ἀποτρόπαιοι θεοὶ, dii averrunci. ἴθι ἐπὶ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερὰ ἱκέτης, II. 18, 20.

Ἀποτυγχάνειν, frustrari, non consequi; *quemadmodum*

 τοῦ

Ἀποψύχειν, animam efflare, exſpirare, mori. I. 29, 16. n. Ἀποψύχεσθαι, exanimari timore, IV. 1, 145.

Ἄπρακτος, nihil agens, non actuoſus, non ad agendum natus vel idoneus. *ἄπρακτόν ἐστι τὸ ζῷον; nempe ὁ ἄνθρωπος*, I. 10, 7. n.

Ἀπροαιρετικὸς, *mendoſa vox, pro ἀπροαίρετος. ἐν τοῖς ἀπροαιρετικοῖς olim legebatur*, II. 1, 10. n. *ubi ἀπροαιρέτοις ex msstis correxi.*

Ἀπροαίρετος involuntarius, quod non eſt in noſtra voluntate poſitum. *τῶν ἀπροαιρέτων ἄν τι ἐκκλίνῃ*, I. 4, 2. *τῶν ἐκτὸς ἀπροαιρέτων οὐδέν ἐστι πρὸς ἡμᾶς*, I. 4, 27. n. *ubi pro τῶν ἐκτὸς ἀπροαιρ. legendum utique videtur τῶν ἐκτὸς καὶ ἀπροαιρέτων, quemadmodum habes τῶν ἐκτός ἐστι καὶ ἀπροαιρέτων*, IV. 4, 3. & *ἐν τοῖς ἐκτὸς καὶ ἀπροαιρέτοις*, IV. 7, 10. *τὰ ἀπροαίρετα οὔτε τὴν τοῦ κακοῦ δέχεται φύσιν, οὔτε τὴν τοῦ ἀγαθοῦ*, II. 1, 4. *conf. ibidem verſ. ſeqq. usque ad* vſ. 10. *ubi ἀπροαιρετικοῖς minus recte legebatur, pro ἀπροαιρέτοις. ἀπροαίρετον οὐδὲν ἐμποδίζειν πέφυκε τὴν προαίρεσιν*, II. 23, 19. *ἔξω βλέπεις εἰς τὰ ἀπροαίρετα*, III. 2, 13. *ἀπροαίρετον, οὐ κακὸν*, III. 8, 2. *τίνα δύναται λογικὸν ἡγεμονικὸν, πρὸς τὰς ἀπροαιρέτους δυνάμεις ἀντιταξάμενον*, opponens ſe poteſtati rerum voluntati noſtræ non ſubjectarum, II. 1, 39. n. *ὁ Ζεὺς τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἠθέλησε προάγειν με μάρτυρα τῶν ἀπροαιρέτων*, teſtem rerum quæ in hominis voluntate non ſunt poſitæ; *ſcil. qui teſtatum facerem, quam parum illæ res movere poſſint fortem & ſapientem virum*, III. 24, 112. *ἀπροαίρετος αἰτία*, cauſſa extra voluntatem noſtram poſita, II. 10, 16.

Ἀπρόπτωτος, qui non eſt προπετὴς, *id eſt*, non præceps, non temerarius *in adſentiendo & judicando. συγκατάθεσις ἀπρόπτωτος*, II. 8, 29. „Idem ac ἀπροπτωσία, id eſt, ἐπιστήμη τοῦ πότε δεῖ συγκατατίθεσθαι, καὶ μή. *Laërt.* VII. 46. Continentiam a lapſu *vertit interpres. Cicero Acad.* [*lib.* I. c. 15.] Quibus de cauſſis nihil oportere neque profiteri, neque affirmare quenquam, neque aſſenſione approbare, cohibereque ſemper & ab omni lapſu continere temeritatem. *Vide omnino M. Anton.* III. 9. & *ibi Gatak. Notanda eſt diſtinctio: ἀπρόπτωτος refertur ad ὑπόληψιν*, opinionem; *ἀδιάπτωτος ad πρᾶξιν*, actionem; *ἀπερίπτωτος* ad *πεῖσιν*, perpeſſionem: *dum contendebant, ſapientem nec* falli, *nec* labi, *nec* lædi *poſſe.*" UPT.

Ἀπροσδόκητος, inopinus. *οὐκ ἀπροσδόκητον*, III. 24, 104.

Ἀπροσεξία, incuria, negligentia. *ὑπὸ ἀπροσεξίας, i. q. μὴ προσέχων*, IV. 12, 5.

Ἄπταιστος *διατελεῖ ἐν τῷ βίῳ*, abſque delicto, inculpatus

Ἀρχεῖ,

Ἀρκεῖ, sufficit. (*conf.* ἐπαρκεῖν.) ἐκείνοις μὲν ἀρκεῖ τὸ ἐσθίειν καὶ πίνειν, I. 6, 14. ἀρκεῖ μοι (scil. ταῦτα) ὧν ἔχω ἐξουσίαν, IV. 10, 30. ἐφ' ὅσον ἐχρησάμην τοῖς σοῖς, ἀρκεῖ μοι, (*nempe* ἀρκεῖ μοι τοῦτο ἐφ' ὅσον, *vel* οὗτος ὁ καιρὸς ἐφ' ὅσον &c.) IV. 10, 16. δυνάσθαι αὐτὸν ἑαυτῷ ἀρκεῖν, αὐτὸν ἑαυτῷ συνεῖναι, III. 13, 6. Ἀρκοῦν, *participium absolute positum.* ἀρκοῦν κἂν &c. satis etiam fuerit si, II. 18, 21.

Ἀρκοῦμαι, sufficit mihi, contentus sum. ἀρκοῦ οὖν αὐτοῖς, I. 1, 13. ἀρκεῖσθαι τῷ δεδομένῳ, I. 1, 27. ὀλίγοις ἀρκούμενος, Fr. 78.

Ἁρμογὴ, aptatio, adplicatio; *de adplicatione notionum generalium & anticipatarum ad res singulares.* ἀπέπεσε τῆς ἁρμογῆς, *olim* IV. 1, 45. *ubi nos* ἐφαρμογῆς.

Ἁρμόζειν *vel* ἁρμόττειν, adaptare, adcommodare. τὴν διάνοιαν ἁρμόσασθαι πρὸς ὅ τι ἂν ἀποβαίνῃ, II. 2, 21. ἁρμόσασθαι τὸ ὄργανον, instrumentum musicum ad concentum intendere, III. 16, 5. εὐτελῶς ἡρμοσμένος κατὰ τὸ σῶμα, (*i. q.* κατεσκευασμένος,) tenuiter instructus, compositus, En. 47. *Conf.* συναρμόζειν.

Ἁρπάστιον; (*diminut. vocabuli seq.*) II. 5, 19 sq.

Ἁρπαστὸν, harpastum, *pilæ genus.* II. 5, 15. n.

Ἀῤῥώστημα, ægrotatio, morbus (*animi,*) II. 18, 8 sq. n.

Ἄῤῥωστος, ægrotus, valetudinarius. μελέτησόν ποτε διαγωγὴν ὡς ἄῤῥωστος, ἵνα ποτ' ὡς ὑγιαίνων διαγάγῃς, III. 13, 21. περίεισι (ὁ προκόπτων) καθάπερ οἱ ἄῤῥωστοι, En. 48, 2.

Ἄρχειν, magistratum gerere. ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀναστραφήσῃ, ἄρξεις, III. 5, 3. ἄλλος φοβεῖται, μὴ οὐκ ἄρξῃ· σύ, μὴ ἄρξῃς, IV. 4, 19. ποίαν ἀρχὴν μείζονα (ἄρξει φιλόσοφος) ἧς ἄρχει; III. 22, 85. μηδεὶς φρόνιμος ὢν τοῦ ἄρχειν ἀλλοτριούσθω &c. Fr. 131. ἄρχων, ἢ ἰδιώτης, III. 24, 99. *Cum genit.* οὐχ ἕξειν τίνων ἄρχει, non habiturum quibus imperet, III. 4, 8.

Perperam nonnulli ἄρξεις *scribunt* En. 29, 1. *intelliguntque* incipies; *ubi vera scriptura* ἥξεις *est.*

Ἄρχομαι, 1) mihi imperatur, gubernor, sub imperio sum. ἀνόητον τὸ αἱρεῖσθαι κακῶς ἄρχεσθαι μᾶλλον ἢ καλῶς ἄρχειν, Fr. 131. ἄρχων, ἢ ἀρχόμενος, III. 24, 36. 2) incipio. πᾶσα μεγάλη δύναμις ἐπισφαλὴς τῶν ἀρχομένων, III. 13, 20. (*ni rectius* τῷ ἀρχομένῳ, *in dativo casu; collato tit. cap.* 8. *lib.* I.) ἴσθι ὅτι ἄρχῃ (*al.* ἦρξω) τοῦ ἔργου, En. 46, 2. ἀρξώμεθα μόνον· πιστεύσατέ μοι, καὶ ὄψεσθε, II. 19, 34. ἦρκται χρείαν ἔχειν, coepit, III. 22, 16. ἠργμένος παιδεύεσθαι, En. 5.

Ἀρχὴ, magistratus; *opp.* ἀναρχία, conditio privata, IV. 4, 23.

etiam interpretari, colunt, mirantur, magni faciunt, IV. 7, 5.

Ἀσπασμὸς, salutatio. ἀσπασμοὶ καὶ ἀρχὴ τῶν ἐκτός ἐστι, IV. 4, 3. θόρυβος ἐν Ῥώμῃ καὶ ἀσπασμοὶ, IV. 4, 37.

Ἀσταφὶς, uva passa, III. 24, 91.

Ἄστομος, facultate loquendi destitutus. ἀστόμους αὐτοὺς πεποίηκε, ora eis obturavit, obmutescere eos fecit, II. 24, 27.

Ἄστρωτος, non instratus, stragulis non tectus. ἐπ' ἀστρώτῳ πέδῳ καθεύδειν, in nudo solo cubare, I. 24, 7.

Ἀστυνόμος, urbis curator, aedilis. III. 1, 34. „*Sed diversi erant aediles Romanorum ab Atheniensium* Astynomis." UPTON. — *De his vide Harpocrat. & ex eo Suid. & quos laudarunt horum interpretes. Gallice diceres* Commissaires de Police.

Ἀσύγχυτος, non confusus. καθαρὰ ψυχὴ ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς αὐτῆς ἀσύγχυτος καὶ ἀμόλυντος, IV. 11, 8.

Ἀσυγχύτως, absque confusione, absque perturbatione. *Philosophus vita utitur* ἀσυγχύτως καὶ ἀπαραποδίστως, IV. 8, 20.

Ἀσυμμετρία, inconcinnitas, incongruitas. μὴ παρὰ καιρὸν, μὴ παρὰ τόπον, μὴ παρὰ ἄλλην τινὰ τοιαύτην ἀσυμμετρίαν, III. 12, 13. n.

Ἀσύμμετρος. τροφαὶ ἀσύμμετροι, III. 24, 29. *Intelligunt interpretes* victum incongruum, victus rationem minus aptam: *sed vide ne sit* immodicus cibus. *conf.* Σύμμετρος.

Ἀσυμπαθὴς πρὸς τὸν λόγον, cujus adfectus animi non congruit cum verbis ipsius. *Sic* ἀσυμπαθεῖς πρὸς τὸν λόγον, μακρὰν ἀπὸ τοῦ χρῆσθαι τούτοις ἃ λέγομεν, II. 9, 21.

Ἀσύμφωνος, non consonans, dissentiens. χορδαὶ ἀσύμφωνοι, III. 16, 5. ὁρμαὶ ἀσύμφωνοι τῇ φύσει, II. 14, 22. *In Dialecticis:* τί τίνι μάχεται, ἢ ἀνομολογούμενόν ἐστιν, ἢ ἀσύμφωνον, II. 24, 14. n.

Ἀσυμφώνως τῇ φύσει, naturae non congruenter, I. 4, 14.

Ἀσύνακτος, quae coire nequeunt. τὰ ἀσύνακτα συνάγοντες, II. 1, 3. λόγοι ἀσύνακτοι, ratiocinia non concludentia, En. 44.

Ἀσφάλεια, securitas, tuta conditio. *In omni vita; sic* ἐν ἀσφαλείᾳ διάγειν, I. 9, 7. πᾶσά σοι ἀσφάλεια, II. 2, 2. *In Logicis; de* firmitate & constantia judiciorum nostrorum decretorumque; II. 15, 8. III. 2, 5. III. 16, 9. III. 26, 14. *In philosophia morali, de* universa animi constantia, & firmo inconcussoque statu viri sapientis, supra externa omnia elati; οὐ θέλομεν τὴν μόνην δεδομένην ἡμῖν ἀσφάλειαν ἐχυρὰν ποιεῖν; οὐδ' ἀποστάντες τῶν θνητῶν καὶ δούλων &c. IV. 5, 28. *In negotiis civilibus;* „*Dicitur* ἀσφάλεια *in contractibus*, cautio, securitas,

Ἀταρα-

Ἀταραξία, status animi inperturbatus. II. 2. tit. I. 24, 8. II. 1, 21. II. 18, 28. III. 13, 13. III. 15, 12. III. 24, 79. III. 26, 13. IV. 3, 7. IV. 6, 34. IV. 8, 30. IV. 10, 22. En. 12, 2. *Iungi solet cum ἐλευθερία, ἀπάθεια, & similibus.*

Ἀτάραχος, tumultu & perturbationibus vacans. φύλασσε σεαυτὸν ἀτάραχον, II. 8, 23 & 27. II. 17, 31. III. 21, 9. III. 23, 18. IV. 1, 84. IV. 4, 36. IV. 6, 8. IV. 8, 27 & 31. IV. 11, 22. τηρεῖν τὸ ἀτάραχον, II. 5, 2.

Ἀταράχως, καὶ εὐρόως βιώσασθαι, I. 4, 27. εὐσταθῶς καὶ ἀταράχως, II. 5, 7. II. 14, 8. πότε ἀταραχώτερον ἐκάθευδες; IV. 1, 47.

Ἀτέκμαρτος, cujus veritas nullo certo signo cognosci potest. οὐδέν ἐστι γνωστὸν, ἀλλὰ πάντα ἀτέκμαρτα, II. 20, 4.

Ἀτελὴς, inefficax, irritus, finem suum non consequens. ὀρέξεις ἀτελεῖς, III. 22, 61. III. 26, 14. IV. 4, 35. IV. 5, 27. ὄρεξις ἀτελὴς καὶ ἀποτευκτικὴ, IV. 10, 4. ἐπιβολὴ ἀτελὴς, III. 22, 104. ἀτελὴς συλλογισμὸς, imperfectus, I. 8, 3.

Ἀτερπὴς, nihil delectabile habens. ἀτερπὲς *scripsi* II. 14, 4. n. *pro* ἀτρεπὲς, *quod vulgo legebatur.*

Ἀτεχνία, imperitia. τέχνην, ἢ ἀτεχνίαν, IV. 8, 1.

Ἄτεχνος, imperitus artis. τεχνίτης οὐκ ἤθελεν ἀρέσκειν τῷ ἀτέχνῳ, II. 13, 15.

Ἀτημέλητος, neglectus. τὸ ἡγεμονικὸν ἀτημέλητον καὶ ἀθεράπευτον, II. 22, 33. ῥυπαρὸν καὶ ἀτημ. IV. 7, 41. περιεώρας αὐτὸν (τὸν ἵππον) ἀτημέλητον, IV. 11, 17.

Ἀτιμᾶν, nullum honorem habere alicui, indigne tractare, πατέρ' ἀτιμῆσαι, III. 11, 5.

Ἀτιμάζειν, i. q. ἀτιμᾶν, & spernere, aspernari. ἀτιμάζει τις τὰς ἄλλας δυνάμεις; II. 23, 23. τίς ἀτιμάζει σύμβουλον εὔνουν, IV. 13, 16. ἀνθρώπῳ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἠτιμακότι, IV. 13, 14.

Ἀτιμία, ignobilitas. En. 24, 1.

Ἄτιμος, inhonoratus, ignobilis. ἄτιμος ἐγὼ βιώσομαι, En. 24, 1.

Ἀτονία, cum nervi deficiunt, nervorum defectus. τοῦτο οὐκ εἰσὶ τόνοι, ἀλλ' ἀτονία, II. 15, 4.

Ἄτονος, absque nervis, absque robore. ἄτονά ἐστι (τὰ δόγματα ὑμῶν) καὶ νεκρὰ, III. 16, 7.

Ἄτοπος, absurdus. θεωρήματα ἄτοπα, I. 7, 29. ἄνισον, ἄγνωμον, ἄτοπον, I. 11, 24. εἰς ἄτοπον ἀπάγειν, *in disputando*, ad absurdum ducere aliquem. πῶς, ὑπόθεσιν λαβὼν, εἰς οὐδὲν ἄτοπον ἀπαχθήσεται, III. 2, 17. *De Homine:* ἄτοπος ἂν δόξειεν, absurdus videatur, Fr. 15.

Ἀτόπως, absurde. οὐκ ἀτόπως ἀποφήναιτ' ἄν τις, III. 1, 3.

Ἀτυχεῖν, infelicem esse. (Voti compotem non fieri, votum

Αὐτάρκεια, ἡ, sufficientia, Fr. 27.

Αὐτεξούσιος, sui juris. *τί ἐστι τὸ ποιοῦν ἀκώλυτον τὸν ἄνθρωπον καὶ αὐτεξούσιον*, IV. 1, 62.

Αὐτόθεν, *proprie*, ab *vel* ex hoc ipso, indidem; *usurpaturque* 1) *plerumque de Tempore, ut sit* illico, e vestigio, protinus, statim. *Sic*, λέγω αὐτῷ, αὐτόθεν πορεύεσθαι εἰς οἶκον, I. 4, 22. λέγω σοι, ἤδη αὐτόθεν παρασκευάζου τὴν δυνατὴν παρασκευὴν πᾶσαν, II. 2, 10. En. 21. αὐτόθεν ἤδη δίελε, II. 2, 14. αὐτόθεν ἀπόνευσον ἐπὶ τοῦτο, IV. 2, 4. ὅταν ἴδῃς ἀδελφοὺς ὁμονοεῖν δοκοῦντας, μὴ αὐτόθεν ἀποφαίνῃ περὶ τῆς φιλίας τι αὐτῶν, II. 22, 24. *ubi possis, sicut in superioribus locis*, statim, continuo, *interpretari; possis vero etiam intelligere*, ex hoc ipso, *scil. quod videntur consentire. Nam usurpatur etiam* αὐτόθεν 2) *cum de Loco, tum de Re quacumque, unde proficiscimur, aut unde proficiscitur aliquid. Sic* ἀπὸ τῶν χειλῶν αὐτόθεν προφερόμενος, *indidem a labiis proferens, illico a labiis, ab ipsis (solis) labiis*, II. 9, 17. ὁποῖα ἄν τις αὐτόθεν ὁρμηθεὶς εἴποι πρὸς ἕτερον, qualia quis e vestigio, ex tempore, e re nata orsus, loquatur ad alterum, *in Arriani Epist. ad L. Gell. vs.* 3. ἀφαιρουμένου τινὸς, ἀποδιδόναι (τὰ ἀλλότρια) εὐλύτως καὶ αὐτόθεν, II. 16, 28. n. *ubi possis rursus, ut alibi*, statim, protinus, *intelligere; sed rectius fortasse fuerit*, sponte, ultro, *quasi* a te ipso, *nempe, priusquam coactus fueris; quemadmodum apud M. Anton.* II. 10. αὐτόθεν *opponitur* τῷ ἠναγκασμένῳ & *idem valet ac* ἐξ ἑαυτοῦ *vel* ἀφ' ἑαυτοῦ.

Αὐτόματος, fortuitus. ἀπὸ ταὐτομάτου, I. 6, 11.

Αὐτόνομος, sui juris, liber. *De avibus;* τὰ πτηνὰ ὀρέγεται τοῦ αὐτόνομα καὶ ἀκώλυτα εἶναι, IV. 1, 27.

Αὐτὸς, ipse homo, *significanter; nempe* id ex quo quisque censetur is esse qui est; (*quod alibi* τὸ Ἐγὼ *dicit*, II. 22, 19 sq. *cui opponuntur* τὰ ἐκτὸς, *ibid.*) περὶ τῶν ἰδίων ἔργων πεφρόντικεν, ὅπου αὐτός ἐστι, IV. 10, 5. ποῦ οὖν αὐτός; - - ὅπου βλάβη καὶ ὠφέλεια, &c. IV. 8, 25.

αὐτὸς, solus. αὐτὰ τὰ πράγματα, solas res, (*non etiam homines*,) II. 22, 7. & *sæpe aliás. Sic* οἱ λόγοι αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν, *in Arriani Epist. ad L. Gell. vs.* 8. sermones soli per se, *nempe literis mandati, ubi vivam dicentis vocem non audis, non vultum ejus gestumque & adfectum vides. Conf.* Ἐπὶ *cum Genit.*

„Αὐτὸς, *de aliquo* κατ' ἐξοχήν. *Sic discipuli de Pythagora*, Αὐτὸς ἔφα. *Item servi, de domino: vide Schol. ad Nubes Aristoph. vs.* 218. & *consule Casaub. ad Theophr.* c. 2. *Nec aliter Plautus:*

Ipsa

Ipsa misit; *ubi* ipsa, *est* hera. τί ποιεῖ αὐτός; *id est*, dominus, I. 19, 21. ὑπ' αὐτοῦ, a domino, II. 20, 29. *Sic* [*pro* αὐτὸς ἑαυτῷ λέγει] *lege* Αὐτῷ λέγει, domino dicit, III. 22, 3. *Sic* & III. 24, 54. εἰς οἶκον Αὐτοῦ, in domum ipsius, *id est*, domini. *Vide etiam Not. ad* En. 25, 5. [& *ad* IV. 1, 37.] *Sic forsan honoris caussa Arrianus* II. 4, 1. λέγοντος αὐτοῦ, Epicteto dicente; & *alibi*." VPTON. — *At, in plerisque ex locis citatis nec eam emphasin inesse, & in nonnullis ne eam quidem notionem pronomini αὐτὸς esse subjectam, quam Vptonus ei tribuit, docuimus in Adnotationibus nostris ad eadem loca.*

Αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτὸν, *persæpe pro* αὐτοῦ *vel* ἑαυτοῦ &c. *ponuntur. Vide Adnot. ad* I. 1, 4. *ad* I. 2, 9. *ad* I. 4, 1 & 23. II. 12, 11. III. 9, 7. III. 12, 10. En. 42. &c.

Sed iidem casus obliqui pronominis αὐτὸς, (*atque etiam* αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτὸν, & ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν) *non solum in tertiâ personâ usurpantur, verum etiam in Prima Persona. Sic*, οὕτω περὶ αὐτῶν (*vel* αὑτῶν) διανοούμεθα, *pro* περὶ ἡμῶν αὐτῶν, I. 9, 26. n. ἐξεργαζόμενοι τὸν αὐτῶν λόγον, *pro* τὸν ἡμῶν αὐτῶν λόγον, I. 7, 30. n. ἵνα αὐτοὶ τὴν γνώμην τὴν αὐτῶν συνηρμοσμένην τοῖς γινομένοις ἔχωμεν, I. 12, 7. βασανίσωμεν αὐτοὺς *vel* αὑτοὺς, *pro* ἡμᾶς αὐτοὺς, II. 14, 16. ἐξαγόμεθα ἐκφέρειν πρὸς αὐτὸν τὰ ἑαυτῶν ἀπόῤῥητα, IV. 13, 1. *Sic* δι' αὐτῶν (*id est* δι' ἑαυτῶν) *idem valet ac* δι' ἡμῶν αὐτῶν, per nos ipsi, nostrâ operâ, I. 6, 10. (*conf.* Διὰ *cum genit.*) *Sic* τοῖς αὐτῶν λόγοις *correxi* I. 7, 18. n. *i. e.* τοῖς ἡμῶν λόγοις, *ubi* αὐτοῖς λόγοις *legebatur. Eodem fortasse spectat, quod habet unus e codd. nostris* I. 10, 8. ἐν αὐτῷ, *i. e.* ἐν ἐμαυτῷ, *ubi alii nude* ἐμαυτῷ *absque* ἐν *habent; quamquam & vulgata percommode habet, coll.* III. 22, 3.

Atque etiam in Secunda Persona. αὐτῷ (*i. q.* σαυτῷ *vel* σεαυτῷ) ταῦτά σε κατασκευάζειν, I. 6, 35. n. *Adde* II. 26, 7. n. IV. 1, 110. n. *Sic* τήρει τὸ ἀγαθὸν τὸ ἑαυτοῦ, (*i. e.* σεαυτοῦ) IV. 3, 11. ὅταν εἰς ἑαυτὸν (*i. e.* σαυτὸν *vel* σεαυτὸν) ἔλθῃς, III. 1, 15. μηδέποτε εἴπῃς αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν, En. 33, 13. λέγε αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν, En. 49, 1. αὐτοὶ περὶ ἑαυτῶν, *pro* ὑμῶν, I. 9, 10.

Pro δι' αὐτοῦ, *perperam* διὰ τοῦ *scriptum erat* II. 23, 4. *Et pro* αὐτὸ πευσόμενος, *erat* ἀποπευσόμενος, En. 32, 1.

Αὐτοτελὴς, in se perfectus, omnibus numeris absolutus. τὸν κόσμον ὁ Θεὸς ἐποίησε αὐτοτελῆ, τὰ ἐν μέρει δ' αὐτοῦ πρὸς χρείαν τῶν ὅλων, IV. 7, 6.

Ἀφαιρεῖ-

Ἀφαιρεῖσθαι. ἀφελοῦ σεαυτὸν εἰς εὐσχημοσύνην, εἰς ἐλευθερίαν, eripe te, aſſere te, vindica te, IV. 9, 11.

Ἀφαίρετος, qui auferri, adimi poſſit. ἀναγκαστὰ καὶ ἀφαίρετα, οὐκ ἴδια, III. 24, 5. *Rectius ἀφαιρετὸς & ἀφαιρετὰ acute ſcribetur; quia non eſt adjectivum ex αἱρετὸς & α privativo compoſitum, ſed recta a verbo ἀφαιρεῖσθαι formatum. Habent tamen & ἐξαίρετος antepenacute ſcriptum editiones omnes & mssti libri.*

Ἀφειδὴς, non parcens, ſibi non parcens, ſibi non cavens. *Hinc τὸ ἀφειδὲς*, audacia, temeritas, inconſiderantia, II. 1. 14. „*Vbi forſan ſupplendum τοῦ βίου. Sic Ariſtot. Eth. lib.* IV. c. 5. ἀφειδὴς τοῦ βίου, vitæ prodigus. *Cæterum τὸ ἀφειδὲς*, non parcere, *idem eſt ac ἀφειδία, qua voce utitur Paulus Apoſt. ad Coloſſ.* 2, 23. ἐν ἀφειδίᾳ τοῦ σώματος, in eo quod corpori non parcant.“ VPT. — *Plura dabit H. Steph. in Theſ. voce ἀφειδὴς, & ἀφειδέω, tum Wetſtenius ad Coloſſ.* 2, 23.

Ἀφειδῶς, ſibi non parcendo, fortiter, nulla ratione ſui habita. (*vide voc. praced.*) ἐκινδύνευεν ἀφειδέστατα, fortiſſime pugnavit, IV. 1, 160.

Ἀφεκτικὸς, ad abſtinendum comparatus, abſtinens. τηρεῖν τὸν αἰδήμονα, τὸν ἀνεκτικὸν, τὸν ἀφεκτικὸν, II. 22, 20. τὸ ἀφεκτικὸν, abſtinentia. τὸ ἀφ. ἐγύμνασα, IV. 4, 18.

Ἀφὴ, ἡ, pulvis, arena, (*in palæſtra, & in ſtadio.*) πολλὴν ἀφὴν καταπιεῖν, III. 15, 4. n. III. 22, 52. En. 29, 2. οἱ ἀλτῆρες, ἡ ἀφὴ, οἱ νεανίσκοι, IV. 4, 12.

Ἀφιέναι, τὴν προσοχὴν, remittere attentionem, IV. 12, 1. ὅταν ἀφῇς τὴν γνώμην, quum vagari ſiveris animum tuum, IV. 12, 6. θεοί σε ἐπάνω τούτων ἀφῆκαν, dii te liberum ab his rebus & ſuperiorem illis fecerunt, I. 12, 32. ἄφες ταῦτα πάντα, omitte, miſſa fac hæc omnia, IV. 4, 36. ἄφες τοὺς τοιούτους λογισμοὺς, En. 12, 1. *ἄφες intercidiſſe videtur* I. 18, 9. σὺ ἀφεὶς ἐκτελεῖν τὰ προστάγματα, III. 24, 32.

Ἄφιλος, ab amicitia alienus. τί ἔρεξα ἢ ἄφιλον ἢ ἀκοινώνητον; IV. 6, 35.

Ἀφιλόστοργος, a caritate alienus, inhumanus, II. 17, 37.

Ἀφιστάναι. ἀφιστήσεις *mendoſe legebatur* I. 12, 24. n. *pro* ἀφιστήσῃ.

Ἀφίστασθαι & ἀποστῆναι, deſiſtere, abſiſtere, abſtinere, recedere, diſcedere, cedere. ἀποστῆναι & ἀφίστασθαι τῆς μάχης, *nempe* a repugnantia eorum quæ pronunciamus vel adpetimus vel facimus, a pronunciando, adpetendo, committendo res pugnantes, II. 26, 3 & 7. *Et* ἀπὸ τῶν μαχομένων ἀφίστασθαι, ab iis quæ inter ſe repugnant, I. 5, 5. *Sic* ἀποστῆναι ἀπὸ παντὸς τοιούτου, III. 12, 7. εἴ τις

θείας, IV. 1, 51, *ἃς ἔλαβον ἀφορμὰς παρά σου* (*παρὰ τοῦ Θεοῦ*) *πρὸς τὸ αἰσθέσθαι σου τῆς διοικήσεως*, IV. 10, 14. *μήτι πρὸς ἄλλα ἐχρησάμην ταῖς ἀφορμαῖς ἃς ἔδωκας*; III. 5, 8. n. *ἔχω ἀφορμὰς πρὸς τὸ κοσμῆσαι ἐμαυτὸν*, I. 6, 37.

3) *ἀφορμὴ*, *Stoicum vocabulum, oppositum & respondens τῇ ὁρμῇ*, recessio ab agendo; declinatio, fuga, conatus ac molimen fugiendi aliquid aut depellendi. *Vide supra in ἀφορμῶν*, *& conf. Notas & Var. Lect. ad* En. 1, 1. *ὁ περὶ τὰς ὁρμὰς καὶ ἀφορμὰς τόπος*, locus de agendi & non agendi consiliis, de impetu ad agendum capiendo aut retinendo, III. 2, 2. *μή τι ὁρμὴ ὑμῖν ἐκινδυνεύετο; μή τι ἀφορμή*; III. 22, 36. „*Ὁρμὴν definiunt Stoici, φορὰν διανοίας ἐπί τι τῶν ἐν τῷ πράττειν*, motus animi ad aliquid eorum, quæ in agendo versantur. *Ἀφορμὴν autem hoc modo: φορά τις διανοίας ἀπό τινος τῶν ἐν τῷ φεύγειν. Vide Salmas. in Epict.* p. 45. *Anglice verti, ὁρμὴ*, action; *ἀφορμὴ*, retreat.“ VPTON. — *Definitiones istas τῆς ὁρμῆς καὶ ἀφορμῆς habes apud Stobæum, Eclog. Eth. lib.* II. p. 175. *ed. Canteri: verba vero, quæ ibi corrupta sunt, integritati restituere conatus est Salmas. l. c. Laërtius* VII. 84 sq. *solius ὁρμῆς meminit, ἀφορμὴν silentio præteriit.*

Ἀφορμητικὴ δύναμις, I. 1, 12.

Ἀφροδίσια, *τὰ*, res venerea. *περὶ ἀφροδίσια πρὸ γάμου καθαρευτέον*, En. 33, 8.

Ἀφυής, inhabilis, hebes, ingenio tardus, I. 2, 35. III. 6, 10. IV. 6, 12.

Ἀφυΐα, tardum, abjectum ingenium. *ἀφυΐας σημεῖον, τὸ ἐνδιατρίβειν τοῖς περὶ τὸ σῶμα*, En. 41.

Ἀφώτιστος, luce *solis* non collustratus, I. 14, 10.

Ἀχάριστος, ingratus, II. 23, 5. *πρὸς τὸν Θεὸν*, II. 23, 23 & 30.

Ἄχρηστος, inutilis. *De Homine: ἄχρηστος στρατεύεσθαι*, inutilis ad militandum, III. 24, 32. *Absol.* ad nullam rem utilis; I. 19, 19. III. 26, 25. IV. 5, 21. *De Re: σκεῦος ἄχρηστον*, II. 4, 5. *θεωρήματα, κολλύρια, ἀλτῆρες*, II. 21, 20. *θεωρήματα ἄχρηστα καὶ ἀνωφελῆ τοῖς ἀναλαμβάνουσι*, III. 26, 13.

ἄχρηστα mendose legebatur, pro ἀβάστακτα, I. 9, 11. n.

B.

Βαλανεῖον, balneum. III. 26, 22. En. 4. *βαλανεῖα*, En. 24, 4.

Βάλλειν, jacere, *εἰς φυλακὴν*, I. 29, 6. *ὁ μὲν ἐρεῖ, βάλε, μὴ βάλῃς· ὁ δὲ, μίαν ἔβαλες*, *in pilæ ludo*, II. 5, 17. n. *Reciproce, per ellipsin pronominis reciproci: βαλὼν* (*scil. σεαυτὸν*) *κάθευδε*, conjice te, (*nempe* in lectum) & dormi, II. 20, 10. n. *τί οὖν οὐ*

Βιωτι-

Βιωτικὸς, ad vitam pertinens. *βιωτικὸς νόμος*, lex vitæ, ad vitam regendam pertinens, I. 26, 1. *τὰ βιωτικὰ*, quæ ad vitam regendam pertinent, ars vitæ, I. 26, 7.

Βλαβερὸς, noxius. *οὐδὲ γὰρ βλαβερόν τι πείσῃ*, En. 1, 3. *τὰ βλαβερὰ φαινόμενα φεύγειν*, En. 31, 3.

Βλαδαρὸς, crudus, fatuus. *πρᾶγμα βλαδαρὸν καὶ ἄβρωτον scripsi pro vulgato καθαρὸν*, III. 21, 2.

Βλακεύειν, stultum esse. *εἰ μὴ βλακεύομεν*, I. 25, 1.

Βλάπτειν, nocere. *οὐ δύναται ἄλλος μὲν εἶναι ὁ πεπλανημένος, ἄλλος δ' ὁ βλαπτόμενος*, I. 28, 10. (*conf.* II. 13, 18.) *οὐδέποτε ἐν ἄλλῳ τις ἁμαρτάνει, εἰς ἄλλο δὲ βλάπτεται*, III. 18, 5. *ζημιωθήσῃ, βλαβήσῃ· ποίαν βλάβην*; III. 7, 36. *ἐκεῖνος βλάπτεται, ὅστις καὶ ἐξηπάτηται*, En. 42. *ἀμήχανον, βλάπτεσθαί τινα οἰόμενον, χαίρειν τῷ δοκοῦντι βλάπτειν*, En. 31, 3. *οὐδείς σε βλάψει*, En. 1, 3. *σὲ γὰρ ἄλλος οὐ βλάψει, ἂν μὴ σὺ θέλῃς· τότε δὲ ἔσῃ βεβλαμμένος, ὅταν ὑπολάβῃς βλάπτεσθαι*, En. 30. *οὐ δαιρόμενος βλάπτεται ὁ ἄνθρωπος, ἢ δεσμευόμενος, ἢ ἀποκεφαλιζόμενος*, IV. 1, 127.

Βλαπτικὸς, nocivus, *ὡς θηρίον*, III. 23, 4.

Βλέμμα, obtutus. *κατεσταλμένον εἶχον τὸ βλέμμα*, compositis fui oculis, IV. 8, 17.

Βληχὴ, balatus *ovis*, Fr. 85.

Βοήθειαν προσφέρειν τινὶ, adjumentum, remedium adferre, I. 27, 8.

Βοηθεῖν, juvare aliquem *docendo*. *τὰ τοσαῦτα ἔχω σοι πρὸς ὃ βούλει βοηθῆσαι*, I. 11, 16.

Βοήθημα, *de* adjumentis doctrinæ & disciplinæ. *τί ἀλλότρια βοηθήματα μολύνεις*; II. 9, 17.

Βολβάριον, bulbulus, En. 7.

Βούλεσθαι, *de* voluntate deliberata; differt a *θέλειν*. *βούλομαι γράφειν, ὡς θέλω, τὸ Δίωνος ὄνομα*; I. 12, 13. *τοῦτον θέλε ὁρᾷν, καὶ ὃν βούλει ὄψει*, III. 24, 54. *Νόμος βούλεται μὲν εὐεργετεῖν βίον ἀνθρώπων· οὐ δύναται δὲ, ὅταν αὐτοὶ οὐ δύνανται πάσχειν*, Fr. 122.

Βουλεύειν, senatorem esse (*Athenis; de Socrate;*) III. 24, 61.

Βουλευτὴς, senator (*Romanus*,) III. 1, 35. *βουλευτὴς, ἢ δημότης*, III. 24, 99. *ἀλλ' ἀεὶ βουλευτὴς*, sed perpetuus es Senator, III. 24, 36. n.? *An ἀλλὰ εἶ* (*vel ἀλλ' εἶ*) *βουλευτής?*

Βούλημα, τὸ, τῆς φύσεως, Naturæ voluntas, consilium, I. 17, 13 & 15. III. 20, 13. En. 26.

Βούλησις, voluntas (*in re singulari;*) *εἰ τοῖς ἑκάστων βουλήσεσι προσηρμόζετο*, I. 12, 14. *τὴν αὐτοῦ βούλησιν συναρμόσαι τοῖς γινομένοις*, II. 14, 7.

Βοῦς, ὁ *vel* ἡ, bos, vacca. *ἐν βοὸς κοιλίᾳ καθήμενος*, II. 16,

quod efficitur, quod colligitur ex præmissis, IV. 1, 61.

διὰ τοῦ γινομένου πως, (*scil.* ἀέρος,) *quod* II. 23, 4. *legebatur, in* δι' αὐτοῦ τεινομένου πως *mutavimus.*

μὴ γένοιτο. *Vide in* Μή.

Γινώσκειν. Γνῶθι σεαυτὸν, I. 18, 17. III. 1, 18. III. 22, 53.

Γλίσχρως, parce, tenuiter, En. 31, 5.

Γνάθος, ἡ, maxilla. πηρίδιον καὶ ξύλον καὶ γνάθοι μεγάλαι, *de triviali Cynico*, III. 22, 50.

Γνώμη. ὁ λόγος καὶ ἡ γνώμη (ratio & mens) κοινὸν (ἡμῖν) πρὸς τοὺς θεοὺς, I. 3, 3. οὐδ' ἐπ' ἄλλῳ τινὶ τὴν γνώμην ἕξεις ἢ ὅπως &c. neque alio animum intendas, I. 11, 15. περὶ τὴν γνώμην ἡ πᾶσα ἔστω ἐπιστροφὴ, circa mentem (animum) omnis tua cura versetur, En. 41. εἴκειν τοῖς γινομένοις, ὡς ὑπὸ τῆς ἀρίστης γνώμης ἐπιτελουμένοις, (*alii male* ἐπὶ τῆς, *alii rectius* ἀπὸ) En. 31, 1.

Γνωρίζειν, notum facere. πρὸς τοὺς οὐδέ τι ὀλίγον ἐγνωρισμένους, adversus minime notos, IV. 13, 18. *ubi olim* ἐγνωσμένους.

Γνώριμος, notus, familiaris. τοῖς γνωρίμοις λέγει (Σωκράτης,) I. 29, 66. πυθομένου δὲ τῶν γνωρίμων τινὸς αὐτοῦ, III. 22, 1. „Γνώριμοι, discipuli, quibus familiariter utimur: *vocabulum minus arrogans, quam* μαθηταί. *Vide Suid. & Hesych. Errant sæpe interpretes in hac voce vertenda.*" VPTON.

Γνωριστικός. γνωριστικὸν τῆς ἀληθείας, quod valet ad notam faciendam; ad cognoscendam veritatem, II. 20, 21. *ubi olim* γνωστικόν.

Γνωστὸς, notus, noscendus. οὐδέν ἐστι γνωστὸν, nihil cognosci potest, II. 20, 4.

Γογγύζειν, murmurare, I. 29, 55. IV. 1, 79.

Γόνυ, genu. γονάτων ἅπτεσθαι, I. 26, 11. II. 2, 11. „genua amplecti, *supplicantium more: nam genibus quandam inesse reverentiam credebant veteres. Frequenter apud Homerum,* γούνων ἅψασθαι. *Sic Virgil. Æn. VI.* genua amplexus, genibusque volutans." VPTON.

γόνυ, *de geniculo culmorum & caulium.* πρὸ τοῦ γόνυ φῦσαι, IV. 8, 36.

Γοργὸς, vehemens, ad iram pronus, irritabilis. ἐν τῇ σχολῇ γοργοὶ καὶ κατάλαλοι, II. 16, 20. εἰ γοργὸς εἶ, ἄσκησον λοιδορούμενος ἀνέχεσθαι, III. 12, 10.

Γραῖα, anus, vetula; (*i. q.* γραῦς.) τὰς γραίας θεραπεύοντες, καὶ τοὺς γέροντας, IV. 1, 145.

Γράμμα, litera, scriptum. διαγνῶναι τὰ γράμματα, I. 1, 2. n.

Γραμματική, κέκτηται τὸ θεωρητικὸν μέχρι τοῦ διαγνῶναι τὰ γράμματα, I. 1, 2. n. ἀναστρέφεται περὶ τὴν ἐγγράμ-

(τὸν τοῦ θανάτου φόβον) γυμνάζου, III. 26, 39. τί ἐμελετῶμεν, καὶ πρὸς τί ἐγυμναζόμεθα, II. 16, 20. ὡς πρὸς τὰ ἐρωτήματα τὰ σοφιστικὰ γυμναζόμεθα, οὕτω καὶ πρὸς τὰς φαντασίας ἔδει γυμνάζεσθαι, III. 8, 1. πρὸς τοῦτο μάλιστα γυμναστέον, III. 3, 14.

Γυμνασία, ἡ, exercitatio. ἡ περὶ τῶν συναγόντων λόγων πραγματεία καὶ γυμνασία, I. 7, 12. ἄνευ τινὸς τοιαύτης γυμνασίας καὶ παρασκευῆς, I. 7, 28. εἰ (ἡ δύναμις) τύχοι γυμνασίας, I. 8, 7. ἡ ἐν τούτοις γυμνασία καὶ τριβή, I. 27, 6.

Γυμνασίαρχος, gymnasii præfectus, gymnasiarcha, III. 7, 19.

Γυμνασίδιον, gymnasiolum, II. 16, 29.

Γυμνάσιον. μηδενὶ προσπάσχειν τῶν ἀλλοτρίων, μηθ' ἑταίρῳ, μήτε γυμνασίοις, II. 16, 17.

Γυμνὸς, nudus. *Diogenes ait*, τὸ γυμνὸν εἶναι ὅτι κρεῖττόν ἐστι πάσης περιπορφύρου, I. 24, 7. Ἡρακλῆς ταῦτα ἐποίει καὶ γυμνὸς (sine armis) καὶ μόνος, III. 26, 32.

Γυναικάριον, muliercula. („*Dimin. non* ὑποκοριστικῶς, *sed* μειωτικῶς *&* καταφρονητικῶς." VPT.) καλὸν γυναικάριον. IV. 1, 86. *De lasciva muliere:* ἂν δὲ καὶ βουλομένου τοῦ γυναικαρίου, καὶ νεύοντος *&c.* II. 18, 18. κομψὸν, μοιχικὸν γυναικάριον, *de Helena*, II. 22, 23 & 36 sq. *De uxore;* ἐὰν διδῶται ἀντὶ κοχλιδίου γυναικάριον, En. 7.

Γύναιον. ὡς τὰ γύναια τὰ οὐδενὸς ἄξια, III. 24, 5. μωρὰ, ib. vs. 53.

Γυνὴ, mulier. οὐκ εἰσὶν αἱ γυναῖκες κοιναὶ φύσει; II. 4, 8. ἐν Ῥώμῃ αἱ γυναῖκες μετὰ χεῖρας ἔχουσι τὴν Πλάτωνος Πολιτείαν *&c.* Fr. 53. αἱ γυναῖκες εὐθὺς ἀπὸ ιδ' ἐτῶν κυρίαι καλοῦνται *&c.* En. 40.

Γύψος, ἡ, calx. γύψῳ λευκανθίζειν τὴν οἰκίαν, Fr. 49.

Γωνία, angulus. ἐν γωνίᾳ ποιεῖν, secreto, clanculum facere, II. 12, 17. („*Sic M. Anton.* X. 8. ἄπιθι εἰς γωνίαν τινά." VPT.) εἰς τὴν γωνίαν ἀπελθὼν κάθησο, *&* καθήμενος ἐν γωνίᾳ, *præcipue de* scholæ umbra *usurpat Epictetus*, II. 13, 26. III. 22, 98. I. 29, 36 & 55. *Pro* ἐν βοὸς κοιλίᾳ καθήμενος, *quod* II. 16, 43. *legitur, Vptonus* ἐν γωνίᾳ καθήμενος *legendum conjectaverat, parum feliciter.*

Δ.

Δᾳδοῦχος, Daduchus, facifer; „*qui in Eleusiniis Cereri facem ferebat.*" VPT.) III. 21, 13.

Δαιμόνιον, *i.q.* Θεὸς, Deus. ἀνάκρινον τὸ Δαιμόνιον, δίχα Θεοῦ μὴ ἐπιχειρήσῃς, III. 22, 53. Σωκράτης, ὡς φησὶν αὐτὸς,

αὐτὸς, εἰς ταύτην τὴν τάξιν ὑπὸ τοῦ Δαιμονίου κατετάχθη, III. 1, 19. ἵνα γνοίης τὴν δύναμιν τοῦ Δαιμονίου, III. 1, 37. (*paullo ante bis ὁ Θεὸς dixerat.*) παραδοῦναι πάντα τῷ Δαιμονίῳ, IV. 4, 39.

Δαίμων. 1) Deus. ἐμέμφοντο τὸν δαίμονα, τὴν τύχην, τοὺς συνόντας, IV. 1, 109. 2) Mens hominis, Deus in nobis, *utpote divinæ naturæ particeps, & veluti particula a divina Mente decerpta:* ἐπίτροπον ἑκάστῳ παρέστησεν, τὸν ἑαυτοῦ δαίμονα &c. I. 14, 12 sqq. n. 3) Δαίμονες, Dæmones, minores Dii, Semidei, Heroes, ἤτοι Θεῶν παῖδες, ἢ ἐξ ἀνθρώπων καὶ Θεῶν μεμιγμένοι τινὲς, (*ex vulgi opinione de his loquitur Socrates*) II. 5, 19. πάντα Θεῶν μεστὰ καὶ δαιμόνων, III. 13, 15. 4) κακοὶ δαίμονες, mali genii, (*v. c. Febris,*) I. 22, 16. 5) δαίμων, fortuna. κατά τινα δαίμονα, forte fortuna, casu quodam, I. 19, 19.

Δαίρειν (& δέρειν) flagellis cædere. δῆραί με δύναται, IV. 1, 119. n. (*ubi unus e codd. nostris δεῖραι habet.*) οὐ δαιρόμενος βλάπτεται, IV. 1, 127. *Athletæ flagris cædebantur, si quid contra leges certaminis admitterent; quo spectat* II. 10, 7. & III. 22, 52. *coll. III.* 15. 4. *& En.* 29, 2.

Δάκνειν, mordere, καὶ λακτίζειν, *de bestia*, IV. 1, 122. *De homine feroci;* οὗτος ζητεῖ τίνα ἀπαντήσας λακτίσῃ ἢ δάκῃ, IV. 5, 21. *Frequenter ad animum transfertur, denotatque* mordere, pungere, irritare, iram vel invidiam alicujus concitare: ὅταν σε ἡ Φαντασία δάκνῃ, ἀναμάχου τῷ λόγῳ, III. 24, 108. πατρὸς ὕβρις πλέον ἔχει τὸ ὠφελοῦν τοῦ δάκνοντος, Fr. 148. *Sic in Passivo:* δακνόμενος ἐπὶ τούτῳ καὶ ταρασσόμενος, IV. 6, 10. *Socrates,* ὅτι μὴ δοκοῖ Φιλόσοφος, οὐκ ἐδάκνετο, non pungebatur, non ægre tulit, quod aliis philosophus non videretur, IV. 8, 23. ὅταν εἴπῃ σοί τις, ὅτι οὐδὲν οἶσθα, καὶ σὺ μὴ δηχθῇς, ἴσθι &c. En. 46, 2. ἂν ὁ γείτων σου κληρονομήσῃ, οὐ δάκνῃ, III. 2, 8. δηχθήσῃ ἐπὶ τῷ γενομένῳ, IV. 10, 23. *Futurum Med. notione activa;* δήξεταί σε, III. 24, 117.

Δακτυλιαῖος, transversi digiti longitudine. γέγονέ σου τὸ ψυχάριον ἀντὶ δακτυλιαίου δίπηχυ, III. 2, 10.

Δακτύλιος, annulus. χρυσοῦς δακτυλίους ἔχων πολλοὺς, I. 22, 18. ἐὰν δακτυλίους λάβω, quod si annulos accepero, *i. e.* equestri ordini adscriptus ero, IV. 1, 38.

Δάκτυλος, digitus. δίχα αὐτοῦ (τοῦ κανόνος) μηδὲ τὸν δάκτυλον ἐκτείνοντες, ne digitum quidem extendentes, II. 11, 17. οὐδὲ τὸν δάκτυλον ἐκτείνειν εἰκῇ προσήκει, Fr. 53 extr. ἐκτείνας τὸν μέσον δακτυ-

δάκτυλον, medium digitum extendens, *contemtus signum*, III. 2, 11. n.

Δὲ, *particula*, *in apodosi pleonastice repetita ex protasi*; I. 4, 32. I. 6, 24. n. I. 6, 43. n. I. 7, 33. II. 16, 4. I. 14, 10. II. 16, 4. III. 23, 27. *Etiam pleonastica quadam ratione (nec tamen sine emphasi) ponitur in apodosi, postquam non fuit in protasi.* I. 17, 1. n. III. 23, 29. *Sic & in illa locutione*, ὁποῖος δ' ἄν; En. 32, 2. *Sic Nil. & ms. Haf. percommode* οἷον δ' ἄν, En. 17.

Δὲ *nonnumquam recte pro* γὰρ *ponitur, ut* I. 17, 7. III. 24, 113. IV. 1, 119. *Sed imperite olim ab editoribus* δὲ *subinde pro* γὰρ *positum erat: vide Not. ad I.* 9, 2. & 22. I. 14, 13. &c.

Δεδίττεσθαι, terrere, Fr. 85.

Δεῖ. *Nude ponebatur* τί οὖν δεῖ; I. 1, 17. *ubi aliter distinxi verba*, τί οὖν; δεῖ τὰ ἐφ' ἡμῖν &c. δεῖ *vel* χρὴ *per ellipsin omissum* III. 14, 8. δεῖ & χρὴ *permutantur a librariis* II. 5, 24. *ubi fortasse neutrum verbum desiderabatur.*

Δεικνύναι, monstrare. δεῖξον τὴν πλάνην, I. 18, 4. δεῖξον αὐτῇ ὅτι ἐξηπάτηται, I. 28, 8. τὴν ἀλήθειαν, II. 12, 4. ἂν τοῦτο δείξῃ τις, - - μέχρι δὲ μὴ δεικνύῃ, II. 26, 5. δείκνυε ἡμῖν τὰ συμφέροντα, III. 7, 33.

Δειλὸς, timidus, ignavus, II. 23, 2 & 30. IV. 1, 109. &c.

Δεῖν, ligare, vincire. δεθῆναι, I. 1, 22. δήσω σε, I. 1, 23. I. 25, 5. I. 18, 17.

Δεῖνα. „*Loco nominis proprii usurpatur*, aliquis, quidam, nescio quis." VPT. — μακάριος ὁ δεῖνα, I. 24, 19. τὰ ἐμοὶ φαινόμενα, ἢ τὰ τῷ δεῖνι, II. 11, 15. IV, 4, 9. ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι συνελθέτω, I. 12, 28. οὐ τὸν δεῖνα, οὔτε τὴν δεῖνα, II. 16, 36. ὑπὸ τοῦ δεῖνος, IV. 4, 18.

Δεινὸς, solers, peritus, ἐρωτήσει καὶ ἀποκρίσει, I. 7, 26.

Δειπνίζειν, cœnam præbere. σπυρίσι δειπνίσαι, *de Consule*, IV. 10, 21. n.

Δέρμα, corium, pellis, I. 20, 3. I. 16, 8.

Δερμάτινος, coriaceus, pelliceus. στέγην δερματίνην περιφέρειν, III. 12, 9.

Δεσμεύειν, in vincula conjicere. οὐ δαιρόμενος βλάπτεται, ἢ δεσμευόμενος, IV. 1, 127.

Δέχεσθαι, accipere. *Oculi accipiunt*, δέχονται, *imagines rerum objectarum*, II. 7, 11. οὐ μικρὰ δέξασθαι, (*i. q.* ἀναδέξασθαι, suscipere, tolerare,) οὐδὲ μικρῶν ἀποτυχεῖν, IV. 10, 18.

Δηνάριον, τὸ, denarius. βιβλίον πέντε δηναρίων ἐστὶν, I. 4, 16.

Διὰ, *præpos. Cum Genit.* τὰς ἀσκήσεις διὰ παραδόξων ποιεῖσθαι, in rebus mirabilibus se exercere, III. 12, 1. δι' ὀλίγου καὶ εὐκόλως, brevi tempore & facile, I. 15, 8.

διὰ

γράφειν πῶς Ἀχιλλεὺς ἀπέθανε, III. 23, 35.

Διαγωγὴ, vitæ ratio. μελέτησόν ποτε διαγωγὴν ὡς ἄῤῥωστος, III. 13, 1. *Sigillatim*, jucunda ratio transigendi vitam, grata occupatio quo tempus fallimus, oblectatio. ποθεῖν διαγωγὴν, ὡς τὰ παιδία τὸν τρυγητὸν ἢ τὰς ἀργίας, IV. 8, 33. οὐδέποτε ἀπορεῖ διαγωγῆς, III. 13, 18. *Sic* μὴ προσδεῖσθαι ἄλλων, διαγωγῆς μὴ ἀπορεῖν, III. 13, 7. *ubi perperam olim jungebant* ἄλλων διαγωγῆς, *quo Vptonus respexit in Indice, cum* διαγωγὴν converſationem *interpretatus eſt. Vide Lexic. Polyb. & confer infra* Διεξαγωγή.

Διαδιδόναι, distribuere. ἀγαθὸν οὐδὲν διαδίδοται τοῖς εἰσελθοῦσιν, IV. 7, 21. διαδιδόντα τὸν ὑμνὸν *legebatur* I. 16, 19. *corrupte, pro* ἄδοντα.

Διάδοσις, distributio, impertitio, communicatio, communio. εἰ μηδεμία διάδοσις εἰς ἀνθρώπους ἐστὶν ἐκ τῶν θεῶν, I. 12, 6. n. *hoc eſt, quod Cicero ait:* ſi non eſt aliquid a diis immortalibus hominum generi tributum, nec eſt quod ab his ad hominum vitam permanare poſſit. *de Nat. Deor. I. 2.* ἀπὸ πάντων τινὰ ἴσχει διάδοσιν ὁ θεὸς, II. 14, 9. n.

διάδοσις τοῦ καλοῦ *fortaſſe legendum* II. 22, 30. *pro vulgato* δόσις.

Διαζευγνύναι. *Vide infra,* Διεζευγμένον.

Διάθεσις, *animi* diſpoſitio, adfectio. ἰδοὺ διάθεσις (ἀνθρώπου) ὠφελήσοντος ἀνθρώπους, III. 23, 20.

Διαθήκη, teſtamentum. διαθήκην οὐ γράφει, II. 13, 7.

Διαιρεῖν, dividere, diſtinguere, discernere. τὰ γένη τὰ διῃρημένα, I. 16, 14. διελεῖν ὅτι τῶν ὄντων τὰ μέν εἰσιν ἐφ' ἡμῖν, τὰ δ' οὐκ ἐφ' ἡμῖν, I. 22, 10. αὐτόθεν ἤδη δίελε· ποῦ φύσις κακῶν καὶ ἀγαθῶν, II. 2, 14. n. δίελε τὰ πράγματα, καὶ διάστησον, καὶ εἰπὲ, Τὰ ἔξω οὐκ ἐπ' ἐμοὶ, &c. II. 5, 4. εὐθὺς διαίρει παρὰ σεαυτῷ, καὶ λέγε, &c. En. 18. *ſic & vulgo* En. 16. ἐν μηδενὶ παραβαίνειν τὸν διαιροῦντα λόγον, En. 51, 1.

Διαίρειν. διάρασθαι, *manum vel gladium* contra aliquem tollere. μὴ διαράμενος κονδύλους σοι δῷ, ne ſublatis pugnis colaphos tibi impingat, II. 12, 24.

Διαίρεσις, diviſio, diſtinctio, καθ' ἣν διορίζεται τὰ σὰ καὶ τὰ οὐ σὰ, II. 6, 24. μέμνησο ταύτης τῆς διαιρέσεως; (*nempe* τῶν ἀγαθῶν, κακῶν, & ἀδιαφόρων) II. 19, 15 & 17.

Διακαθῆσθαι, hic illic ſedere. οἱ δοῦλοι αὐτοῦ διακάθηνται, III. 4, 4.

Διακενῆς σπᾶσθαι, in vanum torqueri, Fr. 136.

Διακονεῖν, miniſtrare, præſto alicui eſſe ad faciendum opus; (*cum accuſ. rei; (quemadmo-*

Δια-

Διαλύειν, dissolvere. *ἐγὼ τὴν λέξιν διαλύσω καθαρώτατα*, dictionem, verba (Chrysippi) evolvam, explicabo planissime, III. 21, 7. *ni ἀναλύσω aut διαναλύσω legendum.* ἐγγίζειν τῷ διαλύεσθαι τὴν ψυχὴν τοῦ σώματος, ut anima dissolvatur, segregetur, a corpore, III. 10, 14. *τὰ μὲν διαλύεσθαι, τὰ δ' ἐπιγίνεσθαι*, alia (in mundo) dissolvi, alia subnasci, III. 24, 10.

Διάνοια, mens, animus, intelligentia, ingenium. (*Ex Stoicorum ratione*, διάνοια *est* pars principalis animi; *ut est apud Stob. Ecl. Eth. lib.* II. c. 4. p. 169. *τὸ ἡγεμονικὸν τῆς ψυχῆς (ὃ δὴ καλεῖται διάνοια.)* *ὑπομνήματα τῆς ἐκείνου διανοίας*, monumentum ingenii ejus & sensorum animi, Epist. ad L. Gell. vs. 2. *τοιοῦτον ἐξήνεγκαν καρπὸν ἐν ἀνθρωπίνῃ διανοίᾳ*, in mente hominis, I. 4, 32. *ἡ φύσις αὕτη ἐστὶ τῆς διανοίας*, natura mentis & intelligentiæ hominis, I. 28, 2. *Rursus*, de Intelligentia; *διάνοια μὴ δυναμένη παρακολουθεῖν* &c. I. 26, 14. *διακρίνειν εἶχες, ὥσπερ ὄψει, τῇ διανοίᾳ*, IV. 1, 135. *τοὺς χαρακτῆρας οὓς ἔχων ἐν τῇ διανοίᾳ ἐλήλυθας*, IV. 5, 16. *De* Sententia verbis subjecta: *τοῖς ῥήμασι προσέχουσι τὸν νοῦν, οὐ τῇ διανοίᾳ τἀνδρός*, Fr. 53. *De* Animo: *ἠρεμήσατε τῇ διανοίᾳ*, II. 21, 23. *κατὰ φύσιν ἔχειν τὴν διάνοιαν*, III. 9, 17. *οὐ περισπᾶταί μου ἡ διάνοια*, III. 9, 19. *ἐμοὶ ὕλη ἐστὶν ἡ ἐμὴ διάνοια*, III. 22, 20. *τετάσθαι δεῖ τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὸ πλοῖον*, En. 7. *ἐξ ὅλης τῆς διανοίας*, toto animo, II. 2, 13.

Διανοητικῶς κινεῖσθαι ἀπὸ πραγμάτων, ita moveri mentem nostram, ut notionem, notitiam rerum capiamus, I. 14, 7.

Διαξυρᾶσθαι, radere genas, ponere barbam. *Ἐπίκτητε, διαξύρησαι. -- οὐ διαξυρῶμαι*, I. 2, 29.

Διαπίπτειν, excidere, labi, errare. *ἐν χρήσει νομίσματος μὴ διαπίπτειν*, I. 7, 6. *μηδὲ παράγεσθε, μηδὲ διαπίπτετε*, II. 20, 7. *πρὸς ἀγνοοῦντα, πρὸς διαπίπτοντα περὶ τῶν μεγίστων*, II. 22, 36.

κἂν διαπέσῃς δέκα ἡμέρας, *quod* II. 18, 5. *legebatur, in* *κἂν ἀναπέσῃς mutavimus*, si in lecto decubueris.

Διαπρέπειν, conspicuum esse, eminere. *ἡ πορφύρα διαπρέπει ἐν τῷ ἱματίῳ*, I. 2, 22. *διαπρέψω ἐν τῇ νόσῳ*, III. 20, 14. n. *Ὀδυσσεὺς ἐν τοῖς ῥάκεσιν οὐδὲν μεῖον διέπρεπεν, ἢ &c.* Fr. 174.

Διαπυκτεύειν, pugnis decertare, digladiari, contendere. *ἐν οἴκῳ διαπεπύκτευκας τῷ δουλαρίῳ*, II. 21, 11. *διαπυκτεύεις τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν συμμάχων* (*de Agamemnone, cum Achille contendente*) II. 24, 24.

Διαπυροῦσθαι, accendi; *de animo.* *ἡνίκα ἂν ἡ ψυχὴ ἐν τοῖς συνεδρίοις ὑπὸ τοῦ λόγου διαπυρωθῇ*, Fr. 36.

Δια-

Διαρθροῦν, articulatim explanare, enodare, explicare. *ὁ λόγος ἐστὶ ὁ διαρθρῶν καὶ ἐξεργαζόμενος τὰ λοιπὰ*, I. 17, 1. n. *ὑπὸ τίνος διαρθρωθῇ*, ibid. *ἐκεῖνον πάλιν τίς διαρθρώσει*; I. 17, 3. *conf.* IV. 7, 38. *διαρθρῶσαι τὰς προλήψεις*, evolvere notiones; *gallice*, analyser les idées, II. 17, 7. *ἐκπεπληρωκὼς τὴν ἔννοιαν καὶ διηρθρωκὼς*, notionem completam atque distinctam reddidit, II. 12, 9. *τίς ἡμῶν οὐκ ἔχει (τοῦ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ) πρόληψιν; ἆρ' οὖν διηρθρωμένην καὶ τελείαν*; II. 17, 10. *ἵνα χρώμεθα ἐπὶ τῶν ἐπὶ μέρους διηρθρωμέναις ταῖς προλήψεσι*, II. 11, 18. *Usitatum & aliis Philosophis verbum. Sic Aristoteles ait διαρθροῦν συλλογισμὸν, Top. VIII.* 1, 9. *Sed præsertim Stoicis frequentatum. τὰ προφαινόμενα διαρθροῦν, M. Anton. III.* 1. *ἡ λογικὴ ψυχὴ ἑαυτὴν διαρθροῖ, idem XI.* 1. *ubi parum commode interpres*, se fingit artatque; *cum debuisset*, se explicat, *nempe*, vim habet in se ipsam particulatim inquirendi, & varias veluti partes, e qua ipsa constet, varias facultates ipsi tributas cognoscendi distinguendique. *Habes etiam apud Stobæum, Ecl. Mor. lib. II. p.* 171. *προσδιαρθροῦν*, pressius, enucleatius explicare vel definire. *περὶ ὧν ὑποβὰς διαρθρώσω, ibid. p.* 164. *τοῦτο δὲ πρῶτον διαρθρωτέον, apud Simplic. in Enchirid. p.* 4. *προσδιαρθρῶσαι καὶ προαποδεῖξαι, ib. p.* 5. *&c.*

Διάρθρωσις, evolutio, explicatio, resolutio in suas partes. *ἐπιμελείας περὶ τὴν διάρθρωσιν τῶν προλήψεων δεόμεθα*, II. 17, 13. *μή τι οἶδας ἐκ τίνων μορίων συνέστηκεν (ὁ λόγος,) πῶς συνάγεται, τίς ἡ διάρθρωσις αὐτοῦ, id est, τίνας ἔχει δυνάμεις καὶ ποίας τινάς*, IV. 7, 38.

Διαρθρωτικὸς, ad evolvendum & explicandum pertinens. *ὁ τρίτος τόπος, ὁ τούτων βεβαιωτικὸς καὶ διαρθρωτικὸς*, En. 52, 1.

Διαῤῥίπτειν, *ἰσχαδοκάρυα*, projiciendo distribuere, IV. 7, 22.

Διασείειν, concutere, excitare aliquem, I. 6, 34.

Διασκέπτεσθαι, meditari, IV. 4, 46.

Διασκοπεῖσθαι, considerare, discernere. *τὸν προσομιλοῦντα τριχῇ διασκοποῦ*, Fr. 37.

Διαστολή. *vide* Καταστολή.

Διαστρέφειν, pervertere, depravare. *δόγματα στρεβλὰ καὶ διεστραμμένα*, I. 29, 2. *ἄνθρωποι μὴ παντάπασι διεστραμμένοι*, III. 6, 8. *Conf. voc. seq.*

Διαστροφή, perversio, depravatio. *διαστροφὴν ἐναντίαν ἔσῃ διεστραμμένος*, contraria ratione, in partem contrariam depravatus eris, III. 7, 18.

Δια-

Διατάσσειν, ordinare, imperia dare. διατάσσων ἕκαστα, III. 22, 4. ἃ ἐκεῖνος ὥρισε καὶ διέταξε, I. 12, 25. *Et in Med. absolute, eadem notione;* σοβαρῶς διατασσόμενος, III. 22, 3. *Passiv.* τὰ ὑπὸ τοῦ Διὸς διατεταγμένα, I. 12, 25. *Adde* En. 53, 1.

Διατείνεσθαι, cum magna contentione loqui, Fr. 35. *praesertim iratum & minitantem*, IV. 1, 142. n.

Διατιθέναι, *opponitur* τῷ πάσχειν, *& denotat* patrare, facere. ὁ δὲ διατιθεὶς, *scil.* τὰ τοῦ κιναίδου, II. 10, 17. n. *ubi* ὁ τὰ τοῦ κιναίδου πάσχων *praecedebat.* ὅταν μὴ φοβῶμαί τι ὧν (*id est*, τούτων ἃ) διαθεῖναί με δύναται, si nihil eorum timeo quae is facere mihi potest, IV. 7, 28. ὃ φεύγεις παθεῖν, τοῦτο μὴ ἐπιχείρει διατιθέναι, (*scil.* ἄλλον,) quod tibi non vis fieri, id alteri ne feceris, Fr. 42.

διατίθεσθαι, *passive*, adfici, adfectum esse. παρὰ φύσιν διατίθεσθαι, I. 18, 9. πρὸς τὸν φιλόσοφον διατί οὐκ ἄν τις οὕτω διατεθείη; Fr. 17.

διαθέσθαι, *in Medio, activa notione;* διαθέσθαι ταῦτα ὡς ἐπιβάλλει, administrare haec uti convenit, II. 5, 29.

Διατρέπειν, avertere, pudore injecto retinere, deterrere. οὐδὲ ταῦτα ἱκανὰ κινῆσαί τινας καὶ διατρέψαι πρὸς τὸ μὴ ἀπολιπεῖν τὸν τεχνίτην, I. 6, 10.

διατρέπεσθαι, commoveri. ὄχλον μὴ διατραπῇς, multitudo ne te commoveat, multitudinem ne reformides, Fr. 86.

Διατρέφεσθαι, alere se, vitam sustentare, III. 26, 1.

Διατρίβειν, morari, ἐν τοῖς αὐτοῖς τόποις, III. 24, 5. ἐν τῷ τρίτῳ τόπῳ διατρίβομεν, En. 52, 2.

Διατριβή, 1) mora. ἐν γὰρ ἅπαξ χρόνου καὶ διατριβῆς τύχῃς, En. 20. 2) commoratio, consuetudo cum hominibus, vitae ratio. ἀνάπλασσε τὴν ἐν Ῥώμῃ διατριβὴν, III. 24, 109. 3) *Sigillatim*, locus & tempus philosophicis exercitiis destinatum, congressus eruditorum; *gallice diceres* conférence litéraire ou philosophique; *quam latino etiam sermone* diatribam *dixit A. Gellius, cum alibi, tum lib. I. c.* 26. *cum ait:* Interrogavi in diatriba Taurum, an sapiens irasceretur. Dabat enim saepe post quotidianas lectiones quaerendi quod quis vellet potestatem. *Quo spectant loca apud Nostrum* II. 16, 29. τοιαύτην διατριβὴν πενθεῖς, *tum* III. 24, 5 & 40 & 68 & 72. *Item ipsa* dissertatio διατριβὴ *dicitur, quem titulum* sermonibus *Epicteti fecit Arrianus; de quo vide Not. ad initium cap.* 1. *libri* I.

Διατροφαὶ, alimenta. οὐχ ἕξω διατροφὰς, non habebo unde vivam. En. 12. *Conf.* Διατρέφεσθαι.

Διαφέρον, τὸ, pretium quo

aliquid

dolore contractio. *Opponitur inter se* διάχυσις & συστολή. *Laërt. VII.* 114. ἡδονὴ δέ ἐστιν ἄλογος ἔπαρσις -- ὑφ' ἣν τάττεται διάχυσις, *&c.* *& mox*, διάχυσις δὲ, ἀνάλυσις ἀρετῆς. *Utitur M. Anton. VIII.* 57." VPTON. — μηδὲ τὴν διάχυσιν ἐάσῃς προαλθεῖν ὅσον αὐτὴ θέλει, III. 24, 85. ὅσαι διαχύσεις ἦσαν ἐν Ῥώμῃ διάγοντι ib. vs. 109. ἀντὶ τῶν ἄλλων ἁπασῶν διαχύσεων ἐκείνην ἀντέισαγε, vs. 110.

Διδασκαλία, institutio. οὗτος ὁ τρόπος ἐστὶ τῆς διδασκαλίας, II. 14, 1.

Διδασκαλικὸς, ad docendum pertinens. τὴν διδασκαλικὴν καὶ δογματικὴν χώραν ἔχειν, III. 21, 19. χαρακτὴρ διδασκαλικὸς, didacticum dicendi genus, III. 23, 33.

Διδόναι, dare. δότε μοι ἕνα, cedite mihi unum, II. 16, 15 & 17. II. 17, 29. δὸς οὖν αὐτὸ, *sive* αὐτῷ, III. 24, 97. τίς σοι δέδωκεν (τὴν ἐκλογὴν;) quis tibi dedit potestatem eligendi? I. 1, 27. ἐκεῖνο τὸ ἀκώλυτον, τὸ διδόμενον, quod mihi datum, concessum est, cujus potestas mihi data est, IV. 10, 13. δεδομένοις μὲν χρῆσθαι, μὴ διδόμενα δὲ μὴ ποθεῖν, II. 16, 28. τί θέλω τὰ μὴ δοθέντα μοι ἐξ ἅπαντος ἔχειν; cur, quæ mihi non concessa sunt, ea sine exceptione volo habere? IV. 1, 101. Velle illa debeo ὡς δέδοται, καὶ ἐφ' ὅσον δέδοται, prout mihi (a Deo) concessa sunt, & in quantum temporis concessa sunt, *ib.* *Sic* ἐφ' ὅσον ἂν διδῶται, (*alii* δίδωται,) IV. 1, 79. n. *&* ὡς ἂν διδῶται, (*cui opponitur* ἐξ ἅπαντος) IV. 7, 4. n. IV. 12, 15. *ubi intellige* παρὰ τοῦ ἔχοντος ἐξουσίαν, *quod adjicitur* IV. 10, 29. *Eadem notione*, κατὰ τὸ διδόμενον, IV. 5, 11.

In Dialecticis, διδόναι *est* dare, largiri, concedere *præmissas propositiones.* δεδωκέναι τὰ λήμματα, I. 7, 16.

Διεζευγμένον, *scil.* ἀξίωμα, *pronunciatum disjunctum.* „*A. Gell. XVI.* 8. Est item aliud, quod Græci διεζευγμένον ἀξίωμα, nos *disjunctum* dicimus. Id hujuscemodi est: Aut malum est voluptas, aut bonum, aut neque bonum neque malum. *Vide Laërt. VII.* 69. *Et paulo post sect.* 72: Διεζευγμένον δέ ἐστιν, ὃ ὑπὸ τοῦ ἤτοι διαζευκτικοῦ διέζευκται: οἷον, ἤτοι ἡμέρα ἐστὶν, ἢ νύξ ἐστιν. *Scripsit autem Chrysippus* περὶ ἀληθοῦς διεζευγμένου, de vero Disjuncto, *Laërt. VII.* 190." VPTON. — πότε γὰρ σώζεται διεζευγμένον; II. 9, 8. En. 36.

Διεξάγειν, *i. q.* διάγειν, traducere, transigere vitam, vivere; ἀλύπως, ἀφόβως, ἀταράχως, II. 14, 8. εὐρόως, III. 22, 45. ἐν θορύβῳ, IV. 4, 24. μόνον ἢ μετ' ὀλίγων διεξαγαγεῖν, solum aut cum paucis vivere, IV. 4, 26. κατὰ φύσιν ἔχειν καὶ διεξάγειν, III. 6, 4. III. 9, 11. III. 10, 10.

10. IV. 4, 43. IV. 12, 2. *Sic &* IV. 5, 5. *κατὰ Φύσιν ἕξει καὶ διεξάξει scripsi, monente etiam Vptono, pro vulgato καὶ ἐξάξει. παρὰ Φύσιν ἔχειν καὶ διεξάγειν,* IV. 6, 11. *Sed &* ludus (*παιδιὰ*) *dicitur διεξάγεσθαι,* agi, peragi, I. 25, 7.

Διεξαγωγὴ, i. q. Διαγωγὴ, 1) vitæ actio, vivendi ratio. vita; *σύμΦωνους τῇ Φύσει,* I. 6, 21. *ἡ κατὰ Φύσιν διεξαγωγὴ,* III. 24, 101 sq. *τίνος ἕνεκα δέξηται ἂν ταύτην τὴν διεξαγωγὴν,* III. 22, 67. *Etiam de mutis animantibus: οὔτε τροΦῆς ἀπορεῖ, οὔτε διεξαγωγῆς τῆς καταλλήλου καὶ κατὰ Φύσιν,* I. 9, 9. *τὰ πτηνὰ* (volucres, *captæ & caveâ inclusæ*) *οὐχ ὑπομένει ταύτην τὴν διεξαγωγὴν,* IV. 1, 26. 2) *Sigillatim,* jucunda vitæ transactio. *οὐκ ἐπινοοῦσι διεξαγωγὴν μόνου,* non possunt sibi fingere quo pacto vitam (jucunde, beate) transigere aliquis possit solus, III. 13, 5. *conf. Διαγωγή.*

Διέξοδος, via quâ ex aliquo loco per alium transitur; *item aliâs* exitus, finis; *sed &,* ratio quâ rem persequimur & tractamus, ut recte illam exsequamur. *Sic accipiendum videtur hoc vocab. in illa phrasi, ζητοῦμεν ἐπὶ πάσης ὕλης, πῶς ἂν εὕρῃ (vel εὕροι) ὁ καλὸς κἀγαθὸς τὴν διέξοδον καὶ ἀναστροΦὴν τὴν ἐν αὐτῇ καθήκουσαν,* I. 7, 2. *ubi* exitum *vertit Vptonus,* explicationem *Wolfius.*

Διέρχεσθαι, transire. *τὸ σῶμα νεάζον, καὶ γηρῶν, καὶ τὰς ἄλλας διερχόμενον μεταβολάς.* Fr. 136. *διελεύσεται ἀσΦαλῶς,* tuto conficiet iter, IV. 1, 98.

Δίεσις, quarta pars toni musici, II. 11, 2. n.

ΔιεσΦαλμένως ποιεῖν τι, ita ut aberremus a fine, infeliciter rem gerere, III. 23, 3.

Διευκρινεῖν, (*διευκρίνειν ex lect. olim vulgata*) recte dijudicare, probe explorare. *ἀπό τινων γνωρίμων καὶ διευκρινημένων ὁρμᾶσθαι,* a notis quibusdam principiis & probe exploratis proficisci, II. 11, 18.

Διήγησις, in rhetoricis, ea pars orationis quæ narratio *vel* expositio *dicitur. προοίμιον, διήγησις, πίστις, ἐπίλογος,* II. 2, 7.

Διϊστάναι, seorsim statuere, separare, distinguere. *δίελε καὶ διάστησον,* II. 5, 4.

Δίκαιον, τὸ, id quod justum est. *πρόληψις τοῦ δικαίου,* I. 22, 1.

Διοικεῖν, administrare. *ὁ διοικῶν τὰ ὅλα,* I. 12, 7. II. 16, 33. *τὴν τῷ ὄντι πατρίδα,* veram patriam, *nempe* cœlestem, IV. 1, 155. *ἔστιν οὖν ὁ διοικῶν (τὸν κόσμον.) ποῖος τίς; καὶ πῶς διοικῶν;* II. 14, 27. *προνοίᾳ ὁ κόσμος διοικεῖται,* III. 15, 14. *κακῶς διοικεῖται τὰ ὅλα, εἰ μὴ ἐπιμελεῖται ὁ Ζεὺς τῶν ἑαυτοῦ πολιτῶν,* III. 24, 19. *καὶ ἔστι Θεὸς, καὶ καλῶς διοικεῖ*

τὰ

τὰ "Ολα, III. 26, 28. En. 31, 1.

Διοίκησις, administratio; τοῦ κόσμου, I. 9, 4. I. 10, 10. τεταγμένη τις οἰκονομία καὶ διοίκησις, III. 24, 92. περὶ τῆς θείας διοικήσεως ἐνθυμεῖσθαι, I. 14, 7. δύνασθαι παρακολουθεῖν τῇ διοικ. τοῦ θεοῦ, IV. 4, 7. ἐπισκέψασθαι αὐτὴν, IV. 1, 100 & 104. αἰσθέσθαι αὐτῆς καὶ ἀκολουθεῖν αὐτῇ, IV. 10, 14. ἀπειθεῖν τῇ θείᾳ διοικήσει, III. 11, 1. III. 24, 43. εὐαρεστεῖν, προσθέσθαι αὐτῇ, I. 12, 8. III. 26, 18. μή τι ἐμεμψάμην σου τὴν διοίκησιν; III. 5, 8. χάριν σοι ἔχω, ὅτι ἠξίωσάς με τῇ διοικήσει σου συμπαρακολουθῆσαί σοι, III. 5, 10. ὁ Ζεὺς ἐννοεῖ τὴν διοίκησιν τὴν ἑαυτοῦ οἵα ἐστὶ, III. 13, 7.

Διοικητὴς, administrator. μὴ ἐμέ τις αὐτῶν (τῶν ἀλλοτρίων) διοικητὴν πεποίηκεν; IV. 10, 30.

Διορθοῦν, corrigere. θελῆσαι δεῖ καὶ γέγονε, διώρθωται (ἡ ψυχή σου,) IV. 9, 16.

Διορθωτὴς, ὁ, τῶν ἐλευθέρων πόλεων, *dignitatis nomen;* Corrector liberarum civitatum, III. 7 tit. & vs. 1. n.

Διότι passim pro ὅτι usurpat Epictetus; En. 1, 5. En. 40. *Persæpe vero librarii nonnulli aut editores suâ auctoritate ὅτι pro διότι posuere; vide* I. 7, 6. n. I. 11, 5. n. IV. 7, 8. n. En. cap. 4 sub fin. En. 5 med. & cap. 33, 9. *Adde Var. Lect.* En. 26 sub fin.) *Subinde in διατί perperam detortum videtur, veluti* I. 10, 7. *ubi fere non dubito, διότι pro vulgato διατί esse legendum. Vicissim in* Fr. 17. *perperam olim διότι pro διατί legebatur. Confer Lexic. Polyb. in διότι.*

Δίπηχυς, bicubitalis, III. 2, 10. *vide in Δακτυλιαῖος.*

Δισύπατος, iterum consul, IV. 1, 6 & 53.

Δίχα, absque. δίχα θεοῦ, III. 22, 2. δίχα ὀρέξεως καὶ ἐκκλίσεως, IV. 4, 6. δίχα πάθους, III. 1, 8. εἰ ζῆν ἠδύνατο δίχα τοῦ τραχήλου, I. 2, 27. δίχα ἀρχῆς, sine imperio, III. 24, 113. *Sic recte δίχα θορύβου edidit Upt.* IV. 4, 31. *ubi perperam olim διὰ legebatur; quem errorem apud Polybium pariter passim erraverunt librarii.*

Διωθεῖσθαι, turbam perrumpere, trudendo alios irrumpere conari, IV. 7, 22. *Conf. Lexic. Polyb.*

Δόγμα, animi decretum, *i. q.* κρίμα τῆς ψυχῆς, IV. 11, 7 sq. *Et idem quod* προαίρεσις, I. 17, 26. οὐκ ἄλλο τι αἴτιόν ἐστι τοῦ πράττειν τι ἢ μὴ πράττειν ἡμᾶς, ἀλλ' ὑπολήψεις καὶ δόγματα, I. 11, 33. ὅταν μὴ ὀρθῶς τι πράττωμεν, οὐδὲν ἄλλο αἰτιασόμεθα ἢ τὸ δόγμα, ἀφ' οὗ αὐτὸ ἐπράξαμεν, I. 11, 35. οὐ τὸ προσαγόμενόν σοι, - - ἀλλὰ τὸ σὸν δόγμα σε ἠνάγκασε, I. 17, 26. παντὶ γὰρ αἴτιον τοῦ πράσσειν τι, δόγμα, &c. III. 9, 2 sqq.

τι

τι τῷ βίῳ πρὸς τούτῳ παρασκευάζεσθαι; II. 2, 8. χαίρων ὅτι μὴ δοκοίη, *nempe* Φιλόσοφος, IV. 8, 23. εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει, *scil.* Φιλόσοφος, En. 23. *ubi vide Not. & Var. Lect.* οὐ γὰρ ἐζήτει πότε δόξει τι ποιεῖν, IV. 1, 155. n. μηδὲν βούλου δοκεῖν ἐπίστασθαι, En. 13. ἂν δόξῃς τισὶν εἶναί τις, ibid. συμβάλλειν τινὶ τῶν ἐν ὑπεροχῇ δοκούντων, En. 33, 12. τὶς τῶν δοκούντων Φιλολόγων, aliquis ex iis qui eruditi habentur, II. 4, 1. τὰ δοκοῦντα ἀγαθὰ εἶναι, quæ vulgo bona habentur, En. 31, 4. *Et absolute*, οὐδὲν ποιεῖ τοῦ δόξαι ἕνεκα, nil facit unius speciei caussa, in speciem, III. 24, 50.

ἄν σοι δοκῇ, si tibi videtur, si tibi placet; *familiaris formula, velut in parenthesi interserta reliquo sermoni;* II. 15, 7. III. 22, 65 & 107. IV. 1, 15.

δοκεῖ μοι, sic mihi videtur, placet, sic volo, sic decrevi. τίς σε ἀναγκάσει ὀρέγεσθαι ὧν οὐ δοκεῖ σοι, (*i. q.* οὐ θέλεις, *quod ibidem paullo ante ponitur*) II. 2, 4. καὶ γὰρ ἦλθον ὅτε ἐκείνῳ (τῷ θεῷ) ἔδοξε, ἄπειμι πάλιν ἐκείνῳ δοκοῦν, II. 26, 30. *ubi nota etiam participium* δοκοῦν *absolute positum*, quando ipsi placet. τὸ δόξαν ἐπράττομεν, fecimus id quod nobis visum est, quod placuit, quod nobiscum decrevimus, I. 11, 30. *Quod quisque facit, id facit,* ὅτι ἔδοξεν αὐτῷ, quia sic decrevit, sic voluit, II. 11, 30 sqq. *Conf.* Δόγμα.

Δοκιμάζειν, explorare, probare. („Unde δοκιμασταὶ *sunt, qui aurum & argentum probabant.*" VVTON.) νόμισμα δοκιμάζειν, IV. 5, 16. II. 3, 2. τὰς Φαντασίας, I. 20, 7. ἄφες σε δοκιμάσω, II. 18, 24. ἡ λογικὴ δύναμις δοκιμάζει τὰς χρήσεις τῶν ἄλλων δυνάμεων, I. 1, 6. τὸ δοκιμάζον ἕκαστον καὶ βουλευόμενον, (*nempe,* ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου) II. 12, 20. II. 23, 6. IV. 7, 40.

Δοκιμασία, ἡ, probatio, exploratio; τοῦ νομίσματος, I. 20, 8. τοῦ ΦιλοσοΦοῦντος, III. 10, 11. ἑαυτοῦ, III. 12, 11.

Δοκιμαστήριον, τὸ, exploratio, ratio explorandi. τούτῳ δοκιμαστηρίῳ χρώμενος τῶν εὐΦυῶν καὶ ἀΦυῶν, III. 6, 10.

Δοκιμαστικὸς, explorandi vim habens. δύναμις δοκιμαστικὴ, I. 1, 1. I. 7, 7. λόγος δοκιμαστικὸς τοῦ ἀληθοῦς, I. 7, 8.

Δολιχοδρόμος, qui dolichum decurrit, qui sexies stadium curriculo obibat, III. 23, 2.

Δόξα, opinio, gloria. δόξαι, En. 1, 1. *sunt* aliorum de nobis opiniones. *Vide ibi Not. & Var. Lect.*

Δοξάριον, gloriola. I. 18, 22. III. 22, 13. En. 18. ἐπιπεπήδηκας δοξαρίῳ πρὸ ὥρας, IV. 8, 39.

ΔορυΦόρος, satelles, spiculator. ὁ τύραννος καὶ οἱ δορυΦόροι αὐτοῦ, I. 19, 7. III. 25, 117. IV. 1, 88. IV. 7, 1. οὐδέν σε ὠΦελοῦσιν οἱ δορυΦόροι, I. 24, 17. τῷ Κυνικῷ

στικὴ δύναμις ταῖς Φαντασίαις vel τῶν Φαντασιῶν, I. 1, 5. IV. 4, 28. IV. 10, 13. II. 23, 7. ἴδε τίνας δυνάμεις ἔχων ἐλήλυθας, IV. 5, 12. En. 10. II. 6, 3. δυνάμεις οὐκ εἰλήΦατε καθ' ἃς οἴσετε πᾶν τὸ συμβαῖνον; &c. I. 6, 28 & 37. δύναμις συνορατικὴ τῶν γεγονότων ἑκάστῳ, I. 6, 1. ὁρατικὴ, I. 6, 4. I. 12, 30. ὁρατ. καὶ ἀκουστικὴ, ὡς διάκονοι καὶ δοῦλαι τεταγμέναι εἰσὶν ὑπηρετεῖν τῇ χρηστικῇ τῶν Φαντασιῶν, II. 23, 2 & 9 sqq. & 19. παρακολουθητικὴ τοῖς πράγμασι, I. 6, 14. I. 16, 18. δοκιμαστικὴ καὶ διακριτικὴ, I. 7, 7. ἐπιχειρητικὴ καὶ πιθανολογικὴ, I. 8, 7. ἀπαγγελτικὴ, II. 23, 2. Φραστικὴ, II. 23, 19 & 23 & 25. προαιρετικὴ, II. 23, 10 & 25. ἀναιρῶ τὰς δυνάμεις ταύτας; μὴ γένοιτο, I. 8, 5. *Sigillatim* vis aut facultas quædam eminentior: *Sic*, ὅτι αἱ δυνάμεις τοῖς ἀπαιδεύτοις οὐκ ἀσΦαλεῖς, I. 8, tit. *pro quo alibi ait*, πᾶσα μεγάλη δύναμις ἐπισΦαλὴς τῶν ἀρχομένων, (*sive* τῷ ἀρχομένῳ.) III. 13, 20. τοῦτο ἔτι καὶ δύναμιν καλοῦμεν; hoccine (*nempe* obstinatam mentis occæcationem & indurationem) etiam vim quamdam (eximiam quamdam vim) ingenii adpellamus? I. 5, 5.

ὑπὲρ δύναμιν σπένδειν *vel* θύειν, supra facultates, En. 31, 5. ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, personam quæ vires tuas superet, En. 37. *Cui opponitur* κατὰ δύναμιν, pro viribus, I. 27, 20. II. 1, 1. II. 10, 7. II. 23, 34. III. 13, 20. III. 22, 77. III. 24, 23. IV. 5, 1.

δύναμις, vis quæ rei inest, ratio rei. πρὸς τὰς δυνάμεις τῶν σχέσεων τὰ καθήκοντα ἀπευθύνειν, dirigere officia secundum vim relationum, pro ratione variarum relationum, IV. 12, 6. *quod ita dictum, quemadmodum latine dicimus*, hujus rei ea vis, ea ratio est.

Δυνατὸν, possibile. *Vide Laërt.* VII. 75 & *Not.* ad II. 19, 1 & 9. δυνατῷ ἀδύνατον μὴ ἀκολουθεῖ, II. 19, 1 sqq. γέγραΦε Χρύσιππος περὶ Δυνατῶν, ib. vs. 9.

Δύο; *vide* Δύω.

Δυσαρεστεῖν, indignari, ægre ferre, non contentum esse. *Absol.* III. 15, 10. En. 29, 6. *Cum dat.* δυσαρεστεῖν τοῖς ὑπὸ τοῦ Διὸς διατεταγμένοις, I. 12, 25. τοῖς ψεύδεσι, I. 28, 2. τοῖς ἀνθρώποις, III. 14, 6. κούΦοις νεανίσκοις, I. 29, 34. μή τι τῶν γινομένων τινὶ δυσηρέστησα; IV. 10, 15.

Δυσάρεστος, cui ægre queas placere, morosus. ἀταλαίπωρος καὶ δυσαρ. I. 12, 20. μὴ γίνου δυσαρ. μηδὲ κακοστόμαχος πρὸς τὰ γινόμενα, IV. 4, 25.

Δυσεντερικὸς, dysenteria laborans, II. 21, 22.

Δυσθυμεῖν, ægro animo esse, in moerore esse. Fr. 24. n.

Δυσκατατόνητον, difficile, quod non nisi magno labore & ægre superari potest. μελετῶν

δυστυχία, II. 11, 3. εὐδαιμονία καὶ κακοδαιμονία, εὐτυχία καὶ δυστ. III. 22, 84. τί δυστυχία; δόγμα, III. 3, 18. οὕτω σοι πᾶς τόπος δύναται δυστυχίας εἶναι αἴτιος, III. 24, 26 sq.

Δύσφημος, mali ominis. δύσφημα καλεῖς ἄλλα, ἢ τὰ κακοῦ τινος σημαντικά; III. 24, 89 sqq.

Δυσωπεῖν, pudore adficere; solicitare, flagitare; & precibus flectere, movere aliquem. (*conf. Suidam h. v.*) *Vtraque notio locum habet in* Fr. 87, οὐ δυσωπεῖ σε, non te flectit, non te movet; & *ibidem*, ὄχλον ἀδίκως σὲ δυσωποῦντα, plebem injuste te solicitantem, a te postulantem ut aliquid injuste facias. *Passiv.* οὐκ ἐδυσωπήθην ὑπὸ τοῦ δεῖνος, illius precibus flecti me non sum passus, IV. 4, 18.

Δύω, duo. *In gen. plur. neutrius generis* δυεῖν *vulgo legebatur* II. 19, 1 sq. *ubi* δυοῖν *correxi, praeeuntibus codd. msstis.*

Δωροδοκεῖν τινα, munera mittere alicui, donis aliquem conciliare, IV. 1, 148.

Δῶρον, munus, donum. δῶρα πέμψαι, (*„quod haeredipetae faciebant. vide Horat. lib. II. Sat.* 5, 10. *Martial. passim.*" VPT.) III. 7, 31. IV. 6, 31. IV. 10, 20.

E.

Ἑαυτοῦ. *Vide quae in voc.* Αὐτὸς *dicta sunt de* αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτὸν, *nonnumquam pro* ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν *positis, & interdum pro* ἐμαυτοῦ *vel* σεαυτοῦ.

Ἐγγίζειν, adpropinquare. *Cum dat.* τῷ διαλυθῆναι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος, III. 10, 14. *Fut.* ἐγγιῶ, ibid.

Ἐγγίων, propior. ἐμοὶ οὐδεὶς ἐστιν ἐγγίων ἐμοῦ, proximus ego mihi, IV. 6, 11.

Ἐγγράμματος, scriptus, literatus. ἐγγράμματος φωνή, vox literata, vox articulata, sermo, I. 20, 4. n. II. 14, 15. n.

Ἐγγράφειν, inscribere. εἴ τινα ἐν τῇ σχολῇ ἐγγράφετε, *metaphorice, nempe* animis vestris inscribitis, III. 16, 9. n.

Ἐγγύη, sponsio. ἐγγύην σφραγίζεται, II. 13, 7.

Ἐγγύς, prope. ἐγγύς ἐστι τῶν ἐπιλελησμένων &c. illo prope abest his qui obliti sunt, I. 2, 14. ἐγγὺς ἥκουσι τοῦ (*alii* τῷ) μηδ' ἀποθανεῖν δύνασθαι, III. 26, 6. n. οὐδ' ἐγγὺς ἐσόμεθα τοῦ (*al.* τῷ) προκόψαι, II. 17, 40. n. αὕτη δ' ἐγγύς ἐστι τοῦ (*vulgo* τῷ) μὴ ἀνθρωπικὴ εἶναι, IV. 11, 36. *Conf.* IV. 5, 36.

οὐδ' ἐγγύς, (*absolute*) multum abest, II. 21, 16. IV. 1, 135. οὐδ' ἐγγὺς διαφερόμεθα, ne minime quidem curamus, II. 10, 29.

ἐγγυτέρω μου γένει ἐστὶ, propius me attingitis genere, III. 1, 20.

Ἐγκα-

Ἔθος,

Ἔθος, consuetudo. ὑπὸ ἔθους οἱ Γαλιλαῖοι οὕτω δύνανται διατεθῆναι, IV. 7, 6. n.

Ἔθω, adsuesco. *Præt. med.* εἴωθα, consuevi. πῶς εἴωθας ἐν πλοίῳ χειμάζεσθαι, II. 19, 15. ψυχῇ δὲ δεσπόζειν εἴωθε σώματος, Fr. 8. *at ibi* πέφυκε *aut aliquid simile exspectasses. Pro* εἰώθει, IV. 12, 2. n. *videtur* ἐξωθῇ *legendum.*

Εἰ, particula conditionalis, si. *Perperam nonnumquam cum subjunctivo constructa invenitur; vide Not. ad* Fr. 175. *Alibi ferri ista constructio potest, ubi perinde subjunctivo & optativo erat locus, ut* Fr. 81. *Sic* IV. 4, 12. οἷον ἂν εἰ ὁ ἀθλητὴς κλαίῃ, IV. 4, 11. *Quod* II. 14, 21. *ex ed. Cantab. & Lond. repetiit Uptonus*, εἰ μὴ καὶ ὁ ἰατρὸς τὸν νοσοῦντα δοκῇ ὑβρίζειν, *id nullo codicum msstorum præsidio nititur.*

εἰ ἄρα, si modo, si modo umquam; *elliptica locutio*, III. 12, 11. n. III. 22, 80. n. *Sic* εἴ περ ἄρα, I. 28, 9. III. 3, 17. IV. 6, 2. n. εἰ γὰρ καὶ, etsi enim, II. 8, 5. εἰ δὲ μὴ, nisi ita esset, si secus esset, alioquin; *etiam ubi præcesserat enunciatum negativum, ut videri posset* εἰ δὲ *dicendum absque* μή. *Sic* I. 15, 2. οὐκ ἐπαγγέλλεται φιλοσοφία τῶν ἐκτός τι περιποιήσειν τῷ ἀνθρώπῳ· εἰ δὲ μὴ &c. *ubi non intelligendum*, nisi promitteret; *sed*, nisi ita esset ut ego dico. *Ante* εἰ δὲ μὴ *nonnumquam per ellipsin omittitur illud membrum orationis, ad quod refertur ista particula: vide* I. 11, 18. n. I. 12, 14.

εἰ μὴ, nisi. *Nota ellipsin, quæ nonnumquam locum habet ante hanc particulam: velut*, προαίρεσιν οὐδὲν δύναται κωλῦσαι ἀπροαίρετον, εἰ μὴ αὐτὴ ἑαυτήν, III. 19, 2. *ubi intellige repetitam phrasin* οὐδὲν δύναται, *vel* οὐδὲν ἄλλο δύναται κωλῦσαι αὐτήν, εἰ μὴ &c.

εἰ μὴ, nisi, nisi forte, *in argumentatione usurpatur, ubi a rebus similibus petitur argumentum, quo adsertum nostrum demonstremus. Sic* II. 14, 21. καί τοι τί σοι κακὸν πεποίηκα; εἰ μὴ καὶ τὸ ἔσοπτρον τῷ αἰσχρῷ, *scil.* κακὸν ποιεῖ, &c.

Εἰδέω, scio, *cum suis, vide mox in* Εἴδω, video.

Εἶδος, eodem modo usurpatur ut Latinorum genus. πρὸς τοῦτο μάλιστα τὸ εἶδος αὐτὸν γυμναστέον, ad hoc maxime genus, in hoc maxime genere, exercere se quisque debet, III. 3, 4. *Sunt enim fere synonyma*, μέρος, τόπος, γένος & εἶδος. *vide Laërt.* VII. 39.

Εἴδω, video; *fut.* εἴσω. *Aor.* 2. εἶδον, ἐὰν ἴδω, ἰδὼν, ἴδε. &c. *Εἰδέω*, scio; *unde in subj. in usu est* ἐὰν εἰδῶ, *sciam; quod interdum perperam cum* ἐὰν ἴδω *permutatur; (nisi statuas*, ἴδω *pariter aoristum secundum utriusque verbi esse*, εἴδω, & εἰδέω) *interdum perinde est, utrum ponatur.*

ἐὰν

ἐὰν ἀγωνιῶντα ἴδω, cum hominem video qui angitur, II. 13, 1. ἴδωμεν τί ποτε λέγει, videamus quid tandem dicat, III. 9, 14. ταῦτα ἡμῖν δεῖξον, ἵν' ἴδωμεν ὅτι μεμάθηκας &c. ut videamus, III. 21, 6. *ubi pariter cum uno ex nostris codicibus* ἵν' εἰδῶμεν *legere possis*, ut sciamus, ut cognoscamus. *Sic codd. omnes* ἵνα εἰδῶμεν, ut sciamus, *habent* I. 29, 42. *ubi potuerat etiam* ἵνα ἴδωμεν *scribi*, ut videamus. οὐδ' ἂν εἰδῇ, ne si cognoscat quidem, III. 6, 2. n. *Sed* I. 29, 24. *cum scribitur*, ἔμαθον, ἵνα πᾶν τὸ γινόμενον ἴδω, ὅτι, ἂν ἀπροαίρετον ᾖ, οὐδέν ἐστι πρὸς ἐμὲ, *minus recte habet illud* ἴδω, *&* εἰδῶ *oportebat; sententia enim postulat, ut intelligamus* VT SCIAM. *Vicissim* I. 6, 25. *parum adcurate habet* ἵν' εἰδῆτε τὸ ἔργον τοῦ Φειδίου, *oportebatque* ἵν' ἴδητε, *a verbo* εἴδω, *vel* ἵν' εἴδητε *in præsenti tempore; est enim*, VT VIDEATIS, VT SPECTETIS.

Ab εἰδέω, scio, *est vulgatissimum præt. med.* οἶδα, *&* *plusquamperf.* ᾔδειν, *quod quinquies repetitum habes*, III. 24, 5. ᾔδειν θνητὸν γεγεννηκὼς - - . ᾔδειν θνητὸς ὢν, ᾔδειν ἀποδημητικὸς ὢν &c. *Pro* ᾔδει *in tertia pers. habent atticum* ᾔδη *duo ex nostris codd.* II. 26, 7.

Aor. 2. *infin. act.* ἰδεῖν. πῶς ἅμα μὲν γηράσαι θέλεις, ἅμα δὲ μηδενὸς τῶν στεργομένων ἰδεῖν θάνατον; III. 24, 27. *Quam dictionem haud satis commode Vptonus (in Ind. voc.* Ἰδεῖν*) cum illa contulit, quam habes in Evang. Lucæ* 2, 26. *&* *Johann.* 8, 51.

Imperativo ἴδε, vide, ecce, *frequenter utitur Epictetus.* ἴδε πῶς τραγῳδία γίνεται, II. 16, 31. ἴδε αὐτὸν συγκατακείμενον, II. 18, 22. ἴδε, ἐπίσκεψαι, πῶς &c. I. 17, 16. ἴδε, ὁ δεῖνα φιλοσοφεῖ, III. 16, 11. *Et cum nudo nominativo:* ἴδε κοινικαὶ φωναὶ, ἴδε χαρακτὴρ, ἴδ' ἐπιβολὴ, III. 22, 50. *Hinc correxi* II. 11, 13. ἴδ' ἀρχὴ φιλοσοφίας, *ubi mendose* εἰ δ' ἀρχὴ *dabant mssti & ed. Ven. quod in* ἡ δ' ἀρχὴ *mutarunt posteriores editores.*

Fut. Med. εἴσομαι, *unde sec. pers.* εἴσῃ, videbis, *sive* scies, cognosces, III. 1, 9.

Εἴδωλον, simulacrum, umbra, *in tragoedia in scenam producta*, (*ut* Πολυδώρου εἴδωλον *in Euripidis Hecuba*,) I. 29, 43.

Εἰκαῖος, vanus, inanis, temere susceptus. *De hominibus;* εἰκαῖοι καὶ προπετεῖς, inconsulti & temerarii, I. 28, 30. *De rebus:* ὑπολήψεις εἰκαῖαι, II. 14, 22. ὁρμὴ εἰκαία, III. 22, 104. ὑποληψείδιον ἐκ λόγων εἰκαίων ὡς ἐκ τριχὸς ἠρτημένον, IV. 1, 140. n. τὸ εἰκαῖον, levitas, temeritas, IV. 4, 46.

Εἴκειν, cedere; νόμῳ καὶ ἄρχοντι, Fr. 125. εἴκειν *scil.*

τοῖς

τοῖς θεοῖς) ἐν πᾶσι τοῖς γινομένοις *habent edd. nonnullæ*, En. 31, 1. *sed rectius aliæ*, ἔικειν πᾶσι τοῖς γινομένοις. *vide Var. Lect.*

Εἰκῇ, *vel* Εἰκῆ *absque subscripto iota;* 1) temere, inconsulto, absque consilio, fortuito. τεχνίτου τινὸς τὸ ἔργον, οὐχὶ δ' εἰκῇ κατεσκευασμένον, I. 6, 7. εἰκῇ καὶ ἀπὸ ταὐτομάτου, I. 6, 11. μὴ εἰκῇ, μηδ' ὡς ἔτυχεν, I. 7, 3. οὐκ εἰκῇ, οὐδ' ὡς ἔτυχεν, II. 21, 11. εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν, I. 7, 27. II. 14, 26. *Sic* & II. 12, 22. *ubi perperam vulgo* εἰκῇ γ' ὡς ἔτυχεν *scribebatur.* εἰκῇ καὶ μάτην καὶ ὡς ἔτυχεν χρῆσθαι ταῖς Φαντασίαις, I. 7, 33. 2) frustra. ὁ μὴ εἰκῇ ἀποδεδημηκώς, I. 4, 21. *Pro* εἰκῇ, *perperam* ἥκε *legebatur*, En. 33, 11.

Εἰκοστὴν δοῦναι, vicesimam dare, II. 1, 26. n.

Εἰκοστώνης, vicesimarius. τοῖς εἰκοστώναις δοῦναι ἀργύριον, IV. 1, 33. n. *ubi præter rationem* εἰκοστωταῖς *voluerat Upton.*

Εἵμαρται, in fatis est. σοὶ γὰρ εἵμαρται κοσμῆσαι Φιλοσοφίαν, II. 17, 30.

Εἶναι, esse. *Participio jungitur per periphrasin, ut* εἰ γραμματικὴν ἧς ἀποβαλών, pro ἀπέβαλες, II. 10, 15. *Sed* εὐχαριστῶν ἔσεαι *mendose editum erat* I. 10, 3. n. *pro* εὐχ. ὤσεται.

ἔστιν ἐφ' ὧν, *i. q.* ἐπί τινων, I. 7, 13. *quemadmodum* ἔστιν ἃ *idem valet ac* τινά.

εἶναι, (*pro* εἶναι ἄξιον) *de* valore, *vel de* pretio quo quid venit. ὅλον τὸ βιβλίον πέντε δηναρίων ἐστὶν, I. 4, 16.

Participium ὄντες, *pro* ζῶντες. εἰ ὄντες ἦμεν ὠφέλιμοι, οὐχὶ πολὺ μᾶλλον ἀποθανόντες &c. IV. 1, 168. τὰ ὄντα *in* τὰ ὁρατὰ *mutatum maluit vir doctus* I. 6, 4.

Perperam εἶναι *ter legebatur vulgo, pro* ἐστὶ, I. 29, 51 sq. ἐστὶ (*vel* ἔστι) & ἔσται *permutata inter se a librariis*, I. 7, 27. n. I. 17, 28. n. I. 29, 41. n. *Confer* Ἔτι.

Εἰπεῖν, dicere. *Jubendi sensu:* ὅταν ἐκεῖνος (ὁ Θεὸς) εἴπῃ τοῖς Φυτοῖς ἀνθεῖν &c. I. 14, 3. *Familiaris locutio*, βλέπων με τίνος εἴπω σχῆμα ἔχοντα, cujus hominis habitu dicam? *vel* dicamne cujus hominis habitu? pudet dicere cujus hominis habitu, III. 1, 14.

Εἴ περ. *Vide supra in* Εἰ ἄρα.

Εἰρήνη, pax. πάντα εἰρήνης γέμει, I. 24, 9. πάντα εἰρήνης μεστὰ, III. 13, 13. ὦ Καῖσαρ, ἐν τῇ σῇ εἰρήνῃ οἷα πάσχω, III. 22, 55. εἰρήνην μεγάλην ὁ Καῖσαρ δοκεῖ παρέχειν, III. 13, 9.

Εἰς, in. *An pro* ἐν *ponitur* III. 22, 71. ἵν' αὐτὸ λούσῃ εἰς σκάφην, *an delenda vocula? Confer* Ἐν, & Εἰσάπαξ, & Ἅπαξ.

Εἷς,

Εἷς, unus; μία, ἕν. πότε μὲν ἐν ἑνὶ ἀκολουθεῖ, πότε δὲ πλείοσι κοινῇ, I. 7, 10. Εἷς nonnunquam pro τὶς, aliquis, ponitur, vel prorsus pleonastice: ἔλεγεν ὅτι εἷς φιλόσοφος ὁ δεῖνα, III. 2, 10. γενοῦ εἷς τῶν κιναίδων, εἷς τῶν μοιχῶν, IV. 2, 9. Sic, ex veterum librorum scriptura, τὸ παραλειπόμενον ἓν ἐν συλλογισμῷ τινι, I. 7, 32. n. ὑφ᾽ ἓν πάντες, unà omnes, III. 22, 33. i. q. ὁμοῦ, cui opponitur καθ᾽ ἕνα, id est, singuli seorsim, ibid.

Significanter, de homine sibi constante; ἕνα σε δεῖ ἄνθρωπον εἶναι, ἢ ἀγαθὸν, ἢ κακὸν, &c. III. 15, 13. *quod alibi* ὅλος *dicit*, IV. 2, 9. & ἁπλῶς καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας, II. 2, 13.

Εἰσαγωγὴ, introductio ad doctrinæ studia. εἰσαγωγὰς πράττειν, *vide* I. 29, 23. n. & II. 16, 34. n.

Εἰσάπαν, *vel* εἰς ἅπαν, omnino, prorsus, penitus. τὴν ὄρεξιν ἦρκεν ἐξ αὑτοῦ εἰς ἅπαν, I. 4, 1. ἂν μὴ θεραπευθῇ εἰσάπαν, II. 18, 10. μηδέποτε ἐπιδῷς τὴν φαντασίαν εἰς ἅπαν, III. 24, 85. ἐπὶ τοῦ παρόντος σοι δέδοται, οὐδ᾽ εἰσάπαν, III. 24, 86. (*ubi suspicari possis* εἰς ἅπαντα, *scil.* χρόνον, *ut* II. 16, 38. *sed nil opus.*) ἅπαξ ἐνδόντες, εἰσάπαν ἐπέδωκαν ἑαυτοὺς, IV. 9, 14. ὅρκον παραίτησαι - - εἰς ἅπαν, En. 33. 5.

Εἴσοδος, introitus, vestibulum. οἱ ἐπὶ τῆς εἰσόδου, servi atrienses, En. 25, 5.

Εἰσποιεῖσθαι, adoptare. ἂν Καῖσαρ εἰσποιήσηταί σε, I. 3, 2.

Εἶτα, deinde, hoc cum ita sit, tamen, itane? ergo? *cum ironia quadam; nonnunquam cum indignatione.* εἶτα Τριπτολέμῳ μὲν &c. I. 4, 20. εἶτα δι᾽ ἓν σκελύδριον τῷ κόσμῳ ἐγκαλεῖς; I. 12, 24. εἶτα μουσικὸς μὲν &c. I. 29, 53. εἶτά μοι λέγεις, III. 23, 12. *Adde* ibid. vs. 32. III. 24, 77 & 83. II. 23, 11.

Ἐκ & Ἐξ. ἐξ αὑτῶν, (*vel* ἐξ αὐτῶν) I. 2, 28. *vertunt* ultro, *cum nil aliud valeat nisi* e sese, ex se ipsis, *cui opponitur* ταῖς τῶν ἐκτὸς ἀξίαις συγχρώμεθα, I. 2, 7.

ἐκ πάσης ἀφορμῆς, quavis occasione, En. 47. ἐκ πάσης περιστάσεως δεῖ μετιέναι τὸ ἀγαθὸν, quavis ratione, quovis modo, sine exceptione, (*i. q.* ἐξ ἅπαντος *quod vide in* Ἅπας & *in* Ἐξάπαντος) I. 22, 1. ἐκ παντὸς τρόπου, Fr. 39. ἐκ τῶν ἐνόντων, pro viribus, En. 33, 5.

ἐξ ὄρθρου ἀναστὰς, de diluculo, (*quemadmodum dicimus* ἐκ νυκτὸς, de nocte; & *quemadmodum* ἕωθεν ἀνιστάμενος *dicit* I. 4, 20. *quod idem valet ac* ἐξ ἠοῦς) IV. 6, 31. n. *ubi vulgo* ἐξ οἴκου ἀναστάς.

ἄλλο ἐξ ἄλλου σοι ἀρέσκει, aliud ex alio (aliud post aliud, semper aliud atque aliud) tibi placet, En. 29, 3.

οἱ

οἱ ἐκ παλαίστρας, *scil.* προϊόντες, qui e palæstra prodierunt, athletæ, qui luctâ valent, Fr. 161.

Interdum pleonastice *ponitur, ubi sufficere poterat nudus genitivus. Sic* μίαν τινὰ εἶναι κρόκην τῶν ἐκ τοῦ χιτῶνος, (*i. q.* τῶν τοῦ χιτῶνος) I. 2, 17. *Et pari ratione sæpe aliâs.* (*Conf. Lexic. Polyb. in* 'Ἐκ *&* 'Ἐξ.) *Quo & referri poterunt illæ locutiones*, τὸ ἐκ τῆς δόξης, *&* τὸ ἐκ τῆς ἀληθείας, Fr. 6. *quæ idem valent ac* τὸ τῆς δόξης, τὸ τῆς ἀληθείας. *Est autem* τὸ τῆς δόξης αἰσχύνου, *&* τὸ τῆς ἀληθείας ἀπόφευγε, *idem fere ac* τὴν δόξαν *&* τὴν ἀλήθειαν. *Cf. Lexic. Polyb. in* Τά.

'Εκασταχοῦ, ubique, En. 33, n.

'Εκβάλλειν, abjicere, ejicere. ὡς σκεῦος ἄχρηστον ἐκβάλλειν τινὰ, III. 24, 33. ἐκβάλλειν τοὺς τυράννους, τοὺς δορυφόρους, IV. 1, 87 sq. Repudiare, rejicere: οὐ δεῖ τὴν πενίαν ἐκβάλλειν, ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ αὐτῆς, III. 17, 9. Luxare *manum vel humerum:* ἔστιν ὅτε χεῖρα ἐκβαλεῖν, III. 15, 14. En. 29, 2. ὦμον ἐκβεβληκὼς, III. 23, 30.

"Εκβασις, eventus. En. 32, 3. Φοβεῖσθαι τὰς ἐκβάσεις, II. 7, 9.

'Εκβιάζειν, vi superare; οὕτως ἐξεβίασε τὸν πρῶτον κλῆρον, I. 18, 21. *ubi vide, ne* ἐξεβιάσατο *fuerit scribendum.* εἶθ' οὕτως ὁ καρπὸς ἐκβιάσεται τὴν Φύσιν, fructus vi sibi viam aperiet ad nascendum, necessario generabitur, IV. 8, 40. n.

"Εκβλητος, qui in exsilium ejici potest. ἤδειν ἐκβλητος ὤν, III. 24, 105. *Rectius vero* ἐκβλητὸς *acute scribetur, quia non est ex* ἐκ *&* βλητὸς *compositum, sed adjectivum participiale verbi* ἐκβάλλω.

'Εκδέχεσθαι, exspectare. ἐκδέχου σου τὴν μάμμην, II. 16, 43. ἄνθρωποι ἐκδέξασθε τὸν θεὸν, ὅταν ἐκεῖνος σημήνῃ *&c.* I. 9, 16. ἐκδεξαί με μικρὸν Φαντασία, ἄφες ἴδω τίς εἶ, II. 18, 24. III. 12, 15. ἐκδεξάσθω σε τὸ πρᾶγμα, En. 34.

'Εκδημεῖν, peregrinari, (*i. q.* ἀποδημεῖν) I. 4, 22 sq.

'Εκδύνειν, prorepere, caput exserere; *de cochleis*, Fr. 36.

'Εκεῖ, *sæpe pro* ἐκεῖσε, eò, illuc. ἐκεῖ πέμπει, III. 24, 113. ἐκεῖ βλέπειν, III. 26, 5. ἐκεῖ τέτασο, III. 24, 109. n.

'Εκείνως, illo modo, illa ratione. οὕτως ἢ ἐκείνως, II. 23, 15. III. 1, 37. *Item*, hoc modo, hac ratione: ἐκείνως δεῖ λέγειν, I. 22, 21. n. *ubi mendose olim* ἐκείνῳ ὡς. ἀλλ' ἐκείνως μᾶλλον, I. 18, 6. n. *ubi perperam olim omnes* ἐκεῖνον *dabant.*

'Εκκαθαίρειν, expurgare. τὴν αὑτοῦ προαίρεσιν ἐκκαθᾶραι, II. 23, 40. παρέξων αὑτοῦ

Ἐκλαν-

Ἐκλανθάνεσθαι, oblivisci. πάντων ἐκείνων ἐξελάθετο, I. 10, 5. n. ἐξελαθόμην ὅτι σε δεῖ θεραπεύειν, I. 19, 6.

Ἐκλέγεσθαι, eligere. εἰ μὲν ὡς βαρύτερον ἐκλέγῃ, I. 1, 27. δοκιμάζον, ἐκλεγόμενον, ἀπεκλεγ. IV. 7, 40.

Ἐκλέγομαι, eligo; ἐκλογή, electio, delectus; ἀπεκλέγομαι, in electione reprobo & rejicio; ἀπεκλογή, rejectio: *vocabula sunt e porticu petita. Laërt. VII.* 88. Διογένης τέλος φησὶ ῥητῶς, τὸ εὐλογιστεῖν ἐν τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ. Diogenes (*Babylonius*) diserte Finem definit esse, rationi rite obtemperare in eis eligendis quæ secundum naturam sunt. *Plenius apud Stobæum Ecl. Eth. p.* 171. Διογένης δὲ, εὐλογιστεῖν ἐν τῇ κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπεκλογῇ. Ἀρχέδημος δὲ, πάντα καθήκοντα ἐπιτελοῦντα ζῆν, ἐκλεγόμενον μὲν τὰ κατὰ φύσιν, ἀπεκλεγόμενον δὲ τὰ παρὰ φύσιν ἀμυνικῶς. *Hæc Cicero respexit de Fin. II.* 11. vivere cum intelligentia earum rerum, quæ natura evenirent, eligentem ea quæ essent secundum naturam, rejicientemque contraria, *id est*, ἐκλεγόμενον καὶ ἀπεκλεγόμενον." UPTON.

Ἐκλεκτικός, ad eligendum pertinens, eligendi vim habens.

Ἐκλογή, electio, delectus. τίς ἡ μωρία τῆς ἐκλογῆς, I. 1, 27. καθήκει τῶν πρὸς ἐκλογὴν εὐφυεστέρων ἔχεσθαι, II. 10, 6. μὴ γάρ μοι δέδοται ἡ ἐκλογὴ αὐτῶν; (τῶν ἀλλοτρίων.) IV. 10, 30.

Ἐκλύειν, dissolvere. ἡ ἕξις ἐκλύεται τὴν πρώτην, εἶτα καὶ παντελῶς ἀναιρεῖται, retunditur, debilitatur, infirmatur, II. 18, 13. ἐκλελυμένος, dissolutus, enervatus, mollis, effœminatus, II. 19, 20.

Ἐκμαίνεσθαι, furore percitari. ἐκμανέντος αὐτοῦ, III. 2, 11.

Ἐκμισθοῦν, mercede elocare. ἐπ' ἀργυρίῳ ἐκμισθοῖ ἑαυτόν, IV. 1, 139.

Ἑκοντής, i. q. ἑκών, spontaneus, sponte, Fr. 88.

Ἐκπίπτειν, excidere. *Liber* ἐξέπεσεν εἰς ἀνθρώπους, emanavit in vulgus, in manus hominum pervenit, *Arrian. in Epist. ad L. Gell.* vs. 5. ἐκπεπτωκὼς ἁπάντων, qui bonis excidit, omnia sua amisit, I. 9, 27. *Conf.* Ἔκπτωσις.

Ἐκπληροῦν, explere. τὴν χώραν, vices, partes explere; locum, personam sustinere, I. 16, 19. III. 24, 95. IV. 1, 109. *Sic* ἐκπληρῶσαι πρόσωπον, Em 37. ἔργον, III. 18, 5. III. 10, 17. En. 24, 4. *Sic* τὰ ἐμὰ ἐκπεπλήρωται, meæ partes expletæ sunt, meo munere functus sum, II. 5, 11. ἂν ταῦτα ἐκπληρώσει, hæc si ille præstiterit, III. 10, 15.

In arte Dialectica, ἐκπληροῦν τὴν ἔννοιαν, est explere, complere notionem; *quod nostra*

ſtra etiam ætate in ſcholis dicere conſueverant, complexam rei notionem tradere; adcuratam & omnibus numeris abſolutam definitionem rei tradere. *Sic de Socrate*, *ἐκπεπληρωκὼς τὴν ἔννοιαν (τοῦ φθόνου) καὶ διηρθρωκὼς*, II. 12, 9.

Porro, ſicut dicimus explere cupiditatem, *ſic habes τὸ λυσσῶδες αὐτοῦ τῶν ἡδονῶν ἐκπληροῦν*, Fr. 99.

Ἔκπλησις, expletio. *An τῆς ὀρέξεως ἔκπλησις legendum* Fr. 28. *pro vulgato ἔμπλησις?*

Ἐκπλήσσειν, percellere. *εἰ μὴ ἐκπλήσσουσί σε αἱ ὕλαι*, IV. 4, 10. „*ἐκπλήσσεσθαι*, *eſt* vel admiratione vel metu percelli. *Vide Laërt. VII.* 112. *ubi docet quid ſit ἔκπληξις.*" VPTON. — *Conf. Var. Lect. & Not. Crit. ad Ench.* 33, 13.

Ἐκποιεῖ, licet (*hoc facere*,) *i. q. ἔξεστι*, *quod verbum illius locum vulgo occupaverat* I. 8, 1. n. *Conf. Lexic. Polyb. Idem verbum olim ex Cebetis Tabula expulerat ſive Librariorum ſive Editorum imperitia*, *διαλεξόμεθα ſcribentium cap.* 8. *extr. pro ἐκποιήσει διαλέγεσθαι*, *quod reſtituit Gronov.*

Ἐκπονεῖν, elaborare, excolere, *cum Accuſ. rei. τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἐξεργάζεσθαι καὶ ἐκπονεῖν*, I. 4, 18. *ἐκπεπονημένου τοῦ λόγου*, cum exculta & elaborata ſit ratio *vel* ars rationis, III. 6, 1. *ἐκπεπόνηται (ὁ λόγος) ὥστε συλλογισμοὺς ἀναλύειν*, ratio exculta eſt eatenus, ut poſſimus ſyllogiſmos reſolvere, III. 6, 2.

Interdum commodius exponitur elaborare in aliqua re, exercere ſe in aliqua re. *τὸ προκείμενον ἐκπονηθῆναι*, id quod nobis propoſitum eſt in quo exerceamur, III. 12, 4. *ἐκπονεῖν ἀεὶ τὰ προηγούμενα*, in præcipuis elaborare, præcipuis operam dare, I. 4, 20. *ὅταν τοῦτον ἐκπονήσῃ καὶ καταθλήσῃ τὸν τόπον*, poſtquam in hoc loco elaboraveris & probe te in eo exercueris, II. 17, 31. n. *τοῦτο ἐκπόνει, τὴν ἀρετὴν τὴν ἀνθρωπικήν*, huic operam da, ad hoc te exerce, III. 1, 7. *τὰς ἄλλας ὕλας ἐκπεπόνηκας*; III. 2, 8. *μὴ ζήτει, ὅταν ἄλλο ἐκπονῇς, ἐν ἄλλῳ προκόπτειν*, III. 6, 4. *εἰ πρὸς τούτῳ θέλεις εἶναι, τοῦτο ἐκπονῆσαι*, IV. 2, 4. *τὰ ἀθάνατα καὶ φύσει ἐλεύθερα ἐκπονεῖν*, in eis elaborare quæ ſunt immortalia & ſuâ naturâ libera, IV. 5, 28. (*ni malueris*, eas facultates excolere, quæ ſunt immortales & ſuâ naturâ liberæ.) *ἀπάθειαν ἐκπονεῖν*, IV. 10, 11.

Ἔκπτωσις ψυχῆς, II. 17, 21. n. *eſt* prolapſio, aberratio animi, *ſcil. cum ἐκπίπτει τοῦ λογισμοῦ*, cum a recta ratione aberrat; *quemadmodum ἐκπίπτειν τοῦ καθήκοντος apud Polyb. XII.* 14, 7. *eſt* a de-

coro

coro prorsus aberrare; *& navis* dicitur *ἐκπίπτειν*, a recta via aberrare, & in terram vel in scopulos ejici, *id est*, adlidi, *apud eumdem Polyb. I.* 51, 11. *Idem vocabulum ἐκπτώσεις in Cebetis Tabula cap.* 7. *extr.* jacturas, calamitates *vertunt, non male; sed ibi respici maxime eo videtur, quod, qui fortunæ credunt*, spe sua misere excidant *τῆς ἐλπίδος ἐκπίπτουσι*.

Ἐκπύρωσις, conflagratio mundi, *ex Stoicorum sententia; de qua vide Laërt. VII.* 134. 141 sq. *& M. Anton. III.* 3. *laudatos ab Vptono.* ὁ Ζεὺς ἐν τῇ ἐκπυρώσει ἔρημός ἐστι, III. 13, 4 sq.

Ἐκσείειν, excutere, dimovere. *ἠγωνίας μή τις ἐκσείσῃ σε τούτων τῶν λόγων καὶ ἔργων. ἰδοὺ ἐκσέσεισαι ὑπ' ἄλλου μὲν οὐδενός, ὑπὸ σαυτοῦ δὲ*, IV. 9, 10 sq. *Sic, pro τί μ' ἐκστήσει; est τί μ' ἐκσείσει; in probato codice* I. 6, 29. n. *Et pro corrupto τὰ ἐκεῖ ὄντα*, I. 26, 10. n. *τὰ ἐκσείοντα correxi.* Excitare, commovere, impellere. *παιδισκαρίου νευμάτιον ἐκσείσει αὐτόν, scil. πρὸς τὸ ἐξειπεῖν ἃ οἶδεν, ad effutienda arcana*, IV. 13, 22.

Ἐκστρέφειν, invertere, immutare, pervertere. *μὴ ἐκστρέφειν τὰ καλῶς ἔχοντα*, III. 1, 39.

Ἐκτείνειν, τὸν τράχηλον, exserere, porrigere collum, I. 1, 19.

Ἐκτελεῖν, facere, peragere, præstare. *ἀλλ' ἔργῳ τὰ τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ ἐκτελεῖς*, III. 24, 110.

Ἐκτέμνειν, exscindere, resecare. *δόγμα ἐξαίρειν καὶ ἐκτέμνειν*, I. 11, 35. (*conf. ἐκκόπτειν.*) *ἐκτέτμηται τὸ αἰδῆμον αὐτοῦ*, I. 5, 9.

Ἑκτικὸς, ad ἕξιν (habitum) pertinens; cujus habitum habemus. *εἴ τι ποιεῖν ἐθέλεις ἑκτικὸν*, si quid tibi familiare reddere cupis ut in promtu habeas, si habitum alicujus rei tibi vis comparare, II. 18, 4.

Ἐκτός. *τὰ ἐκτὸς*, res externæ. *τρία ἐστὶ περὶ τὸν ἄνθρωπον, ψυχὴ, καὶ σῶμα, καὶ τὰ ἐκτός*, III. 7, 2. *ὑπὸ τῶν ἐκτὸς ἐμποδίζεσθαι*, I. 1, 9. *αἱ τῶν ἐκτὸς ἀξίαι*, I. 2, 7 & 14. *ἀποστὰς τῶν ἐκτὸς*, I. 4, 18. *ἐκχωρῶν τῶν ἐκτὸς*, III. 3, 8. *τεθαυμακότες τὰ ἐκτός*, I. 4, 26. *ἂν μὲν δύνωμαι τὰ ἐκτὸς μετατιθέναι πρὸς τὴν βούλησιν τὴν ἐμαυτοῦ, μετατίθημι*, I. 27, 11. *τί οὖν τὰ ἐκτός; ὕλαι τῇ προαιρέσει*, I. 29, 2. *ἐν τοῖς ἐκτὸς καὶ ἀπροαιρέτοις*, IV. 7, 10. IV. 4, 3. I. 4, 27. n. (*conf. ἀπροαιρ.*) I. 11, 37. I. 15, 2 sq. II. 2, 10 & 12 & 15. II. 22, 19. III. 3, 8. III. 10, 16. III. 20, 17. IV. 4, 1 & 6. IV. 7, 41. IV. 10, 1 & 25. *ὑπόμεινον ἕνεκα τῶν ἐκτὸς ἀνόητος δόξας, &c.* En. 13. *ὡς ἂν κακοῖς ὄντος τοῖς ἐκτὸς*, En. 16. *διαβεβλημένος πρὸς τὰ ἐκτὸς*, En. 33, 13.

δούλων ἐκτὸς ὑπάρχειν, non esse in servorum numero,

ad ea, quæ agebantur aut dicebantur, sese morosum præberet: *οὕτω τις αὐτὸν ἐξένιζε, τὸν ἄνδρα ἐκτρεπόμενος διὰ τὸ τοῦ τρόπου ἐλεγκτικὸν, καὶ ὅτι ἦν πρὸς τὰ πραττόμενα καὶ λεγόμενα δυσάρεστος.*“ VPTON.

Ἐλέγχειν, disquirere, disceptare, examinare; arguere, contra disputare, redarguere, confutare. *Σωκράτης, ἐπεὶ μὴ ἐδύνατο ἔχειν ἀεὶ ἐλέγχοντα αὐτοῦ τὰ δόγματα ἢ ἐλεγχθησόμενον ἐν τῷ μέρει, αὐτὸς ἑαυτὸν ἤλεγχε καὶ ἐξήταζε*, II. 1, 32. *ἐλέγξωμεν ἀλλήλους*, disceptemus inter nos, arguamus alter alterum, III. 9, 13. *οὐ παρακολουθεῖ ἐλεγχόμενος*, cum arguitur, non intelligit, IV. 5, 21.

Ἔλεγχος, 1) disceptatio, redargutio; cum arguimus alterum, & erroris, ignorantiæ aut facinoris alicujus eum convincimus. *πῶς δύνασαι ἀνασχέσθαι μοῦ καὶ ὑποσχεῖν τὸν ἔλεγχον, ὅτι αὐτὸς σεαυτὸν ἀγνοεῖς*; quomodo sustinere potes me arguentem te, tibique demonstrantem, esse te tibi ipsi ignotum, II. 14, 8. *τὴν οἴησιν ἔλεγχος ἐξαιρεῖ*, opinationem, arrogantiam in defendendis opinionibus temere conceptis, tollit disquisitio, disceptatio, redargutio, III. 14, 9.

2) *i. q. δοκιμασία*, probatio, qua arguitur aliquid, qua cognoscitur cujus generis sit res, & quænam ejus vis sit. *ἐνθάδ' ὁ ἔλεγχος τοῦ πράγματος, ἡ δοκιμασία τοῦ φιλοσοφοῦντος*, III. 10, 11. „hic res arguitur, *uti Virgilius usus est verbo Arguo;* [cum ait:] Degeneres animos timor arguit.“ VPTON.

3) *Ipsum* argumentum quo aliquid evincitur, indicium quo res cognoscitur. *τοσούτους ἔχων τῆς δουλείας ἐλέγχους*, tot habens servitutis argumenta, tot indicia quæ servitutem tuam arguunt, IV. 1, 146. „*In Epist. ad Hebr. XI*, 1. *fides est πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων ubi ἔλεγχος est* argumentum, indicium. *Vertas autem*, res non visas fides arguit, *Virgiliano sensu.*“ VPTON.

Ἐλεεῖν, misereri. *χαλεπαίνειν οὖν δεῖ αὐτοῖς, (τοῖς ἁμαρτάνουσι καὶ πεπλανημένοις,) ἢ ἐλεεῖν αὐτούς*; I. 18, 3. n. & 9. *οὐχὶ μᾶλλον ἐλεεῖς, ὡς τοὺς τυφλοὺς ἐλεοῦμεν*; I. 28, 9.

Misereri *in vitiis ponunt Stoici, & in animi perturbationibus sapiente indignis*, II. 17, 26. III. 24, 43. IV. 1, 4. *Vide Adnot. ad* I. 18, 3. *&, ad rem quod adtinet, conf.* En. 16. *&* III. 24, 22 sq.

πρὸς τοὺς ἐπὶ τῷ ἐλεεῖσθαι ὀδυνωμένους, tit. cap. 6. lib. IV. *Vide ibi* vs. 1, 2, 5. &c. *βοηθηθῆναι ἤθελον, οὐκ ἐλεηθῆναι*, I. 9, 28.

ἐλέησον, miserere mei; *sic tyrannum iratum & minitantem invocat is, qui corpus majori in pretio habet, quam animum*, I. 19, 12.

 κύριε

κύριε ἐλέησον, II. 7, 12. *ubi oratio non ad Deum convertitur, ſed ad augurem; quaſi in auguris poteſtate eſſet, facere ut homo citra periculum iter ſuſcipere poſſit. conf. ibid.* vſ. 9.

Ἔλεος, ὁ, miſericordia. *μὴ ὀργὴν, μὴ μῆνιν, μὴ φθόνον, μὴ ἔλεον*, III. 22, 13. *πότερον ἤδη σοι ὑπάρχει τοῦτο, τὸ μὴ εἶναι ἐλέου ἄξιον;* IV. 6, 2. *De Stoicorum præcepto ſuper* Miſericordia, *vide Not. ad* I. 18, 3. *& loca paulo ante ad verbum* Ἐλεεῖν *citata.*

Ἐλευθερία, libertas. *Περὶ Ἐλευθερίας*, IV. 1, tit. *ubi vide Not. ad* vſ. 1. *τί οὖν; ἀπόνοιά ἐστιν ἡ ἐλευθερία;* &c. I. 12, 10. *ἄλλο τί ἐστιν ἐλευθερία, ἢ τὸ ἐξεῖναι ὡς βουλόμεθα διεξάγειν;* II. 1, 23. *ἐλευθερία καὶ δουλεία, τὸ μὲν ἀρετῆς ὄνομα, τὸ δὲ κακίας*, Fr. 8. *δι' ὧν μόνων ἐλευθερία καὶ εὐδαιμονία περιγίνεται*, En. 1, 4. *ἐλευθερία ſæpe jungitur cum ἀταραξία, ἀφοβία, ἀπάθεια, quæ vide; ſic* II. 1, 21. III. 15, 2. En. 29, 7. &c.

Ἐλευθεροποιὸς, qui libertatem largitur, in libertatem vindicat. *δόγμα περιποιήσασθαι ἐλευθεροποιὸν*, IV. 1, 176.

Ἐλεύθερος, liber. *Ἐλεύθερός ἐστιν ὁ ζῶν ὡς βούλεται*, IV. 1, 1. *conf. ibid. totum caput. πῶς ἂν γενοίμην ἐλεύθερος; Ἐλεύθερος γάρ ἐστιν, ᾧ γίνεται πάντα κατὰ προαίρεσιν, καὶ ὃν οὐδεὶς δύναται κωλῦσαι*, I. 12, 9. *ἐὰν θέλῃς, ἐλεύθερος εἶ*, I. 17, 28. *οἱ πολλοὶ λέγουσι, μόνοις ἐξεῖναι παιδεύεσθαι τοῖς ἐλευθέροις· οἱ φιλόσοφοι λέγουσι, μόνους τοὺς παιδευθέντας ἐλευθέρους εἶναι*, II. 1, 22. *ἐπιμελοῦμαι τῆς προαιρέσεως τῆς ἐμῆς, ἵν' ἀπαθὴς, ἵν' ἀκώλυτος, ἵν' ἀναναγκαστος, ἵν' ἐλεύθερος*, III. 5, 7. *Confer* Ἀκώλυτος, Ἀναναγκαστος, Ἀπαραπόδιστος.

Ἕλκειν, trahere, attrahere. *τὸ ζῶον* (*ſcil.* *λογικὸν, τὸν ἄνθρωπον*) *εὑρήσομεν ἐπ' οὐδὲν ἄλλο οὕτως ἑλκόμενον ὡς ἐπὶ τὸ εὔλογον*, I. 2, 4. *ἡ φύσις ἕλκουσα αὐτὸν ἐπὶ τὸ αὐτῆς βούλημα*, II. 20, 15.

Ἑλκύειν, trahere, rapere. *ἑλκύσας ἔτεμεν*, arreptum virgis cædet, III. 22, 3. *οὐχ ἑλκυσθήσῃ ὑπὸ τῆς φαντασίας*, non abripieris, II. 18, 23.

Ἑλκυστικὸς, trahendi, attrahendi vim habens. *τὰ πιθανὰ καὶ ἑλκυστικὰ*, III. 12, 14.

Ἑλλέβορος. *τοσούτῳ πλείονος ἐλλεβόρου δέονται*, eo majore hellebori copia eis opus eſt. „*Sic Plaut. Pſeud.* Helleborum hiſce hominibus eſt opus. *Vide Horat. lib. I. Sat.* 3, 82 & 166.“ UPTON.

Ἐλπὶς, ſpes. *καὶ τοῖς σκέλεσι καὶ ταῖς ἐλπίσι* &c. Fr. 90.

Ἐμβάλλειν, conjicere *in vincula*, En. 7.

Ἐμβὰς, (*άδος, ἡ*) calceus, ſolea, cothurnus actorum tragicorum. *τὸ προσωπεῖον, αἱ ἐμβάδες, τὸ σύρμα*, I. 29, 41 & 43.

Ἐμμέ-

Ἐμμένειν, immanere, perseverare, constanter observare, fideliter tenere. ἐμμένειν τῷ κριθέντι, II. 15, 1 & 11. τοῖς αὐτοῖς, En. 22. τούτοις ὡς νόμοις ἔμμενε, En. 50.

Ἐμπαίζειν, illudere. παῦσαι ἐμπαίζων μου τῇ τύχῃ, IV. 1, 47.

Ἔμπαλιν. ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, plane contra facimus, En. 52, 2.

Ἔμπειρος, peritus. ἐφ' ἑκάστης ὕλης τὸν ἔμπειρον τοῦ ἀπείρου κρατεῖν ἀνάγκη, IV. 1, 117.

Ἐμπερπερεύεσθαι, inaniter se efferre, II. 1, 34.

Ἐμπίπτειν, incidere. ὅταν ἐμπέσῃ περίστασις, I. 24, 1. ζητημάτιον, II. 16, 20. λόγος περί τινος, II. 23, 14. En. 46, 2. ὅταν εἰς μωροὺς ἀνθρώπους πράγματα τὰ τυγχάνοντ' ἐμπέσῃ, II. 16, 31.

τὰ ἐμπίπτοντα, quidquid incidit, omnes casus. παρακειμένως πρὸς τὰ ἐμπίπτοντα ἀπαντᾷν, III. 22, 90. ἐφ' ἑκάστου τῶν ἐμπιπτόντων ἐπίλεγε, En. 9. χρήσασθαι προσηκόντως τῷ ἐμπεσόντι, En. 33, 12.

ἐμπίπτειν εἰς λῃστὰς, III. 13, 3. εἰς δουλείαν, IV. 1, 35. μὴ ἐμπεσεῖν ἐκείνῳ ὃ ἐκκλίνεται, *sic olim* En. 2, 1. *pro* περιπεσεῖν. *Absolute*, ὅταν ἐμπέσῃ ὁ παιδευτής, si deprehendatur, *scil.* in turpi facinore, III. 22, 7.

Ἔμπλησις τῆς ὀρέξεως, expletio adpetitionis, Fr. 28. *ni* ἔκπλησις *legendum.*

Ἐμποδίζειν, impedire. ὑπὸ τῶν ἐκτὸς ἐμποδίζεσθαι εἰς ταῦτα, I. 1, 9. ὅ τι ἂν οὖν πρὸς τοῦτο φαίνηται αὐτῷ ἐμποδίζειν, II. 22, 15. *Sic* ἐμποδίζεσθαι πρός τι, impediri in aliqua re, IV. 4, 17. *Invenitur* ἐμποδίζειν τινὰ, *ut*, προαίρεσιν τί ἐμποδίζειν πέφυκεν; II. 23, 19. *Sed saepius cum dativo: ut* II. 22, 15. *Sic* τῇ ὁρατικῇ δυνάμει τίνα πέφυκεν ἐμποδίζειν; II. 23, 19. ἐκεῖνοι σοὶ ἐνεπόδιζον, καὶ σὺ ἐκείνοις, III. 4, 6.

τὸν ἐμποδίζοντα ἐκτυφλῶσαι θέλω, I. 27, 11. πᾶς ἄνθρωπος μισεῖ τὸ ἐμποδίζον. III. 4, 6. ἐκεῖνοι δ' ἐδύναντο ἐποίουν, ἐλ. ·ρουν τὸν ἐμποδίζοντα, ibid.

ἐμποδισθήσῃ, En. 1, 3. οὐδέποτ' ἐμποδισθήσῃ, I. 1, 12. ὅταν οὖν ἐμποδιζώμεθα, ἢ ταρασσώμεθα, &c. En. 5. διατί ἐμποδίζῃ, II. 17, 14 & 17. *Conf.* IV. 1, 34 & 82 & 128. IV. 3, 11. IV. 4, 5 & 15 & 28 & 35. IV. 7, 10.

Ἐμπόδιον, impedimentum, III. 24, 33. νόσος σώματός ἐστιν ἐμπόδιον, En. 9.

Ἐμπόδιος, qui impedit, qui impedimento est. ἐγὼ ἐμαυτῷ ἐμπόδιος οὐ γίνομαι, I. 1, 28.

Ἐμποδισμὸς, impeditio, impedimentum. ὅπου ἡ σπουδή, ἐκεῖ ὁ ἐμποδισμὸς, IV. 4, 15.

Ἐμποδὼν, impedimento. ἄν τι πρὸς τὸ λούσασθαι γένηται ἐμποδὼν, En. 4. *ubi alii quidem* ἐμποδίζον, *al.* ἐμπόδιον.

Ἐμποιεῖν, ingenerare, efficere in aliquo. *ἂν μὴ ταῦτα ἐμποιῇ ὁ τοῦ Φιλοσόφου λόγος*, III. 23, 28. *ταῦτα τὰ πείσματα ἐνεποίησαν αὐτοῖς*, II. 20, 26.

Ἐμπορία, iter negotiandi caussa susceptum, mercatura. *καλὴν ἐστείλω ταύτην τὴν ἐμπορίαν*, III. 24, 80.

Ἔμφασις, 1) externa species. *ψιλῇ τῇ ἐμφάσει ἀρκούμεθα*, II. 11, 15. *τὴν ἀπὸ τοῦ σώματος ἔμφασιν*, IV. 11, 22. 2) species aliqua animo concepta. *ἔμφασιν γάρ τινα ἔχει τοῦ καλοῦ*; IV. 11, 29.

Ἐμφῦναι, ἐμφύεσθαι, ingenerari, innasci. *ἀδύνατον ἕξεις καὶ δυνάμεις ἐμφύεσθαι*, II. 18, 7.

Ἔμφυτος, innatus. *ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ - - τίς οὐκ ἔχων ἔμφυτον ἔννοιαν ἐλήλυθεν*; II. 11, 3.

Ἐν, *praepositio, interdum pleonastice ponitur, vel idem ac* κατὰ *sonat; verbi caussa,* *ἐν τῷ λογικῷ, τίνων χωριζόμεθα*; II. 9, 2. *Subinde pro* εἰς *ponitur:* *νῦν ἐν Ῥώμῃ ἀνέρχῃ*, I. 11, 32. *ἀπελθεῖν ἐν βαλανείῳ*, II. 20, 23. *Sic* *συνεισφέρειν αὐτὸ ἐν ταῖς σκέψεσιν*, I. 2, 28. *possis intelligere ac si esset* εἰς τὰς σκέψεις.

ἐν πλείοσι μάρτυσι, coram pluribus testibus, III. 22, 8. *ἐν αὐτοῖς οἷς χαίρεις*, eodem tempore quo gaudes aliqua re, III. 24, 88.

Vocula ἐν *saepe omissa a librariis, occasione literae* ν *in quam desinebat vox praecedens.* *Vide* I. 22, 18. n. II. 26, 25. n. III. 22, 76. n. IV. 6, 36. n. *Adde Var. Lect. ad* En. 33, 12. *Sic* En. 2, 1. *ubi habes* *ὁ μὲν ἐν ὀρέξει ἀποτ. ὁ δὲ ἐν ἐκκλίσει περιπίπτων*, *longe plerique libri utrobique vocolam* ἐν *ignorant, quam in pluribus aliis simillimis locis constanter agnoscunt omnes; poterat tamen fortasse & citra vitium abesse, quemadmodum abest in Libris omnibus loco haud absimili*, III. 12, 4. *ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει ἀκωλύτως ἀναστρέφεσθαι.*

Ἐναβρύνεσθαι, gloriari, jactare se, Fr. 170.

Ἐναθλεῖν, exercere se in aliqua re, ut eam in promtu & usu habeamus. *πήξατε ὑμῶν τὰς ὑπολήψεις, καὶ ἐναθλεῖτε αὐταῖς*, III. 16, 13.

Ἐναντιότης, contrarietas. *ἐναντιότητες*, res contrariae, inter se oppositae, *ut aestas & hiems, & similia.* *διέταξεν ὁ θεὸς πάσας τὰς τοιαύτας ἐναντιότητας ὑπὲρ συμφωνίας τῶν ὅλων*, I. 12, 16.

Ἐναργὴς, clarus, evidens. *ἐναργεῖς προλήψεις*, I. 27, 6. *οὐδέποτε ἀγαθοῦ φαντασίαν ἐναργῆ* (*olim* ἐνεργῆ) *ἀποδοκιμάσει ψυχή*, III. 3, 4. *οὕτως ἐναργῆ ἐτίθει τὰ ἀπὸ τῶν ἐννοιῶν*, ita in aperto, in aprico posuit, II. 12, 6. *ὑγιὲς καὶ ἐναργὲς*, II. 20, 1. *τεκμήριον*

τοῦ

τοῦ ἐναργὲς τι εἶναι, τὸ ἀπάναγκες &c. ibid.

Ἐναργῶς, evidenter. οὐχὶ τοῖς ἐναργῶς φαινομένοις παρακολουθεῖς; IV. 1, 136.

Ἐνάρετος virtutis cultor, Fr. 159. (*Videtur vero non esse Epictetcum vocabulum.*)

*Ἔναυσμα, fomes, incitamentum. ἐναύσματα ἔχων τῆς περὶ τὸ καλὸν σπουδῆς, IV. 11, 30.

Ἐνδεῖ μοι τοῦτο, deest mihi hoc. τίνος ἂν καὶ φαντασθείης ὡς ἐνδέοντος; quid tandem tibi deesse fingeres? II. 14, 18.

Ἐνδεικνύναι. *Med.* ἐνδείκνυσθαι, 1) *notione activa,* ostendere. Species rerum objectarum accipimus, οἷα ἐνδείκνυνται αὐτὰ ἡμῖν οἱ ὀφθαλμοὶ, quales illas oculi nobis ostendunt, II. 7, 11. τὰ ἀπὸ τῶν τεχνῶν γινόμενα τὴν χρείαν εὐθὺς ἐνδείκνυνται πρὸς ὃ γέγονε, II. 14, 3. (*ubi mox vs. 5. habes* ἐπιδείκνυσι, *eadem notione.*) νόμος ἐν τοῖς πειθομένοις ἐνδείκνυται τὴν ἰδίαν ἀρετὴν, Fr. 122. 2) *notione reciproca,* sese ostendere. ἂν δέ μοι φρενιτικοῦ τόνους ἔχων ἐνδείκνυῃ, II. 15, 3.

Ἐνδεῖν, illigare. ἐνδεδεμένος εἰς τὰ ἰδιωτικὰ προσήκοντα, illigatus officiis, III. 22, 74. *Conf.* προσδεῖν.

Ἐνδέχεται, fit, fieri solet, usu venit. τί οὖν ἐνδέχεται ὅταν &c. II. 16, 12.

ἐνδεχόμενον, quod fieri potest, possibile. τὸ πρᾶγμα ἐνδεχόμενον, καὶ μόνον ἐφ' ἡμῖν, II. 19, 33. ὡς τὸ ἐνδεχόμενον, quoad fieri potest, IV. 11, 4. *Sic &* κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον. IV. 11, 9.

Ἐνδιατρίβειν, immorari; τοῖς περὶ τὸ σῶμα, En. 41.

Ἐνδιδόναι, industriam, intentionem pugnandi remittere, cedere. οἱ ἅπαξ ἐνδόντες, IV. 9, 14. (conf. *Ἔνδοσις.)

*Ἔνδοθεν, *i. q.* ἐντὸς, intus. ἔνδοθεν τὰ δόγματα αὐτοῦ βοᾷ, in schola dogmata sua clamat, (*in vita obliviscitur eorum, nec ea curat,*) IV. 1, 139. n. (*Sic* ἔσωθεν *pro* ἔσω *vel* ἐντὸς *habes* En. 16.) *Opponitur* ἔξω, extra scholam, II. 16, 2.

*Ἔνδοξος, gloriosus. κἂν ἐπίπονόν τι ἢ ἡδὺ, ἢ ἔνδοξον ἢ ἄδοξον προσάγηται, En. 51, 2. Epicurus ait, ἢ μηδὲν εἶναι τὸ καλὸν, ἢ ἄρα τὸ ἔνδοξον, aut nihil esse id quod honestum adpellatur, aut id quod honorem & gloriam conciliat, II. 22, 21.

*Ἔνδοσις, remissio studii pugnandi, cum cedimus. παρὰ μίαν ἧτταν καὶ ἔνδοσιν, En. 51, 2. *ex lectione vulgata; vide Var. Lect.*

Ἐνέγκασθαι, ferre, pati, tolerare. ἔνεγκαι ἀδελφὸν ἀγνώμονα, III. 21, 5.

Ἕνεκα, propter, quod adtinet. ὑπόμεινον ἕνεκα τῆς ἐκτὸς ἀνόητος δόξας, En. 13.

Ἐνέργεια, actio. δότε μοι ἕνα, ὃς ἐπιστρέφεται οὐ τοῦ τυχεῖν τινος, ἀλλὰ τῆς ἐνεργείας τῆς αὐτοῦ, II. 16, 15.

cf.

cf. vſ. 17. IV. 11, 33. *ζημία οὐκ ἔξωθέν ποθεν, ἀλλ' ἐξ αὐτῆς τῆς ἐνεργείας*, IV. 12, 18. *τὰς ἑαυτοῦ ἐνεργείας μόνας βλαβερὰς ἡγούμενος καὶ ὠφελίμους*, IV. 13, 13.

Ἐνεργὸς, efficax, idonea vi præditus. *τὸν ἀέρα οὕτως ἐνεργὸν ἐποίησε καὶ ἔντονον*, II. 23, 4. *ubi perperam antea εὐεργὸν edebatur.*

Ἔνεστι, licet, fieri poteſt. *ἐκ τῶν ἐνόντων*, pro viribus, quoad fieri poteſt, En. 33, 5. *μεταδίδου ἐκ τῶν ἐνόντων*, pro facultatibus, Fr. 108.

Ἐνέχεσθαι, teneri, obſtrictum teneri. *ὅστις, ἐνεχόμενός τινι αὐτὸς κακῷ*, (ipſe vitio cuidam obnoxius) *ἐπιτιμήσει τοῖς ἄλλοις*, III. 22, 93.

Ἐνθάδε, hic. *οὕτως καὶ ἐνθάδε· λάβε ἡγεμονίαν* &c. I. 29, 44. *ἐνθάδ' οὖν ὁρᾶτε*, III. 22, 42.

Ἔνθεν, proinde. *ἔνθεν ἂν μὴ δύνωμαι* &c. I. 27. 11.

Ἐνθυμεῖσθαι, cogitare, animo fingere. *ἐνθυμήθητι τοιοῦτον*, tale quid cogita, III. 22, 65. *ἐντεθύμηται, ἃ ἐντεθύμηται, ὡς φίλος τοῖς θεοῖς*, III. 22, 95. *ταῦτα οὐδ' ὅσια ἐνθυμηθῆναι*, III. 24, 19. *οὐδὲν ἐνεθύμου τούτων τι*, IV. 9, 8. *μηδὲν τῶν ἑξῆς ἐντεθυμημένος*, III. 15, 1. En. 29, 1.

Ἐνθύμημα, 1) enthymema, *ἀτελὴς συλλογισμὸς*, I. 8, 3. & I. 8, 1. n. 2) *ἐνθύμημα γενναῖον*, generoſus animi conceptus, generoſa animi ſenſa, IV. 9, 8.

Ἐνιστάναι. Aor. 2. *ἐνστῆναι*, incipere, adeſſe, præſentem eſſe; *ἐνστῆναί με δεῖ, ὡς ὥραν, καὶ παρελθεῖν, ὡς ὥραν*, II. 5, 13. *Sic in Paſſiv. χρείαν ἔχει τῶν μὲν ἐνισταμένων, τῶν δὲ μελλόντων, τῶν δ' ἠνυσμένων*, II. 11, 18.

Ἐνίστασθαι, reſiſtere, repugnare. *ἐάν τις ἐνίστηται πρὸς τὰ ἄγαν ἐκφανῆ*, I. 5, 1.

Ἐννοεῖν, cogitare. *ἐννοεῖ τὴν διοίκησιν τὴν ἑαυτοῦ οἵα ἐστὶ*, ſecum reputat, III. 13, 7. *φύσις τίς ἐστιν ἐννοεῖς;* intelligisne? II. 24, 12.

Ἔννοια, animi notio, notitia. *οὐδεμίαν φύσει ἔννοιαν ἥκομεν ἔχοντες*, II. 11, 2. *τοῦ καλοῦ καὶ αἰσχροῦ τίς οὐκ ἔχων ἔμφυτον ἔννοιαν ἐλήλυθε*, II. 11, 3. *ἐννοίας ἔχομεν ἑκάστου τούτων φυσικὰς καὶ προλήψεις*, II. 17, 7. *οὕτω ἐναργῆ ἐτίθει τὰ ἀπὸ τῶν ἐννοιῶν*, ea quæ ex notionibus conficiuntur, quæ ex anticipationibus concluduntur, II 12, 6. *οἴδαμεν τίς ἡ ἔννοια ἣν ἔχομεν*, II. 24, 12. n. *θέλει γὰρ ὁ ἔρημος, κατὰ τὴν ἔννοιαν, ἀβοήθητός τις εἶναι*, hæc eſt vis & notio vocabulo *ἔρημος* ſubjecta, ut ſit &c. III. 13, 3.

„*Cic. de Fin.* III. 6. Simul autem cepit intelligentiam, vel notionem potius, quam appellant *ἔννοιαν*. *Tuſc. Diſp.* I. 24. Nec vero fieri ullo modo poſſe, ut a pueris tot rerum atque tantarum inſitas & quaſi conſignatas in animo notiones, quas *ἐννοίας* vocant, haberemus. *Acad.* II. 7. *ἐννοίας* notitias

titias tu appellare videbare. Acad. II. 10. notitiæ rerum, quas Græci cum ἐννοίας, tum προλήψεις vocant. *Vide* Πρόληψις." VPTON.

Ἑνοῦν, unire. οὐ δοκεῖ σοι ἡνῶσθαι τὰ πάντα, I. 14, 2.

Ἐνσείειν, incutere, concutere. ἄλλος τῷ ἄλλῳ ἐνσείεται, alius in alium incutitur, irruit, in alium truditur, *vel, activa notione*, alium trudit, IV. 4, 24. *Sic in* En. 4. *pro* τοὺς ἐγκρουομένους, *alii* τοὺς ἐνσειομένους *habent.*

ἐνσείσθητι, concute, excute te ipsum, ἵνα γνῷς τίς εἶ, III. 14, 3.

Ἔνστασις, institutum, III. 22, 19. ἀπώλεσας τὴν ἔνστασιν, En. 23. n. τῶν πραττομένων τὰ μὲν προηγουμένως πράττεται, -- τὰ δὲ κατ' ἔνστασιν, ex vitæ instituto, III. 14, 7. n. „*Mihi olim* (*ex occasione usus illis verbi* ἐνίστασθαι, *quod* resistere, repugnare, opponere se, *significat* I. 5, 1.) *incidit suspicio,* τὰ δὲ κατ' ἔνστασιν, III. 14, 7. *verti oportere,* partim fiunt ex oppositione, *quæ contraria sunt* τοῖς κατὰ συμπεριφορὰν, iis quæ obsequii caussa fiunt. κατ' ἔνστασιν *anglice* by way of opposition. *Atque haud procul ab hac interpretatione est illa Mer. Casauboni, qui vertit* ex obstinata animi *vel* propositi tuendi firmitate. *Sed vide Not. ad locum, tuoque judicio utere, lector benevole.*" VPTON.

Ἔντασις, intentio. *Vide Var. Lect. & Notas criticas ad* En. 51. 2.

Ἐνταῦθα, hic. οὕτω καὶ ἐνταῦθα, II. 15, 16. *Conf.* Ἐνθάδε.

Ἐντείνειν, intendere. ἐντετάσθω σοι ἡ προσοχὴ, En. 33, 6. *Adde Not. ad* II. 23, 4.

Ἐντέλλεσθαι, præcipere, mandata dare. ὁ Ζεύς σοι οὐκ ἐντέταλται; I. 25, 3. n. *Conf.* Ἐντολή.

Ἔντερα, intestina. ἡμεῖς ὡς κοιλίαι, ὡς ἔντερα, περὶ αὐτῶν διανοούμεθα, I. 9, 26.

Ἐντευξίδιον, libellus supplex. I. 10, 10.

Ἐντινάσσειν, impingere. ἐντιναχθήσονταί σοι αἱ θύραι, En. 33, 13. n.

Ἐντολὴ, mandatum. τίνα οὖν ἐντολὴν ἔχων ἐκεῖθεν ἐλήλυθας; I. 25, 4.

Ἔντονος, intentus, vim elasticam habens; *de aëre*, ἐνεργὸς καὶ ἔντονος, II. 23, 4. *Conf. Var. Lect. & Not. crit. ad* En. 51, 2.

Ἐντὸς *perperam a librariis positum pro* ἐκτὸς, III. 22, 16. ἐντὸς *vero pro* ἐκτὸς *scribendum conjectaverat Upton. parum commode.*

Ἐντρεπτικὸς, vim habens pudore adficiendi, ad adferendum pudorem pertinens. τὸ ἐντρεπτικὸν, pudor, verecundia, I. 5, 3 & 9.

Ἐντυγχάνειν τινὶ, obviam fieri alicui, convenire aliquem, congredi cum aliquo. Ἀντίγονος Ζήνωνι μέλλων ἐντυγχάνειν, II. 13, 14 sq. ἀνθρώποις ἐντυγχάνων, *opp.* ἐπὶ σεαυτοῦ ὤν.

τί

τί θέλω τὰ μὴ δοθέντα μοι ἐξάπαντος ἔχειν; IV. 1, 101. *οὐ δεῖ θέλειν τὰ ἀλλότρια (τὰ μὴ ἐπὶ σοί) ἐξάπαντος,* III. 24, 22. IV. 4, 15. *μήτε ζῆν μήτ' ἀποθανεῖν θέλων ἐξάπαντος, ἀλλ' ὡς ἂν διδῶται,* IV. 7, 4. *διώκειν τὰ προαιρετικὰ ἐξάπαντος,* IV. 12, 15. *Promiscue in istis locis modo divisis vocibus ἐξ ἅπαντος scribitur, modo junctim ἐξάπαντος. Neque nos, quum nihil prorsus interesset, utrâ scripturâ uteremur, eamdem rationem constanter tenuimus.*

Ἐξαπατᾷν, decipere. *τὸ δ' ἐξαπατῶν πολλούς,* II. 17, 5. n. *ὁ ἐξηπατημένος περί τινος,* II. 22, 8.

Ἐξαρκεῖν, *i. q. ἀρκεῖν,* sufficere, IV. 5, 20. *Suspicatus eram,* IV. 5, 5. *ἐξαρκεῖ legendum pro ἐξάξει.*

Ἐξεῖναι, licere. *Sed ἐξὸν (ut apud Polyb. παρὸν) non tam* cum liceret tibi, cum posses, *quam* cum deberes, II. 16, 34.

Ἐξειπεῖν τὰ ἀπόῤῥητα, edicere, effutire arcana, IV. 13, 4.

Ἐξελέγχειν, disquirendo & disceptando redarguere, convincere *aliquem ignorantiæ, erroris. καθ' ἡμέραν ἐξελέγχει με μηδὲν εἰδότα,* III. 20, 19. *ἐξελέγξαι τὸν οὐκ εἰδότα,* I. 26, 17. *αὐτὸς ἑαυτὸν ἐξελέγχεις καθ' ἡμέραν;* II. 20, 28. *Sic πάγος ὡς λαβὼν ἐξελέγχει τὰ σπέρματα, nempe ἐξυβρίσαντα,* IV. 8, 38. *Et in Med. activa notione; ἐξελέγξασθαι πρεσβύτερον ἄνθρωπον ἤδη,* II. 14, 17.

Etiam argutari, immerito incusare, exprobrare. *τί σε ἠδίκησε Χρύσιππος, ἵν' αὐτοῦ τοὺς πόνους ἔργῳ αὐτὸς ἀχρήστους ἐξελέγχῃς;* III. 24, 81. *Et in Passiv. Σωκράτης ἐξελεγχόμενος ὑπ' αὐτοῦ, (τοῦ υἱοῦ,) σοφιζόμενος,* IV. 5, 3.

Ἐξεμεῖν, evomere. *ἐξεμέσαι τὸ προβληματίον,* II. 20, 33. *εὐθὺς ἐξεμέσαι (τὰ θεωρήματα,) ἃ οὐκ ἔπεψας,* En. 46, 2. *τὰ πρόβατα οὐ τὸν χόρτον ἐξεμέσαντα, vulgo* ibid. *ubi nos φέροντα. πρῶτον αὐτὸ πέψον, εἶθ' οὕτω μὴ ἐξεμέσῃς,* III. 21, 2.

Ἐξεργάζεσθαι, elaborare, excolere, expolire, operam dare alicui rei. *τὸν ἑαυτοῦ λόγον,* I. 7, 30. III. 9, 20 sq. *κατὰ τὸν αὐτοῦ λόγον ἐξεργάσασθαι, si vera scriptura,* III. 13, 8. n. *τὴν χρηστικὴν δύναμιν τῶν φαντασιῶν,* IV. 10, 13. *ἢ τὸ ἡγεμονικόν σε δεῖ ἐξεργάζεσθαι τὸ σαυτοῦ, ἢ τὰ ἐκτὸς,* III. 15, 13. *τοῦτο ἐξεργάζεσθε, τούτου ἐπιμέλεσθε,* III. 22, 44. *ὁ λόγος διαρθρῶν καὶ ἐξεργαζόμενος τὰ λοιπὰ,* I. 17, 1.

Ἐξεργασία, elaboratio, expolitio, cultura. *εἴ τινα ἐξεργασίας δεῖται,* si qua expolienda sunt, III. 15, 8.

Ἐξέρχεσθαι, exire, egredi, proficisci. *ἐπίτρεψόν μοι ἐξελθεῖν,* permitte mihi ut proficiscar; *sic absurde vatem compellat*

ἐξεστη-

ἐξεστηκέναι & *ἐξίστασθαι*, percelli, attonitum esse, de statu mentis dejici. *ἐξέστηκας, ὠχρίακας*, III. 2, 10. *ὅτε πλέω, μὴ ἰδὼν γῆν, ἐξίσταμαι*, extra me sum, mens mihi non constat, II. 16, 22. *ἐξίστασαι ὑπὸ τῶν φαντασιῶν καὶ ταράσσῃ*, II. 22, 6.

ἐκστῆναι & *ἐξίστασθαι*, *i. q. ἐκχωρεῖν*, *vel παραχωρεῖν*, cedere (alicui) aliqua re. *ἀφεῖναι τὰ ἀπροαίρετα καὶ ἐκστῆναι αὐτῶν*, IV. 6, 9. *οὐκ ἐκστῆναι οὐδενί*, nemini cedere, IV. 8, 26. *εἶτα οὐκ ἐκστήσῃ τῶν ἀλλοτρίων; οὐ παραχωρήσεις τῷ κρείσσονι;* IV. 1, 107. *ἐξίστασθαι ἐν πᾶσι καὶ παραχωρεῖν τῷ πατρί*, II. 10, 7. (*pro quo* En. 30. *est παραχωρεῖν αὐτῷ ἁπάντων*.) *τῶν ἀλλοτρίων ἐξίστασαι*, III. 22, 102. *τούτων πάντων καὶ τοῦ σωματίου ὅλου σοι ἐξίσταμαι*, IV. 7, 18. *περὶ τὸ σωμάτιον διδάσκουσιν ἐξίστασθαι* (*intellige αὐτοῦ*,) *περὶ τὴν κτῆσιν ἐξίστασθαι*, (*nempe διδάσκουσι δεῖν ἐξίστασθαι αὐτῆς*.) -- *πάντων παραχωρεῖν, πάντα ἀφιέναι*, IV. 7, 35.

[*Ἐξίτηλος*, evanidus. *ὁ πλοῦτος αὐτοῦ ἐξίτηλος*, evanuit, Fr. 133.]

Ἐξομοιοῦσθαι, similem fieri, *τοῖς θεοῖς*, II. 14, 12.

Ἐξορμᾶν, impellere. *τὸ κινῆσαί σε καὶ ἐξορμῆσαι πρὸς τοῦτο*, I. 11, 27.

Ἐξορχεῖσθαι, divulgare. *ἐξαγγέλλεις τὰ μυστήρια καὶ ἐξορχῇ*, III. 21, 13. n. & 16.

Ἐξυβρίζειν, insolentius efferri, luxuriari: *de homine*, Fr. 99. *D plantis* luxuriantibus, IV. 8, 38.

Ἔξω, 1) foris, extrinsecus. *οὐκ ἔξω που δεῖ ζητεῖν τὸ αἴτιον*, I. 11, 28. *ἔξω ἐστίν*, non est intus, non est domi, III. 22, 14. *μέμνηταί τις ἡμῶν ἔξω τούτων τῶν λόγων*, II. 16, 2. (*ubi* foris *dicit* extra scholam, *quemadmodum ἔνδοθεν* IV. 1, 139. intra scholam.) *Hinc οἱ ἔξω*, qui foris sunt, extranei, idiotæ, qui non de schola sunt, ineruditi; *σεαυτῷ ἄσκει, μὴ τοῖς ἔξω*, En. 47. *ἑστιάσεις αἱ ἔξω*, *sunt* convivia *σὺν τοῖς ἔξω*, *idem ac ἐξωτικαὶ & ἰδιωτικαί*, En. 33, 6. *Et τὰ ἔξω*, res externæ; (*i. q. τὰ ἐκτός*, III. 7, 2. En. 29, 7. & *alias*.) *scilicet ἔξω τῆς προαιρέσεως τῆς σεαυτοῦ*, *ut ait* IV. 4, 23. *ἐὰν πρὸς τὰ ἔξω χάσκῃς*, II. 2, 25. *τὰ ἔξω οὐκ ἐπ᾽ ἐμοί* II. 5, 4. *τὰ ἔξω τηρεῖν*, III. 10, 16. *μηδὲν τῶν ἔξω διώκειν*, IV. 12, 15. *περὶ τὰ ἔξω φιλοτεχνεῖν*, En. 29, 7. *προσδοκᾶν ὠφέλειαν ἢ βλάβην ἀπὸ τῶν ἔξω*, En. 48, 1.

2) foras. *ἀρκεῖ μικρὸν λιθάριον ἵν᾽ ἔξω μου τὸν ἐγκέφαλον βάλῃ*, II. 16, 23. *ἔξω βλέπεις εἰς τὰ ἀπροαίρετα*, foras prospicis, III. 2, 13. n. *ἔξω οὐ κέχηνα*, I. 21, 1. *ἔξω νενευκώς*, III. 12, 16. *ἔξω στραφῆναι*, En. 23.

3) *Præpos. regens genit.* extra, ultra, præter. *ἔξω τῶν λογι-*

λογαρίων οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον προκόπτομεν, II. 10, 30.

Ἐξωθεῖσθαι, in aliud tempus rejicere. *ἐξωθῇ videtur legendum pro vulgato εὐῶθει*, IV. 12, 2. n.

Ἔξωθεν, extrinſecus. *ἡ ἔξωθεν περιουσία*, externæ divitiæ, Fr. 26.

Ἐξωτικὸς, externus, extraneus. *ἑστιάσεις τὰς ἐξωτικὰς legunt nonnulli* En. 33, 6. *pro τὰς ἔξω.*

Ἑορτάζειν, feſtum celebrare, IV. 1, 106.

Ἐπαγγέλλειν, promittere, profiteri. *Paſſiv. τί ἐπαγγέλλεται ἐν λόγῳ;* quid promittitur in disputatione? quid profitentur ii qui disputant? I. 7, 5 & 9. *In Med. notione activa: οὐκ ἐπαγγέλλεται Φιλοσοφία τῶν ἐκτός τι περιποιήσειν τῷ ἀνθρώπῳ*, I. 15, 2. *τούτων οὐδὲν ἐπαγγέλλεται Φιλοσοφία*, I. 15, 3.

Ἐπαγγελία, promiſſum, profeſſio; quod quis profitetur, quod propoſitum habet & oſtendit. *ἡ ἀρετὴ ταύτην ἔχει ἐπαγγελίαν*, I. 4, 3. n. *τίς ἐπαγγελία ὀρέξεως; τίς ἐκκλίσεως;* III. 23, 9. En. 2, 1. *ἡ τοῦ Φιλοσόφου πρόληψις καὶ ἐπαγγελία*, IV. 8, 6. *πληροῦμεν τὴν ἐπαγγελίαν*, III. 23, 10. *ἀνθρώπου ἐπαγγελίαν πληρῶσαι*, II. 9, 1.

Ἐπάγειν, adferre, adhibere. *ἔπαγε τὸν κανόνα*, adhibe regulam, III. 3, 14 ſq. *In Dialecticis eſt* inferre, concludere, colligere ex præmiſſis, *ſeq. particula ὅτι*, IV. 8, 9. *Mendoſe olim legebatur χρειῶν ἐπαγουσῶν, pro ἐπειγουσῶν*, III. 24, 12. *Item corrupte, μὴ ἐπάγῃ αὐτὸν κομψὰ ἱμάτια, pro ἐπαίρῃ vel ἐπάρῃ*, II. 8, 15.

Ἐπαγρυπνεῖν, *ταῖς Φαντασίαις*, invigilare, vigilare ſuper, IV. 3, 7.

Ἐπαγωγὸς, adliciendi & perſuadendi vim habens; *olim* II. 14, 3. *ubi ſimplex ἀγωγ. ex msstis reſtituimus.*

Ἐπαείδειν, incantare, incantationibus ducere vel movere aliquem. *κατακηληθέντας καὶ ἐπαεισθέντας ὑπὸ τῶν Στωϊκῶν*, II. 20, 12.

Ἔπαθλον, præmium, III. 24, 51.

Ἔπαινος, laus. *εἰ δ' ἔστιν ἔπαινος ἐκεῖνο ὅ τι ποτὲ λέγουσιν οἱ Φιλόσοφοι τῇ τοῦ ἀγαθοῦ κατηγορίᾳ*, III. 23, 24. n.

Ἐπαίρειν, efferre animum, ſive lætitia, ſive ſuperbia. (*Conf.* Ἔπαρσις, *&* *Adnot. ad* I. 11, 28. *& ad* Fr. 30.) *μή σε τὰ ἐν γαστρὶ σιτία ἐπαίρῃ*, ne te tam cibi, quos ventri ingeris, efferant delectentque, Fr. 30. n. *πᾶσα δύναμις ἐπισφαλὴς, τοῖς ἀπαιδεύτοις προσγενομένη, πρὸς τὸ ἐπᾶραι*, ſcil. *αὐτοὺς*, ad animum eorum (inani ſuperbia) efferendum, I. 8, 8. *μὴ ταπεινώσῃ αὐτὸν ῥάκη περιτεθέντα, μὴ ἐπαίρῃ (vel ἐπάρῃ in Aor. primo) κομψὰ ἱμάτια*, II. 8, 15. n. *ubi mendoſe vulgo ἐπάγῃ.*

Præſer-

Praesertim in Pass. usurpatur, ἐπαίρεσθαι, animo efferri, animo elato esse; 1) *in bonam vel mediam partem:* ἐπαίρεσθαι, συστέλλεσθαι, I. 11, 28. n. ἂν γνῷς ὅτι τοῦ Διὸς υἱὸς εἶ, οὐκ ἐπαρθήσῃ; I. 3, 2. ἐφ' οἷς ὡς εἰδότας αὐτὰ ἐπαιρόμεθα, II. 9, 22. ἐπὶ τῷ ἀγαθῷ ἄξιον ἐπαίρεσθαι, ἐφ' ἡδονῇ οὐκ ἄξιον, II. 11, 22. III. 7, 7. En. 6. ἂν μὲν τύχῃ (περὶ οὗ βεβούλευται,) ἐπῆρται, II. 16, 16. 2) *in partem deteriorem.* ἐπηρμένος ἡμῖν καὶ πεφυσημένος περιπατεῖ, I. 8, 10. μικρὰ εὐημερήσας ἐπαίρεται, IV. 1, 22. ἐφ' οἷς οὐ δεῖ ἐπαιρόμενος, IV. 4, 35.

Ἐπαίτης, mendicus; κυνικὸς, III. 22, 89. γέρων, III. 26, 6.

Ἐπαμφοτερίζειν, in utramque partem inclinare, vacillare, II. 9, 20.

Ἐπαμφοτερισμὸς, vacillatio, in utramque partem inclinatio, IV. 2, 5. *conf.* IV. 10, 25.

Ἐπαναγινώσκειν, *de magistro dicitur, qui vel* praelegit *librum discipulis eumque* interpretatur, *vel* legentem audit *discipulum*, simulque explicat ei quae ille minus recte percepit; I. 10, 8. n. En. 49 sub fin. conf. I. 4, 14. *Apud Simplic.* p. 320. *extr. sub finem Comment. in Enchir.* cap. 73. τὰ Χρυσίππου ἄλλῳ αἰτήσαντι παραναγινώσκειν, *(ut quidem scripti libri habent) est*, Chrysippi libros cum aliquo, qui id a nobis petit, legere, & ei interpretari. *Hesychius* ἐπαναγνῶναι, ἐξαναγνωρίσαι *interpretatur.*

Ἐπάναγκες, i. q. ἐξ ἀνάγκης, necessario, II. 20, 1.

Ἐπανίστασθαι, mane surgere. τί ἐπανίστασαι; II. 20, 9. *ni* τί ἔτι ἀνίστασαι *legendum. Conf.* Ἔτι.

Ἐπανορθοῦν, corrigere, emendare; τὴν προαίρεσιν, III. 5, 2. ἑαυτὸν, IV. 10, 13. *Diogenes piratas* ἐπανορθοῦν ἐπειρᾶτο, III. 24, 66. Castigare *vel* reprehendere corrigendi caussa; τὸ παιδίον ἐπανόρθου, III. 19, 5. ἔξεστί σοι ἐπανορθῶσαι τὸν πατέρα; III. 26, 10.

Ἐπανόρθωσις, correctio, emendatio; τοῦ βίου, III. 21, 15. ὅσα μὴ φέρει πρὸς τὴν σὴν ἐπανόρθωσιν, En. 33, 10. εἰς ποῖον διδάσκαλον ὑπερθήσῃ τὴν ἐπανόρθωσιν ποιῆσαι τὴν σεαυτοῦ, En. 15, 1.

Ἐπάνω, supra. οἱ θεοὶ σε ἐπάνω τούτων ἀφῆκαν, Dii te superiorem his rebus fecerunt, supra haec elatum, I. 12, 34. *Eadem fere notione dictum, quâ* ἀνυπεύθυνόν σε τούτων ἕνεκα ἀφῆκαν, ibid. vs. 32.

Ἐπαοιδὴ, incantatio, I. 27, 9.

Ἐπαοιδὸς, incantator, praestigiator, III. 24, 10 & 89.

Ἐπαρίστερος, minus dexter, ineptus. ἐπαρίστεροι ἀσκηταὶ, III. 12, 11.

Ἐπαρκεῖ, sufficit, i. q. ἀπαρκεῖ, I. 6, 14. *ni legendum* ἀπαρκεῖ, *ut* I. 6, 17. *& aliás.*

tur, ubi vulgo omnes τὰ ἄδηλα ἐπέχειν, absque πρός. Vide ibi Not. ἐφέξει κατὰ φύσιν, adsensionem cohibebit ex naturæ præscripto, II. 24, 19. ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐπισχεῖν, τὸ παθεῖν ὅτι ἄδηλόν ἐστι, I. 18, 1. Conf. Ἐφεκτικῶς, & Ἐποχή.

ἐπέχειν χώραν, occupare locum. Hinc in Passiv. ὅσον οἷόν τ' ἐπέχεσθαι ὑπὸ σκιᾶς ἣν ἡ γῆ ποιεῖ, quantum spatii occupari potest ab umbra quam terra efficit, I. 14, 10.

Ἐπὶ præpositio.

Cum Genit. οἱ ἐπὶ κοιτῶνος, cubicularii, III. 22, 15. IV. 7, 1 & 19. οἱ ἐπὶ τῆς εἰσόδου αὐτοῦ, janitores illius, ostiarii, servi atrienses, En. 25, 5.

ἐπὶ μέρους. vide in Μέρος.

Ἐφ' ἑαυτοῦ, seorsim, solus, III. 13, 7. ἐπὶ σεαυτοῦ ὤν, cum solus es, opp. ἀνθρώποις ἐντυγχάνων, En. 33, 1. αὐτὸς ἐπ' ἐμαυτοῦ, ipse mecum, cum solus sum, III. 26, 30. αὐτὸς ἐπὶ σεαυτοῦ, III. 21, 23. III. 26, 13. αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ vel ἐφ' αὑτοῦ, I. 29, 36. II. 16, 2. οἱ λόγοι αὐτοὶ ἐφ' αὑτῶν, soli per se, Epist. ad L. Gell. vs. 8. de quo loco supra dictum, in Αὐτός.

Ἐφ' ἑκάστου μέμνησο ἐπιλέγειν, in vel de rebus singulis, super re quaque, occasione rei cujusque, En. 3. (ubi vide Not. crit. ad Var. Lect.) Sic En. 4. & 9. & 10. ἐπὶ παντὸς πρόχειρα ἐκτέον ταῦτα, En. 53. ἐπὶ πατρὸς πρόχειρον ἔχειν, III. 11, 5. Parique ratione ibid. vs. 6. ἐπ' ἀδελφοῦ scribendum, pro ἐπ' ἀδελφῷ. (Nam quod III. 19, 1. scribitur ἐπ' ἀρίστῳ πρόχειρον ἔχειν δεῖ, alia ratio est; ubi ἐπ' ἀρίστῳ non debebat, ut inde a Wolfio factum, quod ad prandium adtinet verti, sed in prandio, id est, cum prandes.) ἐπ' οὐδενὸς τῶν ἄλλων θέλεις λέγειν τὸ ἀγαθὸν, in nulla alia re nomen Boni ponis, nullam aliam rem Bonam adpellare velis, II. 8. 9. ἐπ' ἀνδρὸς τέρας ἐστὶ τὸ μὴ ἔχειν τρίχας, in viro monstrosum est, si pilos non habeat, III. 1, 28. καθάπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποδήματος, quemadmodum & in calceo (quod ad calceum) res se habet, En. 39.

ἐὰν μὲν οὖν ἐπὶ τούτου στῇς, En. 39. ubi alii ἐπὶ τούτοις. Vide Var. Lect. & Notas.

Corrupte vulgo scriptum videri potest τῇ κεφαλῇ κινδυνεύω ἐπὶ Καίσαρος, pro ὑπὸ Καίσαρος, II. 6, 20. n. & ἐφ' ἡλικίας, pro ὑφ' ἡλικίας, III. 1, 13. n. Corrupte certe ἐπὶ τῆς ἀμελετησίας, pro ὑπὸ τῆς, II. 16, 21.

Cum Dativo. ἐπ' ἀρίστῳ, in prandio, III. 10, 1. ἐπὶ θύραις στῆναι, ad januam stare, III. 24, 55. Sed & ἐπὶ θύραις τινος πορεύεσθαι & ἔρχεσθαι, III. 24, 44 & 49. IV. 7, 19. n.

θραν τῷ ἑξῆς λόγῳ, I. 7, 22. ἂν δ' ἔχῃ τὴν ἀσθένειαν τοῦ λοιδορουμένου ὁ λοιδορῶν ἐπιβάθραν, I. 25, 29.

Pro firma statione *vel* firmo gressu *accipi videtur apud Stobæum Serm. XCIII. p.* 513. *ubi exhibens Enchiridii caput* 39. *pro verbis* Φυλάξεις τὸ μέτρον, *hæc habet*, ἔχεις τὸ μέτρον καὶ τὴν ἐπιβάθραν.

Ἐπιβαίνειν τινὶ, adgredi aliquem. I. 25, 24. n. *Sed* μὴ ἐπιβῇς ἥλῳ, ne clavum calces, En. 38.

Ἐπιβάλλειν. „Ἐπιβάλλω, tendo aliquo, *vel* aliquo pervenio felici rectoque cursu, & quasi collimando; *uti H. Steph. in Lexico, citato Homero in Odyss.* ο΄. 295. ἡ δὲ Φηρὰς ἐπέβαλλεν (*navis videlicet*) *id est* εὐστόχως καὶ ἐπιτυχῶς ἔπλεεν *sive* ἔθεεν, [*ut interpretatur Eustath.*] *Idem Eustath. alibi:* ἐπιβάλλει γοῦν τις νοήματι ἢ ἔργῳ. ἤγουν ἠκριβωμένως ἐγχειρεῖ, καὶ ἐπιτυχῶς νοεῖ. *Unde* ἐπιβάλλω ἔργῳ τινὶ, *uti dicit H. Stephanus*, incumbo rei alicui, ad eam tamquam scopum collimans. *Hesychius:* Ἐπιβαλλόμενος· ἐπιβολὴν καὶ πρόθεσιν ἔχων, ἐπιθυμῶν, *ut legendum est monente Salmas. in Simpl. p.* 46. *ubi idem Vir doctus ex Stobæo* Ἐπιβολὴν *interpretatur* ὁρμὴν πρὸ ὁρμῆς. [Ἐπιβάλλεταί *is*,] *qui* aliquid incepturus est. *Ipsa quidem* inceptio, ὁρμή *est*, *hoc est*, ipsa actio: qui illam præcedit actionem motus, qui ad inceptionem fertur, ἐπιβολή; *quam & nonnulli cum* προθέσει *confundunt. Nam* ἐπιβάλλεσθαι *hoc ipsum est*, propositum *nempe* habere alicujus rei inceptandæ. [*Hæc Salmasius l. c.*] *Stephanus in Lex. ait, Ciceronem* ἐπιβολὴν *interpretari* conatum, *ubi, quod Stoici dixerunt* ἔρωτα εἶναι ἐπιβολὴν Φιλοποιΐας διὰ κάλλος ἐμΦαινόμενον, *esse dixit* conatum amicitiæ faciundæ ex pulcritudinis specie." UPTON.

ἐπιβάλλονται ἐσθίειν, edere conantur, I. 26, 16. ὁ τηλικούτῳ πράγματι ἐπιβαλλόμενος, III. 22, 2. („*ubi Schegk. & Wolf.* qui hanc rem tantam aggressus fuerit: *magis accurata erit interpretatio; si sic reddas*, qui propositum habet rei tantæ inceptandæ." UPT.) ἔργα ψυχῆς, ὁρμᾶν, ἀΦορμᾶν, ὀρεγ. ἐκκλ. παρασκευάζεσθαι, ἐπιβάλλεσθαι, IV. 11, 6. (*ubi notandum ait Uptonus, plura esse genera* ὁρμῆς, impetus; *in quibus sint* πρόθεσις, ἐπιβολὴ, παρασκευὴ, *&c. quæ omnia Stoici accurate distinguunt & definiunt. Nam, ut* ἐπιβολή *est* ὁρμὴ πρὸ ὁρμῆς, *ita* παρασκευὴ *est* πρᾶξις πρὸ πράξεως.) πῶς ἐπιβάλλεις, καὶ προτίθεσαι, καὶ παρασκευάζῃ; quomodo proposito uteris ad rem inceptandam, & propositione de re perficienda? &c. (*sic interpretatur Upt.*) I. 4, 14. ἀπταίστως ὀρέγεσθε, ὡσαύτως ἐκκλίνετε,

Ἐπιβουλεύεσθαι, *i. q. simplex* βουλεύεσθαι, deliberare, IV. 1, 160.

Ἐπιγέννημα, quod insuper accedit, quod adcrescit, quod consequens est, III. 7, 7. n. *Conf.* Fr. 52.

Ἐπιγίγνεσθαι, accedere, succedere, consequi. οὐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι, ἀλλ' ἐπιγίγνεσθαι τοῖς κατὰ φύσιν, Fr. 52.

Ἐπιγιγνώσκειν, *i. q. simplex* γιγνώσκειν, cognoscere, Fr. 61. μηδ' ἐπιγινώσκοντες τὸν εὐεργέτην, I. 6, 42.

Ἐπιδεικνύειν, ostendere, oculis subjicere. εὔθυμον καὶ ἀτάραχον ἐπιδεικνύειν ἑαυτὸν, IV. 11, 22. τὸ ἔργον ἐπιδείκνυσι τὴν χρείαν τῆς τέχνης, II. 14, 5. (*pro quo est* ἐνδείκνυται *ibid. vs.* 3.) ἄχρηστα ἐπιδείξας τὰ θεωρήματα τοῖς ἀναλαμβάνουσι, exemplo tuo ostendisti inutilia esse, III. 26, 13. ἐπιδείκνυε τὸν ζυγὸν, ostende libram, III. 26, 17. Τραγῳδία ἐστὶ ἀνθρώπων πάθη, - - διὰ μέτρου τούτου ἐπιδεικνύμενα, animorum adfectiones repræsentatæ, oculis subjectæ, I. 4, 26.

In Medio, notione activa, ostentare. ἐπιδείκνυσθαι τὰ θεωρημάτια, II. 21, 17.

Ἐπιδεικτικὸς, ad ostentationem comparatus. „*quales* ἐπιδείξεις, sophistarum recitationes." UPTON. — *De genere dicendi;* ἐπιδεικτικὸς χαρακτὴρ, III. 23, 33. n. Σωκράτης πανταχόθεν ἀφῄρηκει τὸ ἐπιδεικτικὸν, En. 46, 1.

Ἐπιδεικτικῶς, ostentationis caussa. πρὸς τοὺς ἀναγινώσκοντας καὶ διαλεγομένους ἐπιδεικτικῶς, III. 23, tit.

Ἐπίδεσμος, ὁ, fascia, *nescio an* cruralis, *quâ crura involvebant molliores homines; quo de genere vide, si tanti videbitur, Hemsterh. ad Polluc.* X. 49. p. 1203. μηδ', ἂν βραδέως τὸν ἐπίδεσμον ὁ παῖς φέρῃ, κραύγαζε.

Ἐπιδιδόναι, *Absol. vel cum* εἰς *præpositione;* crescere, augeri, progressus facere, profectum facere in aliqua re. οὐδὲν ἐπιδίδομεν εἰς καλοκἀγαθίαν, I. 8, 5. *Cum Accus.* dare, tradere, donare. δι' ἓν σκελύδριον τῷ κόσμῳ ἐγκαλεῖς; οὐκ ἐπιδώσεις αὐτὸ τοῖς ὅλοις, non donabis illud & lubens trades universo? I. 12, 24. ἐπιδιδόναι ἑαυτὸν, *scil.* ταῖς ἐπιθυμίαις, ταῖς ἡδοναῖς, *&c.* totum se tradere cupiditatibus, fræna laxare cupiditatibus, IV. 9, 14. μηδέποτε ἐπιδῷς τὴν φαντασίαν εἰσάπαν *vel* εἰς ἅπαν, numquam prorsus effuse vagari sinas tuam phantasiam, III. 24, 85.

Ἐπιδικάζεσθαι, *cum gen.* jure disceptare, litigare, contendere de re. ἐπιδικαζόμενος τῆς βασιλείας, III. 22, 99.

Ἐπιθαῤῥεῖν, ἐξ ὅλης ψυχῆς, III. 22, 18. *i. q. simplex* θαῤῥεῖν.

Ἐπιθειάζειν, admirari. ἵν' ἐπικρο-

Ἐπιμέ-

Ἐπιμέλεια, cura, diligentia. διὰ πάσης ἐπιμελείας ἔχει αὐτοὺς, omni diligentia colit illos, II. 24, 24.

Ἐπιμελεῖσθαι & Ἐπιμέλεσθαι, curare, curam gerere. αὐτὸς γὰρ ἐπιμεμέλησαι αὐτοῦ, II. 12, 23. μέχρι δ' ἂν διδῷ, ὡς ἀλλοτρίου αὐτοῦ ἐπιμελοῦ, En. 11.

Ἐπιμελὴς, diligens, industrius. πρόθεσις ἐπιμελὴς, II. 8, 29. εὐσεβὴς, καὶ Φιλόσοφος, καὶ ἐπιμελὴς, II. 17, 31.

Ἐπιμήνια, τὰ, cibaria navi impofita, II. 7, 8. n.

Ἐπινεύειν, adnuere, adfentiri; τοῖς ἐναργέσι, I. 5, 3. τῷ ἀληθεῖ, I. 17, 22. I. 28, 2. II. 26, 3. III. 3, 2.

Ἐπινοεῖν, animadvertere, intelligere. καὶ πῶς ἔτι ἐστὶ τοιοῦτος, οἷον αὐτὸν ἐπινοοῦμεν, qualem eum intelligimus, cogitatione nobis fingimus, qualem notionem ejus informatam menti habemus, I. 7, 28. ἐπινοεῖ καὶ Ἐπίκουρος, intelligit, animadvertit, I. 23, 1. ἐπινοεῖς καὶ αὐτὸς, I. 11, 40. ἐπινοεῖς τούτων τινὰ κλαίοντα; cogitasne, horum aliquem ploraffe? II. 16, 36.

ἀπονοήθητι II. 16, 41. n. *non in ἐπινοήθητι mutandum.*

Ἐπίνοια, cogitatio, notio. ἐπίνοιαι ὁμοειδεῖς τοῖς πρώτως τετυπωκόσι, I. 14, 8. n.

Ἐπιπίπτειν, incidere. ἐπιπίπτοντας τοῖς αἰσθητοῖς, incidentes in res fenfiles, rebus fenfilibus nobis objectis, I. 6, 10. n. Ruere fuper caput hominis, defuper illabi. λίθος ἐπιπεσὼν, III. 26, 3. Φαντάζομαι ὅτι ἡ πόλις ἐπιπίπτειν μοι μέλλει, II. 16, 23.

Ἐπιπλέκειν, connectere, innectere. τὰ λογικὰ ζῶα, κατὰ τὸν λόγον ἐπιπεπλεγμένα τῷ Θεῷ, per rationem cum Deo connexa, conjuncta, I. 9, 5.

Ἐπιπλέον, *i. q.* ἐπὶ πλέον. *Vide in* Ἐπὶ *cum Accuf.*

Ἐπιπληκτικὸς, objurgatorius, increpandi vim habens. Διογένης τὴν ἐπιπληκτικὴν χώραν εἶχε, III. 21, 19.

Ἐπιπλήσσειν, reprehendere. τί Φοβῇ τοὺς ἐπιπλήξοντας οὐκ ὀρθῶς, En. 35. ἐπίπληξον τῷ προελθόντι, En. 33, 16.

Ἐπιπλοκὴ, conjunctio, communio. ἔχομέν τινα ἐπιπλοκὴν πρὸς τὸν Θεὸν, II. 14, 27.

Ἐπιποθεῖν, *i. q. fimplex* ποθεῖν, defiderare. χειμῶνος σῦκον ἐπιποθεῖς, III. 24, 86 fq. *Sed* III. 24, 53. *pro* ἐπιποθεῖς *videtur* ἔτι ποθεῖς *legendum, quemadmodum fcribitur ibid. vf.* 56. *& II.* 16, 33.

Ἐπιπολὺ, *i. q.* ἐπὶ πολύ. *Vide in* Ἐπὶ *cum Accuf.*

Ἐπιῤῥεπῶς, propenfe. ἐπιῤῥεπῶς ἔχων πρὸς τὸ κυνίζειν, ad Cynifmum inclinans, III. 22, 1.

Ἐπιῤῥωννύειν, corroborare, confirmare. οὐδέποτε δεήσῃ τοῦ παραμυθουμένου, τοῦ ἐπιῤῥωννύντος, III. 24, 115.

Ἐπι-

Ἐπισείειν, τὴν κεφαλὴν, caput movere, I. 22, 18.

Ἐπισεσυρμένως, negligenter, remiſſe, ſordide, En. 31, 5. n. *Conf.* Ἐπισύρειν.

Ἐπισημαίνειν, ſignificare. *τούτων ἐμοὶ οὐδὲν ἐπισημαίνεται*, En. 18.

Ἐπίσης, perinde, peræque. *ἐπίσης ἄμφω*, Fr. 84.

Ἐπισκέπτεσθαι, inquirere. *παρὰ Χρυσίππου ἐπισκέψασθαι τίς ἐστιν ἡ τοῦ κόσμου διοίκησις*, I. 10, 10. *περὶ ἑκάστου τούτων ἐπεσκέφθαι*, I. 12, 4. *πάντα ταῦτα ἐπεσκεμμένος*, I. 12, 7.

Ἐπισκοπεῖν, conſiderare. *οὐδὲν ἄλλο ἐπισκοπήσομεν*, I. 11, 38.

Ἐπισπᾷν, attrahere. *τί οὖν ἐπισπᾷς σοὶ ταῦτα;* adſciſcis tibi, præter neceſſitatem imponis tibi, I. 12, 35. *In Med. ἐπίσπασαι ψυχροῦ ὕδατος*, En. 47.

Ἐπίστασις, conſideratio, deliberatio, I. 1, 35. *i. q. σκέψις, quod habes ibid. vſ.* 35.

Ἐπιστάτης, præfectus, gymnaſii magiſter, qui athletas exercebat. *παραδεδωκέναι σεαυτὸν τῷ ἐπιστάτῃ*, III. 15, 3. En. 29, 2. IV. 4, 31.

Ἐπιστενάζειν, adgemiſcere. *Habes dupliciter compoſitum συνεπιστενάξαι*, En. 16.

Ἐπιστήμη, ſcientia, *τοῦ κιθαρίζειν, τοῦ βιοῦν*, IV. 1, 63. *ἡ περὶ βίον*, IV. 1, 118. *πᾶσα ἐπιστήμη καταφρονητική ἐστι τῆς ἀγνοίας· καὶ οὐ μόνον αἱ ἐπιστῆμαι, ἀλλὰ καὶ αἱ τέχναι*, IV. 12, 14.

Ἐπιστολή, epiſtola, literæ, I. 9, 28. *ὑπὲρ τούτου ἀνάγκη γράφειν ἐπιστολάς, ὡς ὑπὲρ νεκροῦ*, I. 9, 33. *ἐξ ἐπιστολῶν ἀλλοτρίων ἠρτημένην ἔχων τὴν ἐμαυτοῦ ἀπάθειαν*, III. 24, 24.

Ἐπιστρέφειν, convertere. *τὴν ναῦν πρὸς τὸν ἄνεμον ἐπιστρ.* navim adverſus ventum convertere, IV. 3, 5. Oculos hominum in ſe convertere: *ἵνα τὰς γυναῖκας ἐπιστρέφῃς*, IV. 9, 7. *κατ' αὐτὸ τὸ σῶμα ἐπέστρεφε τοὺς πολλούς*, (*ſcil. εἰς ἑαυτὸν,*) III. 22, 28.

Reciproce, (*i. q. ἐπιστρέφεσθαι,*) convertere ſe. *ἐπ' ἐμαυτὸν ἐπιστρέφω*, in me ipſum me converto, IV. 4, 7. *ἐπιστρέφων ἐπὶ σεαυτὸν*, En. 10. *ἐπιστρέψατε αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτούς*. III. 22, 39. *Sic pro ἐὰν ἐπιστρέψῃ κατὰ σαυτὸν, quod corrupte vulgo ſcribebatur* III. 24, 106. *ubi cum uno ex noſtris codicibus ἐπιστραφῇς correximus, poteras etiam cum alio ἐπιστρέφῃς legere, vel levi mutatione ἐπιστρέψῃς. Utcumque ibi legas, paulo commodius, puto, interpretaberis*, ſi circa te circumſpexeris, *quam cum Uptono*, ſi ad te ipſum converſus fueris. *Quod autem idem Uptonus ait, in his & aliis locis, ἐπιστρέφειν εἰς ἑαυτὸν, & ἐπιστρέφεσθαι εἰς ἑαυτὸν idem fere ſignificare ac in Novo Teſt.* reſipiſcere, ad mentem atque intellectum redire;

ire; *alienum id esse docuit Heynius ad En.* 10.

Passiv. Ἐπιστρέφεσθαι, convertere se, respicere, animadvertere. συνεχῶς ἐπιστρέφεσθαι μή ποτε ὁ κυβερνήτης καλέσῃ, continenter respicere & animum advertere, En. 7. μηδὲ ἐπιστρεφόμενος, ne respiciens quidem, ibid. ἐπιστραφεὶς ὁ κύριος καὶ ἰδὼν αὐτὸν, respiciens *vel* animadvertens dominus, videnśque eum &c. III. 22, 3. ἐπὶ τὴν προαίρεσιν ἐπέστραπται τὴν ἑαυτοῦ, ad suam ipsius voluntatem advertit animum, I. 4, 18. ἐπέστραπται ἐφ' αὐτόν; an in se ipsum descendit? III. 23, 16. ἐπεστράφη εἰς αὐτόν; ib. vs. 37. ἵν' οἱ πολῖται ἐπιστραφέντες τιμῶσι τὸ θεῖον &c. ut cives animum advertentes colant Deum, & definant socordes esse in re maximi momenti, II. 20, 22.

Frequenter vero ἐπιστρέφεσθαι *non solum* respicere & animadvertere *significat; sed & curare.* οὐκ ἐπιστρέφῃ; οὐκ ἐπιστρέφομαι, *Tu non curas? Non curo*, I. 19, 9. κἂν τινα κακῶς λέγῃ, οὗτος ἐπιστρέφεται; hiccine id curabit? II. 27, 14. οὐκ ἐπιστρέφομαι τί μέλλετε κρίνειν, II. 2, 17. *Sic* II. 13, 3 & 14. II. 16, 14. III. 24, 89. En. 50. *In qua notione construitur cum Genitivo:* τούτων οὐκ ἐπιστρεψόμεθα, hæc nihil curabimus, I. 9, 21. οὐκ ἐπιστραφήσεται τοῦ μὴ εἰκῇ ἀναστρέφεσθαι ἐν τῷ λόγῳ; non curæ ei erit ne temere versetur in disputatione, I. 7, 27. εἰ μὴ ἐπιστρέφονταί μου οἱ θεοί, si me non curant Dii, I. 27, 13. οὐδείς μου ἐπιστρέφεται, I. 29, 48. II. 4, 6. *Sic* I. 22, 15. I. 29, 54. II. 2, 3. IV. 1, 34 & 70. IV. 6, 23. IV. 12, 12. *Videri autem potest hæc constructio elliptica esse, ut intelligatur* ὑπὸ *præpositio. Est enim* ἐπιστρέφομαι ὑπὸ τούτου τοῦ πράγματος, *proprie*, ego convertor *vel* advertor ab hac re, *id est*, hæc res me ad sese convertit; me movet ut animum ad eam advertam; curam meam in sese convertit; ad curam meam pertinet. *Et sic certe cum* ὑπὸ *constructum habemus hoc verbum* II. 20, 33. ὑπ' οὐδενὸς τούτων οὐδὲ κατὰ ποσὸν ἐπιστρέφονται, a nulla harum rerum vel minimum commoventur, ut animum ad eas advertant.

Ἐπιστροφή, ἐφ' αὐτόν, cura sui ipsius, III. 16, 15. „quum ad nos redimus & mentem convertimus; animadversio, cura sui. *M. Anton.* IV. 32: ἡ ἐπιστροφὴ καθ' ἑκάστην πρᾶξιν, *ubi interpres*, cura.“ UPTON. — περὶ τὴν γνώμην ἡ πᾶσα ἔστω ἐπιστροφή, En. 41.

Ἐπιστρόφως ἔχειν τῆς ὀρέξεως, curam habere adpetitionis suæ, IV. 1, 81. κατὰ τὴν ἔκκλισιν, ibid. *Vide* Ἐπιστρέφεσθαι.

Ἐπισύρειν, post se trahere, tractim ducere. *Hinc* τὸ Ἐπισεσυρμέ-

περὶ τὰ ἀγαθὰ σὺ ὁ ἐπιτυγχάνων εἶ, ἐκεῖνος δ' ἀποπεπλάνηται, tu verum tenes, IV. 6, 38.

Cum Genit. consequi, nancisci; ἂν που μυραλειφίου ἐπιτύχῃς, μακάριος εἶναι δοκεῖς, IV. 9, 7. τὸ ἐπιτυχεῖν οὗ ὀρέγῃ, *vulgo* En. 2. 1. *ubi nos cum aliis* ἐπιτυχία *posuimus. Et pro* ἐπιτυχεῖν *vel* ἐπιτυγχάνειν, *ubi de* ὀρέξει *agitur, constanter* μὴ ἀποτυγχάνειν *usurpat Epictetus. Vide loca ab Vptono ad En. 2, 1. citata.*

ὁ ἐπιτυχὼν, *i. q.* ὁ ἐντυχὼν, *vel* ὁ τυχὼν, primus quisque qui nobis occurrit, in quem incidimus, proximus quisque. *Cujus usus ex probatissimis scriptoribus exempla collegit H. Steph. in Thes. ut non opus sit apud nostrum pro* τῷ ἐπιτυχόντι, IV. 13, 6. *vel* τῷ τυχόντι *corrigere, vel* τῷ ἐντυχόντι, *quemadmodum Vptonus malebat.*

Ἐπιφαίνειν, præ se ferre, speciem præbere. τὸν τιμώμενον ἐπιφαίνειν ὑπὸ τὸν ἐπιφανῶν τούτων, IV. 6, 4.

Ἐπιφέρειν, adferre. ἄλλο μέν τι τὴν ἀρετὴν ἐπιφέρειν ὁμολογοῦμεν, I. 4, 8. μὴ τοιαύτην ἐπενέγκῃς ὑποφορὰν, ne talem adferas objectionem, I. 29, 40. n.

Ἐπιφέρεσθαι, irruere, imminere. ὅταν τὰ ἐπιφερόμενα κακὰ ἡγώμεθα, cum ea, quæ nobis imminent, mala existimamus, II. 16, 12.

In Dialecticis, Ἐπιφέρειν *est* inferre conclusionem ex præmissis. (*Et* „ἐπιφορὰ *est illatio, quæ assumtionem sequitur. vide Laërt.* VII. 76." VPTON.) τὸν δεδωκότα τὰ λήμματα, δεῖ παραχωρεῖν τὸ ἐπιφερόμενον, I. 7, 16. οὐ καθ' ἡμᾶς συμβαίνει τὸ ἐπιφερόμενον, I. 7, 19. εἰ ὑποτάσσομεν κακῶς, ἀνάγκη καὶ τὸ γενόμενον ἐξ αὐτῶν ἐπενεχθῆναι κακῶς, IV. 1, 61.

Ἐπιφθέγγεσθαι, verbis subjicere, verba subjicere. ἐπιφθέγγου ἐφ' ἑκάστῳ, En. 32. *Conf.* Ἐπιλέγειν.

Ἐπιφοιτᾶν ἀνθρώποις, adire, convenire homines, III. 22, 69.

Ἐπιφύεσθαί τινι, ingruere adversus aliquem, adoriri, invadere aliquem. πολὺ μᾶλλον ἐπιφυήσονταί μοι, IV. 5, 23.

Ἐπιφωνημάτιον, *diminut.* τοῦ Epiphonema. καθίσας λέγω νοημάτια καὶ ἐπιφωνημάτια, III. 23, 31 sq. n.

Ἐπίχαρις, gratus, suavis. ἔχει τι καὶ ἐπαγωγὸν καὶ ἐπίχαρι, II. 14, 3.

Ἐπιχείρημα, Epicherema, I. 8, 1. n. II. 20, 28.

Ἐπιχειρητικός. δύναμις ἡ ἐπιχειρητικὴ, vis argumentandi, I. 18, 7. n. *nisi* ἐγχειρηματικὴ *legendum.*

Ἐπιψελλίζειν, balba voce loqui. ἐπιψελλίζοντα λέγειν, III. 22, 8.

Ἐπιψηφίζειν, in suffragia mittere, rogare sententias. τοὺς μὲν ἄλλους οὐκ ἐπιψηφίζω II. 12.

ἐλήλυθεν ἡμῖν ἡ περὶ τούτων πραγματεία, inde venit (orta eſt) nobis harum rerum tractatio, I. 7, 12. n. *δεῖ δίχα ὀρέξεως ἔρχεσθαι*, *nempe πρὸς τὸ μαντεύεσθαι*, accedere oportet, II. 7, 10. n. *οὕτως ἔρχου ἐπ' αὐτὸ*, *ſcil. τὸ ἔργον*, III. 15, 1. En. 29, 1. *ἄλλῳ ἐλθεῖν καὶ ἄλλῳ*, alium atque alium convenire, *niſi προσελθεῖν vel συνελθεῖν ſcriptum oportebat*, III. 24, 103. n.

Ἔρχεσθαι interdum ſignate ponitur pro venire in hunc mundum. *τίνα οὖν ἐντολὴν ἔχων ἐκεῖθεν* (*ſcil. ἐκ Διὸς*) *ἐλήλυθας*; I. 25, 4. *ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ - - τίς οὐκ ἂν ἔχων ἔμφυτον ἔννοιαν ἐλήλυθεν*; II. 11, 3. (*Sic ἥκομεν*, II. 11, 2.) *Simili quadam ratione dictum eſt illud*, *ἡ λογικὴ δύναμις - - πόσου ἀξία οὖσα ἐλήλυθε*, *ſcil. ἡμῖν παρὰ τοῦ θεοῦ*, venit nobis, data eſt a Deo, I. 1, 4. *& idem valet ac παρείληπται, quod ibidem præceſſit.*

Ἐρωτᾶν συλλογισμὸν, ſyllogiſmum proponere. *τὸν κυριεύοντα ἐρωτῆσαι*, II. 18, 18. n. *ὁ κυριεύων λόγος ἀπὸ τοιούτων τινῶν ἀφορμῶν ἠρωτῆσθαι φαίνεται*, II. 19, 1.

οἱ ἐκ τοῦ ἠρωτῆσθαι περαίνοντες, *nempe λόγοι vel συλλογισμοὶ*, ratiocinationes interrogando concludentes, I. 7, 1. n. *οἱ τῷ ἠρωτῆσθαι περαίνοντες*, III. 21, 10.

Ἐρώτημα, interrogatio. *ὡς πρὸς τὰ ἐρωτήματα τὰ σοφιστικὰ γυμναζόμεθα*, &c. III. 8, 1. n.

Ἐσθὴς, veſtis. *ἣν θέλεις ἐσθῆτα περίθες*, quacumque volueris veſte me indue, *i. e.* quacumque volueris in conditione me loca, II. 16, 42.

Ἐσθίειν, comedere. *ἔσθιε, καὶ πίνε*, &c. II. 20, 10. *ἐν συμποσίῳ μὴ λέγε πῶς δεῖ ἐσθίειν, ἀλλ' ἔσθιε ὡς δεῖ*, En. 46, 1. *ἐσθίειν συντάξεις*, devorare libros, I. 26, 16.

Ἐσμηγμένος. *Vide in Σμήχειν.*

Ἔσοπτρον, ſpeculum, II. 14, 21. *ἔσοπτρον λάβε*, III. 22, 51.

Ἐσπευσμένως, ſtudioſe. (*opp. ἀνειμένως.*) *πρὸς τὰ ἀδιάφορα ἐσπευσμένως ἔχεις*, I. 20, 12.

Ἑστίασις, convivium. *προετιμήθη σού τις ἐν ἑστιάσει*, En. 25, 1. *ἑστιάσεις τὰς ἔξω καὶ ἰδιωτικὰς διακρούου*, En. 33, 6. *τὸ κοινωνικὸν ἐν ἑστιάσει φυλάξαι*, En. 36. *ἐν ταῖς ἑστιάσεσι δύο ὑποδέχῃ*, Fr. 31.

Ἑστιάτωρ, qui alium convivio excipit, qui epulas præbet, En. 36.

Ἔσωθεν, intrinſecus. *ἔσωθεν μὴ στενάξῃς*, I. 18, 19. En. 16. *ἔσωθεν καὶ ἐκ πάθους λέγειν*, IV. 1, 57. Intus: *τοῦ θεοῦ παρόντος ἔσωθεν*, Deo intus præſente, II. 8, 14.

Ἑτερόδοξος, qui alterius eſt ſectæ vel opinionis. *τὰ τῶν ἑτεροδόξων δόγματα ἐξηγεῖσθαι*, II. 9, 19.

Ἑτεροκλινῶς ἔχω πρὸς ἡδονήν, in alteram partem, nempe ad voluptatem, nimis ſum propenſus, III. 12, 7.

Ἕτερος, alius. *ἕτερον τρόπον τοιοῦτόν τι πάσχουσι* &c. II. 15, 4. n.

Ἔτι, adhuc. *Frequenter familiariter ac fere pleonaſtice adhibetur. πῶς ἔτι χρήσεταί τις αὐτῷ;* I. 5, 2. *τοῦτο ἔτι καὶ δύναμιν καλοῦμεν*, I. 5, 5. &c. *Hinc nonnumquam temere in ἐστὶ vel ἔστι mutatum, ut* III. 22, 18. n. *Interdum in ἐπὶ, ut* II. 17, 26. n. (*Sic forſan τί ἔτι ἀνίστασαι legendum* II. 20, 9. *pro τί ἐπανίστασαι;*) *Alibi cum ὅτι permutatum, ut* III. 18, 4. n.

Εὖ *σοι γένοιτο*, quod bene tibi vertat, proficiat tibi, II. 5, 30. („*Formula ironica. Anglice*, well fare thee! *Vtitur M. Anton.* V. 28." VPT.) *Conf.* Καλῶς.

Εὐαρεστεῖν, contentum eſſe, lubentem adquieſcere, lætum comprobare; *τῇ θείᾳ διοικήσει*, I. 12, 8. II. 23, 29 & 42. *Conf. Not. ad* I. 12, *tit.*

Εὐαρέστησις. περὶ Εὐαρεστήσεως, I. 12, tit. n.

Εὐαρέστως, lubenti & læto animo. *πάντα εὐαρέστως δέχεσθαι*, I. 12, 21. *ἀταράχως καὶ εὐαρέστως ζῆν*, jucunde vivere, Fr. 11. *ἐδείπνεις πότε εὐαρεστότερον;* IV. 1, 48.

Εὐγνωμόνως, æquo animo, modeſte, ut eo quod adſit contentus ſis. *εὐγνωμόνως ἐσθίειν*, I. 13, 1.

Εὐγνωμοσύνη, „animi æquitas & probitas, *ſic vulgo interpretantur:* [*& ſic recte vertitur*, II. 10, 9.] *at Wolf* dexteritas, II. 5, 16. *forſan* peritia, *ab εὖ & γινώσκω. Apud Laërt.* VII. 126. *vertit interpres* rectum judicium." VPTON.

Εὐγνώμων, moderatus. *τὸ* Εὔγνωμον, moderatio, æquitas animi. *ὁ κακὸς γείτων γυμνάζει μου τὸ εὔγνωμον, τὸ ἐπιεικὲς*, III. 20, 11.

Εὐδαιμονεῖν, felicem eſſe. *ἔξεστί σοι ταῦτα πάσχοντι εὐδαιμονεῖν*, III. 8, 6. *τὸ γὰρ εὐδαιμονοῦν ἀπέχειν δεῖ πάντα ἃ θέλει*, III. 24, 17.

Εὐδαιμονία, felicitas; *paſſim. οὐδέποτε οἷόν τ' εἰς τὸ αὐτὸ ἐλθεῖν εὐδαιμονίαν καὶ πόθον τῶν οὐ παρόντων*, III. 24, 17. „*Eſt δαίμων ἀγαθὸς, inquit M. Anton.* VII. 17. *ubi vide Gatak.*" VPTON.

Εὐδαιμονικὸς, efficiens felicitatis. Eſt in notione *τοῦ* Ἀγαθοῦ, ut ſit *εὔρουν, εὐδαιμονικὸν*, &c. III. 22, 39. *ἀλλαχοῦ ζητεῖτε τὸ εὔρουν, τὸ εὐδαιμονικὸν*, III. 22, 26. *ubi corrupte vulgo τὸ ἡγεμονικόν. πᾶν δ' ἂν δῷς, ἐγὼ αὐτὸ ποιήσω μακάριον, εὐδαιμονικὸν*, &c. III. 20, 15.

Εὐδαιμόνως διάγειν, feliciter vitam tranſigere, III. 24, 16.

Εὐδία, coeli ſerenitas, maris tranquillitas, II. 18, 30.

Εὐδοκιμεῖν, in honore eſſe, fama frui. *ἤδη ἐπολιτεύου, καὶ εὐδοκίμεις*, III. 9, 9.

Εὐδο-

Εὐδοκίμησις, Adprobatio *apud Rhetores*; (*„ubi quid fit, vide apud Cic. ad Herenn.* II. 6." VPTON.) τοῦτο νίκη, τοῦτο ἐπίλογος, τοῦτο εὐδοκίμησις, II. 2, 7.

Εὐδοξία, bona fama, gloria. τῶν ἐκτός ἐστιν, ὅμοιον ὑγείᾳ, ὅμοιον εὐδοξίᾳ, I. 15, 3. εὐδοξία ψόφος ἐστὶ μαινομένων ἀνθρώπων, I. 24, 6. n. *ubi vulgo* ἀδοξία.

Εὐεπηρέαστος, cui facile noceri poteſt, qui facile lædi *aut* damnum accipere poteſt. ἀπὸ τῶν μικροτάτων, ἀπὸ τῶν εὐεπηρεαστοτάτων ἀρχόμενος, ἀπὸ χύτρας, ἀπὸ ποτηρίου, IV. 1, 111.

Εὐεργέτης, benefactor, I. 6, 42.

„Εὐεργὸς, facilis, expeditus. *vide* ἔντονος." VPT. — *Nempe ſic corrupte pro* ἐνεργὸς *legebatur* II. 23, 4. n.

Εὐηνίως, placide; *„ab equo qui habenas facile audit."* VPTON. — ζῆν κούφως καὶ εὐηνίως, IV. 7, 12.

Εὐθυμεῖν, placido, læto & tranquillo animo eſſe. μή τι κωλύει φυγαδευθῆναι γελῶντα, καὶ εὐθυμοῦντα, καὶ εὐροοῦντα; I. 1, 22. εὐθυμεῖν - - δυσθυμεῖν, var. lect. Fr. 24. *pro* εὐδαιμονεῖν - - δυστυχεῖν. *„Vide Cic. de Fin.* V. 8. *p.* 367. *& ibi Daviſ. Menag. ad Laërt.* IX. 46. *Gatak. ad M. Anton.* IV. 24. *Laërt. in vita Zenon.* VII. 117. [116.] ὑπὸ δὲ τὴν χαρὰν - - εὐθυμίαν. *vide ibi Interpretem.*" VPT. — *Conf. Senec. de Tranq. Animi, cap.* 2.

Εὔθυμος, tranquillus, placidus. εὔθυμος καὶ ἀτάραχος, IV. 11, 12.

Εὐθύνειν & Ἰθύνειν, corrigere, Fr. 58.

Εὐθὺς, ſtatim, jam ſtatim, primo, ne longius abeam; („exempli gratiâ, verbi cauſſâ." VPT.) — I. 10, 8. n. I. 19, 2. n. II. 9, 2. II. 16, 22. II. 17, 11. II. 8, 20. III. 3, 14. III. 19, 4. ἐὰν ἐπιλέγῃς εὐθὺς, ὅτι λούσασθαι θέλω, En. 4. *ubi vide Var. Lect.*

Εὐκοσμία, decentia, mores compoſiti, morum modeſtia, IV. 8, 9.

Εὐλάβεια, cautio. *„Sic Cicero & Seneca. Andronicus Rhod.* Φόβος ἐστὶν ἄλογος ἔκκλισις, - - εὐλάβεια δ' εὔλογος ἔκκλισις. Laërt. VII. 116." VPT. — *Vide Not. ad* II. 1, 2. *& Menag. ad Laërt. l. c.* χρῆσθαι τῇ τ' εὐλαβείᾳ καὶ τῷ θάρσει, II. 1, 3. ὅπου τὰ προαιρετικὰ, ἐκεῖ ἡ εὐλάβεια ἔστω σοι, II. 1, 5 ſq. & vſ. 14. ὅσοις γ' ἐστί τις εὐλάβεια, II. 12, 12.

Εὐλαβεῖσθαι, *cum Accuſ. rei*, cautum eſſe, cautionem adhibere in aliqua re *vel* adverſus rem, cavere, vereri. ὅτι οὐ μάχεται τὸ θαῤῥεῖν τῷ εὐλαβεῖσθαι, II. 1, tit. n. εὐλαβεῖσθαι τὰ ὄντως κακὰ, II. 1, 7. ἅμα τῷ θέλειν εὐλαβεῖσθαι καὶ ἐφ' αὐτῷ κειμένην ἕξει τὴν ἔκκλισιν, II. 1, 12. πρὸς τὰ ἀπροαίρετα θαῤῥεῖν,

fenfus

fenfus communis in illâ fortunâ." VPTON.

Εὐπείθεια, obedientia, obfequium. Fratri debetur *παραχώρησις, εὐπείθεια, εὐφημία*, II. 10, 8. *ἡ πρὸς νόμον εὐπείθεια*, IV. 1, 159.

Corrupte vulgo τὴν ἐμαυτοῦ εὐπείθειαν legebatur III. 24, 24. *pro ἀπάθειαν. Sic &* IV. 3, 7. n.

Εὐπειθῶς, obedienter. *εὐτάκτως καὶ εὐπειθῶς τῷ Θεῷ*, III. 24, 95.

Εὐποιεῖν, benefacere. *εὐποιήσεις μέγιστα τὴν πόλιν*, &c. Fr. 81.

Εὐποιΐα, beneficientia, Fr. 26. 51 & 80.

Εὐπορεῖν, fatis habere, abundare. *πάσης προφάσεως πρὸς τοῦτο εὐποροῦμεν*, III. 24, 62. *ubi perperam vulgo ἀποροῦμεν.*

Εὐπρέπεια, fpecies, decor. *εὐπρέπειαν προσλαμβάνειν ἀπὸ τούτου*, I. 8, 7.

Εὑρεσιλογία, folertia in argumentis excogitandis, cavillatio, II. 20, 35. „*Vide Laërt.* II. 134. *atque ibi H. Steph.*" VPTON.

Εὑρίσκειν, invenire. *πῶς ἂν εὕροι ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν διέξοδον*, I. 7, 2. *ubi corrupte alii εὐροοῖ aut εὐροῇ. Poffis vero perinde εὕρῃ & εὕροι legere. ἂν μὴ εὕρωμεν φαγεῖν*, III. 19, 5. *Corrupte item εὑρεῖν olim legebatur, pro εὐροεῖν*, III, 14, 8. n. *Viciffim videri poteft εὑρεῖν legendum* II. 16, 47. *pro εὐροεῖν, fed & hoc ipfum tueri locum fuum ibi poteft. Adde Var. Lect. ad* En. 8.

Εὐροεῖν, bene fluere, facilem curfum habere; *metaph.* feliciter & profpere vitæ curfum traducere, vitam agere beatam. „*Cic. de Offic. lib.* I. [cap. 26.] Rebus profperis & ad voluntatem noftram fluentibus. *Seneca Ep.* 111. Par fibi in omni ftatu rerum, five fecundo curfu vita procedit, five fluctuatur per adverfa & difficilia. *Et Epift.* 120. Hinc intellecta eft illa beata vita, fecundo defluens curfu. *Vide Laërt.* VII. 88. *Vtitur M. Antoninus paffim.*" VPTON. — *Apud Laërt. l. c. habes εὔροιαν βίου, quæ eft idem ac* Vita Beata. *Nam fic Zeno* Vitam Beatam *definivit: Εὐδαιμονία ἐστὶ εὔροια βίου. Stob. Ecl. Eth.* II. 4. *p.* 172. *Sext. Emp. Pyrrh.* III. 172.

Φυραδευθῆναι εὐθυμοῦντα καὶ εὐροοῦντα, I. 1, 22. *εὐροεῖν ἢ δυσροεῖν, ἀτυχεῖν ἢ εὐτυχεῖν*, II. 19, 29. *ἵνα εὐροῇς, ἵνα εὐσταθῇς*, III. 10, 10. III. 20, 14. IV. 1, 46. *Porro* III. 14, 8. III. 17, 9. IV. 4, 22 & 37. En. 8.

Εὔροια, profper rerum curfus, tranquillitas animi, vita beata. (*Vide* Εὐροεῖν.) *εὐδαιμονία, ἀπάθεια, εὔροια*, I. 4, 3 & 28. *τί ἔργον ἀρετῆς; εὔροια*, I. 4, 6. *ἔξω ζητῶν ἀεὶ τὴν εὔροιαν, καὶ μηδέποτ' εὐροεῖν δυνάμενος*, II. 16, 47. *ἀγὼν ὑπὲρ ἐλευθερίας, ὑπὲρ εὐροίας, ὑπὲρ ἀταραξίας*, II. 18, 28. *μία ὁδὸς ἐπὶ*

ἐπὶ εὔροιαν, ἀπόστασις τῶν ἀπροαιρέτων, IV. 4, 39. *Adde* IV. 1, 34. IV. 4, 4. IV. 6, 35.

Εὔρους, prospero fluens cursu, beatus. λογικὸν ζῶον - - ἐλεύθερον, εὔρουν, εὐδαίμον, IV. 7, 9.

τὸ εὔρουν, *i. q.* ἡ εὔροια, *quod vide.* τὸ εὔρουν καὶ ἀπαθὲς, I. 4, 1. n. τὸ εὔρουν καὶ τὸ εὐδαιμονικὸν, III. 22, 26.

Εὐρόως, secundo cursu, prospere. εὐρόως καὶ ἀταράχως βιώσασθαι, I. 4, 27. III. 22, 45. *Compar.* εὐρούστερον διάγω καὶ ἀταραχώτερον, IV. 11, 23.

Εὐρυθμία, concinnitas, solertia, II. 5, 16.

Εὐρύθμως, concinne, solerter. ἐσφαίριζεν εὐρύθμως, II. 5, 20.

Εὐσέβεια, pietas. τῆς περὶ τοὺς Θεοὺς εὐσεβείας τὸ κυριώτατον &c. En. 31.

Εὐστάθεια, stabilitas, constantia: „ille animi status & immotus tenor, qualis aequoris est in malacia; *vide Gatak. ad Anton.* VI. 10." UPTON. περὶ Εὐσταθείας, I. 29, tit. εὐστάθεια τοῦ ἀνεπιστρεπτοῦντος, II. 5, 9. πίστις, εὐστάθεια, ἀπάθεια, IV. 3, 7. εὐσταθ. ἀταραξία, &c. III. 24, 79. III. 26, 13.

Εὐσταθεῖν, inconcussum stare; stabili, constanti, tranquillo animo esse; tranquille vivere. („*Verbum M. Antonino familiare.*" UPTON.) ποία οἰκία εὐσταθεῖ, ποία οὔ, III. 22, 72. ζητεῖ πᾶς ἄνθρωπος εὐσταθῆσαι, εὐδαιμονῆσαι, IV. 1, 46. εὐσταθήσω, εὐροήσω (ἐν τῇ νόσῳ,) III. 20, 14. ἄγαγέ μοι τὸν Καίσαρα, καὶ ὄψει ὡς εὐσταθῶ; I. 29, 61. *Adde* II. 5, 17. II. 6, 5. III. 3, 19. III. 9, 17. III. 10, 10.

Εὐσταθής, stabilis, constans, inconcussus. τὸ εὐσταθὲς, *i. q.* ἡ εὐστάθεια, *quod vide.* τηρεῖν τὸ εὐσταθὲς καὶ ἀτάραχον, II. 5, 2. τὸ σεμνὸν καὶ τὸ εὐσταθὲς καὶ ἅμα ἀνεπαχθὲς φύλασσε, En. 33, 11.

Εὐσταθῶς, inconcusse. καὶ ἀταράχως, II. 5, 7. ἀπολογηθῆναι εὐσταθῶς, III. 18, 6.

Εὐστοχεῖν, scopum attingere, feliciter versari in re. ἐν πᾶσι τούτοις εὐστοχεῖν, I. 27, 2. II. 1, 10. ἐν ἐπιβολῇ, ἐν προθέσει, ἐν ὁρμῇ, IV. 6, 26.

Εὐσχημονεῖν, honeste se gerere, honestatem & decorem servare, III. 22, 59. IV. 12, 2.

Εὐσχήμων, decorus, decori servans. τὸ εὔσχημον, decor, decorum, honestas. τὸ εὔσχημον, τὸ αἰδῆμον, IV. 12, 6. τὸ εὔσχ. σκοπεῖ, τἄλλα δ' οὐχ ὁρᾷ, IV. 1, 65. ἔφεσις τοῦ εὐσχήμονος, IV. 11, 25.

Εὐσχολεῖν, otium agere. *Absolute*, εὐσχολῶ, ἡσυχίαν ἄγω, III. 2, 16. III. 9, 19. IV. 13, 18. *Cum Infin.* εἰ εὐσχολεῖτε ἐπαινέσαι με, III. 23, 29. οὐκ εὐσχολῶ ἀναγνῶναι, IV. 4, 2.

Εὐσχολία, otium, IV. 7, 39.

Εὐτακτεῖν, ordinem, disciplinam servare, III. 15, 3. En. 29, 2.

Εὐτάκτως, ordinem ac disciplinam servando. τὴν ἑαυτοῦ χώραν

χώραν ἐκπληρώσῃ εὐτάκτως καὶ εὐπειθῶς τῷ Θεῷ, III. 24, 95. Pulcro, constanti ordine; τὸ οὕτω μέγα κατασκεύασμα οὕτως εὐτάκτως οἰκονομεῖσθαι, II. 14, 27. *ubi perperam vulgo* ἀτάκτως.

Εὐταξία, bonus ordo, modestia, compositi mores, Fr. 27.

Εὐτελὴς, vilis. εὐτελὲς παιδισκάριον, IV. 1, 21. *ubi male olim* ἀτελές.

Εὐτελῶς, vili, frugali ratione. εὐτελῶς ἡρμοσμένος κατὰ τὸ σῶμα, En. 46.

Εὐτονία, *de animi* firmitate. II. 15, 8.

Εὐτυχεῖν, prospera fortuna uti, felicem esse. εὐτυχεῖν, ἀτυχεῖν, I. 28, 30. II. 11, 5. II. 23, 29. δείξατέ μοί τινα νοσοῦντα καὶ εὐτυχοῦντα, κινδυνεύοντα καὶ εὐτυχοῦντα, &c. II. 19, 24. δι' οὐδένα δυστυχεῖν, ἀλλὰ εὐτυχεῖν διὰ πάντας, III. 24, 63. *Adde* III. 17, 4. IV. 1, 150.

Εὐτύχημα, prosper eventus. ἔσται σοι τὸ ἀποβὰν, εὐτύχημα, IV. 10, 9.

Εὐτυχὴς, fortunatus. III. 24, 58. IV. 10, 13. εὐτυχέστατος, κακοδαιμονέστατος, III. 25, 3.

Εὐτυχία, felicitas. εὐτ. καὶ δυστυχία, III. 22, 84. ἀγὼν ὑπὲρ εὐτυχίας καὶ εὐδαιμονίας, III. 25, 3. ὦ μεγάλης εὐτυχίας, I. 4, 29.

Εὐτυχῶς, prospere, felicibus auspiciis; εὐτυχῶς προσελεύσονται τῷ ἔργῳ, III. 21, 12.

Εὐφημεῖν, celebrare, laudare. εὐφημεῖν τὸ Θεῖον, I. 16, 15. ἄνθρωπε εὐφήμει, bona verba quaeso, III. 5, 15.

Εὐφημία, collaudatio, II. 10, 8.

Εὐφραίνειν, delectare. *Passiv.* πῶς ἐφ' οἷς μὲν εὐφραίνῃ ἀναμιμνησκόμενος, III. 25, 1. ὅπως εὐτελῶς εὐφρανῇς, Fr. 32.

Εὐφρασία, delectatio, animi voluptas, ἡ ἐν τῇ ψυχῇ, Fr. 30.

Εὐφυὴς, naturâ aptus & habilis, ingeniosus, bonâ indole. εὐφυὴς νέος, I. 9, 18. I. 29, 34. II. 6, 23. III. 6, 9. III. 23, 14. IV. 10, 3. τὸν ταῖς ἀληθείαις εὐγενῆ καὶ εὐφυᾶ, II. 16, 17. τοὺς ἵππους τοὺς εὐφυεῖς, II. 24, 29.

De Rebus. ἀεὶ τῶν εὐφυεστέρων ἔχομαι πρὸς τὸ τυγχάνειν τῶν κατὰ φύσιν, aptiora, magis idonea amplector, II. 6, 9. καθήκει τῶν πρὸς ἐκλογὴν εὐφυεστέρων ἔχεσθαι, II. 10, 6.

Εὐχαριστεῖν, gratias agere, τῷ μάντει, II. 7, 9. τῷ Θεῷ, I. 4, 32. I. 6, 2. I. 10, 3. I. 12, 32. I. 19, 25. *Imperf.* ηὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ, IV. 4, 18. ἐπὶ τούτοις, I. 6, 2. II. 7, 9. ὑπὲρ τούτων, IV. 1, 105.

Εὐχαριστία. *Vide* Εὐχρηστία.

Εὐχάριστος, gratus. ὁ αἰδήμων καὶ εὐχάριστος, I. 16, 7. II. 20, 32. IV. 1, 106. ταῦτα τὰ δόγματα ποιεῖ πρὸς τὸν Θεὸν εὐχάριστον, IV. 5, 35.

τὸ Εὐχάριστον, *i. q.* ἡ εὐχαριστία, gratus animus, I. 6, 1. *Conf.* Εὔχρηστος.

μεταπίπτοντας οὐκ ἐφοδεύετε, ψευδομένου λήμματα, ὑποθετικούς; II. 21, 17. *προέβαλές ποτε σαυτοῦ φαντασίαν τινὰ ἀντὶ συλλογισμοῦ, καὶ ταύτην κοινῇ ἐφοδεύσατε;* II. 12, 19. *Quibus in locis ἐφοδεύειν haud incommode cum Wolfio* tractare, pertractare, *vertas. Est autem ἐφοδεύειν proprie* obire; *deinde* obeundo lustrare, examinare, disquirere. *Sic in re militari usurpatur apud Polybium & alios; (conf. Lexic. Polyb.) similique ratione apud philosophos, veluti apud Sext. Empir. Pyrrh.* II. 1. *Eadem fere verbi περιοδεύειν est ratio, quod vide infra. Loquitur autem Epictetus locis supra adlatis de* difficilioribus, intricatioribus & sophisticis argumentationibus, *quæ studiosis artis dialecticæ vel a magistris vel a condiscipulis proponebantur, ut in eis* resolvendis atque explicandis *vires ingenii tentarent. Estque ἐφοδεύω τοὺς συλλογισμοὺς idem quod* IV. 6, 15. *ait ἄνω κάτω στρέφω τοὺς προτεινομένους.*

Ἐφόδιον, viaticum. *ἔχοντάς τι ἐφόδιον τοιοῦτον εἰς τὸν βίον,* III. 21, 9.

Ἐφορᾷν, intueri, desuper prospicere, perspicere. *ὅτι πάντα ἐφορᾷ τὸ θεῖον,* I. 14, tit. & vs. 1 & 9. II. 8, 14. III. 24, 13. *Perperam vero olim legebatur εἰς τὸν θεὸν ἐφορῶντες, pro ἀφορῶντες,* II. 19, 29.

Ἔχειν, *cum Adverbiis constructum, non modo quæ Statum significant, sed & quæ Actionem significare videntur; verbi caussa, παραβατικῶς ἔχειν τῆς κοινωνίας, quod vertunt* communionem hominum violare, II. 20, 14. *Nec tamen παραβατικῶς, recte si spectes,* actionem *denotat, sed* habitum *animi: est enim παραβατικὸς non* is qui transgreditur, *sed* ad transgrediendum pronus, transgredi solitus.

ἄνθρωπε, δοκεῖς μηδὲν ἔχειν, πυρέσσεις δὲ, II. 14, 21. n. *vox medici, ægroto dicentis,* tu putas nihil te (*scil.* mali) habere; at febri laboras. *διὰ πάσης ἐπιμελείας ἔχειν τινὰ,* omni cura colere aliquem, II. 24, 24. *τὴν ἐλεγκτικὴν χώραν ἔχειν,* III. 21, 19. *i. q. ἐπέχειν, vel κατέχειν, quod ibid.* vs. 18. *præcessit. οὕτως ἐλευθερίας εἶχε,* IV. 1, 23. n. *τρίτην ἡμέραν ἔχοντος αὐτοῦ τῆς ἀποχῆς,* II. 15, 5.

Ἔχεσθαι. *τοῦτο δοκεῖ μοι τοιούτου τινὸς ἔχεσθαι,* hoc mihi videtur cum hoc genere conjunctum, ad tale quoddam pertinere, *i. e.* tali quodam modo se habere; hujus rei mihi hæc esse ratio videtur, II. 1, 3. *ut τοιούτου τινος ἔχεσθαι* idem valeat ac *οὕτω πως ἔχειν.*

Ἔχις, vipera. *ἔχις ἀντὶ ἀνθρώπου γέγονεν,* I. 28, 9. IV. 1, 127. *καθάπερ ἔχιν ἢ ἀσπίδα,* &c. Fr. 20.

οὕτως

οὕτως ἐπιδείκνυε τὸν ζυγὸν, III. 26, 17. ᾔδει γὰρ ὑπὸ τίνος λογικῇ ψυχῇ κινεῖται * ζυγῷ, II. 26, 7.

Et in Neutr. gen. τὸ ζυγὸν, libra, *si modo vera scriptura,* εἰ ἄν σοι ζυγὸν οὐκ ἀρκεῖ, II. 11, 22. n.

Ζωγρεῖον, cavea qua includuntur feræ bestiæ, Fr. 83.

Ζῶον, animal: τὸ ζῶον *subinde per eminentiam dicitur, pro* τὸ λογικὸν ζῶον, i. e. homo; *sic* I. 2, 4. I. 10, 7. I. 16, 12. *De Scholastico, i. e. homine doctrinæ studioso loquens, ait* τοῦτο τὸ ζῶον οὐ πάντες καταγελῶσι, I. 11, 39. τὰ ἄλογα, *subintellige* ζῶα, II. 8, 3.

H.

H *litera, nonnumquam perperam pro* Π *posita a librariis.* ἢ ὡς *habent vett. edd. & mss. pro* πῶς, IV. 1, 115.

Ἢ, quam, præterquam, nisi, *post* τίς *vel* τί, *quæ idem valent ac* τίς ἄλλος; τί ἄλλο; *Sic* Τί οὖν ἐπὶ τούτων ποιητέον ἢ μή ποτε *&c.* quid igitur in his faciendum, nisi fortasse, I. 7, 16. n. *ubi, si post* ποιητέον *statim, ut vulgo faciunt, interrogandi signum ponis, intelligenda deinde repetita quæstio, per ellipsin omissa,* τί ἄλλο, ἢ &c. (*Quæ repetita interrogandi formula interdum diserte adjicitur, ut* I. 1, 21. I. 2, 22. &c.) *Sic,* τί ἂν ἐποίει, μηδενὸς τοιούτου γεγονότος; ἢ δῆλον ὅτι &c. I. 6, 33. n. *ubi* ἢ *ad præcedens* τί *refertur; & intelligi post* γεγονότος *potest repetitum* τί γὰρ ἄλλο; *Eodem modo* III. 1, 6. *& sæpe alias. Sic* τίνι θαῤῥεῖς, (*nempe* τίνι ἄλλῳ,) ἢ τῷ εἰδότι; I. 19, 3. *Sic pro eo, quod* I. 17, 24. *vulgo sic scribebatur,* Τίς ὁρμὴν νικῆσαι δύναται; Ἡ ἄλλη ὁρμή. *&c. præeunte uno ex nostris codicibus in hunc modum scripsi,* Τίς ὁρμὴν νικῆσαι δύναται, ἢ ἄλλη ὁρμή *&c. Par ratio est illius formulæ,* διὰ τί, ἢ ὅτι &c. I. 9, 2 *sq.* IV. 7, 2. *& istius,* πόθεν - - ἢ δῆλον ὅτι, unde - - nisi sane (*vel;* nisi nempe) quia, I. 2, 30. *Eodem modo post* οὐδὲν (*idem valente ac* οὐδὲν ἄλλο) *ponitur* ἢ, nihil nisi; *ut in illo,* οὐδὲν μιμοῦνται ἐκείνους, ἢ, εἰ ἄρα (*scil.* μιμοῦνται,) ὅτι &c. III. 22, 80. n.

Vicissim, post οὐδὲν ἄλλο, *particula* ἢ, *quæ ibi desiderari videbatur, nonnumquam abest; ut* II. 9, 14. οὐδὲν ἄλλο, ἐξηγηταὶ ἐσόμεθα &c. *quod ita intelligi potest,* ἐξηγηταὶ ἐσόμεθα, καὶ οὐδὲν ἄλλο.

ἢ *interdum idem fere valet, ac* εἰ δὲ μή, alioquin, id ni ita est, id nisi mihi concedis, id si negas, *aut similes formulæ. Vide* I. 6, 11. n. I. 28, 17. III. 24, 39. IV. 10, 10 & 21. *&c.*

ἢ γὰρ οὔ; aut nonne ita est? aut

te? an ὑφ' ἡλικίας legendum? per aetatem, ob juvenilem aetatem.

Ἥλιος, sol. ὁ ἥλιος αὐτοῦ ἕνεκα πάντα ποιεῖ, I. 19, 11, n. σὺ ἥλιος εἶ, δύνασαι περιερχόμενος ἐνιαυτὸν ποιεῖν &c. III. 22, 15. καθαρώτερον τοῦ ἡλίου τὸ ἡγεμον. III. 22, 93. ὥσπερ ὁ ἥλιος οὐ περιμένει λιτὰς ἵνα ἀνατείλῃ, &c. Fr. 88. ἡ τοῦ ἡλίου πρόσοδος καὶ ἄφοδος, I. 14, 4.

Ἧλος, clavus. προσέχεις μὴ ἐπιβῇς ἥλῳ, En. 38.

Ἥμερος, mansuetus, mitis. *De alimentis;* τὰς ἡμέρους τροφὰς, I. 4, 30. „mitia alimenta; *sic Ovid. Metam. V.* 655." VPT. — *De Homine.* ἥμερον ζῶον ἄνθρωπος, II. 10, 14. IV. 1, 121. IV. 5, 10. n. λέγομεν ἥμερον εἶναι τὸν ἄνθρωπον τὴν φύσιν, IV. 1, 126. Fr. 71. πρᾶος, ἥμερος, συγγνωμονικὸς, II. 22, 36. ἥμερος, κοινωνικὸς, ἀνεκτικὸς, φιλάλληλος, IV. 5, 17. Διογένης ἥμερος ἦν καὶ φιλάνθρωπος, III. 24, 64.

Ἡμερότης, mansuetudo, mitis indoles. αἰδὼ, καταστολὴ, ἡμερότης, II. 10, 15. Fr. 51 & 80.

Ἡμέτερος, noster. μέρος τι ἡμέτερον, I. 1, 12. n.

Ἡμιτόνιον, semitonium, dimidia pars toni, II. 11, 2. „*Vide Vitruv. lib. V. c. 4. & Macrob. in Somn. Scip.*" VPTON.

Ἠρεμεῖν, quiescere. ἠρεμήσατε τῇ διανοίᾳ, sedata estote mente, II. 21, 23.

Ἡσυχάζων, *Quiescens;* genus Syllogismi, II. 18, 18. n.

Ἧττα, clades. II. 18, 6. *Conf. verbum seq.*

Ἡττᾶσθαι, vinci, inferiorem discedere. ὅταν ἡττηθῇς τινος ἐν συνουσίᾳ, II. 18, 6. ἂν δ' ἅπαξ ἡττηθεὶς εἴπῃς ὅτι ὕστερον νικήσω, II. 18, 31. ἡττῶσί σε αἱ πιθανότητες τῶν φαντασιῶν, II. 22, 6. III. 12, 11. III. 25, 6. συναρπασθεὶς καὶ ἡττηθεὶς, II. 23, 33. τὸν ὑπ' ἀνθρώπου μέλλοντα ἡττᾶσθαι, πολὺ πρότερον ὑπὸ τῶν πραγμάτων δεῖ ἡττᾶσθαι, III. 24, 70. ἥττητο τῆς ἐν Ἀθήναις διατριβῆς, ibid. vs. 72. μὴ ἡττήσῃ σε τὸ προσηνὲς αὐτοῦ, En. 34.

Θ.

Θάνατος, mors. λιμὴν πάντων, IV. 10, 27. οὐκ ἔστι κακὸν, I. 24, 6. οὐδὲν δεινὸν, En. 5. *Conf.* IV. 7, 15. *& vide mox in* Θάρσος.

Θαῤῥεῖν, confidere. ὅτι οὐ μάχεται τὸ θαῤῥεῖν τῷ εὐλαβεῖσθαι, II. 1, tit. n. ἄφετέ με θαῤῥῆσαι, II. 8, 25.

Θαῤῥούντως, fidenter, cum fiducia, II. 1, 39. n.

Θάρσος, fiducia, confidentia. ἔδει πρὸς μὲν τὸν θάνατον τὸ θάρσος ἐστράφθαι, πρὸς δὲ τὸν φόβον τοῦ θανάτου τὴν εὐλάβειαν, II. 1, 14.

Θαυμάζειν, mirari, admirari. (*De Stoicorum praecepto,* Nil

15. τὰ Θεῖ' ἐπίστατια, En. 53, 2. *Videri potest σὺ Θεῖος εἶ legendum*, II. 17, 33. *pro σὺ Θεὸς εἶ. Nec tamen solicitandam puto vulgatam scripturam. conf. II.* 19, 27.

Θέλειν, velle. Θέλει, οὐ Θέλει, velit, nolit. III. 3, 3. *Sic* Θέλεις οὐ Θέλεις, III. 9, 16. ἀπόδειξις μεγίστη κακοδαιμονίας· Θέλω τι, καὶ οὐ γίνεται, II. 17, 18.

χρῶ μοι εἰς ὃ ἂν Θέλῃς, - - - ὅπου Θέλεις ἄγε, - - ἄρχειν με Θέλεις, ἰδιωτεύειν, &c. II. 16, 42. ἔτι μ' εἶναι Θέλεις; ὡς σὺ ἠθέλησας, *&c.* III. 24, 96 seqq. Θέλει με Θεὸς πυρέσσειν; κἀγὼ Θέλω. Θέλει μ' ὁρμᾷν ἐπί τι; κἀγὼ Θέλω, *&c.* IV. 1, 89 sqq. & ibid. vs. 99 sqq.

Differt Θέλειν *a* βούλεσθαι. *Vide in* Βούλεσθαι.

Usurpatur & Θέλειν *de* vi & significatione *verborum.* Θέλει ὁ ἔρημος κατὰ τὴν ἔννοιαν ἀβοήθητός τις εἶναι, III, 13, 3.

Θελητὸν, quod fas est velle. Θέλειν τὰ μὴ Θελητὰ, IV. 1, 101.

Θεμέλιον, τὸ, & ὁ Θεμέλιος, fundamentum, II. 15, 8. n.

Θεομαχεῖν, cum Deo pugnare, Deo repugnare. („Actor. 5, 39. & 23, 9." VPTON.) Θεομαχεῖν, ὡς μόνον οἷόν τε, τοῖς δόγμασιν ἑαυτοῦ, III. 24, 21. τί οὖν Θεομαχῶ; τί Θέλω τὰ μὴ Θελητά; IV. 1, 101. Θεομαχήσω, ἀντιθήσω πρὸς τὸν Δία, III. 24, 24.

Θεομαχία, cum Deo pugna, III. 24, 24. „*Cicero, de Senect.* Quid enim est aliud, gigantum more bellare cum diis, nisi naturæ repugnare?" VPTON.

Θεὸς, Deus. *Promiscue in sing. & in plur. utitur hoc nomine Epictetus, in eadem etiam phrasi;* (*cf.* I. 4, 31 sq. n.) *sed frequentius fere in Singulari. Sic pro* τοῖς Θεοῖς Φίλον I. 4, 25, τῷ Θεῷ *dicit* I. 29, 18. *&* IV. 4, 21. *Conf. Ind. Nominum Propr. in* Jupiter.

Variæ variorum de Diis sententiæ, I. 12, 1 seqq. n. γεγόναμεν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πάντες, καὶ ὁ Θεὸς πατήρ ἐστι τῶν τ' ἀνθρώπων καὶ τῶν Θεῶν, I. 3, 1 sqq. Θεὸς - - ὅς ἦν ἀγαθοῦ βασιλέως καὶ ταῖς ἀληθείαις πατρὸς, I. 6, 40. τὸν Θεὸν ποιητὴν ἔχειν, καὶ πατέρα, καὶ κηδεμόνα, I. 9, 7. διατί μὴ εἴπῃ τις ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ; I. 9, 6. *cf.* I. 3, 2. ὅτι πάντα ἐφορᾷ τὸ Θεῖον, I. 14, toto. II. 8, 14. ὁ Θεὸς ἔνδον ἐστὶ, καὶ ὁ ὑμέτερος δαίμων ἐστὶ, I. 14, 14. Θεὸν περιφέρεις, καὶ ἀγνοεῖς, II. 8, 12. n. πάντα Θεῶν μεστὰ καὶ δαιμόνων, III. 13, 15. n. ὁ Θεὸς καὶ οἱ μετ' ἐκεῖνον, IV. 12, 11. n.

μαθεῖν δεῖ πρῶτον τοῦτο, ὅτι ἐστὶν ὁ Θεὸς καὶ προνοεῖ τῶν ὅλων, II. 14, 11. III. 26, 28. En. 32, 1 sqq. διάδοσις Θεῶν εἰς ἀνθρώπους, I. 12, 6

6.] præcepta. [*al.* percepta.] ΥΡΤΟΝ. — *παρέλκει τὰ θεωρήματα ταῦτα πάντα*, I. 7, 29. n. *ποία τέχνη οὐχὶ θεωρήματα ἔχει;* IV. 8, 11. *ποῖα θεωρήματα τοῦ φιλοσόφου;* &c. IV. 8, 12. *μαθεῖν τὰ θεωρ.* II. 17, 3. *τὰ θεωρ. ἀναλαβόντες ψιλὰ*, III. 21, 1. *εἴ σε ψυχαγωγεῖ τὰ θεωρήματα, καθήμενος αὐτὰ στρέφε αὐτὸς ἐπὶ σεαυτοῦ, φιλόσοφον δὲ μηδέποτ' εἴπῃς σεαυτὸν*, III. 21, 23. *θέλετε λαλεῖν περὶ θεωρημάτων*, II. 21, 17. *παράδοσις θεωρημάτων*, docere, tradere artis præcepta, II. 23, 40. *ἀρεσάντων θεωρημάτων τινῶν, αὐτοῦ καταμένεις*, II. 23, 43. *cf.* vs. 46. *ἄχρηστα θεωρήματα; τίσι;* II. 21, 20. III. 24, 81. *τὰ θεωρήματα τῆς φιλοσοφίας, ὅσον ἐπὶ σοὶ, κατῄσχυνας*, III. 26, 13. *τὰ ἀναγκαῖα θεωρ. ἀφ' ὧν ἐστιν ὁρμώμενον - - οὐ μελετῶ*, IV. 6, 16. *θεωρήματα δύσκολα ἀκριβοῦν*, IV. 8, 24. *θεώρημα πρὸς τοῦτο οὐκ ἔχω*, III. 9, 2 & 10.

μὴ λάλει τὸ πολὺ ἐν ἰδιώταις περὶ τῶν θεωρημάτων, ἀλλὰ ποίει τὸ ἀπὸ τῶν θεωρημάτων, &c. En. 46, 1 sq. *παρείληφας τὰ θεωρ.* En. 51, 1. *ὁ πρῶτος καὶ ἀναγκαιότατος τόπος ἐν φιλοσοφίᾳ ὁ τῆς χρήσεως τῶν θεωρημάτων*, En. 52, 1. *ubi plerique libri δογμάτων habent. vide Var. Lect. & Notas criticas; vide & supra in Δόγμα, in fine articuli.*

Θεωρημάτιον, præceptiuncula. *ἐπιδείκνυσθαι τὰ θεωρημάτια*, II. 21, 17. III. 5, 15.

Θεωρητικὸς, contemplativus, contemplandi vim habens. *δύναμις αὐτὴ αὑτῆς θεωρητικὴ*, I. 1, 1. *ἡ γραμματικὴ μέχρι τίνος κέκτηται τὸ θεωρητικόν;* I. 1, 2. *φαντασίαι θεωρητικαὶ*, notiones theoreticæ, III. 20, 1. *quibus opponuntur* practicæ, *ad vitam regendam spectantes*, ibid. vs. 4.

Θεωρία, contemplatio; *verbi caussa* naturæ & *administrationis mundi*, I. 6, 21. *coll. vs.* 19. Spectaculum, I. 2, 12. III. 16, 14.

Θήπειν, τεθηπέναι, mirari, adstupere. *τί ἔτι θαυμάζω; τί ἔτι τέθηπα;* IV. 7, 28. *Adde* En. 31, 3. *ubi vide Var. Lect.*

Θηρᾶν & θηρᾶσθαι, venari. *ἔξω νενευκὼς καὶ ἄλλο τι θηρώμενος*, III. 12, 16.

Θηριώδης, immanis, ferus. *πρὸς τοὺς μαχίμους καὶ θηριώδεις*, tit. cap. 5. lib. IV.

Θλίβειν, premere, adfligere. *ὑπ' οὐδενὸς οὕτως εὑρήσομεν τὸ ζῶον (λογικὸν) θλιβόμενον, ὡς ὑπὸ τοῦ ἀλόγου*, I. 2, 4. *μόνον μηδὲν βαρούμενος ποίει, μὴ θλιβόμενος, μηδ' ὑπολαμβάνων ἐν κακοῖς εἶναι*, I. 25, 17. *ὅ τι ἂν ᾖ τὸ θλῖβον, ἐκείνῳ δεῖ προσάγειν τὴν βοήθειαν*, &c. I. 27, 2 sq. III. 13, 8. *ἄνθρωπε, σὺ σαυτὸν θλίβεις - - - μὴ θεώρει, καὶ μὴ θλίβῃς*,

I.

Ἰδιώτης, 1) privatus, qui non fungitur magistratu; (*cui opponitur ὁ πολιτευόμενος, & ὁ ἄρχων.*) III. 24, 99. En. 17. 2) *qui quacumque* in arte rudis *est*, ignarus, imperitus. II. 12, 2. II. 13, 3. n. II. 14, 2 & 5. 3) *Sigillatim, ex usu præsertim Stoicorum*, rudis in Philosophiæ studio, qui animum salutari doctrina non habet excultum, vulgus indoctum & rude. (*Quo spectant A. Gellii verba, ab Uptono hic citata:* Permitte, Philosophorum amplissime, quoniam respondere nos tibi non quimus, quos *idiotas* & *rudes* vocas, &c. *Noct. Attic. I.* 2.) τίς στάσις ἰδιώτου καὶ Φιλοσόφου, III. 19, tit. ἰδιώτου στάσις καὶ χαρακτὴρ, En. 48, 1. δεῖ Φιλοσόφου στάσιν ἔχειν ἢ ἰδιώτου. III. 15, 13. τοῖς ἰδιώταις δεῖ συμπεριφέρεσθαι, I. 29, 64. εὐλαβῶς δεῖ τοῖς ἰδιώταις συγκαθιέναι εἰς τὰς τοιαύτας συμπεριφορὰς, III. 16, 3. ἰδιώτης διατελέσεις καὶ ζῶν καὶ ἀποθνήσκων, En. 51, 1. ἰδιώτης ἐν βίῳ, Fr. 135. *Adde* I. 27, 5. III. 7, 1. III. 22, 87. En. 46, 1 sq. *&c.*

Ἰδιωτικὸς, ad privatum hominem, *vel* ad plebejum, vulgarem & rudem pertinens. ἰδιωτικὰ καθήκοντα, *quibus illigari non debet Cynicus philosophus*, III. 22, 69 & 74. *intelligere possis* officia plebeja, *vel* vulgaria, *quibus adstrictum est vulgus hominum; possis vero etiam interpretari* privata officia, *quibus scilicet adstrictus esse non debet philosophus ille, qui non nisi publica persona est, a Deo ad homines missus, & totus ministerio Dei addictus.*

ἑστιάσεις ἰδιωτικαὶ, convivia cum hominibus idiotis & honesta disciplina non imbutis; *præsertim* convivia ab ejusmodi hominibus præbita, En. 33, 6. ἰδιωτικὸν γὰρ, plebejum hoc est; est hoc hominis rudis, qui philosophiæ præceptis animum non habet imbutum, En. 33, 13.

στρατιώτης ἐν σχήματι ἰδιωτικῷ, miles habitu *vel* cultu privato, veste plebeja *vel* civili, IV. 13, 5. *Eadem ratione* ἰδιωτικὸν πλῆθος *apud Appian. Civil. V.* 58. *distinguitur a* τοῖς ὡπλισμένοις: *& opponuntur inter se* στρατιῶται *&* ἰδιῶται, milites & qui non militant, *apud eumdem Appian. Hist. Mithrid. c.* 65.

Ἰδιωτισμὸς, status hominis rudis & ineruditi. μή ποτε ὑποῤῥυῇς εἰς ἰδιωτισμὸν, En. 33, 6. ὀλισθηρὸς ὁ τρόπος εἰς ἰδιωτισμὸν, En. 33, 15.

Ἱεροφάντης, sacrorum antistes; (*„qui apud Athenienses sacra & symbola* τοῖς τελουμένοις *ostendebat."* UPTON.) III. 21, 13 & 16.

Ἱερωσύνη, sacerdotium, Αὐγούστου, I. 19, 26.

Ἴσθαι, ire, currere, moveri. ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους ἴεσθαι τόπους, III. 24, 12.

ac si dixisset, πῶς γὰρ (*vel* πόθεν γὰρ) γένηται *vel* γένοιτο, ἵνα ἡμεῖς *&c.* qui fieret, *vel* unde fieret, ut vos *&c.*

Interdum ἵνα *per Ellipsin omittitur post verbum* θέλειν. *vide in* Ὅτι.

Ἱππεὺς, eques. ἱππεὺς οὖν ὢν, εἰς πεδίον ἐληλυθὼς, πρὸς πεζὸν ἀγωνιᾷς; II. 13, 22. „*Respicit ad proverbium*, ἱππέας εἰς πεδίον προκαλεῖσθαι, *quo utitur Plato in Theæteto. Vide Zenob. &c. edit. Schott.* p. 447." UPTON.

Ἱππικὸς, equorum & equitationis studiosus, II. 24, 29.

Ἱπποδρομία, ἡ, equorum cursus, En. 33, 2, *& ibi Var. Lect.*

Ἵππος, equus. ἄγε, ἐπ' ἀνθρώπου οὐδέν ἐστι τοιοῦτον, οἷον ἐφ' ἵππου δρόμος; III. 14, 13. ἐπὶ ἵππου ἀγαθῷ ἐπαίρῃ, En. 6. *ubi vide Var. Lect. & Not.* ἵππος δ' ἵππῳ οὐ λέγει, ὅτι κρείττων εἰμὶ σοῦ *&c.* Fr. 16. οὕτω ἵππος ἐπὶ φάτνῃ καὶ φαλάροις - - - γαυριᾷ. Fr. 26.

Ἰσοδυναμεῖν, æque pollere. τὰ ἰσοδυναμοῦντα, æquipollentia, *apud Dialecticos*, I. 8, 1.

Ἴσος, æqualis, par, similis. καθ' ἃ ἴσος εἶ τοῖς θεοῖς, (*nempe*, κατὰ τὸν λόγον) I. 12, 27. ὁμογνωμονῶ σοι, ἴσος εἰμὶ, *sic olim* II. 16, 40. *ubi* σός εἰμι *correxi.*

θέλεις τὸ ἴσον ἔχειν ἐν ἐκείνοις περὶ ἃ &c. IV. 6, 36. n. πῶς γὰρ ἴσον ἔχειν δύναται ὁ μὴ φοιτῶν ἐπὶ θύρας τινὸς τῷ φοιτῶντι, En. 25, 2. τῶν ἴσων ἀξιοῦσθαι, En. 35, 1.

ἴσα, *adverbialiter*, æque ac, perinde ut, ἴσα τῷ ἡλίῳ φιληθήσῃ, Fr. 88.

ἴσος, æquus. ποῦ τοῦτο ἴσον ἐστίν; IV. 13, 14.

Ἱστάναι, ponderare. μετρῆσαί τι ἢ στῆσαι, I. 17, 7. οὕτω κρίνεται τὰ πράγματα καὶ ἵσταται, II. 11, 23.

Ἱστάναι statuere. *An* ἕστακα *in præt. usurpatur notione activa? Vide* III. 22, 14. n. *& confer* I. 4, 30. n.

στῆναι, stare. ἐὰν ἐπὶ τούτου στῇς, si intra hoc consistas, En. 39.

ἵστασθαι, consistere, immotum stare. ἵνα μὴ ὁ κόσμος ἵστηται καὶ ἐμποδίζηται, IV. 7, 27.

Ἱστάνειν, ponderare, III. 26, 17.

Ἱστορεῖν, inquirere, diligenter cognoscere. δεῖ τὰ τοιαῦτα τῶν λημμάτων ἱστορῆσαι, I. 7, 20. Spectare; τὴν πανήγυριν ἱστορήσαντες, II. 14, 28. III. 7, 1.

Ἱστορία, *de* notitia *præceptorum philosophicorum* mere historica; παρείληφα ἱστορίαν τοιαύτην, talem narrationem accepi, II. 19, 5 & 7. οὐδὲν μέγα, τῆς ἱστορίας κρατεῖν, ἴδιον δὲ δόγμα μηδὲν πεποιῆσθαι, ibid. vs. 11. εἰς τὴν σχολὴν εἰσέρχομαι, μόνην τὴν ἱστορίαν μαθησόμενος, II. 21, 10.

Καθέ-

Καθέδρα, *de* ſella curuli, II. 10, 9. n.

Καθέζεσθαι, ſedere. *ἐν γωνίᾳ καθεζόμενος, de ſophiſta in ſcholæ umbra ſedente, & quæſtum a diſcipulis captante*, I. 19, 55. *conf.* Καθῆσθαι. *Futur.* *καθεδεῖται ὡς κεράμιον*, I. 2, 24.

Καθείμαρται, in fatis eſt, deſtinatum eſt; *νοσεῖν μοι καθειμ. νῦν*, II. 6, 10.

Καθέλκειν, deorſum trahere. *Metaph.* *βαρούμεθα ὑπ' αὐτῶν καὶ καθελκόμεθα*, in terram deprimimur, I. 1, 15.

Καθεύδειν, dormire. *ὑπὲρ τοῦ καθεύδοντα καθεύδειν*, IV. 10, 22. *πότε ἀταραχώτερον ἐκάθευδες*, IV. 1, 47.

Καθηγεῖσθαι, antecedere. *τὰ καθηγούμενα*, antecedentia, III. 15, 1 ſq. En. 29, 1 ſq.

Καθῆκον, quod pertinet ad aliquem, conveniens, officium. „*Vide Cic. de Offic* I. 5. *de Fin.* III. 17. *ad Attic. lib.* XVI. *Epiſt.* 11. *A. Gell.* I. 13. *M. Anton.* VI. 26. *Laërt.* VII. 107. *& ibi Menag.*" VPTON.

Locus ſecundus in Philoſophia, *ὁ περὶ τὸ* Καθῆκον, III. 2, 2 & 4. *ἡ περὶ τοὺς μεταπίπτοντας - - πραγματεία λανθάνει τοὺς πολλοὺς περὶ καθήκοντος οὖσα*, I. 7, 1. *ἵν' ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ μὴ παρὰ τὸ καθῆκον ἀναστρεφώμεθα*, I. 7, 21. I. 28, 5. *ἄλλο μὲν κρίνειν καθῆκον, ἐπ' ἄλλο δ' ὁρμᾶν*, I. 18, 2. *τηρεῖν τὸ πρὸς τὸν Δία προσῆκον*, I. 22, 15. n. *τί μοι πρὸς θεούς ἐστι καθῆκον*, II. 17, 15. *τὰ καθήκοντα παραλείπειν*, II. 7, 1. *ἀποδιδόναι*, II. 14, 18. *ἡ περὶ τὸ καθῆκον φιλοτεχνία*, II. 17, 15. IV. 4, 16. *καθήκοντα τρισσὰ, τὰ μὲν πρὸς τὸ εἶναι*, &c. III. 7, 25. n. *προσδεδεμένος καθήκουσιν ἰδιωτικοῖς*, III. 22, 69. *ἐνδεδεμένος εἰς τὰ ἰδιωτικὰ καθήκοντα*, III. 22, 69.

τὰ καθήκοντα ὡς ἐπίπαν ταῖς σχέσεσι παραμετρεῖται, En. 30, toto. *Conf. loca ibi in Notis citata.* *ἀπευθύνειν τὰ καθήκοντα πρὸς τὰς δυνάμεις τῶν σχέσεων*, IV. 12, 16. *Conf.* Ἀπευθύνειν.

Καθῆσθαι, ſedere. *Perſæpe de iis uſurpatur, qui dolent, lugent, lamentantur, aut ſimilibus animi perturbationibus indulgent.* *καθήμεθα στώμενοι*, I. 1, 16. *κάθησθε τρέμοντες - - πενθοῦντες*, I. 6, 38 & 42. *κάθησθε κλαίοντες*, I. 9, 19. *κάθημαι καὶ στένω*, I. 27, 13. *κλαύσεις καθήμενος ὡς τὰ παιδία*, II, 16. 33. II. 24, 26. III. 13, 19. III. 24, 8. IV. 10, 32.

Tum de his, qui in ſchola ſedent, *ſive* docentes, *ſive* audientes. *ἐμὲ καθήμενον ἐκπονεῖν ἵνα* &c. I. 8, 13. *ἔδει καθῆσθαι τὸν πρεσβύτερον ἐνταῦθα*, I. 9, 10. *conf.* I. 29, 55. *ἐγὼ τινα οἶμαι τῶν καθημένων ἐνταῦθα ὠδίνειν, - - καὶ λέγειν, ἐμὲ νῦν κατατριβῆναι καθήμενον ἐν γωνίᾳ*, I. 29, 36. *εἰς τὴν γωνίαν ἀπελθὼν κάθησο καὶ πλέκε συλλογισμοὺς*, II. 13, 26. *καθήμενος*

μενος τὰ θεωρήματα στρέφε αὐτὸς ἐπὶ σεαυτοῦ, III. 21, 23. *καθῆσθαι ἀκούοντα*, I. 11, 29. *conf.* II. 6, 23.

Denique de eo, qui ignavus domi ſedet, *quem confert cum vitulo, qui ἐν βοὸς κοιλίᾳ καθήμενος,* matris utero adlidens, *ubera ejus ſugit*, II. 16, 43. n.

Καθιέναι, demittere, ſubmittere. *καθιέναι πώγωνα*, barbam promiſſam alere, II. 23, 21. IV. 8, 15. *καθιέναι ἑαυτὸν, ſcil. εἰς τὸν ἀγῶνα, vel εἰς κίνδυνον*, in certamen deſcendere, committere ſe periculo, III. 12, 11. *Et abſol. καθιέναι, notione reciproca, per ellipſin pronominis reciproci: εἰς τοῦτον μόνον τὸν ἀγῶνα καθίησι*, III. 6, 7. *ἀκήκοεν ὅτι λῃστεύεται ἡ ὁδός· μόνος οὐ τολμᾷ καθεῖναι*, IV. 1, 91.

Καθιστάναι, 1) conſtituere. *ἱερεῖς καθιστᾶσιν αὐτοὺς*, II. 20, 27. 2) Componere, ſedare. *σύμμετρον ἔχεις καὶ καθισταμένην τὴν ὄρεξιν*, IV. 1, 84. n. *εὐλαβούμενός τι κινῆσαι τῶν καθισταμένων*, En. 48, 3. n.

Καθολικὸς, univerſalis, generalis. *τούτου οὖν τοῦ καθολικοῦ μέμνησο*, II. 2, 25. IV. 4, 29. *δεῖ με προσέχειν πρῶτον μὲν ἐκείνοις τοῖς καθολικοῖς*, IV. 12, 7. *οὐδέν ἐστι καθολικὸν ἀληθὲς*, II. 20, 2. „*Scripſit Zeno librum, quem inſcripſit* Καθολικά. *Laërt.* VII. 4." UPTON.

Καθόλου, omnino, in univerſum, in genere, in ſumma; I. 19, 13. I. 25, 28. II. 17, 13. II. 18, 4. II. 22, 15. III. 1, 3. III. 7, 26. IV. 1. 118. *μὴ ἐπύθου, εἰ σοὶ χρήσιμοι (οἱ συλλογισμοί,) ἀλλὰ καθόλου*, II. 21, 21.

ἐν τῷ καθόλου, idem ſonat quod nudum καθόλου, in univerſum, generatim, omnino; I. 12, 14. *ἐν τῷ καθόλου πᾶσα δύναμις ἐπισφαλὴς τοῖς ἀπαιδεύτοις προσγενομένη*, I. 8, 8. *τοιοῦτόν τι καὶ ἐν τῷ καθόλου πάσχομεν*, tale quid & in univerſum nobis accidit, IV. 13, 9. *Eodem modo ἐν τοῖς καθόλου dicitur: μεμνῆσθαι οὖν δεῖ ἐν τοῖς καθόλου*, in univerſum igitur tenendum eſt, IV. 13, 23.

Καθοσιοῦν, conſecrare, dicare, devovere. *τοῖς τοῦ θεοῦ προστάγμασι καθωσιωμένος*, II. 16, 46.

Καὶ, *particulam conjunctivam, ſæpe ponit Epictetus ubi disjunctivam ἢ deſideraſſes, quam ipſam & ſubinde librarii in illius locum ſua auctoritate ſubſtituerunt. ἀντὶ θρίδακος καὶ καθέδρας*, II. 10, 9. n. *Φέρε εἰ θέλεις ὄνομα, ἀγαθὸν καὶ κακὸν*, II. 14, 16. n. *καὶ ἀπόλλυται προκοπὴ καὶ σώζεται*, En. 51, 2. n. *Conf. Var. Lect. ad iſta verba, ὁρμᾶν καὶ ἀφορμᾶν*, En. 2, 2. *καὶ βολβάριον, & καὶ παιδάριον*, En. 7. *καὶ ὑπακούσας*, En. 12, 2. *καὶ ἠλίθιος*, En. 13. *καὶ ἐπάρχεσθαι*, En. 31, 5.

Καινὸς, novus. *μὴ γὰρ θαυμάζει τι; μὴ γὰρ καινὸν αὐτῷ φαίνεται;* IV. 5, 8.

Καιρὸς,

Καιρὸς, tempus. *παρὰ καιρὸν*, pro tempore, *itemque*, alieno tempore, III. 21, 14 & 16. n.

Καίσαρ, Cæsar, *generali notione; de quolibet in ista dignitate constituto.* *πρὸς τὸν Καίσαρα ἡ συγγένεια*, I. 9, 7. *παρὰ Καίσαρος πινακίδες*, I. 10, 5. *Καίσαρ μοι κωδίκελλον ἔγραψε*, III. 7, 30. *τῷ θεῷ ἔδει καὶ ὑμᾶς ὀμνύειν ὅρκον, οἷον οἱ στρατιῶται τῷ Καίσαρι*, I. 14, 15. *πάντων προτιμήσειν τὴν τοῦ Καίσαρος σωτηρίαν*, ibid. *νὴ τὴν Καίσαρος τύχην*, per genium Cæsaris, IV. 1, 14. *πῶς φρόνιμος γίνεται ἐξαίφνης ὁ ἄνθρωπος, ὅταν Καίσαρ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ λασάνου ποιήσῃ*, I. 19, 17. *Καίσαρος σκυτεὺς*, I. 19, 19. *ἐν τοῖς Καίσαρος μονομάχοις*, I. 29, 37. *τῇ κεφαλῇ κινδυνεύω ἐπὶ Καίσαρος*, II. 6, 20. *ἀγωνιῶμεν περὶ τοῦ τί δόξει τῷ Καίσαρι*, II. 13, 11. *οὐκ ἀγωνιῶ τί φρονήσει περὶ ἐμοῦ ὁ Καίσαρ*, III. 9, 18. *ὁ Καίσαρ σε οἶδεν*, II. 14, 18. *ἄν σε ὁ Καίσαρ μεταπέμψηται κατηγορούμενον*, II. 19, 17. *τοῦ Καίσαρος νόμισμα*, III. 3, 3. *οἶδεν ὁ Καίσαρ, ὅτι, ἂν πάντας τοὺς λοιδοροῦντας κολάσῃ, οὐχ ἕξει τίνων ἄρξει*, III. 4, 8. *Καίσαρ αὐτὸν κατέκρινεν*, III. 8, 2. *εἰρήνην μεγάλην Καίσαρ δοκεῖ παρέχειν*, III. 13, 9. *ἐπίτροπος Καίσαρος*, III. 4, 2. III. 15, 12. En. 29, 7. *ὦ Καίσαρ, ἐν τῇ σῇ εἰρήνῃ οἷα πάσχω*, III. 22, 55. *τίς με δύναται ἀναγκάσαι, εἰ μὴ ὁ πάντων κύριος Καίσαρ;* IV. 1, 12. *τῷ δ' ὅτι ὁ Καίσαρ οὐχ ἵλεώς ἐστι*, IV. 1, 43. *οὐδεὶς αὐτὸν τὸν Καίσαρα φοβεῖται, ἀλλὰ τὸν θάνατον, φυγὴν* -- *οὐδὲ φιλεῖ τις τὸν Καίσαρα, ἂν μή τι ᾖ πολλοῦ ἄξιος*, IV. 1, 60. *διατί οὐχ ὁμαλίζεις, ὅταν τῷ Καίσαρι προσίῃς, καὶ ὅταν τῷ δεῖνι;* IV. 4, 9. *μακαριζόμενος ὅτι τιμᾶται ὑπὸ τοῦ Καίσαρος*, IV. 7, 21. *κακῶς λέγειν τὸν Καίσαρα*, IV. 13, 5.

Καίσαρος φίλος, Cæsaris amicus. *τοῦ Καίσαρος φίλον καὶ ἐπίτροπον*, III. 4, 2. *συγκλητικός εἰμι, καὶ Καίσαρος φίλος, καὶ ὑπάτευκα*, IV. 1, 8. *Adde* IV. 1, 45 & 95. IV. 4, 5. „*Trebellius Poll. in Macr.* c. 12. Huc accedit, quod habet juvenes filios, Romano dignos collegio, nostra dignos amicitia. *Nempe coetus erant illorum, quos Princeps ipse sibi deligebat, ut essent a consiliis: hi dicebantur*, Familiares, contubernales Principis, comites, amici. *Spartian. in Hadrian.* c. 18. Cum judicaret, in consilio habuit non *amicos* solum & *comites*, sed etiam jurisconsultos. *Assumebantur autem ex viris consularibus, senatoribus, interdum ex equitibus.*“ VPTON.

Καισαριανοὶ, Cæsariani; „officiales Cæsaris procuratores: *unde vox ista (ut nonnulli putavere)* a Serjeant.“ VPTON. *ἀγορασθεὶς ὑπό τινος τῶν Καισαριανῶν*, I. 19, 19. *ἔτι σοὶ τύραννος ἔσται τις, ἢ δορυφόρος, ἢ Καισαριανοί;* III. 24, 117.

τούτῳ,

τούτῳ, En. 47. *Conf.* *Ἐγκαλλωπίζεσθαι.*

Καλλωπισμὸς, cultus superfluus, vanum ornatus studium, III. 1, tit.

Καλλωπιστικὸς, ad ornandum & expoliendum spectans. *καλλωπιστικὴ δύναμις τῶν ὀνομάτων*, III. 23, 14.

Καλοκἀγαθία, probitas & honestas; quod pulcrum & honestum: — „plenitudinem & perfectionem denotat.“ UPT.— *οὐδὲν ἐπιδίδομεν εἰς καλοκἀγαθίαν*, I. 8, 5. *περὶ ἀρετῆς καὶ καλοκἀγαθίας διαλεγόμενος ὁ Σωκρ.* IV. 1, 164.

Καλὸς. 1) pulcer. *τὸ καλὸν καὶ λίθον κινῆσαι δύναται*, III. 23, 19. *σοὶ καλὴν γυναῖκα δεῖ φαίνεσθαι μηδεμίαν ἢ τὴν σὴν, καλὸν παῖδα μηδένα, καλὸν ἀργύρωμα μηδὲν, χρύσωμα μηδὲν*, III. 7, 21. *Qua notione χρυσίον καλὸν dicatur* I. 1, 5. *haud satis mihi liquet, ubi* præstantem rem esse aurum *interpretatus sum:* pulcri *quidem notio ei loco minus convenire mihi visa erat; quia pulcritudo ipso sensu judicatur; καλὸν vero esse aurum non judicari ait per sensus perceptionem, sed per facultatem utendi perceptionibus nostris, id est, per ratiocinationem & intelligentiam. Vide ibi Not.*

2) honestus. *Epicurus aiebat, ἢ μηδὲν εἶναι τὸ καλὸν, ἢ ἄρα τὸ ἔνδοξον*, II. 22, 21. (*Stoici, referente Stobæo, Ecl. Eth. p.* 179. *τὴν ἀρετὴν προσαγορεύουσι καλὸν, ὅτι πρὸς ἑαυτὴν καλεῖν πέφυκεν τοὺς ὀρεγομένους αὐτῆς. Iidem, μόνον τὸ καλὸν, aiebant, ἀγαθὸν εἶναι, & πᾶν ἀγαθὸν, καλὸν εἶναι, & ἰσοδυναμεῖν τῷ καλῷ τὸ ἀγαθόν. Diog. Laërt.* VII. 101.)

ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, vir honestus & bonus, I. 7, 2. I. 12, 7. II. 10, 5. II. 11, 25. III. 3, 1. III. 22, 87. III. 24, 95 & 110. IV. 5, 1 & 6. IV. 8, 24. *ἐπὶ τὰς τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίας ἀποχωρήσας, ἄν τε τῶν ζώντων τινὰ ἔχῃς, ἄν τε τῶν ἀποθανόντων*, II. 18, 21. *σώζειν τὸ τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ πρόσωπον*, III. 22, 69. *τίς καλός τε καὶ ἀγαθὸς δυστυχεῖ;* III. 24, 18. — „Vir fortis ac sapiens, *Senec. Ep.* 24. Vir bonus & sapiens, *Horat. lib. I. Ep.* 7, 22. *& Ep.* 16, 20. Bonus vir & sapiens & fortis, miser esse non potest: *Cic. Paradox.* 2. *Vide Xenoph. Oecon. c.* 7.“ UPTON.

Καλὸς *perperam a librariis passim permutatur cum κακός. Vide supra in* Κακός.

Καλῶς, bene, honeste, recte, præclare. *ἐμοὶ καλῶς ἐστι*, mihi bene est, bene mecum agitur. IV. 6, 23. IV. 7, 14. *οὐχ οὕτως ἐστὶν αὐτῷ καλῶς, ἵνα* &c. non tam bene cum eo agitur, En. 12, 2. *πόθεν αὐτῷ οὕτω καλῶς;* unde ei tam bene esset? IV. 1, 48.

καλῶς σοι γένοιτο, ironice, bene sit tibi! proficiat tibi! I. 25,

cessa sunt. οὐ γὰρ ἔτι καθ' ἡμᾶς συμβαίνει τὸ ἐπιφερόμενον, I. 7, 19. μὴ βλέπειν τὸ καθ' αὑτὸν, καὶ οὐ καθ' αὑτὸν, quod nostris positis consentaneum est, quod non, I. 7, 33.

ἐν τοῖς κατὰ σαυτὸν, tuis in rebus, in rebus ad te pertinentibus, III. 22, 13. κατ' ἰδίαν γέγραφε περὶ τούτου, seorsim, separatim, singulari libro, de hoc scripsit, II. 19, 11.

κατὰ, propter. κατὰ τί μείζους προκοπαὶ τότε ἦσαν; qua de caussa, cur, III. 6, 2. κατὰ τοῦτο, ὅτι &c. eo quod, II. 21, 6.

Notentur & hi usus. περίμενε μέχρις ἂν γένηται κατὰ σὲ, *nempe* τὸ περιφερόμενον, donec in tua regione sit, donec ad te pervenerit ferculum, En. 15. καλῶς εἶπεν -- κατὰ τὸν εἰπόντα, ad eum qui dixerat, *vel*, cum aliquis ei dixisset, II. 7, 8. ὅσοις ὁ ἀργυρογνώμων προσχρῆται κατὰ δοκιμασίαν τοῦ νομίσματος, quot rebus utitur argentarius ad probandos nummos, *vel* cum probare vult nummos, I. 20, 8. n. *ubi, quod Vptoni codex habet,* πρὸς δοκιμασίαν, *correctionem sapit.*

Καταβαίνειν, εἰς ἀγῶνα, in certamen descendere, En. 19, 1.

Καταβάλλειν, projicere, sternere. πλήξας κατέβαλε, percussam projecit (*vespam,*) II. 4, 6. καὶ σὲ καταβαλοῦσιν οἱ συμπολιτευόμενοι, ὡς αἱ μέλισσαι τοὺς κηφῆνας, ejecturi te sunt, III. 22, 99. Evertere, tollere, *sive re, sive verbis:* οἴονταί με καταβάλλειν τὴν περὶ τὸ λέγειν ἐπιμέλειαν, II. 23, 46. (*pro quo* ἀναιρεῖν *dicit* I. 8, 15.)

Καταβολὴ, satio, semen. υἱὸς ἐκ τῶν αὐτῶν σπερμάτων, καὶ τῆς αὐτῆς ἄνωθεν καταβολῆς, I. 13, 3. n.

Καταγγέλλειν, τινὶ ἀγῶνα, denunciare, adnunciare, I. 29, 36.

Καταγίνεσθαι περί τι, (*i. q.* καταμένειν II. 23, 41.) morari, unice versari in re. ἀφέντες τὸν πρῶτον τόπον καὶ τὸν δεύτερον, καταγίνονται περὶ τὸν τρίτον, III. 2, 6. III. 26, 14.

Καταθλεῖν τὸν τόπον, probe se exercere in hoc loco, II. 17, 13. (*i. q.* ἐκπονεῖν, ibid.)

Καταισχύνειν, pudore adficere. τούτου τοῦ δημιουργοῦ κατασκεύασμα ὤν, καταισχύνεις αὐτὸν, II. 8, 21. καταισχύνεις τὴν ἐπιτροπὴν, II. 8, 22.

Κατακλάειν, & Κατακλαίειν, *cum genit. pers. quasi* obviam plorare, auribus alicujus opplorare. μέλλεις ἡμῶν κατακλαίειν, nobis oploraturus es, III. 24, 77. τί αὐτῷ μέλει, ἂν παιδίον μικρὸν ἔσω κατακλαίῃ αὐτοῦ, I. 23, 4. *ubi* musculum *intelligit* puerulum recens natum. *Sed &* κατακλαίει αὐτὸς ἑαυτοῦ, ipse suis auribus opplorat, apud se ipsum lamentatur, III. 13, 4. κατακλάεις καὶ ἑαυτοῦ καὶ

τῶν

λῆλον, I. 25, 14. ἐφαρμόζειν τὰς προλήψεις ταῖς καταλλήλοις οὐσίαις, II. 17, 7. ἡ ἐπιθυμία ἐρεθισθεῖσα ὑπὸ τῆς καταλλήλου φαντασίας, III. 18, 9. („*Sic M. Anton.* VII. 2. φαντασίαι κατάλληλοι δόγμασι, phantasiae quae decretis respondent, *seu*, visa decretis congrua & consentanea." UPTON.) ἡ κατάλληλος πόα τῷ προβάτῳ φανεῖσα, herba conveniens ovi, II. 24, 16. πᾶσα ἕξις καὶ δύναμις ὑπὸ τῶν καταλλήλων ἔργων συνέχεται καὶ αὔξεται, II. 18, 1 & 7. II. 9, 10. τὰ ἔργα ἀποδιδόναι τὰ κατάλληλα ταῖς σχέσεσιν, IV. 4, 17.

Καταλλήλως, convenienter, congruenter. καταλλήλως ἐφαρμόζειν τὰς προλήψεις τοῖς ἐπὶ μέρους, II. 11, 10. *Et cum Dativ.* καταλλήλως τῇ φύσει, I. 22, 9.

Καταλύειν, desinere. ἐνθάδε ἂν καταλύσωμεν φιλοσοφοῦντες, III. 10, 7.

Καταμανθάνειν, considerare, cognoscere. τὴν φύσιν, En. 29, 5. (*i. q.* σκέπτεσθαι, III. 15, 9.) En. 49, 1.

Καταμαρτυρεῖν, testimonium dicere contra aliquem. τῶν ἐκτὸς καταμαρτυρεῖ, testimonium exhibet contra res externas, IV. 8, 32. *Passiv.* καταμαρτυρεῖται φίλος (*sive* φιλόσοφος *legendum*) ὑπὸ φιλοσόφου, IV. 1, 139.

Καταμύειν, oculos claudere, I. 12, 30.

Καταμωκᾶσθαί τινος, deridere quem, illudere alicui, En. 22.

Καταπατεῖν, pedibus calcare. ἵνα καταπατήσῃ (ἡ Ξανθίππη) τὸν πλακοῦντα, IV. 5, 33.

Καταπέμπειν, coelitus demittere. ὁ καταπεπομφὼς αὐτὸν (τὸν Κυνικὸν) Ζεύς, III. 22, 56 & 59.

Καταπίπτειν, 1) corruere. θεμέλιον σαπρὸν καὶ καταπῖπτον, ruinosum, II. 15, 9. 2) desilire. μῦς ἂν καταπέσῃ, mus si desilierit, (*puta, e lacunari, aut undecumque,*) si prosiluerit, III. 2, 15. *Sic* ἀποπίπτειν ἀπὸ τῶν ἵππων *apud Polyb. est* dejicere se, desilire ex equis; *vide Lexic. Polyb.*

Καταπλήσσειν *vel* Καταπλήττειν, percellere; *sive* timore & terrore; *ut* τὸ ταράσσον καὶ καταπλῆττον τοὺς πολλούς, I. 19, 7. *& in Passiv. cum Accus.* οὐ κατεπλάγην τὸν δεῖνα, non timui illum, IV. 4, 18. *itemque cum Dativ.* οὔτε κλαγγῇ χὴν, οὔτε βληχῇ καταπλήσσεται πρόβατον, terretur, Fr. 85. *Sive* admiratione & stupore; *qua notione in Medio maxime usurpatur;* καταπλήσσομαι τοὺς παρόντας, convivarum animos percello, in admirationem mei rapio, II. 19, 8. *Sic & in Passiv.* μὴ καταπλαγῇς τὸ περιλαμπὲς τῆς ὕλης, ne mireris, ne adstupeas, Fr. 20.

Κατάρα, ἡ, exsecratio. τοῦτο κατάρα ἐστὶν ἐπὶ σταχύων, τὸ μηδέποτε θερισθῆναι, II. 6, 12.

Καταρ-

Καταρτίζειν, reconcinnare, recte diſponere, firmare; luxatum membrum in ſuum locum reſtituere. *καὶ τὴν ὀσφύν μου καὶ τοὺς ὤμους καταρτίζων*, III. 20, 10. n. *Conf. Interpretes Novi Teſt. ad II. Cor.* 13, 9 & 11.

Κατάρχεσθαι, initium facere. *τὸ αὐτὸν κατῆρχθαι τῆς λοιδορίας*, IV. 13, 5.

Κατασήπεσθαι, computreſcere, marceſcere, conſumi. *προσμείναντες κατασήποντα ὡς παρὰ ταῖς Σειρῆσι*, II. 23, 41. *πρὸς ταῖς ἀλλοτρίαις θύραις κατασαπῆναι*, IV. 10, 20.

Κατασκευάζειν, 1) parare, efficere, conſtituere. *τὰ ἐφ' ἡμῖν δεῖ βέλτιστα κατασκευάζειν*, quæ ſunt in noſtra poteſtate, efficere oportet optima, curare oportet ut ſint quam optima, I. 1, 17. *αὐτῷ σε ταῦτα δεῖ κατασκευάζειν*, tibi ipſe parare hæc oportet, I. 6, 34. *τὴν δύναμιν τὴν χρηστικὴν τῶν φαντασιῶν ὀρθὴν δεῖ κατασκευάσαι*, rectam efficere, curare ut recte ſe habeat, II. 23, 40. *κατασκευάσαι σεαυτὸν χρηστικὸν ταῖς προσπιπτούσαις φαντασίαις κατὰ φύσιν*, II. 23, 42. *Frequenter de Deo uſurpatur, qui naturam noſtram aliarumque rerum talem, qualis eſt, conſtituit effecitque.* *τεχνίτου τινὸς τὸ ἔργον, οὐχὶ δ' εἰκῇ κατεσκευασμένον*, I. 6, 7 & 9. *ἕκαστον κατασκευάζει ὁ θεὸς, τὸ μὲν, ὥστε* &c. I. 6, 18. *τοιαύτην φύσιν τοῦ λογικοῦ ζώου κατεσκεύασεν*, I. 19, 13. *ὁ θεὸς, ὁ ἐπὶ τοῦτο ἡμᾶς κατασκευάσας*, III. 24, 63. *μηδὲν ἀνάξιον ποιεῖν τοῦ κατασκευάσαντος*, II. 8, 18.

2) *Apud Rhetores & Dialecticos, κατασκευάζειν eſt* confirmare, probare, demonſtrare. *Sic apud Epictetum: ἂν θέλῃς, κατασκευάσω σοι, ὅτι* &c. II. 20, 22. *μὴ ἀπὸ Γάλβα κατεσκεύασε, ὅτι προνοίᾳ ὁ κόσμος διοικεῖται*, III. 15, 14. „*Quinctil. lib. II. c.* 4. Non inutiliter ſubjungitur opus *deſtruendi confirmandique* eas, quod *ἀνασκευὴ & κατασκευὴ* vocatur. *Et lib. III. c.* 9. Hæc enim eſt, quæ *conſtituat;* illa, quæ *deſtruat.*" VPT.

Κατασκεύασμα, opificium, opus, effectio, res creata. *τούτου τοῦ δημιουργοῦ κατασκεύασμα ὤν, καταισχύνεις αὐτόν*, II. 8, 21. cf. vſ. 19. *τὸ οὕτω μέγα καὶ καλὸν κατασκεύασμα, mundum dicit*, II. 14, 26. *ὁ Ζεὺς ὁ Φειδίου, ἢ ἡ Ἀθηνᾶ, ἐλεφάντινον καὶ χρυσοῦν κατασκεύασμα*, II. 19, 26.

Κατασκευή, 1) ſtructura, fabrica, conſtitutio, natura. *ἐξ αὐτῆς τῆς κατασκευῆς τῶν ἐπιτετελεσμένων ἀποφαίνεσθαι εἰώθαμεν, ὅτι τεχνίτου τινὸς τὸ ἔργον*, I. 6, 7. *ἀκολούθως τῇ ἑκάστου φύσει καὶ κατασκευῇ*, I. 6, 15. *οὐ τοίνυν ἡ κατασκευὴ μόνον χρηστική* &c. ib. vſ. 17. *ἐμφαίνει τὰς δυνάμεις διὰ τῆς κατασκευῆς*, II. 8, 20. *παρακολουθεῖν τῇ φυσικῇ κατασκευῇ τοῦ ὅλου*, II. 10, 4. *λίθος - - ἐνεχθῆ-*

ἐνεχθήσεται κάτω ἐπὶ γῆν τῇ αὐτοῦ κατασκευῇ, suâ naturâ, vi suæ constitutionis, III. 6, 10. n. (*Eodem sensu habet apud M. Antonin.* ποιεῖν τὸ κατὰ τὴν ἰδίαν κατασκευήν, IV. 32. συμφέρει ἑκάστῳ τὸ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ κατασκευὴν καὶ φύσιν, VI. 44. ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀνθρώπου, VII. 20. *quibus locis, ab Vptono laudatis, adde* XI. 5.)

2) confirmatio, constitutio, demonstratio, *apud rhetores & dialecticos; conf. supra in* Κατασκευάζειν. *Sic apud Epictetum,* ἔχεις οὖν τὰς κατασκευάς, II. 20, 22.

Κατάσκοπος, explorator, speculator. νῦν ἡμεῖς γε (*forf.* σε) εἰς τὴν Ῥώμην κατάσκοπον πέμπομεν, I. 24, 3 sqq. πρὸ σοῦ κατάσκοπος ἀποσταλεὶς Διογένης &c. ib. vs. 6. κατάσκοπός ἐστιν ὁ Κυνικὸς &c. III. 22, 24 sqq. Ibidem *de Diogene* κατασκόπῳ *apud Philippum.*

Κατάστασις, constitutio, status, dispositio. ἡ τοιαύτη κατάστασις, κοινὸς νοῦς καλεῖται, III. 6, 8. ἐρημία ἐστὶ κατάστασίς τις ἀβοηθήτου. III. 13, 1. παρήλλαχά τι ἀπὸ τῆς πρότερον καταστάσεως, III. 21, 23. τοιαύτης οὔσης καταστάσεως, tali rerum statu, III. 22, 69 & 76.

Καταστέλλειν, reprimere, inhibere, compescere. καταστέλλει τὴν ἐπιθυμίαν (τοῦ παιδὸς) ὁ παιδαγωγός, III. 19, 5. κατέσταλται, modestior factus est, III. 23, 16. κατεσταλμένον τὸ βλέμμα, compositi oculi, modestus obtutus, IV. 8, 17. ἀνακαλέσασθαι τὴν γνώμην ἐπὶ τὸ εὔσχημον, ἐπὶ τὸ αἰδῆμον, ἐπὶ τὸ κατεσταλμένον. IV. 12, 6. εἰ τὸν ἀπαθῆ τηρεῖς, εἰ τὸν κατεσταλμένον, IV. 4, 10.

Καταστολή, moderatio, modestia. εἰ δ' αἰδῶ καὶ καταστολὴν καὶ ἡμερότητα ἀποβαλεῖς, II. 10, 15. *Quæ sit vis illius dictionis,* ἔρχῃ μοι καταστολὰς ποιήσας ὡς σοφός, II. 21, 11. n. *haud satis adparet.*

Καταστρέφειν, desinere. εἰ μὲν γὰρ ἐπ' αὐτὸ καταστρέφεις τὸ ψυχαγωγηθῆναι, si in hoc desinis, si nihil ultra, nihil amplius quæris, IV. 4, 4. n. (*conf. supra,* Καταλήγειν.) Evertere, perdere; καὶ οὕτω κατέστρεψα τὸ πραγμάτιον, II. 2, 17. n.

Καταστροφή, exitus, mors. ποία καταστροφὴ εὐδαιμονεστέρα; IV. 10, 17.

Κατάταξις, constitutio, conditio. ἡ ἐν κτήσει κατάταξις, conditio servilis, constitutio in conditione servili, IV. 1, 53. n. *Quem locum spectans* VPTONVS, *in Indice, hæc adnotavit:* „Κατάταξις, decuriatio. *Mancipia nempe per decurias veniebant. Sen. Ep.* 47. Retulit illi gratiam servus ille in primam decuriam conjectus, in qua vocem præco experitur. *Plaut. Aul. Sc.* 3. *Act. III.* gregem venalium *vocat.*"

φθονήσω ἄλλῳ τοῦ ποιῆσαί τι γενναῖον. I. 27, 8. περὶ συλλογισμοὺς κατορθοῦν, in re syllogistica recte versari, syllogismos recte & solerter resolvere, II. 3, 4. τούτου κατορθωθέντος, (*scil.* τοῦ ἡγεμονικοῦ) si pars animi principalis recte se habet, II. 23, 28. *ubi idem valet, ac* ὅταν ὀρθὸν γένηται, *ibid. vs.* 27.

Κατόρθωμα, recte factum. („*Sic Cicero interpretatur de Fin. III. 7. & de Offic. I. 3.*" VPT.) κατορθώματος γὰρ φαντασίαν λαμβάνων, ποιεῖ αὐτό, quoniam recte factum ipsi videtur, eo facit, II. 26, 5.

Κάτω, *vide in* Ἄνω.

Καῦμα, τὸ, ardor, æstus, III. 15, 3. En. 29, 2. „καύματα *sunt etiam* ardores & nimii calores in humano corpore, *quales sunt febricitantium.*" VPT. — *Sic* I. 18, 23. *Item*, animi æstus cupiditatibus aliisque perturbationibus incensi, IV. 1, 174.

Καυματίζεσθαι, ardore solis uri, I. 6, 26. III. 22, 52.

Κέλυφος, τὸ, putamen, cortex, involucrum; testa *cochleæ.* τὸ κοχλίου ἀγαθὸν οὐκ εἰκὸς εἶναι ἐν τῷ κελύφει, I. 20, 17. ἐν τῷ κελύφει θεὶς τὸ ἀγαθὸν ἡμῶν, I. 23, 1.

Κενὸς, *homo* vanus. ἂν ὦ κενὸς, καταπλήσσομαι τοὺς παρόντας, II. 19, 8. κενὸς, ἐφ' οἷς οὐ δεῖ ἐπαιρόμενος, IV. 4, 35. *Neutr.* τοῦτό κενὸν καὶ φορτικὸν, hoc inane est & importunum, IV. 8, 29. κόμπος κενῶν ὀνομάτων, II. 6, 19.

Κενοῦν, evacuare, Fr. 94.

Κεντεῖν, pungere, compungere. *Vide* Φυσημάτιον.

Κεντητὸν ὑπόδημα, acu pictus calceus. En. 39.

Κενῶς, in vanum. ἀσήμως καὶ κενῶς φθεγγόμεθα τὰς φωνάς, II. 17, 6. εἰ μὴ κενῶς ἴσμεν ἕκαστα, *olim* II. 17, 13. *ubi nos* εἰ ἱκανῶς ἴσμεν.

Κεράμιον, vas fictile, amphora. καθεδεῖται ὡς κεράμιον, *Gallice diceres*, comme une cruche, I. 2, 24.

Κεραμίς, tegula. κεραμίδες καὶ πλίνθοι. I. 28, 17. κεραμίς τί ποιεῖ; tegula de tecto *irruens capiti*, IV. 7, 26.

Κερᾶν, miscere *vinum.* σὺ πίε, σὺ κέρασον, I. 25, 8.

Κέρμα, τὸ, frustum æris, numus; *per contemtum*, *de* pecunia. οὐδὲν ἄλλο ἢ κέρμα ἀπολλύουσιν ἄνθρωποι; IV. 9, 9. δεῖ σε κέρμα ἀπολέσαι, ἵνα ζημιωθῇς; II. 10, 14 & 19.

Κερμάτιον, *dimin. vocabuli præced.* III. 2, 8. IV. 13, 14. τὸ κερμάτιον αὐξήσεις, III. 5, 3. οὐχ ἕξουσι παρά σου κερμάτιον, En. 24, 2. *ubi vulgo* ἀργύριον.

Κεφάλαιον, caput, summa, præcipuum. τὸ δὲ κεφάλαιον· μέμνησο ὅτι &c. I. 24, 20. κεφάλαιον τοῦτο πάντων τῶν κακῶν τῷ ἀνθρώπῳ, III. 26, 38.

νησαν 'ἐφ' αὐτό, III. 3, 4. ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμᾶς ἐκίνει ταῦτα, alioqui non moverent nos ista, III. 22, 81. γέλωτα κινεῖν, En. 33, 15. ἀνέμους κινῆσαι καὶ ἀνιέναι, III. 22, 5. ἵνα κινῇ οὗτός τι κατὰ φύσιν, *mendose vulgo* IV. 5, 5. *pro* ἵνα κινῇ τούτους ποιεῖν τι κατὰ φύσιν, *aut* ἵνα ποιῇ οὗτός τι κατὰ φύσιν, *aut si qua succurrit alia certior emendatio.*

τραχέως κινεῖται τὸ σαρκίδιον, εἶτα πάλιν λείως, aliâs aspere movetur, aliâs leniter; aliâs dolore, aliâs voluptate adficitur, II. 1, 19. αἰσθητικῶς κινεῖσθαι ἀπὸ μυρίων πραγμάτων, sensu adfici, *i. e.* αἰσθάνεσθαι, sentire, I. 14, 7. πρὸς τὸ ἀγαθὸν ὀρεκτικῶς κινεῖσθαι, πρὸς δὲ τὸ κακὸν ἐκκλιτικῶς, πρὸς δὲ τὸ μήτ' ἀγαθὸν μήτε κακὸν οὐδετέρως, III. 3, 2. ὁμοίως ἦν κινηθῆναι τὸν Θερσίτην ἰδόντα καὶ τὸν 'Αχιλλέα; II. 23, 32. πῶς δύναται ἄμπελος μὴ ἀμπελικῶς κινεῖσθαι, ἀλλ' ἐλαϊκῶς; II. 20, 18. προσέχω τοῖς ἀνθρώποις, τίνα φασί, πῶς κινοῦνται, quo pacto adficiantur vel moveantur; quid sentiant, quo tendant, IV. 4, 7. εἰ οὐ κινῇ ἐφ' οἷς πρότερον, εἰ οὐχ ὁμοίως γε ὡς πρότερον, si iis rebus, quibus ante, non amplius moveris, certe non eodem modo quo olim, IV. 4, 46. νῦν δ' αὐτὸ μόνον, κινηθέντες πρὸς φιλοσοφίαν, - - εὐθὺς ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, ἐπὶ τὴν βασιλείαν, nunc vix primo impulsu animorum ad philosophiam excitati &c. IV. 8, 34. τὸν νέον τὸν πρώτως κινούμενον, *nempe* πρὸς φιλοσοφίαν, IV. 11, 25. οὐ δεῖ μετρίως κεκινημένον ἅπτεσθαι αὐτῶν, non mediocriter commotum, non levi animi motu excitatum oportet esse eum, qui hæc attingere voluerit, En. 1, 4.

κινῆσαί τι τῶν καθισταμένων, aliquid eorum, quæ componi cœperunt, movere, turbare, En. 48, 2.

Κίνημα, animi motus; *de pudore & verecundia.* δέδωκέ με ἡ φύσις αἰδῶ· - - τοῦτό με τὸ κίνημα οὐκ ἐᾷ τὴν ἡδονὴν θέσθαι ἀγαθὸν καὶ τέλος τοῦ βίου, Fr. 52.

Κίνησις, motus, animi adfectio. ἄνθρωπον οὐχ οἷόν τε παντελῶς ἀπολέσαι τὰς κινήσεις τὰς ἀνθρωπικὰς, II. 20, 19. πᾶσα κίνησις καὶ ἀνθρώπου καὶ θεοῦ, omnis motus & hominis & Dei.

Κιρκήσια δοῦναι, Circenses ludos exhibere, IV. 10, 21.

Κίρκος, circus; *locus Romæ, spectaculis destinatus*, III. 16, 14.

Κισσᾷν, *de muliere* pica laborante, & insolitos adpetitus habente; κακοστομάχου ἢ κισσώσης γυναικός ἐστιν, IV. 8, 35.

Κλαγγή, clangor *anserum*, Fragm. 85.

Κλάειν & Κλαίειν, flere; *cum Accus.* τὴν τίτθην καὶ μάμμην, II. 16, 28 seqq. n.

 καὶ

Dicun-

Dicuntur vero etiam τὰ κοινὰ, res communes, quæ & bono & pravo homini communes esse possunt, & per se indifferentes sunt; *& generatim, quæ* rei vel personæ, de qua agitur, cum pluribus aliis communes *sunt; quæ adeo* ei non sunt propriæ, non ad naturam & essentiam ejus pertinent. μηδέποτε ἀπὸ τῶν κοινῶν μήτ' ἐπαινεῖτε, μήτε ψέγετε, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν δογμάτων· ταῦτα γάρ ἐστι τὰ ἴδια ἑκάστου, *&c.* IV. 4, 44. IV. 8, 1. αὐτοὶ οἱ καλούμενοι Φιλόσοφοι ἀπὸ τῶν κοινῶν τὸ πρᾶγμα μετίασιν· εὐθὺς ἀναλαβόντες τρίβωνα, καὶ πώγωνα καθέντες, *&c.* IV. 8, 15.

Κοινωνεῖν, participem esse, participare. κοινωνεῖν τῷ Θεῷ τῆς συναναστροφῆς, consuetudinis cum Deo participem esse, I. 9, 5. εἰς δὲ προαίρεσις οὐ κοινωνεῖ, quæ (animantia) liberam voluntatem non participant, quibus non tributa est libera voluntas, Fr. 8. κοινωνεῖν τοῖς θεράπουσι τῶν παρόντων, partiri ea quæ adsunt cum famulis, Fr. 34.

Communionem habere: οὔτε κακία ἀρετῇ κοινωνεῖ, οὔτε ἐλευθερία δουλείᾳ, nihil commune habent, Fr. 42. ἔργον ἔργῳ οὐ κοινωνεῖ, IV. 6, 30. n. IV. 10, 24.

Κοινωνία, sociabilitas, communicatio. Φυσική ἐστιν ἡμῖν κοινωνία πρὸς ἀλλήλους, II. 20, 8. τὸ ἦθος χρηστότητι κοινωνίας λαμπρύνειν, Fr. 49.

Κοινωνικὸς, communionis & societatis amans, ad communionem natus, sociabilis. ἥμερον ζῶον καὶ κοινωνικὸν ὁ ἄνθρωπος, II. 10, 14. Φύσει κοινωνικοὶ γεγόναμεν, II. 20, 13. καὶ Φιλάλληλοι, III. 13, 5. χαρακτὴρ ἥμερος, κοινωνικὸς, IV. 5, 17. *Adde* Fr. 2. „*Vide Laërt. VII.* 123. *M. Anton. III.* 4. *V.* 6. *alibi.*" VPT.

τὸ κοινωνικὸν, sociabilitas, communio hominum inter se. Homo cæteris animantibus antecellit τῷ κοινωνικῷ, τῷ πιστῷ, τῷ αἰδήμονι, I. 28, 20. τὸ Φύσει κοινωνικὸν καὶ Φιλάλληλον, III. 13, 5. ἐν τῇ Φύσει τοῦ ἀνθρώπου περιέχεται τὸ κοινωνικὸν, IV. 11, 1. Φυλάξαι τὸ κοινωνικὸν, En. 36.

Κοινωνὸς, cum quo nobis intercedit communio, socius. πρὸς τοὺς κοινωνοὺς ἔχειν οἵαν δεῖ ἀναστροφὴν, I. 22, 13. *Quo nomine non modo* homines *comprehenduntur, sed & res* quæcumque quæ propius quodammodo nos attingunt, & ad nos pertinent. κοινωνοῖς τοιούτοις συνδεδεμένοι, I. 1, 9. n. τὸ σῶμα, τὰ μέρη τοῦ σώματος, κτήσεις, γονεῖς, ἀδελφοὶ, τέκνα, πατρὶς, ἁπλῶς οἱ κοινωνοὶ, I. 22, 10. n.

Κοιτὼν, ὁ, cubiculum. ἤθελον αὐτὸν ἀποβληθῆναι τοῦ κοιτῶνος, I. 19, 18. οἱ ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος, cubicularii, III. 22, 15. IV. 7, 1 & 19. *pro quo per contemtum* ἐπὶ τοῦ λασάνου Καίσαρος *dicit* I. 19, 17.

civilis, politus, honeſtus. *κομψὸς ἀρχιερεὺς*, II. 24, 24. *Ἀγαμέμνων κομψότερος Νέρωνος*, honeſtior Nerone, III. 22, 30. 4) peritus, vafer, callidus. *πόσῳ σοῦ ἐγὼ κομψότερος μάντις εἰμί*; I. 10, 6.

Κομψῶς, pulcre, ſcite, lepide. *κομψῶς σοί ἐστι*, pulcre habes; belle, bene tecum agitur, II. 18, 14. *ὅταν ὁ ἰατρὸς εἴπῃ κομψῶς ἔχεις*, belle, commode habes, III. 10, 13. n. *κομψῶς πεπλεγμένος συλλογισμὸς*, ſcite tornatus, I. 29, 34. *κομψότερον λέγε*, dic magis ſcitè, aptius, commodius, rectius, IV. 7, 31.

Κόντος, ὁ, haſta, IV. 1, 88.

Κόπος, labor, moleſtia, difficultas. *κόπον ἔχει πᾶσα τέχνη τῷ ἰδιώτῃ*, II. 14, 2.

Κοπρία, ἡ, ſtercus, ſterquilinium, II. 4, 4 ſq.

Κόπριον, τὸ, ſtercus, fimus, II. 4, 5.

Κοπροῦν, ſtercorare, fimo conſpurcare, IV. 11, 18. n. *&* *ſ.* 29 *&* 34.

Κοπρὼν, ὁ, fimetum, ſterquilinium. *ἵνα ἐν κοπρῶνι λέγῃ τὰς σχολὰς*, IV. 11, 35.

Κόραξ, corvus. *οὐ τὸν κόρακα θαυμάζομεν, ἀλλὰ τὸν θεὸν τὸν σημαίνοντα*, I. 17, 19. III. 1, 37. *κόραξ ὅταν μὴ αἴσιον κεκράγῃ*, Ench. 18. Diſſ. IV. 4, 5. *οἱ κόρακες τοὺς ὀφθαλμοὺς λυμαίνονται*, Fr. 103.

Κορασίδιον, puellula. I. 18, 22. I. 28, 24. II. 22, 11. II. 24, 24 *&* 26. III. 3, 12. III. 12, 11 ſq.

Κοράσιον, puella, II. 1, 28. II. 16, 29. III. 2, 8. III. 5, 19. III. 22, 13. IV. 10, 32.

Κόρυζα, ἡ, gravedo, mucus. *κορύζης μεστὸς*, II. 21, 10. n.

Κορώνη, cornix, I. 17, 19. III. 24, 6.

Κοσμεῖν, ornare. *τὴν πόλιν ἀναθήμασι κοσμεῖν*, Fr. 80. *κοσμήθητι ὡς ἄνθρωπος*, III. 21, 5. *αἰδοῖ κεκοσμημένος*, IV. 8, 33. n.

ἄφες τὸ πρᾶγμα τοῖς κοσμοῦσι ſcil. αὐτὸ, qui illud ornant, *i. e.* cum honore, præclare, adminiſtrant, III. 21, 22. *ἔχω ἀφορμὰς πρὸς τὸ κοσμῆσαι διὰ τῶν ἀποβαινόντων ἐμαυτὸν*, I. 6, 37. n. *Φέρειν τὰ συμπίπτοντα καλῶς, καὶ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν*, III. 21, 9. *ἵνα ὁ θάνατός σε κοσμήσῃ*, III. 20, 13.

Κόσμιος. 1) modeſtus, decorus. *κόσμιαι καὶ αἰδήμονες* (*γυναῖκες*,) En. 40. *νόμῳ καὶ ἄρχοντι καὶ τῷ σοφωτέρῳ εἴκειν, κόσμιον*. Fr. 125. 2) mundanus. *Σωκράτης ποδαπός; κόσμιος*. I. 9, 1 *&* 6.

Κοσμιότης, morum modeſtia, decor, Fr. 27.

Κοσμίως, modeſte, En. 15.

Κόσμος. 1) ornatus. *κόσμος οἰκίας σωφροσύνη*, Fr. 46. 2) Mundus. *τοιαύτη ἡ τοῦ κόσμου φύσις καὶ ἦν καὶ ἔστι καὶ ἔσται*, *&c.* Fr. 134. *ὁ κόσμος οὗτος μία πόλις ἐστὶ*, III. 24, 10. (*De re confer*

14 sqq. Judicium agere, III. 7, 30. κρίνῃ ἐν συγκλήτῳ, judicium de re agitur, I. 1, 28. Condemnare; κριθῆναι *i. q.* κατακριθῆναι, III. 18, 8. *sic &* Fragm. 58. *Sic fere &* III. 29, 50. κρίνω σε ἀσεβῆ εἶναι. *& ibid.* ἐκρίθην ἀσεβὴς εἶναι.

Κριτήριον, judicandi regula, id ad quod respicientes judicamus. I. 11, 9 sqq. I. 17, 8. III. 9, 5. κριτήριον, κανὼν, ζυγὸς, στάθμη, II. 11, 12 sq.

Κριτὴς, τῶν Ἑλλήνων, judex Græcorum, *qui* Διορθωτὴς *vocabatur*, III. 1, 30. cf. vs. 1.

Κρόκη, ἡ, filum quo pro subtegmine utimur; μία κρόκη τῶν ἐκ τοῦ χιτῶνος, I. 2, 17. Floccus, tomentum, *ex quo nidum construit avis;* οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ ὑψοῦται, Fr. 26.

Κροτεῖν, plaudere, I. 29, 31.

Κρυστάλλινα, crystallina vasa, III. 9, 20. n.

Κτᾶσθαι, *absolute*, opes parare. En. 24, 3.

Κτῆνος, τὸ, pecus. τὰ κτήνη, καὶ οἱ βόες, II. 14, 23

Κτησείδιον, possessiuncula. III. 18, 3. n. I. 1, 10. I. 25, 23. n. II. 13, 11. III. 18, 3. III. 22, 106. n. III. 23, 32. IV. 7, 18. En. 18.

Κτῆσις, possessio. τὸ σῶμα καὶ ἡ κτῆσις αὐτοῦ, I. 9, 11. n. σύ γε οὐ κτῆσις εἶ, En. 44. ὠνὴ, πρᾶσις, καὶ ἡ τοιαύτη ἐν κτήσει κατάταξις, conditio servilis, IV. 1, 53. n.

Κυβερνᾶν, gubernare; ναῦν, πόλιν Fr. 79. *Corrupte olim* κυβερνᾷς, *pro* κοινωνεῖς Fr. 34.

Κυβερνητικὴ τέχνη, Fr. 79.

Κυβερνήτης, gubernator navis, En. 7. Fr. 22.

Κυβεύειν, tesseris ludere, II. 5, 2. Subire aleam, periclitari; τί κυβεύεις περὶ τὰ μέγιστα; II. 9, 17. n. quid in rebus maximi momenti aleam subis, fortunam experiris? *sic quidem Upt. interpretatur in Ind. sed rectius, ut mihi videtur, in versione cum Wolfio posuit* quid ludos facis? τί κυβεύεις ἐν τοῖς μεγίστοις; III. 21, 22. *&* κύβευε, III. 21, 24. quid aleam jacis? *&* aleam jacito, *Upt. cum Wolf. Nos*, quid ludis? *&* lude. *Additur* III. 21, 22. τί ῥᾳδιουργεῖς; *quemadmodum* III. 22, 93. *conjunguntur* κυβευτὴς *&* ῥᾳδιουργός. τί τοὺς ἄλλους κυβεύετε; quid alios luditis? cur aliis imponitis? II. 19, 28. *cf.* II. 9, 19 *&* 17.

Κυβευτὴς, aleator: *„metaph.* qui fortunæ se committit, *sumta metaphora ab aleatoribus."* UPTON. *respiciens locum* III. 22, 93. *ubi junguntur* κυβευτὴς καὶ ῥᾳδιουργὸς, *& commodius (puto) Wolfius* κυβευτὴν scurram *interpretatus est; rectius vero fortasse fuerit, si* impostorem *intelligamus.* cf. Κυβεύειν.

Κύβος,

Κύβος, tessera. οἱ κύβοι ἀδιάφοροι, II. 5, 3.

Κυκᾷν, miscere, turbare, agitare. ὑμῶν κυκωμένων καὶ θορυβουμένων, IV. 8, 27. n. *Mendose vulgo* κοιμωμένων.

Κυλίεσθαι, volvi, volutari. ἄνω κάτω κυλίεσθαι, II. 2, 25. III. 22, 26. ἐν βορβόρῳ, IV. 11, 29. ἐν μάχῃ, III. 23, 34.

Κυνίζειν, Cynicam disciplinam & institutionem amplecti, III. 22, 1 & 67. *Conf. Diog. Laërt.* VII. 121.

Κυνικός, Cynicus; III. 22, 15 *&* 23 *sq.* *&* 62 *&* 67 *&* 80 *&c.* IV. 8, 30.

Κυνισμός, Cynica institutio & disciplina, Cynicorum ratio & vita. III. 22, tit. n. *Cf. Cic. de Fin. III.* 20. *Diog. Laërt. VI.* 2. & *VII.* 121.

Κυρία, ἡ, domina. αἱ γυναῖκες κυρίαι καλοῦνται, En. 40.

Κυριεύειν, dominari. τὸ κυριεῦον, II. 22, 19. *quod aliás* τὸ ἡγεμονικὸν *dicit.* τὸ κυριεῦον, ἡ χρῆσις ἡ ὀρθὴ ταῖς φαντασίαις, id quod præcipuum est, I. 1, 7.

Κυριεύων, ὁ, *scil.* λόγος, Dominans, *genus sophismatis;* II. 18, 17. n. II. 19, 1. n. *&* *us.* 9.

Κύριος, dominus. ἐγώ σοι δείξω, ὅτι κύριός εἰμι, I. 19, 9. ἄνθρωπος ἀνθρώπου κύριος οὐκ ἔστι, ἀλλὰ θάνατος *&c.* I. 29, 60. ἄνω καὶ κάτω κυλίεσθαι πρὸς τὸ βούλημα τοῦ κυρίου, II. 2, 25. μὴ ἀγνόει σου τοὺς κυρίους, II. 13, 23. οὐδένα ἔχεις κύριον; οὐκ ἀργύριον; οὐ κοράσιον; *&c.* II. 1, 28. ὁ πάντων κύριος Καῖσαρ, IV. 1, 12. οἱ τὸν κύριον τὸν μέγαν ἔχοντες, *nempe Cæsarem,* IV. 1, 145. ὡς δοῦλος παρὰ κυρίῳ δειπνεῖ, IV. 1, 48. ὁ κύριος αὐτοῦ ἀποδημεῖ, IV. 1, 58. μή τι κύριον εἶπέ τινα αὐτῶν, IV. 1, 115. τοῦ σώματός μου κύριος, IV. 7, 18. κύριος ἑκάστου ἐστὶν ὁ τῶν ὑπ' ἐκείνου θελομένων &c. En. 14, 2. II. 2, 26. IV. 1, 59. οὔπω δύναμαι ἀντιβλέψαι τοῖς κυρίοις, IV. 1, 151.

κύριος *seq. infinitivo,* qui vim habet aliquid faciendi, in cujus potestate est; ὁ ἰσχυρότερος κύριος ἂν ἦν λυπῆσαι αὐτόν, III. 24, 72.

κύριε, domine. *Sic non modo compellatur dominus a servo,* II. 20, 30. *sed & medicus ab ægroto,* II. 15, 15. III. 10, 15. *vates ab eo qui eum consulit,* II. 7, 9. *quo & pertinet illud* κύριε ἐλέησον, II. 7, 12. n. *declamator ab auditore adulatore,* III. 23, 19. *Deus ab homine,* I. 29, 48. *sic* κύριε ὁ θεός, II. 16, 13. *Cæsar vel alius vir potens,* ἂν ἀκούσῃς λέγοντος ἔσωθεν καὶ ἐκ πάθους κύριε, λέγε δοῦλον, IV. 1, 57. *cf. us.* 157. *Ironice dictum* κύριε ἄγγελε καὶ κατάσκοπε, III. 22, 38.

κυριώτερος, potior, majoris momenti; I. 20, 18. II. 10, 5. ἀπὸ τοῦ κυριωτέρου, I. 9, 2.

κυριώ-

κυριώτατος, praecipuus. *τὸ κυριώτατον ἐκεῖνό ἐστιν*, En. 31, 1. Diss. I. 9, 4. *κυριώτατος τόπος*, III. 2, 3.

Κωδίκελλος, codicillus. *Καῖσαρ μοι κωδίκελλον ἔγραψε*, III. 7, 30.

Κωλύειν, prohibere, impedire. *μή τις σε κωλύει;* I. 1, 22. *τίς σε κωλύσει;* II. 17, 22. *οὐδείς σε κωλύσει*, En. 1, 3.

Κολυτικὸς, impediendi vim habens. *δόγματα κωλυτικὰ*, IV. 1, 58.

Κωλυτὸς; qui prohiberi aut impediri potest; *ὑπό τινος*, I. 17, 27. *ὅπου κωλυτὸς καὶ ἀναγκαστός εἰμι*, II. 5, 8. IV. 4, 33. *κωλυτὰ, παραποδιστὰ, ἀναγκαστὰ; δοῦλα, ἀλλότρια*, I. 25, 3. II. 15, 1. III. 24, 3. IV. 1, 78—83. IV. 7, 8. En. 1, 2.

Κωμῳδὸς, comoedus. *σπουδάζειν κωμῳδῷ*, III. 4, 1.

Κώνειον, cicuta. *τί ἐστι θάνατος, τί κώνειον;* I. 4, 24. I. 29, 16.

Λ.

Λαβὴ, ansa. *πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς*, En. 43. *μέχρις ἂν ἔχῃς ταύτην τὴν λαβὴν τὴν ἀπὸ τοῦ σώματος*, II. 13, 23. Diogenes abjecerat *πάσας τὰς τῆς δουλείας λαβὰς*, IV. 1, 152.

Λαγχάνειν, sortiri, sorte creari. *ἐν Σατορναλίοις λέλογχε βασιλεὺς*, I. 25, 8.

Λακτίζειν, calcitrare. *οὗτος ζητεῖ τίνα ἀπαντήσας λακτίσῃ*, IV. 5, 21.

Λαλεῖν, loqui. *λαλείσθω τὰ ἀναγκαῖα*, En. 33, 2. *ἑαυτῷ λαλεῖν*, secum loqui. III. 13, 7. III. 14, 2. IV. 4, 26 & 30. IV 9, 13.

Λαμβάνειν, sumere. *ἂν παρατεθέντων σοι μὴ λάβῃς*, En. 15. Pro concesso sumere; *πόθεν τοῦτο λαμβάνεις*, II. 11, 10. n. *λάβε νῦν*, accipe, audi nunc, II. 20, 25. *cf.* vs. 23. *λάβε Σωκράτην*, ecce tibi Socratem, cape exempli caussa Socratem, IV. 1, 159. *ἐὰν ἡδονῆς τινος φαντασίαν λάβῃς*, En. 34. *ἀναβολὴν παρὰ σεαυτοῦ λάβε*, ibid. *ἐντεῦθεν αὐτὸ μὴ λάμβανε*, En. 43.

Λαμπρὸς, *de homine*, illustris, IV. 1, 95. Fr. 78. *σιτήσεις λαμπραὶ καὶ εὐτελεῖς*, convivia splendida quidem & hilaria, sed frugalia, Fr. 29.

Λαμπρύνειν, illustrare, splendidum reddere, polire. *τὸ ἦθος χρηστότητι κοινωνίας λαμπρύνειν*, Fr. 49.

Λανθάνειν, latere, neglectum jacere. *ὁ λεληθὸς μὲν κακοδαιμονίαν ποιεῖται, τυχὸν δ' ἐπιμελείας, εὐδαιμονίαν*, II. 23, 29. *vertunt* neglectum.

Λάσανον, lasanum, sella familiaris. *ὅταν Καῖσαρ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ λασάνου ποιήσῃ*, I. 19, 17. n. cf. I. 2, 8. n.

Λαχανοπώλης, olerum venditor, III. 3, 3. III. 9, 10. III. 24, 48.

Λέγειν, dicere. *ἐγώ σοι λέγω*, *locutio familiaris*, tibi ego dico, sat scito, nota tibi, I. 15, 8. *τοῦτο δέ σοι καὶ λέγει*

Λιθά-

Λιθάριον μικρὸν, exiguus lapillus, II. 16, 23.

Λίθος, ὁ, lapis. τὸν τοῦ Αἴαντος λίθον βαστάζειν, II. 9, 22. II. 24, 26. δύναμαι ὅν θέλω εἰς Φυλακὴν βαλεῖν, ὡς λίθον, III. 7, 32. n. IV. 1, 72. συνέβαλον Ἐπικτήτῳ, ὡς λίθῳ, ὡς ἀνδριάντι, III. 9, 12. τὸ ἀνεκτικὸν τοσοῦτον ἔχειν δεῖ τὸν Κυνικὸν, ὥστ' αὐτὸν ἀναίσθητον δοκεῖν τοῖς πολλοῖς καὶ λίθον, III. 22, 100. ὡς ὁ λίθος, κἂν ἄνω βάλῃς, &c. III. 6, 10. ἡ τίτθη τὸν λίθον ἔτυπτε, III. 19, 4.

ἡ τὸν χρυσὸν δοκιμάζουσα λίθος, lapis Lydius, Fragm. 64.

Λιθόστρωτον, *scil.* οἴκημα, lithostrotum, conclave cujus pavimentum opere tessulato constat. σοὶ μέλει πῶς ἂν ἐν λιθοστρώτοις οἰκήσητε, IV. 7, 37. *Confer quæ ad Evang. Johann.* 19, 13. *collegit Wetstenius, quem non præteriit hic Epicteti locus.*

Λιμὴν, ὁ, portus. λιμὴν πάντων ὁ θάνατος, IV. 10, 27.

Λιμώττειν, esurire, Fr. 84.

Λιτὴ, preces. ὁ ἥλιος οὐ περιμένει λιτὰς, Fr. 88.

Λιχνεύειν, carpere, ligurire; II. 4, 8.

Λίχνος, liguritor, gulosus. πλακοῦντα δεικνύων ἀνθρώποις λίχνοις, I. 18, 14.

Λογάριον, ratiuncula, argumentatiuncula. οὐ θέλεις τὰ λογάρια τὰ περὶ τούτων ἄλλοις ἀφεῖναι, I. 29, 55. n. μέχρι τῶν λογαρίων προκόπτομεν, II. 10, 30. II. 18, 26. τὰ λογάρια τὰ Στωϊκὰ, II. 19, 22.

Λογικὸς, rationalis, ratione præditus. λογικὸν ζῶον, I. 2, 1. I. 6, 12. I. 9, 4. I. 10, 10. I. 19, 13. II. 9, 2. *& in Plur.* τὰ λογικὰ, *subintellecto nomine* ζῶα, II. 20, 7. cf. I. 9, 4. ἡ δύναμις ἡ λογικὴ, rationis facultas, I. 1, 4. n. τὸ λογικὸν, *i. q.* ἡ δύναμις λογικὴ, I. 5, 9.

τὰ λογικὰ, ars logica. I. 17, tit. *& ibi not. tum vs.* 6 *&* 10 *&c.* I. 27, 6. II. 25, tit. *& vs.* 1. *Conf. Cic. Tusc.* IV. 14.

Λόγιον, τὸ, eloquium, oraculum. τὰ τῆς δικαιοσύνης λόγια, Fr. 36.

Λόγιος, disertus, eloquens. ἐγὼ σοῦ λογιώτερος, En. 44.

Λογισμὸς, ratio, recta ratio. εἰ ἡ χεὶρ ἢ ὁ ποὺς λογισμὸν εἶχον, II. 10, 4. οὐ πλοῦτος Φόβου ἀπαλλάττει, ἀλλὰ λογισμός, Fr. 25. κτησάμενος τὸν λογισμὸν, ibid. τὸν λογισμὸν, ὥσπερ ἰατρὸν ἀγαθὸν &c. Fr. 162.

Λόγος. 1) Ratio. *Definitur* σύστημα ἐκ ποιῶν Φαντασιῶν, I. 20, 5. n. λόγου μέγεθος οὐ μήκει κρίνεται, ἀλλὰ δόγμασι, I. 12, 26. *Conf.* Ὀρθός. ὁ λόγος ὑπὸ τῆς Φύσεως παρείληπται πρὸς χρῆσιν Φαντασιῶν οἵαν δεῖ, I. 20, 5. ὁ λόγος αἱρεῖ, ratio colligit, ratio dictitat; *vide in* Αἱρεῖν. *Socrates* μηδενὶ ἄλλῳ προσέχων ἢ τῷ λόγῳ, En. 41, 5. κατὰ τὸν λόγον ὁ ἄνθρωπος οὐ χεί-

ρων

III. 22, 50 & 82. *αὐτὸς σεαυτῷ λοιδορήσῃ*, (*alii λοιδορήσεις*, En. 34. *αὐτὸς ἑαυτῷ μὴ λοιδορούμενος*, II. 22, 35.

Λοιδορία, obtrectatio, maledictio. *δεινόν ἐστι λοιδορία*, I. 24, 4. *ἂν λοιδορία προσφέρηται*, En. 10.

Λοίδορος, contumeliosus; *λοίδορον προσενέγκασθαι μηδὲν*, II. 12, 14.

Λοιπὸν, *initio dictionis;* caeterum, quod superest, igitur, proinde. I, 24, 1. I. 25, 15. I. 29, 5. II. 5, 16. n. *In media oratione: καὶ τὸ λοιπὸν αὐτὸς ὁ Ζεὺς*, denique & ipse Iupiter, I. 19. 11. *ὡς κατὰ κρημνοῦ λοιπὸν ἀνάγκη φέρεσθαι*, jam, porro, superest ut, En. 39. *διὰ τοῦτο κἀκεῖνοι λοιπὸν ἐμπαίζουσιν ἡμῖν*, II. 7, 9. *In fine dictionis. σιώπα λοιπὸν*, tace denique, tace saltem, I. 29, 32. *ἄπιθι λοιπὸν* dehinc, his peractis, jam, nunc, I. 30, 5. *δούλευε τὸ λοιπὸν*, II. 2, 12.

τί μοι λοιπόν; quid mihi reliquum est? III. 2, 16. *τί μοι τὸ λοιπόν ἐστι;* III. 26, 13. *Conf. λείπειν.*

τοῦ λοιποῦ, *i. q. τὸ λοιπὸν*, posthac, I. 11, 15.

Λοπὰς, ἡ, patina, II 20, 28.

Λούειν, lavare. *λούων τὸ δύστηνον τοῦτο σωμάτιον*, Fr. 94. *ἐν Νικοπόλει σαπρῶς λούει τὰ βαλανεῖα*, putide lavant balnea, putida sunt balnea, II. 21, 14. *λούεταί τις ταχέως*, En. 45. *ἐὰν λουσόμενος ἀπίῃς* &c. En. 4. *λουόμενος ποῦ ἐμβαίνεις;* II. 20, 28.

Λύειν, solvere. *ὁ τὸ σῶμα, τὴν ψυχὴν λελυμένος*, *opp. δεδεμένος*, Fr. 10. *σοφισμάτιον λύειν*, II. 18, 17. *πόσας μάχας λέλυκεν* (*ὁ Σωκράτης;*) IV. 5, 3. *τὴν παιδίαν λύειν*, I. 25, 7. incidere ludum, *ut ait Horat. lib. I. Epist.* 14, 36.

Λύκος, lupus. *λύκοις ὅμοιοι γινόμεθα*, I. 3, 7. *θηριώδεις ὡς τοὺς λύκους*, I. 23, 8. *ἀντὶ ἀνθρώπου λύκος*, II. 4, 11. IV. 1, 127. *λύκῳ δίδοται ἀντιδάκνειν*, IV. 5, 12. *ὥσπερ λύκος ὅμοιον κυνὶ*, Fr. 48.

Λυμαίνεσθαι, perdere, *i. q. διαφθείρειν. οἱ κόρακες τοὺς ὀφθαλμοὺς λυμαίνονται*, Fr. 103.

Λυμαντικὸς, perdendi vim habens, perniciosus. *δόγματα λυμαντικὰ οἴκων*, III. 7, 20. *λυμαντικὴ ἡ φύσις τοῦ ἔχιος*, Fr. 20.

Λυμεὼν, vastator. *λυμεῶνες λύκοι*, Fr. 48.

Λυσιτελεῖν, prodesse. *εἴ σοι λυσιτελεῖ*, En. 25, 4.

Λυσσώδης, rabiosus. *τὸ λυσσῶδες τῶν ἡδονῶν*, rabies, Fr. 99.

Λύχνος, lucerna. *σιδηροῦν λύχνον ἔχων, εὗρον ἡρπασμένον*, I. 18, 15. I. 29, 21. *τί ἀγρυπνεῖς; τί λύχνον ἅπτεις;* II. 20, 9. I. 20, 19. *μὴ γὰρ διὰ τοῦτο ποτὲ λύχνον ἧψας ἢ ἠγρύπνησας*, II. 21, 19. *τέκνον, ἂν σωθῇς, ἅψω λύχνους*, II. 17, 37. *τοιούτῳ καὶ λύχνον ἅπτειν ἄξιον*, II. 17, 38. *ἠξίωται δημαρχίας - - ἔρχεται εἰς οἶκον, εὑρίσκει λύχνους ἁπτομένους*, I. 19, 24.

M.

Μάθημα, τὸ, studium discendi, doctrina. πολλῆς ἔχει χρείαν παρασκευῆς καὶ πόνου πολλοῦ καὶ μαθημάτων, I. 20, 13.

Μαίνεσθαι, insanire. „Cic. Parad. Omnes stulti insaniunt. Vide Laërt. VII. 124. Horat. lib. II. Sat. 3, 43." VPT.— Adde Cic. Acad. II. 16 sq. ὑπὸ τῶν μαινομένων θέλεις θαυμάζεσθαι; I. 21, 4. εὐδοξία ψόφος ἐστὶ μαινομένων ἀνθρώπων, I. 24, 6. οὐκ εἰμὶ ἐμαυτοῦ μαίνομαι, de homine amore capto, I. 22, 21. cf. vs. 17. οἱ παντὶ τῷ φαινομένῳ ἀκολουθοῦντες λέγονται μαινόμενοι, I. 28, 33. ὁ δὲ μαινόμενος ἄλλα τινὰ ποιεῖ ἢ τὰ δοκοῦντά οἱ καλά; II. 11, 12. δοκεῖ σοι, κἀκείνῳ, καὶ τοῖς μαινομένοις, III. 9, 5. μαινόμενος εἶ, παραφρονεῖς, I. 12, 12.

Μακάριος, beatus; per ironiam de Sophistis, II. 1, 33.

Μακρὰν, longe. Cum genit. μακρὰν εἶ τοῦ πεπονθέναι, I. 20, 12. ἀπέλασον τῆς χώρας τῶν ἀγαθῶν μακράν, II. 11, 21. τοῦ πλοίου μακρὰν, En. 7. Cum ἀπὸ præpos. μακρὰν ἀπὸ τοῦ χρῆσθαι τούτων. II. 9, 21. μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ, longe ab eo abes, III. 22, 11. IV. 1, 77.

Μακρὸς, longus. οὕτω μακρὸς ὁ λόγος γίνεται, ita ars (doctrina) fit longa, I. 20, 19. μακρὰ τείχη, murus longus, qui Pyræeum portum urbi jungebat, III. 24, 73.

Μαλάγματα, medicamenta emollientia, II. 21, 20.

Μάλη, ἡ, ala, axilla. ὑπὸ μάλης ἔχων πλακουντάριον, III. 22, 98.

Μᾶλλον, potius, e contrario, contra, ut rectius dicam; IV. 8, 39. En. 43. 44. 49, 3. & sæpe aliàs. Per ellipsin omissum ante particulam ἤ, III. 1, 41.

Μάμμη, mamma, vox qua parvuli matrem adpellant. (Hesychius: Μάμμη, ὑποκόρισμα μητρὸς ἐκ παιδίου.) κλαίειν τὴν τίτθην καὶ μάμμην, II. 16, 28. κλαίειν μάμμας καὶ τίτθας, II. 16, 39. ἐκδέχου σου τὴν μάμμην ἕως σε χορτάσῃ, II. 16, 43. τίτθας ἐπιποθεῖς καὶ μάμμην, III. 24, 53.

Μανία, ἡ, insania. conf. Μαίνεσθαι. μανία καὶ ἐλευθερία εἰς ταὐτὸν οὐκ ἔρχεται, I. 12, 10. μανίας ἀπαλλάττειν τινὰ, insaniâ liberare, II. 11, 18.

Μαντεύεσθαι, 1) oraculum consulere, vatem adire. πῶς μαντευτέον, II. 7, tit. & vs. 1 sqq. En. 32, 3. Conf. Laërt. VII. 149. 2) oraculum vel responsum vatis accipere; ἐμαντεύσατο ἡ μήτηρ ὅτι &c. I. 23, 10. 3) oraculum edere, vaticinari; ἄπελθε, σεαυτῷ μαντεύου, I. 24, 5.

Μαντικὴ, ἡ, ars vaticinandi. ὅταν μαντικῇ προσίῃς, si ad oraculum aut ad vatem accedis, En. 32, 1.

Μάντις,

Μάντις, ὁ, vates. En. 32. τῷ μείζονι μάντει πρόσεχε τῷ Πυθίῳ, En. 32, 4. III. 1, 18. πόσῳ σου ἐγὼ κομψότερος μάντις εἰμί; I. 10, 6. ἔχω τὸν μάντιν ἔσω &c. *de sensu morali & conscientia*, II. 7, 3.

Μαρτυρεῖν, testimonium exhibere alicui, testatum facere aliquid. μαρτύρησόν μοι, I. 29, 47. ταῦτα μέλλεις μαρτυρεῖν, I. 29, 49. ἔργῳ μαρτυρεῖν τοῖς λόγοις, I. 29, 56. *Socrates* ἠνάγκαζε αὐτὸν τὸν προσδιαλεγόμενον αὐτῷ μαρτυρεῖν, II. 12, 5. τίς σοι μαρτυρεῖ ταῦτα; IV. 1, 145. ἡ μαρτυρία αὐτοῦ, ἣν τῇ ἀρετῇ μαρτυρεῖ, IV. 8, 32.

Μαρτυρία, ἡ, testimonium. τίνα μαρτυρίαν δίδως τῷ Θεῷ; I. 29, 48. προσαγαγεῖν τινα εἰς μαρτυρίαν, I. 29, 49. οὐκέτι ὁμοίαν ἔμφασιν ἡ μαρτυρία αὐτοῦ ἔχει, III. 22, 86. μαρτυρίαν μαρτυρεῖ τῇ ἀρετῇ, IV. 8, 32.

Μάρτυς, ὁ, τοῦ μάρτυρος, testis. μάρτυς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κεκλημένος, I. 29, 46 sq. τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις προάγειν με μάρτυρα ἐθέλησε ὁ Ζεὺς τῶν ἀπροαιρέτων, III. 24, 112. οὐκ ἀμελεῖ ὁ Θεὸς τῶν αὐτοῦ διακόνων καὶ μαρτύρων, III. 26, 28. *Socrates* ἄλλου οὐδενὸς ἐδεῖτο μάρτυρος ἢ τοῦ προσδιαλεγομένου, II. 12, 5. II. 26, 6. ἐν πλείοσι μάρτυσι, III. 22, 8.

Μάσθλης, *pro* ἀμαθής, *legisse videtur Simplicius in* Enchir. c. 48. extr.

Μαστιγίας, ὁ, mastigia, verbero; πάσχει ὅσα μαστιγίας, IV. 1, 39.

Μαστιγοῦν, flagris cædere. Λακεδαιμόνιοι μαστιγοῦνται. I. 2, 2. n. πολλὴν ἀφὴν καταπιεῖν, εἶθ' ὅτε μαστιγωθῆναι, *de athletis Olympicis*, III. 15, 4. En. 29. 2.

Μάχαιρα, ἡ, gladius. αἱ δορυφόροι καὶ αἱ μάχαιραι αὐτῶν, IV. 7, 1. *cf.* vi. 27. οἱ ἐπὶ τῆς μαχαίρας. (*i. q.* οἱ δορυφόροι.) I. 30, 7. n.

Μάχεσθαι, pugnare. *Notione morali*; μαχέσθητι σαυτῷ, ἀφελοῦ σαυτὸν εἰς ἐλευθερίαν, pugna ipse tecum, bellum fac tibi ipsi, IV. 9, 11. μὴ μαχόμενος, non repugnans sibi ipse, constans sibi, II. 22, 35. *Notione dialectica*; ἐμάχου μοι, λέγων ἐλεύθερος εἶναι, contendisti adversus me, IV. 1, 146. *Frequenter, de* notionum aut sententiarum repugnantia. πρόληψις προλήψει οὐ μάχεται, I. 22, 1. τί τίνι μάχεται ἢ ἀκολουθεῖ. II. 24, 14. ἀπὸ τῶν μαχομένων ἀφίστασθαι. I. 5, 3. τὰ μαχόμενα οὐ προσδεκτέον, I. 7, 24. I. 11, 18. I. 26, 2. II. 11, 11 & 14. II. 26, 3.

Μάχη, pugna, dissensio: *hominum inter se*; ἔνθεν ἡ μάχη γίνεται ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους, I. 22. 3. ἀρχὴ φιλοσοφίας, αἴσθησις μάχης τῆς πρὸς ἀλλήλους τῶν ἀνθρώπων. II. 11, 13. II. 24, 15. πόσας μάχας λέλυκεν ὁ Σωκράτης; IV. 5, 3. II. 12. 14.

 Dissensio

τοῦ μελετᾷν. μεμελέτητό σοι γνῶναι, II. 13, 16. conf. vſ. 24 ſq. n.

Μελέτη, ἡ, meditatio, exercitatio, II. 16, 7. μελέτην προσλαμβάνειν, εἶτα ἄσκησιν, II. 9, 13. n. conf. Not. ad III. 9, 8.

Μέλλειν, cum fut. inf. ὅταν τινὶ μέλλῃς συμβαλεῖν, En. 33, 12. alii συμβάλλειν.

Μέλος, τὸ, carmen, modi carminis. Muſicæ eſt διαγνῶναι τὸ μέλος, I. 1, 3. παρὰ μέλος ἀπαντᾷν, inconcinne reſpondere, II. 12, 2. n.

Μέμφεσθαι, accuſare, incuſare, culpare; cum Dativo vel perſ. vel rei, III. 1, 23. III. 26, 18. IV. 7, 9. n. conf. Var. Lect. ad En. 31, 1. Cum Accuſ. perſ. vel rei, I. 12, 20. I. 14, 16. I. 17, 28. I. 28, 10. II. 23, 29. n. III. 24, 58 & 79. IV. 1, 109. IV. 10, 15. En. 1, 3.

Μένειν, manere. ποῦ γὰρ ἂν ἔτι ἔμενον ἐκεῖνοι; IV. 1, 168. μεῖνον, firmiter ſta, II. 18, 28.

Μερίδιον, portio; de cibo propoſito, offa; ἐβλήθη εἰς τὸ μέσον μερίδιον, II. 22, 23. n.

Μερὶς, idem; τὴν μείζω μερίδα ἐκλέξασθαι, En. 36.

Μέρος, pars. Homo μέρος τι ἡμέτερον, ait Iupiter, I. 1, 12. n. ἔχεις τι ἐν σεαυτῷ μέρος τοῦ Θεοῦ, II. 8, 11. τὸ ἴδιον μέρος ὃ ἡμῖν ἔδωκεν ἀποσπάσας ὁ Θεὸς, I. 17, 27.

οὐκ οἶσθα ἡλίκον μέρος (quantula pars) πρὸς τὰ ὅλα, I. 12, 26. ἄνθρωπος μέρος τῶν πάντων, II. 5, 13. μέρος ὅλου τινός. II. 5, 25. μέρος πόλεως, II. 5, 26. II. 10, 3.

μέρος, pars vel actus dramatis. εἶτα περὶ τρίτον ἢ τέταρτον μέρος, tertio vel quarto actu, I. 24, 16.

Portio cibi, (ut μερὶς, & μερίδιον) II. 4, 8.

μέρη τοῦ σώματος, corporis partes, membra, I. 12, 16. En. 32, 4. Fr. 88. ἡ χεὶρ μέρος ἐστὶ σόν, IV. 1, 78.

τὸ ἐμὸν μέρος, pro mea parte, quod ad me adtinet, I. 27, 15. IV. 10, 12 & 14.

ἀπὸ μέρους, ex parte. πῶς μὲν αἴσθησις γίνεται, πότερον δι' ὅλων ἢ ἀπὸ μέρους, I. 27, 17.

ἐν τῷ μέρει, viciſſim, per vices, II. 1, 32. III. 9, 12. IV. 13, 2 & 9. Sed τὰ ἐν μέρει αὐτοῦ (ſcil. τοῦ κόσμου) IV. 7, 6. ſunt idem ac τὰ ἐπὶ μέρους vel τὰ μέρη, ſingulæ partes.

ἐπὶ μέρους, ſigillatim, particulatim, particulariter. τὰ ἐπὶ μέρους, ſingula, ſingulæ partes; πυνθάνεσθαι τὰ ἐπὶ μέρους, I. 11, 1. διακρίνειν τῶν ἐπὶ μέρους ἕκαστον, I. 11, 15. σκέψαι δ' αὐτὸ καὶ ἐκ τῶν ἐπὶ μέρους, IV. 1, 64. τί ἐστι Φύσις ἡ ἐπὶ μέρους, (idem quod τῶν ἐπὶ μέρους, nam opponitur τί ἐστι Φύσις ἡ τῶν ὅλων) I. 20, 16. ἐπὶ τῶν ἐπὶ μέρους διηρθρωμέναις χρῆσθαι ταῖς προλήψεσι, rerum ſingularum, particularium, diſtinctas notiones habere, II. 11, 18.

ὁ μεταπτώτως ἑλόμενος τὸν φίλον, qui amicum eligit veluti ofurus. II. 22, 8. n.

Μεταῤῥιπίζεσθαι, jactari veluti turbine, I. 4, 19.

Μετατιθέναι, mutare, transferre. ἂν μὲν δύνωμαι τὰ ἐκτὸς μετατιθέναι πρὸς τὴν βούλησιν τὴν ἐμαυτοῦ, μετατίθημι, I. 27, 11. τὰ πράγματα μετατιθέναι καὶ μεθαρμόζεσθαι, II. 17, 21. ἄν τις ἐκεῖ μεταθῇ τὸ εὐλαβὲς, II. 1, 12. ταῦτά τις ἐπὶ τὰ προαιρετικὰ μεταθέτω, III. 3, 19. εἰ τὴν σαυτοῦ στάσιν μετατέθεικας ἀπὸ τῶν ἀπροαιρέτων ἐπὶ τὰ προαιρετικὰ, III. 5, 4. III. 22, 13. En 48, 3. En. 2, 2. ἐπὶ ταῦτα μετάθες τὸν πόνον, IV. 1, 176. οὕτω μετατίθει καὶ ἐπὶ τὰ μείζονα, En. 26.

ἐκείνους μεταθεῖναι ἐπὶ τὰ αὐτοῦ, illos ad fuam fententiam transducere, III. 16, 1. ἵν' αὐτὸν μεταθῶ, ut eum alio traducam, (*& dicam, non eft hic pulcrum, fed illic,*) IV. 11, 29. οὐκ ἔστιν αὐτὸν μεταθεῖναι, II. 15, 6.

μεταθέσθαι, mutare fententiam, II. 20, 31. II. 15, 17. εἰ ἀλόγως ἔκρινας, μετάθου, II. 15, 6.

Μετεῖναι. μέτεστί μοι τούτου, hoc ad me pertinet, hoc ego ago, hoc curo, hoc tracto. ποῦ γάρ σοι μέτεστι τούτου τοῦ πράγματος, οὗ Σωκράτει μετῆν, -- οὗ Διογένει μετῆν; II. 16, 35.

Μετέχειν, participare. ἀγαθὰ μὲν, αἱ ἀρεταὶ καὶ τὰ μετέχοντα αὐτῶν· κακὰ δὲ, κακίαι καὶ τὰ μετέχοντα κακίας, II. 19, 13 & 18. n.

Μετέωρος, fublimis, elatus, fpe exultans; μετέωρος πορεύῃ εἰς Ἀθήνας, III. 24, 75.

Μετιέναι, perfequi, quærere, petere; τὰ ὠφέλιμα καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν, En. 31, 3. τὰ ἐν ταῖς πόλεσι καὶ θεᾶσθαι, obire, fpectatum ire, III. 7, 1.

Μετοικοδομεῖν τὰς νεοσσιὰς, nidos mutare, alio transferre, III. 24, 6.

Μετρεῖν, metiri. μετρῆσαί τι ἢ στῆσαι, I. 17, 7.

Μέτρησις, dimenfio. τῆς μετρήσεως τοῦ σίτου προτάσσομεν τὴν τοῦ μέτρου ἐπίσκεψιν, I. 17, 6.

Μετρητικὸς, metiendi vim habens, metiendo infervieus. I. 17, 9 fq.

Μετρίως, mediocriter. οὐ μετρίως κεκινημένος, En. 1, 4.

Μέτρον, 1) menfura, regula. μέτρα καὶ κανόνες εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, II. 20, 21. I. 17, 6. II. 11, 18. II. 13, 16. 2) modus. τὰ φυσικὰ μέτρα, IV. 4, 6. μέτρον κτήσεως, En. 39. τοῦ ἅπαξ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὅρος οὐδείς ἐστιν, ibid. μέτρον ἔστω σοι παντὸς σίτου καὶ ποτοῦ &c. Fr. 28. παρὰ τὰ μέτρα, ultra modum, IV. 1, 84. τὰ μέτρα τῶν ὀρέξεων καὶ ἐκκλίσεων, Fr. 175. 3) numerus, modus carminis, genus carminis. I. 4, 26.

Μέχρι, usque, tenus, non ultra. ἄνευ τοῦ πράττειν, μέχρι τοῦ λέγειν, Fr. 179. μέχρι λόγου,

καὶ μὴν Ἰουδαίοις *commode olim legebatur* I. 11, 12. *ubi e suo codice* καὶ νῦν *posuit Upt. cui suffragatur unus e nostris.* πάντως γε μὴν, En. 1, 4.

Μηνίτης, iracundus *vertitur* IV. 5, 18. n. *ubi vide ne* Μηνυτὴς *sit legendum, i. e.* index, delator.

Μηρὸς, ὁ, femur, III. 15, 9. En. 29, 5.

Μηχανᾶσθαι, moliri. πάντ' ἂν μηχανησαίμεθα ὑπὲρ τούτου, I. 5, 4.

Μηχανὴ, ars, via. μία μηχανὴ πρὸς ἐλευθερίαν, IV. 1, 30.

Μικρόδουλος, minutus servus, minoris ordinis servus, IV. 1, 55. *opp.* μεγαλόδουλος.

Μικρὸς. *Compar.* μικρότερος, minor. I. 12, 26.

μικρὰ, paululum, paulisper; μικρὰ τῆς τίτθης ἀπελθούσης, II. 16, 25.

Μίμημα, τὸ, imitatio, simulacrum. II. 5, 26.

Μισητικὸς, odiosus. τοῦτο προσκοπτικὸν καὶ μισητικὸν, I. 18, 10.

Μισθάριον, mercedula. ἵνα μισθάρια λαμβάνωσιν, I. 29, 55.

Μόδιος, modius. τί ἐστι μόδιος, I. 17, 7.

Μολύνειν, polluere. ἂν ὁ ἑταῖρος ᾖ μεμολυσμένος, En. 33, 6. Fr. 36.

Μονὴ, mora. περὶ μονῆς *olim scribebatur* III. 24, 109. *ubi* μόνης *correxi.*

Μονομαχεῖν, singulari certamine pugnare, I. 29, 37. τινὶ, cum aliquo, III. 22, 7.

Μονομαχία, gladiatorum pugna, III. 16, 14. En. 32, 2.

Μονομάχος, gladiator, III. 16, 4. III. 15, 5 sq. En. 29, 3. οἱ Καίσαρος μονομάχοι, I, 29, 37. n.

Μόνον, solum. *Sæpe adverbium hoc ponitur, ubi adjectivum exspectasses: verbi caussa,* μόνον ταῦτα, *non* μόνα, I. 9, 5. n. ἐφ' ἡμῶν μόνον, *dant mssti* I. 6, 12. *ubi vulgo* μόνων.

Particula μόνον *per ellipsin omissa*, I. 4, 25. n. IV. 1, 159. n.

Μόριον, particula. αἱ ψυχαὶ, θεοῦ μόρια οὖσαι, I. 14, 6.

Μορμολύκεια, *vel* μορμολυκεία, ἡ, *i. q.* τὸ μορμολύκειον, II. 1, 15. n.

Μορμολύκειον, larva, persona tragica, terriculamentum. θάνατος τί ἐστι; μορμολύκειον. *&c.* II. 15 sqq.

Μούῤῥινα, τὰ, *vel* Μύῤῥινα, murrhina vasa, III. 9, 21. n.

Μουσικὸς καὶ εὐάρμοστος ἀνὴρ, Fr. 36.

Μουσικῶς, musice, apto concentu. μετρίως καὶ μουσικῶς διαβιώσεται τὸν βίον, Fr. 134.

Μυεῖσθαι, initiari, IV. 1, 106. n. ὑπὸ τοῦ διὰ τῶν ἔργων γεγυμνάσθαι μεμυημένον παραφύλαξον σεαυτὸν, *sic mss. & ed.* 1. *ubi vulgo* μεμνημένον, IV. 1, 140.

Μυῖα, ἡ, musca. εἰ ὡς ἐν μυίαις

κύριος εἶ, I. 19, 9. εἰ ἐγώ εἰμι ὁ νεκρὸς, ῥιΦήσομαι, IV. 7, 31. ψυχάριον εἶ, βαστάζων νεκρὸν, Fr. 176.

Νεκρὸς, *adject.* mortuus. γράΦειν ἐπιστολὰς ὡς ὑπὲρ νεκροῦ, I. 9, 33. n. Mortalis, vitâ carens. τὸ σωμάτιον τὸ Φύσει νεκρὸν, III. 10, 15. III. 22, 41. *Metaph.* emortuus, nullam vim habens, inutilis. ἂν μὴ ταῦτα ἐμποιῇ ὁ τοῦ ΦιλοσόΦου λόγος, νεκρός ἐστι καὶ αὐτὸς καὶ ὁ λέγων, III. 23, 28. νεκρὸς ὁ παιδευτὴς, νεκροὶ δ' ὑμεῖς, I. 9, 19. οἱ νόμοι τῶν νεκρῶν, leges mortalium, hominum corpori addictorum, nil coeleste & altum spirantium, *opponuntur* τοῖς τῶν θεῶν νόμοις, I. 13, 5. ἡ συγγένεια ἡ ἀτυχὴς καὶ νεκρὰ, cognatio mortalis, cum mortalibus, *opponitur* τῇ θείᾳ συγγενείᾳ, *cognationi cum Deo*, I. 20, 3.

Νεκροῦσθαι, emori. νενέκρωται, *de philosopho Academico*, qui contra evidentiam se obfirmat, & sensum communem ejuravit, I. 5, 7. *cf.* Ἀπονεκροῦσθαι.

Νέος, juvenis. *Frequenter de* adolescentibus scholam frequentantibus. νέος ἀπὸ σχολῆς ἀπιὼν εἰς περίστασιν, I. 29, 34.

Νεοσσιὰ, ἡ, nidus. πελαργῶν νεοσσιαὶ, I. 28, 16 & 23. μετοικοδομεῖν τὰς νεοσσιὰς, III. 24, 6.

Νερωνιανὸς χαρακτὴρ, IV. 5, 18.

Νεύειν, adnuere, nutu significare consensum; βουλομένου τοῦ γυναικαρίου καὶ νεύοντος, II. 18, 18. Propendere, inclinare; ἔξω νενευκὼς, forâs spectans, ad externa inclinans, II. 12, 16. Vergere, spectare; ἐνταῦθα νευέτωσαν οἱ λόγοι πάντες, III. 26, 39.

Νεῦμα, τὸ, nutus. πρὸς νεῦμα τοῦ στρατηγοῦ, III 24, 34. πρὸς τὸ τοῦ κυρίου νεῦμα καὶ κίνημα ζῶντες, IV. 1, 145.

Νευμάτιον, minutus nutus. παιδισκαρίου νευμάτιον ἐκσείσει αὐτὸν, IV, 13, 22.

Νεῦρον, τὸ, nervus, vis, efficacia. οἷα νεῦρα, οἷοι τόνοι, II. 18, 26. ψυχὴ μεγάλα νεῦρα ἔχουσα, II. 17, 21. δεῖξω νεῦρα ΦιλοσόΦου, II. 8, 29. n.

Νὴ Δία *frequenter non tam vim habet* confirmandi, *nedum* jurandi, *sed fere nonnisi* expletivæ particulæ *vice fungitur. Est ubi commode exponitur per* Nempe, nimirum; *ut* II. 22, 6. ὅτι νὴ Δία πολλάκις &c. nempe quoniam sæpe &c. *Præsertim* καὶ νὴ Δία *nil aliud fere significat, nisi* atque etiam, porro; *sic* I. 6, 10. I. 12, 7. I. 18, 2. *Interdum vertere possis* ac sane, *vel* atque adeo, *ut* I. 5, 5.

Νήτη, ima seu ultima chorda, I. 29, 33. τὴν νήτην τύπτειν, II. 13, 4.

ΝήΦειν, sobrium esse. οὐδ' ἂν μεθύων νήΦοντα διδάξαι τις, οὐδ' ἂν μεθύων πρὸς νήΦοντος πεισθείη, Fr. 35. *cf.* Fr. 171.

Νήψις.

τὰ

τὰ μέγιστα ἁμαρτανόντων, III. 24, 42. εἰσί τινες ὡς ἐκ νόμου διατεταγμέναι κολάσεις &c. III. 11, 1.

Νοσερὸς, insalubris, II. 17, 8.

Νοσοκομεῖν, ægroti curam gerere. ἄλλος ἐνοσοκόμει (με,) IV. 1, 37. νοσοκομηθῆναι (ὑπό τινος,) III. 22, 62.

Νοσοκομία, curatio ægroti, III. 22, 70.

Νόστιμος, suavis, dulcis, Fr. 2.

Νουθετεῖν, admonere. Fr. 106 sq.

Νοῦς. κοινὸς νοῦς, III. 6, 8.

Νυκτοφύλαξ, excubitor, III. 12, 15.

Νῦν. *In interrogationibus, igitur, absque notabili vi, ac fere pleonastice*, II. 1, 23. n. II. 17, 17.

μέχρι δὲ νῦν ὡς ἔχομεν, II 6, 27. οὐ νῦν δ' ὁ κόσμος χρείαν ἔχει, III. 24, 97. n.

τὸ νῦν *vel* τονῦν, pro νῦν, III. 26, 7. *An sic* τὸ νῦν *leg. pro* τῶν νῦν, III 6, 1. n. *Sic forf. pro* ἂν νῦν En. 51, 1. *leg.* ἂν τονῦν, *ubi vulgo* ἂν τοίνυν edebatur.

Νυστάζειν, dormitare. ἐν ἡσυχίᾳ νυστ. ὅλον τὸν βίον, I. 6, 33. ῥαθυμοῦμεν καὶ νυστάζομεν, I. 10, 12.

Ξ.

Ξανθὸς, flavus. ξανθὸν κόμιον, II. 24, 25.

Ξένιον, τὸ, strena. ξένια πέμπειν τινὶ, IV. 10, 20. *Aliàs* munera quibus abeuntes hospites prosequebantur: „*hoc autem in loco* ξένια *sunt, quæ vocat Sueton. in Vespas. c.* 19. apophoreta, munera quæ in conviviis domum ferenda dabantur." VPTON.

Ξένος, peregrinus, hospes. ξένον καλῶ αὐτὸν, *scil. eum, qui leges civitatis in qua vivit, (nempe mundi) ignorat*, II 13, 6. ξένος θεομαχῶν, III. 24, 21. (*Conf. Antonin.* IV. 29. *& ibi Gatak.*) ξεῖν' οὔ μοι θέμις ἔστ', III. 11, 4.

Ξέστης, sextarius, sexta pars congii; *mensura aridorum & liquidorum*. ξέστης αἱματίου, I. 9, 33. n. μοὶ τρεῖς ξέσται ἀρκοῦσι, tres sextarii *aquæ* mihi sufficiunt, *scil. ad me suffocandum*, II. 16, 22.

Ξηρὸς, siccus. ξηροὶ καρποὶ, II. 23, 5. ξηροὶ *olim perperam legebatur, pro* ἄφωνοι, Fragm. 36.

Ξύλον, τὸ, baculus *Cynici*, III. 22, 10 & 50.

Ξυστὸς, xystus. „Locus in quo athletæ exercebantur: *xystici autem gladiatores pugnabant in porticu & ambulacris hyberno tempore. Vide Sueton. in Aug. c.* 45." VPTON. — εἰς μονομαχίαν, εἰς ξυστὸν, εἰς κίρκον, III. 16, 14. *conf. Hesych. & Suid.*

Ξύστρον, τὸ, strigil. ξύστρα, νίτρον, IV. 11, 12.

O.

Οἰκειοῦν,

Οἰκειοῦν, familiarem reddere, conciliare. πᾶν ζῶον οὐδενὶ οὕτως ᾠκείωται ὡς τῷ ἰδίῳ συμφέροντι, II. 22, 15. ἄνθρωποι φύσει πρὸς ἀλλήλους ᾠκειωμένοι, III. 24, 11. πρὸς πατέρα φύσει ᾠκειώθης, En. 30.

Οἰκείωσις, conciliatio. μία καὶ ἡ αὐτὴ ἀρχὴ πᾶσιν ἐστὶ τοῖς ζώοις, ἡ πρὸς αὑτὰ (*vel* αὐτὰ) οἰκείωσις, I. 19, 15.

Οἰκετία, ἡ, famulitium, domestici, servi, En. 33, 7.

Οἴκημα, ædes. οἴκημά ἐστιν ἐν Ἐλευσῖνι, III. 21, 13. Conclave; ἄμεινον, ἐν μικραῖς οἰκήμασι μεγάλας οἰκεῖν ψυχὰς, Fr. 81.

Οἰκημάτιον, domuncula, I. 28, 16.

Οἰκίδιον, *idem*, I. 28, 17. IV. 1, 67. IV. 5, 15.

Οἰκοδεσπότης, dominus domus, II. 20, 20. III. 22, 4. III. 24. 99.

Οἰκοδομημάτιον, domuncula, II. 15, 9. n.

Οἴκοι, domi. οἴκοι λέοντες *&c.* IV. 5, 37. οἱ ἐν οἴκοι, sui, domestici. εἰ τοῖς ἐν οἴκοι παρεκάθητο, II. 16, 44.

Οἰκονομεῖν, domi versari, quæ domi sunt curare, rem domesticam & familiarem administrare. τὸν τοιοῦτον ὀλίγα μὲν δεῖ οἰκονομεῖν, (*de germano Cynico philosopho agitur*) τὰ πολλὰ δ' ἀποδημεῖν, III. 24, 36.

Οἰκονομία. ἡ οἰκ. καὶ ἀναστροφὴ ἡ ἐν τῷ βίῳ, rei domesticæ administratio, I. 9, 11. Administratio, dispensatio providentiæ sapientiæque divinæ; τεταγμένη τις οἰκονομία καὶ διοίκησις, III. 24, 92. *conf. Paul ad Coloss* I, 25.

τῶν πραττομένων τὰ μὲν προηγουμένως γίνεται, τὰ δὲ κατὰ περίστασιν, τὰ δὲ κατ' οἰκονομίαν, per dispensationem, *i. e.* quoniam universa ratio, quæ totius rei administrationem complectitur, hoc requirit, licet id solum per se non selecturi fuerimus, III. 14, 7. *Ad Antonini quidem similia verba*, πολλὰ γὰρ κατ' οἰκονομίαν γίνεται, XI. 8. *hæc adnotavit Gatakerus:* „κατ' „οἰκονομίαν *fieri aliquid dici-* „*tur, cum aliud quidpiam* „*specie tenus geritur, quam* „*quod vel intenditur, vel re-* „*vera subest.*"

Οἰκονόμος, dispensator, III. 22, 3.

Οἶκος, domus. τίν' ἂν ἐξ οἴκου ἀσπάσηται, quemnam ex domo *scil.* Cæsaris, quemnam ex Cæsaris amicis vel domesticis salutet, IV. 6, 31. n. *Ibidem vero* ὁ μὲν ἐξ οἴκου ἀναστὰς *mendosum judicavi, & in* ἐξ ὄρθρου *mutavi.*

Οἰκουμένη, ἡ, terra, regiones omnes. *De athletis* οἱ τὴν οἰκουμένην περιέρχονται νικώμενοι, qui regiones omnes, ubi ludi celebrantur, obeunt, & ubique vincuntur, IV. 4, 30. n. *Hercules* περιερχόμενος τὴν οἰκουμένην, terrarum orbem peragrans, II. 16, 44. III. 24, 13.

Οἴμοι,

ἀπὸ

ἀπὸ μέρους γίνεται ἡ αἴσθησις; I. 27, 17. n.

τὸ ὅλον. μέρος ὅλου τινὸς, II. 5, 25. ἐπανενεγκεῖν (τὰς ὁρμὰς καὶ τὰς ὀρέξεις ἐπὶ τὸ ὅλον, II. 10, 4. κυριώτερον τὸ ὅλον τοῦ μέρους, II. 10, 5.

τὰ ὅλα, universum. ὁ διοικῶν τὰ ὅλα, I. 12, 7. II. 16, 33. III. 24, 19. III. 26, 28. Φύσις ἡ τῶν ὅλων, I. 20, 16. ὑπὲρ συμΦωνίας τῶν ὅλων, I. 12, 16. οὐκ ἐπιδώσεις αὐτὸ τοῖς ὅλοις, I. 12, 24. ἡλίκον μέρος πρὸς τὰ ὅλα, I. 12, 26. τὰ ἡμέτερα σώματα ἐνδέδεται τοῖς ὅλοις, I. 14, 5. ἡ τῶν ὅλων διάταξις, II. 10, 5. Θεὸς προνοεῖ τῶν ὅλων, II. 14, 11. ποιεῖν τι ὑπὲρ τῶν ὅλων, IV. 1, 155. τὰ ἐν μέρει αὐτοῦ (τοῦ κόσμου) πρὸς χρείαν τῶν ὅλων, IV. 7, 6.

Ὀλύμπια, τὰ, Ludi Olympici. Ὀλύμπια κεκηρυγμένος, I. 2, 26. στεΦανοῦσθαι Ὀλύμπια, III. 24, 52. I. 29, 36. οἷα Ὀλύμπια, II. 18, 22. θέλω Ὀλύμπια νικῆσαι, III. 15, 2. En. 29, 2. Ὀλύμπια ἀναγράΦεσθαι, III. 22, 51. n. ἐν Ὀλυμπίοις νικηθῆναι, III. 22, 52. ἵν' ἔλθῃ ἄλλα Ὀλύμπια, III. 25, 4. ἤδη πάρεστι τὰ Ὀλύμπια; En. 50, 2.

Ὀλυμπιονίκης, I. 24, 2.

Ὅλως, omnino. ὅλως δέ σοι καλῶς, *verba inserta olim in* En. 12, 2. extr.

Ὁμαλίζειν, planum reddere, adæquare, æqualem esse, æqualiter agere. διὰ τί οὖν ἐπὶ πάντων οὐχ ὁμαλίζεις; IV. 4, 9.

Ὁμιλία, conversatio. ἐν ταῖς ὁμιλίαις &c. En. 33, 14. Fr. 35.

Ὀμνύειν, jurare. ὀμνύω ὑμῖν πάντας τοὺς θεοὺς, III. 19, 3. *conf.* Θεός.

Ὁμόγνιος Ζεὺς, fratrum præses, Jupiter Gentilitius, III. 11, 6.

Ὁμογνωμονεῖν τινι, ejusdem sententiæ esse, adsentiri. ὁμογνωμονῶ σοι, σός εἰμι, II. 16, 42. II. 19, 26.

Ὁμοειδής τινι, ejusdem generis vel speciei cum aliquo, I. 20, 2.

Ὅμοιος, similis. ἵν' ὦσι ὅμοιοι αὐτῷ εὐδαίμονες, III. 24, 19.

Ὁμοίως, pariter. δοκεῖς ὅτι δύνασαι ὁμοίως ὀργίζεσθαι, (*vel* ὀρέγεσθαι,) ὁμοίως δυσαρεστεῖν, III. 15, 10. En. 29, 6. ὁμοίως ἐπαινέσαι, I. 16, 15. *videtur esse* pro dignitate laudare.

Ὁμολογουμένως, ex confesso omnium, manifeste, I. 4, 7. ὁμολογ. τῇ Φύσει, naturæ convenienter, III. 1, 25. *cf. Laërt.* VII. 87.

Ὀνάριον, asellus. II. 24, 18. ὅλον τὸ σῶμα οὕτως ἔχειν σε δεῖ ὡς ὀνάριον ἐπισεσαγμένον, IV. 1, 79.

Ὄνομα, nomen. ἀρχὴ παιδεύσεως ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίσκεψις, I. 17, 12. πρῶτόν σε δεῖ τοῖς ὀνόμασι παρακολουθεῖν, II. 14, 14. πῶς

Ὅρασις,

Ὅρασις, ἡ, visio, videndi facultas & actus, perceptio visûs I. 6, 8.

Ὁρατικὸς, videndi vim habens. δύναμις ὁρατικὴ, I. 8, 15. I. 12, 30. II. 23, 19.

Ὁρατὸς, visibilis. τὰ ὁρατὰ, I. 6, 8.

Ὀρδινατίων. III. 24, 117. n.

Ὀρέγεσθαι, adpetere, opp. ἐκκλίνειν, III. 7, 26. III. 22, 43. IV. 11, 6. ἐκεῖνο ᾧ ὀρεγόμεθα, ᾧ ἐκκλίνομεν, ᾧ ὁρμῶμεν, ᾧ ἀφορμῶμεν, III. 22, 31. πῶς ὀρέγῃ, πῶς ἐκκλίνεις, I. 4, 14. ὁμοίως ὀρέγεσθαι, En. 29, 6. ὀρέγεσθαι ὡς δεῖ, En. 31, 4. ἀμήχανον, ἄλλο μὲν κρίνειν τὸ συμφέρον, ἄλλου δ' ὀρέγεσθαι, καὶ ἄλλο μὲν κρίνειν καθῆκον, ἐπ' ἄλλο δὲ ὁρμᾷν, I. 18, 2. n. cf. I. 4, 1. Adde mox Ὄρεξις.

Ὀρεκτικὸς, ad adpetendum pertinens, adpetitivus. δύναμις ὀρεκτικὴ, I. 1, 12. ὁ ὀρεκτικὸς τόπος, I. 17, 24.

Ὀρεκτικῶς κινεῖσθαι πρὸς τὸ ἀγαθὸν, excitari ad adpetendum, III. 3, 2.

Ὄρεξις, adpetitus, adpetitio; *cui opponitur* ἔκκλισις. *Spectant huc loca omnia, ad vocem* Ἔκκλισις *citata. Tres loci Philosophiæ, quorum primus* περὶ τὰς ὀρέξεις καὶ ἐκκλίσεις, *alter* περὶ τὰς ὁρμὰς καὶ ἀφορμὰς, &c. III. 2, 1. n. ἡ ὄρεξις *est* τῶν ἐφ' ἡμῖν, En. 1, 1. n. ἡ ὄρεξις ἀγαθῶν ἐστιν, ἡ δ' ἔκκλισις πρὸς κακὰ, I. 4, 1. n. *conf.* I. 18, 2. ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει ἀκωλύτως, ἀναστρέφεσθαι, III. 12, 4 sqq. ἐν ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει κατὰ φύσιν ἀναστρέφῃ, III. 23, 12. ἐν ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει ἀνατόπευκτος καὶ ἀπερίπτωτος, ἐν ὁρμαῖς καὶ ἀφορμαῖς ἀναμάρτητος, I. 4, 11. *cf.* vs. 1. ὄρεξις ἀναπότευκτος, ἔκκλισις ἀπερίπτωτος, &c. II. 8, 29. ὀρέξεως ἐπαγγελία, ἐπιτυχία οὗ ὀρέγῃ, En. 2, 1. n. τὴν ὄρεξιν παντελῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄνελε, &c. En. 2, 2. *& ibi Not. ubi alia citantur loca.* σύμμετρον ἔχεις καὶ καθισταμένην τὴν ὄρεξιν, IV. 1, 84.

Ὀρθογώνιον τρίγωνον, triang. rectangulum, II. 11, 2.

Ὀρθὸς, rectus. ὀρθὸς περιπάτει, ἐλεύθερος, rectus, erectus, & liber incede, I. 18, 20. ὀρθὸς λόγος, II. 8, 2. IV. 8, 12. ἀντιβλέπειν ὀρθοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς πρὸς τυράννους, III. 26, 35. ὀρθοῦ οὐδὲν ὀρθότερον, Fr. 66.

ὀρθὰ δόγματα, recta decreta, I. 28, 25. I. 29, 3 & 15. II. 16, 26. III. 9, 2. IV. 6, 22 sq. & 28. IV. 8, 3. ὀρθαὶ ὑπολήψεις περὶ τῶν Θεῶν, En. 31, 1.

Ὄρθρος, ὁ, diluculum. εὐθὺς ὄρθρου προελθὼν, III. 3, 14. ἐξ ὄρθρου μέχρι νυκτὸς, III. 3, 16. καὶ ὄρθρου καὶ μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ, IV. 4, 39. ὁ μὲν ἐξ ὄρθρου ἀναστὰς, *sic correxi* IV. 6, 21. *pro vulgato* ἐξ οἴκου.

Ὁρίζειν, definire. ἐὰν ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὁρίζῃς,

 Ἵ

dictum pro captantes augurium. *Ego, cum uno e nostris codd.* τὸν ὀρνιθάριον *legens*, (*ab* ὁ ὀρνιθάριος, *quasi dicas* avicularius, homo qui circa aves occupatur,) τὸν ὀρνιθάριον κρατοῦμεν *interpretatus sum* augurem manu prehendimus.

Ὅρος, ὁ, finis, terminus. τοῦ ἅπαξ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὅρος οὐδείς ἐστιν, En. 39.

Ὄροφος, ὁ, tectum, fastigium aedificii, Fr. 81.

Ὄρτυξ, ὁ, coturnix. ὅμοιος τοῖς ἀποφυγοῦσιν ὄρτυξιν, III. 22, 5. n.

Ὀρχηστής, ὁ, saltator, IV. 6, 31.

Ὅς, ἥ, ὅ, *pro* τίς, τί *vel* οἷος, οἵα, οἷον. ἣν (*scil.* ζημίαν) δοκεῖς; *pro* τίνα *vel* οἵαν, IV. 1, 120. ἅ με δεῖ τλῆναι! *pro* τίνα *vel* οἷα, IV. 1, 95.

Ὅσιος, sanctus: *de Homine*; τὸν πιστὸν, τὸν αἰδήμονα, τὸν ὅσιον, II. 4, 2. *De Re*; divina lege licitum, fas. τὸ ὅσιον πάντων προτιμητέον, I. 22, 4. τὸ εὐσεβὲς καὶ τὸ ὅσιον, II. 20, 22.

Ὅσος, quantus, quicumque. ὅσ' ἐν ζώοις ἀτυχήματα, I. 3, 7. n. I. 6, 14. II. 22, 28. ὀλίγον ὅσον, exiguum quiddam, III. 26, 1. ὅσον ἐπ' ἐμοί, En. 24, 4. τὸ ὅσον ἐπὶ σοί, II. 7, 14.

Ὀστράκινος, fictilis. χρυσᾶ σκεύη, ὀστράκινος λόγος, III. 9, 18. ὀστράκινα προσωπεῖα, III. 22, 106.

Ὀστράκιον, vas fictile, testula. ὡς ὀστρακίοις τὰ παιδία παίζοντα, IV. 7, 5. *De quacumque re vili*; ὀστράκια καὶ σποδός, III. 3, 18 sq.

Ὀσφραίνεσθαι, olfacere. ὀσφρανθεὶς μόνον τῆς Ῥώμης, I. 10, 3. ὀσφράνθητι, II. 20, 30.

Ὀσφρασία, ἡ, olfactus, I. 20, 8. II. 10, 21.

Ὀσφύς, ἡ, lumbi. ἰδού σου τοὺς ὤμους, τοὺς μηρούς, τὴν ὀσφύν, lumbos, III. 15, 9. En. 29, 5. III. 22, 51.

Ὅτι, *pleonastice, post* λέγειν *& similia verba.* τί οὖν μοι λέγεις, ὅτι, ἐξομοιώθητι τοῖς πολλοῖς, I. 2, 18. n. I. 9, 16. I. 22, 21. *Confer* Διότι.

ὅτι *post imperativum* ὅρα, *vide in* Ὁρᾶν. *Sic & post* σκόπει. IV. 3, 3.

Ὅτι *in disputationis initio*, I. 19, 1. n.

Particula ὅτι *per Ellipsin omissa post verba* λέγω, δοκῶ, θέλω *& simil.* εἶτά μοι λέγεις, ἐν ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει κατὰ φύσιν ἀναστρέφῃ, III. 23, 12. τίς δέ σοι εἶπε, τὸ περιπατῆσαι σὸν ἔργον ἐστὶν ἀκώλυτον; IV. 1, 73. δοκεῖς Σωκράτης εὐκόλως ἂν ἐστρατεύσατο, IV. 4, 21. θέλεις ταῦτα θαυμάζω καὶ - - περιέρχωμαι, IV. 7, 26. ἐγώ σοι θέλεις παρακαταθῶμαι, IV. 13, 14. *Sed duobus posterioribus locis subintelligenda potius* ἵνα *particula.*

Οὐ, non. οὐ' ἀλλὰ &c. non, sed &c. „*Usitata loquendi formula, qua objectio cum ironia quadam proponitur.*"

tur." VPTON. — I. 16, 12. I. 19, 4 & 10. (*His quidem duobus posterioribus locis temere Vptonus* οὔκ *pro* οὔ *posuit*, I. 19, 4 & 10.) I. 26, 12. I. 28, 27. I. 29, 4 & 35. n. & 40. n. & 64. II. 8, 7. II. 15, 16. II. 16, 22 & 43. II. 17, 34. II. 23, 10. III. 1, 37 & 45. III. 9, 14. III. 10, 19. III. 13, 22. III. 16, 14. III. 18, 7. III. 20, 7 & 10 & 12 & 16. III. 21, 6. III. 22, 50 & 55. III. 23, 20 & 23 & 38. III. 24, 74. IV. 1, 72 & 106 & 122. IV. 5, 6 & 11. IV. 6, 28. IV. 8, 12. IV. 11, 13. *Est autem locutio illa plerumque elliptica, tali quodam modo supplenda*, σὺ δ' οὐχ οὕτω ποιεῖς, ἀλλὰ, tu vero non ita facis, tu id non curas, sed &c. *Plenam dictionem habes* I. 3, 3. νῦν δ' οὐ ποιοῦμεν, ἀλλ' &c.

Persæpe vero ante ἀλλὰ, *per Ellipsin omittitur particula* οὔ· *ubi in latina lingua & in vernacula omnino adjicienda est; cujus usus exempla supra sub voc.* Ἀλλὰ *collegimus.*

οὐ *interdum ita omittitur, ut e superiori membro orationis repeti & subintelligi debeat. Sic* III. 26, 4. τὰ κάτω τὰ αὐτά; *intellige e præcedentibus* οὐ τὰ κάτω τὰ αὐτά;

Duplex Negatio, pro simplici: οὐδ[illegible]σὺ - - οὐχ ὡς πρὸς Φιλόσοφον ἐλήλυθας, III. 9, 10. οὐκ ἔφελει οὐδένα, III. 24, 64. οὐκ ἐπαρκοῦσιν οὐδὲν, III. 26, 8. *confer* Μή. *Sed & Duplex Negatio pro Adfirmatione interdum valet. Sic, si recte capio,* οὐδεὶς οὐχὶ θαυμάσει, III. 1, 29. *idem valet ac* οὐδείς ἐστι ὅστις οὐ θαυμάσει, *i. e.* πάντες θαυμάσουσι.

Οὗ, ubi, *i. q.* ὅπου. ὅπου ἀλήθεια, καὶ οὗ Φύσις, ἐκεῖ τὸ εὐλαβὲς, II. [illegible]. ποῦ Φύσις κακῶν καὶ ἀγ[illegible]ν; οὗ καὶ ἀλήθεια, ibid. οὗ μή ἐστιν, -- ὅπου ἐστὶν, II. 16, 47.

Οὐᾶ, vah! papæ! *exclamatio adprobantis aut admirantis.* οὐᾶ, καὶ θαυμαστῶς, III. 23, 24. n. ἵνα σοι οὐᾶ φῶσι, III. 23, 32. *An & Dolentis?* væ! III. 22, 24. n. *ubi quidem posteriores editiones* οὐαὶ *dabant.*

Οὐδὲ, ne quidem. οὐδὲ ἂν, II. 23, 44. n. οὐδὲ εἷς, I. 29, 8.

Οὐδεὶς, nullus, nulla in existimatione. οὐδεὶς (ἔσομαι) οὐδαμοῦ, En. 29, 1. *In neutro gen.* οὐδὲν, nullius pretii, nullo loco habendus. οὐδὲν ἦν ὁ Ἐπίκτητος, III. 9, 14. εἰ ἄλλον περιμένω ἵνα με ὠφελήσῃ, ἐγὼ οὐδέν εἰμι, IV. 8, 25.

Pro οὐδεὶς *nonnunquam* οὐθεὶς *scribitur, ut* En. 32, 2. n. *Sic* κακὸν μοι οὐθέν ἐστιν, I. 9, 28. n. *Confer suprà in* Μηδεὶς, *& Lexicon nostrum Polyb. in* Μηδεὶς, *& in* Οὐθεὶς, *ubi quidem post* Οὐδὸς *operarum errore* Οὐδεὶς *pro* Οὐθεὶς *scriptum est.*

Οὐδέτερος, neuter. ἀγαθὰ καὶ κακὰ καὶ οὐδέτερα, I. 20, 6. II. 22, 3. IV. 1, 135. ποῦ

τὸ

τὸ οὐδέτερον; ἐν τοῖς ἀπροαιρέτοις, II. 16, 1.

Οὐδετέρως, neutro modo. κινεῖσθαι - - πρὸς τὸ μήτ' ἀγαθὸν μήτε κακὸν οὐδετέρως, III. 3, 2.

Οὐθεὶς, *vide in* Οὐδείς.

Οὖλος, crispus, villosus, mollis. ἐγὼ οὔλας τρίχας ἔχω, Fr. 16. οὔλη χλαίνη, Fr. 174.

Οὖν, igitur. *Pro γοῦν positum videri potest*, certe, sane; *vel pro* γὰρ, enim; IV. 11, 2. IV, 4, 2. *Pleonastice ponitur in apodosi;* En. 32, 2. *ex lectione distinctioneque olim recepta*, ἀλλὰ διεγνωκὼς, ὅτι - - - θαῤῥῶν οὖν &c. *Conf. Lexic. Polyb. in* Οὖν, *& Var. Lect. ad editionem nostram criticam Enchiridii.*

Οὖρον, τὸ, urina, Fr. 179.

Οὐσία, 1) essentia, ratio. ἡ οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ, II. 8, tit. I. 20, 15. II. 7, 3. II. 8, 1. II. 20, 9. III. 7, 6. III. 22, 23 & 32. IIII. 24, 3. IV. 1, 82. IV. 10, 8. IV. 13, 25. En. 19, 2. ἡ οὐσία τοῦ θεοῦ, II. 8, 1. 2) Res ipsæ, *vel* genus rerum. ποίᾳ οὐσίᾳ τὸ ἀγαθὸν ἐφαρμόσομεν; cui rerum generi tribuemus notionem boni? quo in rerum genere dicemus inesse boni rationem? I. 22, 11. ἐφαρμόζειν τὰς προλήψεις ταῖς καταλλήλαις οὐσίαις, II. 17, 7. αἱ ἐπὶ μέρους οὐσίαι, res particulares, singulares, I. 2, 6. I. 22, 2 & 9. II. 11, 4. II. 17, 11. ἡ τοῦ πλούτου οὐσία *sunt* ipsæ divitiæ, ἡ τῆς ἡδονῆς οὐσία, voluptas; τῇ τοῦ πλούτου οὐσίᾳ ὁ μέν τις ἐφαρμόζει τὴν τοῦ ἀγαθοῦ πρόληψιν, τῇ τῆς ἡδονῆς, &c. II. 17, 12. ἡ τῆς χειρὸς οὐσία, manus ipsa, *sive* substantia manus, materia; χειρὸς οὐσία μὲν ἡ σάρξ προηγούμενα δὲ, τὰ χειρὸς ἔργα, III. 7, 24. *cf.* vs. 25. *ubi eadem notione habes* ἡ ὕλη.

Οὐσίδιον, τὸ, recula, res familiaris, *per contemtum diminutivo nomine dicta;* τὸ σωμάτιον, τὸ οὐσίδιον, τὸ ἀξιωμάτιον, II. 2, 20.

Οὐσιώδης. τὸ ὑποστατικὸν καὶ οὐσιῶδες, quod ad essentiam pertinet, quod ipsam rei vim rationemque continet, I. 20, 17.

Οὗτος *cum suis, pleonastica quadam ratione, sed non sine vi & efficacia positum.* τὸ περὶ ἑκάστου τούτων δόγμα, τοῦτό ἐστι τὸ βλάπτον, IV. 5, 28. τὸν ἀφαιρούμενον - - τοῦτον ἡγεῖσθαι πολέμιον, IV. 5, 30. *& sic sæpe alias, ubi* τοῦτο *sub finem dictionis ponitur. Interdum vero simili modo ponitur ante id, ad quod refertur; verbi caussa,* σαυτὸν εἰς τοῦτο κατατεταχέναι, τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς, En. 31, 1. Πολυνείκην καὶ Ἐτεοκλέα πολεμίους τοῦτο ἐποίησε, τὸ ἀγαθὸν οἴεσθαι τὴν τυραννίδα, En. 31, 4.

ὦ οὗτος, heus tu, II. 12, 18. τοῦτο οὐκ εἰσὶ τόνοι, II. 15, 4.

Ὄφελον, utinam. ὄφελον ἐγὼ μᾶλλον ἐπύρεσσον, II. 22, 12.

παιδευθέντας ἐλευθέρους εἶναι, II. 1, 22. ἐλήλυθεν ὁ καιρὸς τοῦ ἀποδεῖξαι εἰ πεπαιδεύμεθα, I. 29, 33.

Παιδευτὴς, institutor. νεκρὸς ὁ παιδευτὴς, I. 9, 19. ὁ κοινὸς παιδ. *de philosopho Cynico*, III. 22, 17.

Παιδιὰ, ἡ, lusus. λύειν τὴν παιδιὰν, I. 25, 7. παιδιᾷ παραμένειν, II. 16, 37. n.

Παιδισκάριον, ancillula, puellula. καλὸν, III. 25, 6. IV. 1, 15 & 20 & 36. IV. 4, 41. IV. 13, 22.

Παιδοποιεῖσθαι, liberos gignere. II. 23, 38. παιδοποιήσασθαι, III. 22, 68. παιδοποιήσεται, III. 22, 81. οἱ πεπαιδοποιημένοι, *notione activa*, qui liberos procrearunt, III. 22, 72. *Philosophus Cynicus* πάντας ἀνθρώπους πεπαιδοποίηται, III. 22, 81. *ubi Wolf.* adoptavit *vertit: sed commodius fuerit*, genuit, procreavit, omnium hominum parens est.

Παιδοτρίβης, gymnasii magister, pædotriba, *qui quidem servili conditione est*, IV. 1, 117. IV. 9, 14. n.

Παίζειν, ludere. οὐκέτι παίξω, I. 24, 20. τὰ παιδία ὀστρακίοις παίζοντα, IV. 7, 5.

Παίκτης, ὁ, lusor. *Sic per contemtum vocatur* athleta, II. 18, 22. n. *nisi* πύκτας *ibi pro* παίκτας *legendum*.

Παῖς, ὁ, puer. παῖς ἐν μουσικοῖς, ὁ ἄμουσος· ἐν βίῳ, ὁ ἀπαίδευτος, III, 19, 6. παῖδες παίδων ἐκτίσουσι, III. 24, 24.

Παλαίειν, luctari, IV. 6, 12.

Παλαιστὴς, luctator, III. 1, 5. III. 15, 9. En. 29, 3 & 5.

Παλαίστρα. οἱ ἐκ παλαίστρας, exercitati luctatores, Fr. 161.

Παλαιστρικὸς, ad palæstram pertinens. ὑπηρέτης ἐν τοῖς παλαιστρικοῖς, IV. 1, 117.

Παλάτιον, palatium, domus principis. κἂν εἰς τὸ παλάτιον ἀναβῇς, licet in palatium adscendas, *i. e.* licet Cæsaris sis familiaris aut etiam contubernalis, IV. 1, 173.

Πάλη, lucta, III. 1, 5. III. 25, 3.

Πᾶν, τὸ, *vide in* Πᾶς.

Πανδοκεῖον, diversorium. II. 23, 36 sqq. IV. 1, 15.

Πανδοχεῖον, *idem*, En. 11.

Πανηγυρίζειν, festum celebrare, II. 14, 24.

Πανήγυρις, publica celebritas, publicus conventus, nundinæ, festum. ἑορτὴ καὶ πανήγυρις, I. 12, 21. πομπὴ καὶ πανήγ. IV. 1, 105 sqq. II. 14, 23. n. & vs. 24 & 28. III. 5, 10. IV. 4, 24 & 26.

Πάντῃ πάντως, omnino. Fr. 96. *ubi mendose vulgo* παντὶ πάντως. οὐ πάντῃ πολλοὶ, I. 2, 34. n.

Πάνυ, admodum. οὐ πάνυ πολλοὶ, I. 2, 34. n.

Παρὰ, *præpos. Cum Genit.* παρακαλῶ σε παρὰ Χρυσίππου ἐπισκέψασθαι τίς ἐστιν ἡ τοῦ κόσμου διοίκησις, quærere ex Chrysippo, discere a Chrysippo, I. 10, 10.

Cum Dativ. proprie apud; *sed nonnumquam ita, ut videri possit idem valere ac* ὑπό

 τινος

τινος vel πρός τινος, ab aliquo. *ἔμαθε παρὰ τίνι*; a quonam didicit? *proprie*, apud quem didicit? IV. 5, 10. I. 29, 52. n. *ὑμεῖς παρ' ἐμοὶ παιδεύεσθε*, apud me (*vel* a me) erudimini, II. 19, 29. *Sic παρ' ἀδίκοις δικάζεται* Fragm. 58. *idem valet ac ὑπ' ἀδίκων ibid. aut πρὸς ἀδίκων, coll.* Fr. 65. *παρὰ τῇ Φύσει ψέγεσθαι* Fr. 63. *i. q. ὑπὸ vel πρὸς τῆς Φύσεως ibid.*

Cum Accuſ. 1) per, *notione cauſſali, idem fere ac* propter, hâc cauſſâ, hujus rei vel hominis culpâ. *παρὰ τὸ σήμερον ἁμαρτηθὲν εἰς τἄλλα χεῖρον ἀνάγκη σοι τὰ πράγματα ἔχειν*, IV. 12, 1. *παρὰ μίαν ἡμέραν καὶ ἓν πρᾶγμα* &c. *ſive, ex lectione vulgata, παρὰ μίαν ἧτταν καὶ ἔνδοσιν*, En. 51, 2. *παρ' ἡμᾶς*, quod quidem in nobis eſt, noſtrâ culpâ, II. 10, 16. *ἢ γὰρ παρ' ἐμὲ οὐκ ἀνύετε, ἢ παρ' ὑμᾶς*, aut meâ culpâ, aut veſtrâ, II. 19, 33. *Sic τό γε παρ' αὐτὸν*, II. 2, 20. quod quidem in ipſo eſt, quod quidem ab ipſo pendet. *παρ' ἐμὲ*, per me, propter me, I. 25, 8.

2) contra. *παρὰ Φύσιν*, contra naturam. *παρὰ τὸ Φαινόμενον κολακεύειν τινι*, contra animi ſui opinionem, IV. 1, 55. *παρὰ τόπον καὶ καιρὸν*, *facis hoc* contra *vel* præter locum & tempus, *id eſt*, alieno loco & tempore, III. 21, 16. *περιπεσεῖταί τινι παρὰ τὴν ἔκκλισιν τὴν αὐτοῦ*, I. 4, 2.

3) præter, ultra. *ὑποκριτὴς ὑποκρινόμενος παρὰ καιρὸν*, ultra tempus, IV. 1, 165. *ubi opponitur παυόμενος ὅτε δεῖ.*

4) præ, præter. *ἐμοὶ παρ' ἐμὲ Φίλτερος οὐδείς*, nemo mihi carior eſt præ me, III. 4, 10.

5) pro ratione. *παρὰ τὸν τόπον ταῦτα ὠΦελεῖ καὶ παρὰ καιρὸν*, pro ratione loci & temporis, ſuo loco ac tempore, III. 21, 14.

Παραβαίνειν, transgredi, violare. *τί τούτων*, En. 50. *ἐν μηδενὶ παραβαίνειν τὸν διαιροῦντα λόγον*, En. 51, 1. *τὰς ἐντολὰς*, IV. 3, 10. *τὰς σχέσεις παραβῆναι*, IV. 10, 15. *πῇ παρέβην*; IV. 6, 33.

Παραβάλλειν, adjicere; *Φρύγανα πυρὶ*, II. 18, 5 & 12.

Παραβαπτιστὴς, adulterinus baptiſta, qui falſo ſe pro baptizato, *id eſt*, pro Chriſtiano vel Judæo gerit. II. 9, 21. n. „*Qui falſo nomine ſe Stoicos jactant, παραβαπτιστὰς vocat Epictetus; metaph. a baptiſmo eorum, qui ſacris Chriſtianæ religionis initiantur. Sed tamen Chriſtianos cum Judæis confundit.*“ UPTON.

Παράγειν, ſeducere, pervertere, decipere, fallere. *διαΦθείρεις τὸν κριτὴν, παράγεις τὸν σύμβουλον*, II. 7, 14. *μὴ ἐξαπατᾶσθε, μὴ παράγεσθε, μὴ διαπίπτετε*, II. 20, 7.

Παραγίνεσθαι, adeſſe, accedere, comparari, parari. *Subinde*

Subinde mendose ita scribitur, pro Περιγίνεσθαι, *quod vide. At & ipsum, per se quidem, ferri etiam poterat; & tenui in* Fr. 27. τὸ μὲν ἐκ σωφροσύνης παραγίνεται.

Παραγυμνοῦν, nudare, publice monstrare, μηδὲν πρὸς τοὺς πολλοὺς &c. IV. 8, 32.

Παραδεικνύειν, *i. q. simplex*, ostendere. II. 24, 15.

Παραδέχεσθαι, accipere, admittere. τὰς δοκίμους δραχμὰς παραδέχου, I. 7, 6.

Παραδιδόναι, tradere, docere. τέχνη ὅταν παραδίδωται τῷ ἀπείρῳ, II. 14, 2. *conf.* Παράδοσις.

Παραδοξαλογεῖν, paradoxe, præter vulgi opinionem loqui, mirabilia dicere. περὶ φιλίας παραδοξολογοῦσιν οἱ φιλόσοφοι, II. 22, 13. ἃ ἂν οἱ ἄλλοι παραλογεῖν δοκῶσι, ταῦτα ἐγὼ ἐπιτελῶ, III. 24, 111. τί παραδοξαλογοῦμεν, εἰ &c. IV. 1, 125.

Παράδοξος, contra vulgi opinionem, inopinatus, mirabilis. χαῖρε, παράδοξε, II. 18, 22. n. „*Athletæ* Paradoxi *vocabantur, qui eadem die lucta simul & pancratio victores coronabantur.*“ VPT.

παράδοξον φαίνεταί τισι, II. 1, 1 & 5. τοῦτο παράδοξόν ἐστι; IV. 1, 125. τὸ παράδοξον ἐκεῖνο οὐκέτι οὔτ' ἀδύνατον φανεῖται, οὔτε παράδοξον, II. 1, 40. παράδοξα λέγουσιν οἱ φιλόσοφοι· ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις τέχναις οὐκ ἔστι παράδοξα; I. 25, 32. τὰς ἀσκήσεις οὐ δεῖ διὰ τῶν παρὰ φύσιν καὶ παραδόξων ποιεῖσθαι, III. 12, 1. „Paradoxa, inopinata, admirabilia, mirabilia; *Cic. Parad.* 1. *Acad.* II. 44. *de Fin.* IV. 27. *Sen. Ep.* 81.“ VPTON.

Παράδοσις, traditio, institutio, doctrina, præceptio, II. 23, 40. *conf.* Παραδιδόναι.

Παρακαθίζειν, juxta sedere, adsidere; παρακεκαθικέναι γεροντίῳ, II. 6, 23.

Παρακαλεῖν, 1) orare, rogare. παρακαλῶ σε ἐπιτρέψαι μοι, I. 10, 10. εἰπεῖν τι μοι, II. 24, 1. τί ἐκεῖνον παρακαλῶ; I. 9, 30. παῖος ἰατρὸς παρακαλεῖ, ἵνα τις ὑπ' αὐτοῦ θεραπευθῇ; III. 23, 27. φιλόσοφος δ' ἐπ' ἀκρόασιν παρακαλεῖ; orat, orando invitat? ibid. & vs. 28 & 35. IV. 13, 10 & 15 & 18.

2) exhortari, adhortari. ὑμᾶς ἐπὶ τὴν αὐτὴν ταύτην ᾠδὴν παρακαλῶ, I. 16, 21.

3) invocare. παρακαλέσαι τοὺς θεοὺς βοηθούς, III. 21, 12.

4) adsciscere, adhibere. ποῖον ἂν κριτήριον παρακαλοῦμεν πρὸς διάγνωσιν αὐτῶν; I. 11, 9. *i. q.* παραλαμβάνειν *vers. seq.*

Παρακατατίθεσθαι, fidei alicujus aliquid committere: ὁ θεός σε σοὶ μόνῳ ἐπίστευσε καὶ παρακατέθετο, II. 8, 21. n.

Παρακατακλίνεσθαί τινι, adcumbere juxta aliquem, IV. 11, 19.

Παρακειμένως ἀπαντᾶν πρὸς τὰ ἐμπίπτοντα, adposite, apte, commode,

αὐτοῦ, III. 22, 67. τὰ περὶ τὸ σῶμα μέχρι τῆς χρείας ψιλῆς παραλάμβανε, En. 33, 7. Adhibere aliquem in convivium, in consilium, En. 24, 1. & 25, 1. τίνας συμβούλους παρέλαβες, En. 32, 2.

Παράληψις, traditio qua aliquid accipimus, doctrina, institutio; *(fere ut παράδοσις.)* ἔκ τινος τεχνικῆς παραλήψεως διδασκόμεθα, II. 11, 2.

Παραλλαγὴ, differentia, discrimen, eminentia, præstantia. ἡ παραλλ. τοῦ ἀνθρώπου ἡ πρὸς τὰ ἄλογα, II. 8, 3. κάλλους πρὸς αἶσχος, II. 23, 32.

Παραλλάσσειν, recedere, discedere, *in partem meliorem;* οὐδὲ παρήλλαχά τι ἀπὸ τῆς πρότερον καταστάσεως, III. 21, 23.

Παραλογίζεσθαι καὶ ἐξαπατᾷν τινα, subdola argumentatione decipere, II. 20, 7.

Παράλογος, contra rationem, absurdus. παράδοξα μὲν, οὐ μὴν παράλογα, IV. 1, 173. Nihil in mundo fit καινὸν, nihil παράλογον, IV. 7, 15.

Παραλόγως, præter spem, inopinato. νικήσαντός ποτε παραλόγως, I. 11, 27.

Παραμετρεῖν, admetiri, metiri, æstimare; *i. q. simplex* μετρεῖν. τὰ καθήκοντα ταῖς σχέσεσι παραμετρεῖται, En. 30. εἰ τούτοις παραμετρεῖς τὰ σαυτοῦ, si hisce res tuas metiris, I. 2, 10.

Παραμυθία, solamen. ἵνα σὺ παραμυθίαν ἔχῃς, I. 1, 18.

Παραπέμπειν, *i. q.* προπέμπειν, honoris caussa comitari, deducere, En. 25, 2.

Παραπίπτειν, incidere, occurrere. ἐπὶ τῆς παραπιπτούσης ὕλης, I. 4, 20. ποτῷ τῷ παραπεσόντι, *i. q.* τυχόντι, Fr. 28. ταῖς παραπιπτούσαις φαντασίαις χρῆσθαι *legendum censuerat Uptonus* IV. 5, 23. *pro vulgato olim* περιπιπτ. *ubi nos ex probato codice* προσπιπτ. *adscivimus.*

Παραπλέκειν, adnectere. κομψὸν τοῦτο παραπέπλεκται τῷ Κυνικῷ, adnexum, attributum, adjunctum est illi, III, 22, 54.

Παραποδιστὸς, præpeditus. κωλυτὰ καὶ παραποδιστὰ, I. 25, 3.

Παραπροσδέχεσθαι, accipere, admittere, ultro admittere. παραπροσδεχόμεθα πᾶσαν φαντασίαν, I. 20, 11. *Uptonus vi præpositionis* παρὰ *vertendum ait* perperam vel temere admittimus. *Mihi ista præpositio nullam singularem vim hoc loco habere videtur, quemadmodum in multis aliis verbis ex eadem compositis. Suspicari poteras, e duabus diversis lectionibus,* παρὰ *&* πρὸς, *perperam compositum esse verbum; sed consentiunt manuscripti, nec respuere videtur ejusmodi cumulationem præpositionum genius græci sermonis.*

Παράπτεσθαί τινος, attingere aliquid, IV. 10, 13.

Παρασκευάζειν, parare, instruere. ἵνα με σὺ παρασκευάσῃς

ut docet Stobæus] in Eclogis Ethicis p. 175.

Παράστασις, probatio, demonstratio, II. 19, 1.

Παραστάτης, qui juxta stat, opitulator, defensor. τὸν θεὸν ἐπικαλοῦ βοηθὸν καὶ παραστάτην, II. 18, 29.

Παράταξις, instructa acies. ὡς ἐν παρατάξει, velut in procinctu, III. 22, 69.

Παραταράσσειν, *i. q. simplex*, turbare, perturbare. παρὰ τῶν φαντασιῶν παραταραχθεὶς, III. 22, 25.

Παρατάσσεσθαι, infesta acie adgredi, aperta vi oppugnare, Fr. 45. παρατεταγμένος *seq. infin.* obstinatus ad aliquid faciendum, consulto operam dans; ὅταν τις παρατεταγμένος ᾖ μὴ ἐπινεύειν τοῖς ἐναργέσι, &c. I. 5, 3. n.

Παρατείνεσθαι λιμῷ, fame confici, enecari, Fr. 16.

Παρατήρησις, πῶς χρῶμαι ταῖς φαντασίαις, observatio, III. 16, 15.

Παρατίθεσθαι, *i. q.* παρακατατίθεσθαι, *quod vide.* εἰ δέ σοι ὀρφανόν τινα ὁ θεὸς παρέθετο, II. 8, 22.

Παρατυγχάνειν, forte adesse, II. 14, 5.

Παραφέρειν, adferre, proferre, citare, adlegare. καὶ τί μοι νῦν τὴν πρὸς ἀλλήλους μάχην παραφέρειν, II. 17, 14. μὴ πολλαχοῦ τὸ ὅτι αὐτὸς οὐ χρῇ παράφερε, circumfer, En. 33, 8.

Παραφυλάσσειν, observare. ὡς ἐχθρὸν ἑαυτὸν παραφυλάσσει, En. 48, 3. ὁ στρατηγὸς τοὺς στρατιώτας ἐπισκοπεῖ, παραφυλάσσει, καὶ τοὺς ἀκοσμοῦντας κολάζει, III. 22, 97. τοῦτο ἐὰν ἐφ' ἑκάστου ἔργου παραφυλάσσωμεν, En. 38.

Παραχωρεῖν, 1) concedere, admittere *pronunciatum aliquod, in disputando cum aliquo*, I. 7, 15 sqq. 2) cedere alicui aliqua re. παραχωρεῖν (τῷ πατρὶ) ἁπάντων, En. 30. οὐ χαίρων παραχωρήσεις (αὐτοῦ) τῷ δεδοικότι, I. 12, 24. ἐκείνου παραχώρει τοῖς περιτετριμμένοις, II. 6, 5. οὐκ ἐκστήσῃ τῶν ἀλλοτρίων; οὐ παραχωρήσεις τῷ κρείσσονι; IV. 1, 107. οὐδὲ παρεχώρησεν ἄλλῳ μᾶλλον πείθεσθαι τοῖς θεοῖς, IV. 1, 154. ἀγεννὲς, τοῖς φαύλοις παραχωρεῖν, Fr. 131.

Παραχώρησις, loco cedere alteri. περίοδος καὶ παραχώρησις ἄλλων ἄλλοις, III. 24, 10.

Παρεγγυᾷν, mandare. ὑπὸ τοῦ διοικοῦντος παρεγγυᾶται, IV. 1, 155.

Παρεῖναι, adesse, præsto, in promtu esse. τῶν ἐφ' ἡμῖν (καλῶν) οὐδὲν οὐδέπω σοι πάρεστι, En. 2, 2. n. τῶν προαιρετικῶν, ἅτε καλῶν ὄντων καὶ παρόντων, σύμμετρον ἔχεις καὶ καθισταμένην τὴν ὄρεξιν, Diss. IV. 1, 84.

Παρέλκειν, superfluum, supervacaneum esse. παρέλκει τὰ θεωρήματα, I. 7, 29.

Πάρεργον, τὸ, quod obiter accedit operi. τὰ πάρεργα

τῆς

Πάσχειν, 1) damnum pati. *μή τις νέος εὐγενὴς πάθῃ τι ὑπὸ τούτων τῶν λόγων*, II. 20, 34. *τούτου ὁ σπλὴν πέπονθε, τούτου δὲ τὸ ἧπαρ*, hujus splen, illius hepar laborat, male se habet, II. 18, 12.

2) animo adfici. *Seq. πρὸς praepos. ἐπεπόνθει πρὸς τὴν γυναῖκα*, adfectus erat uxoris desiderio, III. 24, 18. (*conf.* Προσπάσχειν.) *τοιοῦτόν τι καὶ ἡμεῖς πάσχομεν πρὸς τὰ πράγματα*, ita & nos a rebus adficimur, *scil. terrore*, II. 1, 15.

3) *τοῦτο πάσχω*, ita mecum agitur, hoc mihi accidit, ita adfectus sum, hoc facio; *τοῦτο πάντες οἱ πατέρες πάσχομεν*, I. 11, 6. I. 11, 31. *ἔπαθέ τι οὐκ ἀπίθανον*, I. 18, 15. *οὐ πείσεταί τι τραχὺ*, I. 2, 8. *τοιοῦτόν τι καὶ σὺ πάθε*, ita & tu fac, IV. 9, 16. *τοῖς εὖ παθοῦσι*, quibus bene est, beatis, III. 2, 18. *μακρὰν ἐκ τοῦ ὡς δεῖ πεπονθέναι περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν*, I. 20, 12. *ubi πεπονθέναι prorsus idem valet ac ἔχειν, quod ibidem paulo ante positum est.*

4) *Ex usu Stoicis proprio, πάσχειν denotat* modum quo adfecta est intelligentia nostra, *& idem valet ac* sentire, persuasum habere, opinari, putare. *ὅταν πάθῃ τις, ὅτι εὔλογόν ἐστι*, I. 2, 5. n. *τὸ παθεῖν ὅτι ὑπάρχει*, I. 18, 1 sq. n. *πάθε; εἰ δύνασαι, νῦν, ὅτι νύξ ἐστι*, I. 28, 3. *ταὐτά σοι πεπονθότες καὶ λέγοντες*, qui idem tecum sentiunt & dicunt, II. 20, 26. *Eodem referri potest πείσῃ τὸ τοιοῦτον*, tale quid tibi accidet, *scil. ut cogites, id est*, sic cogitabis, I. 30, 6. *εἰ οὖν ἐφάνη τῷ Μενελάῳ παθεῖν ὅτι κέρδος ἐστὶ*, I. 28, 13. *sed hoc quidem loco mire junguntur ἐφάνη παθεῖν, cum satis fuisset εἰ ἐφάνη τῷ Μενελάῳ ὅτι &c. aut εἰ ἔπαθε ὁ Μενέλαος.*

Πατάσσειν, ferire; *τὰς κεφαλὰς τῶν ἀπαντώντων*, IV. 5, 18.

Πατήρ ἐστιν; ὑπαγορεύεται &c. Ench. 30. *λάβε πῶς πατὴρ οὐδέν ἐστι*, II. 20, 25. *τοῦτο πάντες οἱ πατέρες πάσχομεν*, I. 11, 6. *ὁ θεὸς πατὴρ τῶν τ' ἀνθρώπων καὶ τῶν θεῶν*, I. 3, 1. II. 24, 16. *πατρὸς ὕβρις &c.* Fr. 148.

Πάτρων, patronus, III. 9, 18.

Πατρῷος Ζεὺς, Jupiter Patrius, patrum praeses, III. 11, 5.

Παύειν, facere ut quis cesset; *ψιλούμενόν με παῦσαι ἠδύνατο*, III. 1, 14.

Πέδον, τὸ, solum. *ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ καθεύδειν*, I. 24, 7.

Πειρᾶσθαι, tentare, periculum facere. *πείρασαί σου τῆς ἀρχῆς*, IV. 7, 18. *παράθητέ μου*, IV. 8, 31.

Πειρατήριον, tentatio. *οἱ πόνοι τῶν πειρατηρίων ὠφέλιμοι*, III. 25, 11. n.

Πειρατὴς, pirata. *Cum eis* libere

pία καὶ εὐδαιμονία περιγίνεται, En. I, 4. *ubi nonnulli παραγίνεται maluerant. προῖκα οὐδὲν περιγίνεται*, En. 12, 2. (*ubi rursus codd. nonnulli παραγιν. sed simplex γίνεται est in Diss. IV.* 2, 2. *IV.* 10, 19.) *Confer Lexic. Polyb. & vide mox* Περιεῖναι, *& confer* Περιποιεῖν.

Περιγράφειν, circumscribere, circumcidere, præcidere; τὸ πρὸς τρυφὴν ἅπαν περίγραφε, En. 33, 7.

Περιεῖναι, *i. q.* περιγίνεσθαι *posteriori notione*; ἐξ οὗ περίεστιν αὐτοῖς ἐν ὀρέξει μὴ ἀποτυγχάνειν, e quo illi hoc consequuntur ut *&c.* II. 14, 8. *Parum commode Upton. in Ind. hoc loco interpretatur* reliquum esse, superesse, restare.

Περιεργάζεσθαί τι, nimiam & curiosam operam in aliqua re ponere, III. 1, 39.

Περιεργία, curiositas, alienarum rerum cura, studium rerum nihil ad nos pertinentium; ὑπὸ περιεργίας λοιδορεῖσθαι τοῖς ἀπαντῶσι, III. 22, 82.

Περίεργος καὶ πολυπράγμων, curiosus, III. 1, 21.

Περιέρχεσθαι, circumire; *de solis cursu*, III. 22, 5. κωφὸς καὶ τυφλὸς περιελεύσεται, II. 24, 19. δοῦλος πάντων περιέρχομαι, IV. 7, 26. περιερχόμενος πᾶσιν ἀνθρώποις τὰ ἐμαυτοῦ λέγω, IV. 13, 20. περιερχόμενος τὴν οἰκουμένην, II. 16, 44. IV. 4, 50. περιέρχῃ νικώμενος τὴν περίοδον, III. 25, 5.

Περιεσταλμένως (κλέπτειν,) clam, abdite, III. 7, 13.

Περιέχον, τὸ, coelum *vel* aër nos ambiens, nobis circumfusus; ἐν τοιούτῳ σώματι, ἐν τούτῳ τῷ περιέχοντι, τούτοις τοῖς συζῶσι, I. 9, 28.

Περίζωμα, τὸ, cingulum, lumbare, *quo cinctus est faber ærarius*, IV. 8, 16.

Περιιέναι *vel* περιεῖναι, *i. q.* περιέρχεσθαι, *circumire.* περίεισι καθάπερ οἱ ἄρρωστοι, En. 48, 2.

Περικάθαρμα, purgamentum, impurus homo, scelestus, nequam, III. 22, 78. *Vide quæ collegit Wetst. ad Ep. I. ad Corinth.* 4, 13.

Περιοδεύειν, obire, circumspicere, lustrare; περιοδεύσας ὅλον τὸ πρᾶγμα καὶ ἐβασανίσας, III. 15, 7. En. 29, 3.

Περιόδιον, τὸ, periodiolus, *per contemtum*, *de* periodo artificiose tornata, II. 1, 31.

Περίοδος, ἡ, τοῦ κόσμου, circuitus, revolutio, vicissitudines mundi. ἵνα ἡ περίοδος ἀνύηται τοῦ κόσμου, II. 1, 18. n. ἀνάγκη περίοδόν τινα εἶναι καὶ παραχώρησιν ἄλλων ἄλλοις *&c.* III. 24, 10.

In re Athletica. ὡς κακὸς ἀθλητὴς περιέρχῃ νικώμενος τὴν περίοδον, III. 25, 5. n.

Περιορᾶν, nihil æstimare, negligere, pati, patienter ferre; περιορᾷ ζημιούμενον ἑαυτὸν, damno se affici patitur, II. 10, 23. τὸ κράτιστον τῶν σαυτοῦ περιορᾷς ἀπολλύμενον, II. 12, 22.

 Περιουσία

(*al.* περιστάντες) εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμβάλωσι, I. 29, 23.

Passiv. οὐ περισπᾶταί μου ἡ διάνοια, III. 9, 19. ὑπὸ τῶν φίλων κάμπτεσθαι καὶ περισπᾶσθαι, IV. 1, 159. περισπώμενος ἐπ' ἀμφότερα, IV. 10, 25.

Περισπασμὸς, καὶ ἀσχολία, distractio, aliæ curæ quæ nos ab hac re avocant, III. 22, 71.

Περισσὸς, καὶ μάταιος, curiosus, aliena curans, I. 9, 31. *Sic Hesych.* Περισσοὶ, περίεργοι. & Περίεργον, περιττόν.

Περίστασις, circumstantia, ea quæ nos circumstant, conditio *vel* status in quo sumus, locus in quo versamur, tempora; *præsertim vero, & sigillatim*, tempus difficile, locus periculosus, gravis & difficilis conditio. *Sic Epictetus ipse interpretatur:* εἰ περιστάσεις λέγεις τὰ περιεστηκότα, πάντα περιστάσεις εἰσίν· εἰ δ' ὡς δύσκολα καλεῖς, *&c.* II. 6, 16 sq. n. πᾶσα ἡ ἀπὸ τῶν ὅλων περίστασις, omnis casus qui in rerum universitate evenit, qui a rerum universitate pendet, III. 24, 87. *Opponuntur inter se*, προηγουμένως, & κατὰ περίστασιν, III. 14, 7.

αἱ περιστάσεις εἰσὶν αἱ τοὺς ἄνδρας δεικνύουσι, I. 24, 1 sqq. τί δεῖ πρόχειρον ἔχειν ἐν ταῖς περιστάσεσιν, I. 30, tit. ἐν τοιαύτῃ περιστάσει, I. 2, 23. ἐν πάσῃ περιστάσει, I. 15, 4. I. 22, 1. τοιαῦταί τινας αὐτὸν περιστάσεις καὶ ὕλαι ἐγύμνασαν, I. 6, 34. I. 26, 2. Φέρε νῦν, ὦ Ζεῦ, ἣν θέλεις περίστασιν, I. 6, 37. I. 18, 21. εἰς οἵαν περιστ. ἀπέρχομαι, II. 17, 37. ὅς γε ἐκαλλωπίζετο ταῖς περιστάσεσιν, III. 22, 59. περίστασίν μοι λέγεις ἐξ ἔρωτος γενομένην, casum mihi narras singularem ex amore ortum, III. 22, 76. περιστάσεις ποικίλαι, varia tempora, III. 24, 29. πᾶσα ἡ ἀπὸ τῶν ὅλων περίστασις, quilibet casus a rerum universitate pendens, III. 24, 87. ἔκ τινος περιστάσεως, IV. 1, 96. διά τινα περίστασιν, IV. 7, 3. μεταλαμβάνειν τῶν ἄλλου τινὸς περιστάσεων, partem difficultatum, quæ alium premunt, in se suscipere, IV. 13, 16.

Περισχίζειν τινὰ, i. q. τὰ ἱμάτια περισχίζειν τινὶ, vestes alicui discindere, vi detrahere ut discindantur, I. 25, 30.

Περιτρίβειν, usu terere. παραχωρεῖ τοῖς περιτετριμμένοις, II. 6, 5. *Sic* περὶ τὰς ὕλας τετρίμμεθα, II. 16, 18.

Περιχάρεια, ἡ, lætitia, Fr. 18.

Περιψύχειν, refrigerare. περιψύχεσθαι, algere, rigere, frigore incommodari. ἵνα μὴ περιψυχῇς, III. 22, 65.

Πέρπερος, vanus, futilis homo, III. 2, 14. n.

Πευθὴν, ῆνος, sciscitator, II. 23, 10.

Πηγὴ τῆς ἀληθείας, fons verita-

Πιστὸς, fidus, fidelis. *Jungitur fere cum αἰδήμων, quod vide.*

τὸ πιστὸν, *i. q.* ἡ πίστις, fides; ἀπολωλεκὼς τὸ εὔγνωμον, τὸ πιστὸν, IV. 5, 14.

Πλακουντάριον, placentula, III. 12, 11. III. 22, 13. πλακ. ἔχων ὑπὸ μάλης, III. 22, 98.

Πλακούντιον, *idem*, II. 16, 25.

Πλακοῦς, ὁ, placenta. καταπατήσῃ τὸν πλακοῦντα, *de Xanthippe*, IV. 5, 33.

(Πλάττειν. *Corrupte* πλαττομένους *olim legebatur, pro* ἀπαλλαττομένους, III. 5, *tit.*)

Πλατύσημος, ἡ, *scil.* ἐσθὴς, tunica laticlavia, latus clavus. θὲς τὴν πλατύσημον, I. 24, 12. I. 29, 45.

Πλέκειν, nectere; συλλογισμοὺς, II. 13, 26. IV. 6, 15. συλλογισμὸς κομψῶς πεπλεγμένος, I. 29, 34.

Πλεονέκτημα, τὸ, praerogativa, I. 19, 1.

Πλευρὸν, τὸ, latus. δὸς πλευρὸν, III. 26, 22.

Πληροῦν, implere; τὴν ἐπαγγελίαν, II. 9, tit. & vs. 3 & 8.

Πλοῖον, navis. τοῦ πλοίου καθορμισθέντος, En. 7. ἐν πλοίῳ ναύτης ἂν πλέῃς, &c. III. 24, 33.

Πλοῦτος, divitiae; *de quibus agitur* Fr. 21 & seqq.

Πνεῦμα, spiritus animalis, vis subtilissima (*oculorum*;) πνεῦμα ἐνεκέρασεν ὁ θεὸς τοῖς ὀφθαλμοῖς οὕτως ἰσχυρὸν, II. 23, 3. οὐχ αἱ ἀρεταὶ συγχέονται, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα ἐφ' οὗ εἰσι, III. 3, 22. n.

Πνευμάτιον, animula, aër. *De* aëre elementari; ὅσον ἦν ἐν σοὶ πνευμάτιον, εἰς πνευμάτιον ἔρχεται, III. 13, 15.

Ποδαπὸς, cujas, I. 9, 1.

Πόθεν, unde? cur? πόθεν τοῦτο; quî sic? quî ita? III. 23, 14. IV. 1, 152. πόθεν αὐτό; cur istud? III. 23, 19. *Absolute positum, vel cum dativo personae, aut etiam cum nominativo, vim nonnumquam habet negandi.* (*Suidas:* Πόθεν, ἀρνητικὸν, ἴσον τῷ Οὐδαμῶς.) Πόθεν; III. 1, 24. n. πόθεν; οὐδ' ἐγγὺς, II. 21, 16. n. πόθεν; μὴ γένοιτο, I. 19, 7. n. πόθεν σοι; I. 19, 2. πόθεν σοι (*intellige* δυνατὸν εἴη, *aut* ἔρχοιτο) μεταδιδόναι τούτων, ὧν οὐκ ἔχεις; III. 21, 10. πόθεν αὐτῷ οὕτου καλῶς; IV. 1, 48. πόθεν γὰρ αὐτῷ τὴν εἰρήνην κηρύξαι; III. 13, 12. πόθεν αὐτοῖς; III. 24, 70. πόθεν σύ; I. 19, 9. *intellige* δύνασαι; *quemadmodum* III. 18, 3. *habes* πόθεν δύναται; *Sed commodius etiam ex eis quae praecedunt* I. 19, 19. *intelligetur* πόθεν σὺ κυριός μου εἴης; *nisi pro* σὺ *legendum* σοὶ, *quemadmodum pro olim vulgato* πόθεν γὰρ ἐκεῖνος; III. 1, 36. n. *meliores codices* πόθεν γὰρ ἐκείνῳ; *dederunt.*

Ποιεῖν, facere. *Cum Accus. pers. & accus. rei.* τί σε ποιήσωμεν; quid tibi (*vel* de te) faciemus? II. 4, 5. τί σε θέλεις ποιήσωμεν; II. 4, 7.

 Sed

En:

En. 33, 5 & 10. *(conf. Not. in edit. critica Enchiridii)* En. 46, 1 & 2.

Πολυτέλεια, luxus, nimii sumtus, Fr. 27.

Πολυτελῶς, sumtuose, luxuriose. τὸ καλῶς ζῆν τοῦ πολυτελῶς διαφέρει, Fr. 27.

Πομπεύειν, pompa incedere. *Sequente Accus.* in pompa ducere aliquid, ostentare, gloriari aliqua re, III. 24, 118.

Πομπή, pompa. θεασάμενος τὴν πομπὴν καὶ τὴν πανήγυριν, IV. 1, 105. ἱματίδια στιλπνὰ καὶ τὴν ἄλλην πομπήν, reliquum adparatum speciosum, IV. 6, 4.

Πόνος, ὁ, 1) labor. ἔχει χρείαν παρασκευῆς καὶ πόνου, I. 20, 13. Χρυσίππου πόνοι, III. 24, 81. 2) dolor. πόνος ἢ ἡδονή, I. 2, 15. I. 24, 7. οὔτε θάνατος, οὔτε φυγή, οὔτε πόνος, I. 11, 33. II. 1, 10 & 13 & 35. II. 19, 18. τούτων οἱ πόνοι, ὧν καὶ αἱ κτήσεις, I. 18, 16.

Πόρδων, ὁ, qui crepitum ventris aliis præsentibus edit, *de Cynico decori omnis negligente*, III. 22, 80.

Πορεύεσθαι, *de via quam sequimur in quærenda veritate;* εἰ οὐχ οἷός τε εἶ, κατὰ ταύτας (τὰς ἀφορμὰς) ψιλὰς πορευόμενος, εὑρεῖν τὸ ἑξῆς, IV. 1, 51.

Πορφύρα, ἡ, purpura. ἐγὼ δὲ πορφύρα εἶναι βούλομαι, I. 2, 18. n. *cf.* vs. 22. III. 1, 23.

Ποῦ; ubi? ποῦ γίνεται τοῦτο; IV. 13, 3. ποῦ τοῦτο ἴσον ἐστίν; IV. 13, 14. *Sed & fere idem sonat ac πῶς;* quo pacto? ποῦ δύνασαι νικῆσαι δόγμα ἀλλότριον; qui potes &c. I. 29, 11. ποῦ μοι καιρός ἐστι μαντεύεσθαι; quo pacto nunc locus foret? quis nunc locus est &c. II. 7. 3.

ποῦ φύγω τὸν θάνατον; I. 27, 7 & 9. *potest esse*, quo pacto fugiam mortem? *vel* quo fugiam, ut mortem effugiam?

ποῦ, *pro* πόθεν. ποῦ σοι μέτεστιν; *i. q.* πόθεν σοι; I. 19, 2. *Sic accipiendum videtur in illa dictione*, ποῦ γὰρ ἵν' ὑμεῖς -- ὑπολάβητε; unde nobis veniret, ut existimaretis? II. 19, 21. *conf.* Πόθεν.

ποῦ *enclit.* aliquo. ποῦ ποτ' ἀπελθόντα, quocumque abeuntem, III. 10, 5. n. *Sed &* ποῦ ποτε, tandem aliquando: ἆρας ποῦ ποτε ἀπαλείψεις, II. 1, 31. *ubi redundare fere videtur* που *particula.* μὴ γὰρ ταύτην ἐφοδεύσατε πού ποτε; an pertractastis umquam? II. 21, 19. *ubi rursus* πού *fere redundat, aut valet* πως, aliquo modo.

Πούλβινος, ὁ, pulvinus. ἀναβάντα ἐπὶ πούλβινον, III. 23, 35. n.

Πρᾶγμα, res quæcumque, negotium. πρᾶγμα βλαδαρὸν καὶ ἄβρωτον, III. 21, 2. Φιλεῖν πρᾶγμα ᾧ τοσαῦτα λειτουργοῦμεν, *de corpore hominis*, Fr. 94. ὅταν αὐτοῖς μὴ ἀρέσκῃ τὸ πρᾶγμα, I. 24, 20. *ubi præter rem* παῖγμα *maluerant Salm. & Upt.* τὰ

 πράγμα-

ρων.) πρεσβύτερος ἄνθρωπος ἐμοῦ, I. 10, 2.

Πρὶν, priusquam. πρὶν πῆξιν λαβεῖν, En. 48, 2. πρὶν γὰρ διαγνῶναι, *alii* πρὶν ἢ γὰρ, En. 45.

Προάγειν, producere, *athletam in arenam*, I. 29, 37. *actorem in scenam*, I. 29, 43. *testem* I. 29, 47 & 49. n. (*ubi vulgo* προσαγαγεῖν εἰς μαρτυρίαν.) III, 24, 112.

Intransitive; progredi. *Absol.* μὴ ἐφῇς τῇ φαντασίᾳ προάγειν, II. 18, 25. *Ab una re ad aliam, in disputando*; ἀπὸ τῶν ὁμολογουμένων ἐπὶ τὸ ἀμφισβητούμενον, II. 11, 8. ἐπὶ τὰ ἑξῆς, III. 24, 108.

Σωκράτης ἐπὶ πάντων προάγων ἑαυτὸν, *vulgo* En. 51, 3. n. *mendose pro* πάντων τῶν προσαγομένων (*vel* προσαγόντων) αὐτῷ.

Προαγνεύειν, castitate se præparare, lustrare, III. 21, 14.

Προαγωγὴ, ἡ, ἐν τῇ αὐλῇ, promotio ad dignitatem, dignitas, IV. 13, 14. περὶ τὰς προαγωγὰς ἐσπουδακέναι, I. 10, tit.

Προαιρεῖσθαι, præferre. τοῦτο ἐκείνῳ πάντη πάντως προαιρετέον, Fr. 96.

Προαίρεσις, propositum, voluntas, consilium, mens ratione utens & voluntate. „*Stobæus* [*Eclog. Eth*, *p.* 175.] *interpretatur*, αἵρεσις πρὸ αἱρέσεως. *Est autem* αἵρεσις, βούλησις ἐξ ἀναλογισμοῦ, voluntas ex ratiocinatione; *non voluntas temeraria*, *sed ea quæ ratiocinatur de re aliqua optanda.* Hesychius: Προαίρεσις, ἐπιλογὴ καλοῦ ἢ κακοῦ.“ VPTON.

ἡ προαίρεσις *in homine*, *est* τὸ χρώμενον ταῖς ἄλλαις δυνάμεσι, II. 23, 16 sqq. *conf. ibid.* vs. 10. n. τὴν προαίρεσιν (τοῦ ἀνθρώπου) οὐδ' ὁ Ζεὺς νικῆσαι δύναται, I. 1, 23. II. 23, 19. ἄνθρωπε, προαίρεσιν ἔχεις ἀκώλυτον φύσει καὶ ἀνανάγκαστον, I. 17, 21. τὸ σὸν δόγμα σε ἠνάγκασε, τοῦτ' ἔστι, προαίρεσιν προαίρεσις, I. 17, 26. θέλω τὴν ἐμαυτοῦ προαίρεσιν κατὰ φύσιν ἔχουσαν τηρῆσαι, En. 4 & 13 & 30. τὸ ἀγαθὸν τοῦ ἀνθρώπου *est* ποιὰ προαίρεσις φαντασιῶν, I. 8, 16. n. IV. 5, 32. *Homo* οὐδὲν ἔχει κυριώτερον προαιρέσεως, II. 10, 1. & ipse est προαίρεσις. III. 1, 40. IV. 5, 11. *Adde loca ab Vptono citata ad* En. 9. *Conf.* Ἐγώ.

Προαιρετικὸς, ad voluntatem pertinens, in voluntate nostra positus. *Bonum hominis inest* ἐν τοῖς προαιρετικοῖς, I. 22, 18. n. (*cf.* III. 10, 18.) ὅπου τὰ προαιρετικὰ, ἐκεῖ ἡ εὐλάβεια ἔστω σοι, II. 1, 5 & 9. *Solum* προαιρετικὸν, *vel bonum est*, *vel malum*, III. 8, 3. ἡδέως τὰ ἀπροαίρετα προΐεσθαι, ἵνα ἐν τοῖς προαιρετικοῖς πλέον ἔχῃς, II. 10, 8. εἰς τοῦτον μόνον τὸν ἀγῶνα καθίησι, τὸν περὶ τῶν προαιρετικῶν, III. 6, 7.

τὸ προαιρετικὸν, (i. q. ἡ προαίρεσις) ἀκώλυτον, ἀνανάγκα-

γυμνα-

γυμναστὰς εἶναι, IV. 4, 31. *οὗτος (ὁ λοιδορῶν) ἐμοῦ προγυμναστής γίνεται*, III. 20, 9.

Προειπεῖν, prædicere, edicere. *ἂν προείπῃ σοι ὁ μάντις*, En. 32, 4. n. *ubi alii προσείπῃ*.

Προέρχεσθαι, progredi. *Interdum confunditur cum προσέρχ. Vide Not. ad* I. 29, 45. *εἰς αἰσχρολογίαν προελθεῖν*, En. 33, 16.

Προηγεῖσθαι, præire, præcedere. *οὐ δεῖ προηγεῖσθαι τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ἐπακολουθεῖν*, III. 10, 18. n. *τὸ ἔθος ἰσχυρὸν προηγεῖται*, præcipua vis est veteris consuetudinis, III. 12, 6.

προηγούμενον, præcipuum, principale. *οὐχ ἓν τῶν ὑπηρετικῶν, ἀλλὰ τῶν προηγουμένων*, II. 10, 3. II. 8, 6. *θεῶν ἔργα κἀκεῖνά ἐστιν, ἀλλ' οὐ προηγούμενα· σὺ δὲ προηγούμενον εἶ, ἀπόσπασμα τοῦ θεοῦ*, II. 8, 10 sq. *τί τὸ προηγούμενόν ἐστιν ἐφ' ἡμῶν*, I. 20, 17 sq.

τὰ προηγούμενα ἐκπονεῖν ἐπὶ τῆς ἀεὶ παραπιπτούσης ὕλης, I. 4, 20. *πᾶσα τέχνη προηγουμένων τινῶν ἐστι θεωρητική*, I. 20, 1. n. *ὁ προηγούμενος λόγος τῶν φιλοσόφων λίαν ἐστὶν ὀλίγος*, præcipua capita quæ docent philosophi, id quod caput caussæ est in doctrina philosophorum, breve est, I. 20, 14. *τὸ προηγούμενον ἐπὶ τοῦ βίου ἔργον*, II. 5, 4. *προηγουμένην τινὰ ὑφεστάναι δεῖ οὐσίαν τοῦ ἀγαθοῦ*, III. 7, 6. *καθήκοντα τρισσά, τὰ μὲν πρὸς τὸ εἶναι, τὰ δὲ πρὸς τὸ ποῖα εἶναι, τὰ δ' αὐτὰ τὰ προηγούμενα*, III. 7, 25. n. *οὐχ εὑρίσκομεν ταύτῃ τῇ καταστάσει (an ἐν ταύτῃ τῇ καταστάσει) προηγούμενον τῷ Κυνικῷ τὸ πρᾶγμα*, II. 22, 76. *χειρὸς οὐσία μὲν ἡ σάρξ. προηγούμενα δὲ τὰ χειρὸς ἔργα*, III. 7, 24.

Προηγουμένως, præcipue, primario loco, præcipuo consilio, principali conditione. *τῶν πραττομένων τὰ μὲν προηγουμένως πράττεται, τὰ δὲ κατὰ περίστασιν*, III. 14, 7. *γεγόναμεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ προηγουμένως*, I. 3, 1. *ὁ ὄνος οὐ γέγονε προηγουμένως, ἀλλ' ὅτι νώτου χρείαν ἔχομεν βαστάζειν τι δυναμένου*, II. 8, 7. *ἅπαντα μὲν τὰ ἐπὶ γῆς γενόμενα, προηγουμένως δὲ τὰ λογικά*, I. 9, 4. *προηγουμένως παραλαμβάνειν τι*, primario loco adhibere aliquid, III. 22, 67.

Πρόθεσις, 1) propositum. *ἂν προθέσει χρῶμαι ὡς πέφυκα*, I. 21, 2. n. *Ibidem junguntur ὄρεξις, ἔκκλισις, ὁρμή, ἀφορμή, πρόθεσις, ἐπιβολή, συγκατάθεσις. Sic &* II. 13, 7. & II. 8, 29, *ubi πρόθεσις ἐπιμελής, &* IV. 6, 26. *ubi ἐν προθέσει εὐστοιχεῖν. ἐπελάθου σου τῆς προθέσεως*, II. 23, 37. n.

2) *idem valet ac ἡ προθεσμία*, constituta dies. *ἀεὶ προθέσεις ἐκ προθέσεως ποιῇ*, prorogationem semper ex prorogatione nectis, diem ex die ducis, En. 51, 1. n.

Προθυ-

δεῖ

δεῖ τὸν προκόψαντα, III. 2, tit. τόπος ὁ ἤδη τοῖς προκόπτουσιν ἐπιβάλλων, III. 2, 5. σημεῖα προκόπτοντος, En. 48, 2.

ὡς προκόπτων corrupte legebatur, pro ὡς πρὸς σκοπὸν; I. 27, 18.

Πρόληψις, ἡ, anticipatio, anticipata notio, antecepta animo rei quædam informatio. *Vide Not. ad* I. 22, 1. *& passim in eodem cap. quod ipsum* περὶ τῶν Προλήψεων *inscribitur.* θεωρήματα ἀνακόλουθα τῇ προλήψει τοῦ σπουδαίου, I. 7, 29. Φέρε τὰς προλήψεις, I. 25, 6. I. 28, 28. ἐναργεῖς προλήψεις, I. 27, 6. διηρθρωμέναι, II. 11, 18. ἡ διάρθρωσις τῶν προλήψεων, II. 17, 13. χρήσασθαι ταῖς προλήψεσι, III. 5, 8. IV. 10, 15. τίς ἡ πρόληψις ἡ τοῦ πράγματος, III. 22, 1. καταμάθετε τὰς προλήψεις ἃς ἔχετε, III. 22, 39. ἡ τοῦ Φιλοσόφου πρόληψις καὶ ἐπαγγελία, IV. 8, 6. cf. vſ. 10. ἐξεργάζου τὰς προλήψεις, IV. 4, 26. ἐφαρμόζειν τὰς προλήψεις τοῖς ἐπὶ μέρους, *vel* ταῖς ἐπὶ μέρους οὐσίαις, ταῖς καταλλήλοις οὐσίαις, I. 2, 6. II. 11, 4 & 10. II. 17, 7 & 9 ſq. & 14. IV. 1, 41 ſqq.

Προνοεῖν, providere. θεὸς προνοεῖ τῶν ὅλων, II. 14, 11. I. 12, 1 ſqq.

Πρόνοια, providentia. περὶ Προνοίας, I, 16. III. 17.

Προοίμιον, exordium. τοῦτό σοι προοίμιον *&c.* II. 2, 7. n.

Προπέμπειν, deducere, comitari honoris aut amoris cauſſa; III. 7, 2. III. 23, 23.

Προπηδᾶν, proſilire, præcipitare ſe, præcipitanter agere. μὴ πρὸ τοῦ ἐπάγειν τὸν Φυσικὸν κανόνα προπήδα ἐν τῷ συγκατατίθεσθαι, IV. 10, 3. *Sic forſan* I. 2, 32. *legendum* μὴ εἰκῇ προπηδᾶν ἐπὶ τὰ μηδὲν προσήκοντα, *ubi vulgo* προσπηδᾶν, *quod tamen & ipſum haud ita male habet.*

Προπέτεια, præcipitantia, IV. 8, 1.

Προπετὴς, præceps, temerarius. εἰκαῖοι καὶ προπετεῖς, I. 28, 30. τὸ προπετὲς. τὸ εἰκαῖον, IV. 4, 46. συγκατάθεσις προπετὴς, III. 22, 104. ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐν Ῥώμῃ οἱ προπετεῖς λαμβάνονται, leves homines, IV. 13, 5.

Προπίπτειν, præcipitem ferri, levem ac temerarium eſſe, temere agere, *præſertim* temere adſentiri. ἐξαπατηθῆναι ἢ προπεσεῖν, II. 1, 10. IV. 1, 2. θέλεις μὴ προπεσεῖν, IV. 13, 11.

Πρὸς, *præpoſ. Cum Accuſ.* ἡ μὲν ὄρεξις, ἀγαθῶν ἐστιν· ἡ δ' ἔκκλισις πρὸς κακὰ, ad mala pertinet, I. 4, 1. τῇ ἐκκλίσει χρῆται πρὸς μόνα τὰ προαιρετικὰ, *ibid.* ὅπου δοκεῖ τι εἶναι πρὸς ἡμᾶς, ad nos pertinere, noſtra intereſſe, I. 20, 5. τῶν ἐκτὸς ἀπροαιρέτων οὐδέν ἐστι πρὸς ἡμᾶς, I. 4, 27. πρὸς ἀνάγκην, coacte, III. 15, 3. III. 21, 3. En. 29, 2.

Cum Dat. οὐ γέγονα πρὸς τούτῳ, non in hoc elaboravi, II. 19,

II. 19, 6. ἂν πρὸς τούτῳ γίνῃ, II. 18, 21.

πρὸς & εἰς confusæ. πρὸς ἀσφάλειαν, III. 16, 9. al. εἰς ἀσφάλειαν.

Προσάγειν, adducere; τινὰ εἰς μαρτυρίαν, I. 29, 49. n. nisi ibi pro προσαγαγεῖν legendum προαγαγεῖν, sicut est προαχθῆναι μάρτυς vs. 47. *Item*, objicere, offerre; *vide mox Pass.*

προσάγειν *neutraliter*, *i. q.* προσέρχεσθαι, accedere. εἰς πρὸς τὸ γεωμετρικὰ προσάγομεν, II. 17, 39. μὴ πρόσαγε, III. 15, 12. μὴ προσάγαγε, En. 29, 7. *Et* objici *sensibus*; προσαγόντων σοι (*i. q.* προσαγομένων *vel* προσφερομένων) τῶν χρωμάτων, oblatis tibi coloribus, I. 19, 30. n. En. 51, 3. n.

Contra, in Medio, προσάγεσθαι, *habes notione activa, pro* προσάγειν. ἄν μοι προσάγῃ θανάτου φόβον, ἀναγκάζεις με, I. 17, 25. n.

In Passivo, objici, offerri. προσάγεταί σοι τὰ κατάλληλα τῇ δυνάμει ἣν ἔχεις. I. 19, 31. ἄν ἐπίπονόν τι (σοι) προσάγηται, En. 51. n. (*pro quo habes* προσφέρεται, En. 10.) τὸ προσαγόμενον, id quod mihi objicitur, intentatur, I. 17, 25. *Sic pro mendoso* προσάγων ἑαυτὸν, *quod erat in libris, correxi* ἐπὶ πάντων τῶν προσαγομένων αὐτῷ, En. 51, 3. *ubi fortasse propius vero fuerit* προσαγόντων αὐτῷ, *notione intransitiva, ut supra* I. 19, 30. n.

Προσαναπαύεσθαι φίλῳ, adquiescere, fiduciam suam reponere in amico, III. 13, 2.

Προσαρμόζειν, adaptare, adcommodare. εἰ (τὰ πράγματα) ταῖς ἑκάστων βουλήσεσι προσηρμόζετο, I. 12, 14.

Προσαρτᾷν, adpendere, adnectere. ἑνὶ δυνάμενοι προσηρτηκέναι ἑαυτοὺς, (*i. q.* προσδεδέσθαι *ibid.*) uni rei nos adligare, dedere; *gallice*, nous attacher à une seule chose; I. 1, 14.

Passive; δεσμά τινα ταῦτα προσηρτήμεθα, τὸ σῶμα, τὴν κτῆσιν *&c.* talia quædam vincula adpendentia habemus; adnexa nobis habemus, I. 9, 11. καθαρὸν τὰ δόγματα μή τι προσήρτηταί σοι τῶν οὐ σῶν, ne tibi adhæreat aliquid non tuum, IV. 1, 112. πάντα εὔλυτα εἶχε, πάντα μόνον προσηρτημένα, omnia leviter tantum adpensa *vel* adhærentia habuit, *nempe non firmiter adstricta, non ita ut vinctus esset*, IV. 1, 153.

Προσβάλλειν. πρόσβαλε *olim perperam legebatur, pro* πρόβαλλε, III. 24, 88.

Προσγίνεσθαι, adesse, accedere. σοὶ δὲ τί ἄλλο προσγέγονεν; tibi aliud quid accessit? tune aliud quid es consecutus? II. 19, 10.

Προσδεῖν, adligare. πολλοῖς προσδεδέσθαι, multis rebus adligatum, adstrictum esse, I. 1, 14 sq. προσδεδεμένος καθήκουσιν ἰδιωτικοῖς, III. 22, 69.

Προσδοξάζειν, opinione *vel* cogitatione adjicere aliquid ad id

id quod revera est. *πόθεν οὖν τοῦτο προσδοξάζεις;* I. 28, 27. n. *Conf.* Προσεπιδοξάζειν.

Προσεῖναι, adesse, inesse. *δεῖ καὶ πολλὴν χάριν προσεῖναι τῷ* Κυνικῷ, III. 22, 90. Πρόσεστι *legendum suspicatus est Wolf. pro προσέτι,* IV. 13, 4.

Προσεκτραχηλίζειν τινὰ, supinum domo ejicere, præcipitem agere, III. 7, 16.

Προσεπιδοξάζειν, Fragm. 18. *i. q. προσδοξάζειν, quod vide.*

Προσεπισωρεύειν, insuper adcumulare, exaggerare; *ἔτι πλείονα,* I. 2, 24. *ἀεί τινα,* II. 16, 21.

Προσεργάζεσθαι, datâ operâ adjungere; *προσθεῖναι τούτοις καὶ προσεργάσασθαι τὰ λείποντα,* II. 20, 21.

Προσέρχεσθαι, accedere. *πρόσελθε (an πρόελθε) ἐν προσώπῳ τούτῳ,* I. 29, 45. *ἀπὸ τούτου πρόσελθε ἐπ' ἐκεῖνο,* accede, progredere, IV. 1, 111.

Προσευκαιρεῖν τινι, vacare alicui rei, III. 22, 72.

Προσέχειν, *scil. τὸν νοῦν,* animum adhibere, adtendere. *Absol. ἐὰν προσέχωμεν,* I. 2, 4. *ἔθος τοῦ μὴ προσέχειν,* IV. 12, 2. *ἀπ' αὔριον προσέξω,* IV. 12, 20. (*& totum Caput περὶ* Προσοχῆς.) *ὁρᾶτε οὖν καὶ προσέχετε,* I. 3, 9. *Cum Dativo; τίνι προσχῶμεν;* I. 29, 18. *προσέχεις σεαυτῷ,* IV. 3, 3. *τοῖς ἀνθρώποις,* IV. 4, 7. *οὐκ ἂν προσεῖχε τὸ ἐπιστραφῆναι; mutila* oratio, *in* Fr. 175. *ubi vide Not.*

Προσηνὴς, gratus, jucundus, blandus. *μὴ ἡττήσῃ σε τὸ προσηνὲς αὐτοῦ,* En. 34.

Πρόσθεσις, ἡ, (*i. q. συγκατάθεσις,*) adsensio. *ἐν προσθέσει (perperam vulgo προθέσει) καὶ ἐποχῇ, ἵν' ἀνεξαπάτητος,* I. 4, 11, n. *Conf. Not. ad* I. 21, 2.

Προσθήκη, additamentum, accessio, I. 8, 9. *Conf. προστιθέναι.*

Προσκαθίζειν, subsidere; *de tumore qui compunctus subsidit, τὸ φυσημάτιον ἐκεῖνο ἐκεντήθη καὶ προσεκάθισε,* II. 16, 10.

Προσκατατάσσειν ἑαυτόν τινι, sese alicui adjungere, ut sub ejus auspiciis & tutamine tuti iter faciamus. *περιέμεινε συνοδίαν ἀνθυπάτου, καὶ προσκατατάξας ἑαυτὸν παρέρχεται ἀσφαλῶς,* IV. 1, 91 & 94. *ἐὰν τῷ θεῷ προσκατατάξῃ ἑαυτὸν, διελεύσεται ἀσφαλῶς,* IV. 1, 98. *πῶς λέγεις προσκατατάξαι; ἵν' ὃ ἂν ἐκεῖνος θέλῃ, καὶ αὐτὸς θέλῃ,* vs. 99. *προσκατατέταχά μου τὴν ὁρμὴν τῷ θεῷ,* IV. 1, 89.

Προσκαταψεύδεσθαί τινι, mendacium adversus aliquem confingere, III. 17, 8.

Προσκεῖσθαί τινι, adjunctum esse, adhærere. *προσκείσομαι διάκονος καὶ ἀκόλουθος τῷ θεῷ,* IV. 7, 20.

Προσκόπτειν, offendi aliquo, indignari, odisse, fastidire. *οὐδένα μέμψεται, οὐ μισήσει,*

Προσπη-

Προσπηδᾶν, profilire, *ἐπὶ τὰ μηδὲν προσήκοντα*, I. 2, 32. n. *ni προπηδᾶν legendum, quod vide.*

Προσπίπτειν, accidere, offerri. [ὅταν προσπίπτῃ σοί τις φαντασία τοιαύτη, II. 18, 20. προσπεσέτω (σοι) φαντασία τεραντική, καὶ γνώσῃ &c. II. 16, 20. αἱ προσπίπτουσαι φαντασίαι, II. 23, 42. III. 16, 15. IV. 1, 74. IV. 5, 23. *ubi mendose olim περιπιπτ.*

Hinc τοῦτό μοι προσπίπτει τοιοῦτο, hoc ad animum meum accidit tale, hoc tale mihi videtur, hujus rei notio talis informatur meo animo. *Sic ἄλλῳ δ' ἄλλο προσπίπτει τὸ εὔλογον καὶ τὸ ἄλογον, καὶ ἀγαθὸν καὶ κακὸν*, I. 2, 5. *Et absolute; ἡ ζημία οὐ προσπίπτει*, I. 20, 12. damnum non animadvertitur; in fenfum non incidit, nec menti & cogitationi occurrit.

Προσπτύειν, exfpuere adverfus aliquem. *τὸ σωμάτιον ὅλον προσπτύσαι τινὶ*, III. 24, 71. n.

Πρόσταγμα θεοῦ, mandatum dei, II. 16, 46.

Προστάσσειν, præcipere, mandare. *τὰ πρασσόμενα nonnumquam fcriptum videri poteft pro προστασσόμενα: Vide* Πράσσειν.

Προστάτης Κνωσίων, præfes, præfectus Gnofiorum, III. 9, 3.

Προστήκεσθαι, adhærere, adfixum, unice deditum effe. *τοῖς σαρκιδίοις προστέτηκας*, I. 3, 6. n.

Προστιθέναι, componere. *καὶ ἀφαιροῦμεν, καὶ προστίθεμεν, (de operatione mentis refpectu idearum mente perceptarum)* I. 6, 10. *οὐ δεῖ τὸν νέον προσθήκην ἐκείνων γενέσθαι, ἀλλ' ἐκεῖνα αὐτῷ προσθεῖναι*, non debet juvenis fefe illis rebus dedere, fed illas fibi adfcifcere, I. 8, 9. *μὴ προστίθει ὅτι &c.* ne adjicias, te &c. II. 2, 18. *ἔρωτα προσέθηκεν*, adjecit amorem, *fcil.* adjecit, amorem effe ejus rei cauffam, II. 21, 7. *τὰ δ', ὅτι κακῶς πέπραχεν, ἐξ αὑτοῦ ἕκαστος προστίθησιν*, III. 8, 5. *Adde* III. 21, 7. III. 29, 18. IV. 1, 6 & 167. IV. 4, 41.

προστίθεσθαι τῇ διοικήσει τῶν ὅλων, adjungere fe, adfentiri, III. 26, 18. n. (*ubi alii προθέσθαι.*) *προστίθεσθε perperam olim* II. 17, 36. *pro προτίθεσθε.*

Προσφέρειν, adferre, offerre. *τροφὰς προσφέρεις τῷ σώματι*, II. 22, 5.

Paffive. ἐὰν πόνος προσφέρηται, fi labor *vel* dolor tibi offertur, objicitur, En. 10. (*conf.* Προσάγειν.) *οὐκ ἔδει οὕτω μοι προσενεχθῆναι τὸν ἀδελφὸν*, ita fe gerere adverfus me, III. 10, 19. *ὡς ἂν προσενεχθῇ αὐτὸς*, quocumque modo ille fe gefferit, ibid.

Προσφιλοτεχνεῖν, infuper operam dare; artem adhibere. *λαβὼν παρὰ τῆς φύσεως τοὺς κανόνας - - οὐ προσφιλοτεχνεῖ τούτοις προσθεῖναι τὰ λείποντα*, II. 20, 21.

 Προσφο-

non occurrit. προθέσθαι, ἢ ἐπιβαλέσθαι, ἢ ἁπλῶς χρῆσθαι ταῖς φαντασίαις τίς σε ἀναγκάσαι δύναται; IV. 1, 74.

Mendose vulgo προθέσθαι τῇ διοικήσει τῶν ὅλων *legebatur pro* προσθέσθαι III. 26, 18.

In Passivo: ὅσα προτίθεται, quæcumque præmittuntur, quæcumque supra posita; quæcumque in his, quæ supra scripta sunt, præcepta continentur, En. 50. n. *nisi* προτίθεσαι *legas cum Paraphraste*, quæcumque tibi proposuisti.

Προτιμᾷν, præferre, potius habere. *Milites Romani sacramento se obligant, se* πάντων προτιμήσειν τὴν τοῦ Καίσαρος σωτηρίαν, I. 4, 15 & 17.

Προτρέπειν, hortari, exhortari, III. 7, 22.

Προτρεπτικὸς, ad cohortandum & incitandum valens. *De homine*, προτρεπτικὸς καὶ ἐλεγκτικὸς, ea facultate præditus, II. 26, 4. *De toto genere*, ὁ προτρεπτικὸς χαρακτὴρ, III. 23, 33 sq. οὐδὲν προτρεπτικώτερον ἢ ὅταν &c. III. 23, 36.

οἱ προτρεπτικοὶ, *scil.* λόγοι, sermones exhortatorii, cohortationes; σικχᾶναί ἐστιν ἀκούοντα ὑμῶν τοὺς προτρεπτικούς, III. 16, 7. *ad quem locum pertinet Vptoni animadversio: „Scribit M. Antonin. I. 7. se Rustico debuisse, quod ad æmulationem ambitionemque sophisticam non declinaverit, vel in theorematibus aliquid conscribendo, vel* oratiunculas hortatorias *declamando*, ἢ προτρεπτικὰ λογάρια διαλέγεσθαι. *Apud Laërt.* VII. 129. *citatur* Ποσειδώνιος ἐν τοῖς Προτρεπτικοῖς, in Exhortationibus, & *Zenonis libri* Προτρεπτικῶν, Exhortationum.“

(Προφαντικὸς, vim habens proferendi orationem, *a* προφαίνειν. *An* τῆς προφαντικῆς *legendum pro mendoso* προαιρετικῆς? *pro quo* φραστικῆς *scripsi*, II. 23, 23?)

Πρόφασις, prætextus, species quam prætendimus. προφάσεις ζητοῦμεν, I. 7, 30. ἐκ τῆς τυχούσης προφάσεως, I. 29, 29. πάσης προφάσεως εὐποροῦμεν, III. 24, 62.

Προφέρειν, proferre, jactare. τί δὲ προφέρεις σου τὰς στρατείας; IV. 1, 21. *Eadem notione habes* παραφέρειν En. 33, 8.

Προφήτης, propheta, vates, ἱερεῖς καθιστᾶσιν ἑαυτοὺς καὶ προφήτας; τίνων; *nempe Deorum, quos ipsi esse negant*, II. 20, 27.

Πρόχειρος, ad manum, in promtu. τί οὖν δεῖ πρόχειρον ἔχειν; I. 1, 21. τὰς προλήψεις προχείρους ἔχειν δεῖ, I. 27, 6. ταῦτα πρόχειρα ἔχετε, II. 1, 29. IV. 12, 7. πρόχειρον αὐτὸ (τὸ δόγμα) ἔχειν δεῖ, III. 10, 1. δύο ταῦτα πρόχειρα ἔχειν δεῖ, ὅτι &c. III. 10, 18. τοῦτο καὶ ἐπὶ πατρὸς πρόχειρον ἔχειν,

alere, II. 23, 21. IV. 8, 15. *θεωρήματα περὶ τοῦ πῶς Πώγων μέγας γίνηται*, IV. 8, 12.

Πωλεῖν, vendere. *τοσούτου πωλεῖται ἀπάθεια*, En. 12, 2. *ἐπαίνου πωλεῖ τὸ δεῖπνον*, En. 25, 4.

Πωλοδάμνης, ὁ, equorum domitor, Fr. 84.

Πῶς, quomodo. *πῶς μοι μὴ μέγας λέων ἐπιφανῇ*; quomodo? *id est*, quid faciam ut, quid agam ut, IV. 10, 10. *Sic πῶς ἐκεῖνός μοι μὴ ὀργίζηται*; I. 15, 5. n. *Et κύριε, ὁ θεὸς, πῶς μὴ ἀγωνιῶ*; II. 16, 13. *cf.* IV. 10, 2. Πῶς γάρ; II. 13, 9. n. Πῶς τι, *pro nudo πῶς*, I. 11, 2.

Πως *enclitica, cum accentu, sequente alia enclitica; πῶς ποτε ἐξαγόμεθα*, excitamur quodammodo, IV. 13, 1.

P.

Ῥάβδος, ἡ, virga, fascis. *κἂν δώδεκα ῥάβδοι προάγωσι*, IV. 1, 57.

Ῥαθυμεῖν, remissum, negligentem esse. *ἂν ἀμελήσῃς καὶ ῥαθυμήσῃς*, En. 51, 1. *ῥαθυμοῦμεν καὶ νυστάζομεν*, I. 10, 12.

Ῥέγχειν, stertere. (*al. ῥέγκειν.*) I. 24, 15. n. II. 20, 10. n. III. 22, 30 & 105. n. IV. 10, 29.

Ῥέπειν, vergere, propendere, spectare. *ἂν ἐπὶ τοῦτο ῥέψωμεν ὥστε*, III. 19, 3. *πρὸς τοῦτο τὴν ἄσκησιν ῥέπειν δεῖ*, III. 12, 4. *ἂν μὲν οὐδέ που ῥέψῃ*, III. 12, 16. *ἐὰν ἐπὶ ταῦτά τις ἐπιχειρῇ ῥέπειν* (*al. τρέπειν*) *τὸν νοῦν*, Fr. 134. n.

Ῥηγνύειν, rumpere. *μωρὸν οὐδὲ πεῖσαι οὐδὲ ῥῆξαι ἐστί*, II. 15, 13. n. *κύων ῥηγνύμενος ὑπὸ τοῦ δρόμου*, rumpendus, qui propemodum rumpitur veloci cursu, IV. 1, 124. *ἂν σιωπῶ, ῥήγνυται*, rumpitur ira, I. 22, 20. n. *μὴ χαλεπαίνειν, μηδὲ ῥήγνυσθαι*, I. 13, 2. *τὸν ταρασσόμενον, καὶ ῥηγνύμενον ἔσωθεν τὴν καρδίαν*, I. 27, 21. *ἀπάγξασθαι ἂν αὐτὸν ἐποίησα ῥηγνύμενον, ἢ μεταθέσθαι*, II. 20, 31.

Ῥητορικὸς νεανίσκος, juvenis rhetoricæ studiosus, III. 1, 1.

Ῥήτωρ, rhetor. *εἶτα ῥήτωρ*, III. 15, 6 & 12. En. 29, 3 & 7.

Ῥίπτειν, jacere, projicere. *ῥίψας τὸ δηνάριον*, I. 20, 9. n. *ubi olim ῥῆξας*. Exponere *liberos*; I. 23, 10. III. 22, 74.

Ῥοῦς, ὁ, fluentum, fluxus. Fr. 30. n.

Σ.

Σαγμάτιον, τὸ, clitella, onus jumenti sarcinarii, IV. 1, 80.

Σαίνειν, blandiri, adblandiri. *σαίνοντα κυνάρια*, II. 22, 9.

Σαλπίζειν, tubâ canere, III. 15, 5. En. 29, 3.

Σαννίων, fannio, fatuus, ftultus; III. 22, 83. n.

Σαπρὸς, putris, putidus, corruptus, inutilis. *σαπροὺς τούτους παίκτας*, II. 18, 22. *σαπρὸν θεμέλιον ὑποστῆσαι*, II. 15, 9. *σκευάριον σαπρὸν*, II. 4, 4. *δόγμα*, III. 16, 7. III. 22, 61. *τετράσσαρον*, IV. 5, 17. *χηνίδιον*, IV. 11, 31. *ὄξος*, *μέλι*, IV. 4, 25.

Σαπρῶς, putide. *σαπρῶς λούει τὰ βαλανεῖα*, II. 21, 14.

Σαρκίδιον, caruncula, *de* corpore, *per contemtum*. I. 29, 6. II. 1, 19. III. 7, 25. IV. 1, 104 & 161. *τὰ δύστηνά μου σαρκίδια*, I. 3, 5.

Σὰρξ, ἡ, caro, corpus; *in disputatione cum Epicureo*, III. 7, 2 fqq. II. 23, 20 fq.

Σάρον, τὸ, fcopæ, I. 27, 18.

Σεισμὸς, ὁ, terræ motus; *frequens Nicopoli*, II. 6, 20. *ὅταν σεισμὸς γένηται*, II. 16, 23.

Σεμνοπροσωπεῖν, gravitatem vultus præ fe ferre, II. 8, 24.

Σεμνύνεσθαι ἐπὶ τῷ καλεῖν τὸν Χρυσ. En. 49.

Σημαίνειν, 1) fignificare, *in augurio*; *οὐχ ὁ κόραξ ἐστὶν ὁ σημαίνων, ἀλλ' ὁ θεὸς δι' αὐτοῦ*, III. 1, 37. *ἐμοὶ πάντα αἴσια σημαίνεται*, En. 18 & 32, 4. 2) fignum dare: *σημαίνειν τὸ ἀνακλητικὸν*, fignum receptus dare, I. 29, 29. III. 13, 14. III. 24, 101. III. 26, 29. *Signum dare, imperare*. *εἴ τι ἐπιτάσσεις, εἴ τι σημαίνεις*, III. 5, 9. *ὅταν ἐκεῖνος σημήνῃ*, I. 9, 16. *cf.* I. 29, 26 & 29.

Σημαντικὸς, fignificandi vim habens, fignificans. *τὰ κακοῦ τινος σημαντικὰ*, III. 24, 89.

Σήπεσθαι, putrefcere. *ἢν σαπῇ τὸ ἀγγεῖον*, fi putidum fit, Fr. 179.

Σιδήριον, τὸ, ferrum, ferramentum, IV. 11, 13.

Σικυάζειν, cucurbitulas imponere, II. 17, 9.

Σικχαίνειν, faftidire, naufeare. *σικχαίνεταί ἐστιν ἀκούοντα &c.* III. 16, 7. *μετὰ μικρὸν σικχαίνειν μέλλουσιν*, IV. 8, 34.

Σιτάριον, frumentum, *diminut.* *συμβουλεύουσι περὶ σιταρίου*, I. 10, 9.

Σίτησις, ἡ, cibum capere, victus, epulæ. Fr. 29.

Σίφαρος, fipharum, fupparum. *σιφάρους ἐπαίρεις*, fupparum attollis, III. 2, 18. n.

Σιωπᾶν, tacere. *σιώπα λοιπόν*, I. 29, 32. En. 33, 3. & 46, 2.

Σιωπὴ, filentium. En. 33, 2.

Σκάμμα, fcamma, cavea *theatri*; *metonym.* certamen; *εἰς τοσοῦτο σκάμμα προεκαλεῖτο πάντα ὁντινοῦν*, IV. 8, 26. n.

Σκάφη, ἡ, fcapha, labrum, vas in quo lavamur; *ἵν' αὐτὸ λούσῃ εἰς σκάφην*, III. 22, 71.

Σκέλος, τὸ, crus. *σκέλους ἐμπόδιον*, En. 9. *τοῖς σκέλεσι*

λεσι τὰ δυνατὰ διαβαίνειν, Fr. 90. σκέλος οὖν μοι γενέσθαι πεπηρωμένον, I. 12, 24.

Σκελύδριον, τὸ, *diminut.* τοῦ σκέλος, crus. δι' ἓν σκελύδριον τῷ κόσμῳ ἐγκαλεῖς, I. 12, 24.

Σκέπαρνον, τὸ, dolabra, securis. (*i. q.* πέλεκυς) IV. 8, 4. *coll. vs.* 7.

Σκέπτεσθαι, videre, circumspicere. σκέψαι ἡλίκῳ πράγματι ἐπιχειρεῖς, III. 22, 12. σκέψαι μὴ εἰκῇ αὐτὸ ποιεῖν, III. 23, 6. ἄφες σκέψωμαι, IV. 1, 132. τί οὖν οὐχὶ σκέπτῃ, οὐδ' ἔσκεψαι, (*præt. pass.*) IV. 1, 134. *An* σκέφθητί ποτε *legendum* III. 14, 3? *ubi* σκώφθητί ποτε *dant mssti. Vide Not.*

Σκέψις, deliberatio. συνεισφέρειν τὰ κατὰ πρόσωπον ἐν ταῖς σκέψεσι, I. 2, 28. ἡ περὶ τῶν τοιούτων σκέψις, I. 2, 14. οὐ μετὰ σκέψεως ἦλθες ἐπί τι, III. 15, 7. En. 29, 3. ἐφ' ὧν ἡ πᾶσα σκέψις &c. En. 32, 3.

Σκηνὴ, scena. ἐπὶ σκηνὴν τραγικὴν ἀνερχόμενος, III. 22, 26.

Σκῆπτρον, sceptrum. ἄξιος φορεῖν τὸ σκῆπτρον τοῦ Διογένους, III. 22, 57. κοινωνὸς τοῦ σκήπτρου καὶ τῆς βασιλείας, III. 22, 63. εὐθὺς ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, ἐπὶ τὴν βασιλείαν, IV. 8, 34.

Σκοπεῖν, videre, spectare. σκόπει ὅτι ἀπόλλυνται οἱ χρόνοι εἰκῇ, IV. 3, 3. ἑκάστου ἔργου σκόπει τὰ καθηγούμενα &c. III. 15, 1. En. 29, 1. σκόπει τί ποτε, III. 14, 3. *sed mssti* σκώφθητι, *an pro* σκέφθητι?

Σκοπὸς, scopus. ὥσπερ σκοπὸς πρὸς τὸ ἀτυχεῖν &c. En. 27. ἀεὶ ἐπὶ τὸν ἄρτον ἔρχομαι ὡς πρὸς σκοπὸν, *sic ex conject. correxi* I. 27, 18. *cum* ὡς προκόπτων *legeretur.*

Σκότος, tenebræ. τί οὖν, ἂν ἐν σκότῳ; I. 18, 22.

Σκοτοῦν, tenebras offundere. ὅταν σκοτωθῇ τις, si quis vertigine fuerit correptus, III. 3, 22.

Σκυθρωπάζειν, tristi, tetrico vultu esse. μή τις ὑμῶν ἐσκυθρωπακότα με εἶδε; III. 22, 48. ἀποσιωπῆσαι καὶ ἐρυθριάσαι καὶ σκυθρωπάσαι, En. 33, 16, *ubi vulgo* σκυθρωπῆσαι.

Σκυτεὺς, coriarius, sutor. III. 23, 8. En. 24, 4. servus olim Epaphroditi, fit sutor Cæsaris, I. 19, 19 sqq.

Σκυτικὴ, ἡ, *scil.* τέχνη, ars sutoria *vel* coriaria; περὶ δέρματα ἀναστρέφει, I. 20, 3. III. 23, 8. n.

Σκώληξ, ὁ, vermis. τί, σκώληξ ὢν, λέγεις ὅτι ἄνθρωπος εἶ; IV. 1, 142. IV. 11, 32. *Vulgatum olim* σκώληκας II. 4, 6. *in* σφῆκας *mutavi.*

Σκώπτειν. σκώφθητι *dant libri*, III. 14, 3. *an pro* σκέφθητι?

Σμήχειν, abstergere, lomento purgare. ἐσμηγμένας ἔχειν

13, 21. περί τινος, II. 23, 34. *nisi ibi* περὶ τοῦτο *pro* περὶ τούτου *legendum. Cum Accus.* οὐδὲν ἄλλο σπουδάσεις, I. 11, 15. ὅταν τὸ μὴ σαυτοῦ σπουδάσῃς, I. 25, 4. *Cum Dat.* favere; τοῦ ἵππου τρέχοντος ᾧ ἐσπουδάκει, I. 11, 27. n. κωμῳδῷ τινι σπουδάσας, III. 4, 1. μηδενὶ σπουδάζων φαίνου ἢ σεαυτῷ, En. 33, 10. *Absol.* πρὸς τὸν ἀκόσμως ἐν θεάτρῳ σπουδάσαντα, III. 4, tit. ἐσπούδαζον καὶ οὗτοι, ὡς καὶ σὺ, III. 4, 1. *Passiv.* τὰ ὑπό σου σπουδαζόμενα, II. 2, 26.

Σπουδαῖος, vir probus & gravis, I. 7, 3.

Σπυρὶς, ἡ, sportula; σπυρίσι δειπνίσαι, in sportulis epulum dare. IV. 10, 21. n.

Στάδιον, stadium. ὁ ἀθλητὴς εἰς τὸ στάδιον εἰσιὼν, IV. 4, 11.

Στάσις, 1) status, gradus, locus quo quis stat. „*Vox agonistica. Æschin. contr. Ctesiph.* ὁρᾶτε τοὺς πύκτας περὶ τῆς στάσεως πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζομένους." UPTON. — *Hinc metaph.* conditio, institutum, animi propositum & universæ vitæ ratio. ὅταν τις ἣν δεῖ στάσιν ἔχῃ ἐν τῷ βίῳ, I. 21, 1. τὴν σαυτοῦ στάσιν μετατέθεικας ἀπὸ τῶν ἀπροαιρέτων ἐπὶ τὰ προαιρετικὰ, III. 5, 4. Φιλοσόφου στάσιν ἔχειν, ἢ ἰδιώτου, III. 15, 13. En. 29, 7. ἰδιώτου στάσις καὶ χαρακτὴρ, - - φιλοσ. στάσις κ. χαρ. En. 48, 1. 2) dissidium, III. 3, 18.

Στατικὸς, ponderandi vim habens. τὰ λογικὰ τῶν ἄλλων μετρητικὰ καὶ στατικὰ, I. 17, 10.

Στατὸς, ὁ, tunica recta, auro rigida. *De citharoedo;* στατὸν ἔχει καλὸν, II. 16, 9. n.

Σταυρὸς, crux; & Σταυροῦν, crucifigere. εἰ δὲ σταυρωθῆναι θέλεις, ἔκδεξαι καὶ ἥξει ὁ σταυρὸς, II. 2, 20.

Στάχυς, ὁ, spica. ἂν δὲ πρὸ τοῦ γόνυ φῦσαι τὸν στάχυν ἐξενεγκῇ, IV. 8, 36. τίνος ἕνεκα γίνονται στάχυες; οὐχ ἵνα καὶ ξηρανθῶσιν; II. 6, 11.

Στέγη, ἡ, tectum. στέγην δερματίνην καὶ ὅλμον καὶ ὕπερον περιφέρειν, III. 12, 9. *de vulgari Cynico circumforaneo.*

Στέλλεσθαι, proficisci, iter vel expeditionem suscipere; καλὴν ἐστείλω ταύτην τὴν ἐμπορίαν, III. 24, 80.

Στενόσημος, *scil.* ἐσθὴς, angustus clavus, tunica angusticlavia, I. 24, 12. n.

Στενοχωρεῖν, coarctare, in angustias redigere, premere. τί στενοχωρεῖς τὸν κόσμον; IV. 1, 106. ἑαυτοὺς θλίβομεν καὶ στενοχωροῦμεν, τὰ δόγματα ἡμᾶς θλίβει καὶ στενοχωρεῖ, I. 25, 28. ἐν Ὀλυμπίᾳ στενοχωρεῖσθε, I. 6, 26.

Στενοχωρία, angustiæ. σὺ σαυτῷ στενοχωρίαν παρέχεις, I. 25, 26.

Στέργειν, naturali adfectu complecti, amare, diligere. τὸ παιδίον,

Digitized by Google

Στρατιώτης, miles. στρατιώτης ἐν σχήματι ἰδιωτικῷ, IV. 13, 5.

Στρεβλὸς, contortus, perversus. στρεβλὰ δόγματα opponuntur τοῖς ὀρθοῖς, I. 29, 3.

Στρέφειν, vertere, convertere. ἔδει πρὸς τὸν θάνατον τὸ θάρσος ἐστράφθαι, II. 1, 14. *Dominus* στρέφει τὸν αὐτοῦ δοῦλον *coram pratore*, II. 1, 26. n. Torquere, distorquere, τὸν πόδα, En. 38. τὴν σφυρὰν, III. 15, 4. En. 29, 2. τὰ θεωρήματα, III. 21, 23. *conf.* Ἄνω κάτω. στρέφεσθαι περί τι, versari in re *vel* circa rem, I. 7, 4. IV. 10, 2.

Στροφεῖσθαι, torminibus cruciari, IV. 9, 4.

Στρόφιον, strophium, zona sacerdotis, III. 21, 16.

Στωΐδιον, *diminut.* τοῦ στοὰ, porticus: διὰ στωϊδίων πλέοντες, II. 16, 29.

Στωϊκός. *Vide Ind. Nominum Propr. in* Stoici.

Σὺ, tu. σὲ *in eadem phrasi pleonastice duplicatum; vide* Not. *ad IV.* 4, 35. σοὶ, tibi, *i. e.* ex tua ratione, II. 10, 20. n.

Συγγένεια, cognatio; θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, I. 9, 1. πρὸς τοὺς θεοὺς, I. 9, 11. πρὸς τὸν Καίσαρα, I. 9, 7. ἡ ἀτυχὴς καὶ νεκρὰ, I. 3, 3.

Συγγενὴς, cognatus, τῷ θεῷ, I. 9, tit. & *sq.* 11. τοῦ θεοῦ, I. 9, 13 & 22 & 25 seqq. Innatus; ὅπερ σοι φυσικὸν καὶ συγγενὲς, ὁ λόγος, Fr. 22.

Συγγινώσκειν, ignoscere. σύγγνωθί μοι, οὐκ εἰμὶ ἐμαυτοῦ, I. 22, 21.

Συγκαθεύδειν, dormire cum, καλῇ συγκαθεύδειν, IV. 9, 5. *cf.* συγκοιμᾶσθαι.

Συγκαθιέναι, *neutraliter*, demittere se, descendere, *sive* solum, *sive* cum alio. ὁ εἰς τὴν περὶ τούτων σκέψιν συγκαθεὶς, I. 2, 14. οὐ συγκαθήσει εἰς ἐρώτησιν &c. I. 7, 3. πρὸς τοῦτον οὐ συγκαθήσει ὁ φρόνιμος, I. 7, 25 & 27. συγκαθέντες ἐπὶ τὶ τοιοῦτον, II. 12, 13. ἂν συγκαθῇς, si demittere te viis in hanc disputationem, II. 14, 14. τοῖς ἰδιώταις συγκαθιέναι εἰς τὰς τοιαύτας συμπεριφορὰς, in familiaritatem cum ineruditis sese demittere, III. 16, 3. *conf. verbum seq.*

Συγκαταβαίνειν εὐλαβῶς τοῖς ἰδιώταις, familiaritatem contrahere, consuetudine uti cum, III. 16, 9. εἰς τὰ αὐτὰ τινὶ, ad voluntatem alicujus se adcommodare, IV. 11, 1.

Συγκατάθεσις, adsensio. ὁ περὶ τὰς συγκαταθέσεις τόπος, II. 17, 15. III. 2, 2. III. 12, 14. ἂν συγκατατιθέσει χρῶμαι ὡς πέφυκα, *i. q.* κατὰ φύσιν, I. 21, 2. *cf. II.* 24, 19. μή τι τὴν συγκατάθεσίν σου κωλύει τις; IV. 1, 72. συγκατάθεσις προπετὴς, III. 22, 104. ὀστρακίνη, III. 9, 18.

Συγκαταθετικὸς τόπος, adsensionem spectans, de adsensione agens; I. 17, 22. IV. 1, 69. IV. 4, 13.

Συγκα-

deratus, temperatus. *σύμμετρος καὶ καθισταμένη ὄρεξις*, IV. 1, 84.

Συμμέτρως, moderate, justa proportione. *ὁ ἥλιος θερμαίνει τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων συμμέτρως*, III. 20, 5.

Συμμολύνεσθαί τινι, simul cum aliquo pollui, En. 33, 6. n.

Συμπαθεῖν, (*a συμπαθεία*) eodem modo adfici, consentire. *εἴ τις τῷ δόγματι τούτῳ συμπαθῆσαι κατ' ἀξίαν δύναιτο*, I, 3, 1. *συμπαθεῖν τὰ ἐπίγεια τοῖς οὐρανίοις οὐ δοκεῖ σοι*; I. 14, 2. „*Reddit Cicero συμπάθειαν* convenientiam & conjunctionem naturæ, *de Nat. Deor*. II. 11." VPT.

Συμπανηγυρίζειν, festum *seu* panegyrin cum aliis celebrare; *ἠξίωσάς με συμπανηγυρίσαι σοι*, (*τῷ θεῷ*) III. 5, 10.

Συμπαρακολουθεῖν, mente sequi. *ἠξίωσάς με τῇ διοικήσει σου συμπαρακολουθῆσαί σοι*, III. 5, 10. *si satis sana verba, videtur simul esse* cogitatione & intelligentia sequi, *&* voluntatem suam & vitæ consilia ad divinam administrationem voluntatemque adcommodare. *Conf. Παρακολουθεῖν.*

Συμπάσχειν, *i. q. συμπαθεῖν. τὰ ἡμέτερα σώματα ἐνδέδεται τοῖς ὅλοις καὶ συμπέπονθεν*, consensu quodam conjuncta sunt cum universo, I. 14, 5.

Συμπεριφέρεσθαι, *cum dativo, proprie*, una circumferri; (*sicut* astra simul cum coelo circumaguntur, Laërt. VII. 144.) *tum metaphor.* comiter se alicui dare, facilem se alicui præbere, adcommodare se ad voluntatem alterius, indulgere alicui. *Conf. Not. ad III.* 14, 7. *& III.* 13, 23. *διὰ τὸ σωμάτιον συμπεριφέρομεν τοῖσδε καὶ τοῖσδε*, I. 9, 12. *τοῖς ἰδιώταις συμπεριφέρεσθαι*, I. 29, 64. *ἐκείνῳ δὲ συμπεριφέρεται ὡς παιδίῳ*, vs. 66. *ἐπὶ τίνι συμπεριενεχθῆναί ποτε καὶ τίνι*, IV. 12, 17. *μέχρι λόγου συμπεριφέρεσθαι αὐτῷ*, En. 16.

Συμπεριφορὰ, ad alterius captum adcommodatio, obsequentia, indulgentia. *τὰ δὲ πράττεται κατὰ συμπεριφορὰν*, III. 14, 7. n. *Conf. Συμπεριφέρεσθαι. Sed & nude* consuetudo, familiaris consuetudo cum hominibus. *πῶς εὐλαβῶς δεῖ συγκαθιέναι εἰς συμπεριφοράν*, III. 16, tit. n. *περὶ συμπεριφορᾶς*, IV. 2, tit. n. *Σωκράτης δύναμιν εἶχε, ὥστ' ἐν πάσῃ συμπεριφορᾷ ἄγειν ἐπὶ τὸ αὐτοῦ τοὺς συνόντας*, III. 16, 5. *ἐν τῇ συμπεριφορᾷ πῶς χρὴ τηρῆσαι τὸ αὐτοῦ*, IV. 12, 17.

Συμπίπτειν. συμπεπτωκότες mendose scriptum erat pro συμπεπτωκότες, II. 22, 13.

Συμπλέκειν, connectere. *βίος τύχῃ συμπεπλεγμένος*, vita fortunæ illigata, a fortuna pendens, Fr. 1.

τὸ συμπεπλεγμένον, *scil. ἀξίωμα*, (*vel ὁ συμπεπλεγμένος*, *scil. λόγος*,) connexum,

pro-

propositio connexa, ratio connexa, I. 26, 14. n. *Opponuntur* τὸ διεζευγμένον *&* τὸ συμπεπλεγμένον. En. 36. τὸ ἀληθὲς συμπεπλεγμένον, En. 42. πότε σώζεται συμπεπλεγμένον; ὅταν τὴν ἐπαγγελίαν πληρώσῃ. ὥστε σωτηρία συμπεπλεγμένον ἐστὶν, τὸ ἐξ ἀληθῶν συμπεπλέχθαι, II. 9, 8. n.

Συμπλοκὴ, connexio, communio; societas. ἡ πρὸς ἀλλήλους συμπλοκὴ καὶ κοινωνία, IV. 1, 102.

Συμπομπεύειν, unà pompam celebrare cum aliquo; τῷ Θεῷ, IV. 1, 104.

Συμπότης, ὁ, conviva (*deorum*,) En. 15.

Συμπροθυμεῖσθαι, simul cum altero alacrem esse, I. 10, 13.

Συμφέρειν, prodesse. τὸ συμφέρον, *vide Not. ad* II. 26, 8. συμφέρον καὶ ἀσύμφορον, I. 2, 5. I. 28, 5. τὸ ἀγαθὸν συμφέρον ἐστι, I. 22, 1. n. ἐγὼ πέφυκα πρὸς τὸ ἐμὸν συμφέρον, *&c.* I. 22, 14. n. πᾶν ζῶον οὐδενὶ οὕτως ᾠκείωται ὡς τῷ ἰδίῳ συμφέροντι, II. 22, 15. τί γὰρ ὁ κλέπτης θέλει; πρᾶξαι τὸ αὐτῷ συμφέρον, II. 26, 2.

Συμφοιτᾷν, congredi, convenire, mutuam habere consuetudinem. πολὺν χρόνον συμπεφοιτηκότες. II. 22, 29. *i. q.* συμβεβιωκότες, vI. 13.

Συμφύειν, adhærere; (*fere idem quod* προσαρτᾶσθαι) μή τι προσήρτηταί σοι τῶν οὐ σῶν, μή τι συμπέφυκε, IV. 1, 112.

Συμφυὴς, congenitus, naturâ adhærens; ὁ Θεὸς αἰσθάνεται παντὸς κινήματος τῶν ψυχῶν, ἅτε οἰκείου καὶ συμφυοῦς, I. 14, 6.

Συμφωνεῖν, concinere, convenire. III 15, 13. En. 29, 7.

Συμφωνία, ἡ τῶν ὅλων, concentus universi, I. 12, 16.

Σύμφωνον, τὸ, pactum conventum. οἱ τὰ σύμφωνα γράφοντες, I. 19, 27. n. *ubi vulgo* τὰς φωνὰς γραφ.

Σύμφωνος, consonus, consentaneus. τὰ βιβλία τοῦ Χρυσίππου σύμφωνα τῇ φύσει, . 4, 29. σύμφωνος διεξαγωγὴ τῇ φύσει, I. 6, 21. ἔργα σύμφωνα τοῖς λόγοις, En. 49, 3.

Συμφώνως, congruenter, τῇ φύσει, I. 2, 6. I. 4, 14 sq.

Συμψελλίζειν τοῖς παιδίοις, unà balbutire cum parvulis, II. 24, 18.

Σύμψηφος, qui adsentitur, suffragator. ἡμᾶς συμψήφους χρὴ τῷ Θεῷ γενέσθαι, Fr. 169.

Σὺν τούτοις, cum his, his non obstantibus, nihilominus. En. 33, 13. (*Sic* μετὰ τούτων πάντων, En. 29, 2.)

Συνάγειν, conjungere, in unum cogere. ἀσύνακτα συνάγειν, II. 1, 3. δύσκολον μίξαι καὶ συναγαγεῖν ταῦτα, II, 5, 9.

λόγοι συνάγοντες, rationes legitime concludentes, I. 7, 12. n. (*qui aliàs* περαντικοί.) *Conf.* Συνακτικός.

non occurrit. προθέσθαι, ἢ ἐπιβαλέσθαι, ἢ ἁπλῶς χρῆσθαι ταῖς φαντασίαις τίς σε ἀναγκάσαι δύναται; IV. 1, 74.

Mendose vulgo προθέσθαι τῇ διοικήσει τῶν ὅλων *legebatur pro* προσθέσθαι III. 26, 18.

In Passivo: ὅσα προτίθεται, quaecumque praemittuntur, quaecumque supra posita; quaecumque in his, quae supra scripta sunt, praecepta continentur, En. 50. n. *nisi* προτίθεσαι *legas cum Paraphraste*, quaecumque tibi proposuisti.

Προτιμᾷν, praeferre, potius habere. *Milites Romani sacramento se obligant, se* πάντων προτιμήσειν τὴν τοῦ Καίσαρος σωτηρίαν, I. 4, 15 & 17.

Προτρέπειν, hortari, exhortari, III. 7, 22.

Προτρεπτικὸς, ad cohortandum & incitandum valens. *De homine*, προτρεπτικὸς καὶ ἐλεγκτικὸς, ea facultate praeditus, II. 26, 4. *De toto genere*, ὁ προτρεπτικὸς χαρακτὴρ, III. 23, 33 sq. οὐδὲν προτρεπτικώτερον ἢ ὅταν &c. III. 23, 36.

οἱ προτρεπτικοὶ, *scil.* λόγοι, sermones exhortatorii, cohortationes; σικχᾶναί ἐστιν ἀκούοντα ὑμῶν τοὺς προτρεπτικοὺς, III. 16, 7. *ad quem locum pertinet Vptoni animadversio:* „*Scribit M. Antonin. I. 7. se Rustico debuisse, quod ad aemulationem ambitionemque sophisticam non declinaverit, vel de theorematibus aliquid conscribendo, vel* oratiunculas hortatorias *declamando*, ἢ προτρεπτικὰ λογάρια διαλέγεσθαι. *Apud Laërt.* VII. 129. *citatur* Ποσειδώνιος ἐν τοῖς Προτρεπτικοῖς, in Exhortationibus, & *Zenonis libri* Προτρεπτικῶν, Exhortationum."

(Προφαντικὸς, vim habens proferendi orationem, *a* προφαίνειν. *An* τῆς προφαντικῆς *legendum pro mendoso* προαιρετικῆς? *pro quo* φραστικῆς *scripsi*, II. 23, 23?)

Πρόφασις, praetextus, species quam praetendimus. προφάσεις ζητοῦμεν, I. 7, 30. ἐκ τῆς τυχούσης προφάσεως, I. 29, 29. πάσης προφάσεως εὐποροῦμεν, III. 24, 62.

Προφέρειν, proferre, jactare. τί δὲ προφέρεις σου τὰς στρατείας; IV. 1, 21. *Eadem notione habes* παραφέρειν En. 33, 8.

Προφήτης, propheta, vates. ἱερεῖς καθιστᾶσιν ἑαυτοὺς καὶ προφήτας; τίνων; *nempe Deorum, quos ipsi esse negant*, II. 20, 27.

Πρόχειρος, ad manum, in promtu. τί οὖν δεῖ πρόχειρον ἔχειν; I. 1, 21. τὰς προλήψεις προχείρους ἔχειν δεῖ, I. 27, 6. ταῦτα πρόχειρα ἔχετε, II. 1, 29. IV. 12, 7. πρόχειρον αὐτὸ (τὸ δόγμα) ἔχειν δεῖ, III. 10, 1. δύο ταῦτα πρόχειρα ἔχειν δεῖ, ὅτι &c. III. 10, 18. τοῦτο καὶ ἐπὶ πατρὸς πρόχειρον ἔχειν,

alere, II. 23, 21. IV. 8, 15. θεωρήματα περὶ τοῦ πῶς Πώγων μέγας γίνηται, IV. 8, 12.

Πωλεῖν, vendere. τοσούτου πωλεῖται ἀπάθεια, En. 12, 2. ἐπαίνου πωλεῖ τὸ δεῖπνον, En. 25, 4.

Πωλοδάμνης, ὁ, equorum domitor, Fr. 84.

Πῶς, quomodo. πῶς μοι μὴ μέγας λέων ἐπιφανῇ; quomodo? *id est*, quid faciam ut, quid agam ut, IV. 10, 10. *Sic* πῶς ἐκεῖνός μοι μὴ ὀργίζηται; I. 15, 5. n. *Et* κύριε, ὁ θεός, πῶς μὴ ἀγωνιῶ; II. 16, 13. *cf.* IV. 10, 2. Πῶς γάρ; II. 13, 9. n. Πῶς τι, *pro nudo* πῶς, I. 11, 2.

Πως *enclitica, cum accentu, sequente alia enclitica;* πῶς ποτε ἐξαγόμεθα, excitamur quodammodo, IV. 13, 1.

P.

Ῥάβδος, ἡ, virga, fascis. κἂν δώδεκα ῥάβδοι προάγωσι, IV. 1, 57.

Ῥαθυμεῖν, remissum, negligentem esse. ἂν ἀμελήσῃς καὶ ῥαθυμήσῃς, En. 51, 1. ῥαθυμοῦμεν καὶ νυστάζομεν, I. 10, 12.

Ῥέγχειν, stertere. (*al.* ῥέγκειν.) I. 24, 15. n. II. 20, 10. n. III. 22, 30 & 105. n. IV. 10, 29.

Ῥέπειν, vergere, propendere, spectare. ἂν ἐπὶ τοῦτο ῥέψωμεν ὥστε, III. 19, 3. πρὸς τοῦτο τὴν ἄσκησιν ῥέπειν δεῖ, III. 12, 4. ἂν μὲν ὧδέ που ῥέψῃ, III. 12, 16. ἐὰν ἐπὶ ταῦτά τις ἐπιχειρῇ ῥέπειν (*al.* τρέπειν) τὸν νοῦν, Fr. 134. n.

Ῥηγνύειν, rumpere. μωρὸν οὐδὲ πεῖσαι οὐδὲ ῥῆξαι ἐστί, II. 15, 13. n. κύων ῥηγνύμενος ὑπὸ τοῦ δρόμου, rumpendus, qui propemodum rumpitur veloci cursu, IV. 1, 124. ἂν σιωπῶ, ῥήγνυται, rumpitur irâ, I. 22, 20. n. μὴ χαλεπαίνειν, μηδὲ ῥήγνυσθαι, I. 13, 2. τὸν ταρασσόμενον, καὶ ῥηγνύμενον ἔσωθεν τὴν καρδίαν, I. 27, 21. ἀπάγξασθαι ἂν αὐτὸν ἐποίησα ῥηγνύμενον, ἢ μεταθέσθαι, II. 20, 31.

Ῥητορικὸς νεανίσκος, juvenis rhetoricæ studiosus, III. 1, 1.

Ῥήτωρ, rhetor. εἶτα ῥήτωρ, III. 15, 6 & 12. En. 29, 3 & 7.

Ῥίπτειν, jacere, projicere. ῥίψας τὸ δηνάριον, I. 20, 9. n. *ubi olim* ῥήξας. Exponere *liberos;* I. 23, 10. III. 22, 74.

Ῥοῦς, ὁ, fluentum, fluxus. Fr. 30. n.

Σ.

Σαγμάτιον, τό, clitella, onus jumenti sarcinarii, IV. 1, 80.

Σαίνειν, blandiri, adblandiri. σαίνοντα κυνάρια, II. 22, 9.

λεσι

λεσι τὰ δυνατὰ διαβαίνειν, Fr. 90. σκέλος οὖν μοι γενέσθαι πεπηρωμένον, I. 12, 24.

Σκελύδριον, τὸ, diminut. τοῦ σκέλος, crus. δι' ἓν σκελύδριον τῷ κόσμῳ ἐγκαλεῖς, I. 12, 24.

Σκέπαρνον, τὸ, dolabra, securis. (i. q. πέλεκυς) IV. 8, 4. coll. vſ. 7.

Σκέπτεσθαι, videre, circumſpicere. σκέψαι ἡλίκῳ πράγματι ἐπιχειρεῖς, III. 22, 12. σκέψαι μὴ εἰκῆ αὐτὸ ποιεῖν, III. 23, 6. ἄφες σκέψωμαι, IV. 1, 132. τί οὖν οὐχὶ σκέπτη, οὐδ' ἔσκεψαι, (præt. paſſ.) IV. 1, 134. An σκέφθητί ποτε legendum III. 14, 3? ubi σκώφθητί ποτε dant mssti. Vide Not.

Σκέψις, deliberatio. συνεισφέρειν τὸ κατὰ πρόσωπον ἐν ταῖς σκέψεσι, I. 2, 28. ἡ περὶ τῶν τοιούτων σκέψις, I. 2, 14. οὐ μετὰ σκέψεως ἦλθες ἐπί τι, III. 15, 7. En. 29, 3. ἐφ' ὧν ἡ πᾶσα σκέψις &c. En. 32, 3.

Σκηνή, ſcena. ἐπὶ σκηνὴν τραγικὴν ἀνερχόμενος, III. 22, 26.

Σκῆπτρον, ſceptrum. ἄξιος φορεῖν τὸ σκῆπτρον τοῦ Διογένους, III. 22, 57. κοινωνὸς τοῦ σκήπτρου καὶ τῆς βασιλείας, III. 22, 63. εὐθὺς ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, ἐπὶ τὴν βασιλείαν, IV. 8. 34.

Σκοπεῖν, videre, ſpectare. σκόπει ὅτι ἀπόλλυνται οἱ χρόνοι εἰκῆ, IV. 3, 3. ἑκάστου ἔργου σκόπει τὰ καθηγούμενα &c. III. 15, 1. En. 29, 1. σκόπει τί ποτε, III. 14, 3. ſed mssti σκώφθητι, an pro σκέφθητι?

Σκοπὸς, ſcopus. ὥσπερ σκοπὸς πρὸς τὸ ἀτυχεῖν &c. En. 27. ἀεὶ ἐπὶ τὸν ἄρτον ἔρχομαι ὡς πρὸς σκοπὸν, ſic ex conject. correxi I. 27, 18. cum ὡς προκόπτων legeretur.

Σκότος, tenebræ. τί οὖν, ἂν ἐν σκότῳ; I. 18, 22.

Σκοτοῦν, tenebras offundere. ὅταν σκοτωθῇ τις, ſi quis vertigine fuerit correptus, III. 3, 22.

Σκυθρωπάζειν, triſti, tetrico vultu eſſe. μή τις ὑμῶν ἐσκυθρωπακότα με εἶδε; III. 22, 48. ἀποσιωπῆσαι καὶ ἐρυθριάσαι καὶ σκυθρωπάσαι, En. 33, 16, ubi vulgo σκυθρωπῆσαι.

Σκυτεὺς, coriarius, ſutor. III. 23, 8. En. 24, 4. ſervus olim Epaphroditi, fit ſutor Cæſaris, I. 19, 19 ſqq.

Σκυτικὴ, ἡ, ſcil. τέχνη, ars ſutoria vel coriaria; περὶ δέρματα ἀναστρέφει, I. 20, 3. III. 23, 8. n.

Σκώληξ, ὁ, vermis. τί, σκώληξ ὤν, λέγεις ὅτι ἄνθρωπος εἶ; IV. 1, 142. IV. 11, 32. Vulgatum olim σκώληκας II. 4, 6. in σφῆκας mutavi.

Σκώπτειν. σκώφθητι dant libri, III. 14, 3. an pro σκέφθητι?

Σμήχειν, abſtergere, lomento purgare. ἐσμηγμένα ἔχειν

13, 21. περί τινος, II. 23, 34. *nisi ibi* περὶ τοῦτο *pro* περὶ τούτου *legendum. Cum Accus.* οὐδὲν ἄλλο σπουδάσεις, I. 11, 15. ὅταν τὸ μὴ σαυτοῦ σπουδάσῃς, I. 25, 4. *Cum Dat.* favere; τοῦ ἵππου τρέχοντος ᾧ ἐσπουδάκει, I. 11, 27. n. κωμῳδῷ τινι σπουδάσας, III. 4, 1. μηδενὶ σπουδάζων Φαίνου ἢ σεαυτῷ, En. 33, 10. *Abſol.* πρὸς τὸν ἀκόσμως ἐν θεάτρῳ σπουδάσαντα, III. 4, tit. ἐσπούδαζον καὶ οὗτοι, ὡς καὶ σύ, III. 4, 1. *Paſſiv.* τὰ ὑπό σου σπουδαζόμενα, II. 2, 26.

Σπουδαῖος, vir probus & gravis, I. 7, 3.

Σπυρὶς, ἡ, ſportula; σπυρίσι δειπνίσαι, in ſportulis epulum dare. IV. 10, 21. n.

Στάδιον, ſtadium. ὁ ἀθλητὴς εἰς τὸ στάδιον εἰσιὼν, IV. 4, 11.

Στάσις, 1) ſtatus, gradus, locus quo quis ſtat. „*Vox agoniſtica. Æſchin. contr. Cteſiph.* ὁρᾶτε τοὺς πύκτας περὶ τῆς στάσεως πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζομένους." UPTON. — *Hinc metaph.* conditio, inſtitutum, animi propoſitum & univerſæ vitæ ratio. ὅταν τις ἣν δεῖ στάσιν ἔχῃ ἐν τῷ βίῳ, I. 21, 1. τὴν σαυτοῦ στάσιν μετατέθεικας ἀπὸ τῶν ἀπροαιρέτων ἐπὶ τὰ προαιρετικὰ, III. 5, 4. Φιλοσόφου στάσιν ἔχειν, ἢ ἰδιώτου, III. 15, 13. En. 29, 7. ἰδιώτου στάσις καὶ χαρακτὴρ, — Φιλοσ. στάσις κ. χαρ. En. 48, 1. 2) disſidium, III. 3, 18.

Στατικὸς, ponderandi vim habens. τὰ λογικὰ τῶν ἄλλων μετρητικὰ καὶ στατικὰ, I. 17, 10.

Στατὸς, ὁ, tunica recta, auro rigida. *De citharœdo;* στατὸν ἔχει καλὸν, II. 16, 9. n.

Σταυρὸς, crux; & Σταυροῦν, crucifigere. εἰ δὲ σταυρωθῆναι θέλεις, ἔκδεξαι καὶ ἥξει ὁ σταυρὸς, II. 2, 20.

Στάχυς, ὁ, ſpica. ἂν δὲ πρὸ τοῦ γόνυ Φῦσαι τὸν στάχυν ἐξενεγκῇ, IV. 8, 36. τίνος ἕνεκα γίνονται στάχυες; οὐχ ἵνα καὶ ξηρανθῶσιν; II. 6, 11.

Στέγη, ἡ, tectum. στέγην δερματίνην καὶ ὅλμον καὶ ὕπερον περιΦέρειν, III. 12, 9. *de vulgari Cynico circumforaneo.*

Στέλλεσθαι, proficiſci, iter vel expeditionem ſuſcipere; καλὴν ἐστείλω ταύτην τὴν ἐμπορίαν, III. 24, 80.

Στενόσημος, *ſcil.* ἐσθὴς, anguſtus clavus, tunica anguſticlavia, I. 24, 12. n.

Στενοχωρεῖν, coarctare, in anguſtias redigere, premere. τί στενοχωρεῖς τὸν κόσμον; IV. 1, 106. ἑαυτοὺς θλίβομεν καὶ στενοχωροῦμεν, τὰ δόγματα ἡμᾶς θλίβει καὶ στενοχωρεῖ, I. 25, 28. ἐν Ὀλυμπίᾳ στενοχωρεῖσθε, I. 6, 26.

Στενοχωρία, anguſtiæ. σὺ σαυτῷ στενοχωρίαν παρέχεις, I. 25, 26.

Στέργειν, naturali adfectu complecti, amare, diligere. τὸ παιδίον,

Στρα-

Στρατιώτης, miles. *στρατιώτης ἐν σχήματι ἰδιωτικῷ*, IV. 13, 5.

Στρεβλὸς, contortus, perversus. *στρεβλὰ δόγματα opponuntur τοῖς ὀρθοῖς*, I. 29, 3.

Στρέφειν, vertere, convertere. *ἔδει πρὸς τὸν θάνατον τὸ θάρσος ἐστράφθαι*, II. 1, 14. *Dominus στρέφει τὸν αὑτοῦ δοῦλον coram prætore*, II. 1, 26. n. Torquere, distorquere, *τὸν πόδα*, En. 58. *τὸν σφυρὸν*, III. 15, 4. En. 29, 2. *τὰ θεωρήματα*, III. 21, 23. *conf.* Ἄνω κάτω. *στρέφεσθαι περί τι*, versari in re *vel* circa rem, I. 7, 4. IV. 10, 2.

Στροφεῖσθαι, torminibus cruciari, IV. 9, 4.

Στρόφιον, strophium, zona sacerdotis, III. 21, 16.

Στωΐδιον, *diminut. τοῦ στοὰ*, porticus; *διὰ στωϊδίων πλέοντες*, II. 16, 29.

Στωϊκός. *Vide Ind. Nominum Propr. in* Stoici.

Σὺ, tu. *σὺ in eadem phrasi pleonastice duplicatum; vide* Not. *ad IV*. 4, 35. *σοὶ*, tibi, i. e. ex tua ratione, II. 10, 20. n.

Συγγένεια, cognatio; *θεοῦ καὶ ἀνθρώπων*, I. 9, 1. *πρὸς τοὺς θεοὺς*, I. 9, 11. *πρὸς τὸν Καίσαρα*, I. 9, 7. *ἡ ἀτυχὴς καὶ νεκρὰ*, I. 3, 3.

Συγγενὴς, cognatus, *τῷ θεῷ*, I. 9, tit. & *vs*. 11. *τοῦ θεοῦ*, I. 9, 13 & 22 & 25 sqq. Innatus; *ὅπερ σοι φυσικὸν καὶ συγγενὲς, ὁ λόγος*, Fr. 22.

Συγγινώσκειν, ignoscere. *σύγγνωθί μοι, οὐκ εἰμὶ ἐμαυτοῦ*, I. 22, 21.

Συγκαθεύδειν, dormire cum, *καλῇ συγκαθεύδειν*, IV. 9, 5. *cf. συγκοιμᾶσθαι*.

Συγκαθιέναι, *neutraliter*, demittere se, descendere, *sive* solum, *sive* cum alio. *ὁ εἰς τὴν περὶ τούτων σκέψιν συγκαθεὶς*, I. 2, 14. *οὐ συγκαθήσει εἰς ἐρώτησιν* &c. I. 7, 3. *πρὸς τοῦτον οὐ συγκαθήσει ὁ φρόνιμος*, I. 7, 25 & 27. *συγκαθέντες ἐπὶ τὸ τοιοῦτον*, II. 12, 13. *ἂν συγκαθῇς*, si demittere te viis in hanc disputationem, II. 14, 14. *τοῖς ἰδιώταις συγκαθιέναι εἰς τὰς τοιαύτας συμπεριφορὰς*, in familiaritatem cum ineruditis sese demittere, III. 16, 3. *conf. verbum seq*.

Συγκαταβαίνειν εὐλαβῶς τοῖς ἰδιώταις, familiaritatem contrahere, consuetudine uti cum, III. 16, 9. *εἰς τὰ αὐτά τινι*, ad voluntatem alicujus se adcommodare, IV. 11, 1.

Συγκατάθεσις, adsensio. *ὁ περὶ τὰς συγκαταθέσεις τόπος*, II. 17, 15. III. 2, 2. III. 12, 14. *ἂν συγκατάθεσει χρῶμαι ὡς πέφυκα*, i. q. *κατὰ φύσιν*, I. 21, 2. *cf. II*. 24, 19. *μή τι τὴν συγκατάθεσίν σου κωλύει τις*; IV. 1, 72. *συγκατάθεσις προπετὴς*, III. 22, 104. *ὀστρακίνη*, III. 9, 18.

Συγκαταθετικὸς τόπος, ad adsensionem spectans, de adsensione agens; I. 17, 22. IV. 1, 69. IV. 4, 13.

Συγκα-

ρεταραχθεὶς ἢ συγχυθεῖσα, III. 22, 25. ἵνα ταραχθῇ καὶ συγχυθῇ ἡ γνώμη σου, En. 28. ἀπολισθαίνεις καὶ συγχέῃ ὑπὸ τῆς ἀμελετησίας, IV. 8, 14. πρόληψις συγκεχυμένη καὶ ἀδιάρθρωτος, IV. 8, 10.

Συΐδιον, porculus, IV. 11, 11.

Συλλογίζεσθαι, ratiocinari, argumentari. ἐν τῇ ἐρωτήσει, ἐν τῇ ἀποκρίσει, ἐν τῷ συλλελογίσθαι, I. 7, 20.

Συλλογισμὸς, rationis conclusio, syllogismus. τὸ παραλειπόμενον ἐν συλλογισμῷ τινι, I. 7, 32. συλλογισμοὺς ἀναλύειν, *vide in* Ἀναλύειν. συλλογισμοὺς μελετᾷν, II. 1, 38. II. 13, 21. διακρίνειν, II. 3, 4. πράσσειν, II. 17, 27. ἐν συλλογισμοῖς πλεῖον ἔχειν, II. 6, 4. συλλογισμοὶ χρήσιμοι, II. 21, 21. ἀλισκόμενοι ὑπὸ συλλογισμῶν, II. 23, 41. συλλογισμῶν ἕνεκα ἐθεράπευσας πολλοὺς, III. 26, 13. οἷς (κανόσι) κατακολουθήσω ἐν συλλογισμοῖς, IV. 12, 12.

Σύλλογος, ὁ, conventus, concilium. δοῦλος εἰς σύλλογον ἐρχόμενος, IV. 1, 40.

Συμβαίνει, evenit, accidit. συμβήσεταί σοι τοῦτο καὶ τοῦτο ὑπὸ τοῦ δεσπότου, I. 9, 29. τὰ συμβαίνοντα, quæ eveniunt, casus humani, III. 13, 8. *& alibi. In Dialecticis;* colligitur, consequitur. συμβαίνει τι ἐκ τῶν λημμάτων, I. 7, 13. n. οὐ συμβαίνει (τοῦτο) διὰ τῶν παρακεχωρημένων, I. 7, 15. οὐδὲ ἡμῖν, οὐδὲ καθ' ἡμᾶς, συμβαίνει τοῦτο τὸ ἐπιφερόμενον, vs. 19.

συμβεβηκέναι *mendose scriptum erat pro* συμβεβληκέναι III. 9, 13.

Συμβάλλειν, 1) *cum dat. & accus.* τινὰ τινὶ, componere; committere aliquem cum aliquo, *ut cum eo pugnet tamquam athleta, & vires suas in eo exerceat.* ὁ θεός σε τραχεῖ νεανίσκῳ συμβέβληκεν, I. 24, 1.

2) *cum nudo dativo;* congredi cum aliquo, *colloquendi caussa.* συνέβαλον Ἐπικτήτῳ ὡς ἀνδριάντι, III. 9, 12. *Nescio an idem ac* συγκατατίθεσθαι *valeat* En. 51, 1. ἔχεις τὰ θεωρήματα, οἷς ἔδει σε συμβάλλειν καὶ συμβέβληκας. (conf. συμπαθεῖν.) *An intelligendum* τὸν νοῦν, adplicare animum?

Συμβιοῦν, unà vivere. τοσούτῳ χρόνῳ συμβεβιώκαμεν, II. 22, 32. συντεθραμμένοι, συμβεβιωκότες, II. 22, 13.

Σύμβολον, τὸ, signum. καλὸν τὸ σύμβολον, *de barba, qua vir discernitur a foemina,* I. 16, 13.

Συμβουλὴ, consilium. συμβουλὰς παρὰ τοῦ Διὸς *habent codices nonnulli pro* ἐντολὰς, I. 25, 5.

Σύμβουλος, consiliarius. ὡς ἐπὶ συμβούλους ἔρχου τοὺς θεοὺς, En. 32, 2.

Σύμμετρος, congruens, moderatus,

deratus, temperatus. *σύμμετρος καὶ καθισταμένη ὄρεξις*, IV. 1, 84.

Συμμέτρως, moderate, justa proportione. *ὁ ἥλιος θερμαίνει τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων συμμέτρως*, III. 22, 5.

Συμμολύνεσθαί τινι, simul cum aliquo pollui, En. 33, 6. n.

Συμπαθεῖν, (*a συμπαθέω*) eodem modo adfici, consentire. *εἴ τις τῷ δόγματι τούτῳ συμπαθῆσαι κατ' ἀξίαν δύναιτο*, I, 3, 1. *συμπαθεῖν τὰ ἐπίγεια τοῖς οὐρανίοις οὐ δοκεῖ σοι;* I. 14, 2. „*Reddit Cicero συμπάθειαν* convenientiam & conjunctionem naturae, *de Nat. Deor.* II. 11." VPT.

Συμπανηγυρίζειν, festum *seu* panegyrin cum aliis celebrare; *ἠξίωσάς με συμπανηγυρίσαι σοι*, (*τῷ θεῷ*) III. 5, 10.

Συμπαρακολουθεῖν, mente sequi. *ἠξίωσάς με τῇ διοικήσει σου συμπαρακολουθῆσαί σοι*, III. 5, 10. *si satis sana verba, videtur simul esse* cogitatione & intelligentia sequi, *&* voluntatem suam & vitae consilia ad divinam administrationem voluntatemque adcommodare. *Conf.* *Παρακολουθεῖν.*

Συμπάσχειν, *i. q. συμπαθεῖν. τὰ ἡμέτερα σώματα ἐνδέδεται τοῖς ὅλοις καὶ συμπέπονθεν*, consensu quodam conjuncta sunt cum universo, I. 14, 5.

Συμπεριφέρεσθαι, *cum dativo, proprie*, una circumferri; (*sicut* astra simul cum coelo circumaguntur, Laërt. VII. 144.) *tum metaphor.* comiter se alicui dare, facilem se alicui praebere, adcommodare se ad voluntatem alterius, indulgere alicui. *Conf. Not. ad III.* 14, 7. *& III.* 13, 23. *διὰ τὸ σωμάτιον συμπεριφέρομεν τοῖσδε καὶ τοῖσδε*, I. 9, 12. *τοῖς ἰδιώταις συμπεριφέρεσθαι*, I. 29, 64. *ἐκείνῳ δὲ συμπεριφέρεται ὡς παιδίῳ*, vs. 66. *ἐπὶ τίνι συμπεριενεχθῆναί ποτε καὶ τίνι*, IV. 12, 17. *μέχρι λόγου συμπεριφέρεσθαι αὐτῷ*, En. 16.

Συμπεριφορὰ, ad alterius captum adcommodatio, obsequentia, indulgentia. *τὰ δὲ πράττεται κατὰ συμπεριφορὰν*, III. 14, 7. n. *Conf.* *Συμπεριφέρεσθαι.* *Sed & nude* consuetudo, familiaris consuetudo cum hominibus. *πῶς εὐλαβῶς δεῖ συγκαθιέναι εἰς συμπεριφοράν*, III. 16, tit. n. *περὶ συμπεριφορᾶς*, IV. 2, tit. n. *Σωκράτης δύναμιν εἶχε, ὥστ' ἐν πάσῃ συμπεριφορᾷ ἄγειν ἐπὶ τὸ αὐτοῦ τοὺς συνόντας*, III. 16, 5. *ἐν τῇ συμπεριφορᾷ πῶς χρὴ τηρῆσαι τὸ αὐτοῦ*, IV. 12, 17.

Συμπίπτειν. συμπεπτωκότες *mendose scriptum erat pro* *συμπεπτωκότας*, II. 22, 15.

Συμπλέκειν, connectere. *βίος τύχῃ συμπεπλεγμένος*, vita fortunae illigata, a fortuna pendens, Fr. 1.

τὸ συμπεπλεγμένον, *scil.* *ἀξίωμα*, (*vel ὁ συμπεπλεγμένος, scil. λόγος*,) connexum, pro-

propositio connexa, ratio connexa, I. 26, 14. n. *Opponuntur* τὸ διεζευγμένον *&* τὸ συμπεπλεγμένον, En. 36. τὸ ἀληθὲς συμπεπλεγμένον, En. 42. πότε σώζεται συμπεπλεγμένον; ὅταν τὴν ἐπαγγελίαν πληρώσῃ. ὥστε σωτηρία συμπεπλεγμένον ἐστὶν, τὸ ἐξ ἀληθῶν συμπεπλέχθαι, II. 9, 8. n.

Συμπλοκὴ, connexio, communio; societas. ἡ πρὸς ἀλλήλους συμπλοκὴ καὶ κοινωνία, IV. 1, 102.

Συμπομπεύειν, unà pompam celebrare cum aliquo; τῷ Θεῷ, IV. 1, 104.

Συμπότης, ὁ, conviva (*deorum*,) En. 15.

Συμπροθυμεῖσθαι, simul cum altero alacrem esse, I. 10, 13.

Συμφέρειν, prodesse. τὸ συμφέρον, *vide Not. ad* II. 26, 8. συμφέρον καὶ ἀσύμφορον, I. 2, 5. I. 28, 5. τὸ ἀγαθὸν συμφέρον ἐστι, I. 22, 1. n. ἐγὼ πέφυκα πρὸς τὸ ἐμὸν συμφέρον, *&c.* I. 22, 14. n. πᾶν ζῶον οὐδενὶ οὕτως ᾠκείωται ὡς τῷ ἰδίῳ συμφέροντι, II. 22, 15. τί γὰρ ὁ κλέπτης θέλει; πρᾶξαι τὸ αὐτῷ συμφέρον, II. 26, 2.

Συμφοιτᾶν, congredi, convenire, mutuam habere consuetudinem. πολὺν χρόνον συμπεφοιτηκότες, II. 22, 29. *i. q.* συμβεβιωκότες, vs. 13.

Συμφύειν, adhærere; (*fere idem quod* προσαρτᾶσθαι) μή τι προσήρτηταί σοι τῶν οὐ σῶν, μή τι συμπέφυκε, IV. 1, 112.

Συμφυὴς, congenitus, naturâ adhærens; ὁ θεὸς αἰσθάνεται παντὸς κινήματος τῶν ψυχῶν, ἅτε οἰκείου καὶ συμφυοῦς, I. 14, 6.

Συμφωνεῖν, concinere, convenire. III. 15, 13. En. 29, 7.

Συμφωνία, ἡ τῶν ὅλων, concentus universi, I. 12, 16.

Σύμφωνον, τὸ, pactum conventum. οἱ τὰ σύμφωνα γράφοντες, I. 19, 27. n. *ubi vulgo* τὰς φωνὰς γραφ.

Σύμφωνος, consonus, consentaneus. τὰ βιβλία τοῦ Χρυσίππου σύμφωνα τῇ φύσει, . 4, 29. σύμφωνος διεξαγωγὴ τῇ φύσει, I. 6, 21. ἔργα σύμφωνα τοῖς λόγοις, En. 49, 3.

Συμφώνως, congruenter, τῇ φύσει, I. 2, 6. I. 4, 14 sq.

Συμψελλίζειν τοῖς παιδίοις, unà balbutire cum parvulis, II. 24, 18.

Σύμψηφος, qui adsentitur, suffragator. ἡμᾶς συμψήφους χρὴ τῷ θεῷ γενέσθαι, Fr. 169.

Σὺν τούτοις, cum his, his non obstantibus, nihilominus. En. 33, 13. (*Sic* μετὰ τούτων πάντων, En. 29, 2.)

Συνάγειν, conjungere, in unum cogere. ἀσύνακτα συνάγειν, II. 1, 3. δύσκολον μίξαι καὶ συναγαγεῖν ταῦτα, II, 5, 9.

λόγοι συνάγοντες, rationes legitime concludentes, I. 7, 12. n. (*qui aliàs* περαντικοί.) *Conf.* Συνακτικός.

Συνεπικούρειοι, qui simul sunt de Epicuri grege, socii Epicurei, II. 20, 13.

Συνεπωθεῖν, simul impellere; φιλοσοφίαν ταύτην ἐξευρηκότες, συνεπωθοῦσαν ὑμᾶς ἐπ' αὐτά, III. 7, 23.

Συνεργεῖν. *Absolute*, adjuvare, *scil. alios*, operam suam aliis conferre. εὖ ποιεῖν, συνεργεῖν, ἐπεύχεσθαι, IV. 1, 122. βλέπε πῶς συνεργῶ, IV. 8, 20. *Cum Dativo rei;* operam suam ad aliquid conferre. συνήργει ἂν τῷ νοσεῖν καὶ τῷ ἀποθνήσκειν, II. 10, 5.

Συνεργητικός, alios juvandi studiosus. τηρεῖν τὸν πιστόν, τὸν ἀνεκτικόν, τὸν συνεργητικόν, II. 22, 20.

τὸ συνεργητικὸν ἐγύμνασα, studium alios juvandi, IV. 4, 18. (*i. q.* τὸ ὠφελητικόν, II. 10, 23.)

Συνέρπειν τοῖς παιδίοις, reptare cum puerulis, lente & minutis passibus unà cum illis incedere, II. 24, 18.

Συνέρχεσθαι, coire; *de concubitu;* ὁ δεῖνα τῇ δεῖνι συνελθέτω, ἵνα ἐγὼ γένωμαι, I. 12, 28. *De* concretione *materiæ.* τὴν ὕλην ἐξ ὧν συνῆλθεν, εἰς ἐκεῖνα ἀναλυθῆναι, IV. 7, 15.

πάλιν ἄλλῳ ἐλθεῖν καὶ ἄλλῳ, III. 24, 103. *An* συνελθεῖν?

Συνεσθίειν τινί, convivari cum quo, En. 36.

Συνευτυχεῖν, felicitatem aliorum participare; οὐ πέφυκας συνατυχεῖν, ἀλλὰ συνευτυχεῖν, III. 24, 1.

Συνέχειν, continere, retinere, servare. πᾶσα ἕξις ὑπὸ τῶν καταλλήλων ἔργων συνέχεται καὶ αὔξεται, II. 18, 1.

Συνηγορεῖν, patrocinari, favere, suffragari. οὐ δύναμαι συνηγορῆσαι τῇ συνηθείᾳ, I. 27, 15. οἷς (τοῖς περὶ Κλεάνθην) ἐπιπολὺ συνηγόρησεν Ἀντίπατρος, II. 19, 2.

Συνήθεια, mos. συνηγορῆσαι τῇ συνηθ. I. 27, 15. τηρῆσαι τὴν συνήθειαν, I. 27, 20.

Συνθέλειν, idem velle; τοιούτῳ ἡγεμόνι συνθέλειν καὶ συνορέγεσθαι, II. 17, 23. θεῷ συνορέγομαι, συνθέλω, IV. 7, 20.

Σύνθημα, τό, signum, tessera. δεῖξόν μοι τὰ συνθήματα, III. 12, 15. n.

Συνιστάναι, commendare. πρὸς τοὺς συνιστάντας τινὰς τοῖς φιλοσόφοις, II. 3, tit. ἀξιοῦντες φιλοσόφοις ὑπ' αὐτοῦ συσταθῆναι, III. 23, 22. IV. 8, 22. En. 46, 1. ἐμὲ ὁ θεὸς συνέστησεν ἐμαυτῷ, IV. 12, 12. σὺ σαυτὸν συστήσεις, II. 3, 2.

συστήσασθαι ἔργον, instituere opus, suscipere, II. 14, 8.

Passive; effici, oriri, existere. ὥστε καὶ περὶ τὸ ψεῦδος αὐτὸ ἀγαθὸν συνίστασθαι, τὴν ἐπιστήμην τοῦ ψεῦδος εἶναι αὐτό. Ita etiam respectu falsi existit (*vel* efficitur) bonum, *scil.* cum scis, esse illud falsum. III. 20, 3.

Συνογκᾶσθαι ὄνῳ, rudere cum asino, II. 24, 18.

ad

ad rerum tractationem adhibere, I. 10, 13.

Συστατικὰ γράμματα, literæ commendatitiæ, II. 3, 1.

Συστέλλειν, contrahere. *Passiv.* animo contrahi, demisso esse animo. ἢ ἐπαίρεσθαι, ἢ συστέλλεσθαι, I. 11, 28. n. ἀνειμένος ὑπουργῇ ὑπὸ συνεσταλμένων, tibi libero & curis soluto ministrant adstricti & soliciti, Fr. 34. βέλτιον, ἐν μικρᾷ περιουσίᾳ συστελλόμενον (in arctum coactum) εὐθυμεῖν, ἢ ἐν μεγάλῃ τύχῃ ὄντα δυσθυμεῖν, Fr. 24. n.

Σύστημα, systema, compages, complexio. τοῦτο τὸ σύστημα τὸ ἐξ ἀνθρώπων καὶ θεοῦ, consociatio hominum cum Deo, I. 9, 4. n. ὁ λόγος (Ratio hominis) *est* σύστημα ἐκ ποιῶν φαντασιῶν, I. 20, 5. n.

Συστρέφεσθαι, coire in arctum, contrahere se. σῶμα στίλβον καὶ συνεστραμμένον, corpus compactum, I. 24, 8. συνεστραμμένῳ βλέμματι, contracto, tristi vultu, IV. 1, 145.

„Συστροφὴ ἀνθρωπίνη, humanus convictus, IV. 11, 31.“ UPTON. — *Sed ibi* συναναστροφῆς *legendum pro vulgato* συστροφῆς.

Σφαιρίζειν, pila ludere, ἀπείρως, εὐρύθμως, II. 5, 15 & 20.

Σφαιριστικὸς, pertinens ad peritiam pilâ ludendi. τὴν μὲν ἐπιμέλειαν σφαιριστικωτάτην, II. 5, 20.

Σφὴξ, ὁ, vespa. ἔχις ἢ σφὴξ, IV. 1, 127. οἱ σφῆκες *scripsi pro olim vulgato* σκώληκες, II. 4, 6. n.

Σφραγίζεσθαι, notâ impressâ obsignare, ἐγγύην, sponsionem, II. 13, 7.

Σφυγμὸς, pulsus. σφυγμοῦ ἅπτεσθαι, pulsum arteriarum explorare, III. 22, 73.

Σφυρὸς, ὁ, malleolus pedis. σφυρὸν στρέψαι, distorquere, III. 15, 4. En. 29, 2.

Σχέσις, relatio, habitudo, adfectio unius ad alterum, convenientia unius rei cum altera. ἄνδρες, υἱοί, γονεῖς, τῶν σχέσεων ὀνόματα, IV. 6, 26. τὰ καθήκοντα ὡς ἐπίπαν ταῖς σχέσεσι παραμετρεῖται &c. En. 30. ἀπευθύνειν τὰ καθήκοντα πρὸς τὴν δύναμιν τῶν σχέσεων, IV. 12, 16. τηρῆσαι τὰς σχέσεις, τάς τε φυσικὰς καὶ ἐπιθέτους, τὸν πατέρα, τὸν ἀδελφὸν, &c. II. 14, 8. III. 2, 4. III. 3, 8. IV. 8, 20. φυλάσσειν τὰς σχέσεις, II. 22, 20. ἀποσώζειν, III. 24, 79. θεωρεῖν, En. 30. extr. παραβῆναι, IV. 10, 15. ἔχομέν τινα ἐπιπλοκὴν πρὸς τὸν θεὸν καὶ σχέσιν, II. 14, 27. Ζεὺς ἐπόπτης τῶν σχέσεων, III. 11, 6. ἐπιπεπλεγμένος σχέσεσιν, III. 22, 69. μεμνημένοι τῶν σχέσεων, IV. 4, 16.

Σχοινίον, τὸ, funiculus. ἐπὶ σχοινίου περιπατεῖν, III. 12, 2.

Σχολάζειν, *absolute;* 1) otio abundare, otio frui, otium agere. ταῦτα οὖν τίνος ἐστὶ θεωρεῖν; τοῦ σχολάζοντος, I. 29, 58. n. I. 27, 21. πρὸ ἄλλ-

Τέττιξ,

Τέττιξ, ὁ, cicada. οἱ τέττιγες μουσικοί, Fr. 36.

Τεῦξις, ἡ, adeptio, II. 5, 8.

Τέχνη, ars. ἡ περὶ βίον τέχνη, *id eſt*, philoſophia, I. 15, 2. ἐλπίζεις ὅτι τὴν μεγίστην τέχνην ἀπὸ ὀλίγων ἐστὶν ἀναλαβεῖν, I. 20, 13. τέχνη καὶ ἐμπειρία τοῦ λέγειν καὶ τοῦ ἀκούειν, II. 14, 2 & 5. αἱ τέχναι καὶ αἱ ἀρεταί, III. 3, 22.

Τεχνικός, ad artem pertinens. ῥήματα τεχνικά, II. 12, 9. n.

Τεχνικῶς, arte, artificioſe, ſecundum artem. τῷ πεσόντι τεχνικῶς χρῆσθαι, II. 5, 3.

Τεχνίτης, ὁ, artifex, II. 8, 18. τεχνίτου τινὸς ἔργον *mundus*, I. 6, 7 ſqq.

Τεχνολογεῖν, artificioſe, ex artis ratione diſputare; περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν, II. 9, 15. Τεχνολέγει τὰ Ἐπικούρου, II. 9, 19.

Τηρεῖν, ſervare, tenere, *veluti officium*; τὰς σχέσεις, *vide in* Σχέσις. τὸν πιστὸν, τὸν ἀπαθῆ, *&c.* II. 22, 20. n. τὴν τάξιν, En. 30. τηρῶν ἐμαυτὸν αἰδήμονα, En. 24, 3. τὰ ἴδια, II. 2, 20. τὴν συνήθειαν, I. 27, 20. πῶς δ' ἔτι τηρεῖν δυνήσομαι τὸ πρὸς τὸν Δία καθῆκον; II. 22, 15. n. *ubi deeſt vulgo verbum* τηρεῖν, *e conjectura nobis adjectum. Apud Dialecticos*, tenere, tueri *ſententiam, pronunciatum aliquod*, II. 19, 2 & 4 ſq. II. 19, 2. Obſervare; τηρεῖτε οὖν ἑαυτοὺς ἐν οἷς πράσσετε, καὶ εὑρήσετέ *&c.* obſervate vos ipſos, II. 19, 20. (*ſic* παραφυλάσσειν, En. 48, 3.)

Τήρησις, ἡ, actio tenendi, tuendi, probandi pronunciatum aliquod, I. 7, 24. n. *conf.* Τηρεῖν.

Τιθέναι, deponere, ponere (*veſtem.*) θὲς τὴν πλατύσημον, I. 24, 12. I. 29, 45. τιθεῖς, *pro* τίθης, III. 22, 76. n.

Τιλλάριον, penna, calamus ſcriptorius. γραφεῖα, τιλλάρια, III. 22, 74. *An* πτιλάρια?

Τίλλειν, vellere, vellicare. τίλλε σου τὰ σκέλη, III. 1, 42. τίλλεσθαι, *ſcil.* τὰς τρίχας, pilos ſibi evellere, III. 1, 29 & 35.

Τίς, τὶ, aliquis, aliquid. 1) *pro* alicujus pretii, in aliquo pretio, magni alicujus momenti, magni habendus. ἄν τις ἄρα ἦν, I. 9, 12. n. δοκῶν μέν τις εἶναι, ὢν δ' οὐδείς, II. 24, 19. n. (*ubi quidem olim μέν τι, ſed τις dabant mssti.*) ἔτι σοι τύραννος ἔσται τις; III. 24, 117. δοκεῖς τις εἶναι, IV. 8, 39. κἂν δόξῃς τις εἶναί τισιν, En. 13. (*ubi pauci libri τι habent.*) ἐν μόνοις εἶναί τινα δεῖ τοῖς ἐπὶ σοί, En. 24, 1. οὐδὲν περὶ ἑαυτοῦ λέγει, ὡς ὄντος τινός, En. 48, 2. *Eadem notione in Neutro genere,* ἄν τι ᾖ, III. 14, 2. n. *conf. Var. lect. ad* II. 24, 19. *& ad En.* 13.

2) τὶς, aliquis, *pro pronomine perſonali* ἐγώ. τοῦτο δέ σοι καὶ λέγει τις; *pro* λέ-

Corruptum

Corruptum illud est, τί δὲ σοί, βέλτιστε; τίς μου εἶ; II. 13, 24. n. *an* τίς μοι εἶ; *an* τί μου μέλει;

Τίτθη, ἡ, nutrix. κλαίειν τὴν τίτθην καὶ μάμμην, II. 16, 28. κλαίειν μάμμας καὶ τίτθας, II. 16, 39. τίτθας ἐπιτηδείας καὶ μάμμην, III. 24, 53.

Τὸ, *pro* τοῦτο. τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον, IV. 13, 20.

τὸ νῦν, *vel* τονῦν, *vide in* Νῦν.

Τοῖος, talis. ἴδ' ὁ δεῖνα φιλοσοφεῖ, ὁ τοῖος καὶ ὁ τοῖος, III. 16, 11.

Τοιοῦτος, talis. φαντάζομαι ὅτι πείσῃ τὸ τοιοῦτον, I. 30, 6. ἐνθυμήθητι τοιοῦτον. III. 22, 65. τοιοῦτόν ἐστί τι καὶ ἐνθάδε, IV. 3, 6. τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον, IV. 13, 20. δειξάτω τις ὑμῶν τὸν τοιοῦτον, II. 17, 31. n. ταχὺ γοῦν ὁ τοιοῦτος ὑπομεῖναι, II. 16, 38. n. *ubi olim* οὗτος. τοῦτον ἐκπονήσῃ τὸν τόπον, II. 17, 31. n. *ubi olim* τοιοῦτον.

Τόνος, nervus, intentio nervorum. θέλω γὰρ εἶναι τόνους ἐν σώματι *&c.* II. 15, 2 sq. τοῦτο οὐκ εἰσὶ τόνοι, ἀλλ' ἀτονία, II. 15, 4. οὗτοι μανικοὶ τόνοι, οὐχ ὑγιεινοί, ibid. vs. 17. *cf.* vs. 19 sq. οἷα νεῦρα, οἷοι τόνοι, II. 18, 26. τόνος ψυχῆς, ἀλλ' οὐχὶ σώματος, Fr. 57.

Τόπος, locus, argumentum, thema aliquod quod tractatur, pars quaestionis, sedes argumentorum, genus rerum. „*Vide Quinctil. lib. V. cap.* 10. *Cic. Parad. initio:* animadverti locos graves ex philosophia tractare. *Laërt.* VII. 39. ταῦτα δὲ τὰ μέρη ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος τόπους καλεῖ. *conf. ibid. sect.* 84." UPTON.

ὅταν τοῦτον ἐκπονήσῃ τὸν τόπον, II. 17, 31. τόποι περὶ οὓς μάλιστα στρέφεται ἡ ἐρώτησις, I. 7, 4. ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, I. 7, 21. τούτῳ τῷ τόπῳ δεῖ προσέχειν, IV. 2, 1. ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἀγύμναστός εἰμι, IV. 12, 13. ὃ μόνον ἦν κατὰ τὸν τόπον (*intellige* τοῦτον) ἁμάρτημα, I. 7, 31. τίνι οὖν ἀρκοῦμαι; τῷ κατὰ τὸν τόπον, I. 27, 16. γνῶναι τὸ κατὰ τὸν τόπον ἀληθὲς, I. 28, 29. τὸ φαινόμενον πολλοῖς ἐν τῷ τόπῳ παράδοξον, II. 1, 3. ὑπὸ τῆς φύσεως κατὰ τὸν τόπον δεδιδαγμένοι, II. 11, 6. οὐ γέγονα πρὸς τῷ δόγμα τι ἐμαυτοῦ ποιήσασθαι κατὰ τὸν τόπον, II. 19, 6. τίς ἐστι δύναμις κατὰ τὸν τόπον, II. 23, 31. ὀλισθηρὸς τόπος *alii scribunt* En. 33, 15. *ubi alii rectius* τρόπος.

τρεῖς εἰσι τόποι περὶ οὓς ἀσκηθῆναι δεῖ *&c.* ὁ περὶ τὰς ὀρέξεις καὶ ἐκκλίσεις, ὁ περὶ τὰς ὁρμὰς καὶ ἀφορμὰς, ὁ περὶ τὰς συγκαταθέσεις, III. 2, 1 sqq. n. πρῶτοι δ' εἰσὶν οἱ πρῶτοι τόποι, I. 4, 12. n. ὁ ὀρεκτικὸς τόπος, I. 17, 24. ὁ δεύτ. τόπος ὁ περὶ τὰς ὁρμὰς, II. 17, 15 & 32. III. 12, 13. ὁ τρίτος τόπος, ὁ περὶ τὰς συγκαταθέσεις, II. 17, 15. III. 12, 14.

τραχη-

τραχηλοκοπηθῆναι, I. 1, 18. — θήσομαι, I. 2, 16.

Τράχηλος, ὁ, collum. τῷ τραχήλῳ ἀπειλεῖς, I. 29, 6. ὑπέθηκας τὸν τράχηλον, ἄν τι θαυμάσῃς τῶν μὴ σῶν, IV. 1, 77. ἀνατείνειν τὸν τραχ. erigere, II. 16, 41. II. 17, 29. ἐκτείνειν τὸν τράχηλον, exserere, præbere collum *præcidendum*, I. 1, 19 sq.

Τραχὺς, asper, molestus, dolorem adferens. τί δεῖ λέγειν ἐφ' ἑκάστου τῶν τραχέων, III. 10, 7. Φαντασία τραχεῖα, En. I. 5. n. *Socrates* γυναικὸς ἀνεχόμενος τραχυτάτης, IV. 5, 33.

Τρέμειν, tremere. ἐμόν ἐστι, ἀποθανεῖν μὴ τρέμοντα, I. 2, 21. τρέμων καὶ πενθῶν, I. 4, 12. μηδὲ τρέμων αὐτῷ πρόσει, En. 32, 2.

Τρέπειν, vertere, convertere. τὴν ἔκκλισιν τρέπειν ἐπὶ μόνα τὰ προαιρετικὰ, IV. 4, 33. ἐὰν πρὸς ταῦτά τις ἐπιχειρῇ τρέπειν τὸν νοῦν, Fr. 134. *ubi libri quidem* ῥέπειν *dant*.

Τρίβειν, 1) fricare, *ut servus dominum;* ἄλλους τοὺς τρίψοντας, III. 26, 21. 2) usu terere. ταῦτα ἔχων ἀεὶ ἐν χερσὶ, τρίβων αὐτὸς παρὰ σαυτῷ, III. 24, 115. ἔχομεν περὶ τοῦτο τὰ ὦτα τετριμμένα, II. 24, 12. n. περὶ μὲν τὰς ὕλας τετρίμμεθα, &c. II. 16, 18.

Τριβὴ, ἡ, usus, exercitatio. ὅπου τινὸς χρεία τριβῆς, II. 6, 5. πόσης τριβῆς περὶ τὸ ἀκούειν προσδεῖται, II. 24, 10.

Τρίβων, ὁ, pallium tritum; „*quale Cynici gestabant, quod ita in sinistrum humerum conjiciebant, ut dexter humerus nudus exereretur: erant autem sine tunica. Diog. Laërt. VI. 13.*" vrton. — III. 1, 24. IV. 11, 34. οὗτος φιλόσοφός ἐστι. διατί; τρίβωνα γὰρ ἔχει καὶ κόμην, IV. 8, 4. ἀναλαβόντες τρίβωνα, καὶ πώγωνα καθέντες, IV. 8, 15 & 34.

Τριβωνάριον, palliolum, III. 22, 47.

Τριβώνιον, III. 22, 10. III. 23, 35.

Τρίγωνον, triangulum. II. 11, 2.

Τριχῇ, triplici ratione, trifariam, Fr. 37.

Τροπικὸν, τὸ, *scil.* ἀξίωμα, connexum, propositio connexa, I. 29, 40. n.

Τρόπος, ὁ, modus, ratio. τρόπος τῆς διδασκαλίας, II. 14, 1. τίνα τρόπον, I. 2, 2. I. 11, 5. II. 6, 7. ὅτῳ τρόπῳ, II. 12, 22. ἕτερον τρόπον, II. 15, 4. ἄλλον τρόπον, III. 21, 17. καθ' ὅσους τρόπους, quot modis, I. 8, 1. τὰ σὰ τηρεῖν ἐκ παντὸς τρόπου, quovis modo, I. 25, 4. παντὶ τρόπῳ τὴν κοινωνίαν φυλάσσειν, II. 20, 8. κατὰ τρόπον καὶ τεταγμένως, justo modo, I. 6, 15. *nempe* ὃν δεῖ τρόπον, *ut ait* I. 17, 27.

In Dialecticis, τρόποι *sunt certi* modi legitimi argumentandi,

Τυφλὸς.

Τυφλὸς, caecus. ὡς τοὺς τυφλοὺς ἐλεοῦμεν, I. 28, 9.

Τυφλοῦν, occaecare. οἱ τὰ κυριώτατα (*scil.* κατὰ τὸ ἡγεμονικὸν) τετυφλωμένοι, I. 28, 9. τετυφλωμένος *erat olim* IV. 1, 150. *pro* τετυφωμένος.

Τῦφος *vel* τῦφος, ὁ, fumus, fastus, insolentia. οἰήσεως ἀφορμὴ καὶ τύφου, I. 8, 6.

Τυφοῦν, fumo infestare, inflare, insolentem reddere. τετυφωμένος, inflatus, insolens, IV. 1, 150. n.

Τύχη, fortuna. ὁ τύχῃ βίος συμπεπλεγμένος, vita fortunae implicata, Fr. 1. ἀγαθῇ τύχῃ, quod felix faustumque sit, I. 1, 29. νὴ τὴν σὴν τύχην, per genium tuum, II. 20, 29. νὴ τὴν Καίσαρος τύχην, IV. 1, 14. *Sic* ἐμπαίζων μοῦ τῇ τύχῃ *scripsi* IV. 1, 47. n. *pro vulgato* ψυχῇ.

Τυχὸν, fortasse; Arrian. Epist. ad Gell. vs. 8. Diss. III. 21, 18.

Τυχὼν, ὁ, *vide in* Τυγχάνειν.

Υ.

Ὑβρίζειν, contumelia & injuria adficere. οὐχ ὁ λοιδορῶν ὑβρίζει, *&c.* En. 20.

Ὑγιεινὸς, salubris. ἔχομέν τινα τοῦ ὑγιεινοῦ πρόληψιν, II. 17, 8 sq.

Ὑγιὴς, sanus, integer. *In judicando*, ὑγιὰς, sanum, verum, rectum, rationi consentaneum. ὑγιὲς εἶναι δεῖ τὸ κεκριμένον, II. 15, 2 & 8. εἴπερ ὑγιές ἐστι τὸ ὑπὸ τῶν Φιλοσόφων λεγόμενον, I. 11, 28. πῶς ἔτι ὑγιές ἐστι; I. 2, 6. τοῖς ὑγιέσι καὶ ἐναργέσι προσχρῶνται, II. 20, 1.

Ὑγιῶς, recte, vere, cum ratione. πότερα ὑγιῶς ἢ οὐχ ὑγιῶς λεγόμενόν ἐστι, I. 12, 4. πῶς ὑπολήψονται, ὑγιῶς ἢ οὐχ ὑγιῶς, II. 20, 11.

Ὑδάτιον, *diminut.* τοῦ ὕδωρ, *de* humore *qui est in concretione corporis humani*; ὅσον ἦν ὑδατίου, εἰς ὑδάτιον ἄπεισι, III. 13, 15.

Ὑδρεύσασθαι ἐξελθεῖν, aquatum exire, En. 7.

Ὑδροφόβος, qui aquam timet, *ut qui a cane rabioso morsi sunt*, IV. 4, 20. n.

Ὕδωρ πίνειν, III. 14, 4 sqq. En. 47.

Ὑέτιος, Pluvius, *cognomen Jovis*, I. 12, 12. I. 22, 16.

Υἱὸς τοῦ Διὸς, I. 3, 2. I. 19, 9. II. 16, 44. τοῦ θεοῦ, I. 9, 6.

Ὕλη, materia, res subjecta, res proposita, objectum, argumentum.

1) materia ex qua aliquid constat. τὸ πολυτελὲς τῆς ὕλης, Fr. 20. *Huc spectat, quod* ἡ ὕλη τοῦ ἀνθρώπου *dicantur esse* τὰ σαρκίδια, III. 7, 25. *eadem notione, qua* ἡ οὐσία τῆς χειρὸς ibid. vs. 24. *dicitur esse* ἡ σάρξ.

2) materia, circa quam aliquis occupatur, in qua versatur.

præcedunt, suadere videntur, ut hoc modo capiamus: in rebus ipsis satis sumus versati, satis commode res tractare novimus, ut id, quod volumus, consequamur; sed, ut ea velimus quæ velle debemus, ut ea, quæ declinare par est, declinemus, id vero nemo curat.

Ὑμνεῖν, laudibus celebrare. τὸ θεῖον, I. 16, 15. τὸν θεὸν, III. 26, 30.

Ὑπάγειν, recedere, abire. ὕπαγε, ζήτει τίνων κατεξεράσεις, III. 21, 6. μακρὰν ἀπὸ τοῦ ἡλίου ὑπάγετε, III. 16, 10.

Ὑπαγορεύεται, dictitatur, monetur, præcipitur, En. 30.

Ὕπαιθρος, qui sub dio vitam agit, *ut Cynici.* ὁ κυνικὸς, ὁ ὕπαιθρος, ὁ ἐλεύθερος, III. 22, 16. ἡ ὕπαιθρος δίαιτα, III. 22, 87.

Ὑπάρχοντα, τὰ, possessiones, bona *fortunæ; τὰ ὑπάρχοντα οὐκ ἀφῃρέθη*, I. 1, 30.

Ὑπατεία, ἡ, consulatus, III. 3, 15. III. 22, 29. IV, 1, 55 & 60. IV. 4, 47. IV. 7, 23.

Ὑπατεύειν, consulatum gerere, IV. 10, 11 & 18. IV. 1, 149. ὑπάτευκα, IV. 1, 8. κἂν μυριάκις ὑπατεύσῃς, IV. 1, 173.

Ὑπάτη, ἡ, *scil.* χορδὴ, summa chorda, *quæ sonum edit gravissimum.* ἀποφαινόμενος περὶ τῆς νήτης, εἶναι ὑπάτην, I. 29, 53. τὴν νήτην μὲν τύπτειν ἔμαθε καὶ τὴν ὑπάτην, II. 18, 4.

Ὑπατικὸς, consularis, II. 12, 17. III. 14, 11. IV. 1, 53 & 94. Fr. 16.

Ὕπατος, III. 3, 15. En. 19, 2. δὶς καὶ τρὶς ὕπατος, III. 22, 27.

Ὑπεξάγειν, recedere, loco cedere, discedere, IV. 1, 106.

Ὑπεξαίρεσις, exceptio. μεθ' ὑπεξαιρέσεως, En. 2, 1. n.

Ὑπὲρ, super. ἆρον ὑπὲρ ἀμφοτέρας, III. 20, 10. n. τοῦτο ὑπὲρ ἡμᾶς ἐστι, III. 2, 6. n.

Ὑπεραγρυπνεῖν, vigilare pro aliorum salute. ὑπερηγρύπνηκεν ὁ Κυνικὸς ὑπὲρ ἀνθρώπων, III. 22, 95.

Ὑπέρθεσις, procrastinatio; *cui opponitur ἡ παντελὴς ἀπόστασις*, IV. 12, 3. *Vulgo in* En. 51, 1. *legebatur* ἂν ἀεὶ ὑπερθέσεις ἐξ ὑπερθέσεων ποιῇς.

Ὑπεριδεῖν, despicere; ἂν δὲ καὶ μὴ λάβῃς, ἀλλ' ὑπερίδῃς, En. 15.

Ὕπερον, τὸ, & ὁ Ὕπερος, pistillum. ἅλμον καὶ ὕπερον περιφέρειν, III. 12, 9. n. *Adde Not. ad* III. 20, 10. & *vide supra in* Αἴρειν.

Ὑπερτίθεσθαι, differre, in aliud tempus rejicere. εἰς ἄλλον καὶ ἄλλον χρόνον ὑπερτιθέμενος τὸ εὐροεῖν, IV. 12, 2. τὴν μὲν ὄρεξιν ἦρκεν ἐξ αὐτοῦ εἰς ἅπαν, καὶ ὑπερτίθεται, I. 4, 1. τὰ μὲν ἀφιέναι παντελῶς, τὰ δ' ὑπερτίθεσθαι πρὸς τὸ παρὸν, En. I. 4. ποῖον ἔτι διδάσκαλον προσδοκᾷς, ἵνα εἰς ἐκεῖνον ὑπερθῇς τὴν ἐπανόρθωσιν, En. 50, 2.

Ὑπέρχεται ὑμᾶς ὅτι &c. subit animum nostrum cogitatio, IV. 13, 4. (*sic* ὑποτρέχει IV. 8, 2.)

Ὑπερφυῶς, ita ut nihil supra, III. 23, 11.

Ὑπεύθυνος, obnoxius, reus, qui rationem reddere tenetur; *Gallice*, responsable. μόνον δ' ὑπεύθυνον ἀπέφηναν (σε οἱ θεοί) τῶν ἐπὶ σοί, I. 12, 32. τίνος οὖν ὑπεύθυνον ἐποίησαν; I. 12, 34. Potestati alterius obnoxius; τὸ σῶμα ὑπεύθ. παντὸς τοῦ ἰσχυροτέρου, IV. 1, 66. ᾧ τινι ἂν τῶν ὑπευθύνων (*i. q.* ἀλλοτρίων) καὶ θνητῶν προσπαθῇς, IV. 1, 77. ἀλλότρια, δοῦλα, ὑπεύθυνα, IV. 5, 15.

Ὑπέχειν, ferre, sustinere, pati. πῶς δύνασαι ὑποσχεῖν τὸν ἔλεγχον, II. 14, 20.

Ὑπηρετεῖν, ministrare; *cum dat. pers. & accus. rei.* ὀλίγα αὐτῷ ὑπηρέτουν, IV. 1, 37.

Ὑπηρέτης, minister, τοῦ Διὸς, III. 22, 82. ὡς φίλος τοῖς θεοῖς, ὡς ὑπηρέτης, *scil.* αὐτῶν, III. 22, 95. III. 24, 98 & 113.

Ὑπηρετικὸς, ad ministrandum natus, ministri rationem habens. ὑπηρετικὰ γὰρ γέγονεν ἄλλοις, οὐκ αὐτὰ προηγούμενα, II. 8, 6. II. 10, 3.

Ὕπνος, somnus. τί ἐν ὕπνοις; I. 18, 23. n. ἐν τοῖς ὕπνοις φαντάζεσθαι, I. 5, 6.

Ὑπὸ, *præpos. Cum Genit.* a, ab. ὑπὸ τοῦ θεοῦ γεγόναμεν, I. 3, 1. ὑπὸ τῆς ἀρίστης γνώμης ἐπιτελούμενα, En. 31, 1. *ubi alii male* ἐπὶ, *nonnulli* ἀπὸ *commode. An* ὑπὸ Καίσαρος κινδυνεύω *legendum* II. 6, 20. *pro vulgato* ἐπὶ Καίσαρος?

Cum Dativo; ὑπὸ τῷ αὐτῷ παιδαγωγῷ ἀνατεθραμμένοι, II. 22, 26. (*conf.* Παρὰ *cum Dat.*)

Cum Accus. ὑφ' ἓν πάντες, una, simul omnes, III. 22, 23.

Ὑποδεῖν τινα, calceis aliquem instruere, calceamenta præbere; ἄλλος μ' ἐνέδυεν, ἄλλος μ' ὑπέδει, ἄλλος ἔτρεφεν, IV. 1, 37. *Item* calceos induere *alicui, ut servus domino*; δέδοικας μὴ οὐ σχῇς ἄλλον τὸν ὑποδήσοντα, ἄλλον τὸν ἐνδύσοντα, ἄλλους τοὺς τρίψοντας, III. 26, 21. *Sic* I. 16, 4.

Ὑπόδημα, τὸ, calceus. En. 39. & 24, 4.

Ὑποδημάτια τοῦ ὄνου, calces ferreæ, *quibus armantur ungulæ asini*, IV. 1, 80.

Ὑπόθεσις, 1) materia proposita in qua elaboremus; res, argumentum, negotium, ad tractandum propositum. τί μου ποιεῖ ὁ ἀθλητής; πῶς μελετᾷ τὴν ὑπόθεσιν; I. 29, 38. ἄλλου ἐστὶν ἡ ὑπόθεσις, τοῦ κυβερνήτου, alterius est hoc negotium, (*curandi ne navis tempestate pereat,*) nempe gubernatoris, II. 5, 11. n. ταῦτα ὕλην ἔχεις καὶ ὑπόθεσιν, I. 29, 41. ἔρχεσθαι δεῖ ἐπὶ τὸ παιδεύεσθαι οὐχ ἵν' ἀλλάξωμεν τὰς ὑποθέσεις, non

ut

ut mutemus argumenta, negotia, & *veluti* pensa, *quæ a Deo nobis proposita sunt tractanda, sed ut recte in eis tractandis versemur*, I. 12, 17.

2) *Apud Dialecticos* Hypothesis *est* propositio *seu* enunciatio, *quæ vera ne, an falsa sit, nunc non disceptamus, sed* quam pro vera ponimus, & ut pro vera nobis concedatur postulamus, id solum spectantes, quid ei consentaneum sit, quid repugnans. *ἀναγκαῖον ἔστιν ὅτε, αἰτῆσαί τινα ὑπόθεσιν, ὥσπερ ἐπιβάθραν τῷ ἑξῆς λόγῳ*, I. 7, 22. *ἔλαβον ὑπόθεσιν τοῦ νύκτα εἶναι*, I. 25, 11. *οὐκ ἀκολουθεῖ τῇ ὑποθέσει*, I. 25, 12 sq. *τὸ ἀκόλουθον τῇ ὑποθέσει παραδέχεσθαι*, I. 26, 1. *ἴδωμεν πῶς ὑπόθεσίν τις λαβὼν, εἰς οὐδὲν ἄτοπον ἀπαχθήσεται*, III. 2, 17.

Ὑποθετικὸς, hypotheticus. *ἡ περὶ τοὺς μεταπίπτοντας καὶ ὑποθετικοὺς, (λόγους) πραγματεία*, I. 7, 1. n. *ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων καὶ τῶν ὑποθετικῶν λόγων*, I. 7, 22. *ἀναγινώσκοντος δὲ τοὺς ὑποθετικοὺς, ἔφη· Νόμος ὑποθετικός ἐστι καὶ οὗτος*, I. 26, 1. n. *ἐπιδείκνυσθαι θέλων ὅτι οἶδε τοὺς ὑποθετικοὺς*, I. 26, 9. *πράξεις δὲ τὸν ἀναγινώσκοντα τοὺς ὑποθετικοὺς*, I. 26, 13. *ἐφοδεύετε ὑποθετικοὺς*, II. 21, 17. III. 24, 78 & 80. IV. 4, 14. *καταγίνονται περὶ τοὺς μεταπίπτοντας, ἠρωτῆσθαι περαίνοντας, ὑποθετικοὺς, ψευδομένους*; III. 2, 6.

Ὑποθήκη, ἡ, admonitio, præceptum. *τοιαύτας ἔχων ὑποθήκας καὶ ἐντολὰς παρὰ τοῦ Διὸς*, I. 25, 5. *ὑποθήκης οὐκ ἀπορήσεις*, II. 2, 25.

Ὑποκαταγελᾷν τινὸς, clam irridere, IV. 6, 21.

Ὑποκρίνεσθαι, *absol.* simulare, I. 25, 1. In scenam prodire, & fabulas agere; *ὑποκριτὴς ὑποκρινόμενος παρὰ καιρὸν*, IV. 1, 165. *Cum Accus.* simulare speciem alicujus, falso se gerere pro *tali*; *τί ὑποκρίνῃ Ἰουδαίους sive Ἰουδαῖον*, II. 9, 20. n. Personam aliquam agere; *οὐ δύναται καὶ Θερσίτην ὑποκρίνασθαι καὶ Ἀγαμέμνονα*, IV. 2, 10. *conf. Laërt. VII.* 160. *ἂν πτωχὸν ὑποκρίνασθαί σε θέλῃ ὁ διδάσκαλος*, En. 17. *τὸ δοθὲν ὑποκρίνασθαι πρόσωπον καλῶς*, ibid.

Ὑποκριτὴς, histrio, tragoedus, actor scenicus. I. 24, 18. *ὁ ἀγαθὸς ὑποκριτὴς*, IV. 1, 165. *Translate, ex usu Stoicorum, de quo conf. Laërt. VII.* 160. qui talem aut talem in vita personam agit; *μέμνησο ὅτι ὑποκριτὴς εἶ δράματος*, En. 17. *πενία τυχοῦσα καλοῦ ὑποκριτοῦ*, IV. 7, 13.

Ὑπολαμβάνειν, *proprie* in mentem suscipere, sententiam suscipere, sentire, existimare, putare. *Absolute. τίς φαίνῃ σεαυτῷ ἐν τῷ ὑπολαμβάνειν*, IV. 6, 18. *Cum Adverbio. κακῶς ὑπέλαβες*, III. 18, 5.

 τὸ

εῖν, suspicari, suspectum habere, *notione maxime usitata capiendum sit*, suspectus habearis, cave ne suspicio in te cadat.

Ὑπονοητικὸς, suspiciosus; πῶς οὖν ὑπονοητικοί ἐσμεν, I. 23, 3. n. *sed ibi suspectum vocabulum.*

Ὑπονυστάζειν, dormitare. ὑπονυστάξῃς *habet probatus codex, pro* ἀπονυστ. IV. 3, 6, n.

Ὑποπαρενθυμεῖσθαι, animum non prorsus advertere, aliis cogitationibus intentum paululum negligere rem, IV. 3, 5. n. *de gubernatore navis.*

Ὑποπίπτειν, submittere se. ὅταν ἴδῃς τινὰ ὑποπεπτωκότα ἑτέρῳ, ἢ κολακεύοντα αὐτῷ, IV. 1, 55.

Ὑποῤῥυεῖν, recidere. μή ποτε ὑποῤῥυῇς εἰς ἰδιωτισμὸν, En. 33, 6.

Ὑποστατικὸν, τὸ, substantiale, fundamentale. τί τὸ ὑποστατικὸν καὶ οὐσιῶδες, I. 20, 7.

Ὑποστρέφειν. *Corrupte olim* ἂν δὲ σ' ὑποστρέφῃ, IV. 2, 2. n. *pro* ὑποτρέχῃ.

Ὑποτάσσειν, 1) subjicere, submittere. ταπεινὸς καὶ ἄλλοις ὑποτεταγμένος, IV. 4, 1. ἡ τιμὴ τοῦ ἐκτὸς ὑποτάσσει ἄλλῳ, ibid. ἐδούλευσας, ὑπετάγης, IV. 4, 33. ἐγὼ ἔχω τίνι με δεῖ ἀρέσκειν, τίνι ὑποτετάχθαι, IV. 12, 11. τοῖς ἀπροαιρέτοις ὑποτεταχὼς τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν, IV. 13, 21. τῷ θεῷ ὑποτεταγμένος, III. 24, 65.

2) *In Dialecticis*; notionem particularem subjicere magis generali, referre aliquid ad certum rerum genus. Πλάτων τοὺς ὅρους ὑποτάσσει τῇ τοῦ χρησίμου προλήψει, II. 17, 11. ποίαν οὐσίαν ἑκάστῃ προλήψει ὑποτακτέον, II. 17, 7. Subsumere *in ratiocinando*; εἶθ' ὑποτάσσομεν κακῶς, IV. 1, 61.

Ὑποτιθέναι, subjicere. ὅταν ὑποθῇς τὰ σὰ τοῖς ἐκτὸς, II. 2, 12. ὑπέθηκας τὸν τράχηλον, ἄν τι θαυμάσῃς τῶν μὴ σῶν, IV. 1, 77.

In Med. ὑποτίθεσθαι, 1) monere, monitum vel præceptum dare. ὑπόθου μοι. τί σοι ὑποθῶμαι, II. 2, 21. 2) *in disputando*, supponere, ponere; ὅμως δ' ἂν ὑποθώμεθα, *scil.* ἥξειν τινὰ, verumtamen si supponamus *accessurum aliquem*; sed fac ita esse, III. 22, 68.

Ὑποτιμᾶσθαι, litem suam æstimare, mulctam sibi irrogandam æstimare, III. 24, 61. n. *de Socrate.*

Ὑποτρέχει με τοῦτο, hoc mihi succurrit, in mentem venit, IV. 2, 2. n.

Ὑπουργεῖν, ministrare. οἱ ὑπουργοῦντες, οἱ ὑπουργούμενοι, Fr. 33.

Ὑποφορὰ, objectio. μὴ τοιαύτην ἐπενέγκῃς τὴν ὑποφορὰν, I. 29, 40. n.

Ὑποφύεσθαι, subnasci, suboriri. οὕτως τὰ ἀῤῥωστήματα

quod admitti debet, III. 12, 15. ὅταν προσπίπτῃ σοι Φαντασία τοιαύτη, II. 18, 20. οἷον αὐγὴ προσπίπτουσα ὕδατι, τοιοῦτον αἱ Φαντασίαι, III. 3, 20. αἱ προσπίπτουσαι Φαντασίαι, II. 23, 42. III. 16, 15. IV. 1, 74. IV. 4, 14. IV. 5, 23. n. παρισταμένων (*scil.* σοὶ) Φαντασιῶν, cum tibi visa objiciuntur, IV. 4, 13. εἰς Φαντασίαν ἐρχόμεθα ὅτι &c. III. 21, 15. αἰσχροῦ Φαντασίαν λαμβάνειν, III. 7, 27. ἂν ἡδονῆς τινος Φαντ. λαμβάνῃς, En. 34. μὴ λάβῃς ποτὲ Φαντασίαν τοῦ &c. III. 20, 16. ἄλλων Φαντασίας λαμβάνειν *scripsi* En. 45. *pro vulgato* καταλαμβάνειν. ἔχε ἣν δεῖ Φαντασίαν, II. 17, 19. οὐχ ἁπλῶν ἀνθρώπων παρέξομεν αὐτοῖς Φαντασίαν, speciem illis præbebimus, IV. 13, 2.

Animantes omnes habent τὸ χρῆσθαι ταῖς Φαντασίαις; homo vero, animal rationale, præterea habet τὸ παρακολουθεῖν τῇ χρήσει τῶν Φαντασιῶν, II. 8, 7 sq. I. 6, 13. & 18. IV. 7, 32. ἔργον καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, τὸ χρῆσθαι Φαντασίαις κατὰ Φύσιν, III. 3, 1. Homo est ζῶον θνητὸν, χρηστικὸν Φαντασίαις λογικῶς, III. 1, 25. II. 8, 20. ἡ χρηστικὴ δύναμις ταῖς Φαντασίαις, I. 1, 5 & 12. δύναμις ἡ ταῖς Φαντασίαις χρηστικὴ, IV. 4, 28. ἡ χρηστ. δυν. τῶν Φαντασιῶν, II. 23, 7. ἡ χρῆσις ἡ ὀρθὴ ταῖς Φαντασίαις, I. 1, 7. n. ὀρθὴ χρῆσις Φαντασιῶν, II. 19, 32. II. 22, 29. III. 22, 20. ἡ χρῆσις τῶν Φαντασιῶν, I. 3, 4. I. 20, 5. I. 28, 12. I. 30, 4. II. 8, 4. III. 21, 23. III. 22, 103. IV. 6, 25 & 34. Ea sola penes nos est, I. 12, 34. III. 24, 69. En. 6.

δοκιμάζειν τὰς Φαντασίας, I. 20, 7. En. 1, 5. ἐξετάζειν, ibid. ἀποδοκιμάζειν Φαντασίαν, III. 3, 4. βασανίσαι τὴν ἑαυτοῦ Φαντασίαν, II. 19, 6. οὐδέποτε τούτων τινὰ τῶν Φαντασιῶν διαβασάνισας, III. 26, 13. πρόσεχε ταῖς Φαντασίαις, ἐπαγρύπνει (αὐταῖς,) IV. 3, 7. διακρίνειν τὰς Φαντασίας, IV. 4, 13. γυμνάζειν τὰς Φαντασίας, IV. 4, 26. τρίψω μου καὶ γυμνάσω πρὸς τοῦτο τὰς Φαντασίας, III. 12, 7. πρὸς τὰς Φαντασίας ἔδει γυμνάζεσθαι, III. 8, 1. κρατῆσαι τῶν ἑαυτοῦ Φαντασιῶν, I. 26, 10. ἀντέχειν τῇ Φαντ. III. 2, 8. προσέχειν, IV. 3, 7. ἡττῶσί σε αἱ Φαντασίαι, III. 12, 11. ἡττᾷ με Φαντασία παιδισκαρίου καλοῦ, III. 25, 6. ἐξίστασαι ὑπὸ τῶν Φαντ. καὶ ταράσσῃ, καὶ ἡττῶσί σε αἱ πιθανότητες αὐτῶν, II. 22, 6. ἡ Φαντασία σε συναρπάζει, &c. vide in Συναρπάζειν. τὸ ἡγεμονικὸν ἄλλοθ' ὑπ' ἄλλης Φαντασίας νικώμενον, II. 22, 25. ὑπὸ τῶν Φαντασιῶν παραταραχθεὶς καὶ συγχυθεὶς, III. 22, 25. ὑπὸ τῆς Φαντασίας (τῶν πραγμάτων) περιλάμπεσθαι, externa rerum specie perstringi, III. 22, 28. ὅταν σε Φαντασία δάκνῃ, III. 24, 108.

verum etiam in citando exemplo *ad id quod agitur pertinente (conf.* Τὶς.) *Vide Not. ad* I. 4, 9. *ἄν μοι, Φησὶ, προσάγῃ θανάτου Φόβον, &c.* I. 17, 25. n. *ἀλλ' ἐγὼ, Φησὶν, οὐ δύναμαι &c.* I. 14, 11. I. 18, 3. II. 10, 20. II. 11, 7. II. 13, 17. II. 23, 26. III. 2, 6 sq. n. III. 5, 1. III. 9, 15. III. 26, 19. IV. 1, 11 & 151. IV. 4, 5. IV. 6, 1. IV. 9, 7. IV. 11, 11. En. 24, 3. n. (*ubi alii Φασὶ*) En. 24, 4.

Nonnumquam vero Φησὶ Arrianus suo nomine scripsit, referendum ad Epictetum. Sic Φησὶν I. 4, 28. inquit, *nempe* Epictetus, *cujus verba refert Arrianus. Sic* I. 16, 8. II. 23, 16. *Sic in illis verbis,* Τοῦτο ὑπὲρ ἡμᾶς, Φησὶν, ἐστὶν, III. 2, 6. *Φησὶν ad Epictetum refertur; qui, cum tertium illum locum philosophiæ commemorasset, obiter monitos voluit discipulos suos, nondum eos in duobus prioribus locis tantos progressus fecisse, ut nunc ad hunc progredi possint.*

Φθισικὸς, qui tabe laborat. Φέρειν οὖν δεῖ τὰ τοιαῦτα κατὰ δύναμιν, ἀλλ' οὐχὶ τῷ Φθισικῷ, III. 13, 20. Φθισικὸς, λεπτὸς καὶ ὠχρὸς, III. 22, 86.

Φιλάλληλος, mutuo amore prosequens, ad mutuum amorem natus, sociabilis. *Homo* ζῶόν ἐστι Φύσει Φιλάλληλον, III. 13, 5. IV. 1, 126. IV. 5, 10. τὰ δόγματα αὐτοῦ ἔχει χαρακτῆρα Φιλάλληλον, IV. 5, 17.

Φιλανθρωπία, humanitas, Fr. 51.

Φιλάνθρωπος, humanus, III. 24, 64. IV. 8, 32. τί γὰρ ἥδιον θέαμα τῷ Φιλανθρώπῳ, ἢ ἄνθρωποι πολλοί; IV. 4, 27. Fr. 49.

Φιλανθρώπως, humaniter *adloqui quem*, IV. 7, 28.

Φίλαυτος, sui amans, *de philautia prava;* τοῦτο οὐκ ἔστι Φίλαυτον, I. 19, 1. n.

Φιλεῖν. Φιλῶ σε, amabo te, I. 19, 20.

Φίλη, ἡ, amica. Φίλους ἐν Ῥώμῃ ἔχομεν δυνατοὺς καὶ Φίλας, III. 7, 13. n. *ubi vulgo* Φιλίας.

Φιληδονία, voluptatis studium, Fr. 51.

Φιλήδονος, voluptatis amans, Fr. 13.

Φιλία, amicitia. περὶ Φιλίας, tit. cap. 22. lib. II. *Conf.* Φίλη.

Φιλικὸς, amicus, benevolus, humanus; δόγματα Φιλικὰ, IV. 13, 15.

Φιλόζωος ἡ Φύσις, animantium amans, Fr. 94.

Φιλοθεάμων, spectaculorum studiosus, II. 14, 25.

Φιλοθέωρον ζῶον ἄνθρωπος, contemplationis studiosus, I. 29, 58.

Φιλόκαλος νεανίσκος, pulcri studiosus, IV. 11, 30. Fr. 49.

Φιλοκερδία, lucri studium, Fr. 51.

στοργεῖ

στοργεῖ τὸ παιδίον, I. 11, 21. *cf.* vſ. 24. Φιλοστοργεῖσθαι ὑπό τινος, I. 11, 26.

Φιλοστοργία, naturalis amor, *præſertim* parentum adverſus liberos & viciſſim. I. 2, tot. cap. Φυσική ἐστι πρὸς τὰ ἔκγονα φιλοστοργία, I. 23, 3. III. 24, 59 & 83.

Φιλόστοργος, ad amorem naturalem propenſus, I. 11, paſſim. III. 24, 58 ſqq. II. 17, 37. ἀπώλεσα τὸν φιλόστοργον, III. 18, 5.

Φιλοστόργως διακεῖσθαι πρὸς τὸ παιδίον, I. 11, 21.

Φιλοτεχνεῖν, ſtudioſe & artificioſe laborare in aliqua re; περί τινα τῶν ἐκτὸς ὑλῶν, II. 5, 21. περὶ τὸν λόγον, II. 9, 19. περὶ τὰ ἔσω, περὶ τὰ ἔξω, En. 29, 7. *Et cum Accuſ.* φιλοτεχνεῖν ἀφορμὴν πρὸς τὸ διατρέφεσθαι, ſolerter ſibi parare ſubſidia, III. 26, 1. δεῖ δέ τι ἐοικὸς τούτῳ καὶ ἐπὶ σώματος φιλοτεχνεῖν, ſimile aliquid elaborandum eſt in corpore, IV. 11, 9. *Et abſol.* ὅπου τις τὸ καλὸν εἶναι φαντάζεται, ἐκεῖ καὶ φιλοτεχνεῖ, IV. 11, 25. *Conf.* Προσφιλοτεχνεῖν.

Φιλοτεχνία, artificioſa induſtria, ſtudium alicujus rei, περί τι, II. 5, 21. II. 17, 15.

Φιλοχρήματος, pecuniæ amans, Fr. 13.

Φλέγμα, τὸ, pituita. μὴ κατεξέρα αὐτῶν τὸ σαυτοῦ φλέγμα, III. 13, 23.

Φλεγμαίνειν, æſtuare, febricitare. αἱ ὀρέξεις σου φλεγμαίνουσι, II. 14, 22. *coll.* vſ. 21. II. 13, 12. *De* ira intus æſtuante, Fr. 34. *ubi opponitur* ἀγριαίνειν, *de ira ferociente.*

Φλυαρεῖν, nugari. φλυαρῆσαί τι ποτε. III. 24, 39. ἂν δὲ φλυαρῇ ὁ ἀνὴρ, III. 7, 16.

Φλυαρία, ἡ, nugæ, III. 3, 18.

Φλύαρος, ὁ, nugator, III. 25, 8.

Φοβεῖσθαι ὑπέρ τινος, timere aliquid, II. 13, 9.

Φοῖνιξ, ὁ, palma. Φοίνικα ἱστάναι, palmam erigere, *ſive lignum præcelſum, in cujus culmen adrepere ſolebant*; III. 12, 2 & 9.

Φοιτᾶν, frequentare. πρός τινα, En. 33, 13. ἐπὶ θύρας τινὸς, En. 25, 2. εἰς οἶκόν τινος, Diſſ. III. 24, 54.

Φορὰ, ἡ, 1) fertilitas; φορὰ καὶ ἀφορία, I. 12, 16. 2) motus concitatus, impetus; ὅταν δὲ καὶ τόνος προσῇ τῷ κλίματι τούτῳ καὶ τῇ φορᾷ, II. 15, 20. προσθήσω καὶ Ἀντιπάτρου φορὰν, impetum, acrimoniam ingenii, III. 21, 7.

Φορτικὸς, moleſtus. φορτικὰ ῥήματα, II. 12, 10.

Φραστικὸς, ad eloquendum pertinens. Φραστικὴ δύναμις, II. 23, 14 & 19 & 25 ſqq. ἡ δύναμις τῆς φραστικῆς, II. 23, 30. *Conf. not. ad* vſ. 23.

Φράττειν, ſepire, munire; τὴν πόλιν τείχεσι, Fr. 45. πεφράχθαι πρὸς τὰ κατ' αὐτῆς (*ſcil.* τῆς ἀληθείας,) I. 27, 20.

Φρενε-

προθυμίαι, II. 24, 16. ἀπό τινος Φυσικοῦ ὁρμώμενοι, III. 13, 5. νόμος Φυσικὸς, III. 17, 6. Φυσικὴ χάρις, III. 22, 90. Φυσικὸν πρᾶγμα, de morte, III. 24, 91. Φυσικαὶ δυνάμεις, IV. 5, 13. Φυσικὰ μέτρα, IV. 6, 26. Φυσικὸς κανὼν, IV. 10, 3. ὅπερ οὖν σοι Φυσικὸν καὶ συγγενὲς, ὁ λόγος, Fr. 22. Φυσικὴ ἀνάγκη, Fr. 168.

„*Scripsit Epicurus* τὰς Φυσικὰς, II. 23, 21. *ubi supple* αἰτίας, *vel forsan legendum* τὰ Φυσικὰ, de Rebus naturalibus.“ VPT. — *Si tenendum* τὰς Φυσικὰς, *intelligam equidem* βίβλους. *Vide Not.*

Φυσικῶς, secundum naturam, duce natura, naturali ratione. Φυσικῶς πεποίηκα τοῦτο, I. 11, 5. μέγα τὸ ἀγαθὸν Φυσικῶς Φαντάζεσθε, III. 22, 39.

Φύσις, natura; ἡ ἐπὶ μέρους, καὶ ἡ τῶν ὅλων, I. 20, 16. κακοῦ Φύσις (*i. q.* οὐσία) ἐν κόσμῳ οὐ γίνεται, En. 27. n. καταμαθεῖν τὴν Φύσιν, καὶ ταύτῃ ἕπεσθαι, En. 49, 1. τὸ βούλημα τῆς Φύσεως, *vide in* Βούλημα. θαυμαστὴ ἡ Φύσις, *&c.* Fr. 94. ἐκ Φύσεως ἔχειν τι, a natura, III. 22, 99. παρὰ Φύσιν, contra naturam; κατὰ Φύσιν, secundum naturam; *passim.* κατὰ Φύσιν ἔξομεν, I. 12, 19. ὁρμῆσαι κατὰ Φύσιν, I. 19, 25. κατὰ Φύσιν ἡ σὴ ἕξει προαίρεσις, En. 30. τὴν ἐμαυτοῦ προαίρεσιν κατὰ Φύσιν ἔχουσαν τηρῆσαι, En. 4. τὰ παρὰ Φύσιν τῶν ἐπὶ σοὶ, En. 2, 1 sq. & 48, 3.

ὁ καρπὸς ἐκβιάσεται τὴν Φύσιν, fructus per vim nascetur, necessario nascetur, vi erumpet, IV. 8, 40. n. *Confer* Ἐκβιάζειν.

Φυτάριον, τὸ, plantula, IV. 8, 37.

Φωλεύειν, latitare, *ut fera* in lustro, Fr. 81.

Φώνασκος, vocis moderator, canendi magister. Φωνασκικῶς, more phonasci, ut phonasco convenit. Φώνασκος Φωνασκικῶς ἐκπονεῖ, I. 4, 20. n.

Φωνὴ, ἡ, vox, verbum. *Grammatica versatur* περὶ τὴν ἐγγράμματον Φωνὴν, I. 20, 4. n. II. 14, 15. ἱεραὶ Φωναὶ, III. 21, 16. ἴδε κυνικαὶ Φωναὶ, III. 22, 50. ἀσήμως καὶ κενῶς Φθεγγόμεθα τὰς Φωνὰς, II. 17, 6. τὰς Φωνὰς γράφοντες *mendose olim* I. 19, 27. *pro* τὰ σύμφωνα.

Φωτίζειν, in lucem protrahere; τὴν ἀλήθειαν, I. 4, 31.

X.

Χαίνειν, hiare, hiante ore respicere. ἔξω οὐ κέχηνεν, I. 21, 1. ὑπὸ πάσης Φαντασίας κεχηνότες λαμβανόμεθα, III. 5, 17. *Conf.* Χάσκειν.

Χαίρειν, gaudere. ἵνα σοι χαίρωσιν οἱ συνόντες, IV. 11, 32. χαίρειν εἶπε τῷ χρησμῷ, valere jussit oraculum, III. 1, 16. χαίρειν αὐτῷ λέγει προσερχό-

Χειμὼν,

Χειμὼν, ὁ, hyems, tempestas. ἀνέρχῃ εἰς Ῥώμην μετὰ χειμῶνος καὶ κινδύνων, procelloso mari, III. 9, 3. Μάξιμος ἔπλευσε χειμῶνος, hyberno tempore, procelloso mari, III. 7, 3.

Χείρ, ἡ, manus. χεῖρα καταφιλῆσαι, III. 24, 49. IV. 1, 148. IV. 7, 23. IV. 10, 20. χειρὸς οὐσίας μὲν, ἡ σάρξ· προηγούμενα δὲ, τὰ χειρὸς ἔργα, III. 7, 24. χεῖρα ἐκβαλεῖν, luxare manum, III. 15, 14. En. 29, 2.

Χειροτονεῖν, per suffragia creare. χειροτονηθῆναι προστάτης Κνωσίων, III. 9, 3.

Χείρων, peior, inferior. Ἐπίκτητος οὐ κρείσσων Σωκράτους· εἰ δὲ μὴ, οὐ χείρων, I. 2, 36. *ubi de re conf.* En. 52, 3.

Χιλίαρχος, ὁ, tribunus militum, I. 16, 4.

Χιτωνάριον τελευταῖον, τὸ σωμάτιον, postremum amiculum, I. 25, 21.

Χολέρα, ἡ, cholera, bilis. σὲ δεῖ θεραπεύειν, ὡς πυρετὸν, ὡς χολέραν, I. 19, 6.

Χορευτὴς, saltator & cantor, unus e choro in tragoedia, I. 24, 15.

Χορτάζειν, satiare. ὅταν χορτασθῆτε σήμερον, I. 9, 19. ἐκδέχου σου τὴν μάμμην μέχρις σε χορτάσῃ, II. 16, 43. θέλεις εἰς οἶκόν τινος ἀπελθὼν διὰ χρόνου χορτασθῆναι, III. 22, 66.

Χρᾶσθαι, uti; *vide* Χρῆσθαι.

Χρεία, ἡ, opus; *utroque modo, & cum dicimus* opus esse aliqua re, *&* opus quod quis facit, opera quam præstat, negotium quod perficitur, res quæcumque. *Confer Lexic. Polyb. Vtraque notione habes vocem in eadem phrasi,* ὅπου τινὸς χρεία τριβῆς, μὴ ζήτει τὸ ἀπὸ τῆς χρείας περιγινόμενον, (*nempe* ὅταν σὺ μὴ ἔχῃς τὴν τριβὴν) II. 6, 6. χρείαν ἔχειν, indigere, desiderare, velle; (*fere ut* χρῄζειν.) εἰ μηκέτι χρείαν ἔχετέ μου ἐν τῇ φυλακῇ, ἐξέρχομαι, I. 29, 27. ἐκείνων χρείαν ἔχειν ὁ θεὸς, χρωμένων ταῖς φαντασίαις, I. 6, 13. χρείαν γὰρ ἔχει ὁ θεὸς κόσμου τοιούτου, &c. I. 29, 29. οὐκ ἀπολείπω σε, ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅτι μου χρείαν οὐκ ἔχεις, III. 24, 101. χρείαν ἔχει ὁ κόσμος τῶν μὲν ἐνισταμένων &c. II. 1, 18. ἄλλο τί ἔσῃ, οὗ νῦν ὁ κόσμος χρείαν ἔχει &c. III. 24, 49. χρείαν *vel* χρείας παρέχειν, usum præstare, II. 8, 8. En. 3.

Χρὴ, *per ellipsin omissum, vide* I. 1, 18. n. I. 12, 24.

Χρῆμα, τὸ, res. οὐκ οἶσθ' ὅτι στρατεία τὸ χρῆμά ἐστι; III. 24, 31.

Χρῆσθαι, uti. παντὶ τῷ ἀποβάντι χρῆσθαι κατὰ φύσιν, IV. 10, 8. καλῶς, En. 32, 2. τεχνικῶς, II. 5, 5. πῶς τι οὖν χρῇ τῷ πράγματι; Ἀθλίως, ἔφη. quomodo tibi cedit ea res? (*nempe, quod uxorem & liberos habes.*) I. 11, 2. πῶς τοῖς πειραταῖς

ἐστι

ἐστι τὸ συμβεβηκὸς, εὐθὺς ἀναμνησθήσῃ, ὅτι ἐκ τῆς τῶν ἀπροαιρέτων, III. 24, 108.

Χωρίζεσθαι, distingui. ἐν τῷ λογικῷ τίνων χωριζόμεθα; τῶν θηρίων, II. 9, 2.

Ψ.

Ψέγειν, vituperare; οὐδένα ψέγει, En. 48, 2. τὸ αἰσχρὸν ψεκτόν· τὸ δὲ ψεκτὸν ἄξιόν ἐστι τοῦ ψέγεσθαι, III. 26, 9. n.

Ψεύδεσθαι, mentiri. ὑπολήψεις εἰκαῖαι καὶ ἐψευσμέναι, falsæ opiniones, II. 14, 22.

ὁ Ψευδόμενος, *scil.* λόγος *vel* συλλογισμὸς, Mentiens. Χρύσιππος ἐν τοῖς περὶ τοῦ ψευδομένου, II. 17, 34. n. (*conf. Cic. de Divin.* II. 4.) τοῦτο ἤδη τὸ σόφισμα, ὑπὲρ τὸν ψευδόμενον, II. 18, 18. οὐκ ἐφοδεύετε ψευδομένου λήμματα; II. 21, 17. καταγίνονται περὶ - - ὑποθετικοὺς, ψευδομένους, III. 2, 6. σὺ κρυστάλλινα, ἐγὼ τὰ τοῦ ψευδομένου ἐξεργάζομαι, III. 9, 21.

Ψευδὴς, falsus. ἀδύνατόν ἐστι τῷ ψευδεῖ φαινομένῳ συγκαταθέσθαι, III. 7, 15. III. 22, 42.

Ψεῦδος, τὸ, mendacium, falsum. μή τι ἀγωνιῶμεν περὶ τοῦ μὴ ψεῦδος ὑπολαβεῖν; II. 13, 11. πῶς μὴ συγκαταθῶμαι τῷ ψεύδει; IV. 10, 2. ὅταν τις συγκατατίθηται τῷ ψεύδει, οὐκ ἤθελε ψεύδει συγκατατίθεσθαι, I. 28, 4. n. μή τις δύναταί σε ποιῆσαι συγκαταθέσθαι τῷ ψεύδει; IV. 1, 69.

Ψηφίζειν, computare. ὁ τὰς τῶν ἐκτὸς ἀξίας (εἰς τὴν σκέψιν) συγκαθεὶς καὶ ψηφίζων, I. 2, 14.

Ψῆφος, ἡ, calculus, quo in computando utimur. αἱ ψῆφοι ἀδιάφοροι, II. 5, 3.

Ψιλὸς, nudus. μέχρι τῆς χρείας ψιλῆς, En. 33, 7. κατὰ ταύτας ψιλὰς πορευόμενος, IV. 1, 51.

Ψιλοῦν, deglabrare, depilare. ψιλούμενος, qui cutem deglabrat, qui pilos sibi evellit: „*secundum molliorum morem: vide supra* Δρωπακίζειν. *Ad id vero usi sunt volsellis, pumicibus, resinâ, &c.*" VPTON. — *Vide etiam in* Τίλλειν. ψιλούμενόν με παῦσαι ἠδύνατο, III. 1, 14. (*conf. ibid.* vſ. 28, 35, 42.)

Ψόγος, ὁ, vituperium. Fr. 27.

Ψόφος, ὁ, strepitus. εὐδοξία ψόφος ἐστὶ μαινομένων ἀνθρώπων, I. 24, 6. μὴ περίμενε κρότους, καὶ ψόφους, καὶ ἐπαίνους. Fr. 88. ψόφος καὶ κόμπος κενῶν ὀνομάτων, II. 6, 19.

Ψυχαγωγεῖν, demulcere animum. ἐφ' ἑκάστου τῶν ψυχαγωγούντων, En. 3. ψυχαγωγηθῆναι, IV. 4, 4.

Ψυχάριον, τὸ, animula. γέγονέ σου τὸ ψυχάριον ἀντὶ δακτυλιαίου δίπηχυ, III. 2, 10.

Ψύχειν, refrigerare, aëri exponere; τὰ ἱμάτια ψύξαι, I. 18, 13. ψύχε σου τὰ ἱμάτια, ib. vſ. 14.

Ψυχὴ, anima, animus, mens. ἔργα ψυχῆς, ὁρμᾶν, ἀφορμᾶν, ὀρέγε-

INDEX NOMINVM PROPRIORVM, IN EPICTETI DISSERTATIONIBVS, IN ENCHIRIDIO ET IN FRAGMENTIS OCCVRRENTIVM.

A.

B.

C. Cæ-

C.

E.

F. Fe-

F.

G.

H.

Italicus,

Italicus, summus Romæ philosophus, *parum philosophice sentit*, III. 8, 7.

Iudæi, institutis, præsertim in ciborum selectu, differunt ab aliis populis, I. 11, 12. I. 22, 4. Quid Iudæum te simulas, cum sis Græcus? &c. II. 9, 20.

Iuno non amplius adest Iovi in conflagratione mundi, III. 13, 4.

Iupiter, in conflagr. mundi, III. 13, 4. Me Iupiter liberum emisit, I. 19, 9. si Pluvius esse vult & Frugifer, & Deûm hominumque pater, necesse est ut in commune prosit, I. 19, 11 sq. I. 22, 16. quo pacto officium servabo in Deum, si me non curat, aut me juvare nequit, I. 22, 15. Si Phidiæ statua esses, sensumque haberes, nihil facturus esses indignum illo opifice: nunc, cum te Iupiter fecerit &c. II. 8, 18 sq. II. 19, 26. Iupiter Olympius (Phidiæ) non attollit supercilium, sed gravem vultum gerit, II. 8, 26. Relationum omnium & necessitudinum (*v. g.* quæ inter patrem & filium, quæ inter fratres intercedunt) Inspector Iupiter, III. 11, 5. Duc me, ô Iupiter, *vide* Cleanthes, *& Ind. Græc. in* Ἄγειν.

L.

Lacedæmon, videlicet per Epicuri rationem formata est! II. 20, 26.

Lacedæmonii; flagris cædi se patiuntur, I. 2, 2. ignoratione veri Boni bella gerunt cum Atheniens. II. 22, 22. domi leones, Ephesi vulpeculæ, IV. 5, 37. timent & colunt Archidamum regem, IV. 1, 156 sq. Epicureus institutor ea-ne docebit, quæ Lacedæmoniorum pueri discunt? III. 7, 19. In conspectu totius orbis, non modo Atheniensium aut Lacedæm. III. 22, 52. Lycurgus Lacedæmonius &c. Fr. 67.

Laius, *rex Thebarum, pater Oedipi*, III. 1, 16.

Lampis, nauclerus, interrogatus quo pacto divitias esset nactus, &c. Fr. 75.

Lateranus, *Plautius*, securi percussus jussu Neronis, I. 1, 19 sq.

Leo Salaminius, IV. 1, 160. IV. 7, 30.

Lesbius, *servi nomen, sive scurræ alicujus.* Bene sit Lesbio, quod indies inscitiam meam coarguit, III. 20, 19.

Lyceum. Ploras quod Athenas non visurus sis, & in Lyceo non deambulaturus, III. 24, 77. aut apricaturus, IV. 4, 21.

Lycurgus, longissime alienus ab Epicuri ratione, II. 20, 26. urbem non muris cinxit, sed virtute civium munivit, Fr. 45. a petulante juvene altero oculo orbatus, Fr. 67.

Lysias, orator, III. 23, 20. *Vide* Isocrates.

M.

N.

Nicopoli

Occur-

S.

dictionem, II. 2, 8. turpiter salvus esse recusat Socrates, IV. 1, 164. non miser ipse fuit, sed judices & accusatores ejus, IV. 1, 123. in carcere paeanas scripsit, IV. 4, 22. Deus ei signum receptus dedit, I. 29, 29. post mortem adhuc Socrates prodest hominibus, IV. 1, 169.

Socrati Deus auctor fuerat suscipiendi muneris arguendorum errorum, III. 21, 19. III. 1, 19. quo munere ita functus est, ut non putaret quovis modo fieri oportere ut ipse emendet alios, (nemo enim dominus est mentis alienae,) sed ut, quod in se esset, pro virili conferre conaretur, IV. 5, 5. velut e scena tragica clamavit, quo ferimini mortales! quid agitis! veram viam deseritis, &c. III. 22, 26. omnes hortatus est, ut sui curam gererent, III. 1, 19. pulcrum Alcibiadem hortatus est, curet ut sit pulcher, III. 1, 42. Nec vero dicebat, se aliquid scire, quod alios doceat, III. 5, 17. III. 23, 22. ipsum adversarium cogebat, sibi testimonium perhibere, nec ullo alio teste utebatur, II. 12, 5. II. 26, 6. III. 16, 5. effecit ut ultro ipsi obsequerentur homines, III. 7, 34. numquam in disputationibus ira commovebatur, II. 12, 14. auspicabatur a consideratione vocabulorum, I. 17, 12. & ab explicatione notionum anticipatarum, IV. 1, 41. II. 1, 32. inde monstrabat hominibus repugnantiam, quae inter ipsorum notiones & pronunciata intercedebant, III. 23, 34. fecitque ut desinerent secum ipsi pugnare, II. 12, 14. IV. 5, 2 sq. Semper adcommodabat se ad audientium captum; I. 29, 64 sqq. ubi vero seriam disputationem audire dedignabantur homines, & tamen tempus postulabat ut verba faceret, salsa ironia utebatur, ut cum Anyto; cui, proterve illudenti, pilam quasi remisit, II. 5, 18 sq.

Socratem, ut exemplar, proponere nobis debemus, III. 23, 32. III. 24, 40. III. 26, 23. I. 19, 5. II. 6, 26. III. 7, 34. III. 18, 4. En. 33, 12. cujus vitam & mores si non ex aequo exprimere possumus, nitamur saltem pro viribus; En. 51, 3. sic non pejores erimus illo, I. 2, 33 & 36. At tu, Socratis sermones nobis referens, mores habes Epicureorum, III. 24, 38. pro Socrate & Diogene, eum miraris qui plurimas corrumpere & decipere verbis potest, IV. 9, 6.

Socrates multa scripsit, II. 1, 32. n. a Socrate laudari laus est, IV. 7, 29. nitido corpore fuit, & gratiae suavitatisque plenus, IV. 11, 19. ditissimus Atheniensium Themistocles non fuit melior Aristide & Socrate, Fr. 133. Socratis dictum de Amicis, Fr. 173.

 Solon,

T.

Thrasy-

CORRIGENDA ET ADDENDA
IN TOMO III.

Pag. 9. *in Var. lect.* l. 1. *pro* ἐμποδίζων *scr.* ἐμποδίζον
p. 14. *in Var. lect. l. ult.* αὐτῷ καλῶς, *scr.* αὐτῷ καλῶς
p. 15. *in versione lat. col.* a. *l.* 7. scite *scr.* scire
— — — *l. ult.* amicos, semper *scr.* amicos semper
p. 27. *in Var. lect. l. ult.* διαφορον *scr.* διάφορον
p. 29. *l.* 9. συγχυθῇ *scr.* συγχυθῇ
p. 32. *in Var. lect. l.* 7. ὀσφῦν ὀσφὺν *scr.* ὀσφῦν. ὀσφὺν
p. 38. *in Var. lect. l:* 6. αὐτῶ *scr.* αὐτῷ
p. 40. — — *l.* 8. nomina, ativi *scr.* nominativi
p. 41. — — *l.* 3. λόγους *scr.* λόγοις
p. 42. — — *l.* 4. τὰ προσόντο *scr.* τὰ προσόντα
p. 43. — — *l.* 5. *Dele verba:* Nonnulli vero σεαυτῷ adjiciunt.
p. 51. — — *l.* 4. συμπεπληγμένον *scr.* συμπεπλεγμένον
p. 54. *l.* 6. οἶσθα *scr.* οἶσθα
p. 75. *l.* 16. πιαίνῃ *scr.* ἐπαίρῃ
p. 76. *in vers. lat. Fragm.* 31. *pro* animam *&* animæ *scribe* animum *&* animo
p. 82. *l.* 5. τὸ μὲν γὰρ *scr.* τὸ μὲν γὰρ,
p. 83. *l.* 7. *dele* πρῶτον
p. 85. *Versionem lat. fragm.* 54. *sic scribe:* Jucundorum ea, quæ rarissima incidunt, maxime oblectant.
— *Fr.* 56. *col. b. lin.* 1. *pro* hic *scr.* Hic
— — — *lin.* 3. *sic scribe:* ut ejus semper, quod ipsi accidisset, mali laudationem

Pag. 89.

Pag. 88. *Fragm.* 67. *col. b. lin.* 4. *pro* Hunc, *scr.* Atqui hunc,

p. 93. *Fr.* 81. *col. a. lin.* 2. præstat *scr.* Præstat.

— *Fr.* 82. *col. a. lin.* 3. variato *scr.* variegato.

— *Fr.* 83. *col. a. lin.* 4. actione *scr.* vigore.

p. 96. *Fr.* 93. ad eum diceret *scr.* ei diceret

p. 98. *Fr.* 95. *lin.* 1. Si qui senex non moriatur, *scribe* Si quis adolescens moritur,

p. 100. *l.* 6. *pro καὶ ταύτης scr. καὶ τὰ τούτων*

— *in vers. lat. Fr.* 105. *l. ult. pro* adsentiunt *scr.* adnuunt.

p. 101. *Fr.* 107. *col. b. pro* peccantes corrigit *scr.* corrigit peccantes

p. 103. *Fr.* 116. *col. b.* evomens. *scr.* evomes.

— *Fr.* 117. — Ebrius est *scr.* Ebriosus est,

p. 104. *Fr.* 120. — quicquid *scr.* quidquid

p. 106. *Fr.* 130. — hosti *scr.* inimico

— *Fr.* 132. ne insolescere *scr.* nec insolescere

p. 107. *Fr.* 133. *col. b. lin.* 2. *ejus scr. ejusdem*

— *Fr.* 134. *col. a. lin.* 1. fuit *scr.* & fuit

p. 108. *l.* 13. *ζῷα· scr. ζῷα.*

— *l.* 14. *σῶμα scr. σῶμα·*

p. 109. *l.* 1. *τουτ' scr. τοῦτ'*

p. 112. *l.* 2. *ὑδὺ scr. ἡδὺ*

— *in vers. lat. Fr.* 148. juvat quam *scr.* juvat, quam

p. 113. *l.* 16. Ἄλυπος ἴαθι, *scr.* Ἄλυπος ἴσθι·

p. 116. *l.* 1. *equuntur scr. Sequuntur*

p. 117. *l.* 11. *ἐρωτηθεὶς scr. ἐρωτηθεὶς*

p. 118. *in græc. l. ult. πορφυρᾷ. scr. πορφυρᾷ;*

— *in vers. lat. l. ult.* gestans, *scr.* gestans?

p. 142. *l.* 23. *κεκινημένων scr. κεκινημένων*

— *l.* 7. *fin. εἰκῇ κατὰ scr. εἰκῇ καὶ κατὰ*

p. 144. *l.* 9. *fin. χρῷ scr. χρῶ*

p. 181. *l.* 3. Quod *scr.* Quoad

p. 182. *l.* 7. *fin. post* Conf. Fragm. 26. *adde:* Enchir. c. 6. & Diss. III. 14. 11 sq.

— *l.* 4. *fin. pro* XII *scr.* XVII.

p. 184. *l.* 24. *post οὐκ ἂν ἔσπευδες, adde:* quemadmodum in Fragm. praeced.

Pag. 185.

Pag. 185. *l.* 18. *post* Epicteti. *adde:* Ceterum conf. Fr. 16.

p. 190. *l.* 6. recte interpr. *dele* recte.

p. 192. *l.* 26. *pro* Ἐπικτήτον *scr.* Ἐπικτήτου.

p. 195. *l.* 4. ὁ λόγος *dele* ὁ

p. 196. *l.* 10 - 12. *Dele ista omnia:* In ipso Fragm. — — *προσήκοντας. Et hæc pone:* Ipsum præceptum ad idem argumentum pertinet, quod notissimis illis verbis Cicero complexus est: *Dubitandum non est, quin numquam possit utilitas cum honestate contendere. Itaque accepimus, Socratem exsecrari solitum eos, qui primum hæc, naturâ cohærentia, opinione distraxissent. Cui quidem ita sunt Stoici adsensi, ut, quidquid honestum esset, id utile esse censerent; nec utile quidquam, quod non honestum,* de Offic. III. 3.

p. 197. *l.* 27. cum nude Ἐπικτ. *sic scribe:* cum (quemadmodum & in principe Veneta) nude Ἐπικτ.

p. 206. *l.* 17 *fin. pro* δὲ πλαυτων *scr.* δὲ πλούτων

p. 208. *l.* 1. potest; *scr.* possint;

— *l. ult.* recte in *scr.* certe in

p. 209. *l.* 5 *fin.* ἐν εὐτυχίᾳ *scr.* Ἐν εὐτυχίᾳ

p. 214. *l.* 18. num. 177. *scr.* num. 179.

FINIS TOMI TERTII.